

Giới thiệu Hắc Vũ Chi Lâm

Thể loại:kiếm hiệp, sắc hiệp, hệ thống, tiên hiệp

Câu chuyện xảy ra ở nhân giới, Nam Quốc, Hắc Vũ Chi Lâm.

Vào ban đêm ở cánh rừng tối những cơn mưa như trút nước,xuất hiện bóng dáng của một tên thiếu niên đoán chừng khoảng chừng 15 , 16 tuổi đang cố lết từng bước trong đêm tối. Quần áo hắn rách nát tả tơi, đầu tóc bù xù chẳng khác gì tên ăn mày. Đôi chân hắn đang cố lết đi từng bước, bàn chân bong tróc hết cả da thịt, con mắt như vô hồn nhưng ẩn trong đó là một cái gì đó hực cháy.

Một bên tay của thiếu niên đã bị đứt đoạn, máu từ đó nhỏ giọt chảy xuống đất hào cùng cơn mưa xối xả. Bỗng hắn ngã quỵ xuống, khung cảnh trước mắt ngày một mờ ảo dần cùng với những hạt mưa xối xả vào mặt hắn, nhưng bên tai thiếu niên những âm thanh trong rừng ngày càng một rõ ràng. Tiếng rãng va đập vào nhau, tiếng thờ phỉ phò như hưng phấn, những ánh mắt sáng quách trong đêm hòa cùng tiếng mưa tạo nên khung cảnh ma mị.

Từ trong những lùm cây những con thú nhe răng nanh bước ra, ánh mắt nhìn chăm chăm vào trên người thiếu niên. Chúng đang chờ, chờ cho bữa ăn trước mặt chút hơi thở cuối cùng và chỉ việc lao đến và tận hưởng mỹ vị. Đôi mắt thiếu niên dần nhắm lại ngã xấp xuống trên nền đất ẩm ướt.

Mình là fan của lão Mặc với truyện Cháp Ma. Vì vậy trong câu truyện của mình thì cấp độ tu luyện có thể sẽ hơi dựa dẫm với Cháp Ma. Đây sẽ là câu truyện của ma đầu cô độc trên con đường tìm lấy nơi thuộc về mình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Kẻ lang thang

Thần giới, Nam quốc.

Ở phía nam đất nước, gần bên Hắc Vũ Chi Lâm có một tòa thành nhỏ tên Hắc Thành. Vì gần bên một khu rừng nguy hiểm như Hắc Vũ Chi Lâm nên dân số ở đây cũng khá ít ỏi. Bên cạnh đó kinh tế của tòa thành này cũng không mấy phát triển mấy, nhưng nó cũng là khá đủ cho người dân ở đây. Hầu như là vậy trừ ăn mày và kẻ vô gia cư.

Ở phía Tây ven tường thành là một khu chợ nhộn nhịp với người qua lại, tiếng chào hàng, tiếng nói chuyện phiếm bên đường tạo cho khu chợ một sự nhộn nhịp của cuộc sống. Giữa dòng người mua bán đó, một thân ảnh gầy gò, dáng người lều khều, từng lớp da bao bọc lấy xương hần. Hắn khoác trên mình bộ quần áo chắp vá tả tơi và lê từng bước chân trên đường. Nhìn từ xa hắn chẳng khác gì một xác chết đội mồ sống dậy. Nhưng điều làm hắn khác biệt nhất chính là mái tóc đen tuyền rối bời của hắn. Máu tóc đen là một màu vô cùng hiếm gặp ở đây. Mái tóc đó càng làm cho hắn trông lập dị hơn.

Tên đó không ai khác chính là Kẻ Lang Thang của Hắc Thành này.

Hắn tên Hắc Vũ.

Số phận của hắn đem tới như cái tên của hắn vậy. Khi vừa sinh ra hắn đã bị vứt bỏ tại sâu bên trong Hắc Vũ Chi Lâm. May mắn có một người thợ săn đi ngang qua tìm được hắn. Khi người thợ săn đến đó chỉ thấy có một đứa bé trai tầm 6 tháng tuổi nằm trần trụi trong một lớp vỏ trứng. Thương tình cho đứa trẻ nhỏ, người thợ săn bèn đem hắn về chăm sóc. Và từ đó hắn đc đặt tên là Hắc Vũ theo tên nơi hắn đc tìm thấy.

Khi hắn lên 3 tuổi, ngôi làng hắn sống cùng gia đình thợ săn bị yêu thú tấn công. Toàn bộ ngôi làng bị hủy diệt chỉ còn 1 mình hắn sống sót. Khi binh sĩ từ tòa thành gần đó đến cứu trợ, bọn họ chỉ thấy một thằng nhóc với mái tóc đen đứng ở đó một mình trong xác chết nằm la liệt khắp nơi. Những ngôi nhà gỗ đổ sụp đang cháy bùng bùng, trên nền đất ẩn trong xác chết là là những dấu chân của yêu thú. Đứa bé đó cứ đứng yên như vậy nhìn quang cảnh trước mặt nhưng chẳng có gì khắc trên khuôn mặt bé nhỏ đó cả. Sau khi thu dọn và mai táng cho dân làng, binh sĩ đưa hắn vào một trại trẻ mồ côi ở Hắc Thành sinh sống.

Suốt 9 năm. Hắc Vũ sống tại trẻ mồ côi đó. khi mới lên 6 hắn đã bị bắt lao động biết bao công việc nặng nhọc quá sức với cơ thể bé nhỏ của hắn. Ăn mặc bữa đực bữa ko thì làm sao một đứa trẻ 6 tuổi có thể chịu nổi, nhưng Hắc vũ hắn vẫn cố gắng làm tất cả. Sống ở đó hắn bị những đứa trẻ khác xa lánh đánh đập vì mái tóc màu đen khác biệt của hắn. Hắc Vũ bị cho là hiện thân của cái ác. Vì hắn mà nơi làng đó mới bị yêu thú tấn công như vậy. Hắn mặc kệ mọi việc cứ sống như vậy cho đến một hôm. Một nhóm cướp đột nhập vào trại trẻ cướp bóc và giết hết tất cả, đốt trại trại trẻ đó. Nhưng sau thảm kịch đó hắn vẫn sống sót. Kể từ đó tất cả mọi người trong thành đều tránh xa hắn. Nhìn thấy hắn như thấy ác quỷ. Những đứa trẻ cùng tuổi khi thấy hắn thì đánh đập, coi hắn như bao cát tập võ.

Hắn sống trong cô độc suốt 3 năm tới hiện tại. Có những lúc hắn nhìn lên trời tự hỏi phải chăng hắn có tội tình gì mà bị đối xử như thứ rác rưởi hôi thối như vậy.

Rồi ngày định mệnh của hắn cũng đã đến.

Chương 2: Biến cố của số phận

Một ngày bình thường như bao ngày khác, Hắc Vũ vẫn lê từng bước chân mang theo cơ thể gầy còm của mình trên đường phố. Hắn không biết rằng hôm nay sẽ là ngày định mệnh thay đổi tất cả.

Hắc Vũ đang đi trên đường phố đến một góc khuất thì bỗng nhiên có 1 tên thiếu niên 14, 15 tuổi chắn đường hắn. Tên đó không nói gì chỉ dơ chân đá mạnh vào Hắc Vũ làm hắn ngã nhào xuống đất. Tên thiếu niên kéo lê hắn vào trong góc.

Tên thiếu niên này cũng chẳng phải ai xa lạ, y tên Hân Sinh là con của một gia đình khá giả trong thành. Cha y là 1 tên buôn hàng có tiếng. Vì gia cảnh khá giả nên cũng một phần làm nên tính cách kiêu căng của y. Hắn là tên cầm đầu trong bọn trẻ hay đánh đập Hắc Vũ. Nhưng không may cho y là mấy ngày trước do sơ xuất bị Hắc Vũ phản kháng làm hắn bị thương và chạy thoát. Khi về đến nhà, với tính cách nóng nảy con buôn của lão Hân, y bị cha đập cho một trận linh đình cả nhà. Vừa bị nhục vừa bị đánh làm máu điên xông lên đầu. Liên tiếp mấy ngày, y lùng sục khắp thành để tìm Hắc Vũ, nay thì đã tìm thấy.

Nhìn ánh mắt hận thấu xương của y, Hắc Vũ cũng chỉ biết kêu trời. Suốt 3 năm liền hắn bị đồng bọn của Hân Sinh cho ăn no đòn mỗi ngày trong khi hắn có gây lên tội tình gì. Phải chăng chỉ vì có mặt hắn mà bao nhiêu người chết sao. Hắn giết ai? hại ai?. Hắn chỉ cố gắng sống qua từng ngày trong cái xã hội mục nát này. Cái xã hội cường giả vì tôn nơi mà những tên phạm phu tục tử như hắn chẳng khác nào súc vật. Hắn như con kiến bơi trong giọt nước có tìm cành cây cứu vớt sinh mạng hắn, nhưng nào có cành cây, tất cả xung quanh hắn chỉ là nước với những con gợn sóng vùi dập con kiến nhỏ. Cuộc sống hắn toàn màu đen giống như tên hắn vậy.

Hân Vũ bắt đầu lao đến Hắc Vũ dùng những nắm quyền mang theo linh lực đánh xối xả vào hắn. Y như một con thú lao vào cắn xé con mồi. Hắc Vũ chỉ đành bất lực đưa ngang hau tay cản quyền. Tiếng gãy xương răng rắc vang lên. Bỗng y dồn hết linh lực vào nắm tay, xuất một quyền thật mạnh vào đan điền của Hắc Vũ. Cú đấm đó làm cho linh lực xông vào cơ thể hắn làm kinh mạch hắn như vỡ vụn. Hắn ho ra một ngụm máu trên nền đất.

Trời tối dần, những con đông nổi lên, mưa bắt đầu rơi xuống. Hân Sinh lùi ra sau vài bước từ trong tay hắn xuất hiện ánh kim loại. Đó là một con dao ngắn, nhưng trong tay hắn ánh kim loại đó như ánh sáng của tử thần.

Y muốn giết Hắc Vũ.

Lòng kiêu ngạo của y đã bị Hắc Vũ đập đổ. Y vẫn luôn tự hào rằng mình là kẻ mạnh nhất trong lũ trẻ cũng lứa. Với tu vi Khai Mạch tầng 4 của Hân Sinh thì vào tầm tuổi hắn ở nơi Hắc Thành hẻo lánh này cũng đã đc coi là thiên kiêu. Thế mà chỉ trong một ngày sự kiêu ngạo đó lại là nỗi sỉ nhục của hắn trong mắt gia đình và đồng bọn bởi tên ăn mày bẩn thỉu, tên lập dị trước mắt hắn.

Nhìn thấy sát ý lóe ra trong mắt Hân Sinh, tâm tình Hắc Vũ lạnh xuống. Hắn biết rằng nếu không làm gì thì cái mạng nhỏ của hắn sẽ tiêu ngay. Tay hắn trên mặt đất nắm lấy một nắm cát ẩm. Hắc Vũ cố gắng đứng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hân Sinh.

- Chết đi thẳng súc vật!!!. Hân Sinh hét to

Y lao đến vùng con dao nhằm vào tìm Hắc Vũ. Nghe thấy vậy Hắc Vũ ném mạnh nắm cát trong tay vào mặt y. Cát ẩm bay vào mặt y làm nó đau nhức. Y đưa tay lên dụi hai mắt. Nhân cơ hội Hắc Vũ lấy hết sức có thể lao đến Hân Sinh cố cướp con dao trên tay y. Hai bên giằng co lẫn lộn trên nền đất ướt. Lúc này đây tất cả nỗi hận hận trong Hắc Vũ đã dâng trào lên. Hắc Vũ cũng muốn giết Hân Sinh. Tên khốn nạn kiêu căng suốt ngày đánh đập hắn, tên khốn muốn giết hắn. Hắc Vũ hận muốn trả thù.

Như được phần nộ tiếp cjo thêm sức lực Hắc Vũ quay mũi dao về phía Hân Sinh dùng hết sức đâm hắn. Nhưng do cơ thể yếu đuối đói ăn lâu ngày của hắn, khi mũi dao vừa mới chạm vào da y thì đã bị Hân Sinh dùng hết sức lực quay ngoắt con dao lại đâm ngay vào tim Hắc Vũ. Người hắn khựng lại, tất cả sinh cơ theo mũi dao ra ngoài. Hân Sinh đẩy thân thể Hắc Vũ nằm ngửa trên nền đất. Nhìn vào con dao đang cắm sâu vào từng thớ thịt của Hắc Vũ, máu chảy ra hòa cùng nước mưa lan trên nền đất. Hân Sinh run run nhìn đôi tay mình, rồi lại nhìn vào ánh mắt căm hận trợn trừng của Hắc Vũ. Mặt hắn tái mét, với một cậu ấm như y thì nào đâu đã phải nhìn thấy người chết, kẻ chi giết người. Hân Sinh quay đầu chạy một mạch về nhà. Hắn chạy như bị ma đuổi, thỉnh thoảng lại ngã nhào trê đất.

Hắc Vũ nằm đó nhìn những giọt mưa rơi vào mặt. Hắn tự hỏi sao ông trời lại vứt bỏ hắn như vậy. Hắn đã làm gì sao mà bị trừng phạt như vậy. Hắn trợn mắt nhìn trời, đôi mắt chứa đầy sự căm hận như muốn ăn tươi nuốt sống bầu trời kia. Hắn cảm thấy người lạnh dần, tiếng mưa không còn nghe rõ nữa.

Bỗng mặt hắn không còn nước mưa rơi xuống nữa. Trước ánh mắt mờ mịt của hắn là một gương mặt với mái tóc đỏ dài thả xuống. Mái tóc đó như là ngọn lửa làm sưởi ấm phần nào cơ thể lạnh băng. Nhưng hắn dốt cục hai mắt cũng bắt đầu nhắm lại.

Hắn bất lực

Hắn phần hận

Hắn không cam lòng

HẮN MUỐN SỐNG

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nàng tiên của lửa

Trong hắc ám mênh mông

Hắc Vũ lang thang vô định. Xung quanh hắn tất cả chỉ còn màn đêm. Hắn đi đơn cô độc một mình như thể vẫn như vậy từ trước tới nay. Hắn cứ đi cứ đi, vẫn đáng người gầy gò như bộ xương nhưng dường như cơ thể đó không hề biết mệt mỏi.

Hắn không biết mình đi được bao lâu, đi được bao xa. Bỗng trước hắn thỉnh thoảng xuất hiện một con thú. Hắc Vũ giật mình lùi lại phía sau vài bước. Trong bóng tối, hắn bỗng lung nhận thấy ánh mắt của con thú đó đang nhìn mình chằm chằm. Cả hai nhìn nhau một lúc lâu thì dị biến lại tiếp tục xảy ra.

Một vật phát sáng xuất hiện giữa khoảng trống của Hắc Vũ và con thú. Đó là một ngọn lửa đang rực cháy. Ánh lửa tỏa ra làm sáng một vùng khiến hắn có thể nhìn rõ con thú trước mặt. Một đôi mắt đang mở to, chiếc mõm dài với đôi răng nanh trắng muốt đang nhô ra, đôi tai vểnh nhọn dựng thẳng lên, chiếc đuôi dài lông xù. Đó là một con sói với một màu đen tuyền bao phủ toàn thân nó. Thân thể nó to hơn những con yêu thú bình thường, nó đang trong tư thế ngồi mà Hắc Vũ vẫn phải ngước mắt lên mới nhìn rõ. Nhưng điều đặc biệt nhất của con hắc lang lại là vật ở trong miệng của nó. Chỉ thấy nó đang ngậm một thanh trường kiếm.

Một thanh hắc kiếm, toàn thân thanh kiếm là một màu đen không nhìn rõ hình dạng cụ thể. Thân kiếm dài chừng 1m5 cũng một màu đen bóng, lưỡi kiếm sắc bén làm cho người ta cảm giác lạnh lẽo âm u đến sờn cả gai ốc. Con sói cứ ngậm thanh kiếm như vậy mà ngồi, đưa mắt nhìn Hắc Vũ. Ánh mắt nó làm cho Hắc Vũ một cảm giác mông lung, hắn dường như không phải đang nhìn một con thú, hắn dường như đang nhìn... chính hắn vậy.

Hắc Vũ đang trong cơn mông lung thì hắc lang đưa cặp mắt hướng xuống nhìn vào ngọn lửa trước mặt. Tò mò, Hắc Vũ cũng nhìn vào ngọn lửa đó. Ánh sáng đó, hơi ấm đó của ngọn lửa như thấm thấu vào cơ thể gầy gò của hắn, mang cho hắn cảm giác an lành chưa từng có. Hắn hơi mất liếc nhìn con sói, nhưng cái nhìn lại làm hắn giật mình. Hắn thấy ánh mắt của con hắc lang nhìn ngọn lửa một cách triu mến, hắn không hiểu tại sao mình lại nghĩ như vậy nữa.

Cả hai cứ nhìn ngọn lửa, một lúc sau điều kỳ diệu bỗng xuất. Ngọn lửa bỗng chập chờn rồi bùng mạnh lên. Ẩn hiện trong đó là 1 thân hình bé nhỏ, mái tóc đỏ rực. Dần dần ngọn lửa bé lại rồi biến mất, chỉ để lại một nàng tiên bé nhỏ. Đôi cánh chuồn chuồn mảnh mai ở sau lưng, khuôn mặt ngây thơ khả ái. Toàn thân được bao phủ bởi chiếc váy dài màu đỏ rực của lửa làm nổi bật lên nước da trắng nõn. Chỉ cần nhìn thôi đã khiến người ta mê say.

Nàng tiên bé bỏng bay lượn vòng quanh cả hai. Thân thể bé nhỏ đó tỏa ra những tia sáng ấm áp kèm theo đó là tiếng cười nhí nhảnh vang vọng khắp không gian. Chẳng biết bay được bao nhiêu vòng cô nàng có lẽ vì mệt mỏi mà cô nàng bay lên mà ngồi trĩu trệ trên đầu hắc lang. Đôi tay bé nhỏ tinh nghịch bám lấy một bên tai của nó. Hắc lang không hề tức giận mà còn nhắm hai mắt, vẫy vẫy cái tai nó đùa cùng cô bé một cách vui thích.

Nhìn một chút, một tiên vui đùa như vậy chẳng biết tại sao trong tâm can hắn dâng lên cảm giác vui vẻ nhưng lại mang một chút gì đó mất mát. Bỗng dưng trên má hắn 1 giọt nước mắt lăn dài.

Hắn khóc.

Khóc?!!

Bao lâu rồi hắn không khóc. Dường như từ khi biết nhận thức đến giờ hắn chưa 1 lần rơi lệ. Dù cho có bị đánh đập, bị hất hủi cô độc một mình, dù có chứng kiến cả làng bị yêu thú tấn công trong những tiếng hét thê lương, hắn cũng chưa một lần rơi lệ.

Đôi chân Hắc Vũ không tự chủ được muốn bước đến gần hắc lang, nhưng vừa bước ra một bước, tất cả đều biến mất. Bỗng tối tĩnh lặng lại bao phủ hắn.

.....

Trên một chiếc giường gỗ, có một tên thiếu niên gầy gò, mái tóc bù xù đang nằm trên đó. Trước ngực hắn được băng bó bởi băng vải trắng. Trên người hắn có vô số vết sẹo. Đôi mắt nhắm nghiền của hắn khẽ động đậy.

Hắc Vũ từ từ cố hết sức mở hai mắt của mình. Đập vào mắt hắn là một trần nhà bằng gỗ, bên tai hắn vang lên từng tiếng chim hót. Hắn cố gắng ngồi dậy, cơn đau nhói từ ngực làm hắn nhúm mày. Cảm giác mệt mỏi này, cơn đau này nói cho Hắc Vũ biết rằng hắn còn sống. Hắn bị đâm một dao vào tim nhưng may mắn hắn vẫn sống sót.

Bình tĩnh lại tâm tình của mình hần bắt đầu nhìn ngó xung quanh. Đây là một căn nhà khá rộng được làm bằng gỗ, xung quanh nhà có một vài đồ dùng sinh hoạt cần thiết. Hần nằm trên một chiếc giường gỗ đặt ở góc nhà. Nhưng hần thấy một điều kì lạ, ở góc trái phía dưới tầm nhìn của hần vẫn luôn xuất hiện dòng chữ. Dù hần không đi học nhưng hần lại đọc hiểu nó.

《Trạng thái: Mất máu, suy nhược》

Dòng chữ đó đang hiển thị tình trạng của hần. Dường như nó biết rõ cơ thể hần như thế nào. Kỳ lạ dòng chữ tự nhiên xuất hiện, Hắc Vũ suy nghĩ lung tung, chợt hần băn khoăn phải chăng nó có biết được thông tin khác của mình. Khi suy nghĩ đó vừa lóe lên thì bên trái tầm nhìn của hần xuất hiện tấm bảng có 7 dòng chữ.

《Tên: Hắc Vũ》

《Tuổi: 15》

《Sinh Mệnh: 2/10》(HP)

《Sức Mạnh: 2/10》(AD)

《Nhanh Nhẹn: 3/10》(SP)

《Tinh Thần: 4/10》(MP)

《Linh Lực: 1/10》(AP)

Nhìn vào đó Hắc Vũ không khỏi cảm thấy mong lung. Hần cảm giác mình hiểu đôi chút. Hai dòng đầu là thông tin cá nhân của hần. Năm dòng còn lại thông tin về cơ thể hần hiện tại. Nhưng mà sức mạnh, sinh mệnh, nhanh nhẹn, tinh thần thì hần có hiểu sơ sơ, chỉ có mỗi dòng Linh Lực là cái gì thì hần bó tay.

Hần thu hồi suy tư của mình. Cố gắng đứng dậy, bước đi thật chậm ra phía cửa nhà. Đang phiền phức vì tấm bảng kia chắn tầm nhìn của hần thì nó bỗng biến mất chỉ để lại dòng chữ như lúc đầu.

Hần bước đến cửa chính, ánh sáng chói lóa chiếu vào mắt hần, khiến hần nheo mắt lại và...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Hỏa Nữ sư đồ

Hắc Vũ vừa bước ra khỏi ngôi nhà gỗ, trước mắt hần là một mảnh rừng rộng lớn nhìn không rõ điểm kết thúc. Ngôi nhà chỗ hần đang đứng ở trên một ngọn đồi nằm ở rìa khu rừng này. Nhìn lại ngôi nhà, đây là một ngôi nhà khá to tất cả đều làm bằng gỗ, chắc được lấy từ khu rừng này. Phía bên phải ngôi nhà là một chiếc hồ sen. Còn bên trái là một cái cây cổ thụ khá lớn, tán cây rộng bao trùm cả ngôi nhà dưới bóng của nó, gốc cây to với lớp vỏ sần sùi phải 3 người trưởng thành ôm mới hết. Dưới gốc cây có hai người đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa. Đó là hai người con gái.

Người con gái bên trái khoảng tầm 14, 15 tuổi, là một cô bé với mái tóc màu vàng nhạt được búi hai bên. Nàng mặc một bộ thanh y. Khuôn mặt trái xoan, làn da trắng muốt tôn lên vẻ ngây thơ của nàng. Nhưng so với người con gái còn lại thì nàng vẫn kém xa. Đó là một người phụ nữ tuổi khoảng tam tuần. Đôi mày ngài, lông mi dài cong vút, mái tóc dài màu đỏ xõa ở sau lưng. Đặc biệt đôi môi đỏ căng mọng, gò bồng đảo lớn sấn chắc trước ngực, làn da trắng ngần. Cả cơ thể nàng được bao phủ bởi một bộ hồng y làm lộ ra vòng eo thon, càng làm tôn lên thứ vũ khí trước ngực. Sự xuất hiện của nàng như ngọn lửa thiêu đốt dục vọng trong người những tên đàn ông, khiến người ta chỉ muốn lao đến mà tận hưởng nó. Nhưng khuôn mặt nàng lại cho người ta cảm giác lạnh băng trái ngược hẳn với sự quyến rũ của cơ thể nàng. Sự trái ngược đó làm cho người ta không lỡ mạo phạm. Trước sự xinh đẹp của nàng khiến cho Hắc Vũ ngẩn ngơ mà say mê.

Dường như cảm nhận được sự xuất hiện của Hắc Vũ, cô bé mở mắt ra thì gặp ngay ánh mắt say mê của Hắc Vũ nhìn vào người phụ nữ bên cạnh. Nàng liền quát Hắc Vũ.

- Tên phàm phu kia, ai cho ngươi nhìn sư phụ ta bằng ánh mắt đó!!!

Tiếng quát của cô bé làm Hắc Vũ bừng tỉnh trong cơn mê. Hần nhìn sang thấy một bé gái thanh y đang nhũn mày nhìn mình đầy tức giận.

- Tên ăn mày kia, nói cho bản cô nương biết ngươi tên gì?.

Cái giọng điệu cao cao tại thượng, cái ánh mắt khinh bỉ mà cô bé nhìn hần làm hần rất căm tức. Hần hận những tên tự cho mình hơn người khác, hận những tên ảo tưởng còn bản hơn ăn mày. Những thứ hào nhoáng giả tạo chỉ để che đi cái sự thấp kém đó. Cái thế giới mà ngay cả nói từ công bằng như

một trò hề của xã hội. Nhớ đến những cái ánh nhìn khinh bỉ, những tiếng cười mà làm hấn chói tai, mặt hấn lạnh lại, nhìn cô bé một cách lạnh lùng. Hắc Vũ không thêm nói gì. Cái giọng điệu khinh bỉ đó làm hấn cảm của hấn với nàng chẳng còn tẹo nào.

- Này! Này! Ta đang hỏi ngươi đó tên kia.

-- Tại sao ta phải trả lời câu hỏi của ngươi?

Hắc Vũ hỏi ngược lại với giọng điệu vô cảm. Cô bé nghe thấy sự coi thường trong câu nói của Hắc Vũ khiến nàng rất tức giận. Một tiểu cô nương cao quý như nàng làm sao chịu đê sự coi thường đó. Chưa kể đến nàng còn là một tu sĩ, kẻ đứng trên mà lại bị phạm nhân ti tiện như hấn khinh bỉ. Nàng đang định lao lên cho Hắc Vũ vài quyền thì bị mỹ nữ bên cạnh ngăn cản.

- Không được vô lễ.

Tiếng nói nhẹ nhàng thánh thót làm người ta mê say. Như một bản hợp ca của tự nhiên. Tuy vậy nó lại ẩn chứa sự uy nghiêm không thể xâm phạm. Nghe đê lời đó, tiểu cô nương đành phải thu tay mình lại, ngồi yên lại chỗ cũ.

-- Ngươi đã tỉnh rồi. Bị một phát đâm trí mạng vào tim mà vẫn còn sống được, với một người thường như ngươi thù đúng là kì tích.

Mỹ nữ hồng y vừa nói, vừa chậm rãi mở mắt ra. Chỉ một hành động như vậy thôi đã làm cho Hắc Vũ nhìn không muốn rời. Nhưng trước ánh mắt lạnh lẽo của nàng hấn nhanh chóng thu lại ánh mắt

-- Các ngươi là ai? Tại sao cứu tên ăn mày như ta làm gì?

Mỹ nữ chưa kịp trả lời thì cô bé bên cạnh đã xông lên trả lời trước bằng giọng bất thiện, cũng coi thường.

- Hừ! Đúng là tên ăn mày, đến tên của sư phụ ta còn không biết. Sư phụ ta là tu sĩ người người kính ngưỡng Hòa Nữ - Vũ Diễm Mỹ. Bản cô nương đây là đồ đệ độc nhất của sư phụ thiên tài Vân Ánh Nguyệt. Kê ra số mệnh của tên ăn mày nhà ngươi cũng tốt, may cho ngươi đúng hôm đó sư phụ và ta đi vào thành qua góc phố đó gặp ngươi. Ngươi nên cảm ơn sư phụ ta đi, không phải nhờ lòng từ bi của người thì tên ăn mày ngươi đã chết từ lâu rồi.

Thì ra là mệnh hấn cũng chưa hết, may mắn được hai nàng đi qua thương tình cứu. Mặc dù vậy, nghe cái giọng điệu khinh thường của tiểu cô nương kia làm cho hấn không thể nào có thiện cảm được.

- Ngươi nói ngươi là tu sĩ? Hấn thắc mắc hỏi lại

- Hiển nhiên rồi! Ta là tu sĩ thiên tài ngàn năm có một của Nam quốc này cơ mà. 14 tuổi Dung Linh sơ kỳ. Ngươi nên cảm thấy tự hào khi gặp được ta đi.

Ánh Nguyệt vừa nói vừa ngẩng mặt lên trời dương dương tự đắc. Hắc Vũ cũng chẳng quan tâm làm gì. Hấn bị thân phận tu sĩ của nàng đánh động.

Dung Linh sơ kỳ? Hắc Vũ chẳng biết đó là cái quái gì. Nhưng hấn biết rõ rằng ở thế giới này có những người phi phạm được gọi là tu sĩ. Họ có thể làm được những điều mà phạm nhân không thể làm được. Họ có rất nhiều năng lực kỳ lạ.

Phạm nhân nếu muốn trở lên mạnh hơn thì cách tốt nhất là làm tu sĩ. Ánh mắt hấn nhìn nàng một cách đầy kích động. Hấn liền quay sang phía sư phụ nàng Vũ Diễm Mỹ. Bỗng hấn quỳ xuống cúi gập người

- Xin người hãy nhận ta làm đệ tử.

Hấn muốn mạnh mẽ để không còn bị khinh bỉ. Hấn muốn làm tu sĩ để trả thù những kẻ vẫn luôn bắt nạt hấn. Hấn muốn thay đổi số phận của mình. Lời nói của hấn làm cả hai nàng bất ngờ. Ánh Nguyệt vốn đang tự sướng cũng vội vàng nhìn hấn mà nói

- Ngươi vừa mới sống lại đầu óc bình tĩnh rồi hả. Ngươi nghĩ tu sĩ dễ làm như vậy sao. Chưa kể ta là đồ đệ thiên tài độc nhất của sư phụ. Sư phụ ta sẽ không nhận thêm đồ đệ khác đâu, Mà nếu có nhận thì cũng nữ, làm sao nhận một tên.....

--Ta đồng ý.

Ánh Nguyệt chưa kịp nói từ " nam nhân " thì đã bị lời nói của sư phụ làm cho hóa đá. Nàng nhìn sư phụ bên cạnh mình bằng ánh mắt không thể tin nổi. Đây còn là sư phụ mà nàng vốn biết sao? Đây là Hòa Nữ ghét nam nhân như đại địch sao?

Từ hôm gặp tên ăn mày này nàng đã thấy sư phụ mình không bình thường rồi. Tự dưng sư phụ lại muốn cứu 1 người nam nhân, thậm chí đưa về nhà hai thầy trò nàng. Sư phụ còn tự tay băng bó cho hấn. Bây giờ nàng còn chấp nhận hấn làm đồ đệ ngay lập tức. Ánh Nguyệt cảm giác như tam quan của nàng đang sụp đổ.

Đừng nói là Ánh Nguyệt, thậm chí Vũ Diễm Mỹ nàng cũng không hiểu tại sao. Khi nhìn thấy hấn bị thương sắp chết, lòng nàng đau đớn vô cùng. Nhìn thấy sự vui mừng của hấn trước lời đồng ý của nàng, tâm nàng cũng vui lây. Dường như nàng và hấn đã biết nhau từ rất lâu rồi. Bất chí bất giác nàng nở nụ cười mỉm

Chỉ là 1 nụ cười mà thôi nhưng triệt để là tam quan của Ánh Nguyệt tan vỡ hoàn toàn. Nàng theo sư phụ 5 năm trời chưa thấy nàng cười bao giờ.

Đang trong vui mừng, Hắc Vũ bất chợt khựng lại, ngơ ngác nhìn nụ cười của nàng. Nụ cười tuy chỉ là cười mỉm nhưng sao nó lại đẹp đến vậy. Nụ cười

đó sao mà quen thuộc quá.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tu luyện

Trong căn nhà gỗ, cả ba người đang ngồi trên bàn ăn, Hắc Vũ ngồi đối diện hai nàng, hắn nuốt từng miếng cơm to, chốc chốc lại nắm lấy 1 miếng thịt bỏ vào mồm. Nói chung, dáng ăn của hắn vô cùng khó coi. Ánh Nguyệt ngồi đối diện mà mày mắt không khỏi giật vài cái. Trong lòng nàng càng ngày càng ghét Hắc Vũ hơn. Ai bảo tại hắn mà nàng mất vị trí độc tôn trong mắt sư phụ. Nếu Diễm My nhận một cô bé nữa làm đệ tử thì nàng cũng ko lo như vậy vì nàng đã theo Diễm My cũng 4 năm rồi, hiển nhiên trong mắt sư phụ sẽ vẫn coi trọng vị sư tỷ như nàng hơn. Nhưng đằng này lại khác sư phụ lại thu 1 tên thiếu niên làm đệ tử khi đó chẳng phải hắn ta sẽ là nam đệ tử độc nhất của Diễm My sao. Thế là vị trí độc tôn của nàng sẽ bị chia đôi. Điều này làm Ánh Nguyệt vô cùng không vui. Thế là nàng cứ nhìn chăm chăm vào tên địch nhân trước mắt mình. Nhưng nhìn hắn ăn đồ mình nấu ngon như vậy nàng cũng không khỏi hòa hoãn đôi chút

Hắc Vũ vẫn cứ tập chung chuyên môn của mình, thì thoảng hắn lại đưa mắt nhìn về phía Vũ Diễm My. Nàng ngồi yên trước hắn, khuôn mặt điềm tĩnh trái ngược hẳn với Ánh Nguyệt. Hắn thấy là lạ từ đầu đến bây giờ hai nàng ko động tí gì vào đối đầu cả.

- Tại sao hai người ko ăn gì cả?

- Hừ! Tu sĩ bọn ta đâu có phải xuất ngày ăn uống như bọn người. Chúng ta chỉ cần hấp thu linh khí trong thiên nhiên là đc rồi. Thậm chí còn hiệu quả hơn ăn uống nhiều.

Hắn vừa hỏi thì Ánh Nguyệt trả lời hắn liền, nhưng nàng cũng không quên kèm vào câu nói sự tức tối của mình. Đối với thái độ của Vân Ánh Nguyệt thì Hắc Vũ cũng đành chịu. Quảng thời gian tới đây chắc nàng sẽ hành hắn nhiều đây. Thôi thì đc ở cùng 2 vị mỹ nữ cũng làm dịu sự lo lắng của hắn phần nào.

Vũ Diễm My đang ngồi im lặng bỗng mở lời hỏi hắn.

- Bọn ta vẫn chưa biết tên của người?

- Đồ đệ tên Hắc Vũ. Hắc Vũ trả lời có chút ngượng, người ta cứu hắn, cho hắn ăn, nhận hắn làm đồ đệ rồi mà ngay cả cái tên cũng chưa giới thiệu.

- Hắc Vũ?! Hắc Vũ Chi Lâm? Nghe đến cái tên Hắc Vũ nàng không khỏi nhớ đến Hắc Vũ Chi Lâm. Khu rừng này vốn khá nổi tiếng ở Nam Quốc. Mỗi năm đều có yêu thú ra khỏi rừng tấn công những ngôi làng ở lân cận. Triều đình Nam Quốc mỗi năm phải phái khá nhiều tu sĩ đi đến giúp thành chủ Hắc Thành gần Hắc Vũ Chi Lâm diệt yêu thú. Khoảng 5 năm trước nàng cũng từng một lần phải đi để dẹp loạn.

- Người biết gì về tu sĩ?

- Đồ đệ biết cũng không nhiều lắm chỉ biết rằng họ mạnh mẽ hơn người thường và làm được nhiều điều phàm nhân không thể

- Người cũng không biết quá nhiều.

- Sư phụ để con nói cho hắn biết.

Tiểu cô nương Ánh Nguyệt thấy sư phụ mình nói chuyện với Hắc Vũ thì cảm thấy không vui chút nào. Diễm My " Ừm " nhẹ một tiếng coi như đồng ý.

Ánh Nguyệt nhìn Hắc Vũ mà bắt đầu giảng giải:

- Như người biết tu sĩ có rất nhiều khả năng đặc biệt. Nhưng con đường của tu sĩ không hề đơn giản. Người bình thường khoảng 12 tuổi khi cơ thể bắt đầu có biến đổi rõ nét là tầm tuổi thích hợp nhất để tu luyện (độ tuổi dậy thì). Càng lớn tuổi thì càng khó để tu luyện hơn. Để tu luyện bước đầu người cần có công pháp cơ bản để làm nền tảng tu luyện.

Bước tiếp theo là người cần đả thông từng kinh mạch trong cơ thể mình. Thường thường ban đầu kinh mạch trong cơ thể chưa được đả thông, để làm điều đó với con em có người đi trước là tu sĩ thì khá dễ dàng chỉ cần 1 viên Khai Mạch Đan là được. Đối với người bình thường hơn là cách tốt nhất là ngồi thiền khoảng thời gian ở nơi linh khí nồng đậm để mượn nó mà khai mạch. Mà kể ra số người cũng may thật chẳng những không chết mà kinh mạch ở đan điền cũng được đả thông. Dù là 1 một kinh mạch thì cũng may mắn lắm. Phải biết 1 người bình thường muốn khai 1 mạch cũng cần ít nhất 1 năm hoặc hơn a.

- Người mất bao lâu để khai mạch? Hắc Vũ tò mò hỏi

- Hừ! Thiên tài như bản cô nương đây làm gì cần phải tốn sức như vậy. Ta năm 10 tuổi đã được sư phụ thu nhận hướng dẫn tu luyện rồi.

- Ánh Nguyệt khi sinh ra do thể chất đặc biệt kế thừa từ cha mẹ nên kinh mạch đã được đã thông rồi. Năm 10 tuổi thì nàng đã tự đã thông đc hơn 10 kinh mạch. Thiên phú như nàng rất hiếm có. Vũ Diễm My ở bên giải thích cho Hắc Vũ. Còn Vân Ánh Nguyệt nghe sư phụ khen mình thì vành mặt lên ra vẻ đắc ý.

--Sư phụ cứ để con nói tiếp. Nàng lại quay mặt nhìn về Hắc Vũ tiếp tục giảng giải.

--Khi đã đã thông được 1 kinh mạch thì tiếp theo sẽ cần lợi dụng công pháp. Tự đọc khẩu quyết để hấp thu linh khí trong tự nhiên vào kinh mạch sau xos mượn nhờ linh khí đó mà đã thông các mạch tiếp theo cho đến khi đã thông được toàn bộ mạch trong cơ thể. Quá trình này do có 1 kinh mạch làm tiền đề nên cũng không lâu lắm nhưng cũng không ngắn khoảng tầm 4 năm hoặc có thể lâu hơn.

Đây gọi là giai đoạn Khai Mạch của tu sĩ, gồm 9 tầng, mỗi tầng biểu thị quá trình đã thông kinh mạch của tu sĩ.

Sau khi đạt Khai Mạch tầng 9. Tu sĩ sẽ tiếp tục hấp thu tăng mật độ linh khí trong kinh mạch cho đến khi hóa dạng lỏng. Sau đó đưa khắp cơ thể để tăng cường thể chất. Đây là cảnh giới Dung Linh, gồm 4 tiểu cảnh giới sơ- trung- hậu kỳ và đỉnh phong. Ta hiện tại đang ở Dung Linh hậu kỳ. Bên cạnh đó ở cảnh giới này tu sĩ sẽ thức tỉnh Bản Mệnh Vũ Khí.

Nói đến đây nàng bỗng ngừng lại đưa tay lên. Bỗng trên bàn tay trắng nõn của nàng từ hư không xuất hiện một thanh đoản kiếm màu vàng nhạt thân kiếm họa tiết tinh xảo, lưỡi kiếm sắc bén.

- Đây là bản mệnh vũ khí của ta. Nó tên Nguyệt Quang Kiếm mang thuộc tính ánh sáng. Bản mệnh vũ khí có 9 thuộc tính chính gồm 5 hệ ngũ hành và 4 hệ khác lần lượt là Phong- Lôi - Quang - Âm.

Sau cảnh giới Dung Linh là Kim Đan là cảnh giới của sư phụ. Tiếp theo là Nguyên Anh cảnh giới này ở Nam Quốc rất ít người đạt được. Thầy của sư phụ, tông chủ Ninh Hải tông là 1 trong.

Hắc Vũ nghe một cách vô cùng chăm chú. Con đường cường giả của hắn rất dài cần rất nhiều thời gian. Nhưng hắn không được từ bỏ.

Nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của hắn. Diễm My lấy từ trong túi trữ vật ra một quyển sách cũ đưa cho hắn

--Người tuy đã bái ta là sư phụ tức là người của Ninh Hải tông. Tuy nhiên ta và Nguyệt nhi đi du ngoạn tu luyện nên cũng không mang theo sách công pháp gì. Mà công pháp chúng ta tu luyện là dành cho nữ hài, người là nam nhân không thể tu. Quyển sách này là một bộ công pháp không lâu ta nhặt được thích hợp nam tu. Người hãy giữ lấy nó mà tu luyện.

Hắc Vũ tiếp nhận quyển sách từ nàng. Tâm trạng không khỏi hồi hộp lên.

Bắt đầu từ đây hắn sẽ trở thành 1 tu sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Hồn Nguyên Công

Hắc Vũ trở lại căn phòng nhỏ của mình được hai nàng sắp xếp cho. Tâm trạng kích động của hắn cũng dần dần ổn định lại. Hắn ngồi trên giường khoan khoái lại, bắt đầu nghiên cứu quyển sách.

Đây là một quyển sách rất cũ, bìa sách bị ô vàng nát gần hết, trang sách vàng khè, may mắn rằng chữ viết trên sách vẫn còn nhìn đc rõ ràng. Hắc Vũ lật từng trang một mà nhìn. Điều kỳ diệu vẫn xảy ra, mặc dù hắn ko đc học chữ nhưng nhìn vào trang sách hắn vẫn hiểu được ý nghĩ viết trên đó. Vài trang đầu của cuốn sách giới thiệu sơ qua về tu chân và bước đầu tu luyện.

Theo cuốn sách hắn biết rằng ngoài 4 cảnh giới mà Ánh Nguyệt giảng giải cho hắn thì phía sau còn 3 cảnh giới nữa. Sau Nguyên Anh là Hóa Thân, tiếp đó là Luyện Thân và cuối cùng là Toái Hư.

Tu sĩ hấp thụ linh khí tự nhiên, tự thân cảm ngộ để đột phá cảnh giới. Mỗi khi cảnh giới tăng lên thì tuổi thọ và năng lực cũng đc gia tăng theo cùng. Dung linh có 100 năm thọ nguyên. Kim Đan 250 năm. Nguyên Anh 500 năm. Hóa Thân 1000 năm. Luyện Thân 2000 năm. Toái Hư 4000 năm.

Nhưng tuổi thọ không phải cho không. Để đạt được tuổi thọ đó thì tu sĩ phải tu luyện một cách gặt gao. Mỗi vài năm lại có thêm lớp tu sĩ mới, tu sĩ đi trước thì vẫn còn. Tu sĩ ngày một tăng mà tài nguyên tu luyện, linh khí ngày một giảm bớt nên việc đột phá cảnh giới càng ngày càng kéo dài hơn. Chưa kể đến độ khó của việc đột phá. Một bình cảnh có thể mất cả chục năm, Đại cảnh giới có khi cả trăm năm hoặc ko thể đột phá được. Tu sĩ hết thọ nguyên thì hiển nhiên là tử kỳ, trở về với cát bụi.

Vì sinh tồn tu sĩ đấu tranh vô cùng gay gắt. Để có thể tu luyện dễ dàng hơn, các tu sĩ liên kết với nhau tạo ra các tông môn, tổ chức, hay những gia tộc thế lực. Các tổ chức cùng đồng ý với nhau rằng càng ít người phạm nhập tu chân lộ càng tốt nên công pháp tu luyện chỉ có trong nội bộ tông môn đệ tử mới đc tiếp cận tu luyện. May mắn thì có phạm nhân nhặt đc công pháp mà tu luyện nhưng điều đó khá ít.

Sau khi hết phần giới thiệu thì đến phần pháp quyết của công pháp. Tuy là cùng một công pháp nhưng lại có nhiều biến thể pháp quyết. Vì cơ thể con người có cấu tạo kinh mạch không hoàn toàn giống nhau. Có nhiều kiểu mạch mà đc phân ra làm nhiều loại. Cuốn sách này ghi chép hơn chục kiểu mạch và khẩu quyết tu luyện. Nhưng về cơ bản chúng cùng 1 công pháp nên đọc khẩu quyết của kinh mạch khác vẫn có thể tu luyện nhưng hiệu quả kém hơn.

Thế là Hắc Vũ lấy ngay khẩu quyết đầu tiên mà tu luyện. Hắn đọc nhắm khẩu quyết trong miệng, nhắm hai mắt tập trung tinh thần, ngồi yên trên giường. Được một lúc nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Chỉ thấy khi đang nhắm mắt hắn thấy dòng chữ

《 Không phù hợp 》. Dòng chữ hiện ngay chính giữa tầm nhìn.

Từ khi ăn com đường sức xog thì dòng trạng thái của hắn cũng về bình thường. Các chỉ số thì cũng tăng lên tầm 7 hoặc 8. Nhưng linh lực thì vẫn là 1. Sau khi nghe Ánh Nguyệt và giới thiệu trong sách, Hắc Vũ cũng hiểu sơ qua dòng linh lực đó biểu thị linh khí trong cơ thể hắn. Hắn thấy dòng chữ đó thì cũng hiểu rằng khẩu quyết mình đọc không phù hợp. Thế là hắn đổi sang khẩu quyết khác nhưng dòng chữ đó vẫn hiện lên. Hắn đổi qua đổi lại cho hết 1 lượt nhưng chẳng thấy cái nào ko hiện dòng 《 Không phù hợp 》 cả.

Hắn cảm thấy suy sụp. Sao số hắn đen như vậy chứ chẳng nhẽ hắn ko thành tu sĩ đc sao. Đang bị ai cho số phận của mình thì Hắc Vũ cảm thấy đan điền hắn đau nhói. Hắn phun một ngụm máu vào quyển sách trước mặt. Chỉ thấy khi máu chạm vào quyển sách thì lập tức các dòng chữ trên đó biến mất. Từ trang sách 1 tia sáng đánh thẳng vào trán hắn. Hắc Vũ ngay lập tức lặn ra ngất.

Không biết bao lâu hắn tỉnh dậy thấy cơ thể mình cảm giác khỏe hơn bình thường. Hắn hiện ra bảng thông tin xem thì không khỏi mừng.

《 Tên: Hắc Vũ 》

《 Tuổi: 15 》

《 Tu vi: Khai Mạch tầng 1 》

《HP: 12/ 15》

《AD: 13/15》

《SP: 12/ 15》

《MP: 14/15》

《 AP: 2/ 15 》

Các chỉ số của Hắc Vũ đều tăng 5 điểm giới hạn. Tinh thần hắn vô cùng sảng khoái. Nhưng làm hắn vui hơn cả là hắn đã thành tu sĩ. Bình tĩnh lại tâm tình mình hắn không khỏi nghĩ hoặc tại sao mình tu luyện khẩu quyết không hiệu quả mà còn bị thổ huyết. Quyển sách dính máu của hắn thì chữ liền biến mất, sau đó hắn ngất đi khi tỉnh dậy thì đã thành tu sĩ rồi. Trong khi đang nghĩ hoặc hắn thấy bảng thông tin thêm ra 1 mục 《 Công pháp 》.

Điều khiển tâm trí mở ra mục công pháp Hắc Vũ thấy một loạt thông tin.

《 Hồn Nguyên Công 》

《 Thông tin: Là môn công pháp do Hồn Nguyên Linh Đế sáng tạo. Công pháp mô phỏng và tu luyện theo âm dương đại đạo. Lấy âm dương làm nền tảng. Hấp thu linh khí tự nhiên để tu luyện. Công pháp chia 9 tầng》

Khi vừa đọc xong 1 dãy pháp quyết tu luyện xông vào đầu Hắc Vũ, là pháp quyết của Hồn Nguyên Công. Hắn liền đọc nhắm trong miệng khẩu quyết chỉ thấy linh khí xung quanh liên lao vào người hắn. Hắc Vũ cảm giác sảng khoái vô cùng.

Hắn đã đi trên con đường tu sĩ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Truyền thừa và hệ thống

Hắc Vũ ngồi khoanh chân trên giường, tâm hồn hắn đang ở trên 9 tầng mây thì lại có dòng chữ khác xuất hiện trước mắt hắn.

《 Chuẩn bị tiếp nhận truyền thừa trong vòng 10 giây nữa 》

..9

..8

.....

..1

《 Bắt đầu tiếp nhận 》

Khi dòng chữ đó vừa hiện lên thì đầu Hắc Vũ bỗng đau như búa bổ. Bên tai hần vang lên một âm thanh già nua, mang theo tang thương, nhưng cũng có cả sự uy nghiêm ko thể xâm phạm.

" Ta tên Hồn Nguyên Linh Đế. Dưới sự chỉ điểm của Tôn sư ta đã ngộ ra được âm dương đại đạo và sáng chế ra bộ song tu công pháp Hồn Nguyên Công.

Bình sinh ta không con kho cái ko đồ đệ. Điều tiếc nuối nhất của ta là ko có người để truyền thụ lại sở học cả đời ta. Ta dùng tàn niệm ghi vào quyển Âm Dương Thư này tất cả sở học nhằm truyền cho người có duyên."

" Hồi kẻ mang trong mình Âm Dương Ma Mạch nhận được truyền thừa của ta.

Việc ngươi nhận được truyền thừa này là cơ duyên, cũng là số phận, là nhân quả"

Lời nói vừa dứt Hắc Vũ hét lên đau đớn nhưng nhờ ý trí kiên cường của mình hần cố cầm cự. Hắc Vũ hiểu rằng đây là đại tạo hóa của hần. Nên hần phải chịu đựng.

Truyền thừa của Hồn Nguyên Linh Đế gồm rất nhiều: luyện đan thuật, bạc thuật, khô thuật, trận pháp,.. Rất nhiều thuật đạo cao siêu khác. Chỉ cần lấy được 1 phần nhỏ trong đó cũng có thể khiến nhuộm đỏ một vùng trời, biết bao cường giả sẽ đổ máu vì nó. Quan trọng nhất trong đó là những cảm ngộ tâm đắc của Linh Đế về việc tu luyện và âm dương đại đạo, sẽ giúp Hắc Vũ rất nhiều sau này.

Nhưng tiếp nhận nó đối với Hắc Vũ bây giờ là vô cùng miễn cưỡng. Hắc Vũ vẫn cố duy trì tinh thần mình cho đến cuối truyền thừa. Khi vừa kết thúc thì tinh thần hần cũng đến giới hạn mà ngất đi.

Không biết bao lâu khi hần tỉnh lại thì ngoài trời đã tối om. Qua truyền thừa hần biết rằng Linh Đế là 1 tồn tại cao cấp khác. Toái hư sao? Toái hư chi được coi là con kiến trong mắt Linh Đế. Nếu coi toái hư là cuối cùng của bước 1 tu luyện thì Linh Đế chính là đỉnh phong bước 2. " Nhất niệm nhất giới diệt" đây là câu miêu tả đúng nhất sức mạnh của Linh Đế. Phải biết rằng nơi Hắc Vũ đang sống là Thần giới vô cùng rộng lớn. Nam Quốc cgr là một bộ phận nhỏ bé trong đó. Ấy vậy chỉ 1 ý nghĩ của Linh Đế thôi cũng đủ hủy diệt tất cả.

Truyền thừa cho hần kiến thức uyên bác hiếm người có nhưng ko có nghĩ hần có thể thành chí cao 1 cách dễ dàng. Hần có kiến thức nhưng kinh nghiệm là số 0 a. Tất cả điều phải rèn luyện.

Sở dĩ ban đầu hần luyện hơn chục pháp quyết mà ko có hiệu quả vì kinh mạch đặc biệt của. Âm Dương Ma Mạch, một loại Thái Cổ Ma Mạch. Người có loại ma mạch này tu luyện tất phải tu tà công. Nếu tu chính công sẽ sinh ra bạo ngược kinh mạch mà vong. Hơn chục loại pháp quyết trong chỉ là hỏa mù. Tất cả chỉ là công pháp nhằm che giấu Hồn Nguyên Công. Vì tu luyện chính công hơn nữa là hơn 10 loại nên hần mới bị thổ huyết. Nhưng hần lại thu được được 1 bộ tà công.

Thế là hần phải trở thành 1 tên sắc lang a. Hắc Vũ thật ko biết nói gì về sự may mắn của hần nữa.

Mà thôi đi. Quan trọng gì nó là tà ma hay ko. Dù hần thành ma hần cũng sẽ đối xử tốt với tiểu Nguyệt và sư phụ. Vì hai nàng mà hần mới sống tiếp đc.

Thu lại suy nghĩ của mình. Bây giờ hần mới để ý rằng mình đang nằm ngay ngắn trên giường từ bao giờ. Rồi khỏi giường, đi ra khỏi phòng hần đã thấy sư phụ mình đang ngồi suy tư. Nhưng bên cạnh nàng lại xuất hiện bảng thông tin như của hần

《 Tên: Vũ Diễm My 》

《 Tuổi: 50 》

?????

?????

Bảng thông tin của nàng chỉ hiện có tên và tuổi còn tất cả các dòng còn lại đều là???. Đang suy nghĩ về bảng thông tin thì tiểu cô nương Ánh Nguyệt cũng từ phòng bếp đi ra.

- Đây ta báo tên gốc ngươi đó a, tu luyện thì cũng phải từ từ, đằng này ngươi lại hấp tấp làm cái gì để thổ huyết suýt chết thế hả? Cơ thể thì đã yếu như cọng dóm sẵn mà đòi ra gió.

Hắc Vũ cũng không biết nói gì cho phải. Hắn đành cúi đầu gãi gãi cho qua. Hắn thấy rằng bên Ánh Nguyệt cũng xuất hiện bảng thông tin như vừa này nhưng khác cái ngoài tên và tuổi thì những dòng chỉ số của nàng vẫn hiển thì số liệu. Chỉ số của Ánh Nguyệt dao động vào khoảng 120- 140, gấp 10 lần của hắn. Cảnh giới của nàng như nài nói là Dung Linh sơ kỳ.

Sau khi nhận truyền thừa thì đầu óc hắn cũng minh mẫn hơn. Theo suy luận của hắn thì đây giống với một thứ hỗ trợ hắn tu luyện. Nhưng không biết tại sao hắn lại có nó trong khi theo truyền thừa thì chẳng tu sĩ nào như hắn cả. Nhưng theo hắn thấy hiện tại nó chưa có hại gì cả.

Đang suy nghĩ thì Diễm My lên tiếng nhắc nhở hắn

- Hắc Vũ, sư phụ biết ngươi rất muốn mạnh lên nhanh chóng. Nhưng dục tốc bất đạt. Điều gì cũng cần làm cẩn thận từ từ. Tu sĩ chúng ta tu luyện ko phải ngày một ngày hai mà cần tu cả đời nên không đc vội vàng.

- Thưa sư phụ, đệ tử biết.

Hắn chấp tay cúi người trả lời nàng.

- Hiểu là tốt rồi, người vừa mới khỏe lại cần tĩnh dưỡng nhiều. Nuanh đi ăn cơm đi, tiểu Nguyệt chuẩn bị cho người rồi đó.

- Cảm ơn sư tỷ.

- Hừ! Không phải vì sư phụ thì ta còn lâu mới nấu cơm cho người.

Vừa nói, Ánh Nguyệt ko khỏi cảm giác là lạ, sao bây giờ tên ăn mày này lễ phép vậy nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nảy mầm

1 năm sau.

Hắc Vũ bây giờ đã là một thiếu niên 16 tuổi. Hắn không còn bộ dáng gầy còm như trước nữa, thay vào đó là một cơ thể khỏe mạnh. Thân cao 1m7, mái tóc đen tuyền dài ngang vai được cột đuôi ngựa, cơ thể đc rèn luyện săn chắc hơn, bắp thịt rắn rỏi cho thấy sức sống mãnh liệt trong đó.

Hắc Vũ có một khuôn mặt ưa nhìn. Khung mặt vuông vắn, đôi mắt đen tinh anh nhưng cũng chứa đựng nét sắc bén. Lông mày đen rõ nét. Kết hợp nước da hơi ngăm đen. Nhìn vào khuôn mặt đó cho ta thấy được một sự nghiêm nghị, nhưng pha lẫn thêm vẻ ngây ngô làm cho người ta phải tò mò.

《 Tên: Hắc Vũ 》

《 Tuổi: 16 》

《 Tu vi: Khai Mạch tầng 4 》

HP: 40/40

AD: 35/35

SP: 30/30

MP: 38/38

AP: 57/70

Một năm này, theo việc tu luyện Hồn Nguyên Công hấp thụ linh khí hắn đã đột phá đến Khai Mạch tầng 4. Trong một năm nay dưới sự chỉ dạy của Diễm My, Hắc Vũ đã luyện thành thực khiếm thuật nhập môn và vài bộ quyền pháp. Thi thoảng hắn lại cùng tiểu Nguyệt ra khu vườn phía sau nhà luyện tập.(Đừng nghĩ bây em này còn để dành).

Phía sau ngôi nhà là một khu vườn trồng thảo dược nhỏ. Ở đây đa số thảo dược là thảo dược cấp một. Có khi có một hai cây cấp hai. Thảo dược được chia làm 9 cấp. Tuy cấp 1,2 là những cấp thấp nhất nhưng đối với tu sĩ Khai mạch như Hắc Vũ, thậm chí là Dung Linh như Ánh Nguyệt cũng là vật bổ dưỡng. Tuy nhiên đối với tu vi Kim Đan của Diễm My thì không có tác dụng mấy.

Ngon đồi mà họ sinh sống đã được thiết lập một trận pháp giúp tụ tập linh khí lại và phòng hộ tránh yêu thú. Bên cạnh đó hai nàng cũng thường vào rừng săn yêu thú và tìm dược thảo mới đem về trồng nên thảo dược ở đây rất đa dạng.

Hắc Vũ theo tiểu Nguyệt học tập và nhận biết đặc điểm của thảo dược. Tuy đã nhận được truyền thừa bao gồm kiến thức về dược thảo nhưng hắn vẫn cần tìm hiểu thêm. Vì sao? Rất đơn giản kiến thức hắn nhận được từ thời viễn cổ rất lâu trước kia, qua thời gian lâu dài thiên địa biến đổi có nhiều loại tuyệt chủng có nhiều loại thảo dược mới sinh ra nên việc học hỏi là cần thiết. Tuy nhiên rất may cho Hắc Vũ là kiến thức luyện đan hắn có vẫn thuộc vào đẳng cấp cao siêu.

Ngoài học võ thuật và tìm hiểu dược thảo thì khoảng thời gian dành hắn ngồi trong phòng tu luyện và tìm hiểu hệ thống kia.

Qua 1 năm tìm hiểu hắn kết luận được rằng đây là một hệ thống hỗ trợ cho việc tu luyện của hắn. Bảng thông tin biểu thị trạng thái cơ thể, tất cả điều đc quy về số liệu. Mỗi lần hắn đột phá thì tất cả các chỉ số đều thêm 5 điểm. Khi đột phá như có luồng năng lượng chảy trong cơ thể hắn làm cho tất cả thông số luôn ở điểm cao nhất. Tuy nhiên trong quá trình luyện tập ngoài tu luyện thì chỉ số của Hắc Vũ cũng tăng một chút. Bên cạnh đó những thứ hắn học tập đều được quy làm kỹ năng và biểu thị trong mục thông tin. Hiện tại hắn có 3 kỹ năng là: Phân tích, Kiểm thuật sơ cấp, dược thảo sơ cấp, quyền pháp sơ cấp.

2 kỹ năng sau là do học tập mà hắn có được. Còn kỹ năng Phân tích thì hắn không biết từ đâu mà có. Nhưng kỹ năng này giúp hắn biết được thông tin cơ bản của người khác. Thậm chí nó giúp hắn nhận biết được thảo dược dễ dàng hơn.

Trong đầu Hắc Vũ tuy có rất nhiều loại võ học, tuy nhiên cảnh giới của hắn là quá thấp không thể luyện được. Mà nếu có luyện thì điều kiện của nó cũng quá gắt gao. Đúng là số khổ có đồ ngon mà không dùng được.

Hắc Vũ mỗi ngày đều luyện kiếm và quyền pháp với tiểu Nguyệt. Và hiển nhiên và bận nào cũng ăn hành ngập mặt. Chưa kể đến vì nàng rất chán ghét hắn, tuy rằng trong quá trình học tập cùng nhau thì cũng giảm bớt chút nhưng nàng vẫn ra tay rất nặng. Khác hẳn với sư phụ, tuy vẫn bị ăn hành nhưng Diễm My ra tay rất nhẹ nhàng, mà tập luyện với nàng thì đa phần là hắn bị phân tâm bởi vẻ đẹp của Diễm My.

3 tháng gần đây Hắc Vũ cảm giác là quãng thời gian vô cùng tuyệt vời. Bà chằn Ánh Nguyệt 3 tháng trước gặp bình cảnh chuẩn bị đột phá Dung Linh trungbkyf mà đóng cửa bế quan, thành ra suốt 3 tháng này Hắc Vũ được tập luyện với mỹ nữ sư phụ Vũ Diễm My của hắn.

.....

Hôm nay cũng như mọi ngày trước buổi sáng hắn sẽ tập luyện kiếm pháp với sư phụ. Hai cô trò đi ra trước sân nhà, cả hai đứng cách nhau khoảng chục mét để tạo khoảng cách. Suốt 3 tháng nay Hắc Vũ đã đấu tập với Diễm My tổng cộng 79 trận và hiển nhiên là thua toàn bộ. Sau 79 bận ăn hành của sư phụ thì thánh niên Hắc Vũ cũng khôn ra và nhận ra rằng để thắng được nàng là điều bất khả thi ở hiện tại.

Hắn nhận ra rằng tất cả kiếm pháp hắn luyện tập đều là do Diễm My dạy hắn. Dùng thứ sư phụ mình dạy để đánh thắng sư phụ mình là điều không thể trừ khi người đã vượt qua sư phụ mình rồi. Nhưng điều đó với Hắc Vũ thì còn lâu. Ngay cả với Ánh Nguyệt thì hắn vẫn ăn hành thì có mơ cũng không thắng được My.

Vì vậy hắn đã quyết định phải biến thể kiếm pháp mà nàng đã dạy hắn đi. Với lượng kiến thức về kiếm pháp do truyền thừa có được, tuy là không thể học được nhưng nếu chỉ mô phỏng theo vài chiêu thức dễ thì vẫn khả thi. Mỗi tội uy lực thì như con kiến.

Trận đấu của cả hai cũng bắt đầu.

Hắc vũ là người tấn công. Hắn vận hết tốc độ của mình lao đến Diễm My, thanh kiếm được hắn áp sát bên hông theo tư thế rút kiếm. Diễm My tập trung hết sức vào thanh kiếm, nàng dơ thanh kiếm mình dọc thân, theo tư thế chuẩn bị tiếp đòn. Khi Hắc Vũ lao gần đến nàng thì vùng ngang kiếm, mục tiêu là bên eo. Diễm My đưa kiếm đỡ một cách nhẹ nhàng. Chiêu thức bị đỡ được, Hắc vũ liền xoay dọc lưỡi kiếm chém lên phía tay cầm kiếm của nàng. Diễm My ngay lập tức lấy thân kiếm của Hắc Vũ làm điểm tựa mà xoay kiếm hóa giải thế công, sau đó ngay lập tức đâm thẳng kiếm khiến Hắc Vũ phải mau chóng chặn kiếm ngang ngực mà đỡ.

Sau hơn chục chiêu kiếm thì Hắc Vũ phải tách ra, hắn thở gấp người đã đổ mà hơi trong khi Diễm My vẫn nhàn nhã. Mặc dù nàng đã áp chế tu vi của mình đến còn khai mạch tầng 9 và không dùng linh lực nhưng chiến thắng nàng vẫn rất khó.

Ổn định hơi thở, Hắc Vũ lại tiếp tục phi đến tấn công bận này kiếm được đưa ra sau vai theo tư thế rút kiếm sau lưng. Diễm My rất bất ngờ vì đây ko phải pà tư thế nàng dạy hắn. Suy nghĩ cũng ko kịp, Hắc Vũ đã đến gần sát nàng. Hắc Vũ vùng kiếm theo tư thế bổ xuống, theo phản xạ nàng đưa ngang kiếm để đỡ nhưng đường kiếm lại đi chéo xuống nhắm vào eo nàng. phản xạ tốt nàng đã đỡ được chiêu kiếm hiểm đó nhưng chưa hết. Hắc Vũ rút kiếm về sau đó làm một chiêu đâm trực diện. Bận nay Diễm My bị rơi vào thế bị động. Nàng chủ động tách ra lùi về phía sau cho đến gần mép hồ nước thì dừng lại.

Hắc Vũ cũng thôi tấn công, hắn rất hài lòng hiệu quả mang lại. Nếu cứ tiếp tục xuống hắn có thể chiến thắng. Nghĩ đến là tiếp tục, Hắc Vũ đưa kiếm ra phía sau dưới thẳng tay phi người đến, Khi đến gần Diễm My chuẩn bị vùng kiếm, thì chân hắn vấp phải hòn đá nhỏ lên. theo quán tính Hắc Vũ lao thẳng về Diễm My. Bị quá bất ngờ My luống cuống đề rồi bị Hắc Vũ đẩy ngã vào hồ nước phía sau.

TÙM!!!

Tiếng nước vang lên, may rằng hồ nước này rất nông. Hắc Vũ nhanh chóng tỉnh táo lại. Nhưng vừa tỉnh táo thì hắn lại thấy một cảnh nóng rực lửa

Vũ Diễm My bị hắn xô ngã đang nằm dưới thân hắn. Hai thai hắn chống bên tai nàng. Khuôn mặt cả hai cách nhau khá gần. Chỉ thấy mái tóc đỏ dài của nàng xỏa ra trong nước. Bộ quần áo ướt vàng làm nổi lên đường nét quyến rũ của cơ thể nàng. Đôi gò ngực căng tròn, hai tiểu thỏ như ẩn như hiện trong lớp áo ướt sũng. Khuôn mặt nàng ửng đỏ ngượng ngùng. Cặp môi đỏ mọng ướt át. Chung sống và luyện tập với nhau đã một năm rồi, mặc dù có đưng

chạm nhưng bạn này là hần được thưởng thức vẻ đẹp của nàng gần đến vậy.

Cả hai ngượng ngùng không biết làm gì. Tim cả hai đập loạn xạ liên hồi. Bỗng Hắc Vũ mạnh dạn đưa mặt mình gần lại. Nhìn gương mặt anh tuấn, gương mặt luôn làm cho nàng có cảm giác thân quen khó diễn tả đang lại gần mình, bất giác nàng nhắm hai mắt lại, đưa ra cặp môi đỏ quuyến rũ chờ hần xâm chiếm. Hắc Vũ thấy Diễm My như vậy thì trong lòng càng vui mừng. Đôi môi hần đưa lại gần môi nàng, chuẩn bị áp lên nhau...

UỶNH!!!!

Khi môi hai người chỉ cách nhau một giấy mỏng thì một tiếng nổ trầm đục làm cả hai bừng tỉnh trí hoãn lại. Tiếp theo là một giọng nói truyền ra làm cả hai đỏ chín mặt.

- Sư phụ, đồ đệ đột phá thành công rồi!!

Tiếng reo vui mừng của tiểu cô nương Ánh Nguyệt vang lên. Hắc Vũ trong lòng không khỏi thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà Ánh Nguyệt. Đứng là kỳ đà cản mũi, chỉ một chút nữa thôi thì Hắc Vũ hần đã chiếm được nụ hôn của mỹ nữ sư phụ rồi. Nhanh ko nhanh, chậm ko chậm lại chọn đúng lúc này chứ.

Diễm My ổn định tâm tình mình vội bước ra khỏi hồ nước, nhìn thấy khuôn mặt hậm hực của Hắc Vũ ko khỏi buồn cười, dùng linh lực làm khô quần áo. Nàng cúi xuống đặt một nụ hôn lên má hần. Hắc Vũ không khỏi ngẩn ngơ. Nàng bước đi chỉ để lại một câu

--Coi như đây là phần thưởng vì sự tiến bộ.

Nhìn bóng đi mê người của nàng về phía nhà gỗ, Hắc Vũ không khỏi ngồi trong hồ nước mà cười ngây ngô.

Hai người họ không hề biết rằng nụ hôn nhỏ đó chính là dây tơ hồng kết nối họ sau này...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hỏa linh quả

Trên một ngọn đồi ở gần bìa một khu rừng, một ngôi nhà gỗ nhỏ tọa lạc trên đỉnh đồi, trước sân nhà hai bóng người một trắng một đỏ đang quần lấy nhau. Từng tiếng "Keng, keng" va chạm của kim loại phát ra liên tục. Bỗng một lúc sau hai bóng người tách ra 2 phía. Một người thanh niên ưa nhìn toàn thân y phục đen tuyền, mái tóc đen dài cột đuôi ngựa, đôi mắt đen có thần, khuôn mặt ưa nhìn, trông khá xuất khí. Hần cầm cây kiếm chống đỡ thân thể cứng cáp của mình, từng tiếng thở đều nhưng khá nặng nề chứng tỏ cho việc mất nhiều sức.

--Sư phụ người chơi ăn gian, người đã sử dụng linh khí!!

--Ngươi đó a, đã tiến bộ đến thế này rồi thì cũng phải tập luyện đánh với đối thủ khó nhằn hơn chứ. Suốt ngày đánh kiếm không thế này thì ta có khi cũng thua ngươi a.

Người trả lời là một mỹ nữ tóc đỏ. Nàng mặc bộ hồng y hơi rộng, nhưng nó cũng không thể che đi những đường cong mê người nhất là thứ vũ khí đầy đặn trước ngực hơi đung đưa theo từng nhịp thở của nàng. Khuôn mặt tuyệt sắc vũ mị, đôi môi căng mọng hơi mỉm cười, đôi mắt nhìn thiếu niên trước mặt mà trả lời.

--Nhưng người vẫn là ăn gian!!! Thiếu niên áo đen đáp lại với giọng như thiếu nữ bị ủy khuất vô cùng.

- Được rồi, là ta thua được chưa?!!

Nhìn gương mặt xuất khí nhưng lại đang giả bộ của hần, mỹ nữ cũng đành chịu.

- Vậy phần thưởng của con đầu sư phụ?!

Nghe thấy sư phụ nhận thua thiếu niên ngay lập tức lộ vẻ vui mừng chờ mong.

- Ngươi cái tên tiểu tử này, đúng thật là...

Nhìn biểu cảm thay đổi 180° của đồ đệ mình nàng cũng chẳng biết nói gì nữa.. Mỹ nữ đi lại gần thiếu niên. Khi đến trước mặt hần, nàng hơi cúi người xuống. Thiếu niên đưa mắt ngược nhìn nàng với vẻ chờ mong. Mỹ nữ vén lọn tóc mai đỏ rực về phía sau vành tai. Khuôn mặt hơi đỏ lên vì ngượng. Nàng từ từ cúi đầu xuống đặt một nụ hôn lên trên má hần. Sau đó nàng ngẩng mặt lên mà nói với giọng ngượng ngùng của thiếu nữ

--Được chưa?!! Tên tiểu tử nhà ngươi đó, nếu đã thắng ta rồi thì nhanh vào rừng mà tìm yêu thú tập luyện đi ở đó mà đắc ý.

Nàng vừa nói dứt lời liền ngay lập tức đem khuôn mặt đỏ lên vì ngượng của mình chạy về phía nhà gỗ. Còn tên thiếu niên thì tâm hồn vẫn đang treo ngược cành cây mà tận hưởng nụ thom đó.

Thiếu niên áo đen này không ai khác chính là Hắc Vũ, cò mỹ nữ áo đỏ kia chính là mỹ nữ sư phụ Vũ Diễm My của hắn.

Đã được hơn nửa năm từ trận đấu đó của hai người. Sau khi đột phá Vạn Ảnh Nguyệt bây giờ đã là Dung Linh trung kỳ thực lực tăng mạnh, uy năng Hồn Binh(Bản mệnh vũ khí) cũng tăng lên nhưng để vững chắc cảnh giới nàng lại tốn 1 tháng tĩnh tu. Trong một tháng đó tu vi của Hắc Vũ đã nâng đến Khai Mạch tầng 5.

Tuy về cơ bản thì thực lực Hắc Vũ có tăng lên nhưng điều đáng nhắc đến là trong 1 tháng đó từ lần đầu kiếm với Diễm My, hắn đã yuwf kiến thức đúc rút ra 1 bộ kiếm pháp khác, bộ kiếm pháp này khắc chế hoàn toàn bộ kiếm pháp mà Diễm My truyền dạy.

Sau 1 tháng tĩnh tu, Tiểu Ảnh Nguyệt dương dương đắc ý. Chỉ nghĩ đến việc Hắc Vũ ăn hành của mình là nàng ko thể ngừng cười.

Tuy nhiên đời không như là mơ. Sau khi có bộ kiếm pháp mới, bây giờ Hắc Vũ lại là người hành ngược lại Ảnh Nguyệt. Mới đầu thì hắn vẫn bị hành như thường nhưng sau một vài ngày khi đã quen dần thì kết quả ngược lại. Tiểu cô nương vừa tức vừa uất ức thế là lại kiếm có tu luyện mà đùn đẩy cho sư phụ Diễm My của mình. Đây cũng là 1 phần trong kế hoạch của Hắc Vũ. Tuy đã trả thù Ảnh Nguyệt được 1 tháng trời nhưng so với 7 tháng bị nàng hành hạ của hắn thì vẫn còn ngắn. Nhưng vì sự nghiệp luyện kiếm với sư phụ nên hắn cũng không để bụng lắm.

Thế là 4 tháng này, Hắc Vũ tiếp tục luyện kiếm với sư phụ của mình. Diễm My không dễ đánh bại như Ảnh Nguyệt. Ít nhất là hắn không còn thảm như trước. Trung bình cứ 5 trận thì Hắc Vũ thắng 1, mà mỗi khi thắng là hắn lại đòi Diễm My thưởng cho hắn bằng một nụ thom trên má. Mỗi lần như vậy nàng vô cùng ngượng ngùng. Tuy đã sống hơn 50 năm nhưng quá nửa thời gian nàng dùng để tu luyện và luyện tập, đôi với chuyện này nàng chẳng khác gì một thiếu nữ a.

4 tháng đó Hắc Vũ đã đột phá được Khai Mạch tầng 6.

.....

Vũ Diễm My chạy vào trong nhà đóng kín cửa lại, dựa lưng vào vách tường. Tim nàng đập liên hồi, khuôn mặt đỏ như gấc

"Diễm My a Diễm My, hắn là đồ đệ của người đó a. điều này là ko thể được"

Nàng tự thì thầm nói với mình. Tuy nhiên đã làm như vậy rất nhiều lần nhưng nàng không thể dừng lại.

Từ nụ hôn 6 tháng trước bên trong nàng xuất hiện một thứ cảm xúc lạ kỳ và nó cứ lớn dần lên theo thời gian mà nàng không kiểm soát được. Nàng không thể can mình lại được. Nàng muốn nhìn hắn, đôi khi lại thất thần mà nhìn, thậm chí nàng muốn hôn hắn.

--Sư phụ, sao mặt người đỏ vậy?

Tiếng nói của Ảnh Nguyệt làm Diễm My bừng tỉnh khỏi suy nghĩ miên man.

- Tiểu Nguyệt chắc con nhìn nhầm rồi, mặt ta làm sao đỏ được.

Nhìn nhầm?? Nàng là tu sĩ a làm sao nhầm được chứ. Diễm My ngay lập tức bình ổn tâm tình. Tiểu Nguyệt cũng ko suy nghĩ vấn đề đó nữa mà lại thắc mắc cái khác

--Đồ đệ thấy đạo gần đây biểu hiện của sư phụ rất lạ nha.

-- Ta lạ ở điểm nào được? Tâm Diễm My không khỏi căng thẳng lên

- Rất nhiều a đạo này người rất hay mỉm cười, đỏ mặt này, thậm trí hay thất thần nữa.

- Ta nào có như vậy. Tiểu Nguyệt ngơoi lại nhìn nhầm rồi.

-Nào có đâu sư phụ tháng này con đếm được người mỉm cười 46 lần, đỏ mặt 7 lần, thậm chí thất thần 25 lần nữa.

Nghe lời nói chắc như đinh đóng cột của Ảnh Nguyệt. Diễm My không khỏi ngượng chín mặt. Trong lòng thì luôn miệng nhắc Hắc Vũ quậy phá nàng.

.....

Ách.. xì!!!!

Hắc Vũ đang đi trong rừng không khỏi hắt hơi một cái. Từ khi đạt được Khai Mạch tầng 6, mỗi lần thắng Diễm My là hắn lại tiếp tục đi vào trong rừng để luyện tập và săn yêu thú. Đa số toàn là yêu thú cấp 1, cấp2 ngang với Khai Mạch nhân loại. Với kiếm pháp và kiến thức của Hắc Vũ thì đánh bại yêu thú cấp 1 không khó, nhưng với yêu thú cấp 2 thì vẫn miễn cưỡng. Ít nhất không đánh được thì có thể chạy.

Hôm nay, Hắc Vũ muốn đi khám phá phía tây khu rừng, nơi hắn chưa đến bao giờ.

Đi được nửa ngày đường, ngoài gặp yêu thú cấp 1 ra thì không có gì đặc biệt lắm. Đi trên đường thì thoảng hần cũng gặp vài cây thảo dược hái mang về.

Đi được một lúc nữa hần bắt gặp một ngọn đồi nhỏ kì lạ. Trên đỉnh đồi là 1 cây thảo dược chỉ có 3 chiếc lá dài màu hơi đỏ. Ngọn cây là 1 quả tròn bằng hòn bi màu đỏ chót. Xung quanh ngọn đồi đều cháy đen sì không có ngọn cỏ nào khác cả. Nó tỏa ra hơi nóng bức người. Ánh mắt Hắc Vũ không khỏi sáng lên. Không ngờ trong khu rừng lại có loại quả này. Từ kiến thức truyền thừa và phân tích hần biết đây loại cây này rất hiếm

《Hỏa linh quả》

《thời gian chín còn: 520 ngày》

《Linh quả cấp 3》

《Công dụng: là nguyên liệu chính trong Hỏa linh đan. đan dược cấp 3.

Có thể ăn trực tiếp. Giúp tăng hỏa nguyên tố của tu sĩ. Xác suất thức tỉnh dị hỏa 10%》

《Yêu cầu: Tu vi Dung linh kỳ trở lên, mang hỏa nguyên tố》

Đây là 1 loại quả quý thời gian trưởng thành phải trăm năm. Cần thêm trăm năm nữa để quả chín. Có thể dùng yêu đan hệ hỏa của yêu thú để giúp cây tăng được liệu và giảm thời gian chín. Phải nói là Hắc Vũ gặp vận may nghịch thiên khi thấy đc nó. Nhưng đây là ở trong rừng nên ắt sẽ có yêu thú canh chừng 1 cây linh quả quý hiếm như vậy.

Vừa suy nghĩ xong, đã thấy một thân rắn dài đỏ nằm dưới gốc cây.

《Hỏa Xà》

《Yêu thú cấp2》

《Thuộc tính: Hỏa 》

《HP: 80/80》

《AD: 75/75》

《SP: 90/90》

《MP:30/30》

《AP: 99/100》

Đây là con yêu thú cấp 2 đỉnh phong. Từ chỉ số AP của nó có thể thấy nó đang đợi Hỏa Linh quả chín để ăn làm nền tảng đột phá. Chỉ số cơ bản của nó là cao hơn nhiều Khai Mạch tầng 9 đặc biệt là tốc độ. Với tình trạng hiện tại thì nếu đánh tay tay không thì Hắc Vũ ko có phần thắng chưa kể đến con Hỏa xà còn dùng được thuộc tính hỏa. Để đánh bại nó thì ít nhất hần cần đạt đến Dung linh.

Suy nghĩ kỹ càng, Hắc Vũ cũng quay đầu trở về. Hần đang có một kế hoạch đoạt Hỏa linh quả về cho Diễm My. Nhưng không phải bây giờ mà là 1 năm rưỡi sau đến khi quả chín. Trong thời gian đó hần phải cố gắng hết sức tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Nước mắt

Thời gian tiếp tục trôi qua như thoi đưa.

Hắc Vũ nay đã là một thanh niên 18 tuổi, hần cao quá mét tám, thân hình cứng cáp cân đối. Từng thớ cơ mạnh mẽ nhưng ko thô kệch. Mái tóc đen đuôi ngựa nay đã được cắt ngắn để xõa, tóc mai dài gần như che mắt bên mắt. Khuôn mặt đầy soái khí pha thêm vẻ tà mị mang sức hấp dẫn khó cưỡng đối với phái nữ. Một thân y phục đen gọn gàng, làm nổi bật lên vẻ tà mị đó

《Tên: Hắc Vũ》

《Tuổi: 18》

《Tu vi: Khai Mạch tầng 9》

HP: 70/70

AD: 65/65

SP: 70/70

MP: 68/68

AP: 99/100

Sau hơn 2 năm rưỡi tu luyện Hắc Vũ hân đã đạt đến Khai Mạch tầng 9 đỉnh phong. Nhưng hân đã ở trong tình trạng này được gần nửa năm rồi, ấy vậy mà vẫn chưa có dấu hiệu đột phá Dung Linh cảnh. Để từ Khai Mạch lên Dung Linh thì tu sĩ cần vận công pháp để đưa linh khí từ kinh mạch hòa và cơ thể làm cái tạo thể chất. Bên cạnh việc cái tạo thể chất, dưới tác dụng của linh khí cơ thể của tu sĩ sẽ thức tỉnh nguyên tố của bản thân và Hồn Khí.

Tu sĩ bình thường thức tỉnh nguyên tố thường là 1 nguyên tố, có những người tư chất tốt hơn sẽ có 2 hoặc 3 nguyên tố. Tuy nhiên thức tỉnh nguyên tố cũng sẽ theo quy luật ngũ hành. Ví dụ tu sĩ có nguyên tố hỏa và mộc thì sẽ theo tương sinh ngũ hành, hỏa nguyên tố người đó sẽ mạnh hơn bình thường. Hoặc nếu tu sĩ có hỏa và thủy thì theo ngũ hành tương khắc sẽ làm cơ thể suy yếu đi thành phế nhân thậm chí vì đó mà chết.

Tuy vậy nhưng không phải là ko có tu sĩ nào đồng thời có 2 nguyên tố khác nhau sống bình thường. Trên thế giới có rất nhiều bộ công pháp có thể điều hòa được việc tương khắc, thậm chí là có thể tu luyện thêm nguyên tố khác. Thời đại mạt pháp này rất ít xảy truyện đó nên cũng không có lo lắng. Bên cạnh đó Hồn Nguyên Công cũng là một công pháp có thể điều hòa nguyên tố tương khắc. Vì Hồn Nguyên Công dựa theo đại đạo âm dương.

Vì có truyền thừa nên Hắc Vũ hiểu vì sao mình không đột phá được Dung Linh. Lý do rất đơn giản, vì hân vẫn là xử nam. Hồn Nguyên Công là công pháp song tu đại đạo âm dương. Khi người tu luyện cơ thể nam nhân sẽ tích tụ dương khí vào cơ thể. Tuy nhiên điều đó sẽ làm mất cân bằng âm dương của cơ thể vì vậy để điều hòa ta cần âm khí từ nữ tử, đặc biệt là xử nữ vì chứa âm khí tinh thuần nhất. Hân tu 3 năm nhưng ở trong rừng hoang thì lấy đâu ra phụ nữ nên cơ thể Hắc Vũ đang thừa khá nhiều dương khí.

À! Không hân là không có mà là không dám. Vừa động vào bà chằn Vân Ánh Nguyệt là hân đã bị nàng gọi Hồn khí đập toi tã rồi. Còn sư phụ Vũ Diễm My, tuy hân và nàng trong khoảng 2 năm nay tình cảm mập mờ giữa họ đã rất lớn. Hân biết rõ nàng và hân, hai người đã yêu nhau. Mặc dù vậy thì cả hai vẫn chỉ dừng lại ở việc hôn mê, xa hơn tí là nắm tay nhau. Hân trân trọng cả hai nàng. Cả hai nàng cho hân cảm giác ấm áp chưa từng có. Đặc biệt là Diễm My, nàng cho hân hiểu thế nào là yêu.

Hắc Vũ thề rằng dù cho có trở thành ác ma thì hai nàng luôn luôn quan trọng nhất với hân.

.....

Một ngày đẹp trời, hôm nay Hắc Vũ đi săn yêu thú từ sớm. Vì hôm nay là ngày Hỏa Linh Quả chín và là thời gian tốt nhất để lấy trộm nó. Từ khi biết sự có mặt của Hỏa Linh Quả, Hắc Vũ mỗi ngày đều vào rừng quan sát và xem xét thời gian, địa hình để lập kế hoạch.

Khí vừa đến gần ngọn đồi thì có tiếng yêu thú đánh nhau vọng lại. Hắc Vũ vội đi nhanh đến cái cây gần đó, trèo lên trên cao, tập trung tầm nhìn về phía ngọn đồi của Hỏa Linh Quả.

Phía xa trên ngọn đồi, hai con yêu thú đỏ chót đang giao chiến. Một con yêu thú hình dạng con rắn đỏ dài đang trườn trên nền đất tránh từng đợt tấn công của con yêu thú còn lại, thi thoảng nhân cơ hội kẻ thù không đề ý mà phun ra hỏa cầu tấn công.

Con yêu thú còn lại trông giống một con mèo, chiếc hai đôi móng vuốt đang rực lửa, liên tục cào về phía con yêu xà. thi thoảng đòn tấn công của nó lại phải ngừng lại vì hỏa cầu.

Nhìn thấy hai con yêu thú đang đánh nhau, Hắc Vũ cũng không hề ngạc nhiên lắm. Con rắn đỏ kia chính là con Hỏa Xà vẫn luôn canh giữ Hỏa Linh Quả. Còn con mèo đỏ còn lại theo theo kỹ năng phân tích cho thấy nó là Hỏa Miêu, một con yêu thú cấp 2 đỉnh phong. Cả hai bọn chúng đang đánh nhau vì tranh giành Hỏa Linh Quả.

Từ lần nhìn thấy Hỏa Linh Quả đầu tiên hân đã suy tính đến việc này xảy ra. Trong một khu rừng mà chỉ có 1 con yêu thú biết về Hỏa Linh Quả là ko thể nào. Ngoài nấy con yêu thú cấp 1 thì không đáng quan tâm nhưng kiểu gì ít nhất chắc cũng có vài con cấp hai biết về nó, vì thời gian nó ở đó là khá lâu. Nên có sự tranh giành là ko hề lạ.

Dù là chỉ 1 con yêu thú cấp 2 thủ đối với Hắc Vũ vẫn là miễn cưỡng chưa nói đến hai con. Nên hân quyết định quan xem hổ đầu, ngư ông đắc lợi.

.....

Sau nửa ngày trời vằn nhau thì hai bọn chúng cũng bắt đầu suy yếu dần. Trên thân Hỏa Xà có nhiều vết cào dài đang chảy yêu huyết. Con Hỏa Miêu thì cũng ko khá hơn, vài nơi cũng chảy máu do vết cắn của kẻ địch. Cả hai bắt đầu tách xa nhau ra nhưng không hề bỏ đi, bọn chúng vẫn nhất quyết tranh nhau Hỏa Linh Quả. Cả hai vẫn chăm chú nhìn nhau mà không hề biết có kẻ thứ 3 đang len lút tiến đến.

Hắc Vũ từ từ tiếp cận cái cây. Khi đến gần hân cẩn thận ko để lại một tiếng động, dùng hai tay ngắt lấy quả trên cây. Hỏa Linh Quả đỏ rực như lửa tỏa ra nhiệt độ kinh người, Hắc Vũ không dám cầm quá lâu sợ thương đến bản thân, vội vàng rút vào túi trữ vật bên hông. Đang chuẩn bị chuẩn đi trong yên lặng thì hân cảm giác được sát ý đang bao trùm mình, nhìn lại chẳng biết từ lúc nào hai con yêu thú đang nhìn chăm chăm vào hân.

Kể ra hắc đúng là chủ quan. Yêu thú rất nhạy cảm với môi trường xung quanh vì vậy chúng thường tìm môi trường thích hợp với nguyên tố mình. Khi Hắc Vũ vừa cất Hòa Linh Quả vào túi trữ vật làm cho nhiệt độ xung quang bị giảm xuống một chút, tuy nhiên đây là hai yêu thú hòa hệ nên ngay lập tức chúng biết rằng Hòa Linh Quả đã bị tịm.

Nhìn thấy tình cảnh nguy hiểm, Hắc Vũ ngay lập tức vận hết tốc lực mà chạy trốn. Hắc không thể đấu lại hai con yêu thú cùng một lúc nên chạy là thượng sách.

Nhưng vừa quay đầu chạy, Hòa Xà đã nhanh chóng di chuyển đến trước mặt hắc, há miệng phóng hỏa cầu về phía Hắc Vũ.

Ngay lập tức Hắc Vũ lấy kiếm của mình từ trong túi trữ vật ra để đỡ. Vừa đỡ được hỏa cầu, chưa kịp hoàn hồn Hòa Xà đã phi nhanh thân mình đến, nhưng có vẻ do vết thương trên thân phát tác nên tốc độ của nó bị giảm. May mắn Hắc Vũ phản xạ kịp thời nhảy ra xa để tránh.

Chưa kịp chạm đất, Hắc Vũ cảm thấy lưng mình như bị xe toạc. Hắc bị đập bay vào thân cây gần đó. Trên lưng hắc ba vết cào đâm máu xen lẫn là phần da bong ra bị cháy đen. Con Hòa Miêu đã bắt đầu tham chiến.

Cố gắng đứng dậy nhìn hai con yêu thú, Hắc Vũ trong tâm không khỏi chửi bới sự chủ quan của ngu ngốc của mình. Nhìn bảng thông tin, chỉ số HP của hắc đã bị giảm một phần năm sau cú vừa rồi. Hắc không khỏi lắc đầu than trời, số hắc đúng là đen không tả đc mà.

Hai con yêu thú lập tức liên lao đến tấn công Hắc Vũ, thu hồi tâm tình, tập trung tinh thần cao độ hắc cố gắng ngăn cản từng đòn tấn công. Mặc dù đã bị thương nhưng hai con yêu thú vẫn rất khó nhằn. Chỉ sau vài chục giây Hắc Vũ lại bị đánh bay. Cứ như vậy, hai con yêu thú như đang nô đùa, vòn con mỗi.

Hắc Vũ lại bị đánh bay lần nữa, thân thể lê trên nền đất, hắc lại ho tiếp mộ ngụm máu, thân thể hắc bây giờ còn tàn tạ hơn tình cảnh 3 năm trước. Cả cơ thể không nơi lành lặn, từng vết cào, vết cắn máu cứ ứa ra không ngừng, quần áo tả tơi nhuốm đầy máu, đầu tóc bù dù, một dải tóc mái che hết một bên mắt. HP của hắc bây giờ còn không quá 10 điểm. Tiếng cảnh báo vang lên liên tục bên tai.

《CẢNH BÁO: HP ĐANG Ở MỨC RẤT THẤP》

《CẢNH BÁO: HP ĐANG Ở MỨC RẤT THẤP》

.....

Nhìn hai con hỏa thú đang từ từ đi đến trước mặt, Hắc Vũ biết rằng hôm nay hắc đã rất khó thoát. Trong đầu hắc bây giờ không khỏi nhớ lại trước kia. Hắc cô độc, phải chăng số phận hắc vốn phải cô độc như vậy rồi, người làng chết hết bỏ lại mình hắc, cả cô nhi viện chết hết cũng chỉ để lại mình hắc. Hắc đã cố gắng hết sức để không còn cô đơn nhưng tại sao số phận luôn đẩy hắc đến đường cùng như vậy.

Hắc nhớ lại 3 năm thời gian ngắn ngủi này, sao mà yên bình, vui vẻ vậy. Tiếng mắng của tiểu nguyệt, lời dạy của sư phụ. Hắc Vũ nắm chặt thanh kiếm đã biến dạng của mình, cố hết sức tạo thủ thế, đôi mắt đen lạnh lùng nhìn thẳng vào hai con yêu thú.

Nhìn thấy con mỗi đang hấp hối, Hòa Xà há to miệng hết cỡ phóng về phía hắc Hòa Cầu, bên cạnh đôi vuốt của Hòa Miêu đã vung lên, cặp vuốt sắc bén đang rực cháy. Hai đại chiêu mang theo vạn vạn sát cơ lao về phía Hắc Vũ. Nhìn chúng đang lao đến, Hắc Vũ như cây cỏ trong gió lốc, chỉ sau một chớp hắc đã bị chúng bao phủ. Miệng hắc nói lảm bảm một câu mà không ai nghe rõ.

- Diễm My, Ta yêu nàng!

.....

Trên ngọn đồi, dưới gốc cây cổ thụ, hai cô trò Diễm My và Ánh Nguyệt đang ngồi tĩnh tọa.

Tích!

Tiếng nước rơi xuống nền đá. Diễm My đang tĩnh tọa tu luyện cũng vội mở hai mắt. Nàng đưa ngón tay thon dài sờ lên khóe mắt, một giọt nước nhỏ đọng ở trên ngón tay trắng ngần của nàng, má nàng cảm thấy có vật gì đó đang lăn dài. Nàng đang khóc.

Cái cảm giác này, sao khiến lồng ngực nàng đau đến vậy.

Bỗng nàng nhìn về phía tây khu rừng. Diễm My hóa thành một cái bóng hồng phi hành ngay về phía đó mà không nói một lời nào.

Trong khu rừng một thân ảnh yếu diệu màu đỏ đang phi hành, đôi mắt nàng đang mờ dần, hai hàng nước mắt lăn dài trên má.

--Hắc..V.ũ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Rực cháy

Trong một khu rừng, một thân ảnh thướt tha màu đỏ đang phi hành trong đó. Nàng mang theo dáng người ma mị, vòng eo thon thả, đôi bông đào căng tròn, đôi chân dài trắng ngần như ẩn như hiện dưới lớp y phục. Mái tóc dài mang màu đỏ rực tung bay y theo làn gió. Khuôn mặt nàng mỹ lệ. Nhưng điều kỳ lạ là trên khuôn mặt đó đang lẩn lẩn hai hàng lệ châu, nàng đang khóc.

Phi hành được một lúc, mỹ nữ hồng y bỗng dừng lại, hạ thân mình xuống đất. Trước mắt nàng là mảnh rừng hoang tàn. Hàng chục thân cây bị thiêu rụi, một vài thân cây bị móng vuốt của yêu thú cào nứt toác, có cây thì bị vết đục sâu hoắm. Mùi gỗ cháy bốc lên khắp nơi cùng với những làn khói mờ ảo. Tim nàng đập liên hồi, lòng nàng đau thắt lại, nước mắt vẫn chảy ra.

Đi được một đoạn, trước mắt mỹ nữ là một ngọn đồi trụi hụi, một màu xám tro bao quanh ngọn đồi đó. Trên đỉnh đồi là một cây được thảo kỳ lạ. Thân cây chỉ có 3 chiếc là dài duy nhất. Xung quanh ngọn đồi cây cối bị tàn phá càng nhiều hơn. Xen lẫn vết cào, vết cắn và cháy đen còn có cả những vết chém cắt. Nơi đây chứng tỏ đã trải qua một trận chiến của người và yêu thú. Trên mặt đất thì thoảng là một vài mẫu y phục màu đen đầm máu.

Mỹ nữ như chết lặng, nước mắt ướt đầm khuôn mặt mỹ lệ của nàng, nàng bước đi như kẻ vô hồn, trái tim nàng như vỡ nát. Nàng cứ bước đi, phải chăng trước mắt nàng sẽ là thi thể lạnh băng của một tên thiếu niên.

Lại đi được một đoạn đường, những vật xung quanh làm mỹ nữ như với đi một tia hi vọng. Gần đó là xác của một con hỏa xà bị chém dọc chia làm hai nửa, vết chém gọn gàng như từ một thứ vô cùng sắc bén. Xa hơn tí nữa là thi thể một con thú màu đỏ, đầu nó bị cắt lìa khỏi cổ, máu yêu thú chảy đầy mặt đất.

Nàng chạy nhanh về phía trước. Bỗng một lúc mỹ nữ bỗng dừng lại. Đưa đôi tay ngà ngọc che chiếc miệng nhỏ xinh của mình. Ở phía xa, một thiếu niên quần áo đen tuyền rách rưới ướt đầm máu, mái tóc bỏ xổa che mắt mặt. Hắn quỳ một bên chân xuống. Hai tay hắn đang cầm một thanh hắc kiếm cắm sâu vào nền đất, cả thanh kiếm tỏa ra sự hắc ám dị thường. Chỉ có một dấu hiệu duy nhất thân thể hắn hơi hơi run rẩy, chứng tỏ đó là một người sống.

Mỹ nữ trực tiếp chạy về phía hắn, bỗng dừng người thiếu niên quát to lên

- Dừng lại gần đây!!!

Thân thể Diễm My khựng lại, nước mắt lại trào ra. Suốt khoảng thời gian ngắn ngủi vừa qua, nàng như đang ở dưới mười tám tầng địa ngục, nhìn thấy hắn làm nàng vui sướng vô cùng, nàng muốn lao đến ôm chặt hắn vào lòng. Ấy vậy mà hắn lại bảo nàng đừng đến gần hắn. Diễm My lặng người nhìn thiếu niên mà khóc, hỏi thiếu niên, giọng đầy trách mắng cùng lo lắng.

- Tại sao lại không cho ta gần ngươi!?

Hắc Vũ nhìn nàng như vậy tâm như bị xé rách.

- Dừng lại gần đây!! Ta không biết khi mất kiếm xoát sẽ làm chuyện đời bại gì với nà..ng.

Chưa dứt được câu hắn lại phun ra một ngụm huyết. Tình trạng của hắn bây giờ rất rất không khả quan. Dòng cảnh báo đang hiện đầy trước mặt hắn.

《CẢNH BÁO: THỪA DƯỠNG KHÍ QUÁ MỨC》

《CẢNH BÁO: THỪA DƯỠNG KHÍ QUÁ MỨC》

.....

Bây giờ Hắc Vũ cảm nhận rõ ràng một dòng năng lượng hùng mạnh đang quật phá cơ thể hắn không ngừng. Cả cơ thể nóng dần lên, tiếng thở gấp trầm trọng dần, dưới khổ quần tiểu Hắc Vũ đang dựng nạnh dựng lên tạo thành một cái lều cao phía dưới. Bây giờ Hắc Vũ như người uống phải xuân dược cực mạnh. Hắn dùng hết ý thức của mình để giữ tia thanh tỉnh cuối cùng.

Diễm My như lấy lại lý trí, nhìn tình trạng của Hắc Vũ hiện giờ, nàng hơi trầm mặc xuống như suy nghĩ điều gì. Bỗng gương mặt nàng kiên quyết hẳn lên, nàng chạy một mạch về phía Hắc Vũ.

--Dừng..

Vừa mới mở miệng nói được một tiếng, chiếc miệng thô ráp của hắn đã bị đập lại bởi đôi môi quyến rũ của Diễm My. Thân thể hắn được vòng tay mềm mại ôm chặt lấy. Hành động của Diễm My chẳng khác nào như mồi lửa cho dục vọng trong hắn bộc phát.

Hai tay Hắc Vũ buông khỏi thanh hắc kiếm, ngay lập tức thanh kiếm biến thành hắc khí biến mất vô tung. Hắn đưa đôi tay run run ôm trầm lấy thân thể mềm mại của nàng. Hai đôi môi dính chặt lấy nhau. Chiếc lưới thô của hắn như con rắn tấn công vào trong miệng nàng, quần quýt lấy chiếc lưới đỉnh hương không rời như hai tiểu xà quấn chặt lấy nhau. Hắn tham lam mút lấy mật ngọt.

Diễm My dùng tia lý trí cuối cùng, thi triển pháp thuật điều khiển những cuộn vải trắng từ túi trữ vận bao bọc hai người họ trong một chiếc kén trắng. Xung quanh bảy bố xuống trận Ohaps ngăn cản yêu thú đến gần. Khi vừa làm xong hết thấy thì lý trí của nàng cũng theo dục hỏa mà biến mất.

.....

Trong chiếc kén trắng, cả hai hôn nhau một cách điên cuồng không ngừng. Đôi tay họ du lịch trên người đối phương cười ra từng lớp y phục. Hắc Vũ bỗng tỉnh chỉ nụ hôn, môi hai người tách ra, sợi mật ngọt bị kéo dài nối liền đôi môi hai người. Hắc Vũ bây giờ đang để trần khuôn mặt soái khí tà mị, cơ thể trai tráng, cơ bắp đầy đặn mà không thô, mái tóc đen dài xoã sau lưng. Phía dưới tiểu Hắc Vũ đang hùng dũng hiên ngang, uy vũ dai như một đầu tiểu xà. Hắn nhìn cơ thể bên dưới mình, đôi mắt hắn càng tràn đầy dục vọng.

Diễm My bây giờ đang lỏa thể nằm dưới Hắc Vũ. Cơ thể quyến rũ của nàng hiện ngay trước mặt Hắc Vũ. Làn da trắngzngần không tí vết. Đôi gò bồng đảo cao ngạo ngẩng, trên đỉnh là đôi ngọc thỏ đỏ hồng xinh xinh, vùng bụng bằng phẳng, phía dưới là đôi chân dài quyến rũ. Giữa đôi chân ngà ngọc là vùng đất thần bí, thâm cô đỏ chót như lửa tạo sức hút khó cưỡng nổi. Khuôn mặt mỹ miều của nàng đang đỏ bừng bừng, mái tóc đỏ dài xoã trên nền.

Mặt Hắc Vũ từ từ hạ sát xuống. Đôi môi cả hai lại dính liền với nhau, hai chiếc lưỡi lại quấn quýt không ngừng. Đôi tay Hắc Vũ đặt lên gò bồng đảo trắng ngà của nàng, liên tục nhào lặn nó thành muôn hình dạng đôi khi hai đầu ngón tay lặn vào hai con ngọc thỏ nhỏ xinh. Phía dưới Diễm My bây giờ đã ướt đầm mặt dịch

Ááá..

Một tiếng kêu vui sướng kéo dài, khoe mắt Diễm My vẫn còn đọng lại vài giọt nước mắt. Tiểu Hắc Vũ bây giờ đang nằm gọn trong mặt huyết của nàng, đầu tiểu xà đụng hẳn vào hoa tâm của nàng. Cú đâm bất ngờ như xé rách Diễm My. Khi xâm nhập tiểu Hắc Vũ đã mạnh bạo xé rách tấm thân nữ của Diễm My. Từ chỗ kết hợp những giọt máu đào chảy xuống rơi trên tấm vải tạo trắng vẽ lên những ngọn lửa đỏ rực rỡ hạnh phúc.

Dừng lại một lúc, hạ thân Hắc Vũ bắt đầu chuyển động từ từ nhanh dần, từng đợt khoái cảm xông vào não bộ hai người kết hợp với lửa tình rực cháy. Từng tiếng kêu sung sướng của nữ nhân, tiếng thở dốc của nam nhân, tiếng da thịt va chạm liên tục tạo nên bản nhạc khoái hoạt của tình yêu.

Hơn 1 canh giờ sau, bản giao hưởng tình yêu mới kết thúc bằng tiếng ngân cao vút của Diễm My. Cả hai mỉm cười hạnh phúc nhìn đối phương. Họ ôm nhau ngủ một giấc ngon lành trong ngọn lửa tình rực cháy

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Hắc Lang Kiếm

Trong chiếc kén bằng vải trắng giữa khu rừng, một thiếu niên khôi ngô đang ôm trong mình cơ thể quyến rũ của mỹ nữ tóc hồng, cả hai đều không một mảnh vải che thân. Gò bồng đảo mềm mại, căng tròn của mỹ nữ đang áp sát vào lồng ngực người thiếu niên. Họ ôm nhau không một kẽ hở. Hai đôi chân cuốn lấy nhau. Nhìn người ngọc đang ngủ say trong lòng, Hắc Vũ không khỏi cảm khái vận mệnh. Nhớ lại tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc đó, trong lòng Hắc Vũ dâng lên một cảm giác khó tả.

.....

Trong trận chiến đó.

Khi nhìn thấy Hắc Vũ đang hấp hối, Hòa Xà há to miệng hết cỡ phóng về phía hắn Hòa Cầu, bên cạnh đôi vuốt của Hòa Miêu đã vung lên, cặp vuốt sắc bén đang rực cháy. Hai đại chiêu mang theo vạn vạn sát cơ lao về phía Hắc Vũ. Nhìn chúng đang lao đến, Hắc Vũ như cây cỏ trong gió lốc, chỉ sau một chớp mắt đã bị chúng bao phủ. Miệng hắn nói lầm bầm một câu mà không ai nghe rõ.

- Diễm My, Ta yêu nàng!

Câu nói vừa dứt, trước mắt hắn bỗng tối sầm lại. Xung quanh lại là một màu đen vô định như 3 năm về trước. Trước mắt không còn Hòa Xà và Hòa Miêu nữa, thay vào đó lại là con hắc lang như 3 năm về trước. Nhưng khác cái cơ thể nó không còn chỗ nào lạnh lẽo, những dòng máu đỏ đang chảy ra từ những vết cào, vết cắn trên cơ thể nó. Dù cho những vết thương có thể nào, nó vẫn nhìn Hắc Vũ không dè.

Một đốm sáng nhỏ liên tục bay xung quanh hắc lang. Không còn tiếng cười vui tươi, thay vào đó là những tiếng khóc thút thít nức nở. Đôi bàn tay tí hon của tiểu tiên xoa nhẹ nhẹ lên những vết thương đang chảy máu của hắc lang, khuôn mặt bé nhỏ chảy đầy những giọt nước mắt li ti.

Hắc lang và hắn vẫn nhìn nhau một lúc, cả hai dù bị thương đầy mình nhưng trong ánh mắt cả hai luôn hiện rõ lên một sự cố chấp không hề thay đổi. Hắc lang vẫn ngậm trong miệng mình 1 thanh hắc kiếm. Bỗng hắc lang làm một điệu mà Hắc Vũ không thể tin đc. Chỉ thấy nó dùng miệng mình ném thanh kiếm về phía hắn, tiếp nhận thanh kiếm, Hắc Vũ không khỏi ngạc nhiên, thanh kiếm như hòa lại với cơ thể hắn. Cảm thanh kiếm hắn cảm giác như hắn và kiếm là một, máu thịt tương liên.

Nhìn kỹ lại thanh kiếm, bây giờ Hắc Vũ đã có thể thấy rõ hình dạng của nó. Đây là một thanh trường kiếm, toàn bộ bao phủ bởi một màu đen mang cho người ta cảm giác tà mị lạnh thấu xương tủy. Lưỡi kiếm dài thẳng tắp, hai lưỡi kiếm sắc bén. Kiếm cách là một đầu hắc lang to hơn một nắm tay đang há miệng. Thân kiếm cảm vô cùng vừa tay. Toàn bộ lưỡi kiếm được chạm khắc bởi hoa văn kì lạ. Trên thân kiếm có khắc ba chữ cổ lạ lắm.

TINH 《Đã nhận được: Hắc Lang Kiếm》

TINH 《Cánh giới đã cường ép đạt Dung Linh sơ kỳ》.

Khi vừa nhìn thấy thông báo đột phá, ngay lập tức một luồng năng lực mát mẻ chạy khắp cơ thể Hắc Vũ, các vết thương khép lại một cách nhanh trong tinh thần, và cơ thể hắn cảm thấy sảng khoái hơn bao giờ hết. Hắc Lang trước mặt hắn cũng tương tự, máu không còn chảy, vết thương lành nhanh chóng đc phủ lại bởi lớp lông màu đen. Nhìn cả hai như chưa từng bị thương qua. Tiểu tiên bên cạnh thấy hắc lang vết thương đã lành thì ban đầu khuôn mặt khả ái lộ vẻ ngạc nhiên không hiểu chuyện gì, một lúc sau thì lại òa khóc vui mừng đưa đôi tay nhỏ nhỏ ôm lấy má hắc lang.

Bỗng hắc lang và tiểu tiên lại biến mất. Một nhiệt độ kinh khủng bao trùm Hắc Vũ. Hòa cầu và móng vuốt sắc bén vẫn đang lao về phía hắn. Trong tay Hắc Vũ bây giờ chính là Hắc Lang Kiếm. Hắc Vũ đưa kiếm lên chắn phía trước.

Keenng!!!

Tiếng kim loại va chạm. Chỉ thấy Hòa cầu vừa chạm vào Hắc kiếm thì quỹ di bị bóng đen bao trùm, biến mất vô tung. Bộ vuốt của Hòa Miêu bị thanh kiếm chặn đứng lại không thể di chuyển một chút nào. Thấy hòa cầu vô dụng, Hòa xà tức giận lao về Hắc Vũ. Đôi tay hắn cầm kiếm hất mạnh bộ vuốt của Hòa Miêu ra xa. Hắn cầm kiếm dùng hết sức mạnh chém ra liên tiếp hai đường kiếm.

Chỉ thấy hai con yêu thú đứng khựng lại, đôi mắt chúng tròn trũng. Thân thể hòa xà từ từ bị chia làm hai nửa, đầu hòa miêu bị cắt đứt khỏi cơ thể, máu yêu thú chảy khắp nơi. Hắc Vũ thở gấp, hắn vừa mới thoát đc từ địa, chưa kịp bình tĩnh thì cơ thể hắn bắt đầu nóng dần, hạ thân cương cứng, ý thức đang mất dần. Hắc Vũ cầm thanh kiếm xuống đất chống đỡ cơ thể đang run run của mình...

.....

Đang mãi suy nghĩ miên man thì Hắc Vũ cảm thấy trong lòng mình tiểu mèo lười đang cựa quậy. Nhìn lại Diễm My đang chùng khuôn mặt mĩ lệ nhìn hắn, cặp môi mọng nước, đôi mắt hút hồn, hai má ửng hồng. Thấy Hắc Vũ quay lại nhìn mình, Diễm My càng ngượng chín mặt, nhớ lại tình cảnh vừa mới xảy ra, tim nàng đập liên hồi, nàng vội vui mặt vào lòng ngực hắn.

Hắc Vũ từ từ cúi đầu xuống đưa miệng lại gần chiếc tai xinh xắn của Diễm My, phả một hơi thở nóng bỏng không khỏi làm cơ thể nàng run lên vì kích thích. Hắn nhỏ nhẹ nói từng chữ.

- Ta yêu nàng!!!

Ba chữ ngắn ngủi nhưng không khỏi làm tâm can nàng vui sướng vô cùng. Diễm My lấy hết can đảm ngẩng mặt nhìn Hắc Vũ. Đôi môi đỏ quuyến rũ của nàng nói ra từng chữ một cách kiên định.

- Vạn kiếp, ta mãi là nương tử của chàng!!

Chỉ 9 chữ đơn giản nhưng chẳng khác nào thiên ngôn vạn ngữ. Cả hai nhìn nhau đắm đuối. Bỗng dục hỏa lại bùng lên. Hắc Vũ mạnh bạo, mà ôn nhu xâm chiếm lấy làn môi đỏ của nàng. Thân thể Diễm My uốn lượn nghênh hợp với hắn.

Chiếc kén trắng trong rừng lại tiếp tục lắc lư, tiếng tiếng rên vui sướng, tiếng thờ dục hòa cùng tiếng da thịt tạo lên bản tình ca không hồi kết.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hồi tông

Sau một cuộc mây mưa điên cuồng, cả hai người cũng ngưng lại. Cả hai thoát khỏi chiếc kén tình yêu, thu dọn lại chuẩn bị trở về. Hắc Vũ nhìn say mê vẻ đẹp của Diễm My, sau khi trở thành phụ nữ nàng càng ngày càng mê người hơn. Nhìn vẻ mặt thất thố của tình lang, Diễm My không khỏi che miệng cười. Hắc Vũ bị đánh thức bởi nụ cười của nàng, hắn ngay lập tức bình tĩnh lại. Một lúc thấy nàng không hề nói gì vẫn chăm chú chuẩn bị, thu lấy yêu hạch của hai con hòa yêu, Hắc Vũ cũng đành mở lời trước.

--Nàng không muốn hỏi ta điều gì sao?

Nghe đc lời nói của hắn, Diễm My cũng ngừng tay lại. Nàng đi đến, đứng đối diện với hắn. Ngửa mặt nhìn vào khuôn mặt nghiêm nghị cũng có phần non nớt của Hắc Vũ, bàn tay nàng từ từ đưa lên, bàn tay mềm mại vuốt ve trên má hắn. Đôi mắt nàng tràn đầy nét yêu thương nhìn hắn mà cất lời.

--Ta biết chàng có bí mật của mình, nếu chàng không muốn nói thì ta cũng sẽ không hỏi. Vì ta tin tưởng chàng, điều có thể nói chàng sẽ không bao giờ giấu ta.

Nghe lời Diễm My nói, Hắc Vũ ngay lập tức ôm, hôn môi nàng một cách nồng nhiệt, cả hai cứ như vậy một lúc thì tách ra. Hắc Vũ bế nàng lên đi đến gần một tảng đá còn nguyên vẹn gần đó ngồi xuống. Hắn để Diễm My ngồi trên đùi mình, ôm nàng trong lòng. Đầu nàng tựa vào trong lòng ngực vững trãi

của hắn. Hắc Vũ bắt đầu kể cho nàng nghe về cuộc đời mình trước kia. Từ lời nói của nàng hắn đã chắc chắn nàng biết công pháp hắn tu là tà đạo. Trong lần song tu vừa rồi, Hắc Vũ đã vận dụng Hỗn Nguyên Công. Việc làm này của hắn làm sao qua đc mắt của một cao thủ Kim Đan như nàng.

Hắn kể cho nàng nghe về ngôi làng của mình, về cuộc sống của hắn ở cô nhi viện, về cuốn công pháp mà nàng đưa cho hắn. Hắn nói cho nàng biết những gì mà hắn chưa từng kể. Tuy nhiên hắn không nói cho nàng biết về truyền thừa hay cái hệ thống. Với tình hình hiện tại, hắn biết rõ điều đó sẽ mang đến nhiều điều nguy hiểm cho cả hai. Những gánh nặng này một mình hắn gánh vác là đủ rồi.

Diễm My ngồi yên trong lòng hắn, lắng nghe từng câu, từng từ mà hắn nói. Đôi khi hắn nói xong, Diễm My không khỏi cảm khái nói

- Thật không ngờ chàng lại mang Âm Dương Ma Mạch trong người, ta cũng không nghĩ rằng người viết cuốn sách đó lại cao minh đến vậy. Phải chăng đây là vận mệnh của chàng phải gắn với một màu đen như vậy.

Vừa nói Diễm My lại đưa tay lên vuốt mái tóc đen tuyền của hắn.

--Dù cho màn đêm có đen tối hơn nữa, ta vẫn phải bước tiếp. Nàng có nguyện ý đi cùng ta.

- Đồ ngốc này, nếu con đường của chàng là màn đêm, hãy để ta là ngọn lửa mãi mãi soi sáng cho chàng.

Diễm My véo hắn một cái thâm tình nói.

--Tuy vậy có thể hứa với thiếp 3 điều đc không.

- Điều gì ta cũng sẽ thực hiện.

- Ta biết con đường chàng đi sẽ vô cùng đen tối. Chàng là một người tu song tu công pháp tà đạo nên xin hãy hứa với ta 3 điều.

Điều thứ nhất, Nữ nhân cùng chung chốn gối, chàng phải đối tốt với họ dù họ là ai cũng vậy.

Điều thứ hai, Cho dù là một ma đầu xin chàng đừng giết người vô tội.

Và điều cuối cùng, Dù chàng có đi xa đến đâu, có bao nhiêu nữ nhân, có cô độc thế nào chăng nữa, xin chàng hãy nhớ rằng thiếp Vũ Diễm My vẫn luôn là của chàng, đợi chàng quay về.

--Ta hứa. Hắc Vũ nhìn nàng mà phát thệ một cách kiên định.

Nghe hắn nói như vậy, Diễm My không kim đc lòng mình nữa, lao ngay đến mà ôm hôn hắn nồng say.

.....

Đã hai qua 1 ngày kể từ khi sư phụ Diễm My đi vào rừng tìm kiếm Hắc Vũ. Ánh Nguyệt đi đi lại lại liên tục trong căn nhà gỗ, tâm y tangj của nàng bây giờ vô cùng khẩn trương. Nàng hạ quyết tâm, chuẩn bị đi vào khu rừng tìm kiếm Hắc Vũ và sư phụ. Khi vừa chuẩn bị xong, thì cánh cửa gỗ được mở ra. Một nam thiếu niên hắc y, bên cạnh hắn là một nữ nữ quyền rũ hồng y, cả hai bước vào trong căn nhà. Vừa thấy hai người nọ. Ánh Nguyệt ngay lập tức lao vào trong lòng nữ nhân mà khóc lên.

--Tiểu nha đầu này, ta mới đi có một ngày thôi mà làm gì như xa cả nửa năm vậy. Thật là.

Diễm My vuốt ve đầu Ánh Nguyệt an ủi, nàng biết rõ việc nàng và Hắc Vũ biến mất một ngày trời làm Ánh Nguyệt lo lắng nhường nào. Tình cảm cô trò của họ vô cùng khăng khít.

Được sư phụ an ủi, tiểu Nguyệt cũng đã ngừng khóc. Rồi khỏi lòng sư phụ. Nàng liếc nhìn Hắc Vũ bên cạnh. Đôi lông mày nhíu chặt lại. Hắc Vũ nhìn nàng, chưa biết chuyện gì xảy ra, thì hai bàn chân của hắn đau gãy xương. Đôi chân nhỏ xinh của Ánh Nguyệt đang dẫm lên chân hắn, nàng vận dụng cả linh lực vào bàn chân mà dẫm. Hắc Vũ đau muốn kêu thành tiếng, nhưng rớt cuộc vẫn cố nhịn lại. Hắn biết Ánh Nguyệt vô cùng tức hắn, chỉ vì hắn mà khiến cho nàng và sư phụ lo lắng như vậy. Bên trong sự tức giận đó hắn cảm thấy rõ sự quan tâm. Lòng hắn không khỏi ấm lên.

Không thêm đề ý Hắc Vũ nữa, Ánh Nguyệt trực tiếp quay sang hỏi sư phụ mình.

--Sư phụ! người làm gì một ngày nay mới trở về vậy, Người có biết con lo cho người thế nào không.

Nhìn khuôn mặt khả ái, xinh xắn của nàng tràn đầy sự lo lắng, Diễm My không khỏi càng quý cô đồ đệ này hơn. Nhưng khi nghe hết câu hỏi của tiểu Nguyệt, Diễm My không khỏi nhớ đến tình cảnh điên loạn đó, khuôn mặt nàng đỏ bừng bừng.

--Hay là chúng ta ngồi xuống trước đã, Hắc Vũ con kể lại tất cả đi.

Nghe vậy cả 3 người cũng ngồi xuống chiếc bàn gần đó. Ánh Nguyệt thì đưa ánh mắt giết người mà nhìn Hắc Vũ. Nhìn biểu hiện của Ánh Nguyệt, Hắc Vũ cũng đành chịu, đầu phải là hắn không muốn trở về sớm đâu, chẳng qua hắn sợ đen quá nên mới bị như vậy chứ. Nhưng nói sợ đen cũng không hẳn, nếu không có sự việc đó thì không biết còn bao lâu nữa hắn mới ôm đc mỹ nữ vào lòng.

--Xin lỗi sư phụ và sư tỉ. Tại tính bất cẩn của ta mới khiến mọi người lo lắng như vậy.

Nghe lời xin lỗi của hắn, Ánh Nguyệt cũng không còn nhìn hắn chằm chằm đầy sát khí nữa. Sau đó Hắc Vũ kể lại việc mình bị hai con yêu thú đỉnh phong tấn công và việc mình đột phá. Tuy nhiên hắn không nhắc đến Hóa Linh Quả vì đây là món quà bí mật hắn muốn tặng Diễm My. Nghe xong câu chuyện Ánh Nguyệt không khỏi thất thố.

--CÁI GÌ??? Người đã đột phá Dung Linh sơ kỳ rồi?

Đến bây giờ Ánh Nguyệt mới chú ý đến khí tức trên người Hắc Vũ mạnh hơn không ít chứng tỏ đã đột phá Dung Linh. 3 năm thành Dung Linh a, phải biết rằng với tư chất siêu việt của nàng phải cố gắng năm thì gần 3 năm mới đạt được Dung Linh cảnh, chưa kể đến Hắc Vũ 15 tuổi mới tu luyện tư chất thì bình thường thế mà đạt Dung Linh nhanh đến vậy. Ánh Nguyệt không hề biết rằng Hắc Vũ có Âm Dương Ma Mạch và được truyền thừa của một Linh Đế nên mới tu luyện nhanh như vậy.

Diễm My nhìn vẻ mặt khó tin của Ánh Nguyệt không khỏi buồn cười. Cô bé này từ trước đến nay vẫn luôn tự đắc mình hơn người, đây sẽ là bài học cho nàng sau này bớt tính xấu đó đi, và hiểu rằng "thiên ngoại hữu thiên".

- Thời gian cũng qua được 3 năm rồi. Ta và Ánh Nguyệt cũng rời tông môn được gần 5 năm rồi. Cũng đã đến thời gian trở về. Hắc Vũ khoảng thời gian sắp tới cần tích cực vững chắc cảnh giới, sắp tới về đến tông môn là thời gian Ninh Hải tông tuyển đồ đệ. Mặc dù ta đã nhận con làm đồ đệ nhưng vẫn cần sự công nhận của tông môn nên con cần tham gia lần này. Thôi hãy về phòng nghỉ ngơi đi thôi, một ngày nay con đã vất vả rồi.

- Sư phụ và sư tỷ cũng về phòng nghỉ ngơi thôi. Hai người cũng vất vả rồi.

Lời nói của Diễm My cũng làm Ánh Nguyệt tỉnh lại, nhưng vẫn thụ động kích lớn. Nghe Hắc Vũ nói vậy nàng cũng đứng dậy đi về phòng nghỉ ngơi. Còn Diễm My thì đỏ mặt bừng bừng, mỹ nhân lừa Hắc Vũ một cái cũng quay về phòng. Một ngày này nàng cũng mệt thật a, cùng Hắc Vũ nghiên cứu nhân sinh suốt 1 ngày liền. Tiểu tử này thì lại không biết điều, nàng là lần đầu a, thế mà hắn làm liên tục không biết dừng khiến nàng mệt chết đi được.

.....

Nhìn đại tiểu hai mỹ nữ về phòng, Hắc Vũ cũng đứng dậy trở về phòng nhỏ của mình. Hắn ngồi tĩnh tọa trên giường mở thông tin của mình ra xem.

《Tên: Hắc Vũ》

《Tuổi: 18》

《Tu vi: Dung Linh sơ kỳ》

Thuộc tính: Âm

HP: 100/100

AD: 90/90

SP: 95/95

MP: 98/98

AP: 100/200

Hấp dẫn: 20

sau khi đạt đến Dung Linh sơ kỳ thì chỉ số của hắn tăng mạnh. Mỗi chỉ số tăng 25 điểm riêng chỉ số tinh thần thì tăng hẳn 30 điểm. Bên cạnh đó Hồn Nguyên Công cũng được tăng cấp và mở khóa hai kỹ năng mới ở mức công pháp là Thái âm chỉ và Âm Dương song tu.

Thái âm chỉ: Mị thuật sơ cấp của Hồn Nguyên Công. Vận dụng linh lực kết hợp công pháp để phóng thích mị thuật mê hoặc (chỉ tác dụng với nữ nhân). Giới hạn không quá 2 tiểu cảnh giới. Mức độ phụ thuộc chỉ số hấp dẫn.

Âm Dương song tu: Khi song tu với nữ nhân, vận công pháp giúp hấp thu và tái tạo thuộc tính của nữ nhân song tu. Không ảnh hưởng có hại đến hai bên. Giúp quá trình song tu đạt hiệu quả cao.

Hồn Nguyên Công: Đạt tầng 1 (tiến độ 5%).

Bên cạnh công pháp tăng cấp hắn mở ra được mục thuộc tính và Hồn khí.

Tại mục Thuộc tính có chín hàng thuộc tính cơ bản và 1 cột tên là Hồn Độn. Trong 10 hàng thì chỉ có 2 hàng sáng đen còn lại thì xám xịt.

Âm nguyên tố: (nguyên tố sơ cấp)

Có thể vận dụng thuộc tính ở mức nhập môn, kết hợp với các thuật pháp để thi triển.

Hỏa nguyên tố: (nguyên tố sơ cấp)

Có thể vận dụng thuộc tính ở mức nhập môn, kết hợp với các thuật pháp để thi triển.

Ám thuộc tính là thuộc tính gốc của Hắc Vũ. Còn hỏa là do song tu với Diễm My mà có đc. Trong lúc mây mưa với nàng hắn đã vận dụng công pháp để diễn hóa ra nó nên nàng mới cảm nhận đc. Còn về mục hồn khí thì hắn đã đạt đc Hắc Lang Kiếm.

Hắc Lang Kiếm: hồn khí ám thuộc tính. Trang bị tăng 10% MP, 5%HP, 5%AD, 5%SP.

Kỹ năng hồn khí: Hấp thu, Hắc Lang Trảm.

- Hấp thu: giúp hồn khí có thể hấp thu thuộc tính từ kỹ năng của kẻ địch.

- Hắc Lang trảm: Kiểm kỹ của hồn khí. Tập trung linh lực vào hồn khí. Khí trảm sẽ tạo ra kiếm khí tấn công. Sát thương dựa theo chỉ số AP và MP.

Chuyến đi săn này đối với hắn coi như là thoát ra từ Tử Môn Quan. Tuy vậy thu hoạch là không hề nhỏ. Chưa kể đến đã dành đc trái tim của mỹ nữ sư phụ. Hắc Vũ ngồi tĩnh tọa ổn định lại cảnh giới. Bây giờ hắn đã là một Dung Linh tu sĩ, Hắc Vũ đã có thể đạp không phi hành. Sở dĩ Dung Linh tu sĩ trở lên có thể đạp không phi hành vì từ cảnh giới dung linh trở đi, tu sĩ hấp thu linh khí để hòa nhập vào cơ thể vì vậy nếu bỏ qua phần xương thịt thì chẳng khác nào là một khối linh khí hình con người. Khi đó tu sĩ sẽ hòa với linh khí thiên địa mà có thể di chuyển.

Lý thuyết là vậy, nhưng tập luyện cũng không phải dễ dàng. Hắc Vũ mấy ngày liên tiếp chỉ làm một việc là làm cho linh khí trong cơ thể đồng đều và lan khắp ngõ ngách. Hắn lại tốn cả tuần để làm quen với việc phi hành. Dần dần tốc độ của hắn và độ thuần thực đã nâng cao, tuy nhiên nếu so với Ánh Nguyệt thì vẫn kém xa.

.....

Kể từ ngày đó đã 2 tháng trôi qua. 3 Sư đồ Diễm My cũng đã bắt đầu hướng về Ninh Hải tông phi hành. Diễm My không khỏi quay đầu lại nhìn ngọn đồi gần bó với nàng 5 năm trời, tuy 5 năm đối với tu sĩ không phải là dài nhưng trong 5 năm đó, đã có biết bao nhiêu việc làm thay đổi cuộc đời nàng. Đây chính là nơi bắt đầu tình yêu của nàng và Hắc Vũ.

Nhìn thấy ánh mắt lưu luyến của của Diễm My, Hắc Vũ phi hành đến sát bên nàng nói nhẹ vào tai nàng.

--Chúng ta nhất định sẽ còn quay lại.

Nghe đc lời nói của Hắc Vũ, Diễm My quay sang, cả hai nhìn nhau trìu mến. Hai người không để ý rằng vẫn còn một thiếu nữ bên cạnh họ.

Ánh Nguyệt nhìn hai người liếc mắt đưa tình mà không biết làm gì. Hai tháng này sư phụ và Hắc Vũ càng ngày càng lạ thường, thi thoảng thì lại biến mất cùng nhau, có lúc thì lại liếc mắt đưa tình. Mỗi khi hai người biến mất, lúc trở về thì mặt sư phụ lúc nào cũng đỏ ửng. Có lúc họ còn nắm tay nhau. Trong rừng tiểu Nguyệt bây giờ khóc không ra nước mắt. Nhìn biểu hiện của sư phụ, chỉ sợ đã rơi vào tay giặc rồi.

- Tên hồn đản kia!!!! Hãy chờ đấy, bản cô nương sẽ không tha cho ngươi đâu!!

Ánh Nguyệt thầm hét lên trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Ninh Hải tông

Thần giới, được coi là một trung thiên thế giới. Gồm có hơn 800 tu chân quốc và hàng ngàn phạm nhân quốc. Ở Phạm nhân quốc không hề có tu sĩ vì một lý do rất đơn giản. Những vùng đất này không có mạch linh khí, nên không ai có thể tu luyện. Cuộc sống của phạm nhân trong mắt tu sĩ là vô cùng ngán ngùi, lo nay lo mai. Các quốc gia chiến tranh, đấu đá, tuy nhiên nếu so với tu chân thì chẳng là gì cả. 800 tu chân quốc đc chia ra tứ đẳng là: hạ đẳng, trung đẳng, cao đẳng, thượng đẳng ru chân quốc.

Thượng đẳng tu chân quốc có hơn chục toái hư cao thủ tọa chấn. Cao đẳng tu chân quốc có chục Hóa Thân cao thủ trở lên. Trung đẳng tu chân quốc thì là có Nguyên Anh cao thủ. Hạ đẳng có tu sĩ Kim Đan tu vi. Thần giới có một thế lực đứng đầu là Thần Hoàng, họ đứng đầu các thượng đẳng tu chân quốc. Nam Quốc mà Hắc Vũ đang sinh sống là một trung đẳng tu chân quốc ở phía nam thần giới.

Nam Quốc có quốc thổ rộng cả ngàn dặm, tuy nhiên tu chân không hề dễ dàng. 10000 phạm nhân mới có một người bước đc vào tu chân, 1000 Khai Mạch tu sĩ mới có một cao thủ Dung Linh. Vì vậy tu sĩ không hề nhiều. Nam quốc có bốn thế lực lớn là Hoàng Gia, Ninh Hải tông, Hồ Diệp Cốc và Ngạo Sơn Tông. Trong bốn thế lực này thì có duy nhất Hoàng Gia không phải là tông môn, tuy rằng có các tu sĩ tu vi cao, ví dụ hoàng đế đương nhiệm là Văn Ngạo Thiên- Nguyên Anh tu sĩ, nhưng Hoàng Gia không có đào tạo hậu nhân tu luyện. Ngoài trừ công pháp của hoàng gia, còn lại con chu hậu bối đều đc gửi tới các tông môn tu luyện.

Hồ Diệp Cốc là một phái nữ tu, Cốc chủ là một cao thủ Nguyên Anh kỳ. Phái này chủ tu về Dược pháp và Thủy, Quang nguyên tố. Ngao Sơn Tông là một tông môn tà đạo. Hai thế lực này tạo với Ninh Hải tông một thế chân kiềng. Hoàng Gia ở bên trung lập. Tuy nhiên Ninh Hải tông vẫn đề ưa chuộng hơn, và là tông môn tốt nhất hiện nay, vì vậy Hoàng Gia cử đi hậu nhân đến Ninh Hải tông tu luyện.

.....

Ninh Hải tông là tông môn lâu đời có hơn ngàn năm lịch sử. Tuy nhiên trong mắt các cao thủ thực sự thì một nghìn năm không phải quá dài. Tông môn đã qua 5 đời tông chủ. Tông chủ hiện nay là đời thứ 5 tu vi Nguyên Anh trung kỳ, Tu đạo được hơn 300 năm. Tông chủ Ninh Hải tông khá bí ẩn chỉ biết rằng đó là một người phụ nữ tên Mộc Đàm. Dưới tông chủ là các trưởng lão có tu vi Kim Đan kỳ trở lên, người mạnh nhất là đại trưởng lão tu vi Kim Đan đỉnh phong, sắp kết anh.

Ninh Hải tông mỗi lần thu đệ tử có cả vạn người tham gia, tuy nhiên mỗi lần chỉ lấy 200 người. Tuy nhiên không ảnh hưởng đến quyết tâm của họ. Ai bảo Ninh Hải tông có điều kiện tu luyện vô cùng tốt hiện nay.

Sau ba ngày phi hành thì ba người Hắc Vũ cũng về đến tông môn. Đập vào mắt Hắc Vũ là một tòa tông môn trên đỉnh núi cao, xung quanh thân núi bao phủ vô số dãy nhà. Khu vực của Ninh Hải tông còn rộng hơn cả Hắc Thành, kiến trúc nguy nga tráng lệ. Chưa kể đến phía dưới chân núi là một thành thị tập nập. Tuy còn gần tháng nữa mới đến kỳ thi tuyển nhưng mà tu sĩ khắp nơi đang liên tục đổ về đây.

Cả ba người dừng lại dưới chân núi. Ngay lập tức có một đệ tử toàn sơn đi đến. Đó là một thanh niên tu vi Khai Mạch tầng 8, thân mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, phía sau lưng có đeo một cây kiếm. Thanh niên này vừa thấy có 3 người bay về phía tông môn thì vội vàng chạy đến. Thấy người đến không phải ai khác mà là một trong những trưởng lão nổi tiếng của tông môn thanh niên vội ôm quyền chào.

- Đệ tử ra mắt Vũ trưởng lão và Vân sư tỷ. Tông chủ có lời dặn đề từ thông báo hai người khi hồi sơn thì đến gặp tông chủ ngay có việc khẩn ả.

Diễm My không trả lời chỉ quay sang bảo với Hắc Vũ một chút. Hắn vừa mới đến đây, hắn còn sớm nên đi vào thành thăm thú đôi chút. Khi cần nghỉ ngơi có thể về tông môn. Sau đó nàng quay sang bảo đệ tử toàn sơn nếu hắn có quay lại thì dẫn hắn đến động phủ của nàng. Vừa dặn dò xong thì hai nàng cũng phi nhanh về phía động phủ của tông chủ. Nàng vừa mới về mà sư phụ đã triệu kiến ngay hắn là có việc vô cùng quan trọng.

Tên thanh niên nhìn về hướng Diễm My bay đi mà không thể tin vào mắt và tai mình. Hòa Nữ ghét nam nhân như đại địch mà lại nói chuyện rất tình cảm với tên thiếu niên xa lạ này. Chưa kể vừa nãy hắn còn gọi nàng là sư phụ, từ bao giờ mà Vũ trưởng lão lại có một nam đệ tử vậy. Hắn nhìn người thiếu niên hắc y đặc biệt này vài lần thì cũng vội thu tâm mắt lại. Vừa rồi hắn thấy rõ, thiếu niên này vừa mới phi hành cùng Vũ trưởng lão nên ít nhất đây là một tu sĩ Dung Linh. Hắn không thể đắc tội. Hắn có suy đoán khả năng cao đây là hậu bối của Vũ trưởng lão. Không nên động vào người này.

Hắc Vũ ở bên cũng không thêm đề ý đến tên đệ tử toàn sơn. Hắn nhanh chóng bay về phía thành thị thăm quan giết thời gian, tiện thể xem xét mua một cái dược đỉnh để luyện đan. Hắn vẫn còn trong tay vài trăm viên yêu đan để đổi, hy vọng được thứ gì đó tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Luyện Đan

Hắc Vũ phi hành về phía thành thị dưới chân núi. Nơi đây được gọi là Ninh Hải thành, một thành thị thuộc quản lý trực tiếp của Ninh Hải tông. Tòa thành này rất rộng lớn, gần gấp 5 lần Hắc Thành. Người dân sinh sống ở đây vô cùng tập nập. Nhưng vào khoảng thời gian này thì lại càng đông đúc, các tu sĩ, con cháu thế gia muốn vào Ninh Hải tông đã chuẩn bị đến đây từ rất sớm, khiến cho nơi đây càng đông đúc tập nập.

Hắc Vũ thông dong đi trên đường phố, bộ dạng của hắn thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt tò mò của người đi đường. Trong mắt họ đây là một thiếu niên vô cùng anh tuấn, cơ thể rắn chắc cao lớn, khuôn mặt vuông vức lạnh lùng. Mái tóc dài cột cao. Thân thể hắn tỏa ra sự mê hoặc vô hình đối với nữ giới. Nhưng điều đặc biệt là toàn thân hắn mang một bộ y phục màu đen từ đầu đến chân, mái tóc đen tuyền, con ngươi đen sâu thẳm. Làm cho hắn thêm một cái gì đó vô cùng bí ẩn.

Hắc Vũ mặc kệ ánh mắt tò mò của người đi đường. Hắn đi tìm xong vào trực tiếp một Dược các. Tên tiếp tân của dược các nhìn thấy một thiếu niên toàn thân hắc y thì cũng không khỏi lấy làm lạ. Hắn làm ở đây đã được hơn 3 năm, thấy qua biết bao nhiêu người, nhưng người thiếu niên này thì không thể không nói cách ăn mặc của hắn là nổi bật nhất. Cái gì mà toàn thân màu đen, không sợ đi đường để người ta nhìn không rõ hay sao, đúng là không có mắt thẩm mỹ. Chưa kể đến màu đen là màu được coi là xấu nhất, xấu vô cùng, người vận đen thì đoản mệnh, người mặc đồ đen thì như ma quỷ. Nói chung là rất xấu, ấy vậy mà tên này toàn thân ngoài da thì toàn màu đen.

Thấy Hắc Vũ đi đến gần, tên tiếp tân cũng thu hồi tâm tình lại. Tuy nhìn Hắc Vũ với ánh mắt vô cùng nghi vấn, nhưng là một tiếp tân hắn cũng có quy tắc nghề nghiệp. Với lại nhìn cách ăn mặc của người thiếu niên kia, thêm khuôn mặt tuấn tú đó chẳng khác nào một tên công tử có chút gia thế. Ngay lập tức hắn mở miệng chào hỏi trước.

- Không biết ta có thể giúp gì cho công tử đây?

Nhìn thái độ của tên tiếp tân Hắc Vũ không khỏi hài lòng, trước kia hắn nào được người chào hỏi đàng hoàng như thế, không bin ăn đập là may lắm rồi nói chỉ đến chào hỏi. Hắc Vũ hắn biết rõ màu tóc và đôi mắt màu đen của hắn biểu thị ý nghĩa gì. Màu đen là màu của Ma Quỷ và cái chết, nên hắn mới bị ghét bỏ đến vậy.

- Ta muốn đổi yêu đan ra tiên ngọc. Không biết giá trị quy đổi như thế nào?

Tiên ngọc là loại tiềm tệ thông dụng nhất trong giới tu chân này. Tất cả giao dịch thường chỉ sử dụng tiên ngọc làm vật giá.

--Được Các chúng tôi là dược viện uy tín và chất lượng nhất trong toàn bộ Ninh thành này nên việc đổi tiên ngọc cũng uy tín và cao hơn nơi khác xin công tử an tâm. Tiệm chúng tôi với mỗi viên yêu đan cấp một sẽ trả 5 tiên ngọc. Yêu đan cấp 2 là 20 tiên ngọc. Cấp 3 là 400 tiên ngọc. Còn cấp 4 là 5000 tiên ngọc. Không biết công tử muốn đổi bao nhiêu.

Hắc Vũ lấy túi trữ vật bên hông đồ ra một đồng lớn yêu đan, chất thành một núi nhỏ. Tên tiếp tân không khỏi há hốc mồm ra mà nhìn, 3 năm trời làm ở đây hắn chưa bao giờ thấy nhiều yêu đan cùng một lúc như vậy a. Yêu đan của yêu thú là một tài liệu chính trong việc luyện dược a. Tuy nhiên sản yêu thú nào đâu dễ săn như vậy. Hắn có nhìn thấy nhiều yêu đan cùng lúc nhưng chỉ vài chục viên thôi, chỗ này chắc hẳn vài trăm a.

--Đổi cho ta hết chỗ này.

Hắc Vũ nói không biểu tình gì cả. Hắn không thèm để ý về mặt ngạc nhiên vô cùng của tên tiếp tân.

Sau một lúc lâu kiểm tra và đong đếm, chỗ yêu đan Hắc Vũ đưa ra tổng cộng có 324 yêu đan cấp 1 và 69 viên cấp 2. Tổng cộng hẳn dc 3000 tiên ngọc. Đây là thành quả săn yêu thú và luyện tập hơn 2 năm của hắn. Tuy nhiên 69 viên yêu đan chỉ là của yêu thú cấp 2 sơ kỳ tương đương với Khai Mạch tầng 7, 8 của nhân loại, điều đó không hề khó với hắn để săn được như vậy. Tuy nhiên người khác thì bị chấn động a. Người thiếu niên này ít nhất là Dung Linh cao thủ, tên tiếp tân như hắn cũng chỉ là tên Khai Mạch tầng 6. Dược các này tuy dc một trưởng lão của Ninh hải tổng lập ra nhưng người đến đây chỉ cao nhất thì đến Dung Linh sơ kỳ. Trong 3 năm nay Hắc Vũ là người Dung Linh thứ hai đến đây.

Hắc Vũ không vội nhận tiền, hắn còn muốn mua một cái đan đình và một dược liệu để luyện đan.

--Các người có bán dược đình hay không?

- Dạ dạ đương nhiên là có thưa công tử, mời công tử theo tiểu nhân sang bên này.

Tiếp tân bây giờ nói chuyện kính nể Hắc Vũ còn hơn trước, nhưng mà Hắc Vũ cũng không quan tâm lắm. Hắn đi theo tiếp tân đến một khu bán đan đình. Nơi đây có vô số loại đan đình lớn bé các loại, giá cả rẻ nhất từ 500 đến cả vạn tiên ngọc. Hắc Vũ đi xem một lượt khi đến một cái hắc đình hắn dừng lại. Đây là một cái đan đình màu đen tuyền, không biết làm từ gì. Cái đình này điêu khắc không phải là hình long phượng như bình thường. Nó điêu khắc lại là một con lang thú đang đứng trên mỏm núi, thân thể nó hiên ngang, hùng dũng. Mặt phía sau đình là một hàng chữ cổ.

- Ta mua nó.

Hắc Vũ ngay lập tức chọn mua không cần suy nghĩ gì nhiều. Hắn có cảm giác lạ kỳ về sự liên kết với những con lang thú. Tên tiếp tân thấy vậy cũng ngay lập tức lấy xuống tính tiền cho hắn. Chiếc đình là do các chủ tong một lần xuất sơn tìm dc, nhưng do màu sắc và hình dạng của nó nên không ai mua.

Sau khi mau được đan đình Hắc Vũ cũng mua thêm vài loại dược thảo cấp thấp để tập luyện đan dần. Tổng cộng mua hắn tốn 1000 tiên ngọc mua đan đình và 1500 tiên ngọc mua dược liệu còn dư 500 tiên ngọc.

Thu tất cả vào nhẫn trữ vật chuẩn bị rời đi, thì một mùi hương trong quán làm hắn dừng lại. Đó là một hương thơm nhẹ nhàng, người nó giúp tinh thần hắn thanh tỉnh rất nhiều. Hắn quay lại chỉ vào cái lò hương gần đó mà hỏi.

--Người có biết lò hương đó dùng loại hương gì không.

--À, bẩm công tử đây là Ngọc Hoàng thảo phơi khô đốt, tuy tên nó như vậy nhưng ngoài hương thơm giúp đầu óc tỉnh táo thì không có tác dụng gì khác

--NGƯỜI NÓI CÁI GÌ!???. Ngọc Hoàng thảo mà lại đem đi làm đồ đốt.

Trời ạ Dược liệu cấp 2 mà đem đi làm đồ đốt. Phải biết đây là nguyên liệu chính để luyện đan dược cấp 2 Dung Niệm Đan a. Đối với hắn bây giờ chẳng khác nào vật đại bổ. Dung Niệm đan có tác dụng rất lớn giúp hắn luyện tinh thần và thần niệm a.

Bình tĩnh lại tâm tình, Hắc Vũ quang lại nói với tiếp tân đang giật bắn mình vì sợ.

--Tiệm của người còn bao nhiêu cân Ngọc Hoàng thảo.

- Dạ.. Dạ Tiệm vừa lấy thêm để đốt còn hơn trăm cân thừa công tử.

Hắc Vũ vút cho tên tiếp tân 100 tiên ngọc - Ta lấy tất cả.

- Hà...!!

Hắc Vũ nhìn về mặt khó tin của tên đó không khỏi nhũn mày- Chẳng lẽ vẫn chưa đủ.

- Không không rất đủ, rất đủ thừa công tử.

Nói gì vậy một trăm cân Ngọc Hoàng thảo 5 tiền ngọc còn chưa đáng nói chỉ 100 tiền ngọc. Tên tiếp tân ngay lập tức thu lấy tiền ngọc mà chạy đi lấy hàng, một lúc sau được thảo tới tay Hắc Vũ cũng trực tiếp rời quán bay về phía Nam Hải tông. Khi hắn vừa rời đi một lúc thì có một lão giả xuất hiện, lão đi về phía tên tiếp tân mặt mày hớn hở.

- Có chuyện gì mà người vui như vậy.

Thấy lão giả tên tiếp tân đang hớn hở ngay lập tức im lặng, cúi gập người mà chào.

- Đệ tử ra mắt trưởng lão.

Lão giả này không ai khác chính là trưởng lão Ninh Hải tông chủ nhân của được các này.

- Nói, có chuyện gì??

-- Dạ bẩm vừa nãy có một hắc y thiếu niên vào quán, hắn đến đổi yêu đan để mua đan đỉnh và dược liệu. Nhưng tên này chọn mua cái hắc đỉnh đó, không những thế còn chỉ 100 tiền ngọc mua trăm cân Ngọc Hoàng thảo.

Nghe tên tiếp tân nói lão giả không khỏi nhủ mày suy tư: hắc y thiếu niên, hắc đan đỉnh, Ngọc Hoàng thảo.... Một lúc sau hắn nói với tên tiếp tân.

- Nếu bạn sau hắn đến hãy liên lạc với ta ngay lập tức.

Tên thiếu niên đó không tầm thường.

.....

Hắc Vũ về đến chân núi ngay lập tức đc tên đệ tử đưa về động phủ của Diễm My. Trong phòng ko thấy Diễm My đâu, hắn là nàng vẫn chưa trở về. Hắc Vũ không suy nghĩ nữa bây giờ hắn muốn thử luyện đan ngay lập tức.

Hắc Vũ ngồi xếp bằng trên mặt đất, lấy ra chiếc đỉnh và vài dược liệu cấp 1 mà vừa mua. Hắn bỏ toàn bộ dược liệu vào đỉnh. Bắt đầu truyền linh lực vào trong đỉnh làm xúc tác cho các dược liệu bắt đầu luyện hóa. Việc luyện đan tốn khá nhiều linh lực và tinh thần để tập trung. Trong quá trình luyện linh lực sẽ kích phát dược liệu thành đan. Đan được cấp một rất dễ luyện, nhưng từ cấp 2 trở lên thì đòi hỏi nhiều kĩ thuật hơn.

Sau một lúc.

Bóc!!

Luyện đan đã hoàn thành. Trong đỉnh là một viên đan dược màu đỏ tròn, ta cầm một đốt ngón tay cái. Đây là Hồi Huyết Đan đan dược chữa thương cấp 1. Nhìn viên đan dược đầu tiên do chính tay mình luyện, Hắc Vũ không khỏi cảm thấy tự hào. Tuy có kiến thức uyên bác của truyền thừa nhưng hắn lại thiếu kinh nghiệm nên cũng khá là khó khăn.

Hắc Vũ lại tiếp tục bỏ dược liệu vào luyện tiếp. Đang chuyên tâm luyện đan thì có tiếng gõ cửa vang lên. Trong một giây Hắc Vũ tinh thần mất tập trung.

BÙM!!!

Dược liệu trong đỉnh bị cháy đen, luyện dược thất bại. Khói đen bay đầy phòng. Mặt Hắc Vũ bây giờ đen như cục than. May cho hắn đây chỉ là đan dược cấp 1 nếu không đã có nguy cơ bị phản phệ mà bị thương.

Ngoài cửa một thiếu nữ xinh đẹp, khả ái tóc vàng bước vào trong phòng. Nhìn tình cảnh Hắc Vũ bây giờ nàng không khỏi lấy tay che miệng mà cười. Đầu Hắc Vũ đầy hắc tuyến, hóa ra là bà chủ này hại hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Dung Niệm Đan

Sau khi trở về và chào hỏi tông chủ đang hoang, thì Ánh Nguyệt đc cho lui ra trước, Diễm My được tông chủ giữ lại để bàn chuyện quan trọng. Thế là tiểu bà chủ không có việc gì làm, thân phận của nàng ở Ninh Hải tông khá là đặc thù nên đc nhiều quyền lợi. Tuy nhiên thân phận cũng mang đến cho nàng một vấn đề- nàng có rất ít bằng hữu. Sau một hồi chán nản nàng liền nhớ tới Hắc Vũ tên tiểu tử đáng ghét này. Tuy hắn hơn nàng 1 tuổi nhưng ai bảo hắn tu vi thấp hơn nàng đâu. Tu chân giới không quan tâm tuổi tác mà lấy tu vi luận bối phận, người có tu vi cao hơn thì người là bề trên. Vì vậy Hắc Vũ vẫn luôn gọi nàng một tiếng " sư tỷ" hai tiếng " sư tỷ".

Trải qua 3 năm chung sống cùng nhau, tuy nàng vẫn rất ghét hắn vì đã cướp lấy vị trí độc nhất trong lòng sư phụ của nàng nhưng hắn là người con trai đầu tiê n đối xử với nàng như một cô gái bình thường, như một cô gái đích thực không phải vì địa vị của nàng. Từ khi nàng sinh ra và lớn lên đã sống trong nhung lụa, với thân thể của nàng chỉ cần nàng nói thì có hàng vạn người nghe theo nhưng nào có mấy người thật lòng. Nam nhân tài hoa hơn Hắc Vũ nàng gặp qua rất nhiều (tgc đồ đệ làm thịt sư phụ không nhiều đâu bà ơi), ai mà không nịnh hót lấy lòng nàng cơ chứ nhưng nào có kẻ chân thật đc như hắn.

Ánh Nguyệt ngay lập tức đi tìm Hắc Vũ. Khi vừa đến chân núi thì tên đệ tử canh gác đã cáo chi cho nàng rằng Hắc Vũ đã chò về. Ánh Nguyệt ngay lập tức đi đến động phủ của Diễm My. Vừa đến gần mùi dược liệu đã phả ngay vào mũi nàng." Thì ra tên tiểu tử này đang luyện dược". Ván Ánh Nguyệt nàng cũng là 1 luyện đan sư tuy chỉ là cấp 1 nhưng đã luyện tập nhiều năm nên cũng cơ kiến thức khá tốt. Từ mùi dược liệu tỏa ra thì đây hẳn là Hồi Huyết Đan đan dược cấp 1.

Luyện đan sư (luyện dược sư) là một nghề rất khó. Tuy khi lên đến Dung Linh tu vi thì tu sĩ có thể khống chế linh lực trong cơ thể giúp luyện đan. Nhưng đây chỉ là đan đạo cấp 1 tuy nhiên khống chế linh lực để luyện đan cấp 1 cũng không phải chuyện quá dễ. Năm đó Ánh Nguyệt cũng cần mất 1 tháng dài để làm đc. Luyện đan cấp 2 trở lên thì lại càng khó, nó có yêu cầu tất yếu là cảnh giới, cũng như nguyên tố của người luyện đan. Mỗi nguyên tố thì chỉ luyện đc vài đan phương khác nhau, và cấp độ nguyên tố cũng ảnh hưởng. Đây cũng là một vấn đề khi luyện đan sư chỉ luyện đc đan dược theo nguyên tố của mình. Cách giải quyết tốt nhất là thu thập nguyên tố tự nhiên của thiên địa dung nhập vào bản thân, tuy vậy để nâng cao nguyên tố đó sẽ cần không ngừng hấp thu nguyên tố thiên địa.

Bên cạnh mớ yêu cầu khắt khe đó thì còn có một vấn đề khác của luyện đan sư chính là khối lượng kiến thức khổng lồ.

Ánh Nguyệt từ từ hạ thân hình xuống trước cửa. Bàn tay đẹp đẽ của nàng đưa lên gõ lên cửa vài tiếng. Bỗng nhiên tiếng nổ BÙM trong phòng phát ra. Ngay lập tức nàng mở cửa chạy vào. Chỉ thấy căn phòng đầy khói đen và mùi cháy khét. Một tên thanh niên đang ngồi trước lò luyện đan, mặt mũi bị bôi đen không bỏ sót chỗ nào. Bây giờ hắn chẳng khác gì một người than, đen từ đầu đến chân.. Nhìn cảnh tượng trước mắt Ánh Nguyệt không nhin đc mà đưa tay che miệng cười khúc khích.

Hắc Vũ bây giờ đầu đầy hắc tuyến. Thật là hết nói nổi bà chán này. Không một ngày hắn đc yên ổn với nàng. Nhìn dược liệu đen thui trong đỉnh Hắc Vũ chỉ đành thở dài, bỏ đi chúng mà cho dược liệu mới vào luyện. Hắc Vũ bơ luôn Ánh Nguyệt, chuyên tâm luyện đan. Bận này hắn quyết định luyện Dung Niệm Đan. Hắc Vũ cho một nắm Ngọc Hoàng thảo vào đỉnh sau đó thêm một ít dược liệu phụ trợ mà bắt đầu luyện. Dung Niệm Đan là đan dược cấp 2 tuy nhiên chỉ cần luyện dược sư cấp 1 cũng luyện đc. Hiệu quả nó mang lại là rất lớn.

Ánh Nguyệt thấy Hắc Vũ bơ mình thì bắt đầu chuẩn bị nổi cáu. Tuy nhiên khi nhìn hành động của Hắc Vũ thì nàng cũng dừng lại. Kia chẳng phải Ngọc Hoàng thảo sao, thế mà tên này lại dùng nó để luyện đan. Mùi hương thanh mát từ đan đỉnh càng làm Ánh Nguyệt tò mò hơn, thế là nàng nhẹ nhàng đi đến bên hắn mà xem hắn đang làm gì.

Hắc Vũ luyện đan một lúc sau thì cũng hoàn thành. Trong đan đỉnh bây giờ là hai viên đan dược màu xanh lam mùi đan dược tỏa khắp căn phòng. Ánh Nguyệt nhìn hai viên đan dược lạ lẫm không khỏi hiếu kỳ.

--Đây là đan dược gì vậy, ta chưa từng thấy nó bao giờ.

--Đây là Dung Niệm Đan rất có ích cho người.

Vừa nói Hắc Vũ vừa lấy một viên đan dược đưa cho Ánh Nguyệt.

Ánh Nguyệt hiếu kỳ cầm viên đan dược bỏ vào mồm. Nàng ngồi xếp bằng bắt đầu luyện hóa. Chỉ thấy sau một lúc tinh thần nàng khoan khoái, thức hải cũng bắt đầu tăng trưởng một chút. Ánh Nguyệt vô cùng ngạc nhiên với hiệu quả của nó.

Nhìn vẻ mặt khó tin của nàng, Hắc Vũ khá hài lòng với hiệu quả của nó. Hắn lại tiếp tục luyện đan.

Sau hơn 3 canh giờ Hắc Vũ cũng luyện đan hoàn tất. Tổng cộng hắn luyện hơn 30 lò đan. có 4 lò bị hỏng còn lại thì đan thành. Tổng cộng hắn thu đc 80 viên đan dược. Hắc Vũ chia một nửa cho Ánh Nguyệt. Hắn cũng bắt đầu xếp bằng mà phục dụng đan dược.

Lại sau hơn một canh giờ hắn cũng tiêu hóa xong chỗ đan dược. Phải nói rằng hắn rất hài lòng với hiệu quả nó mang lại.

《 Tên: Hắc Vũ》

《Tuổi: 18》

《Tu vi: Dung Linh sơ kỳ》

Thuộc tính: Âm

HP: 100/100

AD: 90/90

SP: 95/95

MP: 258/258

AP: 100/200

Hấp dẫn: 20.

Với 40 viên Dung Niệm Đan hần tăng được 160 điểm tinh thần ngang ngửa với một Dung Linh hậu kỳ. Trung bình mỗi viên tăng đc 4 điểm. Nhìn chỉ số tinh thần Hắc Vũ không khỏi mở cờ trong bụng.

Hắc Vũ vẫn tiếp tục ngồi xếp bằng, hôm nay hần quyết đnh sẽ tu thành thức hải và thần niệm.

Thức hải là não bộ của tu sĩ được hình thành bởi linh lực, nó cho tu sĩ một tinh thần cũng rắn và trí nhớ siêu phàm. Còn thần niệm là ý thức đc linh lực hóa. Thần niệm giúp tu sĩ cảm nhận rõ ràng trong một phạm vi rất rộng, có thể khổng vật từ xa.

.....

Trong lúc Hắc Vũ đang luyện đan thì ở trong động phủ của tông chủ có hai vị mỹ nữ đang nói chuyện với nhau. Một mỹ nữ tóc đỏ mặc một bộ hồng y, tuổi chừng 20, nàng đang quỳ xuống, khuôn mặt mỹ lệ của nàng cúi thấp. Còn vị mỹ nữ còn lại mang một bộ hoàng y mái tóc dài màu hồng đc bỏ xõa, khuôn mặt nàng mỹ lệ vô cùng, dáng người quyến rũ mà mị, trước ngực là gò núi cao vút ngạo kiều. Nàng toát lên một nét thanh thực câu hồn cùng với sự uy nghiêm. Nàng đang quở trách thiếu nữ hồng y.

--Diễm My a Diễm My, ta để con đi ra ngoài lịch luyện 5 năm. Một là để con hướng dẫn Ánh Nguyệt ru luyện, hai là để con tìm cơ duyên của mình. Bây giờ thì xong rồi, cơ duyên thì không có, tâm thần xử nữ của con thì cũng mất.

- Con xin lỗi sư phụ, nhưng con và chàng là thật lòng yêu nhau. Xin người hãy thanh toán.

- Thành toán cái gì!!! Đồ đệ của ta mà lại để cho tên nhóc Dung Linh sơ kỳ đc sao. Ta không lao ra giết hần là nể mặt con lắm rồi.

Mỹ nữ hoàng y nổi trận lôi đình. Thấy sư phụ mình tức giận như vậy, Diễm My cũng đành cúi gập xuống đất mà xin sư phụ mình

- Xin người mà sư phụ, đừng làm hại chàng mà!!

Nhìn độ đệ duy nhất của mình, hơn bốn chục năm dạy bảo, mỹ nữ hoàng y cũng đành thở dài. Haiz đúng là số phận a.

- Thôi đc rồi!. Xem ở mặt mũi của con ta sẽ cho hần một cơ hội, nếu hần đạt đc vị trí đầu trong kỳ thi tuyển này. Ta sẽ thanh toán cho hai đứa. Coi như nếu hần là 1 thiên tài già con cho hần cũng không mất mặt

Nhưng nếu hần mà không đc thì đừng có mơ tưởng gì cả.

- Haiz, đúng là oan nghiệt mà. Lần thí luyện lần này ta cũng có việc cần làm. Thế lực bây giờ không còn yên ổn nữa rồi. Hi vọng lần này có thể tìm đc đến nó. Không thì tông môn cũng sẽ nguy hiểm.

Nghe đc lời đồng ý của sư phụ Diễm My không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng khi nghe đc câu sau thì nàng không khỏi đau lòng. Phải chăng Ninh Hải tông sắp nguy hiểm rồi sao.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Bắt đầu

Trời bắt đầu tối dần, trong căn phòng hoa lệ, một tên thiếu niên anh tuấn đang ngồi xếp bằng bỗng thở ra một ngụm trọc khí. Hắc Vũ đã hoàn toàn tu ra đc thức hải của mình, giờ đây tinh thần của hần cũng đc tăng cường nhiều về độ bền bỉ cũng như độ dẻo dai không còn yếu ớt như phàm nhân nữa. Tuy vậy thì thức hải vẫn luôn là yếu nhất của tu sĩ.

--Chàng đã tỉnh rồi?

Một giọng nói dịu dàng bỗng vang bên tai hần. Hắc Vũ thu lại suy nghĩ nhìn ngó xung quanh. Chẳng biết từ bao giờ trời đã tối om, bên trong động phủ đã đc thắp sáng bằng những cây nến đỏ. Ánh Nguyệt cũng đã về từ bao giờ. Chiếc đỉnh của hần cũng được liệu ngọn ngang trên đất cũng đã đc thu dọn từ bao giờ. Hắc Vũ bây giờ không còn ngồi xếp bằng trên mặt đất nữa. Hần bây giờ đang ngồi trên một chiếc giường ngà ngọc được điêu khắc tinh xảo, nền đệm mềm mại.

Bên cạnh hần bây giờ đang ngồi lấy một tiên thiên tuyệt sắc mỹ nữ. Nàng vận một chiếc áo lụa mỏng màu xanh lam, ẩn hiện trong lớp áo là làn da trắng ngần, hai ngọn đồi cao vút đỉnh là đôi ngọc thỏ hồng hào, cái theo thon mê người, khu vườn đỏ mê hoặc. Khuôn mặt mỹ lệ của nàng không còn sự lạnh lùng thường thấy, thay vào đó là nét dịu dàng hiếm có với đôi má hồng đào vũ mị. Dù Hắc Vũ đã trở thành nam nhân duy nhất của đời nàng nhưng mỗi

khi nhìn thấy Diễm My tâm hồn hấn vẫn luôn luôn dung động. Hấn chỉ luôn muốn ôm chặt nàng vào lòng mà thương yêu che chở. Đường như hấn đã nợ nàng nhiều vô kể. Hắc Vũ hấn sẽ dành cả đời để bù đắp cho nàng.

--Nàng đã trở về rồi.

Hắc Vũ đưa tay ôm người ngọc vào trong lòng. Diễm My nằm trọn trong lòng phu quân của mình. Nàng tựa đầu vào bờ vai hấn. Cả hai cứ như vậy một lúc

-Sao nàng trở lại sớm vậy, Không phải có chuyện rất quan trọng sao.

- Đương nhiên là vì người ta nhớ chàng rồi không phải sao.

Diễm My trả lời với một giọng điệu và khuôn mặt nhí nhảnh vô cùng, nào còn đâu là Hòa Nữ người người kính sợ. Hắc Vũ không khỏi đưa tay véo nhẹ má nàng một cái. Trả đũa trò nghịch của nàng. Diễm My ngay lập tức nắm tay đánh nhẹ vào ngực hấn. Hai người cứ như vậy mà nô đùa. Được một lúc cũng dừng lại.

--Hừ ai mà mãi mê tu luyện như chàng. Người ta đã về đây được 3 ngày nay rồi.

--Cái gì ta đã ngồi tu luyện đc 3 ngày rồi.

--Đương nhiên rồi. Lúc thiếp về, mặt chàng cứ như cục than vậy. Chàng luyện đan thì cũng phải cẩn thận chứ.

Hắc Vũ không ngờ rằng mình tu luyện thức hải lâu như vậy. Hấn chỉ cảm giác rằng tinh thần mình đc thăng hoa, tích tụ cô đọng dần dần thành một mảng hồ vừa vụn. Nào ngờ đã qua 3 ngày trời. Bỗng Diễm My thờ dãi một hơi. Hắc Vũ đưa tay vén lọn tóc mai của nàng, nhẹ nhàng hỏi han.

- Có chuyện gì sao mà khiến tiểu My nhà ta thờ dãi vậy??.

- Tông chủ đã biết chuyện của chúng ta rồi. Người muốn chàng phải đạt đc vị trí đầu trong kỳ thi tuyển lần này mới đồng ý tác thành cho đôi ta. Nhưng mà...

Chưa kịp nói hết lời, đôi môi xinh xắn củ nàng đã bị chiếc miệng hấn bao phủ. Cả hai trao nhau một nụ hôn ướt át. Hắc Vũ lưu luyến nhả ra đôi môi quyến rũ của Diễm My, thâm tình mà nhìn nàng.

- Hãy tin ta.

Chỉ ba chữ như vậy thôi mà hơn bao lời hứa hẹn.

Cả hai nói chuyện đã đc một lúc, dục hỏa trong người Hắc Vũ bắt đầu nổi lên. Nghe từng tiếng thở nóng bỏng của mỹ nữ trong lòng Hắc Vũ cũng không hề nhin nữa. Hấn ngay lập tức hôn nàng. Hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau. Hấn đẩy nàng làm xuống giường. Đôi tay bắt đầu du đẩy trên cơ thể nàng. Từng tí một còi ra chiếc áo lụa. Hai tay trực tiếp tấn công cặp ngực ngạo nghễ, bóp nắn chúng thành muôn dạng. Hai ngón tay bắt lấy con thỏ con hồng hào vắn về chúng. Diễm My không khỏi "ư.. ưm " vài tiếng.

Một lúc sau bàn tay Hắc Vũ di chuyển xuống đào nguyên đỏ rực của nàng. Một dòng nước nhỏ đã chảy ra ướt đầm. Ngón tay Hắc Vũ như tiểu xà linh động thâm nhập u cốc của nàng, tìm tòi mọi ngõ ngách trong u cốc ẩm ướt.

Á

Tiếng kêu cao vút của Diễm My. Trong u cốc một dòng nước cũng trào ra ướt đầm ngón ty Hắc Vũ. Hấn rời khỏi chiếc miệng đình hương của nàng. Nhìn người ngọc quyến rũ hai má đỏ ửng vì cao trào. Cả hai thở từng hơi thở nóng bỏng. Ánh mắt nàng mê ly nhìn hấn. Đôi tay dài đẹp đề khoác lên cổ hấn. Chiếc môi quyến rũ hơi mấp máy.

--Yêu thiếp đi!

Hắc Vũ ngay lập tức thoát ý. Tiểu Hắc Vũ uy dững đang kể trực chờ xâm chiếm u cốc. Hồng hấn đẩy mạnh một cái. U cốc của Diễm My ngay lập tức bị con mãnh thú của hấn lấp đầy.

Từng tiếng da thịt ma sát, tiếng rên rỉ yêu kiều, tiếng thở mạnh mẽ bao trùm căn phòng. Thời gian cứ trôi qua từ tối đến sáng, sáng đến trưa, lại đến tối thì bản nhạc mới dừng lại. Cả hai ôm nhau mà ngủ yên bình.

May rằng trước đó Diễm My đã đặt cảm chế cách âm không thì chẳng biết bao người sẽ nghe đc bản nhạc nóng bỏng đó.

.....

Thời gian cứ thế trôi qua. Thời gian thí tuyển của Ninh Hải Tông cũng đã đến gần. Hắc Vũ dưới sự chỉ bảo " tận tình " cả ngày lẫn đêm của Diễm My, hấn cũng đc thần niệm. Bên cạnh đó là tác dụng của Dung Niệm Đan, tinh thần của hấn cũng đc tăng thêm. Tuy nhiên vì đã dùng nhiều mà cơ Dung Niệm Đan không còn tác dụng với hấn nữa. Tổng cộng hấn hấp thụ thêm gần trăm viên thì tinh thần mới tăng thêm đc 47 điểm. Về sau thi ăn bao nhiêu cũng không hiệu quả.

《 Tên: Hắc Vũ》

《Tuổi: 18》

《Tu vi: Dung Linh sơ kỳ》

Thuộc tính: Âm

HP: 100/100

AD: 90/90

SP: 95/95

MP: 305/305

AP: 100/200

Hấp dẫn: 20

Tinh thần hắc bây giờ đạt 305 điểm tương đương với thần niệm Dung Linh hậu kì đỉnh phong. Nhưng thần niệm của hắc vẫn còn chưa thành thực cần luyện tập thêm.

.....

Ngày thi đấu cũng đã đến. Tổng cộng có hơn 11 ngàn người tham gia. Tất cả được tập chung tại dưới chân núi. Trên bậc thềm cửa tông môn là một lão giả râu tóc bạc trắng. Khí thế của lão vừa triển khai khiến tất cả chúng thí sinh ở dưới phải im lặng.

Đây là khí thế của cao thủ Kim Đan kỳ mà còn là loại nửa bước vào Nguyên Anh kỳ. Lão giả này không ai khác chính là Đại Trưởng lão của Ninh Hải tông. Hắc tên Lăng Vân. Hắc chính là người quản lý trực tiếp chỉ sau tông chủ trong tông môn. Năm nay chính là người trực tiếp khảo nghiệm chiêu sinh. Giọng nói già nua mà uy nghiêm của hắc bắt đầu vang lên lọt rõ ràng vào tai từng người một.

- Ta tên Lăng Vân, Đại trưởng lão của Ninh Hải tông, năm nay sẽ là người khảo sát các ngươi. Trong 11 vạn người các ngươi chúng ta sẽ chỉ chọn lấy 200 người giỏi nhất. Các ngươi sẽ được đưa đến cấm địa Huyền Vũ Lâm để thi đấu trong vòng 6 tháng. Sinh mệnh của các ngươi bên tông sẽ không quản. Kẻ sống sót mới là kẻ mạnh. Ta cho các ngươi suy nghĩ rõ một lần cuối cùng.

Lời lão giả vừa dứt vô số Khai Mạch tu sĩ bắt đầu xôn xao. Có tu sĩ đã bắt đầu rời đi. Bọn hắc chủ yếu mới có tu vi Khai mạch tầng 3 đến Khai Mạch tầng 5. Bọn hắc không cần liều mạng làm gì. Có rất nhiều cách vào được tông môn tuy chỉ làm đệ tử gác cổng thì đối với hắc lợi ích cũng đã là lớn.

Sau một lúc từ hơn 11 ngàn người chỉ còn lại hơn 4 ngàn không bằng một nửa ban đầu. Nhìn tình cảnh trước mắt lão giả sắc mặt chẳng mấy may. Ninh Hải tông bọn hắc không cần kẻ yếu.

-Được rồi. Tất cả những người còn lại sẽ được truyền tống đến Huyền Vũ Lâm. Các ngươi sẽ săn giết ma thú để lấy tích điểm. Hai trăm người có điểm số cao nhất sẽ được nhận vào tông môn. Điểm tích lũy của các ngươi sẽ được tẩm thẻ bài mà được phát lúc trước tham gia ghi lại. Sau đó sẽ biểu thị trên bia đá này.

Vừa dứt lời phía sau lão giả là một bia đá cao cả chục mét, rộng hơn hai chục mét. Trên đó khắc tên từng tịs sinh tham gia. Bên cạnh là điểm số đạt được. Tất nhiên tất cả đều là 0.

- Ta tuyên bố. **BẮT ĐẦU!!!**.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Sơ Nhập Huyền Vũ Lâm

Ta tuyên bố. **BẮT ĐẦU!!!**.

Tiếng của đại trưởng lão vừa dứt. Từng luồng ánh sáng trắng bao bọc lấy bọn họ. Ánh sáng làm cho mắt của mọi người không còn nhìn rõ. Đến khi mắt nhìn lại được thì tất cả phát hiện mình trong một khu rừng u ám. Cây cối sinh sôi rậm rạp, thân cây to cao tán lá cây rộng. Không khí xung quanh ẩm ướt.

Hắc Vũ ngay khi vừa được truyền tống xong. Tinh thần hắc được nâng cao hết cỡ. Thần niệm cũng đã được tỏa ra, trong bán kính 1km xung quanh đều được hắc cảm nhận rõ ràng. Xung quanh hắc tổng cộng có 23 thí sinh khác. Nhưng bỗng chốc chỉ còn 22 người.

Còn 21 người..

Còn 20 người..

Còn 19 người...

...

Còn 7 người..

Còn 6 người..

Mới có vài giây số người xung quanh hắn giảm nhanh một cách chóng mặt. Từng tiếng hét đau đớn cứ vang lên như theo nhịp của bản nhạc. Tiếng da thịt bị cắn vụn, tiếng máu chảy tí tách. Bên cạnh đó là tiếng gỗ vỡ vụn cùng tiếng đá vỡ nát. Tinh thần Hắc Vũ bây giờ căng như dây chằng. Theo kinh nghiệm của hắn khi còn sống ở nhà gỗ, yêu thú dũng mãnh chưa hẳn là điều nguy hiểm nhất. Điều nguy hiểm nhất là người không hề biết gì về kẻ địch. Thậm chí bây giờ nơi ở của kẻ địch hắn còn không biết nói gì đến kẻ địch.

Thần niệm hắn bao quát bán kính 1km ấy vậy mà ngoài lúc bọn chúng tấn công thì hắn không cảm nhận được gì. Mặt đất không hề có dấu hiệu, trên cây cối cũng không có động tĩnh gì, trên không cũng không hề có, chỉ còn lại... DƯỚI ĐẤT!!

Ngay lập tức mặt đất dưới chân hắn xuất hiện vô số vết nứt. Hắc Vũ bị hất tung lên trời. Phía sau hắn là một cái mồm đang há to lao đến. Trong làn đất bụi mù bị hất tung lên, những chiếc răng sắc bén nhọn hoắt, mang đầy sát cơ lao về phía hắn.

GOÀM!!!

Ngay lập tức chiếc miệng ghép chặt lại. Những viên đá, thân cây to trên nền đất cùng với Hắc Vũ bị cắn nát vụn. Chỉ trong chưa đầy một hơi thở Hắc Vũ đã bị nuốt chửng. Đây là một đầu ma thú với chiếc miệng sau như hổ đen, thân thể nó dài ngoằn như con rắn, chúng không hề có mắt. Chỉ có chiếc miệng tròn to lộ vừa một người trưởng thành. Những chiếc răng xếp thành từng vòng trong khoang miệng. Nó trong như một con trùng trong đất. Chỉ để lộ phần dài hơn 3 m lên trên mặt đất để săn mồi. Thân thể nó bắt đầu co rút như nuốt thức ăn vào bụng.

Sau một lúc chiếc miệng bắt đầu rút vào trong đất. Chưa kịp chuyển động một luồng hắc khí ngay lập tức chém ngang thân nó. Không kịp thét lên con ma trùng đã bị sử trảm. Phần đầu của nó bị rơi trên mặt đất. Chiếc miệng nó há hốc, bên trong chỉ có đá nát vụn và những mảnh gỗ nhỏ, thì thoảng có thể thấy vài luồng hắc khí bốc lên tiêu tán trong không khí. Máu ma trùng chảy đầy trên mặt đất.

Từ trên cành cây cao gần đó một người đáp xuống gần con ma trùng mà xem xét. Hắn không khỏi thán kêu may mắn, và sự cảnh giác đứng đắn của mình.

.....

Trở lại chân núi trước Ninh Hải tông. Khi đại trưởng lão vừa tuyên bố bắt đầu, toàn bộ thí sinh còn lại đều đã được truyền tống đến Huyền Vũ Lâm. Chỉ sau một chốc những cái tên trên bảng vốn màu đỏ thấp sáng cũng bắt đầu xám xịt dần. Đầu tiên là 1 cái, chốc sau là 10 cái tên.. Chỉ sau vài hơi thở đã có hơn nghìn cái tên ngã màu xám xịt nhưng vẫn chưa dừng lại. Từ khi hiệu lệnh bắt đầu mới được hai phút, trên bia đá chỉ thấy còn lác đác những cái tên còn sáng lên. Tổng cộng lại còn chưa đến 500 người.

Từ 4000 người, chưa đầy hai phút còn lại hơn một thành. Chưa kể đến quãng thời gian 6 tháng dài thử hỏi còn bao nhiêu người sống trở ra được.

Bao nhiêu người cũng được. Ninh Hải tông bọn hắn không quan tâm, bọn hắn cần là cường giả, cần những kẻ có thể sống sót trong cái tu chân giới khốc liệt này. Kẻ mạnh, điều tiên quyết là phải sống sót. Chẳng cần biết lúc trước người mạnh bao nhiêu. Chỉ cần người chết thì cũng chỉ là đồng xương trắng dưới chân của những kẻ còn lại.

Tu Chân là tàn khốc như vậy.

.....

Trước bia đá vài trưởng lão cùng với các đệ tử tông môn cũng đến quan sát qua bia đá. Diễm My cũng ở đó. Đôi mắt đẹp của nàng mang vẻ sầu lo mà nhìn không rời vào tên của Hắc Vũ. Thật may rằng nó vẫn sáng, chẳng những thế mà điểm số cũng bắt đầu tăng lên. Nàng không khỏi thở phào an tâm.

Bên cạnh đó không xa, đại trưởng lão Lăng Vân cũng đang nhìn chăm chăm cái tên của một thí sinh còn sống khác " Mộc Hân". Được một lúc sau thì lão cũng rời đi.

Tên của thí sinh trên bia đá được liên hệ trực tiếp với tám thẻ bài mà thí sinh được phát

Trước khi thí luyện thì mỗi thí sinh được phát một tám thẻ bài. Một tia sinh cơ của thí sinh được ấn ký vào trong đó. Tất cả đều được biểu thị lên bia đá. Vì vậy ta có thể quan sát được được điểm số cùng với tình trạng sống chết của họ

.....

Trở lại Huyền Vũ Lâm. Đây là khu rừng có từ hàng vạn năm trước. Được một cao thủ thời xưa tạo ra. Tương truyền bên trong đó có vô vàn bảo vật và

công pháp thất lạc đc cất giấu trong đó. Ấy vậy mà cấm địa quý báu như vậy lại rơi vào tay của một mình Ninh Hải Tông khiến các thế lực khác nổi lên tranh giành. Đặc biệt là Ngạo Sơn. Thời gian gần đây, khoảng hơn chục năm trước tình hình hai bên đang càng ngày càng xấu đi. Đường như tông chủ Ngạo Sơn tông đã đạt đc đại cơ duyên nào đó mà thực lực đại tiến, đã đột phá Nguyên Anh hậu kỳ. Mống vuốt bọn chúng bắt đầu chia về phía Ninh Hải tông.

Huyền Vũ Lâm đc chia làm 7 khu vực, độ nguy hiểm tăng dần từ ngoài vào trong. Ma thú ở nơi đây bị chịu áp chế pháp tắc của cường giả tạo ra chúng khiến cho ma thú cấp cao không thể nào đi đến khu vực của ma thú cấp thấp. Chỉ có thể ngược lại. Nhưng mà bọn chúng đại gì mà vào đó làm đồ nhắm. Ngay khi ma thú vừa tấn cấp thì ngay lập tức bị pháp tắc cường ép đưa vào khu vực sâu hơn. Tuy nhiên càng vào sâu cơ duyên cùng nguy hiểm đều tăng cao.

Khu vực mà thí sinh đc truyền tống đến là khu vực ngoài cùng, ma thú nơi đây cao nhất là cấp 2 đỉnh phong tương đương với Khai Mạch tầng 9. Tuy nhiên bọn chúng thường săn theo đàn với số lượng cả trăm con. Hoặc số nhỏ thì bị truyền tống đến ổ của ma thú. Hắc Vũ hấn đúng là số nhỏ như vậy.

Hắn cùng hơn chục người khác bị truyền tống đứng vào ổ của bọn ma thú. Đây là ổ của Ma Trùng, ma thú cấp 2. Bọn chúng khá giống giun đất có thân dài, đào hang trong lòng đất mà sinh sống. Chúng không hề có mắt nên đi săn con mồi nhờ âm thanh truyền trong đất. Bù lại cái miệng của nó thì chẳng khác nào cái máy xay thịt.

Thật may là Hắc Vũ cảnh giác cao không thì cũng nguy hiểm. Khi vừa đc truyền tống đến, Hắc Vũ ngay lập tức sử dụng phần thân làm thể mạng, còn bản thể trèo lên trên cây cao thả ra thần niệm mà tập trung quan sát. May là hắn đã tính trước.

Thuật phân thân là kĩ năng mà Diễm My tìm đc cho hắn dùng để phòng thân. Thật may là nó đã cứu hắn một mạng. Đây là một kỹ năng cơ bản của Âm tu sĩ.

Hắc Ám phân thân: Vận dụng linh lực và âm nguyên tố tạo ra một phân thân giống y bản thể. Phân thân không thể cử động hay dùng vũ khí. Chỉ có tác dụng như một thể thân.

Tuy chỉ là thể thân nhưng vẫn hữu hiệu.

Bây giờ Hắc Vũ hấn đang di chuyển trên những cành cây, thi thoảng lại hấn gặp vài đầu yêu thú cấp 1 hoặc là con Ma Trùng tấn công, tuy nhiên đối với Hắc Vũ bọn chúng sử lý rất dễ dàng. Khu rừng này cây cối rất lớn, không gian, tầm nhìn bị che lấp nhiều nên phi hành là khá nguy hiểm. Mà trên mặt đất thì cũng không ổn vì hấn đang ở trên ổ của Ma Trùng. Cách tốt nhất là di chuyển trên cây.

Thời gian cứ thế trôi đi. Đã qua đc 3 ngày đi săn. Hắc Vũ tìm cho mình đc một hang động để nghỉ ngơi hồi phục linh lực cũng như thể lực. Sau khi kiểm tra, đảm bảo an toàn kĩ càng, Hắc Vũ cũng bắt đầu ngồi xếp bằng tu luyện. Nhưng thần niệm của hắn vẫn luôn luôn phát động vì không ai biết nguy hiểm sẽ đến thăm mình lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Hai tên quái thai

Trong một hang động của Huyền Vũ Lâm, một tên hắc y thiếu niên đang ngồi tĩnh tọa tu luyện, linh khí xung quanh đang không ngừng hấp thụ vào cơ thể hắn. Khuôn mặt anh tuấn mang theo vẻ lạnh lùng lạ kỳ. Hắn ngồi đó một lúc thì cũng mở ra hai mắt, thở dài một hơi.

"Linh khí trong đây ít nhất cũng phải đậm đặc gấp 5 lần bên ngoài a"

Sau một hồi ngồi tĩnh tọa thở nạp linh khí để hồi phục cơ thể, Hắc Vũ không khỏi cảm khái về độ đậm đặc của linh khí nơi đây. Huyền Vũ Lâm này có linh khí rất đậm đặc, ít nhất là gấp đôi ở bên ngoài, chưa kể đến linh khí trong hang động này còn gấp 5 lần bên ngoài.

"Nếu ở trong đây tu luyện kết hợp với Hỗn Nguyên Công tầng 1 thì chắc trong vòng nửa năm ta có thể đột phá Dung Linh trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ."

Nhưng Hắc Vũ hấn đây là đang đi thi đấu a. Hắn nào có thể vứt nửa năm ngồi tu luyện không làm gì đc. Chưa kể đến hấn lại còn phải đạt ngôi đầu nữa nha, tương lai của hấn và Diễm My đều đc quyết định trong lần thí luyện này.

"Nghĩ đến Ninh Hải tông là tông môn chính phái, cách tuyển người của bọn hấn không khỏi cũng quá đặc biệt đi"

Tông môn chính phái và tà đạo là vô cùng khác nhau. Chính phái sẽ ưa chuộng kiểu thi đấu tay đôi. Lúc đầu Hắc Vũ hấn tưởng chỉ cần lên trên đài đánh đấm vài ba trận là được tuyển vào tông rồi. Ai ngờ được Ninh Hải tông lại vứt bọn hấn đến cái nơi khi ho cò gậy này mà thí luyện chứ. Chưa kể đến vừa mới tới nơi thì Hắc Vũ hấn suýt làm mồi cho ma thú rồi. Theo suy tính của hấn, với tình trạng này thì chắc hiện tại cũng không có quá 800 người còn sống rồi.

Cái kiểu thi đấu này chẳng khác nào coi rẻ mạng người của tà đạo cả. Các tông môn tà đạo khi thi tuyển thì sẽ ưu tiên là những màn chém giết, Những kẻ sống sót cuối cùng mới là kẻ giỏi.

Điền hình như trong chính phái nếu ngươi không gây hấn, hòa thuận với đồng môn thì ngươi sẽ được thưởng điểm công hiến cho tông môn. Còn tà đạo nếu ngươi đánh bại vài đồng môn thì mới được điểm công hiến.

Chính phái tôn chỉ là tính đoàn kết sư huynh đệ, còn tà đạo thì là sự cạnh tranh khốc liệt. Tuy vậy nếu cho Hắc Vũ chọn thì hẳn sẽ theo tà đạo hơn. Không phải vì công pháp tu luyện của hắn là công pháp song tu tà đạo mà là vì bản chất của tu chân. Tu chân vốn khốc liệt, luôn luôn phải cạnh tranh, chỉ kẻ mạnh mới sống sót. Không hề có tình hữu nghị vĩnh cửu. Hôm nay là huynh đệ có thể ngay hôm sau đã cầm kiếm chém giết nhau rồi. Thứ vĩnh cửu chỉ có thực lực. Ngươi mạnh ngươi có quyền, lời nói của ngươi sẽ là mệnh lệnh.

Hắc Vũ hẳn sống đơn độc 12 năm trời, ở Hắc Thành đó có loại người nào hắn chưa thấy qua. Hắn vốn chỉ muốn một nơi để thuộc về. Nhưng từ lần cửu tử nhất sinh đó hắn đã ngộ ra rằng. Ngươi mạnh mẽ thì mới có quyền hưởng thụ, nếu ngươi yếu đuối thì ngay cả mạng sống của mình cũng không do ngươi định đoạt.

"Thôi! Là chính phái hay tà đạo cũng được. Máy thứ đó cũng không liên quan tới ta."

Tuy nghĩ vậy nhưng Hắc Vũ cũng vẫn có điều băn khoăn. Theo lời kể của Diễm My hắn biết được Huyền Vũ Lâm vốn là một cấm địa dành cho đệ tử nội môn từ Dung Linh tu vi trở lên vào thí luyện. Tông môn thi tuyển trước kia chỉ là luận võ bình thường. Nhưng không biết tại sao vào 10 năm trước lại được dùng để tuyển chọn đệ tử. Nhưng 5 năm trước lại không dùng nữa. Thế mà năm nay lại được sử dụng lần thứ hai.

Nghe nói lần đầu tiên hơn 10 ngàn thí sinh sau 6 tháng thì còn có hơn trăm người. Tất cả còn lại đều chết hết.

"Không hiểu sao ta có cảm giác tuyển chọn đệ tử không phải mục tiêu chính của bọn họ"

Hắc Vũ không khỏi trầm ngâm suy tư. Được một lúc thì hắn cũng thu lại suy nghĩ. Hắn dù nghĩ thêm thì cũng chẳng biết được thêm cái gì. Hứng thú của hắn bây giờ là chiến lợi phẩm hắn thu được trong cuộc săn ma thú. Huy động lấy đồ từ trong túi trữ vật ra. Trước mắt hắn bây giờ là hàng chục viên đan màu huyết đậm to bằng đầu ngón tay cái. Những viên đan này không phải thứ gì khác, đó chính là chiến lợi phẩm mà hắn thu được - ma thú đan.

Thú đan xuất hiện khi hắn giết chết ma thú cấp hai. Vì cấp 1 ma thú chưa có thú đan. Tổng cộng hắn thu được hơn 30 viên thú đan. Thực tế Hắc Vũ cũng chẳng quan tâm đến thú đan mấy. Vì thú đan của ma thú và yêu thú khác nhau rất nhiều. Tuy cả hai đều có thể dùng để luyện đan nhưng yêu đan lại mang nhiều linh lực hơn và dễ luyện đan hơn. Chưa kể đến ma thú đan còn bìn định một chút ma khí trên đó, việc luyện hóa ma thú đan nhiều dễ gây ra việc tính tụ ma khí sinh tâm ma rất khó tu luyện. Nhưng trong lúc vô tình, kỹ năng phân tích lại cho hắn biết một điều thú vị.

Huyết Thú Đan: Được tạo thành từ tinh hoa khí huyết của ma thú. Có thể dùng ngay để tăng cường cơ thể tu sĩ.

"Thật không ngờ ma thú đan trong đây lại có thể dùng được, Huyền Vũ Lâm này không hề bình thường tí nào".

Thứ nhất, linh khí trong đây dày đặc hơn bên ngoài, thậm chí còn có hang động còn tích tụ linh khí nồng đậm hơn.

Thứ hai, ma thú đan trong đây còn có thể dùng để tăng cường cơ thể tu sĩ. Thậm chí là dùng ngay lập tức

Thứ ba, từ đầu đến giờ hắn tỏa ra thần niệm, ma thú xung quanh hắn không hề tiến về phía này. Trong bán kính 500m không hề có bóng ma thú nào, cứ có ma thú đến gần là chúng lại quay đi chỗ khác không hề tiến thêm

"Nếu ta suy đoán không nhầm, người lập ra Huyền Vũ Lâm này muốn biến nơi đây thành một nơi tu luyện a. Ngoài bảo vật ra thì đây có khi mới là mục đích chính, có khi là vậy"

Nghĩ đến, Hắc Vũ bắt đầu lấy một viên Huyết Thú Đan nuốt vào mà luyện hóa. Một thời thần sau thì luyện hóa xong. Hắc Vũ không khỏi kinh ngạc thể mà sinh mệnh hắn tăng lên được một chút thật, không những thể lực lượng và linh khí của cơ thể cũng tăng lên một chút. Hắn không khỏi vui mừng, trực tiếp lại luyện hóa Huyết Thú Đan.

Vài canh giờ sau, nhìn được thu hoạch của mình Hắc Vũ không khỏi hưng phấn.

《Tên: Hắc Vũ》

《Tuổi: 18》

《Tu vi: Dung Linh sơ kỳ》

Thuộc tính: Âm

HP: 164/164

AD: 122/122

SP: 95/95

MP: 305/305

Hấp dẫn: 20.

Dòng đã luyện hóa hết số Huyết Đan. Sinh mệnh của hắn tăng hơn 60 điểm, lực lượng cũng tăng hơn 30 điểm. Nhưng hắn vui nhất là linh lực hắn tăng mạnh, cứ tình hình này chẳng mấy thời gian hắn sẽ đạt Dung Linh trung kỳ.

Thế là mấy ngày liên tiếp sau, Hắc Vũ một mực săn ma thú một cách điên cuồng. Hắn bắt đầu đi vào khu vực thứ hai mà săn.

Thí sinh tham gia thí luyện chủ yếu là tu vi Khai Mạch tuy nhiên vẫn có tu vi Dung Linh kỳ nhưng nhiều nhất là dung linh sơ kỳ. Những người này cũng có một số người cũng tiến vào khu vực thứ hai mà săn bắt nhưng nào có điên cuồng như Hắc Vũ. Hắc Vũ hắn đi săn không biết trời đất gì. Gặp ma thú là lao đầu vào đập, không đánh dc thì lại dùng phân thân mà trốn. Khi nghỉ ngơi lại tìm hang đá mà hồi phục với luyện hóa thú đan. Thế là đã dc hơn 3 tuần từ khi hắn vào Huyền Vũ Lâm.

Hắc Vũ không hề biết rằng việc điên cuồng của hắn đã làm lên sóng to gió lớn thế nào.

.....

Ngoại giới, trên bia đá, thứ tự xếp hàng và điểm số không ngừng thay đổi, có những cái tên bị xóa xít, có những cái tên leo lên bậc cao hơn. Nhưng có hai cái tên làm người ta phải trăn trối mà nhìn vào. Cứ chốc chốc một hai hôm cái tên đó lại tăng hạng nhưng không biết làm sao mà hai tuần gần đây thứ hạng thăng nhanh một cách kinh khủng. Những số điểm thay đổi vèo vèo. Không ai khác đó chính là tên của Hắc Vũ và một thí sinh Mộc Hân.

Tên của Hắc Vũ tăng hạng chóng mặt vì việc đi săn điên cuồng của hắn. Nhưng Hân và Mộc Hân này hai cái cứ liên tục chạy đua nhau trên bia đá.

Lúc thì Hắc Vũ hạng 1, Mộc Hân hạng 2.

Lúc thì Hắc Vũ hạng 2, Mộc Hân hạng 1

Cả hai cứ thay phiên nhau mà đổi chỗ. Tuy nhiên gần đây điểm số của Hắc Vũ bỗng tăng vọt 500 điểm. Nhưng sau đó thì lại không có biến chuyển gì khác. Thế là hắn bị Mộc Hân vượt trước, điểm số càng ngày càng cách nhau xa.

Chúng đệ tử trong môn nhìn hai cái tên đó mà không khỏi thầm kêu quái thai. Dù cho bọn đệ tử Dung Linh trung kỳ của Ninh Hải tông vào trong đó cũng không chắc làm dc như vậy, hai người đó không phải quái thai mới là

.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Huyền Vũ Lâm thí luyện có quy tắc tính điểm dựa theo cấp bậc của ma thú. Nhưng mỗi cấp lại cũng có phân chia mức điểm. Ma thú cấp 1 cấp 2 có số điểm dần trải từ 10 đến 90 điểm là cao nhất, so sánh ứng với các cấp tu vi Khai Mạch của tu sĩ. Ma thú cấp 3 trở lên thì mức điểm chia theo 4 bậc sơ, trung, hậu kỳ và đỉnh phonh như tu sĩ Dung Linh và các cấp cao hơn.

Sở dĩ ma thú cấp hai trở lên mới có thú đan có hai lý do

Lý do thứ nhất là khi ma thú đạt dc cấp gai đã bắt đầu hóa linh khí trong cơ thể làm dạng lỏng dc rồi, nên đã ngưng ra thú đan và sử dụng dc nguyên tố của mình.

Lý do thứ hai là do sự khác biệt của ma thú và ma tộc nói chung, bọn chúng tu luyện nhanh hơn nhân loại rất nhiều, khi ở giai đoạn cấp 1 cấp 2 do tu luyện quá nhanh sẽ gây ảnh hưởng xấu đến căn cơ của chúng. Ma chủ tu là khí huyết không giống như nhân tộc hiện tại chủ tu tinh thần và linh lực nên lên cấp nhanh dẫn đến linh khí cơ thể mất ổn định. Thế là có thêm một bước giao nhau giữa việc Khai Mạch và Dung Linh.

Đó là cấp bậc 2 của ma thú. Tu sĩ gọi là giả đan, ma thú trực tiếp cô đọng phần linh khí thành đan trong cơ thể nhưng nó chỉ là rất hư ảo đan. Để thành chân đan thì ma thú cần đạt cấp 4 tương đương Kim Đan kỳ. Cấp độ 4 nếu đạt dc, ma thú có linh trí cao có thể hóa nhân hình thành ma tộc. Còn từ cấp 2 trở đi khi ma thú hấp thụ linh khí để lớn mạnh thì một phần đó sẽ dc thú đan hấp thụ để có thể tiến đến thành chân đan.

Vì thế người ta dựa vào mức độ hư ảo và độ đậm đặc của linh khí của nó mà phân cấp. Tuy vậy vì có ma khí sinh ra tâm ma yếu ai dùng chúng nên rất ít người lấy ma thú đan trừ những người có phương pháp để loại bỏ nó.

.....

Hắc Vũ hiện tại đang ở khu vực thứ 2 của Huyền Vũ Lâm. Nơi đây có ma thú cao nhất là cấp 3 đỉnh phong tương đương với Dung Linh đỉnh phong tu sĩ. Mức điểm đạt được nếu săn giết ở đây là khá cao nên có khoảng một phần ba thí sinh còn lại bắt đầu đi vào đây săn giết. Nhưng vì mức độ nguy hiểm cao nên đa phần là tu sĩ Khai Mạch tầng 9 hoặc Dung Linh sơ kỳ. Tuy nhiên để đảm bảo an toàn thì bọn họ đi theo nhóm 5, 6 người.

Cũng không phải người nào cũng quái thai giống Mộc Hân và Hắc Vũ. Nhưng vì điểm số tu sĩ đi theo nhóm khi săn giết sẽ không bị chia ra mà mỗi người đều nhận được cùng một số điểm khá cao. Ví dụ nếu 5 người cùng tham gia hạ gục 1 con ma thú thì số điểm sẽ được cộng cho cả 5 người. Như giết ma thú thu được 100 điểm nếu đánh 1 mình thì đi theo nhóm mỗi người đều được thêm 100 điểm, tổng cộng nhóm đó được 500 điểm.

Điều này đã được nêu rõ bởi một vị trưởng lão khác trước lúc đưa thí sinh vào Huyền Vũ Lâm. Nhưng đi theo nhóm cũng chưa chắc là chuyện gì tốt. Cổ nhân vẫn có câu "Biết người, biết mặt nhưng không biết lòng".

Quay lại vụ điểm số, ma thú cấp 3 sơ, trung, hậu kỳ và đỉnh phong khi giết sẽ được số điểm lần lượt là 100, 250, 500 và 1000 điểm.

Sơ dĩ vài ngày nay điểm số của Hắc Vũ ngừng lại không tiếp tục tăng vì bây giờ đây hắn đang ngồi để tu luyện. Tính ra thì đã gần 1 tuần rồi.

《Tên: Hắc Vũ》

《Tuổi: 18》

《Tu vi: Dung Linh sơ kỳ》

Thuộc tính: Âm

HP: 30/214

AD: 68/156

SP: 95/95

MP: 120/305

AP: 199/200

Hấp dẫn: 20.

Hắc Vũ hiện tại đang ngồi khoanh chân tu luyện trong một hang đá nào đó của khu vực 2. Tình hình hắn bây giờ không khả quan cho lắm. Trên thân hắn không có chỗ nào là lành lặn. Tay phải hắn đầy những vết cắt sâu hoắm, từng thớ cơ hiện ra ngay trước mắt. Mắt thường cũng có thể nhìn thấy phần xương trắng trong đó. Cả thân thể hắn cũng tràn đầy vết thương kéo dài. Trước ngực là 3 đường cắt gọn gàng thẳng mượt song song nhau kéo dài từ vai trái xuống eo phải. Máu đang rỉ ra liên tục từ vết thương. Mặc dù hắn đã phục dùng hết chỗ đan dược chữa thương mà mình có nhưng nhiều đó chỉ làm cho máu chảy chậm hơn tuy nhiên miệng vết thương vẫn chưa khép lại.

Nhưng thương thế hắn không chỉ có thế. Bây giờ đây cánh tay trái của hắn, không, không biết nó có còn gọi là tay được không nữa. Chỉ thấy 5 ngón tay quấn quèo đủ mọi kiểu, từ cổ tay đến vai bao phủ bởi một màu đỏ tươi của huyết. Những mẫu xương trắng đâm xuyên cả ra thịt trôi ra ngoài. Khuôn mặt anh tuấn đầy vết máu tung tóe vương trên mặt, đôi mày không khỏi nhăn lại.

Hắc Vũ đang tập chung toàn bộ tinh thần còn lại mà tu luyện. Tình trạng bây giờ của hắn chỉ có thể dựa vào may mắn mà hi vọng sống sót. Đan dược thì không còn, cơ thể thì tàn tạ, sinh mệnh của hắn vẫn đang giảm dần. Việc duy nhất có thể cứu hắn bây giờ là có kiếm nền thương thế tích tụ linh khí hòng đột phá Dung Linh trung kỳ. Khi đột phá toàn bộ cơ thể hắn sẽ được tẩy rửa thương thế sẽ lành ngay lập tức.

Vậy là thời gian cứ tiếp tục trôi đi

.....

Đã 2 tháng trôi đi, cuộc thí luyện tuyển chọn đệ tử đã trôi qua 1/3 thời gian quy định.

Trên bia đá số điểm của Hắc Vũ vẫn giữ nguyên được một tháng rồi. Mộc Hân đã bỏ xa hắn về điểm số. Không chỉ vậy hạng của hắn cũng đang tụt xuống ngoài 20 rồi.

Diễm My nhìn không rời vào bia đá, khuôn mặt nàng hơi nhợt nhạt hẳn đi. Suốt một tháng nay đôi mắt nàng không rời khỏi tên của Hắc Vũ. Đã một tháng rồi mà điểm của hắn không có một tí gì nhúc nhích. Nhưng điều đó vẫn chưa phải quan trọng nhất. Ánh sáng từ tên của Hắc Vũ ngày một âm ảm dần, điều đó chứng tỏ rằng hắn đang trong tình trạng nguy hiểm về tính mạng.

"Hắc Vũ à, chàng phải cố lên. Nhất định không được xảy ra chuyện gì đó"

Diễm My không khỏi tự trách mình. Lần trước cũng vậy, rồi đến cả lần này, Hắc Vũ lại bị lâm vào hiểm cảnh lần nữa nhưng nàng lại chẳng thể làm gì. Diễm My bây giờ đang rất xúc động muốn ngay lập tức lao vào Huyền Vũ Lâm để đến bên cạnh hắn.

Nhìn ánh sáng đang mờ nhạt dần từ tên của Hắc Vũ mà lòng nàng như nát vụn. Mỗi giây trôi qua đối với Diễm My dài như cả thế kỷ. Bất chi bất giác

nước mắt nơi khóe mắt nàng đã trào ra. Diễm My đưa đôi tay lên che khuôn mặt mình. Nàng không dám nhìn tiếp, nàng không muốn nhìn thấy điều đáng sợ đó.

Không biết qua bao lâu, Diễm My he hé hai ngón tay ra. Nàng biết rằng dù chuyện gì xảy ra thì nàng vẫn phải chấp nhận sự thật. Nhưng khi nhìn đồ rằng nàng không khỏi đứng người lại. Nước mắt càng tràn ra nhiều hơn. Nhưng đôi môi nàng không khỏi nở nụ cười hạnh phúc. Nàng thì thầm tự nói trong vui mừng.

" Thật may quá, thật may quá"

Tên của Hắc Vũ không hề còn âm ỉ như trước nữa. Bây giờ nó đã đơ đậy sáng lại rồi. Chứng tỏ Hắc Vũ không chỉ thoát khỏi con nguy kịch mà còn đơ hồi phục hoàn toàn rồi.

Vũ Diễm My không phải người duy nhất vui mừng. Vẫn còn một thiếu nữ khác bên cạnh nàng cũng vui mừng không kém- nàng là Vân Anh Nguyệt.

Suốt cả tháng nay nàng cùng sư phụ mình không hề rời mắt khỏi tên của Hắc Vũ. Nhìn hấn trong con nguy kịch lòng nàng vô cùng khó chịu. Mặc dù suốt 3 năm qua nàng không hề cho hấn sắc mặt tốt lúc nào. Hễ gặp là lại bắt nạt hấn. Tuy vậy lòng nàng vẫn có Hắc Vũ.

...

Chúng đệ tử của Ninh Hải tông đến xem bia đá thì há hốc không thể ngậm đơ mồm rồi.

Đây còn là Hóa Nữ sư đồ mà bọn hấn biết sao. Trong Ninh Hải tông Diễm My và Anh Nguyệt là những nhân vật nổi tiếng bậc nhất. Không chỉ bởi vì vẻ đẹp mỹ mạo của hai nàng mà còn là bởi tính cách đặc biệt nữa. Phải biết rằng tính cách và thể chất của tu sĩ cũng tác động nên thuộc tính mà họ sở hữu. Ví dụ như người có tính cách trầm lắng, nhẹ nhàng như mỹ thường có nguyên tố thủy. Người tính cách kiên cường thường mang nguyên tố thổ.

Như vậy người mang nguyên tố hỏa thường khá nóng tính, dữ dội. Ấy vậy mà Vũ Diễm My mang nguyên tố hỏa nhưng tính cách nàng lại nhu mì, trầm trọng như người mang thuộc tính thủy bảo sao ko lạ cho đơ.

Chưa kể đến lúc nào trong tông môn mặt nàng cũng lạnh như băng không có chút biểu cảm nào. Còn bây giờ nàng không chỉ cười mà còn khóc nữa. Nhìn đáng vẻ nàng bây giờ chẳng khác nào một thiếu nữ nhu nhược cần người che chở. Nói chung Diễm My bây giờ kiêu diễm hơn bao giờ hết.

Chúng đệ tử xung quanh cảm giác như não mình không đủ dùng rồi. Phải chăng sắp có tận thế hay sao vậy.

" Ta nghĩ có khi Vũ Trường lão đang quan sát thân nhân của nàng nên mới như vậy".

Một đệ tử nói ra suy nghĩ của mình. Nhưng ngay lập tức nhận đơ lời phủ nhận.

" Cái tên ngớ này, trong tông môn ai không môn này ai không biết Vũ trường lão là cô nhi do tông chủ nhận nuôi về hả. Đào đầu ra mà có người thân."

" Ta lại thấy người rất giống một thiếu nữ đang yêu a". Một nữ đệ tử tưởng tượng lấy nói ra.

" Đùng là hết thuốc chữa mà. Vũ trường lão ghét nam nhân như cừu ai không biết. Làm sao mà yêu đơ hả. Chẳng nhẽ nàng là bách hợp à?!!". Người đệ tử vừa rồi lại phản bác tiếp.

" Hứ!! Đám nam nhân thôi các người thì biết cái gì là tình yêu của thiếu nữ chứ. Hứ". Nữ đệ tử không khỏi một trận khinh miệt.

Đám nam đệ tử không khỏi cứng họng. Nhìn nữ đệ tử đó, trong lòng không khỏi than thầm" Con lạy mẹ trẻ! Người ta đã hơn 50 tuổi rồi đó. Dư tuổi làm lão thối thái rồi kiếm đầu ra mà tình yêu thiếu nữ nữa hả trời".

.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hữu duyên tương ngộ

- HAaaaa

UỶNH

Tiếng nổ thanh thúy của linh khí vang vọng khắp hang động. Hắc Vũ ngay lập tức nằm nhoài trên mặt đất. Y phục hấn vẫn rách rưới đầy vết máu nhưng cơ thể hấn thì có biến chuyển không thể ngờ đơ. Thân thể tàn tạ không chỗ nào lành lặn trước kia đã biến mất thay vào đó là từng làn da lành lặn ẩn hiện từng thớ cơ cứng rắn, 3 vết thương dài trước ngực cũng biến mất như chưa hề xuất hiện. Đường như những thương tích trước mà hấn nhận phải chỉ

là ảo mộng. Tuy nhiên Hắc Vũ hẳn biết đó không phải là giả. Hắn vừa vượt đc cá mạng nhỏ của mình từ Quỷ Môn Quan về.

Hắc Vũ nằm yên trên mặt đất mà thở hổn hển, cả người hắn ướt sẫm mồ hôi. Tuy hắn vừa tiến cấp tu vi cơ thể đang ở trạng thái tốt nhất nhưng tinh thần hắn thì căng như dây đàn vậy. Suốt hơn 1 tháng sinh mạng hắn ngàn cân treo sợi tóc, mặc dù đã dùng hết số đan dược mình có công thêm cả việc dùng công pháp hấp thu linh khí để chữa thương nhưng do thương thế của hắn quá nặng cộng thêm việc tác dụng phụ xuất huyết nên rất khó lành lại. Suốt tháng trung bình cứ mỗi ngày hắn lại mất 1 điểm HP. Cho đến vừa rồi khi điểm sinh mệnh của hắn sắp cạn khô thì may mắn ít nhất đã mỉm cười với hắn.

Hắc Vũ mở mắt trạng thái ra xem

《 Tên: Hắc Vũ》

《Tuổi: 18》

《Tu vi: Dung Linh trung kỳ》

Thuộc tính: Âm

HP: 244/244

AD: 186/186

SP: 185/185

MP: 345/345

AP: 200/500

Hấp dẫn: 20.

Nhìn bảng trạng thái một lúc, Hắc Vũ không khỏi hài lòng. Chỉ huy tâm thần chuyển sang mục kỹ năng. Kéo xuống phía dưới nhìn vào hai kỹ năng cuối cùng. Miệng hắn không khỏi nở nụ cười triu mến.

Lang Phong Bộ: Dựa theo bước đi của loài sói kết hợp vận dụng linh lực vào đôi chân làm tăng tốc độ di chuyển khiến cho bước đi thánh thoát như làn gió nhưng cũng đầy vững chắc. Tốc độ và hiệu quả phụ thuộc vào chỉ số nhanh nhẹn.

Huyết Hỏa Quyền: Hấp thu khí huyết cơ thể vận dụng hỏa nguyên tố tích tụ vào quyền mà phóng xuất. Sát thương phụ thuộc vào chỉ số lực lượng, cấp bậc hỏa nguyên tố và Khí huyết của tu sĩ.

Kỹ năng Lang Phong Bộ là do Hắc Vũ giết chết con ma thú hậu kì hấp thu ma đan của nó mà có. Còn kỹ năng Huyết Hỏa Quyền là một kỹ năng đơn mục tiêu. Một kỹ năng của Hỏa nguyên tố mà Diêm My cho hắn học. Kỹ năng này có sát thương đơn mục tiêu rất mạnh nhưng tác dụng phụ thì cũng chẳng kém cạnh. Đây là một kiểu kỹ năng giết địch một ngàn tự tổn tám trăm. Kỹ năng này không nên dùng thường xuyên. Nó chỉ có tác dụng như một lá bài tẩy bảo mệnh khi đến nguy cơ mới nên dùng, một phần do tác dụng phụ của nó còn lại là do độ chính xác.

" Diêm My à, nàng lại cứu ta một mạng nữa rồi"

.....

Quay lại hơn một tháng trước. Hắc Vũ đã đi vào khu vực thứ 2 đc hơn 2 tuần. Trong suốt 2 tuần liền Hắc Vũ điên cuồng săn giết ma thú. Sáng đi săn, tối thì về hang động gần đó nuốt huyết đan tu luyện. Cứ thế trôi qua, sau hai tuần săn bắt trong khu vực thứ hai thì hắn cũng đã chạm đến bình cảnh đột phá Dung Linh trung kỳ. Một phần là nhờ huyết thú đan, hai là nhờ độ đậm đặc của linh khí trong khu vực này. Trong khu vực hai độ đậm đặc linh khí gấp đôi khu vực 1. Khi ở trong hang động thậm chí nó còn đậm đặc gấp 10 lần bên ngoài.

Tuy vậy dễ đột phá không hề dễ. Thế là hắn quyết định đi kiếm thật nhiều huyết đan một lúc, lợi dụng linh khí trong đan, kết hợp hấp thu linh khí bên ngoài hòng đột phá.

Hắc Vũ bắt đầu đi săn ngày càng điên cuồng hơn. Tuy nhiên sau một hồi diệt sát cả một bầy ma lang thì hắn lại chạm mặt một kẻ không thân thiện chút nào.

Hắc Vũ đang thu dọn lấy đi ma đan của bầy ma lang thì hắn phát hiện đông tĩnh ở phía xa. Có một thứ gì đó đang di chuyển rất nhanh về phía hắn. Chỉ sau vài giây ngắn ngủi nó đã tiến đến gần hắn chục mét. Hắc Vũ ngay lập tức đưa kiếm lên thủ thế nhưng ngay lập tức một lưỡi dao sắc bén đã cắt qua thịt hắn. Nhìn thớ thịt bị cắt ngọt mịn trên tay tay đủ biết độ sắc bén của nó thế nào.

Từ phía sau bụi cây gần đó một thân hình lông lá cao cả mét bắt đầu hiện ra. Một màu lông trắng xám, hàng răng nanh sắc nhọn nhô ra. Bộ móng vuốt sắc bén dài như chùy thủ. Đôi mắt đầy phần nộ nhìn thẳng vào Hắc Vũ

《 Tên: Ma Lang Đầu Đàn》

《Tu vi: cấp 3 hậu kỳ》

Thuộc tính: Phong

HP: 350/350

AD: 140/140

SP: 220/220

MP: 100/100

AP: 250

Từ thông tin mà Hắc Vũ nhận đc thì vết thương vừa rồi hẳn nhận phải là d9 phong nhận của con ma lang này. Mà kể ra thì số hẳn đen thật. Đg đồ sát cả bầy ma lang thì chủ nhà về mới đau chứ. Chạy trốn thì bất khả thi. Trong Huyền Vũ Lâm phi hành ko phải là ý kiến hay, mà chạy trên đất thì hẳn lại chậm hơn nó nhiều, chưa kể đây là ma lang hệ phong thì chạy càng khó. Mà đánh thì nhai cũng gãy răng. Thử tưởng tượng xem nó vừa chạy vừa phóng phong nhân thì có bắt bằng trời à. Trừ khi người nhanh hơn nó thì may ra.

Không để Hắc Vũ suy nghĩ nhiều, Ma lang đã lao nhanh như thiểm điện về hẳn mà phát động tấn công.

Keng!

Tiếng kêu inh tai như hai thanh sắt đập mạnh vào nhau. Hắc Vũ đưa kiếm đồ đc móng vuốt sắc bén của nó. Nghe tiếng vang đó cũng đủ thấy độ cứng của móng vuốt nó rồi. Thấy đòn đánh bị chặn nó ngay lập tức lùi về mà chuẩn bị tấn công lần 2. Cứ thế tiếng kim loại inh tai vang khắp mảng rừng.

Sau hơn chục lần giao phong thất bại liên tiếp ma lang bắt đầu chuyển sang tấn công tầm xa. Những mũi phong nhận như xé gió lao về phía Hắc Vũ. Đưa kiếm đỡ kinh phong lao tới, ngay lập tức lại có một vết khí đen vòng cung như hắc nguyệt phóng về phía ma lang. Nhận thấy nguy hiểm nó vận dùng thuộc tính và tốc độ bản thân mà lao đi tránh né.

Bây giờ thì khổ hẳn rồi. Con ma lang cứ di chuyển liên tục, vừa chạy vừa phóng phong nhận. Với tốc độ của nó thì tấn công trúng là quá khó khăn. Giờ khắc này Hắc Vũ chỉ có thể tỏa ra thần niệm tập trung hết tinh thần mà tránh né phong nhận thôi. Nhưng đây là cách không hề hay chút nào. Dù cố gắng hết cỡ thì chỉ một lúc sau người hẳn đã đầy thương tích, quần áo chẳng còn lành lặn. Máu không ngừng chảy ra dù hẳn đã sử dụng gần hết chỗ đan dược chữa thương mà hẳn đã chuẩn bị trước khi đến đây.

Cứ như thế một lúc, đến khi đan dược chữa thương sắp hết. Sinh lực của hẳn cũng chỉ còn chưa đến 1/2 như nhận ra điều gì đó Hắc Vũ vận linh khí truyền vào kiếm, mũi phong nhận vừa đc phóng ra thủ ngay lập tức Hắc Lang Trảm cũng đc phóng thích. Một hắc nguyệt nhanh hơn gió phóng về ma lang. Trên đg bay của nó những mũi phong nhận gặp phải đều bị thôn phệ tất cả. Kiếm chiêu ghim thẳng vào người ma lang vết thương dài.

Qua thời gian vừa rồi, Hắc Vũ nhận thấy rằng cứ mỗi lần phóng phong nhận ma lang lại phải dừng lại một lúc, lợi dụng nó Hắc Vũ cướp thời cơ mà tấn công và hẳn đã làm đc.

Cứ như vậy chỉ sau vài ba đường Hắc Lang Trảm thì con ma lang toàn thân đã nhuộm đầy màu máu. Nhưng Hắc Vũ cũng chẳng khá khẩm là bao. Thân thể tàn tạ, tinh thần bắt đầu suy yếu và quan trọng hơn linh lực đang cạn dần do dùng kiếm chiêu quá nhiều và liên tục.

Ma lang như cảm thấy sự suy kiệt năng lực của Hắc Vũ. Nó cố gắng đứng dậy, vận hết sức mạnh lao nhanh như tia chớp về phía Hắc Vũ, tốc độ này còn nhanh hơn nhiều vừa rồi. Khi gần đến, chiếc mõm há to cắn về phía hẳn. Thấy vậy khoe miệng hẳn hiện lên nụ cười mỉm khó hiểu.

Goàm!

Chiếc hàm sắc nhọn của ma lang xé tan bên sườn của hẳn nhưng chỉ thấy bỗng hẳn biến thành một đoàn hắc khí. Ấn sau đó là nắm quyền đỏ rực đâm thẳng vào đầu ma lang.

Uỳnh!

Rắc! Rắc! rắc!

Tiếng va chạm kèm theo tiếng vỡ giòn tan của xương. Chỉ thấy đầu của ma lang nát bầy, máu me, óc thịt, xương sọ lẫn lộn tung tóe khắp nơi. Thủ đan của nó lẫn trên mặt đất dính đầy máu. Tay trái của Hắc Vũ thì biến dạng, thịt xương lẫn lộn. Không trấn chừ lâu, hẳn ngay lập tức nhặt viên thủ đan mà đi về phía hang động gần đó..

.....

Quay trở lại với hiện tại.

Hắc Vũ vẫn đang nằm thì bỗng chốc hẳn đứng phắt dậy. Trên tay hẳn Hắc Lang Kiếm đã xuất hiện. Phí thân nhanh ra khỏi cửa hang. Đưa kiếm chỉ về trước mặt. Ngay lập tức cách yết hầu hẳn là 1 mũi kiếm sáng loáng cũng đang chĩa vào. Nhìn người đến Hắc Vũ không khỏi giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Ai chẳng có bí mật

Mộc Hân vốn là người của Ninh Hải Tông. Việc nàng tham gia vào đợt tuyển đệ tử này vốn là một bí mật, thân phận chân thật của nàng chỉ có vài người đứng đầu tông môn biết rõ. Nhiệm vụ lần này của nàng là vào Huyền Vũ Lâm tìm một động thiên bí mật trong đó, thông tin này đc truyền lại trong một quyển sách màu đen được một đệ tử tông môn tìm thấy trong Huyền Vũ Lâm.

Sách đc viết bằng cổ ngữ từ hàng vạn năm trước thậm trí còn lâu hơn. Với loại chữ viết này thì các tu sĩ hiện nay hầu như không ai biết. Tuy nhiên may mắn là nàng đã đc sư phụ mình truyền thụ cho một phần. Dù chỉ là rất ít nhưng nó đủ hữu dụng để hiểu sơ cuốn sách. Thế nên người nhận nhiệm vụ này chính là nàng.

Đây không phải lần đầu tiên Mộc Hân thi hành nó. Mười năm trước nàng đã từng thử nhưng bị thất bại. Lần này nàng phải quyết tâm cho bằng đc vì nó là hi vọng cứu sống tông môn trong lúc này Bên cạnh đó nàng còn có một nv phụ khác là phải đứng đầu trong lần thi này.

Suốt hai tháng nay, Mộc Hân đã đi hết khu vực 1 của rừng, gần hết khu vực 2. Sở dĩ nàng phải đi như vậy vì phải đi tìm đến các hang động đc phân bố trong rừng. Theo cuốn sách các hang động đó ko hề tầm thường, ngoài việc tụ linh khí giúp người luyện tập trong đó thì nó còn là một mắt trận của một đại trận pháp. Đại trận này bao phủ toàn bộ Huyền Vũ Lâm. Mỗi khu vực tương ứng với một lớp của trận pháp. Cần phải thiết lập được ít nhất hai vòng trận thì mới có thể tìm đc đường đến đích. Lần này nàng sắp hoàn thành nó.

Mộc Hân đang trên đường di chuyển trong khu rừng vừa săn giết ma thú, vừa tìm các hang động. Bỗng nàng cảm nhận đc một luồng dao động linh khí mãnh liệt khá gần đó, khoảng chừng 3km. Ba động linh khí này chứng tỏ có một tu sĩ đã đột phá. Mà ở nơi rừng rậm nguy hiểm này thì nơi an toàn nhất để đột phá là các hang động nàng đang tìm. Không suy nghĩ lâu, Mộc Hân quyết định chuyển hướng về phía đó, vì dù sớm hay muộn thì nàng cũng phải đến đó.

Chỉ trong thoáng chốc Mộc Hân đã ở gần trước cửa hang. Hạ thân thể xuống đất, nàng đi từ từ đến cửa hang. Dùng thần niệm quét qua nàng thấy rằng trong hang động có một người đang nằm dài trên đất. Đi từng bước nhẹ nhàng, nhưng bỗng chốc người đó bật dậy lao về phía nàng. Chưa kịp nhìn rõ mặt người đó thì trước mặt nàng đã xuất hiện mũi kiếm đen truyền chỉ về phía mình. Ngay tức khắc Mộc Hân cũng triệu hồi ra hồn binh của mình chỉ về phía người nọ.

Bình tĩnh lại tâm tình lại, nhìn rõ người vừa xuất hiện, Mộc Hân ngạc nhiên ko thốt đc lên lời. Trước mặt nàng là một thiếu niên mặt mũi anh tuấn. Đôi mắt màu đen đang nhìn chăm chú về phía nàng. Toàn thân y một thân hắc bào. Mái tóc đen tuyền. Cả con người toát lên vẻ tà mị khó tả. Khuôn mặt lạnh tanh không biểu cảm. Ánh mắt mang theo vẻ cảnh giác cao độ. Tất cả đều khiến hấn toát lên vẻ lạnh lùng khó tưởng.

Nhưng chưa hết, khi nàng dùng thần thức quét qua hấn thì càng giật mình hơn. Cái gì! 18 tuổi tu vi Dung Linh trung kỳ. Mặc dù ko đc yêu nghiệt như 1 số thiên tài top đầu trong tông môn nhưng ít nhất cũng đc xếp vào hàng thiên chi kiêu tử. Với thực lực này của hấn vào đc Ninh Hải tông là điều chắc chắn, tông môn lại có thêm đc đệ tử xuất sắc nữa.

Mộc Hân không hề biết rằng cuộc gặp gỡ này chính là số phận là định mệnh của đời nàng.

.....

Hắc Vũ vừa lao ra khỏi cửa hang, ngay lập tức xuất hiện trước mắt hấn đầu tiên là mũi kiếm sắc bén trước cuồng hống. Người cầm kiếm là một thiếu nữ khoảng chừng đôi mươi. Mắt phượng mày ngài, hàng lông mi cong vút. Chiếc miệng hồng hào nhỏ xinh. Mái tóc ánh kim thả dài sau lưng. Thân thể đầy đặn, gò ngực cao, eo thon mảnh khảnh. Dáng người uốn lượn chuẩn chữ S. Cả người nàng toát lên vẻ đẹp như ánh mặt trời.

Nhìn thấy nàng, trong lòng Hắc Vũ ko khỏi thất kinh trong lòng. Hấn kinh ngạc không phải vì vẻ đẹp của nàng. Nên nhớ rằng bên người hấn có mỹ nữ lão bà sư phụ Vũ Diễm My a, chưa kể đến sư tỷ Của hấn. Vẻ đẹp của cô gái trước mặt đây chắc cũng cùng hàng với họ.

Điều làm hấn kinh ngạc là thông tin mà hấn nhận đc khi thấy nàng.

《 Tên:?????》

《Tuổi: 328》

《Tu vi: Dung Linh Hậu Kỳ》

Thuộc tính: Hòa, Quang

HP: 400/400

AD: 250/250

SP: 220/220

MP: 350/350

AP: 950

Nàng một thân tu vi Dung Linh Hậu kì nhưng vấn đề chính là ở đó. Nàng hơn 300 tuổi!!.. Với tầm tuổi đó mà chỉ có tu vi Dung Linh Hậu Kì thì là điều bất khả thi. Phải biết rằng tu sĩ Kim Đan kỳ thọ nguyên cao nhất chỉ có 250 năm thôi a. Điều này chỉ có thể giải thích bằng việc tu vi của nàng vốn cao hơn vậy rất nhiều, ít nhất là Nguyên Anh kỳ a. Một cao thủ Nguyên Anh kỳ sao lại ở trong đây? Chưa kể đến sao nàng phải giả trang tu vi như vậy?..

Bây giờ trong đầu Hắc Vũ có muôn vàn mối nghi vấn. Nhưng chợt nghĩ đến việc mình đang chỉ kiếm vào một lão quái Nguyên Anh kỳ Hắc Vũ không khỏi phát lạnh cả người. Không kể đến nạn có phải Nguyên Anh kỳ thật hay ko, nhưng với mớ chỉ số kia thì nàng muốn giết hắn là quá dễ.

Nghĩ đến đây, Hắc Vũ vội thu kiếm lại, chấp tay mở lời xin lỗi:

- Xin lỗi cô nương, tại hạ thất lễ!. Mong cô nương bỏ qua cho.

Mộc Hân vẫn đang còn ngẩn người đôi chút mà nhìn Hắc Vũ, chợt thấy hắn mở lời xin lỗi thì mới tỉnh lại. Nàng cũng vội thu kiếm khách khí đáp:

- Công tử quá lời rồi! là tiểu nữ thất lễ, làm phiền công tử rồi.

- Nào có đâu. Tại hạ gọi Hắc Vũ. Không biết cô nương đến có việc chỉ?

Vừa nghe được tên của hắn, trong nháy mắt khuôn mặt Mộc Hân hiện lên vẻ không thể tưởng được. Nàng nhìn lại hắn thật kỹ sau đó cười nói:

- Hi Hi. Ta đang cần tìm một hang động nghỉ chân gần đây, không biết công tử không phiền nếu ta tá túc một lát chứ?

Nhìn nụ cười ngây thơ trên khuôn mặt nàng, trong lòng Hắc Vũ không khỏi than thở.

" Với cảnh giới Nguyên Anh trở lên của nàng thì cần quái gì mà nghỉ ngơi ở đây chứ. Mà dù tu vi có bị giảm đi thì việc đi tìm một động phủ khác là dễ như bỡn. Nhưng hết lần này lần khác, nàng lại đến đây kia chứ. Bây giờ nếu từ chối thì không ổn chút nào. Nàng đã mở lời như vậy thì chắc hẳn nàng có mục đích gì đó ở đây rồi. Haiz! Đúng là số nhỏ, hết con ma lang thì lại đến lão thái bà này. Haiz! "

Không biết thế nào chứ, nếu Mộc Hân mà biết suy nghĩ của Hắc Vũ chắc bây giờ hắn đã về với đất mẹ rồi. Người ta rõ ràng là một đại mỹ nữ như vậy mà hắn dám gọi là lão thái bà. Mặc dù tuổi nàng hơi lớn một chút, nhưng Mộc Hân là tu sĩ a, tâm hồn thiếu nữ của nàng vẫn đang phơi phới đây này.

Hắc Vũ cũng đành thôi suy nghĩ, đành mời nàng vào trong hang động

Vừa vào trong hang đập ngay vào mắt Mộc Hân là một bộ hắc y rách rưới dính đầy máu trên nền đất, xung quanh là vài vết máu chưa khô. Từ cửa nhìn cho thấy vừa rồi có người bị thương rất nặng ở đây không lâu. Mà ở đây có ai khác ngoài tên Hắc Vũ kia đâu. Đây chắc chắn là của hắn. Nhưng mà nhìn đi, nhìn lại thì cơ thể hắn lành lặn, nào có chút nào gọi là thương tích. Chẳng lẽ hắn có thứ gì đó có thể giúp thương thế khôi phục được nhanh như vậy. Thật là bí ẩn a.

- Liệu tại hạ có thể được biết quý danh của cô nương?

- À, ta sợ ý quá. Xin lỗi công tử, ta gọi Mộc Hân. Mộc trong thảo mộc, Hân trong hân hoan. Về sau công tử cứ thẳng tên ta là được rồi.

- Vậy thì Mộc Hân cô nương cũng gọi ta là Hắc Vũ đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Sắc nữ

Cả hai cứ thế mà nói chuyện làm quen nhau. Mộc Hân nói với Hắc Vũ rằng nàng là một tiểu thư của gia tộc lớn ở Nam Quốc. Năm nay vừa tròn đôi mươi được gia tộc đưa đến Ninh Hải Tông để học nghệ. Hắc Vũ cũng giới thiệu sơ qua về mình đối với nàng. Khi nghe hắn là trẻ mồ côi, nàng không khỏi cảm thấy đồng cảm. Khi bảo mình chỉ có 18 tuổi thì Mộc Hân lại nổi lên tính trẻ con bắt Hắc Vũ gọi mình là tỷ tỷ.

Thấy nàng như vậy hắn cũng đành bỏ tay mà tuân mệnh gọi tiếng tỷ tỷ. Trong lòng không khỏi thầm nghĩ: " Với tuổi của nàng thì bắt ta gọi lão tổ cũng không ngoa đâu". Tất cả những gì nàng nói hắn cũng chẳng tin lấy một phần. Đùa nhau à. 300 tuổi mà còn bày đặt người ta gọi tỷ tỷ. Có cái gia tộc nào trong Nam Quốc này mà lại ra được cô tiểu thư tu vi Nguyên Anh à. Nếu có thì lúc đấy Hắc Vũ hẳn chắc cũng sắp Hóa Thân rồi.

Hắn huyền một lúc, Hắc Vũ đành xin phép ngồi ra một bên mà bắt đầu tu luyện cùng cố cảnh giới. Hắn vừa mới đột phá Dung Linh trung kỳ không lâu,

linh khí trong cơ thể đang khá phù phiếm. Ngồi xếp bằng tu luyện, nội thị trong cơ thể mình, khắp kinh mạch trong cơ thể hần các dòng linh khí đang di chuyển hài hòa. Ở đan điền, một loại chất lỏng màu vàng chiếm 1/4 thể tích trong đó.

Chất lỏng đó không phải gì khác, đó chính là linh lực ở dạng lỏng. Tu sĩ khi đột phá vào Dung Linh, linh khí sẽ khai thông ra vùng đan điền trong cơ thể. Ở cấp bậc này, tu sĩ không chỉ phải hấp thu linh khí mà còn khiến nó cô đặc dần dần thành dạng lỏng lấp đầy vùng đan điền. Mỗi tiểu cấp qua đi lượng linh khí dạng lỏng này càng nhiều thêm và càng đông đặc hơn. Vì đặc tính hóa lỏng linh khí nên người ta mới gọi là Dung Linh cảnh (Dung trong dung dịch, linh trong linh khí).

Không quan tâm nhiều nữa, Hắc Vũ bắt đầu vận Hồn Nguyên Công pháp môn mà hấp thụ linh khí đậm đặc trong đây mà củng cố cảnh giới.

Bên cạnh, Mộc Hân lại ngăn người mà nhìn ngắm Hắc Vũ đang tu luyện, bóng lưng rắn chắc, khuôn mặt lạnh lùng xuất khí, toàn thân một màu đen mà lại hút hồn người. Nàng không khỏi giật mình, tâm hồn thiếu nữ vô cùng rối loạn.

"Aaa, Ta đây là đang làm sao vậy, hôm nay mới lần đầu gặp hần a. Làm sao tự nhiên lại ngăn người nhìn hần vậy chứ. Hần mới có 18 tuổi a. Nhưng mà hần đã Dung Linh trung kỳ rồi, Chắc chỉ chục năm nữa có thể kết đan. Không biết lúc đấy ta và hần liệu có thể..... Aaa Không đc suy nghĩ bậy bạ. Ta với hần không thể đc."

Haiz đúng là tâm hồn thiếu nữ có khác. Sống lâu rồi mà vẫn như trẻ thơ. Đây cũng là một cái tội, suốt ngày Mộc Hân chỉ biết cắm đầu tu luyện, ngoài ăn mới nghĩ chỉ có tu luyện. Hơn 300 tuổi tình đầu còn chưa có bảo sao mà chẳng gây thơ như thiếu nữ trong khoản này.

Mà cũng phải nói rằng chỉ với 300 năm mà đã tu luyện đc đến Nguyên Anh kỳ, đặt ở cả thần giới này cũng đã đc coi là thiên tài rồi. Thêm vào đó với sự chỉ dạy của sư phụ năng thì làm gì có nam nhân nào lọt đc vào mắt xanh cơ chứ. Nhưng đời không có gì tuyệt đối cả, mà nó còn có 1 thứ gọi là duyên phận a.

Sau một hồi tâm hồn thiếu nữ bộc phát, hươu nai chạy loạn trong đầu, rốt cuộc Mộc Hân cũng bình tĩnh lại tinh thần. Nàng bắt tay vào việc giải quyết mất trật tự của hang động này. Tuy nhiên nàng không hề biết rằng mọi cử chỉ vừa rồi của nàng đều đc Hắc Vũ thấy hết.

Hắc Vũ đang ngồi yên tu luyện tuy nhiên hần vẫn để một ít tinh thần lực mà quan sát xung quanh. Toàn bộ quá trình biểu cảm của Mộc Hân đều đc hần ghi lại rõ ràng ko bỏ sót chút nào. Chỉ thấy ban đầu nàng ngồi trên tảng đá trong hang động, hai tay chống cằm, ngẩn ngơ khuôn mặt ngây thơ xinh đẹp nhìn hần không rời. Bỗng chốc lại rối loạn, cử chỉ lú lẫn cuồng, hai má phớt hồng ngượng ngùng. Đc một lúc thì mới đứng dậy đi khỏi chỗ.

"Nàng nhìn ta như vậy cảm giác quen quen, sao lại khá giống Tiểu My nhỉ".

Hắc Vũ không khỏi nhớ lại quãng thời gian 3 năm trước. Khuôn mặt ngượng ngùng, ngẩn ngơ của Diễm My khi nhìn hần tu luyện, ánh mắt chứa đầy nhu tình. Hay như cử chỉ lú lẫn cuồng, ngượng ngùng của nàng khi bị hần phát giác nhìn nén. Cử chỉ đó khá giống của Mộc Hân bây giờ.

"Chẳng nhẽ nàng lại.....?"

Nghĩ đến đây Hắc Vũ không rét mà run. Chẳng lẽ hần bị một lão quái 300 tuổi nhìn trúng. Đây là sắc nữ trong truyền thuyết sao? Chuyên thích các bé trai trẻ đẹp anh tuấn.

"Không, Không thể đc ta còn Tiểu My đang đợi ở nhà, còn có Tiểu Nguyệt nữa. Nàng mà có ý định gì đó. Dù liều chết cũng không thể rơi vào tay sắc nữ này đc".

Suy nghĩ của của Hắc Vũ cũng đứng một phần. Mộc Hân đúng là đã có một chút hảo cảm với hần. Nhưng mà như vậy cũng không cần quá như thế. Về ngoại hình, tu sĩ tu luyện nhằm tăng tuổi thọ và cường đại nên cơ thể họ luôn gần như giữ đc nhan sắc không phai nhạt, chưa kể đến còn có Trù Nhan Đan giúp các nàng có vẻ đẹp thanh xuân mãi.

Về tuổi tác, Mộc Hân bây giờ hơn 300 trăm tuổi nhưng mà nếu so với cao thủ Hóa Thân, Luyện Hư, Toái Hư sống cả ngàn năm thì nàng đúng thật chỉ như tiểu cô nương đôi mươi trong mắt họ.

Về địa vị, Mộc Hân có vị trí rất quan trọng trong Ninh Hải Tông, là một thiên tài của tông môn muôn người ao ước có đc nàng. Mà Hắc Vũ bây giờ còn chưa là đệ tử chính thức của tông môn. Có đc nàng Hắc Vũ chẳng khác nào nhất phi trùng thiên.

Trung quy lại hần chỉ có lợi ko có hại.

Còn về phần sắc nữ. Ề hèm, trước khi nói người khác thì cũng phải nhìn lại mình cái đã. Hắc Vũ là ai nào. Truyền nhân của Hồn Nguyên Linh Đế mang trong mình tuyệt học song tu công pháp. Sau này sẽ là ác mộng của hàng vạn nữ nhân. Chưa kể đến, sư phụ như hoa như ngọc mà hần còn đẩy ngã đc, thậm chí sư tỉ cũng không tha. Nếu nói về sắc thì hần cũng nên đc coi là một Sắc Lang chính hiệu a. (Đúng cả nghĩ đen lẫn nghĩa bóng). Nói gì đến nhận xét thiếu nữ nhân người ta.

.....

Gác truyện của hai bạn trẻ sang một bên.

Ở sâu trong Huyền Vũ Lâm, gần khu vực trung tâm đang có một trận đại chiến diễn ra.

Uỳnh!!!

Rầm!!!

Những ngọn núi bị phá tung, muôn mảnh vụn to bằng cả căn nhà vương vãi khắp nơi. Cánh rừng bị quét trụi chỉ còn nền đất. Một vài con ma thú xấu số đang nằm bẹp dí trên nền đất.

Gần đó một thân hình to dài hơn 2km đang trườn khắp trên cách rừng. Thân nó đi tới đâu cây cối bị phá hủy hết đến đó, ma thú yếu kém chỉ có bị thành bãi máu dưới chân. Chỉ thấy trên thân nó là những lớp vảy sáng bóng trắng như gương, không những vậy còn vô cùng cứng cáp. Nó đang đánh nhau với một con thú cũng không lồ không kém. Toàn thân con thú đó là một màu đen tuyền, móng vuốt sắc nhọn có thể một nhát cướp đi sinh mạng của cả trăm tu sĩ Hóa Thân đang lên tục tấn công. Ấy vậy mà kẻ địch của nó chẳng hề hấn gì. Ngược lại thân thể của con thú đang tràn đầy vết thương.

Hai bọn chúng không ai khác chính là Bạch Cốt Xà danh hiệu Cốt Hoàng tu vi Toái hư tầng 5 và Hắc Miêu danh hiệu Miêu Hoàng tu vi toái hư tầng 4. Cả hai bọn nó luôn luôn trong thế rằng co cả ngàn năm nay. Nhưng trong trận này Miêu Hoàng có thể sẽ không còn chống chịu nổi nữa.

Chỉ thấy Bạch Xà lao nhanh đến há rộng chiếc miệng cắn ngang eo Hắc Miêu. Do thương thế tích góp đầy mình, và mệt mỏi nên một đòn này Hắc Miêu đành hứng chịu. Hai chiếc răng nanh cắn sâu vào người Hắc Miêu. Cố dùng hết khả năng tránh thoát. Biết không thể đánh lại, Hắc Miêu trực tiếp tự phế một cánh giới của mình tránh thoát miệng Bạch Xà, phi thân chạy về phía khu vực ngoài của Huyền Vũ Lâm.

Do thương tổn quá nặng cánh giới của Hắc Miêu bị giảm xuống nhanh chóng chẳng mấy chốc chỉ còn Kim Đan kỳ, cơ thể to đùng cũng bị thu nhỏ lại chỉ bằng một con mèo con. Bạch Xà thấy kẻ địch chạy mất thì cũng nhanh chóng đuổi theo. Ấy vậy dù bị thương nhưng Bạch Xà vẫn không thể bắt được Hắc Miêu. Đang đuổi theo thì bỗng

Uỳnh!!!!.

Bạch Xà bị cầm chế giữa hai khu vực cản lại. Quá tức giận Bạch Xà vung chiếc đuôi của mình phá đi cả 1 ngọn núi gần đó. Miệng mở ra, nói tiếng người chửi rủa.

" Xi xì..Cầm chế chết tiệt này".

Nhanh chóng bình tĩnh lại, Bạch Xà phun ra một ngụm máu nhỏ. Bỗng trước mặt nó là một mẫu xương sườn rắn to bằng cả một người. Sau đó ánh sáng trắng bao trùm nó biến ngay thành một đầu xà cánh giới Nguyên Anh đỉnh phong. Đầu tiểu xà này nhanh chóng xuyên qua kết giới ngăn cách lao về phía Hắc Miêu bỏ trốn mà đuổi theo.

" Xi xì..Người tưởng thoát được tay bản hoàng ư vậy sao!!! "

Bạch Xà nói giọng đầy phẫn nộ và tiểu ý.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hên xui

Thời gian cứ dần dần như vậy trôi qua, cuộc thi đã qua được nửa quãng đường của nó.

Bây giờ đây trên hắc bia cũng chỉ còn tròng không đến ngàn cái tên. Mỗi ngày đều có cả chục thí sinh bỏ mạng. Điều đó luôn diễn ra hằng ngày nên dần dần cũng chẳng còn gì đáng chú ý. Vẫn luôn có một vài đệ tử đứng trước bia quan sát điểm số của thí sinh. Thậm chí có vài tên rảnh rỗi sinh nông nổi mà quây đánh bạc lấy điểm số thí sinh trên bảng làm mục tiêu để cá cược. Thường thường bọn hán thường cá xem hôm nay người này người kia được bao nhiêu điểm, hay thậm chí là thí sinh đó sẽ được hạ gục mấy khi kết thúc hôm nay.

Những tên đệ tử lấy chỉ cho phép lấy tên của 20 thí sinh dẫn đầu mà cá cược. Và hiển nhiên những cái tên đầu bảng luôn là điểm nóng nhất, đó là Hắc Vũ và Mộc Hân của chúng ta. Hôm nay lại kết thúc một lần đánh bạc đầy may rủi.

- Hu hu, tiền ngọc của ta. Tên chết tiệt trả lại ta đây!

- Tên hồn chướng nhà người, đánh đấm kiểu gì mà thua cả con đàn bà đây vậy!

Những đệ tử thua cá cược khóc than đòi:" Chao ôi sao ta đen thế". Nhưng mà trách trời cũng chả được chi. Kết quả cuối cùng cũng chỉ đành ngậm đắng nuốt nước mắt thôi. Tuy vậy có kẻ khóc thì tất nhiên có người cười.

- Haha, ta phát tài, phát tài rồi!

Một tên nam đệ tử làm chủ sòng cười sáng khoái mà mộng mơ về tương lai giàu sang của mình. Cả tháng nay nhờ cá cược mà hắn đã thu về cả ngàn tiền ngọc. So gia thì một đệ tử mà một tháng kiếm được cả ngàn tiền ngọc thì đúng là phát tài thật. Phải biết rằng trong tổng môn tích điểm công hiến cả tháng

trời cùng nắm có đc chục tiên ngọc thôi a.

- Oa haha. Ta yêu người chết mất.

Chỉ thấy tên đệ tử chủ sòng nhìn về cái tên xếp hạng thứ hai mà xuất một hôn gió.

.....

Trong Huyền Vũ Lâm.

Khu vực thứ hai, Hắc Vũ đang đi trên đường thì không khỏi rung mình sờn cả da gà lên. Nhìn ngó xung quanh như tra xét gì đó. Bỗng một tiếng nói ngay thò vang bên tai hắn.

- Tiểu Vũ người làm sao mà dừng lại vậy!.

Chỉ thấy đó là một đại mỹ nữ, khuôn mặt đôi mươi, thân hình điệu đà đang kề sát gần Hắc Vũ hỏi han. Hắc Vũ vội chấn định tinh thần mà trả lời nàng:

- À không có gì đâu, Mộc tỷ. Chúng ta tiếp tục đi ha.

- Không có gì là tốt rồi, chúng ta tiếp tục.

Nói xong nàng lại tiếp tục quay người tiếp tục đi về phía trước. Hắc Vũ đi theo sau nàng.

Tình trạng này đã tiếp diễn đc cả tháng nay rồi. Từ cái ngày mà hai người gặp mặt, Mộc Hân bắt đầu quần lấy hắn. Cái gì mà vì chúng ta gặp nhau tức có duyên nên cùng đồng hành, nào là vì ta lớn hơn nên sẽ dẫn đường bảo vệ đệ, lại còn tỷ tỷ là người lớn nên việc giết mấy con ma thú này giao cho đệ, làm đệ đệ là phải hầu hạ tỷ tỷ của mình.

Hắc Vũ hắn thật là bị làm phiền đến muốn chết rồi. Cái xú bà lương này còn khó chịu hơn cả tiểu sư tỷ Ánh Nguyệt của hắn nữa. Thật sự là hắn chưa từng thấy ai khó chịu như vậy, có một vài lúc Hắc Vũ xúc động muốn nổi khùng nên nhưng ngẫm nghĩ lại khoảng cách thực lực nên cũng đành ngậm ngùi mà thôi. Dần dần hắn cũng bắt đầu tập nhẫn nại, coi đây là một cơ hội để tu luyện tính tình của mình.

Suốt một tháng nay đồng hành cùng Hắc Vũ, Mộc Hân liên tục tung ra các chiêu trò để chọc tức Hắc Vũ. Mỗi khi có ma thú nàng lại tìm một chỗ ngồi chơi mà xem hắn đánh nhau, thậm chí có lần nàng còn dụ hắn một con Thổ Xà tu vi cấp 3 hậu kì đến cho hắn đánh nhau. Kết thúc trận chiến cả người hắn toàn bùn đất, tóc tai bù xù đầy lá cây và bùn, quần áo ướt nhẹp. Nhìn đáng vẻ hắn khi đó nàng cười nghiêng ngả cả ngày mới dừng lại đc. Ban đầu thấy Hắc Vũ tức giận không chịu đc nữa chuẩn bị xông vào mình, nàng dự định nếu mà hắn vọng động, tuy nhiên làm nàng ngạc nhiên là hắn lại làm dịu cơn tức của mình mà nhẫn nại. Nàng rất ngạc nhiên và cũng thầm khen tâm cảnh của hắn.

Nhưng mà sau lần đó, vẻ mặt hắn lại trở lên lạnh tanh như lần đầu mới gặp nàng, chẳng nói chẳng rằng. Thế là nàng lại nghĩ cách khác trêu chọc hắn. Nàng bắt đầu dùng vẻ đẹp bản thân mà câu dẫn hắn, thường thường có ý hoặc vô tình đụng chạm cơ thể với hắn. Có lúc hắn hơi đỏ mặt nhưng chỉ là hơi thôi còn lại thì mặt vẫn lạnh tanh. Thế là nàng lại chán nản không có gì làm. Tuy vậy nàng lại thấy một điều.

Đó chính là kiếm pháp của hắn.

Mộc Hân thấy rằng kiếm pháp của Hắc Vũ rất lạ lùng và tinh xảo, từng chiêu thức thoát ẩn thoát hiện, những đường kiếm xảo diệu đánh lừa địch nhân, đòn đánh mạnh mẽ dứt khoát nhưng không thiếu phần uyển chuyển nhanh nhẹn. Thế là nàng lại nổi lên tính tò mò, nàng hỏi han hắn về kiếm pháp đó, bắt hắn dạy mình. Thế là từ đó Mộc Hân có thêm việc làm cho bớt nhàm chán. Ngày ngày nàng đều cùng Hắc Vũ mà học tập kiếm pháp của hắn.

.....

Suốt thời gian đó trừ luyện kiếm với Mộc Hân thì Hắc Vũ chỉ có việc giết yêu thú và tu luyện. Một tháng này Mộc Hân dẫn hắn đi gần như hết cả khu vực thứ hai của Huyền Vũ Lâm. Khi Mộc Hân không còn trêu ghẹo hắn bằng ma thú nữa thì nàng lại bắt đầu khiêu khích hắn một cách trắng trợn.

Phải biết rằng Hắc Vũ tu luyện là môn song tu pháp quyết a, mỗi lần đột phá cơ thể hắn lại tràn đầy năng lực và dục vọng. Ấy vậy mà Mộc Hân lại ko hề tha cho hắn. Khiêu khích hắn, hắn thật là muốn đè nàng ra mà phát tiết trên người nàng nhưng hắn vẫn muốn sống thêm vài trăm năm nữa a.

May rằng một tuần gần đây nàng không còn khiêu khích hắn nữa, thay vào đó nàng lại muốn hắn dạy kiếm pháp của mình cho nàng. Ban đầu hắn rất ngạc nhiên nhưng vẫn đáp ứng. Hắn vẫn bản khoản một cao thủ Nguyên Anh kỳ như nàng thì làm sao vừa ý kiếm pháp của hắn nhỉ. Nhưng chẳng mấy chốc hắn cũng hiểu đc.

Kiếm pháp mà hắn đang dùng không phải là kiếm pháp mà Diễm My dạy hắn hay là kiếm pháp nghĩ ra, kiếm pháp này đc hắn lấy ra từ trong truyền thừa. Tên là Uyên Ương Song Kiếm. Chiêu kiếm có hai bộ một chon nam một cho nữ. Kiếm chiêu của nam mạnh mẽ cứng rắn uy lực nhưng không thiếu phần uyển chuyển. Kiếm chiêu của nữ thì nhu nhuyễn tinh xảo nhưng cũng đầy uy lực. Song kiếm hợp bích uyên ương ngàn thu. Vốn hắn định dạy phần kiếm chiêu của nữ này cho Diễm My nhưng tiếc là chưa có thời gian, thôi đành dạy cho cho Mộc Hân vậy.

Uyên Ương song kiếm vốn là kiếm pháp do Hồn Nguyên Linh Đế tạo ra thời còn trẻ nhằm trao tặng người con gái của đời ông. Kiếm pháp ẩn chứa diệu pháp của tình cảm nam nữ cũng như đại đạo âm dương. Tuy nhiên nó không hề xếp hạng bậc cao, tu sĩ Dung Linh luyện đc nó cũng vô cùng dễ. Nhưng ít người phát huy đc hết uy lực của nó.

Mộc Hân khi học được kiếm chiêu này vô cùng thích thú nên một tuần gần đây nàng bắt đầu không còn ngồi chơi nữa mà bắt đầu cầm kiếm, dùng kiếm chiêu mới học sẵn mà thử thể là lại dẫn đến một truyền bi hài khác.

.....

Ở chỗ bia đá Ninh Hải Tông. Từ 1 tháng trước.

Hắc Vũ sau khi hồi phục bắt đầu sản bắt trở lại. Điểm số ngày một tăng cao lên dần dần lại trở về vị trí thứ hai trên bảng. gần 3 tuần trôi qua Hắc Vũ sắp gần đuổi kịp Mộc Hân chuẩn bị xếp hạng đầu. Nhưng kì quái là chẳng biết làm sao mà bây giờ lại đến điểm Mộc Hân không có tăng một chút nào cả. Mọi người quan sát không khỏi đầu óc to nên, không biết hai người họ đang chơi cái trò gì nữa. Cho đến bảy ngày trước.

Các con bạc của Ninh Hải tông có một trận đánh bạc vô cùng to lớn. Sau 3 tuần truy đuổi thì hôm nay điểm số của Hắc Vũ đã gần như vượt qua Mộc Hân rồi. Thế là bao nhiêu con bạc đều đặt cược hầu như toàn bộ tài sản cả cược rằng hôm nay Hắc Vũ sẽ chiếm hạng nhất.

Nhưng người tính không bằng trời tính, chẳng biết tại sao, sau 3 tuần im lìm thì điểm của Mộc Hân bắt đầu tăng lên. Nhưng mà khổ nỗi điểm của nàng với Hắc Vũ lại tăng đều như nhau. Thiên tối dần, kết quả trung cuộc các con bạc chỉ có ngửa cổ lên trời mà khóc. Thân cho số phận dẫu đen lại còn đi buôn than của mình. Còn Mộc Hân của chúng ta vẫn đang vui vẻ nhón nhợ luyện kiếm sau khi có công giúp tông môn mình thêm vài tên ăn mày nữa.

.....

Mộc Hân học đc Uyên Ương Song Kiếm của Hắc Vũ chỉ sau mấy ngày đã liên thành thực. Phải biết rằng nàng là 1 Nguyên Anh lão quái a, kiếm pháp này đối với nàng là không hề khó. Tuy nhiên nàng vẫn cảm thấy thiếu một chút gì đó.

Học đc kiếm pháp của Hắc Vũ rồi, với thân phận là một Nguyên Anh lão quái nàng cũng nên có gì đó trả hấn. Thế là Mộc Hân bắt đầu dạy Hắc Vũ cách truyền và sử dụng linh lực thuộc tính vào trong hồn khí.

Chẳng mấy chốc, Hắc Vũ đã học xong, bắt đầu luyện tập.

Mộc Hân lại ngồi gần người mà ngắm nhìn tám lưng, thân hình, khuôn mặt ấy của hấn.

" Thành, thích! "

Con tim thiếu nữ đã bắt đầu loạn nhịp

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Kỳ lạ hang động

Ở Thần giới này hầu như tất cả tu sĩ đều tu luyện theo phương pháp từ xa xưa. Tuy vậy đây chỉ là thời đại mạt pháp, linh khí và tài nguyên thưa thớt nên số lượng tu sĩ cũng không còn nhiều. Nhưng về cơ bản vẫn giống trước kia.

Như đã biết tu sĩ khi lên đc Dung Linh Kỳ sẽ thức tỉnh đc thuộc tính và Hồn Khí của mình. Hồn khí là một loại vũ khí ảo diệu nó sẽ đi theo và phát triển từng ngày cùng tu sĩ. Hồn khí dựa vào linh lực trong cơ thể tu sĩ và năng lực của linh hồn. Hồn khí là một thanh lợi khí vô cùng lợi hại, không có cấp bậc cụ thể ban đầu cho chúng vì cấp bậc ban đầu của mỗi tu sĩ là khác nhau.

Mỗi người có một hồn khí duy nhất của bản thân, nên nó là độc nhất vô nhị với tu sĩ. So với pháp bảo cùng cấp thì hồn khí luôn trội hơn. Tuy vậy có lợi thì tất có hại, suy cho cùng thì hồn khí cũng là một loại pháp bảo nên việc bị thương tổn hoặc bị phá hủy trong giao tranh là có thể xảy ra. Vì sở dĩ mang trong mình một phần linh hồn của tu sĩ nên việc hồn khí bị thương tổn tất sẽ gây tổn thương đến tu sĩ, nhẹ thì linh hồn thương tổn một chút, nặng thì thậm trí có thể phá hủy cả linh hồn của hấn.

Vì lý do đó, nên đối với tu sĩ cấp cao họ thường dùng pháp bảo hơn là hồn khí, chỉ những lúc cấp bách thì mới gọi ra dùng. Nhưng tu sĩ cấp thấp thì lấy đâu ra pháp bảo trừ mấy tên nhà có bối cảnh ra thì hầu như không.

Hồn khí tuy ảo diệu nhưng ban đầu khi mới thức tỉnh thì nó cũng chẳng khác thanh vũ khí cấp thấp là bao nhiêu. Để phát huy đc uy lực thì cần phải vận dụng thêm linh lực vào trong đó. Vận linh lực vào vũ khí là kĩ thuật kiếm pháp sơ cấp mà tu sĩ cần làm đc nhưng cái khởi đầu bao giờ cũng là cái quan trọng nhất.

Tu sĩ Khai Mạch kỳ lấy linh khí thiên địa phá phá kinh mạch cường tráng cơ thể. Tu sĩ Dung Linh kỳ hấp thu linh khí cô đặc thành dạng lỏng lấp đầy đan điền. Ở Dung Linh kỳ vì lý do các mạch trong cơ thể đã đc đã thông, ngoài hấp thụ linh khí thì tu sĩ còn có thể phóng xuất linh khí ra bên ngoài để dùng.

Ví dụ như phi hành, tu sĩ phóng xuất linh khí bao trùm cơ thể làm nghịch lại sức hút của đại địa là đạp không phi hành.

Hay như sử dụng võ kỹ, tu sĩ phóng xuất linh khí diễn hóa chiêu thức theo pháp quyết mà thành.

Nhưng vận linh lực vào hồn khí thì lại khác.

Hắc Vũ nhớ lại những gì mà Mộc Hân đã chỉ bảo

"Đệ đệ nghe kỹ những gì ta nói đây, Hồn khí không phải chỉ là một vũ khí, nó là người bạn, là cơ thể, là linh hồn. Đệ có thể vận linh lực vào trong hồn khí, trước tiên phải cảm nhận đc nó xem nó như một phần cơ thể, một phần linh hồn, khi đó tức khắc linh khí vận chuyển trong cơ thể đệ sẽ được vận vào trong hồn khí mà phát huy uy lực chân chính của nó".

Dựa theo lời hướng dẫn và những hiểu biết mà Mộc Hân cung cấp hay tri thức trong truyền thừa, Hắc Vũ bắt tay vào thử nghiệm.

Ban đầu suốt cả ngày trời hắc không cảm nhận được một tí gì chứ đừng nói đến truyền vận linh lực. Nhưng dần dần cảm giác của hắc bắt đầu biến đổi. Vốn Hồn khí chứa một phần linh hồn của tu sĩ nên việc cảm nhận cũng dần dễ dàng hơn. Sau hơn tuần cố gắng cuối cùng Hắc Vũ cũng đã làm đc. Chỉ thấy trên tay hắc là thanh Hắc Lang Kiếm nhưng bao phủ quay nó lại là những gợn hắc khí bốc lên không ngừng từ thanh kiếm. Sau khi vận đc thuộc tính ám vào hồn khí, uy lực của những đường kiếm của Hắc Vũ càng thêm phần ảo diệu, đường kiếm như thật như ảo hầu như không thể tránh.

Hắc Vũ cũng đã thử vận linh lực thuộc tính hỏa nhưng hệ thống lại hiện cho hắc cái thông báo đồ ngòm.

《 HỒN KHÍ KHÔNG THÍCH HỢP 》

Cái thông báo này lại pàm hắc đau cả đầu. Nếu nó báo là không vận đc thuộc tính hỏa thì hắc còn có thể giải thích đc phần nào. Vì đây vốn không phải thuộc tính của hắc mà qua việc song tu với Diêm My mà có đc. Thế nhưng nó lại báo Hồn Khí không thích hợp.

Sau đó Hắc Vũ thử đi thử lại nhiều lần nhưng kết quả vẫn như nhau, cuối cùng hắc cũng đành bỏ qua cho.

.....

Suốt tháng nay, Mộc Hân đã gần như đi được toàn bộ khu vực thứ 2 của Huyền Vũ Lâm, theo tính toán của nàng chỉ còn 1 mất trận nữa là cơ bản nàng đã có thể tiến vào mật địa. Nhưng theo tính toán lần này nàng cần có người giúp, hiện tại theo nàng thì Hắc Vũ chính là nhân tuyển tốt nhất.

Vài ngày đi qua, cuối cùng cả hai cũng đến đc đích, chỉ thấy hang động này to lớn hơn bình thường rất nhiều, nhìn thấy nó cả Mộc Hân không khỏi ngây ngẩn, theo trí nhớ của nàng thì lần trước nàng đến đây nào có hang động này đâu.

Thực tế thì hang động này mới chỉ xuất hiện ở lần thi tuyển này thôi. Sở dĩ lần trước Mộc Hân không thể hoàn thành nhiệm vụ vì cơ bản là không đúng thời gian. Cũng không thể trách đc nàng, với lượng kiến thức ngôn ngữ cổ ít ỏi đó thì biết đc cách thức đã là tốt lắm rồi. May mắn cho nàng là lần này lại phù hợp thời gian nó xuất hiện.

Hang động này là mất trận cuối cùng, cũng là quan trọng nhất một mất.

Thôi không suy nghĩ nhiều, cả hai cũng bắt đầu đi vào trong hang động này. Từ bên ngoài chỉ thấy cửa hang hình mái vòm cao cả chục mét, rộng hơn 6 m. Đi vào trong hang động điều đầu tiên làm cả hai giật mình, linh khí trong đây đậm đặc khôn cùng gấp bên Huyền Vũ Lâm car trăm lần chứ chẳng chơi.

Đi sâu vào bên trong cả hai không khỏi nhìn ngó xung quanh liên tục, hai bên vách hang động là vô số họa tiết kì dị, những bức tranh khó hiểu, nhưng đặc biệt tất cả đều toát nên vẻ gì đó hắc ám khó nói. Đi một lúc lâu đến khi ánh sáng của hang không còn chút gì cả hai mới đến được cuối hang động. Trên vách tường không còn là những bức họa khó hiểu, bức họa ở cuối cùng này vô cùng rõ nét và dễ hiểu.

Chỉ thấy trên đó họa lên một trận đại chiến khó tưởng, bao nhiêu cường giả tụ tập vây công một người sắc mặt dữ tợn, bao nhiêu pháp thuật phóng thích về hắc nhưng tất cả đều vô dụng. Cả hai nhìn chăm chăm bức họa không rời như bị hút hồn vào đó.

Bỗng dưng biến xảy ra, chỉ thấy họa tiết bức tranh bắt đầu từ từ chuyển động, những tiếng hô hoán, ghào thét như văng vẳng bên tai hai người không dứt. Bức tranh như được sống lại. Trận chiến đc diễn ra ở hư không vô tận, bao nhiêu tình cầu vì nó mà phá hủy, nhưng thỉnh linh giữa trận chiến đầy xuất hiện hai nhân vật lạ lắm nói đúng hơn là một người một thú. Chỉ thấy đó là một đầu thú đen tuyền hắc sắc, thân hình nó lao nhanh về phía tên mang sắc mặt dữ tợn. Về mặt hắc ngạc nhiên một cách khó tả, con thú dơ móng vuốt cào dài bên mắt trái của hắc. Hắc vùng một chường đánh vào con thú, chỉ thấy một chường đó khiến hắc thú thịt nát xương tan rơi vào hư không.

Còn nhân vật còn lại là một thiếu nữ xinh đẹp quần áo rực rỡ, nhưng trên mặt nàng là vẻ thê lương khó tả, Hắc Vũ dường như có thể nghe được tiếng ghào khóc bi thương tuyệt vọng của nàng phá vào trong tim hắc.

Vụt!!!

Hắc Vũ giật nảy thân mình tỉnh lại, nhìn kỹ bức tranh trên vách hang động, nó vẫn như vậy chẳng biến đổi gì cả. Hắc Vũ toát mồ hôi lạnh. Theo kiến thức hắc có được đây là trận đại chiến của các đại năng bước thứ hai. Vì chỉ có bước hai mới có thể phá hủy cả tình cầu dễ ràng như vậy. Rất có thể Huyền Vũ Lâm này có liên quan gì đó đến trận đại chiến này, người tạo ra nói đây rất có thể là một cường giả bước thứ 2, thậm chí là đỉnh bước 2.

Vừa rồi hắc bị trúng phải huyền thuật do bước tranh tạo ra, may rằng nó không gây thương tổn gì. Hắc Vũ vội quay sang nhìn Mộc Hân bên cạnh. Nhưng vừa nhìn Hắc Vũ lại ngây người, Mộc Hân mái tóc dài buông xõa, khuôn mặt trắng trẻo mịn màng, hai má nàng ửng hồng điểm lệ, đôi mắt nàng vô thần nhìn vào bức tranh, nơi khoe mắt đáng trân hai giọt lệ, chúng lăn dài trên má. Nhìn nàng bây giờ Hắc Vũ có loại xúc động muốn ôm nàng vào

lòng mà yêu thương hết mực. Nàng bây giờ đâu còn vẻ tính nghịch hay trêu ghẹo hấn nữa, nào có đâu vẻ của một Nguyên Anh lão quái. Nàng bây giờ như một thiếu nữ nhu nhược cần sự yêu thương.

Hắc Vũ vội vàng chấn chỉnh tinh thần, gọi nàng tỉnh lại nhưng không hề hiệu quả. Chỉ thấy chiếc miệng nhỏ xinh của nàng mấp máy nói ra những câu khó hiểu.

- Tại sao lang lại bỏ thiếp?

-

- Tại sao lang lại bỏ thiếp?

....

Nàng cứ thì thảo như vậy. Mãi đến tận một lúc sau Mộc Hân mới giật mình tỉnh lại.

- Mộc tử, tỷ không sao đó chứ?

- À à Tỷ không có việc gì, đệ đệ không phải lo đâu.

Mộc Hân vội vàng trấn chỉnh lại tinh thần, lấy tay lau đi giọt lệ nơi khóe mắt. Nàng không khỏi kinh sợ uy lực huyền thuật từ bức họa này. Dường như nàng đã hòa bào, nàng như hóa thành thiếu nữ đó vậy. Không biết là cường giả bức nào họa nên bức tranh có huyền thuật kinh người....

CỘC!!!!

Áaaaa.!!!!

Mộc Hân hét toáng lên, vội vàng nhảy dựng lên vào lòng Hắc Vũ bên cạnh, hai tay quàng ôm cổ, đôi đùi ngọc đc Hắc Vũ theo phản xạ đỡ lấy, cả thân ngọc của nàng tựa vào ngực hấn. Nàng vội vàng nhìn lại chỉ thấy đó là một hòn đá rơi trên nền đất. Thì ra chỉ là hòn đá từ trần hang động rơi xuống, mãi suy nghĩ nên mới làm nàng thất thố như vậy. Mặt nàng đỏ bừng ngược ngừng vô cùng không dám nhìn Hắc Vũ.

" A a a Còn ra thể thống gì nữa chứ. Ngượng quá đi thôi, ta còn mặt mũi nào mà nhìn hấn nữa chứ. A a xấu hổ chết mất.. "

...

Hắc Vũ đang yên lặng suy nghĩ chỉ nghe tiếng đá rơi xuống. Bỗng một cô u hương thơm thoang thoang phả vào mũi hấn. Chẳng biết từ lúc nào một thân thể nhuyễn ngọc đã nằm gọn trong lòng mình. Nhìn về mặt kiều diễm đỏ bừng vì ngượng của nàng, kết hợp với vệt nước mắt dài trên má. Hắc Vũ hấn bây giờ thật sự chỉ muốn đè nàng ra mà âu yếm.

Trong khi cả hai đang mãi mê suy nghĩ thì dưới trên họ, nền đất đã xuất hiện vô số vết nứt chẳng chịt như mạng nhện.

RẦM!!

RẦM!!

UỖNH!!

Cả hai chưa kịp hoàn hồn thì đã bị rơi xuống cái hố sụt vừa mới đc tạo ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Dược viên

Tích!!

Tích!!

Tích!!

- Á a....

Trong không gian tối om, không khí ẩm thấp, một tiếng kêu đau phát ra từ một tên thanh niên gần đó. Đưa tay lên kiểm xoa đầu mình, trước mắt hấn bây

giờ là một màu tối đen như mực, trấn tĩnh lại tâm trí của mình, tập trung linh lực vào hai mắt mà nhìn ngó xung quanh.

Chỉ thấy đây và một hang động thạch nhũ. Những nhũ thạch nhọn hoắt đủ loại màu sắc đặc bố trí khắp nơi đầy vẻ huyền bí, thì thoảng lại có tiếng nước nhỏ giọt vang vọng bên tai hắn. Hắc Vũ không khỏi thở ra một ngụm trọc khí, thầm kêu mình phúc lớn mạng lớn,

.....

Rầm!!

Khi nền hang động bị sập xuống, cả hai vẫn đang còn ngây người mà ôm nhau. Thấy vậy một màn chẳng biết tại sao Mộc Hân như chú cún nhỏ sợ xệt cuộn mình trốn trong lòng hắn, hai tay vòng qua cổ ôm thật chặt. Hai mắt nhắm nghiền không dám mở ra. Đáng về nàng chẳng khác nào tiểu cô nương sợ hãi làm nũng trong lòng tình lang cả thập phần. Nàng chẳng còn dáng vẻ của một vị đại tỷ trước đây nữa. Thậm trí nàng còn quên đi mình là một cao thủ Nguyên Anh kỳ, nàng chỉ muốn được ở trong lòng hắn.

Đúng vậy! Thật sự nàng chỉ muốn ở trong ngực hắn, ôm hắn thật chặt chẽ như sợ hắn sẽ biến mất. Chẳng biết tại sao từ khi thoát khỏi huyền thuật của bức họa trong lòng nàng lại dâng lên cảm xúc khó hiểu, nàng muốn nhào vào trong lòng Hắc Vũ, muốn ôm hắn thậm chí còn muốn hôn hắn.

Mộc Hân biết rằng mình có hảo cảm với Hắc Vũ nhưng đó chỉ là một chút mà thôi nào có đến mức như vậy. Lý trí nàng mách bảo nàng không nên như vậy. Nàng và hắn không thể được. Nhưng hơi ấm từ người toát ra lại làm nàng mê muội không thoát được.

"Thật rắn chắc a, đây chính là lồng ngực nam nhân sao?. Thật ấm áp a, đây chính là hơi ấm của hắn sao?.. Thật muốn như vậy mãi".

....

Trong khi Mộc Hân tâm hồn thiếu nữ đang mê đắm thì Hắc Vũ nhà ta lại khổ rồi.

Vừa phát hiện sàn đất của hang động đang sụt xuống Hắc Vũ vận khởi linh lực toàn thân để phi hành nên, nhưng kì lạ rằng hắn không thể, cò thể cả hai bắt đầu rơi xuống. Không kịp suy nghĩ nhiều Hắc Vũ vận hết tối đa linh lực bao phủ toàn thân hai người bảo vệ khi rơi xuống.

Sở dĩ Hắc Vũ không thể phi hàng được là do mật độ linh khí trong hang động này quá cao, phải biết rằng trong đây mật độ gấp bên ngoài cả trăm lần a. Linh khí cao có hiệu quả tốt với tiến độ tu luyện nhưng nó lại khiến cho linh lực tu sĩ phát ra rất dễ rối loạn hoặc bị phân tán nhanh. Do đó Hắc Vũ, thậm chí là Mộc Hân không thể phi hàng được.

.....

Trong hang thạch nhũ tối om, Hắc Vũ bình tĩnh quan sát xung quanh, nhìn về phía mà cả hai rơi xuống, nhìn lỗ sáng nhỏ xa tít tắp phía trên đầu, bên cạnh là những thạch nhũ cứng rắn nhọn hoắt, Hắc Vũ thở dài bất lực. Xem ra bọn hắn bị kẹt lại dưới này thật rồi.

Nắm chặt hai tay đầy vẻ bất lực. Bỗng bên tay trái hắn cảm giá mình đang nắm phải cái gì đó mềm mại, xúc cảm rất không sai. Hắn lại bóp thêm vài cái nữa.

- Á.. á

Một tiếng cao nhẹ đầy dụ hoặc của thiếu nữ vang lên. Mộc Hân đang hôn mê chỉ cảm thấy một bên tuyết phong của mình như bị bàn tay nóng bỏng của ai đó áp vào, nắn bóp nó. Nàng ngậm nga tiếng rên nhỏ đỉnh dụ hoặc mở hai mắt ra, nhìn thấy cảnh trước mặt, khuôn mặt nàng lại đỏ bừng như gấc hót hái ngồi dậy lùi lại phía sau, hai tay ôm ngực, đôi mắt dung dung nhìn thẳng vào tên tiểu quỷ trước mặt.

Thì ra, khi rơi xuống Mộc Hân và Hắc Vũ vẫn đang dính liền với nhau, nàng nằm dài trên người hắn. Hắc Vũ khi tỉnh dậy không để ý đến mãi cho khi nắn bóp tuyết phong đầy đặn của nàng, hắn mới phát hiện ra.

Hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Mộc Hân vẻ mặt ngượng ngùng đầy mê người. Thấy Hắc Vũ sỗ sàng nhìn mình như vậy trong lòng nàng không hề sinh khí thậm chí còn có một tia khộh hiểu rõ đầy vui mừng.

- Sắc quỷ! Nhìn đủ chưa, quay ngay ra chỗ khác cho ta.

Hắc Vũ thầm giật mình vội vàng quay mặt sang chỗ khác, nhưng tay trái hắn vẫn còn lưu lại xúc cảm mềm mại vừa rồi.

"Của nàng ít nhất cũng ngang Diễm My a."

Một lúc sau, thấy không có động tĩnh gì, Hắc Vũ vội hỏi.

- Tỷ Tỷ, tỷ không sao đó chứ.

- Không sao, nguoi quay lại đi chứ.

Hắc Vũ nghe vậy bắt đầu từ từ quay đầu nhìn lại. Mộc Hân bây giờ đã chỉnh lí tốt trang phục và đầu gọn gàng tuy nhiên trên khuôn mặt vẫn giữ nét đỏ hồng ngượng ngùng mà nhìn hắn.

Hắc Vũ thấy vậy không khỏi cũng cảm thấy hơi ngượng.

- Chúng ta đang ở đâu vậy?

Cuối cùng sau một lúc Mộc Hân cũng lên tiếng hỏi đánh vỡ sự ngượng ngùng của cả hai. Thấy nàng hỏi mình, Hắc Vũ vội vàng tường thuật lại tất cả. Nghe xong, Mộc Hân không khỏi trầm ngâm suy tư. Theo những gì Hắc Vũ kể lại và những gì đã xảy ra thì đây có thể chính là nơi mà nàng cần tìm nhưng nàng rất là nghi vấn tại sao lần trước lại không như vậy đâu.

Trong lần đi tìm trước của nàng không hề có như thế này. Thậm chí là hang động phía trên kia cũng là lần đầu tiên nàng thấy. Đang mải mê suy ngẫm thì nàng nghe thấy Hắc Vũ gọi mình.

- Tiểu Hắc có truyện gì vậy?

- Mộc tỷ, tỷ có ngửi thấy mùi gì thoang thoảng không?

Nghe vậy, nàng tập trung tinh thần mà cảm nhận xung quanh, quả thật như Hắc Vũ nói, có một mùi hương thanh mát lan tỏa trong không khí tuy rất mỏng nhưng vẫn có thể cảm nhận đc. Theo nàng đoán rất có thể là của loài dược thảo nào đó.

- Tỷ, Ta thấy ở bên kia có lối đi, mùi hương cũng phát ra từ chỗ đó. Ở đây chúng ta cũng không thể thoát đc chỉ bằng thử đi tìm xem!

- Cũng đành vậy thôi.

Nói xong cả hai đứng dậy chỉnh lí quần áo đi về hướng mà mùi hương phát ra. Trên đường đi cả hai phải len lách qua bao khe hẹp, những cây cầu đá, vách núi hiểm trở. Chẳng biết cả hai đi đc bao lâu cũng đã đến trước một cánh cửa đá.

Đứng từ bên ngoài họ có thể ngửi thấy rõ nét mùi dược thảo tỏa ra từ đây. Trước mặt họ là một cánh cửa bằng đá có hơn chục mét chiều cao, trên đó rêu cỏ đã bám đầy, mặc dù vậy vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy vài đường nét họa tiết trong đó. Ở giữa hai cánh cửa là một đồ án kì lạ hình âm dương song ngư.

Mộc Hân nhìn thấy nó cũng hiểu đây là 1 tiểu trận pháp để khóa cửa đá này, nhưng nàng đành thờ dài vì nàng không hề biết giải trận pháp này, trong quyền sách tuy có nhắc đến nhưng khó lắm nàng không thể hiểu đc hết nó.

Trong khi Mộc Hân đang buồn bực thì Hắc Vũ vẫn nhìn chăm chăm vào tiểu trận đó mà suy tư, chẳng mấy chốc khóe miệng hắn treo một nụ cười đầy tự tin. Hắn quay sang Mộc Hân mà nói:

- Tỷ tỷ cho ta thử lỗi.

Mộc Hân nghe hắn nói vậy chưa kịp hiểu gì đã thấy Hắc Vũ một tay nắm chặt lấy tay nàng, 10 ngón tay đan xen chặt chẽ vào nhau. Tay còn lại của Hắc Vũ cầm lấy tay còn lại của nàng đưa nó lên đặt vào trên mình của một con cá, sau đó tay kia hắn để vào còn cá còn lại. Mộc Hân thấy hắn nắm chặt tay mình, mặt đỏ bừng cả lên toan muốn buông tay nhưng chợt một điều kỳ lạ xảy ra.

Chỉ thấy một dòng khí nóng rực đi từ mình cá đi vào tay hắn, dòng khí di chuyển qua cơ thể Hắc Vũ đi đến đôi tay đang nắm chặt của hai người chuyển qua người nàng đến con cá còn lại. Nhưng điều kì lạ ở chỗ tại nơi hai người nắm tay nhau dòng khí nóng rực chuyển thành âm hàn lạnh băng đi vào cơ thể nàng. Chỉ một lúc cánh cửa rung động mãnh liệt Âm Dương song ngư quay thành vòng tròn, cửa đá từ từ mở ra.

Nhìn cảnh tượng trước mặt cả hai người ngỡ như phỗng. Phía trước là một màu xanh bao la bao trùm toàn bộ, phía trên ánh nắng vàng rực rỡ chiếu xuống vạn vật. Một mùi thảo dược nồng nặc phả vào mũi hai người. Phía trước họ là một vườn thảo dược rộng bát ngát hầu như không có điểm kết.

Mộc Hân thật sự không tin vào mắt mình nữa rồi. Nhìn số thảo dược trước mặt cây nào cây đấy toàn là loại quý hiếm cả, theo quan sát ít nhất thảo dược ở đây cũng trên ngàn năm tuổi a. Thậm trí nàng còn chẳng nhận biết được quá nửa thảo dược trong chỗ đó. Nàng vừa vui vừa sợ, vui là với số thảo dược này Ninh Hải tông của bọn họ có thể tạo ra vô số cường giả chỉ trong trăm năm, nhưng sợ là chỉ cần một cây trong đây cũng đủ để một cường giả toái hủ cũng phải nóng mặt rồi điều đó có nghĩa là số thảo dược này nếu đc lan truyền ra ngoài rất có thể cao thủ sẽ tìm đến mà chiếm đoạt. Thật sự lòng nàng bây giờ rất hỗn loạn.

Tuy vậy, Hắc Vũ bên cạnh nàng thì lại khác. Hắn cũng không quan tâm nhiều như vậy lắm. Nhưng chỉ ít hắn cũng biết đạo lý "Thất phu vô tội, hoài bích có tội". Điều hôm nay cả hai người nhìn thấy chỉ có thể cho riêng mình họ biết không thể truyền ra ngoài đc

Hắc Vũ vẫn còn đang nắm tay Mộc Hân, chỉ thấy tay nàng bây giờ đang rất run. Nhìn về mặt của nàng, hắn biết nàng đang rất lo nghĩ điều gì đó. Tay hắn càng nắm chặt tay nàng hơn. Thấy tay mình cảm giác khác lạ, Mộc Hân vội quay sang nhìn Hắc Vũ thấy hai bàn tay của nàng và hắn vẫn đang xen khít vào nhau khiến nàng lại đỏ mặt.

- Đừng lo lắng gì cả!

Chỉ một câu nói ngắn ngủn vậy thôi mà tâm trạng hỗn loạn của nàng đã bình thản lại. Đưa mắt nhìn người thiếu niên trước mặt, Mộc Hân quả thật không hiểu nổi, hắn chỉ là một tên tiểu bối của nàng thôi a. Tuổi của hắn còn kém nàng cả vài trăm năm nhưng làm sao giọng nói của hắn lại như có ma lực vậy. Nó cho nàng một cảm giác yên ổn khó tả. Bất chợt bắt gặp bàn tay ngọc càng nắm tay hắn chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Tự Suy Diễn

Đôi bàn tay của họ cứ đan chặt vào nhau như vậy, một cảm giác ngưng ngừng bao quay họ nhưng chẳng ai chịu bỏ tay của người kia ra cả. Hắc Vũ nắm lấy tay nàng mà bắt đầu tiến về phía trước.

Dù gì thì trước mắt họ là cả một kho tàng dược liệu không thu nhặt chúng thì vô cùng phí. Tuy rằng có rất nhiều loại dược thảo khác nhau nhưng đa số ở đây theo Hắc Vũ thấy chủ yếu là thảo dược để trị thương, chữa trị thức hải là chủ yếu. Cây nào cây ấy cũng đều xung túc dược lực. Lúc này hẳn hiểu được phần nào, từ khi vào trong hang động đó Hắc Vũ đã cảm thấy linh khí ở đó rất dày đặc nhưng dường như bọn chúng đang tập trung vào đâu, tạo thành các dòng chảy có chiều nhất định. Bây giờ khi thấy dược viên này thì tất cả đã rõ.

Linh Khí ở dược viên này nếu nhận xét thì không chỉ là đậm đặc mà còn là tràn đầy dược lực hòa tan vào trong đó. Chỉ một hơi thở nạp thôi cũng là đại bổ. Tất cả linh khí xung quang đều tập trung vào đây để nuôi dưỡng thảo dược, dược liệu. Khiến cho thảo dược trong đây nếu đem so sánh với bên ngoài thì giá trị dược phẩm gấp gần chục lần chứ chẳng chơi.

Nhiều thì nhiều thật, tốt thì tốt thật tuy nhiên sức chứa túi trữ vật của hai người họ là có hạn, vì vậy khi hái dược thảo cần phải chọn lọc. Cả hai không thể chọn lấy loại thảo dược có cấp bậc quá cao, tuy nó giá trị nhưng xét về thực tế là không hề có hiệu quả vì nếu cấp quá cao thì họ không thể dùng được thậm chí nếu có cao thủ biết sẽ dẫn họa sát thân. Mà cũng không thể chọn lung tung được. Có nhiều loại dược thảo khác nhau nhưng kết quả cuối cùng chúng lại chỉ có chung một tác dụng ví dụ như chữa thương. Do đó cả hai cũng cần chọn loại có hiệu quả nhất. Về phần này thì phải kể đến Hắc Vũ rồi, hẳn có trong mình tri thức khổng lồ về dược của Hồn Nguyên Linh Đế, theo hắn thấy được thì quá nửa số thảo dược trong đây không hề có trong tri thức thảo dược ở thời đại mạt pháp này. Đây là một lợi thế lớn của hắn.

Hắc Vũ nắm lấy tay Mộc Hân mà kéo nàng đi khắp dược viên này. Nhìn thảo dược trước mắt hắn không thầm khen là chân bảo.

Cả hai người đi đến một góc dược thảo, chỉ thấy đó là một cây thảo màu xanh nhạt, tán lá dài, cao đến đùi họ, trên lá có vài hạt tiết bất mắt. Nhìn thấy nó Hắc Vũ vội lấy tay đào lên. Thấy vậy, Mộc Hân không khỏi tò mò mà hỏi.

- Đây là cây gì vậy tiểu đệ?

- Đây gọi là Hoàn Mệnh thảo, thảo dược cấp 4, tuổi chắc cũng hơn 5000 năm rồi. Dùng nó có thể chế được điều chế được Hoàn Dương đan cả chục viên. Một viên Dung Linh tu sĩ có thể cải tử hoàn sinh, Kim Đan kì có thể đang hấp hối hồi phục gần như ngay lập tức, Nguyên Anh tu sĩ thương thế ngay lập tức khỏi hẳn.

- Có thật nó lợi hại như vậy không, sao tì chưa thấy nó bao giờ a.

- Hi hi, hiển nhiên là tì khó có thể thấy rồi. Đây là một loại thảo dược cấp thấp ở thời tượng cổ, tuy vậy nhưng ở thời đại này nó rất giá trị.

Nghe Hắc Vũ giải thích, hai mắt Mộc Hân không khỏi tỏa sáng. Nàng vô đưa hai tay ra chờ Hắc Vũ đưa cho. Nhận được nó nàng không khỏi vui như cô nhóc mới nhận được quà vậy. Cả hai lại tiếp tục đi về phía trước. Suốt dọc đường cả hai không biết đã hái được biết bao nhiêu dược thảo.

Nào là Minh Thần thảo thảo dược cấp 4 hỗ trợ khôi phục tinh thần và linh lực.

Nào là Dung linh thảo. tuy chỉ cấp 3 nhưng vô cùng hữu ích. Tên như ý nghĩ, loài thảo dược là vật đại bổ so với những tu sĩ dung linh như hắn.

Đặc biệt là còn có rất nhiều thảo dược giúp ích nâng cao nguyên tố thuộc tính của bản thân. Hắc Vũ tìm được hơn hai chục cây thảo dược giúp nâng cao nguyên tố hỏa và quang mỗi loại, hắn chia ra một nửa cho Mộc Hân và một nửa giữ lại làm quà cho Diễm My và Tiểu Nguyệt. Tuy chỉ là thảo dược bổ trợ nguyên tố cấp 3 nhưng do được sinh trưởng trong môi trường giàu linh khí và lâu năm nên đối với một cao thủ Nguyên Anh kỳ như nàng vẫn rất tốt.

Nhưng thảo dược bổ trợ cho Âm thuộc tính thì phải nói là hiếm hoi trên xa mạc. Hắc Vũ đi cả buổi trời mới tìm được một cây duy nhất. Đây là một gốc Âm Dạ thảo. thảo dược cấp 3, sinh trưởng ở nơi âm u nhiều âm khí. Hắn tìm được nó ở dưới một gốc thảo mộc đã chết vì lí do nào đó. Cây thảo dược được che chắn bởi những tán lá của những cây cao hơn nên có được điều kiện lý tưởng mà sinh trưởng. Phải nói là Hắc Vũ vô cùng may mắn.

Cả hai đi cả ngày đường, hai túi trữ vật của họ gần như đã chất đầy thảo dược rồi. Bỗng Hắc Vũ lại kéo tay Mộc Hân lao nhanh về phía trước. Trước mặt họ là một gốc dược thảo, à không đúng phải nói đó là một gốc hoa. Chỉ thấy ngọn cây là một bông hoa màu đỏ nở rộ, nhị vàng, tỏa ra mùi hương dịu nhẹ làm người ta xao xuyến. Cả một cây chỉ có một bông duy nhất.

Hắc Vũ từ từ quỳ xuống, đôi tay ngắt lấy bông hoa một cách nhẹ nhàng. Hắn từ từ đứng dậy đi lại gần ngay trước mặt Mộc Hân. Bàn tay hắn nhẹ nhàng vuốt một bên mái tóc dài của nàng ra phía sau tai, từ từ cài bông hoa vào mái tóc nàng.

Mộc Hân bây giờ mặt đỏ bừng bừng trước hành động của Hắc Vũ. Nàng cúi gằm mặt xuống không dám ngẩng lên, dùng giọng bé như muỗi kêu nói

- Ta.. ta.. trông thế nào?

- Đẹp! rất đẹp, tỷ đẹp như ánh bình minh vậy!

Thình Thịch! Thình Thịch!...

" Á aaa.. Không chịu nổi nữa rồi, hần đây là đang bày tỏ tình ý với ta sao. ta có nên tặng hần 1 nụ hôn để đáp lại không... A không đc hần với ta không thể đc.. Nhưng mà hình như đây là hần chủ động, mà hần cũng không biết ta là ai, chắc một chút cũng đc chứ... "

Trong khi Mộc Hân đang suy nghĩ loạn thất bát tao thì Hắc Vũ đã chạy từ đâu đó và mang theo một gốc dược thảo là kỳ. Phía trên thân không hề đặc biệt mấy, điểm đáng chú ý là rễ của nó. Rễ cây của nó màu vàng óng, phình to tạo thành hình một đĩa tre nhỏ đang khoanh chân ngồi thiền. Hắc Vũ đưa ngay nó cho Mộc Hân.

Mộc Hân đang ngược ngược cũng vội ngừng đầu lên mà nhận lấy, lòng nàng đầy hồ nghi. Không cần Mộc Hân hỏi, Hắc Vũ đã vội mở lời.

- Đây là Hóa Anh thảo rất có ích với tỷ.

Lời nói vừa dứt ngay lập tức một lưỡi kiếm sắc bén đã kề vào cổ hần.

Người huy kiếm không ai khác chính là Mộc Hân. Chỉ thấy vẻ mặt của nàng bây giờ đang lạnh băng không còn vẻ ngượng ngùng vừa rồi nó. Đóa hoa đỏ cài trên mái tóc nàng càng làm nàng thêm phần uy nghi mà diễm lệ.

- Ngươi biết từ khi nào?

Cuối cùng nàng cũng mở lời

- Từ lần đầu gặp.

Về mặt Hắc Vũ không có gì hoảng hốt mà trả lời. Nghe câu trả lời đó, nàng không khỏi thầm khen con mắt của hần. Phải! Mộc Hân đã biết rằng thân phận của mình đã bị lộ ra. Từ lúc hần đưa cho nàng gốc Hóa Anh thảo nàng đã nghi ngờ rồi. Hóa Anh thảo là một thảo dược cấp 4. Công dụng lớn nhất của nó là chế ra Hóa Anh đan. Trợ giúp tu sĩ Nguyên Anh kỳ tu luyện vô cùng tốt. Và nó chỉ có tác dụng với Nguyên Anh kỳ tu sĩ. Đến khi Hắc Vũ nói ra câu nói đó thì nàng chắc chắn rồi.

Thật tình thì đây chính là chủ ý của Hắc Vũ. Từ khi đi vào dược viên này hần đã quyết định rồi. Nhìn Mộc Hân lúc lo lắng ở ngoài cửa, Hắc Vũ đã nghi ngờ nàng có ý định giết mình diệt khẩu. Mộc Hân vốn là cao thủ Nguyên Anh mà hần chỉ là Dung Linh kỳ. Dựa theo những gì hần quan sát đc thì Mộc Hân rất có thể là cao tăng của Ninh Hải tông. Việc phát hiện ra dược viên này sẽ có ý nghĩa rất quan trọng với họ. Nhưng của cải càng giá trị thì càng cần phải cất kỹ không thì sẽ mang họa sát thân. Vì thế cách tốt nhất là diệt khẩu không cho bất kì một ai biết.

Mà Hắc Vũ hần đây chưa kể hần chỉ là một kẻ ngoài tông môn. Thậm chí nếu cho dù là đệ tử đi nữa thì sự xuất hiện của hần có thể là mối nguy hại rất lớn khiến thông tin bị lộ ra ngoài.

Trong mắt hần việc Mộc Hân lo lắng khi ở ngoài cửa là do nàng đang mâu thuẫn giữa việc có nên giết hần hay không. Trong hơn tháng nay Hắc Vũ nhận thấy nàng đã có một chút hảo cảm với hần. Vì vậy hần mới cài bông hoa lên tóc nàng làm tăng hảo cảm giữa nàng và hần. Tiếp sau đó hần sẽ mở lời đánh vỡ bí mật của hai người. Khi đó cơ hội thuyết phục nàng không giết hần sẽ cao hơn.

Dù gì nếu nàng không sử hần bây giờ thì khi ra khỏi đây cũng phải động yður thôi. Không bằng hần nắm quyền chủ động.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Căng

Bây giờ tình hình giữa hai người khá là căng thẳng.

Hắc Vũ muốn chủ động đánh vỡ bí mật của nàng, nắm quyền chủ động mà hòa đàm mong muốn giữ đc mạng nhỏ.

Mộc Hân thì rất không cam lòng. Nàng đã định khi kết thúc việc này sẽ rời xa hần, như thế sẽ là an toàn nhất. Từ con mắt của nàng thù Hắc Vũ là một kẻ khá nhanh trí và thông minh. Một thiên tài cho Ninh Hải Tông nhưng hần 5a bây giờ lại tiết lộ ra bí mật của nàng. Việc nàng tham gia vào cuộc thí luyện gần như tuyệt mật. Nếu Hắc Vũ ko biết thì thôi đi nhưng hần lại biết mới khổ chứ. Để đảm bảo cẩn thận thì nàng sẽ phải diệt hần.

Đưa ra quyết định này là một quyết định khó khăn với nàng. Mộc Hân công nhận mình có hảo cảm với hần, thậm chí gần hần làm con tim nàng rung động hơn bao giờ hết. Việc ra tay giết hần sẽ mang lại đau khổ cho nàng rất nhiều, thậm chí làm cho nàng rất áy náy.

Thực tế khi phát hiện dược viên nàng chưa bao giờ có ý định giết hần, việc chia sẻ một phần tài nguyên với hần suy cho cùng thì cũng là có lợi cho Ninh

Hải Tông thôi. Việc nàng lo lắng duy nhất là việc bị cao thủ nào đó phát hiện mà mang họa. Tuy được thảo ở đây chỉ có cấp 4 cấp 5 là cùng, nhưng ai bảo được hiệu của nó lại gấp trăm lần đâu. Chưa kể việc có rất nhiều loại thảo dược lạ nữa.

Có thể mấy lão già trong tông cũng không lo lắng đến như Mộc Hân. Nhưng đây chỉ là cái nhìn thiên cận. Đừng có khinh thường ánh mắt của mấy lão quái ngàn tuổi. Chỉ một cây thảo dược ở đây lộ ra ngoài thôi cũng đủ để diệt tông rồi. Từ việc được hiệu gấp trăm lần đã đủ thấy rằng lượng linh khí nơi đó nồng đậm đến đâu, chưa kể những loài thảo dược lạ hoặc này đủ để thấy rằng sự bí hiểm và nguồn gốc xa xưa của nó. Chỉ cần hai yếu tố đó là đủ tranh nhau sứt đầu mẻ trán rồi. Linh khí nồng đậm tức có trợ giúp rất lớn với tu luyện. Nguồn gốc xa xưa chứng tỏ nó sẽ có rất nhiều thiên tài địa bảo.

Trên thực tế khi đến toái hư thì hấp thu linh khí không còn là cách tu luyện chủ yếu nữa. Nhưng ai cũng cần có thể lực của mình. Nói đây sẽ trở thành một nhà sản xuất Kim Đan, Nguyên Anh tu sĩ cung cấp thể lực trẻ cho bọn hắn.....

Nói chung là, Huyền Vũ Lâm không hề bình thường như họ vẫn biết. Thực chất nó là một củ khoai lang nóng bỏng tay mà Ninh Hải Tông đang là người nắm lấy nó.

Đánh vỡ sự căng thẳng giữa hai người, Mộc Hân bắt đầu chất vấn Hắc Vũ.

- Con mắt của tiểu đệ đúng là không tầm thường a, dù ta đã phong ấn cảnh giới xuống như vậy rồi mà đệ vẫn nhìn ra đc.

- Thực tế tiểu đệ cũng không tài năng gì nhiều chỉ có khả năng biết sơ qua số tuổi của một người thôi. Một lão quái 300 tuổi mà tu vi Dung Linh hậu kỳ là không có khả năng.

Nghe đc câu giải thích của hắn, mặt Mộc Hân bỗng xảm lại. Đầu đầy hắc tuyến.

"Tên chết bầm nhà ngươi dám chê ta lớn tuổi sao, ngươi có biết lão nương đang ở thời thiếu nữ không hả. Thật tức chết ta mà."

Nhìn vẻ mặt tràn đầy sát khí của nàng, Hắc Vũ đã biết mình nói sai rồi. Điều quan trọng nhất khi nói với phụ nữ là không nên đề cập đến tuổi của họ. Nhớ lại có một lần do sơ ý hắn nhắc đến tuổi của Diễm My thì là suốt một tháng liền nàng bắt hắn tập luyện không ngừng, luyện kiếm thì chẳng nương tay tí nào đánh cho hắn bầm dập.

- Ta vẫn thắc mắc tại sao đệ đã biết về thân phận của ta từ lâu rồi, sao lúc trước không nhanh chóng rời khỏi ta đi.

"Hiển nhiên là muốn lắm rồi nhưng ai bảo cô cứ bám lấy tôi đâu, haiz!". Tuy nghĩ như vậy nhưng hiển nhiên ko thể nói ra rồi nếu vẫn còn yêu đời.

- Hiển nhiên có ai lại nghĩ chúng ta rơi vào tình cảnh này đâu. Mà dù nói sao thì đệ vẫn có thiếp j cảm với tỷ.

- A à, thôi vậy nề tình đệ cũng đc coi như là một nửa đệ tử của Ninh Hải Tông, ta thân làm cao tăng tông môn cũng không nên ép đệ quá đáng. Thêm nữa tình tỷ đệ của chúng ta trong hơn tháng qua. Ta cho đệ chọn cách chết vậy!

Mộc Hân vừa nói trên môi vừa nở nụ cười. Một nụ cười lạnh thấu xương.

"Dám chê ta già này! xem bản cô nương chính ngươi thế nào!"

Nhìn nụ cười đó sau lưng Hắc Vũ không khỏi toát mồ hôi lạnh. Thật sự là hắn tự vác đá đập chân mình rồi.

- Hà hà. Tỷ tỷ cứ bình tĩnh truyện gì rồi sẽ có cách giải quyết thôi. Không nên động thủ động cước như vậy. Hay là như vậy đi dù gì thì giữ lại đệ sẽ giúp ích rất nhiều cho tỉ. Qua vừa rồi hắn tỷ cũng thấy đc.

Nghe hắn nói vậy, Mộc Hân không khỏi trầm ngâm, qua 1 tháng nay nàng đã thấy đc rất nhiều khả năng không tưởng của hắn. Từ kiếm pháp tinh diệu, kiên thức trận pháp, và bây giờ là tri thức dược thảo khổng lồ, giữ hắn lại thật sự rất có ích cho nàng. Tuy nhiên Mộc Hân vẫn cười lạnh mà nói:

- Ta công nhận kiến thức của đệ rất hiếm có và phi phàm có ích rất nhiều cho ta. Nhưng ta cần thiết gì phải dử lại một mối nguy cơ làm gì. Cứ việc suu hồn diệt ức là đc rồi đồ tởn công ha.

(Suu hồn diệt ức: Phá hủy thần thức tức đầu óc để đọc trí nhớ của người đó. Người bị suu hồn diệt ức chắn chắn sẽ trở thành kẻ ngu ngơ do thần thức đã bị phá hủy)

Nghe nàng nói như vậy tâm trạng Hắc Vũ không khỏi trầm xuống. Với tình hình này thì rất khó đàm phán rồi.

- Tỷ Tỷ ta nghĩ người cũng không nên tuyệt tình như vậy. Dẫu gì tu vi của tỉ cũng bị phong ấn. Huyền Vũ Lâm này cũng có áp chế tu vi. Nếu hai ta đánh nhau cũng sẽ kẻ tổn 1 ngàn, người mất tám trăm a.

Câu nói của hắn bây giờ là đường cuối cùng rồi. Hắc Vũ mong rằng Mộc Hân sẽ tự tổn thương mình mà lao vào giết hắn làm gì. Nhưng điều đó không khả quan lắm. Nếu nàng cứ khăng khăng muốn giết hắn thì Hắc Vũ cũng đành rút kiếm ra trận vậy.

- Ô! Cũng chưa biết đâu đc a. Ta cũng nên thử xem đệ lợi hại thế nào.

Hắc Vũ cũng đành cười khổ không thôi. Nàng đây là tuyệt tình rồi. Haiz, đàm phán với một lão quái Nguyên Anh không dễ chút nào a.

- Thôi tiểu đệ đành nhận mệnh vậy. Nhưng mà không biết trước khi chết tỷ đáp ứng 1 nguyện vọng của ta đc hay không?.

- Đc rồi, nể tình đệ. Nếu có thể thì ta sẽ thực hiện.

- Có câu này của tỷ là đc rồi. Tỷ biết Vũ Diễm My chứ.

- Có, hiển nhiên ta phải biết chứ. Nàng là Trưởng lão trẻ nhất của tông môn có mà. Chưa kể còn là đồ đệ cưng của chương môn.

Không biết có phải hán nghe nhầm hay không mà khi Mộc Hân nói lại nhấn mạnh vào từ " trẻ nhất" với " đồ đệ". Trong lời nàng hán nghe rõ ràng nàng vẫn giận hán. Đúng là bà nương này thù dai thật.

- Vậy thì ta xin nhờ tỷ chăm sóc nàng hộ ta nếu ta chết.

- Hừm???. Nàng là gì của đệ mà bắt ta phải chăm sóc hộ??

Mộc Hân mặt đầy nghi hoặc mà hỏi hán.

- Nàng là thê tử của ta.

- Phụt... Hahaha. Buồn cười chết lão nương mất. Hahaha.

Mộc Hân vừa mới nghe xog ko chịu đc mà cười phá cả lên. Nàng ôm bụng cười ngặt nghèo. Mãi một lúc sau nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hắc Vũ nàng mới ngừng lại. Hai má không khỏi hơi đỏ lên, vừa rồi nàng hơi bị thất thố.

- Đệ đệ hơi bị đùa quá chón a. Ninh Hải Tông chúng ta ai chẳng biết Tiểu My ghét nam nhân như cừ. Nam bằng hữu còn chưa có chứ đừng nói là lão công của nàng a.

- Đệ khác bọn hán. Nói đến đây Hắc Vũ không khỏi kể lại sơ qua cho nàng biết. Nghe xog, Mộc Hân không khỏi trợn mắt há mồm mà nhìn hán. Tên tiểu đệ này của nàng hơi bị giỏi đó nha, không phải giỏi bình thường đâu. Đến lỗi sư phụ hán còn thu làm thê tử của mình mới giỏi chứ.

- Hừm!! Thế thì sao ha. Nếu đệ chết thì còn đây nam nhân ưu tú khác kia mà. Nàng đã yêu 1 lần thì sẽ có lần 2 a.

- Điều đấy là không thể. Có thể đệ nói hơi quá nhưng giữa hai bọn đệ không chỉ là tình yêu bình thường.

Hắc Vũ ngay lập tức phủ định điều Mộc Hân vừa đưa ra. Thế là cả hai lại tiếp tục im lặng.

- Đc rồi Ta đáp ứng đệ.

- Cảm ơn tỷ

Nói xog Hắc Vũ nhắm nghiền hai mắt lại. Chờ đợi thanh lợi kiếm của nàng lấy đi sinh mạng của mình.

Bỗng hán cảm thấy má mình đc một làn môi mềm mại đặt lên, ngay lập tức đã đc thu về. Hán không khỏi nghi hoặc mở hai mắt ra.

Mộc Hân bây giờ đang hai tay ôm miêng. Có hết sức nén cười. Mặt nàng hiện lên đầy vẻ tình nghịch và tiểu ý.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Liệu nó có đúng hay sai!!

Mộc Hân bây giờ thật sự trông vô cùng khả ái, với vẻ đẹp của nàng cùng với biểu hiện bây giờ thì thật sự chẳng khác nào một tiểu cô nương đôi mươi. Nàng hai tay che miệng mình nín cười, đôi mắt đẹp nhắm nghiền, cố gắng kiềm chế không phát ra tiếng. Nàng bây giờ nào có phong phạm của một lão quái 300 tuổi.

Nhìn Mộc Hân trước mặt, Hắc Vũ đầu đầy hắc tuyến, hán thật sự không biết nói gì hơn nữa. Hán lo đi lo lại một hồi hóa ra là lại nằm trong trò đùa của nàng. Nhưng ít nhất hán cũng thấy nhẹ nhõm hơn hán. Tâm trạng bây giờ rất tốt. Nhưng mỗi tội nhìn thiếu nữ trước mặt hán không khỏi trong đầu xong nên một trận hỏa muốn hảo hảo giáo nàng.

Nghĩ là làm luôn, chỉ thấy Hắc Vũ bất chợt lao đến chỗ Mộc Hân đẩy xô nàng ngã trên thảm cỏ. Hành động của hán chẳng khác gì một lão sói già tấn công chú cừu non.

Á!!

Bất chợt bị tấn công, Mộc Hân chỉ kịp kêu thất thanh một tiếng mà ngã nhào trên đất không kịp nói gì thì đã vang lên một trận tiếng cười.

- Hahaha... Đùng mà..ha haha... tha cho tí.. haha.. a nhột quá đùng mà!!

Thế là hai đôi sắc thủ của Hắc Vũ đang ở hai bên eo nàng xoa nắn làn da mịn màng tiện thể chọc lét cho Mộc Hân cười không ngừng. Cả hai cứ lần qua lần lại trên thân cô mà lơ đãu chẳng khác nào đôi tình lữ. Nhưng cũng khổ thân mấy cây thảo dược, bọn chúng vốn là thảo dược cấp 4 cấp 5 mà ai nhìn cũng nóng mắt nhưng số phận bây giờ chỉ đây nằm nât bết trên đất tạo chỗ cho cặp đôi của chúng ta nô đùa.

Sau một hồi vật lộn không ngừng cuối cùng cả hai mới ngừng lại thở hổn hển mà nhìn nhau.

Mộc Hân nằm dài trên nền cỏ, mái tóc dài tỏa ra hai bên, khuôn mặt nhỏ ửng hồng, khóe mắt còn vương đôi giọt lệ, ngực thở phập phồng làm đôi nhũ phong cao ngất của nàng dung động không ngừng, đôi môi đỏ mọng thở ra từng làn hương thơm như lan, thêm bông hoa đỏ rực đc hân vãi lên mái tóc của nàng làm tôn nên vẻ đẹp hiếm có. "Nàng thật mỹ lệ làm sao". Đó chính là suy nghĩ của Hắc Vũ ngay trong đầu lúc này.

Hắc Vũ đang chống tay hai bên vai cuat nàng. Mái tóc dài đuôi ngựa đen tuyền vắt sang một bên vai. Đôi hắc nhãn nhìn nàng không rời, miệng hân không ngừng phả ra từng khí tức nam tử vững mạnh. Mặt cả hai người cách nhau chưa tới một gang tay. Từng làn hơi thở của cả hai chẳng khác nào liều thuốc kích thích mãnh liệt làm tim cả hai loạn nhịp.

"A.. sao hân lại hút hồn như vậy chứ, tại sao ta lại không ra tay giết hân chứ? Là vì tiểu My sao? Không! Không phải!?. Chẳng lẽ ta lại thích hân rồi sao? Nếu không phải tại sao con tim ta lại loạn nhịp như vậy? Thật là loạn quá. Khuôn mặt hân sao lại anh tuấn vậy, đôi môi đỏ sao mà cuốn hút.."

Mộc Hân càng nghĩ lại càng loạn. Nàng biết mình và hân là không thể nhưng con tim vẫn loạn nhịp vì hân. Nàng và hân tu vi cách nhau quá xa, tuy vậy đó chỉ là một phần. Thực chất vị chí của nàng trong tông môn rất nhạy cảm làm cho quan hệ của cả hai sẽ thật loạn. Nhưng tại sao trái tim này của nàng lại không nghe theo lý trí vậy. Trái tim này của nàng đã xa đọa rồi. Nó đã xa vào hố sâu của ái tình. Chẳng biết làm sao, đôi mắt mê hồn của Mộc Hân từ từ nhắm lại, đôi môi đỏ mọng ngọt ngào đưa ra như đón chờ một sự xâm chiếm mãnh liệt.

"Nàng thật mỹ a, như sự ngưng đọng của ánh bình minh ban mai, như ngọn lửa hồng bé nhỏ soi rọi trong đêm tối. Thật sự chỉ muốn làm người ta chiếm hữu lấy nàng. Nhưng ta và nàng liệu có thể, thực lực của hai ta cách xa nhau như vậy liệu có đc..!"

Hừ!! Không đc thì sao chứ! Chẳng nhẽ ta sẽ mãi chỉ yêu kém như vậy!?

Không! Không! Muốn hay không là do ta định đoạt.

Có chết cũng phải làm bằng đc. Dù chết một lần nữa với ta thì có sao!!

Ta sẽ chiếm lấy nàng bằng mọi giá!!!"

Ánh mắt của Hắc Vũ chỉ trong một lúc mê mang, đã bắt đầu kiên quyết hơn. Hân muốn chiếm hữu! Phải, Hân muốn chiếm hữu lấy thiếu nữ trước mặt này. Nàng tu vi hơn hân thì có sao chứ, nàng có chức vụ gì thì có sao chứ dù cho nàng là tông chủ Ninh Hải Tông thì hân cũng phải chiếm lấy nàng cho bằng đc. Vì từ giờ phút này, hân đã nhận định nàng sẽ là thế tử của hân rồi.

Hắc Vũ nhìn kiên quyết vào khuôn trắng trước mặt mình, nhìn vào đôi mắt nhắm nghiền đầy mê hoặc, nhìn vào đôi môi đầy quyến rũ. Không còn e ngại gì nữa. Hắc Vũ hung hăng tấn công đôi môi nàng, hân mạnh bạo công phá hàm răng ngà ngọc, tiến công không ngừng bắt giữ lấy chiếc lưỡi dính hương đầy nhu nhuyễn. Cả hai như con linh xà chạy loạn không ngừng trong miệng hai người. Cả hai không ngừng tham lam hút lấy mật ngọt từ đối phương. Đôi tay thon dài của Mộc Hân gắt gao ôm lấy cổ hân. Hai tay Hắc Vũ đang không ngừng du tẩu trên người nàng. Từng đường cong, từng làn da nhẵn mịn đều đc hân sờ qua. Thậm chí Hắc Vũ còn vận dụng Thái Âm Chi khi du tẩu trên người nàng.

Cả hai hôn nhau không chịu tách rời, hai người lại lần lộn không ngừng trên mặt đất. Lúc thì ta trên nàng dưới, lúc thì ta dưới nàng trên. Chẳng biết từ lúc nào quần áo của cả hai càng ngày càng ít dần, Từng mảng vải tung bay trên không như những cánh hóa rơi là tả. Chẳng mấy chốc cả hai người đã gần như chẳng còn gì che thân.

Đôi sắc thủ của Hắc Vũ vẫn du tẩu khắp nơi. Khi thì chiếc eo thon mảnh khảnh, khi thì là bờ mông căng tròn mềm mại, thậm chí là gò bồng đào săn chắc của nàng. Dưới tác dụng của sự kích thích da thịt, khí tức nam tử mạnh mẽ, mùi vị cấm kỵ mê luyến của tình yêu, Mộc Hân như vong ngã mà hòa cùng với hân. Đến khi nàng ý thức đc lại thì cả hai đã trần như nhộng.

Nhưng chẳng đc mấy chốc đôi tay Hắc Vũ nhua tiêm chất kích thích vào người nàng, khiến cho cả cơ thể nàng khô khốc khó nhin, nàng muốn toan dùng pháp lực xua tan đi cảm giác đó. Nhưng dần dần kết hợp với thể công mãnh liệt của Hắc Vũ, cả người nàng như nâng nâng trên tầng mây.

Bỗng chỉ thấy Hắc Vũ dừng lại, đôi môi của cả hai tách rời ra đầy lưu luyến. Ánh mắt nàng mê man nhìn hân. Bây giờ ánh mắt của Hắc Vũ tuy tràn đầy dục vọng nhưng vô cùng kiên nghị, nhẫn nại. Tuy long thương của hân đã đọi sẵn trước u cốc của nàng nhưng Hắc Vũ vẫn không có tiến thêm bước nữa. Hắc Vũ đang chờ! Chờ, sự chấp thuận của nàng.

Với nữ nhân mà hân yêu mến, Hắc Vũ muốn các nàng tự nguyện dâng hiến cho hân. Hân muốn cả cơ thể cũng như tâm hồn của các nàng. Hân tôn trọng nữ nhân của mình. Vì đối với một kẻ vốn cô độc như hân, các nàng chính là ngọn lửa tia sáng mang đến cho hân ấm áp và tình yêu thương. Hân đã từng mất nên hân mới hiểu đc sự quý trọng của nó. Hân đã từng khao khát hơn chục năm trời. Tuy đối với tu sĩ thì 10 năm chẳng đáng bao nhưng mà đối với hân hơn 10 năm đó chính là một bài học quý giá, nó cho hân biết đc tình yêu thương nó quý giá dường nào. Vì vậy hân sẽ không để ai mất đi, không để ai rời xa hân nữa.

Hắn sợ cô độc.

Nên hắn muốn chiếm lấy nàng, muốn các nàng là của riêng hắn, muốn các nàng là mái ấm của hắn.

Mộc Hân lại ngẩn ngơ mà nhìn lấy hắn. Trong đôi mắt đỏ nàng nhìn thấy sự chờ đợi của hắn.

"Haiz, liệu thể này có phải là đúng đắn. Liệu hai ta có thể đc không. Rồi cả hai sẽ đi về đâu chứ?. Liệu ta có xứng đáng đón nhận nó hay không..

.....

.....

.. Liệu nó có đáng giá? "

Đang do dự thì nàng như thấy đc điều gì đó trong mắt hắn.

Đó là nỗi sợ hãi, sự tang thương ẩn sâu trong ánh mắt khó có thể thấy. Nhưng nó lại ẩn chứa một ngọn lửa quyết tâm.

Đã xảy ra chuyện gì với hắn mà có thể khiến một thanh niên 18 tuổi như hắn có đc ánh mắt như vậy. Liệu hắn đã trải qua những gì mà khiến nó đầy thương cảm đến thế...

Chẳng biết bao lâu, Mộc Hân từ từ đưa đôi môi mềm mại kề vào tai Hắc Vũ, đôi môi nàng phả vào từng tiếng nói, từng hơi thở kích phát con mãnh lang trong nhời hắn.

- Chiếm lấy thiếp đi!!

Chỉ bốn từ đơn giản còn hơn ngàn liều thuốc. Hắc Vũ không hề chần chừ gì nữa. Long thương dứt khoát mạnh mẽ mà cũng đầy nhẹ nhàng xâm chiếm u cốc tuyệt mỹ. Nó xông phá khai khẩn từng tấc từng tấc. Đầu long mãnh liệt công phá bức tường cuối cùng.

A!!!!

Một tiếng kêu thánh thót vang lên như vui mừng cho sự xâm chiếm thành công của long thương. Từ nơi u cốc, một dòng máu đỏ từ từ nhỏ giọt xuống. Dòng cấm lộ đã đxc khai phá, từng giọt nước kết tinh mỹ diệu từ nơi kết hợp hai người bắt đầu chảy ra.

Long thương không ngừng xông pha. Nó ra vào liên tục trong hang động, chạm đến tận đáy cùng của u cốc, khai thác những dòng mật thủy không ngừng.

Đôi môi của cả hai lại dán chặt với nhau. Bàn tay ngọc ngà của nàng ghim chặt từng vết móng tay nên tấm lưng rắn chắc của Hắc Vũ. Đôi tay hắn đang xoa nắn không ngừng cặp tuyết phong ngạo ngễ của nàng, hắn kích thích tất cả các bộ vị mẫn cảm của Mộc Hân, thi thoảng hắn lại đổi một tư thế. Nhưng dưới hạ thể và đôi môi của cả hai chưa bao giờ tách ra.

Ta chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu mê hoặc nhỏ nhỏ phát ra cùng tiếng hừ nhẹ. Hắc Vũ muốn cho nàng tận hưởng khoái hoạt tận cùng của tình yêu và dục vọng. Hạ thể của Hắc Vũ không ngừng di chuyển. Đôi chân thon dài của Mộc Hân cuốn chặt chẽ lấy hông hắn đang không ngừng dùng sức mà phối hợp. Cả tâm trí nàng như u mê. Dù cho có là một cao thủ Nguyên Anh đi nữa cũng không thể thoát ra đc. Nàng không ngừng kêu lên trong tâm trí mình

" Yêu thiếp!!

Yêu thiếp đi!!!

Hãy yêu thiếp nhiều nữa vào!!

Hãy để thiếp thuộc về chàng!!

Hãy để thiếp chìm vào mộng!!

Để tâm hồn hòa vào tình ái

Để cơ thể ta phải mê say

Cho cuộc tình này vĩnh cửu

Cho giấc mộng này vĩnh hằng!! "

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Trong lòng nàng có ta

Mây mưa bão táp kéo dài gần như không dứt, nhưng tiệc nào cũng có lúc tàn, cuộc vui nào rồi cũng có lúc chia li. Sau cơn giông bão là khoảng trời tĩnh lặng.

Ở một khoảng đất trong vườn viên, cả một mảnh đất rộng đã bị một cơn bão quét qua, quét lại hàng giờ liền. Bao nhiêu thỏa được xấu số bị vùi dập không thương tiếc.

Giữa mảnh đất đó là một đôi tình lữ đang trần như nhộng nằm yên ở đó. Cả hai cổ thân thể lỏa lồ hoàn mỹ ôm chặt nhau không tách rời. Nơi tư mật của cả hai vẫn liên kết với nhau một cách chặt chẽ. Người con trai đã thức dậy từ bao giờ. Đôi mắt đen láy nhìn ngắm người ngọc trong lòng mình. Bàn tay hắn vuốt ve mái tóc nàng một cách âu yếm nhẹ nhàng. Ngửi mùi hương thơm nhẹ nhàng tỏa ra từ người nàng làm lòng hắn càng thêm tĩnh lặng.

Hắn biết! Hắn hiểu!

Sự kết hợp của cả hai là một sự lựa chọn không hề sáng suốt chút nào. Nhưng hắn khẳng định quyết định của hắn là đúng đắn. Nàng là Nguyên Anh tu sĩ cao cao tại thượng, hắn thì chỉ là một Dung Linh tiểu bối. Nhưng như vậy thì đã sao chứ.? Hắn chỉ cần mạnh lên là đc, thời gian với hắn còn rất dài. Còn về bối phận sao. Nó là cái gì chứ, tất cả chỉ là do thực lực quyết định thôi không phải sao.

Ừm!!

- Nàng tỉnh rồi hả, mèo lười!

Mộc Hân từ từ mở đôi mắt mờ của mình, nhìn người nam nhân của đời nàng, cảm nhận sự xâm chiếm của hắn sâu trong cơ thể. Khuôn mặt nàng đầy vẻ ngượng ngùng, nàng rúc đầu vào trong lòng hắn. Bàn tay ngực vuốt ve từng tác da, cảm nhận từng thớ cơ rắn chắc mà mê hồn. Nàng ai oán mà nói:

- Chàng đúng là đồ vô lương tâm, chẳng thương tiếc ta gì cả!

- Sao lại bảo ta vô lương tâm, phải chăng ta chưa chăm sóc tận tình? Hay là để ta đền bù cho nàng a!?

Hắc Vũ vừa nói vừa động thủ, đôi bàn tay hắn lại bắt đầu đi tuần. Hạ thể cũng bắt đầu rục rịch.

Ừm!!!

- Đồ đáng ghét nhà chàng, làm khổ người ta hơn hai canh giờ vẫn chưa đc sao??

- Ai. Cũng không thể trách ta đc a. Ta cứ nghĩ nàng còn phải khỏe hơn tiểu My nữa chứ??

- Hừ?. Thế chàng định bao lâu mới tha cho nhân gia đây.

- Ừm. Lần đầu tiên của ta với tiểu My với chắc khoảng hơn 2 canh giờ. Nàng tu vi còn cao hơn tiểu My nên chắc 3 canh giờ là đc a.

Hắc Vũ vừa nói, mặt đầy tiểu ý nhìn nàng

Cái gì??? 3 Canh giờ, thế không phải làm chết người ta à.

Mộc Hân nhìn thấy rõ vẻ mặt đầy háo sắc của hắn, nàng biết mình phải chạy ngay không thì xong mất.

Nghĩ là làm luôn. Mộc Hân ngay lập tức đứng dậy, nơi tư mật của hai người tách ra. Nhìn thấy long thương hùng vũ của hắn trong lòng nàng không khỏi hồ nghi

"Nó lớn như vậy a, thật không thể tưởng đc nó lại vào đc a"

Nghĩ đến đây Mộc Hân mặt lại đỏ phừng phừng. Vô ý nhìn đến vẻ mặt đầy kiêu ngạo của Hắc Vũ, Nàng chỉ kịp liếc hắn thị uy một cái thì vội quay mặt đi mà lấy quần áo mặc vào.

Nàng ở ngay trước mặt hắn mà mặc quần áo, dù gì thì cả hai cũng đã tiến tới như vậy rồi thì còn gì mà chưa thấy đâu. Tuy vậy mặt nàng vẫn đỏ ửng.. Đang khi nàng mặc quần áo xog một đôi cách tay chắc khỏe kéo về phía sau. Nàng ngã vào trong lòng hắn. Chưa kịp phản ứng một đôi môi đã bao trùm miệng nàng.

Cả hai người lại lâm vào cơn mê say. Tuy nhiên lần này quần áo của cả hai vẫn còn giữ nguyên vẹn. Khi kết thúc Mộc Hân gần như vô lực nép vào trong ngực hắn thở hổn hển, đôi tuyệt phong pháp phùng không ngừng. Ánh mắt nàng mê ly.

- Ừm. Hừ.. Đồ đại phôi đản khi dễ người ta. Biết thế này nhân gia đã cho người một kiếm rồi.

- Ha ha. Bất giờ thì nàng biết kiếm của ta lợi hại thế nào chưa?

- Hừ!! Không thèm quan tâm đến ngươi...

Um!! Chưa kịp dứt lời đôi môi ngọt ngào của nàng lại bị quân địch tập kích. Đôi môi đó bây giờ bị xưng phòng lên rồi. Âu yếm nhau một hồi cả hai rời nhau ra. Mộc Hân ngồi yên ổn trong lòng hắn. Cả hai đều không nói gì nữa, cứ để thời gian trôi qua từ từ. Bọn họ muốn tận hưởng nó. Cả hai đều biết khi rời khỏi Huyền Vũ Lâm hai người sẽ phải cách xa nhau.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cuối cùng Mộc Hân cũng không nhịn được lòng hiếu kỳ lòng hiếu kỳ nữa mà hỏi hắn.

- Uy, Tiểu Hắc. Tại sao vừa rồi chàng lại nhắm mắt. Theo ta thấy thì nếu hai ta có đánh thật thì chàng cũng chưa chắc đã bại mà.

- Haha hiển nhiên là do ta tự tin nàng sẽ không ra tay với ta rồi.

- Hừm?? Là sao vậy thiếp không hiểu.

Hắc Vũ không trả lời ngay mà lại hôn nàng một ngụm. Hắn cứ từ từ như vậy lại càng làm cho nàng tò mò.

- Bởi vì ta biết trong lòng nàng có ta a!!

- Hừ! Ai mà thích chàng chứ. Để chàng trong lòng có mà tổn cả chỗ a.

Nói thật thì khi đó chính là ván bài mà Hắc Vũ đánh cược. Hắn đánh cược với cái giá là mạng sống của mình. Có hai trường hợp có thể xảy ra thôi. Một là hắn sống hai là chết. Hắn tuy nói là muốn cùng Mộc Hân lưỡng bại câu thương nhưng thực tế đó không phải ý kiến hay. Nàng có khen hắn mạnh mẽ nhưng thực tâm hắn biết rõ nếu cả hai đánh nhau thì hắn chỉ có chắc chắn là con đường chết.

Nên nhớ Mộc Hân là một cao thủ Nguyên Anh. Một người đã sống quá 300 năm thì thủ đoạn cũng phải nhiều vô cùng rồi. Mặc dù tu vi bị áp nhưng cơ bản là vẫn trên cơ hắn. Theo Hắc Vũ tính toán, nếu cả hai đánh nhau thì chắc chỉ trong 3 chiêu hắn đã tử vong rồi. Mà có khi ngay cả sợi yoc của nàng cũng chưa chạm vào được nói chi là đánh thắng.

Nên hắn lựa chọn buông xuôi mà đánh cược. Thật sự rất may mắn vì Mộc Hân ban đầu vốn không có ý định giết hắn nên về sau mới thành trò đùa của nàng mà thôi. Nếu đúng như sự suy diễn của Hắc Vũ ban đầu thì hắn chắc chắn sẽ chết. Mà cả ra thì nàng sống hơn 300 năm trong một tông môn chính phải nên tính cách nàng mới nhí nhảnh và lương thiện như vậy.

(Đây là do Hắc Vũ nghĩ vậy thôi. Nếu mà hắn biết thân phận thực sự của Mộc Hân thì khó mà nghĩ thế được)

- Tiểu Hắc, Yêu tiểu Vũ của thiếp, chàng nói thật đi rốt cuộc là tại sao vậy??

Mộc Hân không hề đồng ý với câu trả lời của Hắc Vũ, thế là nàng ngồi trong lòng hắn mà nỉ non, làm nũng.

- Ta nói thật a.

- Hừ còn lâu thiếp mới tin. Người ta pà đại mỹ nữ như này thì làm sao vừa mắt chàng được chứ!!?

Mộc Hân kiều hừ một tiếng, quay mặt không thèm để ý hắn nữa.

- Ô thế là do ta đa tình a. Vậy tại sao lại có tiểu cô nương nhà ai quấn lấy ta không tha vậy nhỉ?

Nghe thấy vậy mặt Mộc Hân lại đỏ bừng, còn làm sao giả bộ hờn rồi được nữa cơ chứ.

- Tất cả ta nói đều là sự thật a. Tiểu nương tử của ta còn nhớ trận pháp ở cánh cửa chứ?

- Đương nhiên là thiếp nhớ rồi. À mà tại sao hai ta đặt tay lên như vậy lại có thể mở cửa được a??

Mộc Hân lại càng ngày càng hiếu kỳ hơn. Nàng quay đầu lại nhìn về phía hắn. Đôi mắt to long lanh đầy ánh sao đang chờ Hắc Vũ giải đáp. Thật là nếu không phải do thông tin mà hệ thống cung cấp thì thực sự Hắc Vũ không hề tin đây là một 300 tuổi tu sĩ. Nàng tính nghịch, nàng khá ái, nàng hiếu kỳ như một tiểu cô nương vậy.

- "Haha, Trận pháp đó là một cái tiểu âm dương trận. Để mở trận pháp cần có đầy đủ yếu tố âm dương mới mở được. Trong thiên địa này vạn vật đều có âm dương. Như có nam thì sẽ có nữ. Có tối thì sẽ có sáng. Có sinh thì sẽ có tử. Để mở nó thì cần có 3 yếu tố chính.

Thứ nhất. Ta là nam tượng trưng cho dương, nàng là nữ tượng trưng cho âm

Thứ hai. Ta thân linh căn hệ Âm vì là Âm, nàng là Quang nên vi Dương.

Hai ta khi nắm tay tượng trưng cho hai mảnh âm dương trận đồ kết hợp lại. Dòng linh khí từ trận pháp sẽ truyền qua 2 ta để tạo thành một vòng tuần hoàn. Nên nó mới mở được cửa a"

- Oa. Thật không ngờ chỉ một cái tiểu trận mà cần nhiều nguyên lý phức tạp như vậy a. Nhưng không phải chàng bảo có 3 yếu tố sao. Ta nghe thấy mới chỉ có 2 cái a. Còn một cái nữa đâu???

Hắc Vũ lại vẫn không trả lời vội. Tay hắn từ từ đưa lên vuốt ve mái tóc vàng kim của nàng. Mộc Hân bây giờ thật là hiếu kỳ muốn chết đâu. Ngay lập tức không cho hắn sờ nữa. Mặt nàng phồng má lên tỏ vẻ tức giận. Hắc Vũ chỉ đành cười nhẹ vài tiếng rồi nói tiếp.

- Tuy trong thiên địa có phân âm dương nhưng chúng không hề phân chia rõ. Trong âm vẫn luôn có dương, trong dương vẫn luôn có âm. Giống như vậy vì trong lòng ta có nàng, trong nàng có ta. Âm dương giao hòa. Đó mới chính là âm dương.

Nghe đến đây Mộc Hân rốt cục đã hiểu. Vì trong lòng cả hai vẫn luôn có đối phương nên trận pháp mới mở. Âm Dương vốn là bất phân. Trong sinh vốn có tử vong. Trong tử vong vốn có sinh mệnh. Nghe hắn giải thích một hồi lý giải của nàng về tu luyện càng rõ ràng hơn. Bình cảnh lâu nay của nàng đã có dấu hiệu buông lỏng. Chỉ cần chờ về tông môn, với số được tài này nàng chắc chỉ trong một năm thôi là có thể đột phá tiểu cảnh giới rồi.

Nàng không thể tin được kiến thức của Hắc Vũ lại uyên thâm như vậy. Nàng dùng ánh mắt hơi có vẻ nghi ngờ mà nhìn hắn.

- Tiểu Hắc à. Liệu chàng có phải cao nhân ẩn thế không vậy a??

Nghe nàng nói thế Hắc Vũ chỉ đành cười khỏ.

"Tiểu nương tử của ta ơi, thật sự là ta mới có 18 tuổi a. Trông kiểu gì nào có giống nào quái ngàn tuổi đâu."

- Nàng suy nghĩ nhiều rồi, chẳng qua là do ta ham đọc sách nhiều nên mới biết thôi

- À! Thì ra là đọc sách a! Không biết là quyển sách nào vậy. Đạo này thiếp đag rất hiếu học. Không biết chàng cho thiếp mượn đc không a.

Mộc Hân nhìn hắn không rời. Ánh mắt sắc bén, miệng hơi mỉm cười. Lòng tràn đầy tiểu ý. Hắc Vũ thì mồ hôi chảy đầy người lòng thảm thán.

"Có nương tử nhiều tuổi không tốt chút nào a"

- À.. à Chẳng may trong một lần đọc ta sơ ý làm mất nó rồi a.

- Thật vậy chứ!!!???

Mặt Mộc Hân càng ngày càng ép sát vào mặt hắn chờ câu trả lời.

- Th.. thật a.

Về cơ bản thì Hắc Vũ nói là sự thật. Tất cả kiến thức này đều là do hắn nhận đc từ truyền thừa. Và quả thật là quyển sách kia biến đâu mất mà hắn khi hắn tỉnh dậy.

Mộc Hân vẫn nhìn hắn với ánh mắt đầy hồ nghi. Bỗng nàng bỏ nhào nê người hắn. Mặt mày tươi cười mà nói.

- Hi hi. Chàng là ai thì có làm sao chứ. Dù gì thì vẫn là tiểu lang của thiếp a.

Nghe nàng nói vậy, Hắc Vũ không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết trong lòng nàng vẫn đầy nghi vấn nhưng thấy hắn không muốn nói nê nàng cũng không hề có hỏi.

Hắc Vũ lại từ từ ôm người ngọc vào trong lòng. Cả hai lại hôn nhau say đắm.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Ngôi mộ

Mộc Hân và Hắc Vũ vui trong tình ái đến quên cả trời đất. May thay họ vẫn còn rõ ràng rằng mình đang bị mắc kẹt trong bí cảnh a.

Cả hai sau một hồi tình chàng ý thiếp thì cũng bắt đầu chỉnh lý lại quần áo là đi tiếp. Qua quãng thời gian di chuyển và hái dược thảo, Hắc Vũ phát hiện ra rằng trong dược viên này không hề có một con ma thú nào a, thậm trí một con thảo yêu cũng không có.

Phải biết rằng, trong đây toàn thảo dược cao cấp, nguồn linh khí đậm đặc, thời gian phát triển lâu dài nên việc một hai cây thảo dược sinh linh trí là việc hết sức bình thường. Ấy vậy mà chẳng có lấy một cây. Qua đây, Hắc Vũ có suy đoán rằng có một trận pháp lớn đc bố trí trên nền dược viên này nhằm

tập trung linh khí vào trong đây đồng thời cũng ngăn cản việc thảo dược sống lâu ngày sinh linh trí thành thảo yêu.

Theo trong truyền thừa hẳn có đc thì có rất nhiều trận pháp có khả năng như vậy, tuy nhiên thực lực yêu cầu để bố trận thì toàn từ Toái Hư tu vi trở lên.

Cả hai vừa đi vừa tĩnh tứ. Mộc Hân như chú chim nhỏ luôn nép mình vào trong lồng ngực hẳn. Mới đầu nàng còn bắt hẳn công do hoạt động quá lâu lên nàng đau a. Kể ra thì cũng tại Hắc Vũ quá dai sức đi.

Đi khoảng hơn hai ngày đường mà cả hai vẫn chưa đi đến cuối dược viên. Thậm trí cả hai còn phi hành liên tục mà vẫn vậy. Cũng may là ở trong dược viên này mật độ linh khí tuy vẫn cao nhưng đc thảo dược trong đây hấp thu phần nào nên việc phi hành là vẫn có thể nếu không chắc cả hai đi cả đờ trong này mất.

Hắc Vũ cảm tưởng rằng quãng đường hẳn di chuyển đc trong hai ngày nay còn nhiều hơn cả ba tháng qua. Không phải chỉ là cảm nhận mà thực tế đúng là như vậy.

Khi Mộc Hân đã quyết định trao thân cho hẳn, thì cũng có nghĩ nàng đồng ý cho Hắc Vũ biết một số bí mật của mình. Nàng cho hẳn biết sơ qua tình hình Ninh Hải Tông hiện tại. Bên cạnh đó còn nói cho hẳn biết mục tiêu của nàng lần này, thậm chí còn cho hẳn xem cuốn sách mật tịch nữa. Nàng không giấu hẳn một thứ gì cả trừ một điều.

Đó là thân phận của nàng. Dù Hắc Vũ có dò hỏi thế nào thì Mộc Hân vẫn không hề nói gì cả. Thậm chí hẳn vòn dùng cả long thương làm nàng ngất lên ngất xuống thì hẳn chỉ nhận đc một câu duy nhất.

"Đừng lo lắng gì cả, thiếp vĩnh viễn chỉ là người của chàng"

.....

Gác lại truyện thân phận của Mộc Hân sang một bên.

Khi Mộc Hân cho Hắc Vũ xem qua cuốn sách đó thì hẳn càng làm nàng ngạc nhiên khôn cùng. Thật không thể tin đc là hẳn lại hiểu hết tất cả những gì cuốn sách nói. Điều này càng làm Mộc Hân nghi ngờ thân phận thật sự của Hắc Vũ hơn.

"Kiến thức của chàng vô cùng uyên bác a. Thảo dược, trận pháp, ngôn ngữ cổ, cái gì chàng cũng thông hơn cả sư phụ ta. Chẳng nhẽ chàng thật sự là một lão quái ngàn tuổi. A aaa... Ta đây bị một lão quái ăn sạch rồi..aa

Nhưng mà chàng thật soái a. "

Mộc Hân thì đang mơ tưởng bay bổng chín tầng mây của tình ái nhưng Hắc Vũ thì lại đang nghiêm túc một tay nắm tay dắt lấy nàng, một tay thì nghiên cứu quyền sách.

Quyển sách này cung cấp cho hẳn rất nhiều thông tin.

Thực chất Huyền Vũ Lâm chuẩn xác chính là một bí cảnh từ thượng cổ từ trăm vạn năm trước nhưng nó vốn không phải một khu rừng, nó là một ngôi mộ cổ. Bề mặt rừng phía trên chỉ là bề nổi trên mặt đất của khu mộ. Ma thú chỉ có thể sinh sống ở trên đó còn ở trong mộ là không thể.

Như đã biết phía trên ngôi mộ, tức Huyền Vũ Lâm đã biết có 7 khu vực. Thì ở dưới, phần chính của ngôi mộ không chỉ có 3 khu vực chính. Vòng ngoài, vòng bao trong và trung tâm.

Theo sơ đồ vẽ trong sách và lời giải thích thì vòng ngoài ứng với khu vực thứ 1, 2 của Huyền Vũ Lâm. Nó đc bố trí một trận pháp làm tiền đề giống như một chiếc cổng ngoài. Với các hang động là các mắt trận hay mắt khóa để mở cổng. Tuy nhiên nó còn có một mắt trận quan trọng khác, chính là đại hang động đưa cả hai người tới đây. Mắt trận này chính là tâm trận của vòng ngoài cứ vạn năm nó mới xuất hiện 1 lần duy nhất. Điều đó cũng có nghĩa theo lý thuyết thì vạn năm mới vào đc ngôi mộ 1 lần.

Còn vòng bao trong thì tương ứng với khu vực 3, 4, 5, 6. Chính là khu dược viên mà cả hai đang ở. Tên của nó trong sách đc gọi là "Vạn Thảo viên". Dược viên đc ngăn cách với vòng ngoài bằng lớp trận. Có tiểu âm dương trận chính là nối đi duy nhất nối liền 2 khu vực, Ở trung tâm dược viên, tương đương khu vực thứ 7 của Huyền Vũ Lâm.

Theo những gì trong sách ghi chép thì có 2 cách để đi đc đến khu vực trung tâm.

Cách đầu tiên chính là làm như Mộc Hân, đi kích hoạt tất cả các mắt trận của khu vực 1 và 2, tuy nhiên điều kiện cần là phải vào đúng thời điểm và có thể phá đc trận pháp ở cửa để đi vào bên trong. Cách thứ hai thì đỡ tốn thời gian hơn. Đó là đi đến trung tâm của Huyền Vũ Lâm tức trung tâm khu thứ 7 dùng chìa khóa đặc biệt đer đi vào.

Dù là cách nào thì vẫn cần có điều kiện khá khắt khe.

Hắc Vũ xem đi xem lại quyển sách vài lượt để tìm thêm thông tin nhưng là tieca rằng, quyển sách này đã quá lâu rồi, trang sách thiếu nhiều, có khi còn bị mất chữ. Ngoài phần đầu giới thiệu sơ qua thì cũng chẳng còn thông tin gì nhiều. Nhưng may thay, ít nhất hẳn biết rằng cách duy nhất đi ra khỏi đây là đến khu vực trung tâm.

Cất cuốn sách vào trong túi trữ vật. Hắc Vũ và Mộc Hân tập trung phi hành về phía khu vực trung tâm.

Qua hơn 3 ngày tiếp theo thì trước mắt họ đã xuất hiện bóng dáng của một tòa kiến trúc nguy nga. Xuất thời gian 3 ngày cả hai ngoài nghỉ ngơi dưỡng sức thì còn lại điều là phi hành trên đường. Họ không còn hái thảo dược nữa vì cở bản túi trữ vật của cả hai đã sắp đầy ẹ rồi.

Hơn 1 ngày tiếp theo cuối cùng cả hai đã đến đích.

Trước mắt họ là một tòa kiến trúc như một tòa cung điện nguy nga. Những cái cột sừng sững, những bức tường, mái ngói có thể do đã quá lâu nên đã bám khá nhiều rêu phong. Làm cho nó thêm phần cổ kính.

Cả hai từ từ đi vào trong cung điện. Tuy nhiên là kỳ là những bậc thang ở đó lại dẫn họ đi sâu vào trong lòng đất.

Cả hai đi men dọc theo hành lang dài, rộng với đầy những họa tiết xa lạ. Đi đến một lúc thì cả hai lại phải dừng. Vì họ lại bắt gặp một cánh cửa.

Cánh cửa bằng đá vô cùng tấn chắc. Theo cả hai quan sát thì dung sức mạnh hiện tại cả hai thì không thể mở đc nó.

Trên cánh cửa là một khoảng hình chữ nhật, sắp xếp trong đó là các khối hình vuông đều nhau. Chiều dài khoảng 8 cạnh ô vuông. Chiều rộng thì là 5 cạnh ô vuông. Tổng cộng lại chỉ có 39 khối vuông, thiếu một. Mà đặc biệt trên bề mặt mỗi khối lại được vẽ vài họa tiết khác nhau. Nếu nhìn sơ qua thì trông vô cùng lộn.

Suy nghĩ qua một thời gian, cả hai cũng đoán sơ qua đc. Để mở đc cánh cửa này cả hai cần phải xếp các khối đó về vị trí đúng của nó.

Tuy nhiên vấn đề lại phát sinh

.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Một điệu múa

Trên cửa đá tổng cộng có 39 khối vuông vô thể di chuyển được. Xếp nó về đúng vị trí thì sẽ mở đc cửa là không hề sai, nhưng vấn đề là bức họa mẫu cần ghép đc là gì.

Vấn đề này không khó giải quyết. Cả hai chỉ cần nhìn và ghi nhớ lại họa tiết trên mỗi khối vuông, sau đó là suy nghĩ để ghép lại là đc. Chẳng mấy chốc cả hai đã biết đc hình mẫu của nó. Theo như hai người suy nghĩ đc thì đây là bức tranh về một khu rừng không hề rõ ràng, đặc biệt trong đó có hai nhân vật là một người 1 thú, nói chuẩn thì là một thiếu nữ và một con thú không rõ.

Tuy vậy khi bắt tay vào việc thì điều xảy ra làm cả hai không biết nói gì nữa. Khi Hắc Vũ thử di chuyển một khối đá thì chỉ trong chốc lát họa tiết của chúng lại bị hoán đổi cho khối khác. Hắn thử đi thử lại nhiều lần nhưng chỉ đc một lát thì họa tiết lại đổi vị trí. Cứ thế này thì hẳn cả đời chắc cũng chẳng xếp hình xong đc.

Mộc Hân thấy hẳn không đc thì cũng lên thử xem sao, tuy nhiên kết quả cũng vẫn vậy, chỉ một chốc là họa tiết lại bị đổi chỗ. Mà kể cũng khổ, cuốn sách lại bị mất thông tin ở ngay đoạn này, trừ cấu tạo bên ngoài thì chẳng biết đc thêm một tí nào cả.

Cả hai người cứ thay phiên nhau mà loay hoay cả ngày nhưng vẫn vô ích. Điều này là một thông báo xấu cho cả hai, vì nếu thế này chắc cả hai chỉ có thể ở lại đây mà sinh con đường cái mất.

Thực tế mỗi thí sinh khi vào Huyền Vũ Lâm đều có một tiểu trận truyền tống nhỏ ở trên một bãi. Khi thời gian 6 tháng kết thúc thì sẽ đc đưa ra ngoài nếu người đó còn sống, cho dù là bất cứ đâu. Nhưng mà hai người lại số quá là đen đủi. Ngôi mộ này khi đã vào đc trong khu vực chính của mộ thì tất cả các trận pháp đó đều không còn tác dụng. Đại trận đc bố trí ở đây khiến cho không thể truyền tống ra đc, trừ bỏ ở khu vực trung tâm.

Nên cách duy nhất để thoát là đến đc cuối cùng của ngôi mộ.

Hắc Vũ và Mộc Hân bây giờ đang phải suy nhix nát óc. Theo cả hai thì trên mỗi khối này đều là một tiểu huyền trận tạo hình ảnh, khi di chuyển không đúng cách sẽ làm kích hoạt nó làm cho hình ảnh hiện lên bị thay đổi.

Bỗng ngồi suy nghĩ một lúc, Hắc Vũ thấy một điều nghi vấn. Ở cổng vào được viên là một cái tiểu âm dương trận. Mở trận đó cần nam và nữ. Nhưng có khi nào để mở đc cái cửa này cũng vậy, cần cả nam và nữ phối hợp. Nhưng mà phối hợp như nào đc a.

Chẳng mấy chốc linh quang hẳn lóe lên. Hắc Vũ lại đi đến trước cửa đá mà di chuyển một khối. Khi hắn di chuyển nó sang bên thì không có việc gì xảy ra. Nhưng mà khi di chuyển nó xuống vị trí dưới thì ngay lập tức hình ảnh bị thay đổi. Hắc Vũ gọi Mộc Hân đến thử lại một lần để kiểm tra suy nghĩ của mình. Chỉ thấy khối gạch bị di chuyển xuống không bị đổi hình, nhưng đưa sang bên thì lại tiếp diễn.

Thấy vậy Hắc Vũ cũng không ngạc nhiên nhiều lắm. Hắn lại tiếp tục thử một lần nữa. Bận này hắn đưa khối đá di chuyển sang bên, tuy nhiên người di chuyển nó xuống vị trí dưới lại là Mộc Hân. Lần này kỉ tích đã xảy ra. Hình ảnh không hề bị thay đổi nữa.

"Quả là như vậy a, ngôi mộ này hình như được bày trí và thiết lập trận pháp theo âm dương. Từ cửa vào cho đến cửa đá này đều liên quan đến âm dương, điển hình là nam và nữ. Thật không biết là bọn hắn nghĩ gì mà bố trí như vậy. Nếu không phải ta và Mộc Hân vừa may là 1 đôi tình lữ thù chấu chẳng bao giờ có ai vào được bên trong mất."

Chắc là do may mắn thôi a."

...

Khi đã có phương hướng thì hoá thành nó chỉ là trong chớp lát mà thôi. Chẳng mấy chốc tất cả đã hoàn thành. Đúng như hai người suy đoán. Bức tranh này là mộ khu rừng rậm. Những thân cây to um tùm. Ở giữa là một thiếu nữ đang ngồi xổm xuống, bàn tay mảnh khảnh vừa nâng đưa về phía trước. Khuôn mặt không rõ ràng nhưng ít nhất có thể thấy sơ qua về tú lệ, thanh thuần ở nàng. Còn theo hướng bàn tay của nàng là một con thú màu đen không rõ. Nhìn sơ rất giống một con sói. Nó đang tiến gần từng bước về phía thiếu nữ.

Nhưng điều kì lạ lại được lặp lại. Bức họa như sống lại, cảnh vật di chuyển, những tán cây đang đưa, mái tóc dài của thiếu nữ bay phất phơ trong gió. Con thú chạy từng bước đến phía cô gái một cách vui mừng. Nó nhảy nhào vào lòng cô...

BIẾN MẤT.

Bức họa chỉ diễn biến đến đó thì lại kết thúc. Các họa tiết biến mất toàn bộ. Chỉ để lại là những mặt đá sần sùi cũ kĩ đầy rêu phong. Chỉ trong thoáng chốc cách của đá bắt đầu chuyển động. Nó đã được mở ra một cách từ từ.

Lại là những bậc thanh dài dẫn sâu xuống dưới. Mộc Hân và Hắc Vũ tiếp tục hành trình. Chẳng mấy chốc cầu thanh không còn nữa, thanh vào đó là một đường hành lang dài. Hai bên chúng không còn là những họa tiết đơn sơ mà thấy vào đó, cứ cách một đoạn thì lại có một cánh cửa đá.

Những cánh cửa này không hề lớn, kích cỡ chỉ giống một cánh cửa nhà bình thường. Hắc Vũ và Mộc Hân tò mò đi đến một cánh cửa gần đó mà dùng thần thức quét qua. Vừa xem xét xong thì cả hai chỉ kết luận bên trong như là một căn phòng bình thường, trừ việc trong đó chẳng có gì cả.

Thấy vậy Hắc Vũ dùng lực đẩy cánh cửa mở ra. Quả thật bên trong không hề có gì. Tuy nhiên trên bức tường đối diện cửa vào lại là một bức họa. Bức họa vẽ một đôi nam nữ đứng đối diện nhau. Trang phục họ đang mặc toát lên vẻ thanh lịch.

Bỏ qua nó, cả hai lại nhìn sang căn phòng thứ hai, vẫn là một phòng trống trơn và 1 bức họa trên tường vẽ 1 đôi nam nữ. Tuy vậy lần này lại khác, một tay của người nam nhân vòng qua ôm eo của người con gái. Tay còn lại nắm lấy tay nàng.

Cứ như vậy, sau khi đi được nửa ngày đường, tổng cộng xem qua hơn 200 căn phòng như vậy. Mỗi cái đều là trống trơn tuy nhiên hình ảnh đôi nam nữ lại khác biệt không phòng nào giống phòng nào.

Hiển nhiên các bức họa đó không phải vẽ để chơi rồi. Mộc Hân nói cho Hắc Vũ biết rằng rất có thể đó là một loại kỹ thuật múa nào đó. Nhưng mà nó được dùng làm gì cơ chứ.

.....

Thế là mất hơn 1 ngày đường để đi. Cả hai đã xem qua tổng cộng 548 căn phòng với 547 bức tranh. Sở dĩ như vậy vì ở căn phòng cuối cùng bức họa đã bị mờ nhạt đi gần như hoàn toàn không còn nhìn rõ nữa.

Cuối hành lang không có cánh cửa nào cả, thay vào đó là một căn phòng vô cùng rộng lớn.

Khi cả hai đến gần, cả gian phòng sáng bừng lên. Những vách tường trải đầy rêu phong, những tấm màn rách rưới, những cây cột đầy vết nứt. Tất cả chứa đầy nét ưu thương do tuế nguyệt tàn phá. Từ hai bên căn phòng, những dòng hắc khí lượn lờ trong không trung rồi tụ tập lại.

Chỉ thấy hắc khí diễn hóa ra cả trăm ma nhân. Có nam có nữ, nam cầm sáo trúc trên tay, nữ cầm đàn ngọc. Chia ra bao xung quanh trung tâm căn phòng tạo thành vòng tròn rộng lớn. Những ma nhân này quần áo chỉnh tề cho thấy thân phận người hầu. Tuy nhiên tất cả đều không hề có mắt, chỉ còn lại những hốc trống rỗng màu đen chảy thành dòng.

Cả bầu không khí toát lên vẻ kì dị khiến người ta lạnh sống lưng nhưng níu lại mang sự uy nghiêm khó tả.

Hắc Vũ đang quan sát thì thấy bên tay mình đang rung rung. Nhìn lại, hóa ra là Mộc Hân đang nắm chặt lấy tay hắn cả người ép sát vào Hắc Vũ, thân thể run không ngừng.

Hắc Vũ thấy vậy không khỏi ngạc nhiên cùng với buồn cười. Hắn đưa miệng kề vào gần tai nàng.

HỦ!!!!

Á á á!!!!

Ngay lập tức tiếng hét sợ hãi của thiếu nữ vang vọng khắp căn phòng, mãi một lúc lâu mới dừng lại. Chỉ thấy Mộc Hân bây giờ như con mèo nhỏ hai tay

chăm chú mà ôm lấy cổ hân. Hai mắt nhắm nghiền. Cả cơ thể đc Hắc Vũ bế kiêu công chúa.

- Ha haha ha...

Nghe thấy tiếng cười của Hắc Vũ, Mộc Hân mới từ từ mở mắt ra nhìn lại xung quanh. Nàng bây giờ mặt đỏ bừng vì vừa ngượng vừa giận. Hai nắm tay đâm liên tục vào người Hắc Vũ.

- Đồ đại phiêu đản!! Giám trâu thiếp này, đánh chết chàng cái tên đáng ghét này..!

- Haha.. Rồi rồi đừng đánh nữa, nàng đánh chết lão công của mình thì mai sau con ta lại không có cha mất. Haha

- Hừ!! Ai mà thêm có con với chàng. Uhm!!

Không đợi nói hết câu, Hắc Vũ đã ngay lập tức đáp trả nàng. Một nụ hôn dài như không muốn kết thúc. Mãi khi cả hai tách ra, Mộc Hân chỉ còn thở gấp mặt m đỏ ửng đã hàm xuân.

- Thật không tin được một Nguyên Anh như nàng lại sợ ma a.

Hắc Vũ lại ngay lập tức cắn nhẹ tai nàng mà mờ lờ trêu đùa. Nghe thấy thế Mộc Hân bây giờ chỉ hận không có lỗ mà chui vào cho đỡ ngượng thôi. Một Nguyên Anh lão quái mà sợ ma thì đúng là trò cười cho toàn thiên hạ mất.

Nhìn thấy tiểu thê tử của mình ngượng chín mặt như vậy rồi Hắc Vũ cũng không đành lòng trêu chọc nàng tiếp.

Hắc Vũ vẫn ôm Mộc Hân trong lòng mà suy nghĩ.

Hắn thử bước tới một bước, ngay lập tức những ma nhân xung quanh bắt đầu chơi nhạc khí. Chưa kịp suy nghĩ nhiều, ngay lập tức Hắc Vũ cảm nhận dc cái chết đến gần hơn bao giờ hết. Hắn vội vàng lui lại ngay lập tức. Chỉ thấy vạt áo phía trước bị một thứ gì đó sắc bén cắt phăng đi.

Hắc Vũ vừa lui lại thì hai bên ma nhân cũng dừng lại đứng yên bất động

Nhìn thấy vậy, cả hai không khỏi cảm thấy lạnh cả người. Mộc Hân cũng không còn vẻ ngượng ngừng nữa tuy nhiên hai má nàng vẫn hơi đỏ hồng trông rất diễm lệ.

- Uy! Tiểu Hắc, lần sau chàng đừng có thử liều như vậy a.

- Haha, không biết vừa rồi ai còn đòi đánh chết ta cơ mà, sao bây giờ lại không muốn nữa rồi!

Nghe thấy hắn lại tiếp tục trêu tức mình, Mộc Hân chỉ đành phờ hai má nhìn hắn mà thị uy. Trông vô cùng khả ái.

- Thôi! Không đùa nữa, vào chính sự nào. Hân Hân nàng nghĩ ra đc gì không?

Thấy Hắc Vũ nói vào vấn đề chính thì nàng cũng trở lên nghiêm túc hơn.

- Theo thiếp thấy thì đây là một âm sát trận, mỗi ma nhân đều có tu vi Kim Đan kì. Nếu là nguyên trạng thực lực của thiếp thì chắc may ra có thể đánh bại từng ma nhân để phá trận, nhưng đó không phải cách hay mà chưa kể tu vi của thiếp cũng bị phong ấn rồi.

- Ta cũng nghĩ vậy. Ma nhân ở đây công kích rất mạnh a. Ít nhất có thể gây thương tổn cho tu sĩ Kim Đan. Trận này là âm trận. Nếu mà đi vào trong trận sẽ ngay lập tức bị âm nhận giết chết. Thật sự là khó đây.

Âm Sát trận này đc bố trí bao trùm cả căn phòng, hễ di chuyển là sẽ kích hoạt trận pháp. Mỗi âm nhận có thể giết Hắc Vũ dễ như chơi. Cả hai lại phải đau đầu suy nghĩ một phen. Bỗng Mộc Hân đang ngồi trong lòng Hắc Vũ suy tư thì nhảy bật dậy về mặt đầy vui mừng.

- Hihi! Thiếp đoán đc rồi đó, đồ ngốc nhà chàng!

Hắc Vũ nhìn thấy thế cũng đành cười khỏ vậy.

"Ha hã, tiểu bà cô của tôi ơi, ta đoán ra từ lúc nàng bắt đầu suy nghĩ kia". Hắn tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng cũng không nói ra miệng. Giả vờ mặt đầy hứng khởi mà nhìn nàng hỏi

- Ồ! Tiểu Hân Hân nhà ta thật giỏi a.

- Hừ! Đương nhiên là vậy rồi. Nghe thấy Hắc Vũ khen, nàng bày ra tư thế đứng hiên ngang tỏ vẻ đầy kiêu ngạo.

Thấy nàng như vậy, Hắc Vũ trong lòng dâng lên đầy ngọt ngào. Một tay vươn ra, kéo ngã Mộc Hân đang đứng vào trong lòng. Cúi đầu xuống hôn nàng lần nữa.

- Uhm. Uhm Đồ đại phiêu đản nhà chàng, người ta đang nói chính sự đó.!!

Mộc Hân cố hết sức mình mới thoát đc đợt tấn công của Hắc Vũ một lần nữa.

- Rời rồi!!.. Ta vẫn đang làm chính sự đây mà ha.

Mộc Hân thật không thể nói gì đc nữa. Hắc Vũ bây giờ phải gọi là vô si vô cùng luôn. Trái ngược hẳn với lúc đầu nàng gặp hẳn. Con người hẳn cứ như hai thái cực bất phân vậy.

- Không đùa với chàng nữa!. Bây giờ nói chính sự đi.

Hắc Vũ một mặt nhìn nàng tỏ vẻ ta đang nghe rất chăm chú nhưng mà hai tay hẳn thì đã hành quân khắp người nàng một lượt rồi. Mộc Hân bị hẳn đùa cho hai má đỏ phừng không nói gì đc hơn nữa. Nàng cũng chỉ còn cách bơ hẳn mà tiếp tục nói.

- Âm sát trận này đc bố trí để kích hoạt khi có người bước vào. Ma nhân hai bên sẽ tấu nhạc tạo âm nhận mà công kích. Chúng ta với thực lực hiện tại không thể can đc nó nên chỉ còn cách duy nhất là tránh né thôi.

- Uhum!! Nhưng mà tránh kiểu gì a, âm nhận này rất nhanh thêm nữa nó còn khó dùng thần thức cảm nhận đc a.

- Hi hi, chẳng biết là chàng ngốc hay giả vờ nữa. Đương nhiên chúng ta phải múa mà đi qua rồi.

- Hừm?? Múa!? Múa bài nào đc a, ta còn chưa múa lần nào nữa.

- Chàng còn nhớ mấy bức họa đó chứ. Đó chính là một bài múa a.

-Ồ thì ra là vậy! Tiểu Hân của ta thật thông minh nha!

Nói xong Hắc Vũ lại tặng cho nàng một nụ hôn vào bên má mềm mại của nàng.

Cả hai biết cách để đi qua nên cũng nhanh chóng chuẩn bị thực hiện. Để đảm bảo an toàn cả hai đành phải múa thử ở bên ngoài trước vài lần.

Nói thật thì Hắc Vũ đúng là tên óc lộn trong khoảng này. Có hơn 500 động tác thì hẳn múa sai cả 300 chi tiết rồi. Lần thì bươc sai chân, lần thì di chuyển sai vị trí. Mộc Hân thật sự rất đau đầu khi dạy hẳn. Nhưng ít nhất bây giờ nàng cũng biết đc sơ đồán của hẳn.

Lại mất hơn 2 ngày, cả hai người chỉ có luyện múa cùng nhau. Sau hơn 50 lần tập luyện và bị Mộc Hân cốc đầu cả vạn lần thì cuối cùng Hắc Vũ cũng múa đc tốt, tuy nhiên vẫn còn một vài lỗi sai nho nhỏ nhưng chỉ còn rất ít.

Cả hai múa hơn 50 lần nhưng không có lần nào là hoàn chỉnh. Đương nhiên là vì thiếu bức họa cuối cùng rồi.

Tuy vậy thì cả hai vẫn phải liêu thôi, tất cả đành tùy cơ ứng biến.

.....

Hôm nay, cả hai quyết định múa thật sự.

Hai người đứng đối diện nhau. Ánh mắt thâm tình của cả hai giao nhau không rời.

Hắc Vũ bắt đầu trước. Chỉ thấy hẳn một tay nắm bàn tay nhỏ mềm mại của Mộc Hân. Tay còn lại vòng qua sau eo nàng.

Ma nhân hai bên bắt đầu phổ nhạc. Cả hai người cũng bắt đầu từng bước múa. Tiếng nhạc du dương đầy trầm lắng. Những mũi âm nhận phi qua lại giữa hai người. Kì diệu thay như một phép màu, cả hai đứng giữa làn âm nhận mà nhảy múa tuy nhiên chẳng có chút thương tổn nào.

(Các bác cứ tưởng tượng hai đứa nó múa trong khi hai bên là hai dàn sủng 6 lòng xả đạn liên tục là đc)

Dần dần từ hai bên căn phòng một luồng hắc khí monhr mạnh lan tỏa ra khắp nơi. Chúng tập trung lại vào chỗ hai người. Nhưng chẳng ai trong cả hai để ý đến nó cả. Đường như tất cả đã u mê trong vũ điệu và âm nhạc mất rồi.

...

Hắc Vũ cảm thấy càng múa càng thấy đầu óc mơ hồ dần. Dần dần hẳn chỉ còn cảm nhận đc tiếng nhạc du dương, xung quanh căn phòng chẳng biết từ lúc nào đã biến đổi một cách long trời lở đất. Căn phòng tối tăm đầy rêu phong đã không còn, thay vào đó là những bức tường vàng óng treo đầy những bức tranh sơn thủy đẹp đẽ. những cây cột sừng sững đc điểm họa rồng phượng uy nghi, trên nền nhà là tấm thảm nhung đầy màu sắc. Những ma nhân chẳng biết từ bao giờ đã thành những tuấn nam, thiếu nữ quần áo người hầu chỉnh tề sạch sẽ, tất cả đều mỉm cười một cách nhẹ nhàng mà hiền hòa còn đâu sự dữ tợn lúc trước.

Nhưng điều làm hẳn khó thể tin đc lại xuất hiện tại người con gái trước mặt hẳn. Chỉ thấy nàng một thân xiêm y màu đen tuyền, mái tóc dài buông xõa, đôi môi đỏ mọng hút hồn, mắt đẹp ngập nước tràn đầy mê mẩn. Chiếc eo mảnh khảnh của nàng đang đc hẳn ôm trong tay. Bàn tay mềm mại đang được hẳn nắm chặt lấy.

Nàng là Mộc Hân nhưng dường như lại không phải. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng như mộng lung mờ ảo. Có lúc nàng như Diễm My, có lúc nàng lại như

Ánh Nguyệt, cô lúc vẫn là Mộc Hân, thậm chí có lúc nàng lại là một thiếu nữ tuyệt mỹ xa lạ. Tuy vậy Hắc Vũ lại cảm thấy nàng càng gần gũi hơn bao giờ hết.

Đôi môi đỏ mọng của nàng nói nên những lời khó hiểu nhưng mặt nàng hiện lên vẻ hạnh phúc hơn bao giờ hết.

- Tiểu lang à!!! Cuối cùng thiếp cũng chờ đc chàng rồi!!

...

Mộc Hân khi khiêu vũ cũng cảm thấy đầu óc mình khó tỉnh táo, u mê dần. Chẳng biết từ lúc nào mà cảnh vật xung quanh nàng thnh đổi đến không thể tin đc. Tuy nhiên điều thanh đôi nhiều nhất lại xuất hiện ở nam tử trước mặt nàng. Y phục hần vẫn như vậy, vẫn khuôn mặt tuấn tú ấy nhưng bây giờ nó không còn vẻ ngây thơ nữa. Thay vào đó là sự tang thương sâu đậm hiện rõ trên khuôn mặt hần, một sự mệt mỏi khó nói, mang trong mình nỗi buồn khó tả. Tất cả làm hần càng cuốn hút hơn bao giờ hết.

Mộc Hân nhìn thấy mà lòng nàng nhói đau khó hiểu.

...

Cả hai người trong vô thức mà sắp hoàn thành điệu múa đó, làn khói đen bao xung quanh hai người bắt đầu mờ nhạt dần, nó không hề biến mất mà là đang thâm nhập vào trong tâm trí hai người.

Dần dần thì cũng đến hồi kết. Hắc khí tan hết hoàn toàn. Ma nhân hai bên khúc nhạc tấu lên càng dồn dập hơn. Cao trào đã đến và đó là màn kết thúc của bản nhạc.

Cả hai đã múa xong tất cả các động tác họ biết tuy nhiên vẫn còn thiếu 1 động tác cuối cùng.

Bây giờ ngàn mũi âm nhận phóng về phía hai người, mang hàng vạn sát cơ mà lao đến.

Chỉ thấy Hắc Vũ và Mộc Hân không hề tránh né mà, hai đôi môi lại dán vào nhau.

Điều lạ kì xảy ra. Không hề có mũi âm nhâj nào đánh trúng cả. Cả hai đều vô sự.

Khi hai đôi môi vừa tách ra.

Hắc Vũ cả thân thể ngay lập tức phải khụy xuống, một dòng máu đỏ từ khoe miệng hần chảy ra. Mộc Hân trong lòng hần chẳng biết đã hôn mê từ lúc nào.

Tình thế vừa rồi đúng là ngàn cân treo sợi tóc

.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Nàng công chúa ngủ say

Âm Sát Trận. Tên như ý nghĩ, nó là một loại trận pháp dùng âm thanh để giết định. Âm Sát trận có mức sát thương cao và diện rộng. Trận đc bố chí với ma nhân hoặc tử thi làm kẻ tấn công thậm chí còn có thể là người sống. Mức sát thương của nó tùy thuộc vào tu vi của ma nhân, tử thi. Tuy có mức sát thương cao và diện rộng nhưng Âm Sát Trận lại phụ thuộc vào bản nhạc mà nó đc cài để giết định. Mỗi bản nhạc lại có mật độ và tốc độ âm nhận khác nhau.

Có nhiều cách để phá Âm Sát trận. Nhưng cách chủ yếu là dùng Âm đầu âm, người phá trận sẽ chơi bản nhạc khác nhằm phá tiết tấu âm luật của trận, từ đó mà phá trận thành công. Tuy nhiên cách này yêu cầu người phá trận phải có tu vi cao hơn ma nhân, tử thi trong Âm Sát trận và cần thông hiểu âm luật.

Còn một cách khác may rủi hơn chính là cách của Hắc Vũ và Mộc Hân. Dùng điệu múa để vượt qua. Cách này may rủi vì người cần phải biết toàn bộ bản nhạc được cài vào âm trận đồng thời điệu múa của nó. Chỉ cần sai một chi tiết thôi cũng đủ đi tòng rồi.

Trường hợp của Hắc Vũ và Mộc Hân là do thiếu chi tiết trong điệu múa nên suýt nữa thì xong đời. May thay là cả hai vẫn có phúc lớn. Hắc Vũ làm liều một lần nhưng ít nhất là lần này là liều đúng chỗ.

Tuy nhiên nguy hiểm vừa rồi không phải ở việc thiếu điệu múa mà ở một cái khác.

Cả hai bị trúng huyền thuật.

Phải! Âm Sát trận này còn có huyền thuật trong đó. Huyền thuật này làm cả hai người bị u mê đến gần cuối gần không thể thực hiện tiếp điệu múa mà bị âm nhận giết chết.

Vừa rồi tất cả cảnh vật hai người nhìn thấy đều do huyền thuật tạo ra. Cả hai người càng múa càng bị trúng huyền thuật nặng hơn. Nhưng may một điều là Hắc Vũ đã tỉnh lại kịp thời.

Hắc Vũ bế Mộc Hân đến gần vách tường mà ngồi xuống. Hắn để nàng ngồi gọn trong lòng mình, đầu tựa vào vai hắn. Nàng bây giờ như đang ngủ say, khóe miệng vẫn còn treo một nụ cười nhẹ, hẳn là mơ thấy việc gì đó rất vui.

Hắc Vũ đưa tay nhẹ nhàng vén lại những lọn tóc rối cây nàng, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán người ngọc.

Ôm nàng trong lòng, Hắc Vũ không khỏi thờ dài.

Tình trạng của Mộc Hân bây giờ là do bị trúng huyền thuật nặng. Nếu là thực lực chân chính thì cũng không đến nỗi nào nhưng mà bây giờ nàng lại chỉ có tu vi Dung Linh hậu kỳ, thực lực còn không bằng một phần mười toàn thịnh. Vì lý do đó nên huyền thuật mới có thể thành công làm nàng hôn mê. Chưa kể đến Mộc Hân có linh căn là Quang nguyên tố, huyền thuật này là do ma khí có Âm thuộc tính làm chủ. Quang - Âm xưa nay tương khắc, nên Mộc Hân trúng huyền thuật còn nặng hơn nhiều so với tu sĩ bình thường. Theo tình trạng này thì cũng phải vài ngày nữa mới tỉnh được.

Còn Hắc Vũ vì sao lại không trúng huyền thuật.

Không phải là không trúng. Thực tế Hắc Vũ vốn cũng đã trúng huyền thuật này rồi.

Do cùng có thuộc tính Âm nên huyền thuật này đối với hắn yếu đi vài phần. Nhưng nguyên nhân chính là do hắn đã thông báo.

Khi hắn đang bị trúng huyền thuật thì thật may là hệ thống cho hắn một cái thông báo đỏ chói to đùng đập vào mặt.

《 CẢNH BÁO: MA KHÍ XÂM NHẬP THẦN THỨC 》

Nhìn thông báo này nên Hắc Vũ mới ý thức lại được mà để xung quanh, hắn mới nhận ra được những điều không đúng mà ý thức được mình trúng huyền thuật. Bên cạnh đó là để ý thấy những đoàn hắc khí bao xung quanh cả hai.

Hắc Vũ đành phải vận dụng hết linh lực tập trung ở thần thức để áp chế ma khí và phá huyền thuật.

Thật may là đến phút cuối hắn cũng làm được, tuy nhiên thần thức hắn cũng bị tổn thương một phần.

"Huyền thuật ở đây có vẻ khá giống ở hang động ban đầu a, nói đi cũng phải cảm ơn đám ma khí kia. Nếu không có chúng thì chắc hệ thống cũng không cảnh báo ta "

Do thần thức bị tổn thương và ma khí xâm nhập mà tinh thần hắn cảm thấy rất mệt mỏi. Chẳng mấy chốc Hắc Vũ cũng ngất đi. Thế là một đôi tình lữ ôm nhau tựa vào tường mà ngủ.

Nói ra thì Hắc Vũ cần cảm ơn đám ma khí đó. Nếu chỉ là trúng huyền thuật bình thường thì hệ thống đã không thông báo cho hắn.

.....

Qua vài canh giờ sau.

Hắc Vũ cũng tỉnh lại từ sau cơn mê mệt. Hắn vẫn để Mộc Hân ngủ ở trong lòng mình. Nhìn nàng ngủ hắn không khỏi trầm buồn cười. Từ khuôn mặt nàng hắn chẳng thấy phong phạm của lão quái 300 tuổi đâu cả. Hắn chỉ thấy nàng là một tiểu cô nương thanh thuần tình nghịch mà thôi.

Ngắm nhìn nữ nhân của mình một lúc, Hắc Vũ cũng bắt đầu ngồi khoanh chân mà tu luyện chữa trị thần thức.

Sau hơn 1 canh giờ thì thương tổn cơ bản cũng khỏi hẳn, tuy nhiên lượng ma khí xâm nhập vào thần thức không có bị tổng xuất ra, chúng vẫn còn lại trong cơ thể hắn.

Gác lại vấn đề sang một bên, Hắc Vũ đỡ Mộc Hân dậy, cõng nàng trên lưng mà tiếp tục đi đến tầng tiếp theo.

Lại đi xuống những bậc thang âm u, nhưng lần này không còn hành lang dài rặng rặng nữa.

Cuối những bậc thang đó lại là một căn phòng. Nó rộng gấp mấy lần căn phòng phía trên. Những chiếc cột khổng lồ cả chục người ôm. Những hoa văn cổ kính. Ở giữa là một khán đài cao cả chục mét. Bốn phía là những bậc thang để đi lên, bao quanh khán đài là một hàng dài những bức tượng. Tất cả đều mặc áo giáp chỉnh tề, hướng về phía khán đài mà quỳ xuống một cách cung kính.

Bao quang là một con sông nhỏ. Với bốn chiếc cầu dẫn vào bên trong ở bốn phía. Đặc biệt nhất là căn phòng này đều lấy màu đen làm chủ đạo.

Tất cả toát lên vẻ tang thương mà cung kính.

...

Hắc Vũ và Mộc Hân đi từ từ về phía khán đài. Bước lên những bậc thang bằng hắc thạch. Hắc Vũ định tò ra thần thức để quan sát, hắc ngạc nhiên phát hiện ra rằng thần thức của hắn không bao trùm được quá bán kính 10 m xung quanh. Đường như trong căn phòng này có thứ gì đó ngăn cản hắn.

Hắc Vũ vừa đi vừa cảnh giác xung quanh một cách cao độ.

Khi bước đến trên khán đài. Chỉ thấy nền khán đài khác một trận pháp lạ kỳ, bao trùm cả thấy bề mặt trên đó. Ở trung tâm của nó là một cỗ hắc quan tài.

Chiếc quan tài dài khoảng 2m, cao gần 1m. Toàn bộ được bao phủ bởi một màu đen tuyền. Xung quanh được khắc những họa tiết long phượng bắt mắt.

.....

Hắc Vũ cũng Mộc Hân đang ngủ say từ từ lại gần nó. Lấp quan tài được làm trong suốt có thể nhìn rõ được bên trong.

Chỉ thấy người nằm trong quan tài là một nữ nhân. Mi thanh, tú mục. Đôi môi đỏ mọng, mày ngài, quỳnh ti. Thân thể thướt tha xinh đẹp. Khuôn mặt toát lên vẻ ngây thơ. Da trắng ngần, chỉ nhìn thôi đã biết làn da đó mịn màng đến nhường nào. Nàng vận một thân cung trang màu đen tuyền, Hai tay đặt trước ngực. Nàng ôm trong tay mình một vỏ kiếm hắc sắc đầy họa tiết lạ lùng. Điều đặc biệt hơn cả là mái tóc dài xõa sau lưng cũng là một màu đen.

Nàng nằm đó xinh đẹp lạ lùng. Cả người nàng toát lên vẻ kiều sa, lạnh lùng mà lại có đôi nét ngây thơ.

Nếu không phải là không cảm nhận được khí tức của người sống nào thì chỉ cần nhìn thôi chẳng khác nào nàng đang nằm đó mà ngủ say.

...

Hắc Vũ từ từ đưa tay mình lại gần chiếc hắc quan tài.

Vụt!!

Tay hắn vừa chạm vào hắc quan thì ngay lập tức nó đã biến mất. Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì bất ngờ trận pháp ngay dưới chân hắn lập tức sáng rực lên

Ánh sáng từ trận pháp bao trùm cả hai người.

Mãi một lúc sau Hắc Vũ mới nhìn lại rõ được cảnh vật. Chỉ thấy trước hắn là cánh rừng cây cối um tùm, phía sau là một hang động giống những cái hang động mà trước đây hắn vẫn hay dùng làm chỗ trú chân.

Cả hai đã được dịch chuyển ra ngoài ngôi mộ về lại Huyền Vũ Lâm.

Không suy nghĩ nhiều làm gì, Hắc Vũ đi về phía hang động, tìm một vị trí thoải mái mà cho Mộc Hân nằm nghỉ.

Hắc Vũ thì ngồi sang một bên mà tu luyện trở nàng tỉnh lại.

Nhưng chưa ngồi được bao lâu thì từ trong khu rừng một bóng đen nhanh như thiểm điện lao về phía Hắc Vũ. Chưa kịp biết chuyện gì bóng đen đã lấp vào trong bạt áo của hắn.

Từ trong khu rừng lại có một thứ khác lao về phía hắn. Hắc Vũ ngay lập tức đứng dậy mà lao nhanh ra ngoài cửa hang. Từ thần niệm của hắn thì đây nhất định không phải người. Nó là một đầu ma thú. Mộc Hân đang hôn mê chưa tỉnh. Ma thú này lao nhanh về phía này, nó không hề e ngại như mấy con khác. Nó có thể tiến lại gần hang động chứng tỏ thực lực không hề thấp. Ma thú này mà tấn công vào đây thì cả hai nguy to.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chơi độc được

Ninh Hải tông.

Tại gần hắc bia, có vô số đầu người bao quanh mà nhìn trần trối vào bảng điểm.

Nếu nhìn sơ qua thì ở đây cũng có hơn vài nghìn người, tất cả đang dùng một biểu cảm không tin vào mắt mình nhìn vào bia đá.

- Năm nào chuyện lạ cũng có.

- Năm nay lại đặc biệt nhiều.

- Oa, tên đó có phải là người không vậy. Hắn làm cách nào mà đc một lúc nhiều điểm như vậy chứ.

.....

Hầu hết mọi người đều không thể tin đc truyện đang xảy ra. Mỗi người lại cố tìm một lý do nào đó giải thích.

- Ta nghĩ chắc bia đá có vấn đề rồi.

Một trong những người gần đó lên tiếng. Hắn là một nam nhân khuôn mặt tuổi tứ tuần. Hắn đứng đó mà lên tiếng. Toàn thân một bộ quần áo màu xanh lam xen lẫn màu trắng. Sau lưng áo là hình một con chim đang đương cánh chuẩn bị bay, đó chính là tông huy của Ninh Hải tông. Từ trang phục có thể thấy hắn là người trong tông môn. Quanh thân nam nhân đó tỏa ra khí tức mãnh liệt khó tả, xung quanh mọi người bị khí thế đó đè ép mà im lặng xuống, không ai dám mở miệng lên tiếng.

Tu sĩ Kim Đan!

Phải! Hắn chính là một trong những trưởng lão của Ninh Hải Tông. Nam nhân đó đang hướng về một lão giả khác mà nói chuyện.

Đó là một lão giả râu tóc bạc trắng, khí thế mạnh mẽ uy nghiêm tỏa ra xung quanh. Người này không ai khác chính là Đại Trưởng lão của Ninh Hải tông. Hắn đến đây vì đc thông báo có biến cố xảy ra trên bia tích điểm. Đôi mắt anh ninh của hắn nhìn chăm chăm vào tên của hai người đứng đầu.

Hắc Vũ: 125 450 điểm.

Mộc Hân: 26 200 điểm.

Điểm của Hắc Vũ bây giờ đã đứng đầu toàn bảng. Nhìn điểm số mà đôi mắt của lão không khỏi nhúu chặt lại đầy suy tư. Lãng lão quay về phía sau bia đá mà gọi hỏi:

- Triệu lão!. Kiểm tra thế nào rồi?.

Phía sau bia đá một giọng nam hơi ồm ồm vang lên.

- Ta đã kiểm tra lại rồi, không có lỗi nào xảy ra cả. Thật kỳ lạ nha.

Nghe thấy vậy Đại Trưởng lão không khỏi suy tư mà nhìn lại vào bia đá. Điểm của Hắc Vũ rất cao, cao đến nỗi không hợp thói thường. Nếu điểm số của hắn tăng một cách từ từ thì không đến nỗi nào. Nhưng nếu tăng từ từ mà đc điểm như vậy thì cũng là một vấn đề không nhỏ. Phải biết rằng thí sinh trong Huyền Vũ Lâm cao nhất chắc chỉ là Dung Linh kỳ đỉnh phong thôi à. Một con ma thú cấp 3 đỉnh phong chỉ cho có 1000 điểm. Nếu tính ra thì là tương đương 125 con ma thú cấp 3 đỉnh phong. Mới có gần 4 tháng đi qua mà đã đc như vậy thì quá vô lý rồi.

Phải biết rằng ma thú cùng cấp mạnh hơn rất nhiều so với người. Trung bình thì nếu đủ đk thì ít nhất gần 1 ngày mới giết đc 1 con. Chưa kể thời gian chữa thương và hồi linh lực.

Nhưng mà điểm của Hắc Vũ lại là tăng một lúc 100 000 điểm nên điều trên là không thể. Chỉ có 1 điều hợp lý là hắn đã giết đc một đầu Ma thú cấp 5 đỉnh phong. Nhưng nghe đã thấy vô lý rồi, Dung Linh kỳ tu sĩ mà giết ma thú cấp 5 quá vô lý là đằng khác. Dù cho hắn có pháp bảo hay gì đó khác thì cũng vẫn vô lý. Còn có một trường hợp khác nhưng ít xảy ra đó là ma thú cấp cao áp chế tu vi để đi vào khu vực ngoài. Nhưng điều gì lại khiến nó phải làm vậy à.

"Tên thiếu niên này có nhiều bí mật thật à".

Thu lại suy nghĩ của mình, Lãng lão quay người lại, dùng giọng uy nghiêm mà thông báo với tất cả mọi người:

- Qua kiểm tra không phát hiện lỗi nào cả!. Điểm này đc công nhận. Sau khi kết thúc thí luyện tông môn sẽ tra hỏi tìm rõ lý do."

Đại trưởng lão vừa dứt lời liền quay người mà bay về phía động phủ của mình để lại phía sau một đám hỗn loạn.

- Aaaa Tên khốn kiếp sao lần nào cũng là nhà ngươi vậy? - Một tên đệ tử trong tông kêu lên

- Tên hắc cầu nhà ngươi lại hại đời bọn thiếu gia rồi!!! - Một tên công tử ca bị phẫn mà gào thét.

Thậm chí còn có vài tên quá khích định lao lên đánh vào bia đá, nhưng mà chưa kịp làm gì thì đã bị một luồng uy áp thổi bay đi. Chỉ thấy đứng trước bia đá là một mỹ nữ hồng y rực rỡ. Đôi mắt phượng của nàng nhìn lại đây về tức giận, khuôn mặt đẹp sương lạnh. Nàng nói với giọng lạnh băng đầy sát khí.

- Các ngươi trật tự cho ta. Có chơi thì phải chịu hậu quả, ở đây mà làm náo loạn tông môn à. Bọn trưởng lão còn thấy tên đệ tử nào náo loạn nữa thì đừng trách ta vô tình!!!

Tất cả chúng đệ tử ở giới im bật không dám ho he một câu nào nữa.

Chỉ có một tên trong đám đệ tử là khác biệt, miệng hắn bây giờ cười rộng đến cả mang tai. Hai tay không ngừng đếm số linh thạch vừa kiếm được. Lòng hắn bây giờ vui vẻ vô cùng. Không phải vì bị cản lại, nếu không hắn đã lao lên mà hôn tên Hắc Vũ không ngừng rồi.

"hehehe ta phát tài rồi, phát tài rồi. \$ _ \$ "

....

Người cản lại đám đệ tử không ai khác chính là Vũ Diễm My, khi biết tin về điểm số của Hắc Vũ thì nàng ngay lập tức mà đến ngay trước bia đá. Thấy đám đệ tử chửi rủa tình lang của mình như vậy thì lòng nàng không thể bình tĩnh được, hỏa khí xông thẳng lên đầu nàng. Nàng tức giận đến nổi bật cả sát khí lên cơ mặt.

"Thật là một đám đệ tử không ra gì. Đến tướng công của lão nương mà các người cũng giám mạo phạm, không dạy một bài học là không thể được"

Nói thật nếu Hắc Vũ ở đây lúc này thì hắn chắc chỉ có há mồm không ngậm lại được. Diễm My bây giờ toàn thân toát ra sát khí vô cùng mãnh liệt. Nàng như con hổ cái đang chờ vồ mồi vậy. Nàng toát lên vẻ đẹp lạnh lùng trái ngược với hình ảnh dịu hiền, ngọt ngào khi ở cùng với Hắc Vũ trong 3 năm qua. Nhưng nếu là đệ tử lâu năm trong tông môn thì cũng chẳng ai lạ gì vì đây là tính cách của nàng thường ngày trong tông môn.

Diễm My với khuôn mặt sương lạnh. Trên tay nàng chẳng biết từ bao giờ đã xuất hiện một thanh hồng kiếm. Quanh thân nàng là những ngọn lửa màu đỏ rực đang bay lơ lửng. Nhiệt độ xung quanh nàng bị nâng cao một cách chóng mặt. Chúng đệ tử thấy vậy một màn không khỏi lạnh cả gáy, mồ hôi chảy thành dòng.

- Ấy ăy, có gì thù cứ bình tĩnh nào Vũ trưởng lão. Bọn chúng vẫn còn trẻ người non dạ a. Cần gì phải nặng tay như vậy.

Bỗng ngay trước mặt nàng xuất hiện một nam tử trung niên khác ngăn cản. Giọng nói với vẻ hòa hoãn. Nhìn người vừa đến thì Diễm My cũng chỉ đành thu hồi hỏa khí lại, đáp trả một câu rồi quay mặt nhìn về phía bia đá.

- Triệu lão nên bảo bọn chúng cẩn thận cái miệng của mình. Không thì mang họa sát thân lúc nào chẳng hay!!!

- Rồi, rồi ta sẽ nhắc nhở bọn chúng!

Nói xong lão quay lại mà nói to nhắc nhở đám đệ tử. Chúng đệ tử nhanh chóng mà vâng vâng dạ dạ. Nhưng một số đệ tử không khỏi lòng đầy nghi hoặc.

- Sao bạn này Vũ trưởng lão lại nóng tính như vậy a. Dù trước kia vẫn vậy nhưng hình như từ khi trở về thì càng lạ hơn a.

- Quả là như vậy a. Mới tháng trước ta nghe tin một tên đệ tử uống rượu say đi nhầm vào khu nhà của Vũ trưởng lão. Thế là hôm sau chúng đệ tử thấy hắn nằm trong cỏ ở ngoài cổng tông môn, cả người bị cháy đen như than. Cũng may là vẫn còn sống.

- Hừ! Đây đã là gì, mới tuần trước có tên đệ tử to gan định giết trộm Vũ trưởng lão. Bị nàng phát hiện được, hắn ta bây giờ vẫn còn là người mù kia kia.

-Haha! Mấy tin này ai mà chẳng biết. Ta có một tri đảm bảo là sót dẻo vô cùng.

Chúng đệ tử nghe vậy thì ngay lập tức tùm tùm lại mà dò hỏi.

- Nào nào. Tất cả cứ bình tĩnh. Ta đảm bảo đây là một tin giật gân nha.

- Biết rồi, biết rồi. Mau nói nhanh đi.

- Bọn người biết đấy, anh của ta là đệ tử gác cổng của tông. Mới gần nửa năm trước khi Vũ trưởng lão hồi tông, ngoài Nguyệt sư tử thì đi theo trưởng lão còn có một người khác.

- Hừm thêm một người thì có chuyện gì?

- Người đứng là đồ ngu. Thêm một người thì không vấn đề gì thật nhưng mà đây lại là một nam nhân. Chưa kể anh của ta còn nghe được, Vũ trưởng lão dẫn hắn đến động phủ của mình nữa cơ.

Nghe đến đây chúng đệ tử không khỏi mặt đầy biểu cảm. Tất cả trong đầu không khỏi hiện lên cùng một từ.

Tình Nhân!!!!

Không một tên nào nói gì cả, tất cả đều vô thanh vô thức đưa mắt nhìn về phía Diễm My đang đứng gần bia đá.

....

Diễm My bây giờ cũng chẳng để ý xung quanh làm gì nữa. Nàng bây giờ đang tập trung tinh thần mà nhìn bảng điểm. Lòng nàng lo lắng không thôi. Nàng hiểu hơn ai hết. Nàng biết hắn là một tên cứng đầu, hoạt bát mà cũng đây về tang thương từng trải. Từ lần đầu tiên nhìn vào khuôn mặt gầy gò ốm yếu của Hắc Vũ, nhìn vào độ mất ngủ kiên định cùng không cam lòng đó, tâm hồn sắt đá của hắn đã rung động vì hắn rồi.

"Chàng đúng là đồ bại hoại mà. Không lúc nào làm thiếp phải thôi lo lắng cả"

Điểm số Hắc Vũ tăng một cách bất thường như vậy sẽ dẫn đến rất nhiều nghi vấn của các trưởng lão. Mà việc nằm trong tầm ngắm của các trưởng lão thì chưa chắc đã là chuyện vui rồi.

.....

Ở Huyền Vũ Lâm

Hắc Vũ vừa đi ra khỏi hang động, hắn nhanh chóng chạy đến một chỗ khác phía xa hang động. Hắn muốn như con ma thú này ra chỗ khác. Việc đánh nhau gần hang động có thể gây nguy hiểm cho Mộc Hân đang hôn mê nằm bên trong, thêm nữa hắn cũng sẽ bị phân tâm phần nào. Thật may là con ma thú đã chạy theo hắn.

Sau một hồi cuối cùng thì Hắc Vũ cũng dừng lại ở một khoảng đất trống phía sau hang động. Con ma thú cuối cùng cũng đuổi đến nơi. Từ sau thân cây gần đó, một chiếc đầu tam giác bắt đầu nó ra. Toàn thân nó dài hơn chục mét, vòng thân to như một cái cây. Cả thân nó đẫm bao bọc bởi lớp vảy trắng có hơi pha màu đất. Cặp mắt màu vàng nhìn về Hắc Vũ không rời. Đó là một đầu bạch xà. Từ hệ thống, qua quan sát Hắc Vũ nhận được thông tin khá thú vị.

《Tên: Bạch Cốt Xà phân thân》

《Tu vi: cấp 3 đỉnh phong》

Thuộc tính: Thổ

HP: 545/545

AD: 98/98

SP: 203/203

MP: 119/137

AP: 353

Giáp: 223《Tank = DE》

Hóa ra đầu ma thú này chỉ là phân thân của một con ma thú mạnh hơn gọi là Bạch Cốt Xà. Nó không phải là một bản thể. Chỉ là một phân thân mà đã mạnh như vậy rồi, không cần nói cũng biết bản thể của nó mạnh thế nào rồi. Đặc biệt là bảng thông tin của nó lại còn có thêm một dòng khác nữa là "Giáp". Nhìn cái tên cũng đủ biết ý nghĩ, tuy vậy tại sao trước giờ hắn không hề thấy ở đâu a, tự nhiên lại xuất hiện trên con ma thú này. Thấy vậy Hắc Vũ cũng không khỏi tìm vào nhìn lại bảng thông số của mình.

《Tên: Hắc Vũ》

《Tuổi: 18》

《Tu vi: Dung Linh trung kỳ》

Thuộc tính: Âm

HP: 253/253

AD: 191/191

SP: 196/196

MP: 354/354

AP: 256/500

DE: 56

Hấp dẫn: 30

Nhìn lại chỉ số Hắc Vũ không khỏi giật mình. Tất cả chỉ số của hắn đều được tăng nhẹ. Điều này để giải thích thôi vì hắn đã có được nguyên âm của Mộc Hân, một tu sĩ Nguyên Anh. Tuy chưa lần nào vận công pháp khi làm việc đó với nàng nhưng Hắc Vũ vẫn nhận được lợi ích nhất định. Bên cạnh đó thì bảng thông tin của hắn cũng có thêm một hàng chỉ số nữa giống của con rắn kia. Mỗi tối khi so sánh thì hắn không khỏi cạn lời. Tại sao chỉ số của hắn và con rắn lại cách nhau nhiều vậy a.

Trong khi Hắc Vũ đang quan sát con bạch xà thì ngược lại nó cũng đang quan sát lại hắn. Ban đầu khi nó nhìn thấy Hắc Vũ thì không khỏi giật mình trong lòng.

"Tại sao lại có một tên ma tộc ở đây. Không, không phải, hẳn chính xác là một tên nhân loại. Nhưng mà tại sao cơ thể hắn lại tỏa ra ma khí, thậm chí nó còn nồng đậm hơn của ta hiện tại."

"Hừ. Cứ giết hết vậy, dù sao thì ma khí trên người hắn cũng có ích cho ta".

Nghĩ như vậy, trong mắt bạch xà không khỏi ần ần hiện lên đạo sát cơ

Trong khi cả hai đang quan sát nhau thì bỗng bạch xà lên tiếng

- Xi xi. Tiểu tử nhân loại, Xi xi thương ngươi tu luyện khó khăn, bỏ lại con hắc miêu đó, bỏn hoàng tha cho ngươi một mạng.

Nghे thấy thế Hắc Vũ không khỏi lấy làm kinh ngạc. Con ma thú này vậy mà biết nói chuyện, chứng tỏ đầu phân thân này thực lực cũng ít nhất phải từ Cấp 4, cấp 5 trở lên. Nếu thế thì bản thể của nó phải mạnh đến đâu. Thậm chí nó còn tự xưng là bốn hoàng, danh xưng này cũng không phải nhận bừa là đc a. Ít nhất thì chắc rằng bản thể Bạch Cốt Xà cũng có thực lực hàng đầu ở Huyền Vũ Lâm này.

Suy ngẫm trong chốc lát, Hắc Vũ cũng từ từ ở trong bạt áo của mình đưa tay lấy ra một cục bông màu đen. Chỉ thấy đó là một đầu ma thú màu hắc sắc. Nó đang bị thương rất nặng, toàn thân bê bết máu me. Con ma thú này chỉ to bằng bàn tay hắn. Nó đang nằm yếu ớt cổ thở từng hơi một. Đôi thú máu có gắng nhìn về phía Hắc Vũ. Đôi mắt đó chứa đầy sự tuyệt vọng cùng không căm lòng.

Nhìn vào đôi mắt của nó, hẳn dường như thấy đc mình trước kia cũng đã từng như vậy.

- Tiểu tử! Nhanh đưa nó cho bốn hoàng ta sẽ tha cho ngươi xi xi.

Nhưng hành động tiếp theo của Hắc Vũ lại làm nó tức điên lên. Chỉ thấy Hắc Vũ cẩn thận, từ từ đưa con hắc miêu đoạ về lại phía trong bạt áo. Tiếp đó tay hắn xuất hiện một thanh hắc kiếm chìa thẳng về phía nó.

"Tiểu tử đúng là muốn chết mà. Hừ đằng nào cũng là giết, một hay hai cũng vậy thôi"

Nghĩ vậy sát cơ của bạch xà càng nồng.

Thực chất thì Hắc Vũ hẳn không thích dính vào phiền phức chút nào nhưng mà vừa rồi hắn làm vậy là có hai lý do. Thứ nhất là do hắn thấy đc mình khi nhìn vào mắt hắc miêu. Thứ hai hẳn cảm nhận đc sát khí của bạch xà.

Ngay từ khi xuất hiện sát khí của nó đã nhắm vào hắn rồi. Ban đầu khi nghe bạch xà nói, hắn vốn nghĩ sát khí đó là do nhắm vào hắc miêu trong người mình nhưng khi hắn đưa hắc miêu ra thì sát khí của bạch xà nhắm luôn vào cả hai. Thậm chí nó còn rõ nét hơn. Hắc Vũ biết con bạch xà vốn có ý định giết hắn ngay từ đầu rồi. Nếu nó đã có ý định muốn giết mình thì thế nào mà chả như nhau.

Theo tính toán của Hắc Vũ thì con bạch xà này vẫn có thể giết đc. Dựa vào sự áp chế của khu vực, với lại nó cũng ko phải bản tôn nên có thể giết.

Bạch xà bên kia thì không khỏi ngạc nhiên. Nó biết Hắc Bử đã nhìn ra thân phận của mình mà vẫn quyết đối đầu. Tuy thực lực của nhân loại này yếu hơn nó nhưng ma khí tỏa ra trên người hắn cũng khiến nó phải kiêng kị.

Hai đối thủ nhìn nhau không rời, cả hai biết đối thủ của mình khá khó nhằn nên ngay lập tức liền xuất chiêu mạnh nhất.

- Bạch Cốt Lai Sơn!!!

- Hắc Lang Trảm!!.

Bạch xà ngay lập tức xuất chiêu, dưới nền đất liên tục mọc lên những mũi xương tấn công về phía Hắc Vũ. Ngay lập tức, hắn vãn Lang Bộ mà né đòn, xuất một kiếm vào thân bạch xà.

Keng!

Tiếng va chạm inh tai. Chỉ thấy trên thân bạch xà chẳng có lấy một vết xước nào cả. Hắc Lang kiếm trong tay hắn rung lên ko ngừng. Bàn tay cảm nhận đc rõ sự ê buốt. Lóp vảy của nó thật cứng a.

Bạch xà ngay lập tức vung đuôi mà đánh trả, Hắc Vũ chỉ còn cách lùi về phía sau mà né tránh. Nhưng chân vừa chạm đất thì hàng chục mũi tên nhọn hoắt bằng đá lao đến

- Phi Thạch!!

Hắc Vũ đành phải né sang bên tiếp. Theo tình hình và kinh nghiệm 3 năm qua nói cho hắn biết, nếu cứ tiếp tục thì hắn sẽ thua trận. Đối thủ tuy tấn công yếu và tốc độ không thể bằng hắn dùng lang bộ. Nhưng bù lại thì phòng thủ lại quá cứng, sinh lực nhiều. Cứ kiểu này dù nó đứng cho hắn đánh cả ngày cũng không mất tí máu chưa nói đến là đánh thắng.

Hắc Vũ là bạch xà cứ đánh nhau liên tiếp, Hắc Vũ vừa tránh nhân cơ hội thì lại tấn công nhưng tất cả đều thất bại. Lớp ra của nó thật là quá cứng rồi. Trong khi hắn đang phân tâm bỗng bạch xà lao đến há to mồm tấn công hắn. May thay Hắc Vũ vẫn tránh được đòn tấn công đó.

"Tên nhân loại chết tiệt, nếu không phải do tu vi bị Huyền Vũ Lâm áp chế thì bọn hoàng đã diệt ngươi từ lâu rồi!"

Cả hai đánh nhau phá hủy cả một khu vực lớn. Sau một hồi Hắc Vũ nhận thấy rằng, tuy lớp vảy của bạch xà rất rắn chắc nhưng mà phía trong cơ thể nó lại không như vậy. Khi bạch xà lao đến cắn hắn, Hắc Vũ đã nhận ra trong khoang miệng của nó vẫn là huyết nhục bình thường không cứng rắn như bên ngoài.

Hắc Vũ đã nhận thấy điểm yếu của bạch xà. Khóe môi hắn không khỏi treo một nụ cười mỉm đầy tự tin.

Hắc Vũ đưa tay vào túi trữ vật. Khi dùng thần thức quét qua hắn không khỏi ngạc nhiên vô cùng.

"Sao nó lại ở đây!?!?!".

Thu hồi ngay về kinh ngạc ngay lập tức vì bây giờ hắn đang còn chiến đấu. Hắc Vũ lấy từ trong túi trữ vật ra hai cây thảo dược một đỏ một xanh lam giấu ở sau ống tay.

Một lúc sau bạch xà lại lao đến, há miệng tấn công hắn nhưng lần này Hắc Vũ không có né ngay mà vẫn đứng yên đó. Khi bạch xà lao đến gần chỉ thấy Hắc Vũ hóa thành một đoàn hắc khí mà tiêu tán. Có thứ gì đó lao vào trong miệng bạch xà, theo quán tính nó lại ngậm miệng lại mà nuốt trôi vật đó vào bụng.

Hắc Vũ chẳng biết từ lúc nào đã chạy ra phía xa.

- Tiểu tử đáng chết!!!. Xi xi. Dám lừa bọn hoàng!!

Hắc Vũ nghe vậy cũng chẳng nói gì, hắn chỉ hơi hơi cười mỉm nhưng mà khi bạch xà lại lạnh hết sống lưng. Nó cảm giác được điểm gì đó không hay.

Quả thật là như vậy, sau một hồi chạy đi chạy lại, bạch xà bắt đầu cảm giác không đúng. Nó cảm thấy bụng khó chịu vô cùng lúc thì như hỏa thiêu hừng hực, lúc thì lại lạnh thấu xương nhưng điều kì lạ là cơ thể lại cảm thấy được một luồng năng lực vô cùng vô tận. Nó như sông hoàng hà chảy khắp thân nó. Nhưng với tình trạng này thì chẳng mấy chốc cơ thể nó vì quá nhiều linh lực mà chết.

Hộc!!

Bạch xà phun ra một ngụm máu to trên nền đất. Khí tức nó hỗn loạn không ngừng. Thân rắn vì đau đớn mà co quắt lại. Xà mục nhìn Hắc Vũ đầy vẻ phẫn nộ vô cùng.

- Chết tiệt!! Người đã cho bọn hoàng ăn thứ gì!?!??

Hắc Vũ thấy bạch xà như vậy thì từ từ đi lại gần. Vẻ mặt cười lạnh đầy sát cơ.

- Chẳng có gì nhiều. Chỉ là hai cây thảo dược thôi mà!!

Bạch xà bây giờ nhìn Hắc Vũ như vậy không khỏi phát sợ. Nụ cười của hắn như kết hợp với ma khí tỏa ra tạo thành một nụ cười của ma đầu đến phát sợ. Dù nó là một đầu ma thú cấp cao cũng không khỏi run rẩy. Nó lấy hết sức lực còn lại phi thân mà tấn công Hắc Vũ.

Thấy vậy Hắc Vũ cũng không biểu cảm gì nhiều. Hắc Lang Kiếm trang tay bắt đầu có từng đoàn hắc khí lượn lờ xung quanh. Hắn đâm mạnh một kiếm thẳng vào đầu của bạch xà. Lưỡi kiếm như ẩn như hiện mang đầy uy lực.

Xoẹt!! Rắc rắc!!

Bạch Xà thân dừng lại giữa không trung. Một lưỡi hắc kiếm đã đâm xuyên đầu nó. Thân thể nó nhanh chóng cứng đờ hóa thành bạch cốt trắng xóa. Từ trong thân thể những ngọn lửa đỏ rực, một hàn khí xen kẽ nhau bao trùm cả cái xác.

.....

Ở trung tâm khu vực thứ 7 một đầu cự xà đang nằm yên bỗng chốc nổi giận bùng bùng, vung chiếc đuôi của mình phá tan cả một ngọn núi gần đó.

- TÊN NHÂN LOẠI CHẾT TIẾT!!!!!!

.....

Hắc Vũ nhìn xác của bạch xà một lúc rồi cũng trở về hang động.

Nói thật thì so ra trận đấu này không có một nhọc nhằn. Hắn có lợi thế về tốc độ từ phong lang bộ lên việc né tránh là khá dễ tuy hơi tổn linh lực một chút. Bạch xà tuy có nhiều chiêu thức và lớp vảy cứng rắn. Tuy vậy điểm yếu chí mạng của nó là ở bên trong cơ thể. Hắc Vũ đã lợi dụng điểm này mà giết được nó.

Hai cây thảo dược mà Hắc Vũ ném vào cho nó ăn là 2 cây thảo dược cấp 5.

Cây thảo dược màu đỏ có tên là Diễm Vũ thảo, một thảo dược hệ hỏa. Rất có lợi cho tu sĩ có hệ hỏa

Cây thảo dược màu xanh lam tên là Hàn Thủy thảo, một thảo dược hệ thủy có tính hàn rất cao.

Hai loại thảo dược này là vật đại bổ nhưng chúng cũng được dùng để chế một loại độc dược tên là Diễm Hàn độc. Người chứng độc này lúc thì cảm thấy cơ thể nóng như hỏa thiêu, lúc thì lạnh như hàn băng, từ đó gây ra tử vong.

Hắc Vũ biết phương pháp chế loại độc này tuy nhiên không đủ khả năng cũng như thời gian. Cho nên hắn mới vò nát cả hai sau đó ném cho bạch xà ăn. Tuy không hiệu quả bằng độc dược điều chế nhưng vẫn có tác dụng, chưa kể đến được lực không lồ của nó, chỉ ăn một cây thôi cũng đủ no bụng rồi.

.....

Hắc Vũ trở lại hàng động, Mộc Hân vẫn còn ngủ say chưa tỉnh. Hắc Vũ cũng đành ngồi một bên. Hắn đưa tay vào trong vạt áo mà nhẹ nhàng đưa ra hắc miêu. Chẳng biết từ bao giờ hắc miêu đã ngất liệm đi, tuy nhiên thật may là vẫn còn sống. Hắn bắt tay bào chữa trị cho tiểu miêu này.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Bồn hoàng liệu mạng với người

Hơn ngàn năm trước, tại một nơi nào đó của khu vực thứ 5 của Huyền Vũ Lâm.

Nơi ở của Hắc Miêu tộc

Trong một gia đình nọ, có một người đàn ông một thân quần áo hắc sắc, mái tóc dài màu đen, phía trên đầu có thể thấy rõ là một đôi tai hình tam giác, phía sau hông là một chiếc đuôi thon dài dang ngoe nguẩy không ngừng. Trong tay hắn đang ôm một con mèo nhỏ màu hắc sắc mới được sinh ra, hai mắt vẫn còn nhắm nghiền. Hắn vui mừng khôn cùng mà nhìn đứa con gái đầu lòng trong ngực.

Ở gần đó không xa, trên chiếc giường lớn, một thiếu nữ phụ miêu tộc đang nằm trên đó. Khí sắc của nàng hơi tái nhợt, đôi tai mèo đã cụp xuống. Nàng vừa mới vượt cạn. Nhìn phu quân của mình ôm đứa con đầu lòng, khóe môi nàng nở một nụ cười hiền từ của người mẹ.

- Chẳng đó, con vừa mới ra đời mà làm như thế thì làm sao nó ngủ được.

- Haha ta vui quá, cuối cùng ta cũng được làm cha rồi. haha

- Thôi, chàng đưa con gái cho tiếp tế nào.

Thiếu phu nhân đưa hai tay ra nhẹ nhàng đỡ lấy con của mình vào trong lòng, nhìn cô mèo con đang xây ngủ trong lòng nàng dâng lên biết bao nhiêu hạnh phúc.

- Con gái yêu của mẹ à, thật là xinh đẹp làm sao, chàng đã nghĩ đặt tên gì cho con gái chưa?

Thiếu phu nhân quay sang hỏi phu quân đang đứng bên cạnh. Hắn cũng đành đưa tay chống cằm suy tư một hồi rồi mới nói.

- Ừm. Ta nghĩ tên con sẽ là Mị Nguyệt à. Hi vọng mai sau sẽ xinh đẹp như nàng.

- Mị Nguyệt à, mà mị mà đẹp đề như màn đêm. Thật là một cái tên đẹp.

Cả hai phu nhân nhìn nhau tràn đầy nhu tình mật ý. Từ bây giờ họ đã có một gia đình trọn vẹn.

.....

Thời gian cứ thấm thoát qua đi. Mị Nguyệt sinh ra đã được hơn hai chục năm trời. Nàng bộc phát một thiên phú không ai bằng. Tuy mới chỉ đạt ma thú cấp 3 mà nàng đã có thể hóa hình người, trong khi những kẻ khác phải mãi cấp 4 thậm chí cấp 5 mới có thể. Nàng bây giờ đã là một tiểu cô nương tính tình nghịch, mái tóc dài đen óng. Đôi mắt tinh anh, khuôn trăng sáng ngời, đôi tai mèo

trên đỉnh đầu càng làm cho nàng thêm phần đẹp đẽ. Nàng đẹp y như cái tên của mình vậy.

Mị Nguyệt sống vui vẻ hạnh phúc với song thân của mình. Tuy nhiên hạnh phúc đó không được dài lâu.

Một ngày này khi nàng đc 25 tuổi, đại nạn đã ráng xuống đầu miêu tộc. Tộc Bạch Xà vốn là tộc đứng đầu ở Huyền Vũ Lâm này đã phái quân đến diệt sát toàn bộ Hắc Miêu tộc.

Vì một trưởng lão trong Bạch Xac tộc đã đưa ra một lời tiên tri, rằng đứa con thiên tài của tộc trưởng sẽ bị chết dưới tay một đầu ma tộc màu đen. Một cuộc chiến giữa Hắc- Bạch sẽ diễn ra. Để đề phòng, tộc trưởng Bạch Xà tộc đã phái quân tiêu diệt hết các đầu ma thú hoặc ma tộc có màu đen.

Trong cơn chiến loạn, Mị Nguyệt đc cha mẹ mình gấp rút dxuaw chạy trốn khỏi tộc, nhưng bị quân địch đuổi theo.

Khi đi qua một hang động gần đó. Hai người giấu đứa con nhỏ của mình đang trong nguyên hình vào bên trong còn mình thì dụ quân địch.

Mị Nguyệt trong hình dáng một tiểu hắc miêu ngồi yên trong hang động, toàn thân run rẩy không ngừng, nàng cố gắng che giấu khí tức từ cơ thể. Phía xa vang lại tiếng hét giận dữ của một đôi nam nữ.

- LŨ KHỐN NẠN, CHẾT HẾT ĐI!!!!

Kèm theo đó là hai tiếng nổ vang trời cùng vài tiếng hét thảm thương. Mị Nguyệt hai hàng nước mắt chảy dài, từng tiếng khóc nức nở cổ đc đè nén. Dư chấn vụ nổ dữ dội làm rung cả hang động, tiểu miêu cơ thể nhỏ bé do cơn dư chấn mà rơi sau vào phía trong. Nhưng đó lại là một hồi cơ duyên.

Trong hang động đó Mị Nguyệt nhận đ truyền thừa của một ma hoàng trước kia. Với thiên phú của mình nàng nhanh chóng nâng cao tu vi, chỉ hơn ngàn năm Mị Nguyệt đã đạt tới toái hư. Nàng xây dựng đội quân chuẩn bị lật đổ Bạch Xà tộc, trả thù cho phụ mẫu.

....

Tuy nhiên thật không may, trong lần đột nhập vào xảo huyết của Bạch Xà tộc nhằm lấy trộm mật quyết của Ma tổ truyền lại, nàng đã bị quân địch phát hiện, phải giao chiến với Bạch Cốt Xà. Mị Nguyệt bị rơi vào thế hạ phong nhanh chóng mà phải hi sinh thực lực mà chạy trốn.

Nhưng mà dù vậy thì nàng vẫn bị phân thân của hắc truy đuổi. Hơn mười ngày trời phi hành liên tục trong vô thức. Nàng đã đi đến khu vực phía ngoài lúc nào không hay. Khi đi qua gần một hang động, Mị Nguyệt cảm nhận được một luồng ma khí cường đại. Tuy vậy nàng lại cảm thấy thân thuộc lạ kì. Liều mình lao về phía luồng ma khí, đến gần nàng mới biết nó phát ra từ một thanh niên hắc y. Cũng chẳng suy nghĩ nhiều nàng lao vào trốn trong bạt áo của hắn.

.....

Hôn mê chẳng biết bao lâu, Mị Nguyệt mở mắt

- Ừm ừm Ngoáp...!!

Nàng vô ý thức duỗi thẳng hai chân trước, cong chân mà ngái ngủ ngáp dài một cái. Đưa chân mèo lên niếm vài cái.

Nhưng bất chợt nàng giật mình phát hiện nàng đang nằm trên một thứ gì đó hơi mềm mềm mà áp áp. Đảo qua thú mục, Mị Nguyệt kinh ngạc phát hiện nàng đang nằm trong lòng một tên nam nhân loại xa lạ. Khuôn mặt anh tuấn của hắn đang nhìn nàng mà mỉm cười nhẹ nhàng:

- Tiểu miêu ngoan, người đã tỉnh rồi a.

" Cái.. cái gì. Tiểu miêu. Hắn đây là thế nào mà gọi ta như vậy. Định coi ta làm súng vật hay sao." Trong lòng nàng hóa khí xông lên đầu. Bỗng nàng cảm thấy một bàn tay đang từ từ vuốt lưng mình, thì ra tên nhân loại kia đang vuốt lưng nàng

- Tên xú nam nhân kia, bỏ tay ra khỏi người bản hoàng mau.

Hai chân trước của nàng cố gắng cào cào vào tay hắn, nhưng thương vừa mới khỏi nên cũng chẳng có sức nhiều.

- Bỏ tay thôi của người ra ngay!!.

Nhưng sau bao cố gắng cũng vô dụng, dường như tên tiểu tử này không hiểu những gì nàng nói. Cuối cùng Mị Nguyệt cũng đành hạp hực nằm yên cho hắn vuốt ve. Nàng nhìn xung quanh một hồi khi thấy một mẫu ngọc cũ nát nằm trên đất thì không khỏi vui mừng.

" Ngự Ma Đế Quyết, thì ra nó vẫn ở đây. haha tên khốn giun trắng đó không hề lấy đc nó, nhưng mà ta nhớ rằng phận thân của hắn vẫn luôn đuổi theo mà".

" Chẳng nhẽ tên xú nam nhân này đã giết chết nó. Không thể nào, dù chỉ là phân thân còn bị Huyền Vũ Lâm áp chế, nhưng cũng có thực lực Cấp 3 đỉnh phong a. Tên này mới có Dung Linh trung kỳ thì làm sao có thể".

Đang trong lúc suy nghĩ thì hóa khí của nàng lại bộc phát mãnh liệt. Sắc thù của tên nam nhân chết tiệt kia lại mờ mịt khắp cơ thể bằng thanh ngọc khiết của nàng. Tay hắn vuốt ve sống lưng, vòng giữa hai chân, dừng lại ở kiêu đồn của nàng mà xoa xoa.

- Thả lão nương ra!!

-Không cho người mò nơi này!!!

- Người dám mò nơi này, bổn hoàng liều mạng mới người!!!

Nhưng mà tất cả vẫn vô dụng, thậm chí nàng còn dần dần cảm thấy nóng lên vô cùng khó chịu, vài sợi linh lực như hòa thiêu truyền vào trong cơ thể nàng.

Nàng dơ hai chân trước khều khều vào tay hắn mà van xin, nhưng sức lực càng yếu dần.

- Van người... Tiểu sắc lang.. không được động vào chỗ đó.. Van người mà.. Ân.. Ân.. Áaaa.

Từ dưới nơi tư mật của nàng một dòng nước nhỏ chảy ra mang theo mùi vị mê hoặc. Mặt nàng bây giờ đỏ ửng, chỉ muốn đào hố mà chui ngay vào.

"Hu hu.. Ta đường đường là miêu hoàng thế mà lại bị hắn.. Lần đầu của ta thế mà lại".

Nàng quay lại nhìn hắn, đôi mắt tràn đầy nửa giận của nữ nhân mà uy hiếp.

- Tên sắc lang chết tiệt thế mà lại lấy mất lần đầu của bổn hoàng, người mà không chịu trách nhiệm thì.., Không cần người chịu trách nhiệm, ta liều chết với người!!!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Luyện cốt quyết

Sau khi tiêu diệt đc bạch xà, Hắc Vũ trở lại hang động. Hắn lấy từ trong túi trữ vật ra vài cây thảo dược chữa thương cấp thấp mà hắn lấy đc khi đi săn ma thú và hắc đỉnh ra để luyện dược chữa thương cho hắc miêu. Tuy có nhiều thảo dược cấp cao nhưng vì yêu cầu cấp độ luyện dược và việc dược tính quá không lồ nên hắn không thể chế thuốc đc.

Hắc Vũ từ từ đặt con mèo nhỏ xuống. Bỗng có thứ gì đó rơi ra. Nhìn kỹ lại thì đó là một mẫu ngọc cũ nát. Nhặt nó lên mà xem xét, Hắc Vũ ko khỏi giật mình. Từ kí ức truyền thừa Hắc Vũ biết đây là một ngọc giản truyền thừa công pháp từ Thượng Cổn, đây là vật dụng mà các đại năng bước thứ hai dùng để khắc truyền thừa, cảm ngộ hoặc công pháp truyền cho người có duyên. Những thứ này không cái nào không phải tuyệt học cả.

Ánh mắt của Hắc Vũ không khỏi lửa nóng mà nhìn nó. Hắc Vũ ngay lập tức dùng thần niệm mà dò xét để đọc nhưng mà không đc. Một dòng chữ lại hiện ra.

《 TU VI KHÔNG ĐỦ 》

Hắc Vũ cố gắng thử xem vài cách khác nhưng dòng chữ đó vẫn hiện lên. Cuối cùng thì vẫn là tại tu vi hắn không đủ nên không thể đọc được. Thôi thì cũng đành vậy, những truyền thừa của đại năng không phải cứ có là đọc đc, nó cần có cơ duyên. Mà "Duyên" chữ này chỉ thể thiên cho chứ không thể lấy đc.

Chắc có thể vì mẫu ngọc này mà hắc miêu mới bị bạch xà đuổi giết.

Bỏ qua truyền mẫu ngọc, bây giờ Hắc Vũ mới để ý thấy rằng hắc miêu còn ôm một khối ngọc màu trắng khác. Đưa tay lấy mẫu ngọc từ trong lòng con mèo nhỏ. Vừa chạm tay vào bạch ngọc ngay lập tức lại có thông báo xuất hiện

《 PHÁT HIỆN "Luyện Cốt Quyết" có muốn học 》

Không cần suy nghĩ nhiều Hắc Vũ ngay lập tức mặc niệm "Có". Thông báo bị biến mất, ngay sau đó bảng thông tin của hắn hiện ra. Ngoài những mục có từ trước thì bây giờ xuất hiện thêm mục mới là 《 Tôi Luyện 》. Trong đó có hơn chục mục nhỏ khác như: luyện huyết, luyện thể, luyện thần niệm, luyện tốc, luyện tâm, luyện lực,..Tuy nhiên chỉ có mục luyện cốt là phát sáng.

.....

Luyện thể: Luyện Cốt Quyết.

Cách luyện: Dùng ma đan hoặc huyết nhục của ma thú làm tài liệu tu luyện kết hợp với ít dược thảo để chế đan. Ăn vào mượn nhờ ma lực tôi luyện cốt cách, cùng huyết nhục cơ thể giúp tăng sức chống chịu của tu sĩ.

Đăng cấp hiện tại: Chưa có

Tiến độ tu luyện: 0%

Hiệu quả: tăng DE gốc: 0. Tăng DE: 0%

Cấp độ tiếp theo. Đồng cốt.

.....

Nhìn sơ qua phần thông tin Hắc Vũ cơ bản đã hiểu cách thức tu luyện. Bên cạnh đó hắn còn biết thêm về các cấp độ luyện thể. Tất cả có 6 cảnh giới lần lượt là: Đồng cốt, Ngân quang nhập cốt, ngân cốt, ngọc mệnh, kim thân, niết bàn. Tu luyện từ Đồng cốt đến ngân cốt giúp tăng sức chống chịu bên ngoài, và xương cốt của tu sĩ. Ngọc mệnh và kim thân khi đạt đến giúp tu sĩ cải tạo nhục thân. Tu sĩ có kim thân có thể dùng nhục thể mà đón đỡ đòn đánh của cao thủ luyện hư. Niết Bàn lại giúp tu sĩ có tốc độ chữa trị kinh khủng.

Nói chung thì Hắc Vũ đã mở được một nhánh tu luyện mới để nâng cao thực lực. Luyện Cốt Quyết sẽ cho hắn một lượng lớn phòng thủ, cứ nhìn bạch xà là biết phòng thủ cao hữu ích như thế nào. Thêm nữa là vừa hay hắn có rất nhiều ma đan và dược thảo để tu luyện. Nhưng bây giờ không phải thời gian để tu luyện, trước tiên phải cứu con mèo nhỏ cái đã, không thì chẳng mấy chốc nó đi đòi nhà ma mất.

.....

Hắc Vũ bỏ linh dược vào hắc đỉnh mà luyện thuốc, chẳng mấy chốc sau mùi thuốc đã tỏa khắp căn phòng. Hắn từ từ lấy thuốc cho con mèo nhỏ uống vào. Qua một lúc khí sắc của nó cũng bắt đầu tốt dần lên.

Nhìn con mèo nhỏ trong lòng, ánh mắt không khỏi trĩu mến, môi không biết từ lúc nào đã nở một nụ cười hiền hòa. Nhìn bộ lông màu đen tuyền Hắc Vũ không khỏi nhớ trước kia.

Khi hắn đi nhận vào trại mồ côi, suốt nhiều năm liền bị xa lánh vì màu tóc và mắt. Hắn bị bọn trẻ kì thị, bị đánh đập, hắt hủi. Hắn cô độc một mình. Có một ngày Hắc Vũ nhặt được một con chó mực con bị thương, có thể do màu lông của nó mà bị mọi người hắt hủi. Hắn đã đưa nó về nhà mà chữa trị, hắn gọi nó là Mực từ đó về sau cả hai làm bạn với nhau giữa sự xa lánh của người dân và bọn trẻ ở trại

Nhưng rồi Mực bị chết. Bị Hãn Sinh và đồng bọn của hắn đánh đập mà chết. Bọn chúng nói rằng nó là một con yêu lang gây hại cho dân nên phải giết. Mọi người xung quanh chỉ biết tung hô, chỉ vào hắn mà cười nhạo. Chửi rủa bọn hắn. Hắc Vũ vô lực nằm trên đất mà nhìn người bạn của mình kêu trong đau đớn, nhìn người bạn duy nhất của mình ra đi.

Yêu thú! Yêu thú thì sao chứ! Nó đã làm hại ai! Nó có lỗi gì cơ chứ. Nó cũng là một sinh mạng a. Thân thể nó bẩn thỉu, màu đen bị ruồng bỏ nhưng có ai thấy được lòng nó. Có ai thấy được nó vô hại đến thế nào. Nó là yêu thú là kẻ ác hay chính lũ người kia tự cho mình tốt đẹp kia. Những kẻ tâm hồn đen tối hơn cả bóng đêm đó.

.....

Chẳng biết từ lúc nào hàm răng hắn đã nghiền chặt vào nhau. Khí tức hắn bắt chợt tỏa ra xung quanh, đôi mắt chẳng biết từ lúc nào đã bắt đầu hóa đỏ. Xung quanh đất đá bay lên xung quanh hắn. Cả thân thể hắn đều bao bọc bởi từng đoàn hắc khí, phía sau lưng hắn một đầu Hắc Lang với đôi mắt đỏ ngầu đã hiện ra. Sát khí phóng ra xung quanh không ngừng. Cả hang động nhiệt độ giảm xuống như mùa đông lạnh ngắt.

- Lạnh!!

Bỗng một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên, nó như ánh mặt trời xua tan đi màn đêm đen. Hắc Vũ tỉnh lại. Hắn vội vàng đi đến gần chỗ Mộc Hân. Đưa tay nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. Nàng như cảm nhận được, đôi mày đang chau lại vì khó chịu cũng bắt đầu dần ra.

Hắc Vũ đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt nàng, ánh mắt nhu hòa trái ngược hẳn với vẻ đàng đàng sát khí vừa rồi.

Được một lúc hắn lại để nàng nằm xuống, lấy ra một chiếc áo mà đắp lên cho nàng. Sau đó hắn đi ra ngoài cửa hang, ngồi đó mà suy tư.

Quảng đời trước kia của hắn chỉ một màu đen tối, nhưng từ khi gặp Diễm My và Ánh Nguyệt cuộc đời hắn đã thay đổi. Hắn có được sự quan tâm mà hắn từng ao ước, có được tình yêu của Diễm My và bây giờ là Mộc Hân. Hắn từng có ý nghĩ trả thù diệt sát cả Hắc Thành nhưng hơn 3 năm nay sống cùng các nàng, ý nghĩ đó đã phai nhạt dần. Tuy vậy kẻ có tội với hắn, hắn nhất định phải đòi nợ.

.....

Hai ngày đi qua. Con mèo nhỏ cũng đã tỉnh dậy. Nó vươn mình ngáp dài một cái.

- Tiểu miêu ngoan, đã tỉnh rồi a.

Hắc Vũ đưa tay vuốt lưng con mèo nhỏ, nó dường như đang đùa nghịch mà hai chân trước cào nhẹ vào tay hắn như làm nũng. Miệng phát ra thú minh thật dễ nghe, được một lúc thì cuối cùng cũng nằm yên mà để hắn vuốt ve.

Hắc Vũ thấy hắc miêu tuy ngoại thương đã khỏi hẳn nhưng nội thương vẫn còn. Thế là hắn dùng tay xoa bóp xung quanh con mèo nhỏ, hai tay độ linh lực vào chữa trị. Bỗng hắc miêu kêu lên một tiếng "Meo". Hắc Vũ thấy đuôi mình bị ướt.

- Ha, sao lại tiết thân rồi. Chẳng nhẽ ngươi là con cái.

Hắc Vũ nói xong liền bế hắc miêu lên, nhìn vào hai háng. Quả thật là con cái á.

Hắc Vũ không để ý thấy rằng mặt tiểu miêu bây giờ đang đỏ bừng ánh mắt đầy sát khí mà nhìn hấn. Hắc Vũ cũng chẳng nghĩ nhiều hấn lại tiếp tục xoa bóp.

Mị Nguyệt nàng thì lại khổ thôi rồi. Hắc Vũ xoa bóp làm nàng vừa ngứa vừa hấn. Hấn vì tên xú nam nhân này dám xàm sở nàng, ngứa vì hấn xoa bóp làm nàng thoải mái vô cùng mà tiết thân đến 4 lần.

-Lão Nương thẻ không giết đc ngươi ta không phả là mèo!!!!.

Hắc Vũ nào biết đâu mình đang chiếm tiện nghi của một mỹ nữ và bị nàng đòi giết đâu.

Hắc Vũ đặt con mèo nhỏ đã mềm nhũn vô lực trong lòng mà bắt đầu chế được để tu luyện

Hắc Vũ lấy từ túi trữ vật ra ma đan và thảo dược bỏ vào trong hắc đỉnh. Khi vừa mở túi mùi thảo dược bay ra khắp nơi.

"Oa! Sao tên xú nam nhân lại có nhiều thảo dược quý như vậy, Ít nhất cũng phải ngàn năm trở lên thảo dược a."

Hai mắt Mị Nguyệt sáng như sao nhìn vào túi trữ vật. Nếu mà ăn đc chỗ thảo dược ấy thì nàng sẽ nhanh chóng khỏe lại, có thể hóa hình người mà cho tên xú nam nhân kia biết tay rồi. Nhưng sau đó một màn làm cho Mị Nguyệt càng kinh dị hơn. Chỉ thấy Hắc Vũ cho ma đan vào đỉnh luyện dược. Sau đó trực tiếp ăn vào.

-"Tên sắc lang này bị điên rồi à. Nhân loại như hấn làm sao chịu đc ma khí từ ma đan chứ, hấn không sợ ma khí thôn phệ thần trí sao!?. Đúng là muốn chết mà. "

.....

Hắc Vũ không hề biết con mèo nhỏ đang ngấm nghe chỗ dược thảo của hấn.

Hắc Vũ chuyên tâm mà luyện hóa dược hiệu. Sau một ngày qua đi. Bây giờ Hắc Vũ cảm giác xương cốt của mình cứng rắn hơn trước kia rất nhiều.

Hắc Vũ không khỏi thán than mình may mắn khi chỗ ma đan đó vừa đủ hấn tu luyện đc Đồng cốt.

Đăng cấp hiện tại: Đồng Cốt

Tiến độ tu luyện: 2%

Hiệu quả: tăng DE gốc: 27 Tăng DE: 5%

Cấp độ tiếp theo. Ngân Quang Nhập cốt.

Hắc Vũ tốn 2 phần 3 chỗ ma đan để luyện đc đồng cốt nhưng mà phần còn lại chỉ nâng tiến độ tu luyện đc có 2%. Đủ để thấy khó khăn thế nào.

《 Tên: Hắc Vũ》

《Tuổi: 18》

《Tu vi: Dung Linh trung kỳ》

Thuộc tính: Âm

HP: 287/287

AD: 203/203

SP: 196/196

MP: 354/354

AP: 289/500

DE: 87

Hấp dẫn: 30

Hắc Vũ cũng thật không ngờ đc rằng ngoài có tác dụng luyện thể thì chỉ số của hấn cũng đc tăng lên kha khá. Thật sự là trận đấu này đc lợi rất nhiều.

Mấy ngày sau, Hắc Vũ chỉ ngồi trước cửa hang mà tu luyện, hoặc cs lúc thì xoa bóp chữa trị cho con mèo nhỏ làm cho hắc miêu mềm nhũn suốt ngày.

Sau 7 ngày hôn mê thì Mộc Hân cũng đã tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Lý Uyển Phượng

Sau vài ngày hôn mê thì cuối cùng Mộc Hân cũng đã tỉnh lại.

Nàng đã mơ một giấc mộng kì lạ vô cùng. Nàng thấy mình là nàng công chúa giữa trồn cung điện xa hoa. Toàn thân là một bộ cung trang màu đen tuyền. Xung quang nàng là vô vàn người hầu quần áo chỉnh tề, tất cả cầm trong tay sáo trúc, đàn ngọc mà tấu lên khúc nhạc du dương. Nàng là nàng công chúa cùng hoàng tử khiêu vũ. Chỉ thấy hoàng tử đó cũng một thân hắc y. Mặt mũi góc cạnh, đôi mắt đen tà mị nhìn nàng triu mến. Chính là Hắc Vũ tình lang của nàng. Cả hai cứ như vậy mà khiêu vũ đến quên thời gian.

Khi bản nhạc kết thúc cũng là lúc Mộc Hân tỉnh dậy. Đầu tiên là nàng cảm thấy đầu mình đau như búa bổ, cơ thể cứng ngắc như đã lâu không cử động. Nàng cảm thấy mình bây giờ yếu đuối như một phàm nhân vậy.

- Nàng tỉnh rồi a, uống viên đan này đi cho đỡ mệt.

Mộc Hân nhìn sang bên thì đã thấy Hắc Vũ đã ở đó từ bao giờ. Hắn nhìn nàng cười triu mến, đưa cho nàng một viên đan dược nhỏ màu lam.

Mộc Hân ngay lập tức lấy viên đan dược mà ăn vào, sau đó quay sang Hắc Vũ mà hỏi.

- Thiếp đã hôn mê bao lâu rồi a?

Hắc Vũ đưa tay vén sợi tóc rối loạn trên đầu nàng mà trả lời.

- Mèo lười nhà nàng hôn mê hơn 7 ngày rồi đó!

Mị Nguyệt đang nằm cạnh gần đó nghe vậy không khỏi chu miệng lên mà cãi.

- Tên chết tiệt kia. Họ nhà lão nương có ai lười như cô ta chứ hả. Ngươi có biết tôn trọng mèo không vậy!!

Nàng vừa nói vừa lấy chân cào cào vào người Hắc Vũ tỏ vẻ kháng nghị. Nhưng kháng nghị của nàng bị hắn bỏ ngoài không để ý đến.

- Tên người hầu này, ngươi dám không để ý lão nương à. Ta cần chết ngươi!!.

Nói là làm. Con mèo nhỏ ngay lập tức đưa miệng lên mà cắn mạnh vào chân hắn. Nhưng mà vừa mới chạm vào thì nàng không khỏi cảm thấy như cắn phải thiết bản vậy, cứng vô cùng.

.....

Mộc Hân nghe hắn trêu mình như vậy thì mặt ngọc lại đỏ lên. Thật là khi ở cạnh hắn không biết tại sao nàng luôn thất thố như vậy. Nhìn thấy nàng ngượng ngùng như vậy, Hắc Vũ không khỏi mắt nhìn càng nhu tình hơn. Hắn xoa đầu nàng:

- Thôi, nàng hãy ngồi điều tức một tí đi. Bị trúng huyền thuật đó cũng ảnh hưởng nhiều đến thức hải của nàng.

Nói xong Hắc Vũ lại đi ra một bên gần đó vừa làm hộ pháp cho nàng, vừa luyện một chút đan dược. Mộc Hân cũng đã bắt đầu ngồi khoanh trên mà điều tức. Nàng bị trúng huyền thuật khá nặng nên mới bị hôn mê. Thức hải bị một bài thương tổn nhỏ. Thật may là không quá nguy hại.

Mị Nguyệt thấy Hắc Vũ vẫn còn bơ mình thì tức giận vô cùng. Nàng rón rén bước từ từ một cách nhẹ nhàng đến túi trữ vật đang toát ra mùi thảo dược nồng nặc của hắn. Đôi mắt sáng lấp lánh như sao, khóe miệng còn chảy dài một hàng nước miếng.

Sau hơn một tách trà thì cuối cùng cũng đến nơi, nàng thò đầu vào bên trong túi, nhẹ nhàng lôi ra một cây thảo dược sau đó lại từ từ đi ra một chỗ khác.

"Haha cuối cùng lão nương cũng thành công rồi!"

Trong cơn vui sướng nàng ngay lập tức một ngụm ăn sống cây thảo dược đó. Ăn sống thảo dược, việc làm như vậy tu sĩ nhân loại không ai giám làm chỉ có ma tộc hoặc yêu tộc có cơ thể, thể chất đặc biệt mới giám làm vì nếu không cẩn thận mà được lực quá hiệu bạo thể mà chết.

Suốt mấy ngày này, Mị Nguyệt vẫn luôn thử mọi cách để ăn trộm thảo dược của Hắc Vũ nhưng lần nào cũng bị hắn bắt được. Sau đó lại là một trận xàm sở nổi lên. Nhưng may rằng lần này tên xú nam nhân đó không để ý.

Chẳng mấy chốc Mị Nguyệt đã đánh chén xong 1 cây thảo dược cấp 5 ngàn năm tuổi. Nàng lại tiếp tục đi trộm tiếp một cây nữa nhưng...

"Sao cơ thể ta cảm thấy căng cứng vậy nhỉ.... Nóng!... Nóng quá! "

Mị Nguyệt đi càng ngày càng loạng choạng, cơ thể như bị phồng lên thành một cục bông, nàng cảm thấy linh lực trong người mình di chuyển vô cùng hỗn loạn, thật sự cảm giác chúng nó như cả một biển nước bị nhét vào trong cái bể bơi vậy.

- Haiz,. Cho chữa cái tội ăn vụng đi!.

Hắc Vũ vốn biết con mèo nhỏ ăn trộm thảo dược nhưng lần này hắn để cho nó thành công. Hắn muốn cho hắc miêu biết đc tác hại thì lần sau nó sẽ sợ mà không dám nữa.

Hắc Vũ tiến đến bế con mèo nhỏ. Hai ngón tay cái đặt ở phần bụng, dùng sức ấn,

- Ọe.. ọe...

Con mèo nhỏ nôn hết chỗ thảo dược đã ăn vào, may thay là nó mới chỉ tiêu hóa đc một phần không thì dù nôn ra vẫn có thể bạo thể như thường.

Thảo dược trong túi trữ vật của hắn đa số là lấy từ dược viên, cái nào cũng có dược lực gấp mấy trăm lần loại bình thường. Ấy thế mà con mèo nhỏ bây giờ mới có tu vi cấp 3 sơ kỳ cũng giám ăn sống, dù cho có là ma thú thì chắc cũng bị dược lực no bạo.

Sau một lần chết hụt, Mị Nguyệt mềm nhũn nằm trong lòng Hắc Vũ.

"Thật là mất mặt mà, đường đường toái hù cao thủ như ta, kè gắp kè sợ ấy thế mà lại vì ăn một cây thảo dược cấp 5 mà suýt chết. Thật là quá mất mặt."

- Ê tên người hầu mát xa cho bồn hoàng nhanh!!

Hắc Vũ ôm cn mèo nhỏ trong lòng chỉ thấy nó dụi dụi vào tay mình, biết rằng nó lại muốn cho mình xoa bóp đây. Sau vài ngày đc Hắc Vũ xoa bóp cho cơ thể mềm nhũn liên tục thì Mị Nguyệt cũng thôi phản kháng nữa, thay vào đó bây giờ nàng coi Hắc Vũ thành người hầu của mình, tên hầu cận chuyên môn mát xa cho nàng.

- Đứng rồi.. chỗ đó... ần.. xuống dưới tí nữa... Ừm đứng rồi... Mạnh nữa lên..... Ần... Ần...

- Méoooooooo!!!!

Mị Nguyệt đang nằm thư giãn thì đột nhiên bị một đôi tay mềm mại nhấc hẳn lên một cách bất chợt. Người bế nàng lên là một mỹ nữ, đôi mắt nàng mở to lấp lánh đầy sao mà nhìn Mị Nguyệt.

- Ôi dễ thương quá!!

Mộc Hân khi điều tức xong vừa mở mắt ra thì thấy con mèo nhỏ trong lòng Hắc Vũ. "Ồi màu lông đen óng mượt của nó, đôi tai đó, cái thần thái kiêu xa đó, oa dễ thương quá đi!". Ngay lập tức Mộc Hân đứng dậy mà đi về phía Hắc Vũ. Bắt lấy con mèo nhỏ đang hưởng thụ trong lòng hắn. Nàng ôm nhỏ mà vui đùa đủ kiểu. Nào là chải chuốt lông mao, đùa nghịch cái đuôi dài, hay là bế nó mà cưng nựng.

- Con mụ lười này bỏ lão nương ra, người không thấy ta đang đc mát xa à. Méooo. Bỏ ta ra. Tên xú nam nhân kia không thấy chủ nhân của người đang gặp nạn à.

- Cứu bồn hoàng mau!!

Hắc Vũ vẫn đề yên không có biểu hiện gì nhiều vì bây giờ trong mắt hắn chỉ có hình ảnh ngây thơ tình nghịch của Mộc Hân. Nào đâu còn tâm trạng mà để ý con mèo nhỏ đang kêu trời gọi đất.

.....

Sau khi Mộc Hân tỉnh lại thì hai người một mèo lại bắt đầu đi săn ma thú. Nhưng cả hai lại càng cảm thấy là lạ. Hầu như con ma thú nào gặp bọn hắn đều cố gắng chạy trốn. Những con ở lại đối chiến chỉ toàn là những con cấp 3 hậu kỳ hoặc đỉnh phong nhưng mà Hắc Vũ cảm thấy dường như bọn chúng không phát huy đc quá 1 nửa thực lực. Chỉ vài ba chiêu là đã diệt sát đc. Hắc Vũ thấy vậy cũng không khỏi suy nghĩ một phần là do thân phận của hắc miêu, tuy nhiên hắn chỉ đoán đúng một nửa.

.....

Mị Nguyệt những ngày này như sống trên tiên. Hắc Vũ mỗi ngày đều cho nàng xoa bóp một lần. Còn Mộc Hân thì cưng chiều nàng phải biết. Thậm chí nàng còn lấy thảo dược cấp 5 cho Mị Nguyệt ần, thế là con mèo nhỏ đã coi cả hai người là người hầu của riêng mình. Có giáo huấn bọn trước của Hắc Vũ nên lần này nàng ần rất từ từ, một ngày chỉ một miếng nhưng cũng đủ nàng no căng rồi. Thực lực của Mị Nguyệt cũng dần dần khôi phục từng ngày.

Tuy nhiên Mộc Hân và Hắc Vũ là đôi vợ chồng son nên việc hoạt động đặc biệt là không thể thiếu. Mỗi lần như vậy cả hai đều không biết rằng còn có đôi tượng nhỏ tuổi ở bên cạnh.

- Hai tên chết tiệt!!! Các ngươi có biết còn có bốn hoàng ở đây không hả!?

Mị Nguyệt tuy là ma tộc tu luyện ngàn năm, tuy khi còn nhỏ nàng cũng thấy phụ mẫu mình làm qua nhưng mà với nàng thì chưa có lần nào. À không phải lần đầu của nàng bị Hắc Vũ cướp mất rồi. Hầu như đêm nào Mị Nguyệt cũng phải nghe bản hòa nhạc này, đã thế nó còn diễn ra rất lâu. Trong lòng nàng không khỏi oán thầm hai người không thôi.

Đến tận khuya thì trận chiến mới dừng lại. Mị Nguyệt mới từ một góc khác bò vào giữa hai người cuộn tròn mà nằm ngủ. Mấy ngày này nàng đã quen như vậy rồi. Một cánh tay mạnh khỏe vòng qua người nàng mà ngủ.

Thấy sự sự thì đây là quãng thời gian bình yên nhata từ khi mất song thân của nàng. Không còn la lối, không cần cảnh giác. Không cần phải đối diện sinh tử mỗi ngày, nàng như trở về ngàn năm trước, trở về vòng tay an toàn của phụ mẫu

- Mẫu thân, phụ thân, nữ nhi nhớ hai người!!

Mị Nguyệt nằm đó ngủ say, khóe mắt vẫn còn vương giọt lệ.

...

Mấy ngày sau cả hai đã đi hầu như gần hết khu vực thứ 2 một lần nữa, ma thú ở đây gần như là tuyệt chủng đến nơi rồi.

Cả hai đang đi thì bỗng cảm nhận đc gần đây có người đang chiến đấu với ma thú. Mấy ngày này không phải lần đầu tiên họ gặp phải thí sinh khác, trước đó họ cũng đã gặp qua một hai tổ đội, thực lực chủ yếu ở Khai Mạch tầng 8,9. May ra có một người Dung Linh sơ kỳ. Họ gặp cả hai thì không phải phát sợ về thực lực của Mộc Hân và Hắc Vũ, bên cạnh đó là chết mê về đẹp của Mộc Hân. Phải biết rằng Mộc Hân vốn đã là mỹ nữ rồi thêm nữa đạo gần đây nàng đc tắm trong ánh nắng tình yêu nên càng mê người. Tuy nhiên mấy tên kia vẫn còn muốn sống dài dài nên cũng chỉ chào hỏi qua loa, không dám có ý nghĩ gì khác.

Trận chiến hai người cảm nhận đc có khác biệt. Đây là một Dung Linh sơ kỳ tu sĩ chiến đấu với một đầu ma thú cấp3 trung kỳ. Người này có vẻ đã bị thương rấy nặng. Mênhn cũng sắp rơi vào tay ma thú.

Hắc Vũ thật sự là không muốn dính vào phiền toái chút nào, hẳn không hề có ý định đi cứu người nọ nhưng mà lão bà đại nhân lại vẫn sách cổ mà lôi hẳn đi về phía đó, trong khi Hắc Vũ chưa kịp nêu ý kiến.

Đi có một lúc là cả hai đã đến nơi. Chỉ thấy một mảng đất xung quanh đất đá bị xói tung cả lên. Gần đó một con sư hùng cấp ba trung kỳ, thân cao gần 3 mét đang từ từ tiến lại gần một thiếu nữ. Nàng mặc một thân lam y. Y phục của nàng rách vài nơi để lộ nước da bạch ngọc cùng vô hạn xuân quang. Mất phượng, mày ngài, đôi môi đỏ hồng. Khuôn mặt trắng trẻo toát lên vẻ ngây thơ. Khóe miệng nàng có hàng máu chảy dài chứng tỏ thụ thương ko nhẹ. Tay phải nàng đang cầm một thanh nhuyễn kiếm màu lam sắc có sức mà chống đỡ cho cơ thể không bị ngã xuống.

" Chẳng nhẽ ta lại phải chết ở đây sao"

Nhìn con sư hùng trước mặt, nàng vô cùng không cam lòng chút nào. Con Ma thú dơ cự trảo của mình lên chuẩn bị vô xuống kết thúc cuộc đời của đóa hoa xinh tươi trước mặt.

Xoẹt!!

Một đường kiếm lóe lên trong không trung, chỉ thấy con sư hùng hết lên đau đơn quay phắt người lại về phía kẻ đánh lên. Nhưng mà khi vừa quay lại thì đánh úp vào nó là hai luồng uy áp khủng bố.

Thân hình nó run bần bật. Một luồng uy áp hiển nhiên là từ hắc miêu rồi. Nàng tu luyện hơn ngàn năm giết không biết bao nhiêu ma thú cùng ma tộc, tất cả chỗ đó đã góp lên sự uy nghiêm của bậc vương giả trong nàng. Mấy tên ma thú cấp thấp này chẳng là gì mặc dù bây giờ cảnh giới bị áp chế.

Một luồng uy áp khác còn mãnh liệt hơn cả con mèo nhỏ. Nếu uy áp của Mị Nguyệt là từ vương giả thì uy áp đó là của kẻ sáng tạo đối với tạo vật. Mà luồng uy áp đó lại phát ra từ tên hắc y thanh niên kia.

Sư Hùng nhanh chóng hoàn hồn lại quay đầu định chạy trốn nhưng vừa mới quay đầu, lại một đường kiếm xuất hiện trong không trung cắt bay đầu của nó xuống đất. Máu thú phun tung tóe, thú đàn bị cắt làm đôi rơi trên mặt đất.

.....

Thiếu nữ lam y nhìn thấy vậy thì triệt để ngây người như phỗng. Chỉ 2 đường kiếm đã lấy đi mạng của một con ma thú cấp 3 trung kỳ, người xuất kiếm phải mạnh đến mức nào a.

- Này!! Cô nương không sao chứ!.

Một giọng nói thánh thoát vang lên làm cho thiếu nữ lam y chột hoàn hồn lại, nhìn mỹ nữ trước mặt nàng biết rằng người vừa cứu mình chính là nàng ta. Thiếu nữ vội vàng đứng dậy chuẩn bị tạ lễ nhưng mà nhìn lại quần áo của mình không hề chỉnh tề chút nào lại để ý thấy thấy 1 tên nam nhân đang tiến gần phía này thì mặt nhỏ không khỏi đỏ bừng, vội lấy tay che lại.

Mộc Hân thấy nàng như vậy, để ý thấy Hắc Vũ thì không khỏi ám cười. Nàng vội lấy ra một chiếc áo dài mà trùm lên cho thiếu nữ.

Thiếu nữ lam y vội nhận lấy. Chắp hai tay cúi người cảm tạ

- Cảm ơn ân cứu mạng của tiền bối. Nhờ ân của hai người, thật may tiết nữ xիր bị thương nhẹ thôi.

- Cô nương nói quá rồi. Chúng ta chẳng hay đi qua đây nên mới tiện tay cứu giúp.

- Nào có quá, nếu không nhờ bai vị tiền bối thì tiểu nữ có khi đã hương tiêu ngọc vẫn rồi!!

- Hi hi ta thấy cô nương với ta tuổi tác không khác biệt lắm, hay cứ gọi ta tiếng ti ti đi thế là đc rồi cần gì báo ân.

Thiếu nữ nghe vậy cũng đành nghe theo. Hắc Vũ ở một bên nghe cuộc nói chuyện của hai người, khi đến đoạn Mộc Hân xưng ti ti thì không khỏi ám cười, thì ra nàng vẫn canh cánh lo lắng chuyện tuổi tác a.

Với thiên tính của phụ nữ các nàng thì chẳng mấy chốc đã xưng muội gọi tỷ một cách lưu loát. Hai nàng giới thiệu sơ qua về nhau. Thì ra thiếu nữ lam y này tên là Lý Uyển Phụng. Nàng là trưởng nữ của Lý gia tại kinh thành. Năm nay đủ tuổi nên đến Ninh Hải Tông để học nghệ. Nhưng thực chất là nàng đến đây để tìm tỷ muội tốt của mình, vài năm trước do có thiên phú kinh người nên đã được đưa đến Ninh Hải tông. Uyển Phụng gần đây mới đột phá Dung Linh kỳ nên đc gia tộc cho đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Diệp mỹ nữ

Họ Lý, nếu đặt ở thân giới này thì nó cũng chỉ là một cái họ bình thường tuy nhiên ở Nam Quốc này lại khác. Hiện tại Nam Quốc đc trị vì dưới lá cờ của Vân gia tuy nhiên không trong dân chúng không biết đến Họ Lý.

Nam Quốc hơn ngàn năm trước vốn là một quốc gia dưới ách thống trị của Minh Quốc, tuy nhiên khi đó tại Nam Quốc một thiên tài tuyệt thế đã đc sinh gia. Đó chính là Tuệ Vương - Lý Trần Thiên. Ngài vốn ban đầu vốn chỉ là một phạm nhân trong một gia đình bình thường, nhưng nhờ sở phận cùng với tư chất kinh thiên chỉ mất hơn 100 năm đã đạt đến tu vi Nguyên Anh kỳ đỉnh phong. Nhờ thực lực cường đại và lòng yêu quê hương, Lý Trần Thiên đã đánh bại Hoa Ngải Thụy- vua bấy giờ của Minh Quốc- giành lại non sông nước nhà.

Tuy vậy nhưng với lòng nhân từ của mình, ngài không hề xâm chiếm Minh Quốc mà chỉ vơn vện đòi lại quyền tự do cho quê hương. Sau trận đại chiến đó Nam Quốc đã đc thành lập lại, Lý gia từ đó cũng thành long phượng ở Nam Quốc. Nhưng chỉ hơn 20 năm sau, Lý Trần Thiên thoái vị mà bất vô âm tín, có người nói ngài đã đi tìm cơ duyên để tiếp tục trên con đường tu luyện, có người nói ngài đã bị trọng thương trong trận chiến 20 năm trước mà sắp qua đời,....

Dù là lý do gì thì từ đó Lý gia bắt đầu lụi tàn, Nam Quốc rơi vào tay các gia tộc khác. Tuy vậy thì lạc đà gầy vẫn hơn con ngựa béo. Mặc Dù bị thà thế nhưng dù gì Lý gia vẫn từng gia tộc đâm sinh ra thiên tài tuyệt thế. Vì vậy Lý gia vẫn thâm sâu khó lường, ai biết đc vị thiên tài kia để lại gì cho Lý gia hay là Lý gia thất thế chỉ là một bước cờ của họ.

Thế nhân nghĩ như vậy là có lý do. Lý gia qua mấy ngàn năm vẫn cường giả vô số, trong gia tộc không thiếu Dung Linh, Kim Đan tu sĩ. Thế lực của họ chỉ dưới triều đình. Bên cạnh đó Lý gia luôn ở phe trung lập, họ chỉ phát động lực lượng của mình chống ngoại lai. Không một chút nghiêng về phía nào cả. Lý gia như thủ hộ thần ở Nam Quốc vậy. Họ đc người đời tôn sùng không ngớt. Các thế lực khác vẫn luôn cố giao hảo.

Nhưng mà chục năm gần đây Lý gia và Vân gia qua lại ngày càng thân thiết hơn. Thậm trí trưởng nữ Lý Uyển Phụng của Lý gia đã đc đính hôn với hoàng tử duy nhất Vân Thanh Phong. Việc thông hôn này đã làm một hồi oanh động ở Nam Quốc. Hai thế lực hàng đầu có dấu hiệu liên hiệp với nhau thì có vẻ không hề ổn chút nào. Dù cả hai bối mục đích gì thì mấy lão quái vẫn đánh hơi đc mùi bất ổn. Những tông môn và thế lực ở Nam Quốc tuy thấy điều này bất thường nhưng vẫn mắt nhắm mắt mở để chờ động tĩnh tiếp theo của hai gia tộc.

.....

Lý Uyển Phụng mặc dù có vị hôn thê nhưng mà thực chất lại chưa gặp đc mấy lần, mặt khác nàng lại thân thiết bởi muội muội của Vân Thanh Phong hơn. Tuy nàng nói với hai người là tìm vị muội muội kia nhưng thực tế nó lại khác xa.

1 năm trước

Đại sảnh của Lý gia. Có duy nhất hai người: một nam một nữ ở trong đó.

Nam nhân là một trung niên, thân hình cân đối, ánh mắt uy bức, mặc một bộ trường bào màu lam đậm. Hắn đứng đó uy nghiêm vô cùng. Cô gái là một thiếu nữ đôi mươi mi thanh tú mục, mái tóc dài thướt tha. Cô gái hơi cúi đầu, vẻ mặt ủy khuất vô cùng.

- Phụng nhi à! Con phải hiểu rằng tương lai gia tộc ta đang đặt ở cuộc hôn nhân này!
- Nhưng mà phụ thân, nữ nhi nào có thích hấn, thậm chí mặt còn chẳng thấy đến 1 lần. Ngoài từ Vân muội kể lại thì con biết hấn là ai chứ.
- Thích hay không thích thì làm sao!!.. Tu sĩ chúng ta thì để tâm đến thứ đó làm gì cơ chứ!??
- Nhưng mà Phụng nhi muốn lấy nam nhân mình yêu phó thác cả đời. Con không hề muốn tu luyện.

Lão giả nghe nữ nhi mình thì lửa giận bùng bùng.

- Đồ nghịch tử này, gia tộc phá thác trên vai ngươi, thế mà ngươi nói dc câu như vậy à!!!
- Không nó nhiều nữa, truyện này ta đã quyết định từ lâu rồi, chống đối cũng không có tác dụng.

Nói xong lão giả vẫn giận bùng bùng mà đi ra ngoài bỏ lại nữ nhi của mình đang khóc sụt sùi. Tại sao nàng lại khổ như vậy chứ, đến cả cuộc đời mình còn không dc quyết định. Cha nàng bắt nàng phải gả cho một người xa lạ. Vân Thanh Phong - hoàng tử duy nhất của Nam Quốc - Đại sư huynh xuất chúng nhất trong Ninh Hải tông, tất cả những gì nàng biết chỉ có vậy. Thậm chí hấn dài ngắn thế nào nàng cũng không biết.

Phụ thân còn bắt nàng phải đi đến Ninh Hải Tông tiếp cận để mà quyến rũ hấn, để nắm quyền chủ động trong mối hôn sự này. Càng nghĩ nàng càng đau lòng khôn cùng..

.....

- Tiểu Phụng!!

- Tiểu Phụng!!

....

- A, xin lỗi Mộc Tỷ! Vừa nãy tỷ hỏi muội gì vậy??

- Muội ấy nha, ta hỏi muội ba lần rồi mà không trả lời! Hay là.. Lại nhớ đến chàng trai nào rồi!!

Nghe vậy Uyển Phụng mặt đỏ bừng, nhưng chỉ lúc sau lại cúi đầu mà ủ rũ. Ha ha, nàng làm sao có quyền mà đi yêu ai cơ chứ

Mộc Hân thấy biểu hiện của nàng ta như vậy thì biết nàng có vấn đề gì đó nên cũng vội chuyển chủ đề.

- À mà ta vẫn chưa biết tại sao muội lại bị con sư hùng đó tấn công vậy??

Uyển Phụng nghe vậy thì ngay lập tức lửa giận cao vút.

- Hừ! Đều là do bọn chết tiệt kia hại muội! Muội mà bắt dc chúng thì cứ phải băm thành từng mảnh.

Nàng nắm chặt hai tay mà quơ quơ liên tục, kết hợp với khuôn mặt ngây thơ của nàng trông vô cùng dễ thương.

- Ô! Có chuyện gì mà làm muội tức đến vậy!??

- Hừ!! Đều tại lũ nam nhân vô sỉ kia, chúng trêu chọc con sư hùng đó khiến nó tức giận mà đuổi theo, xong cuối cùng chạy đến chỗ muội để muội làm vật hi sinh mà chạy thoát!!

Nghe vậy Mộc Hân không khỏi lửa giận cũng xông lên đầu

- Hừ Hừ!! Đúng là lũ vô sỉ mà!?

Hắc Vũ ôm con mèo nhỏ đi phía sau hai người một đoạn, nghe Mộc Hân nói như vậy không khỏi lắc đầu mà cười khở. Không biết ai hơn thối trước còn chơi hấn vài bận như vậy a. Bây giờ đã quay sang mắng người ta rồi.

Như hiểu dc ý nghĩ của Hắc Vũ, Mộc Hân vừa nói xong thì cũng không khỏi đỏ cả mặt mo.

- À mà, Mộc Hân tỷ tỷ, tên nam nhân kia là gì của tỷ vậy?. Ta thấy hấn cứ im lìm từ nãy đến giờ, toàn thân thì toàn màu đen. Mặt thì lạnh tanh. Chẳng nhẽ hấn là....

- Hừm muội đoán đi.

- A.. Hấn là người hầu của tỷ.!!

Uỳnh!! Câu nói của Uyển Phụng như tảng đá nện thẳng vào đầu Hắc Vũ, mặt hấn xám xịt lại, thật là không biết nói gì luôn. Nhìn hấn giống tên người hầu lắm sao.

- Ha ha.. haha.. Ôi tỳ chết cười mất... haha...

Mộc Hân thì như không tìm không phải cười đến ôm cả bụng. Con mèo nhỏ cũng chẳng khác hơn: " Haha.. haha... tên sắc lang này nguoi thấy chưa, đến con nhóc này còn thấy nguoi giống nguoi hâu kia kìa.. haha..". Bên cạnh Uyển Phụng thấy biểu hiện của hai người không khỏi lấy làm lạ.

" Chẳng nhẽ mình lại đoán sai sao. Không có khả năng a, tuy mình ở trong gia tộc suốt nhưng cũng không phải cái gì cũng không hiểu nha. Bên cạnh phụ thân ngày nào chẳng thấy mấy tên như vậy. Suốt ngày chỉ mặc mỗi bộ đồ đen, lúc nào cũng đi theo mà một câu cũng chẳng nói, không phải vệ sĩ, nguoi hâu thì là ai đc a. Nhưng mà tên này hơi khác biệt một chút: quần áo cũng màu đen nhưng ít nhất đẹp hơn mấy tên kia, mặt tuy lạnh nhưng rất tuấn tú nha.!!!. Phải chắc chắn mình đoán đúng rồi "

Mãi một lúc lâu sau thì Mộc Hân mới bình tĩnh lại đc, vừa quay lại thì thấy Hắc Vũ đã ngay phía sau nàng. Chưa kịp hiểu truyện gì thì đôi môi nàng đã bị đột kích. Hàng răng ngà đã bị công phá, chiếc lưỡi đình hương đã bị quân địch bắt cóc. Nụ hôn nồng cháy kéo dài hơn 3 phút mới kết thúc, khi Hắc Vũ thối lui. Mộc Hân như con mèo nhỏ nép mình vào trong lòng của Hắc Vũ.

Uyển Phụng bên kia thì hay rồi, nàng mặt đỏ phừng phừng mà trực tiếp hóa đá. " Tên... tên này vừa mới làm gì a. Hắn lại dám giữa thanh thiên bạch nhật mà làm vậy với Mộc tỳ thật là không có quy củ mà "

- Đồ xấu xa nhà chàng, nguoi ta có nói gì đâu mà phạt như vậy. Chàng nếu muốn phạt thì qua mà phạt Tiểu Phụng kia kìa.

Hắc Vũ thấy Mộc Hân trong hôn dỗi thì chỉ cười nhẹ ghé vào tai nàng, phả luồng hơi nóng

- Nhưng nàng là thể tử của ta a!!.

Mộc Hân nghe thấy vậy thì má hồng càng đỏ hơn. Mặt ngọt tuôn trào khắp lòng nàng. Thấy biểu hiện của Uyển Phụng thì cuối cùng Mộc Hân cũng mở miệng giải thích:

- Hi hi giới thiệu với muội, đây là phu quân của tỳ. Chàng tên là Hắc Vũ.

- A.. Xin..xin lỗi công tử, tiểu nữ không phải cố ý!!

Nghe thấy lời của Mộc Hân, Uyển Phụng giật bắn cả nguoi, vội vàng cúi đầu mà xin lỗi.

- À cũng không có việc gì, tại hạ không hề để ý.

" Xi.. Đồ nói rồi không chớp mắt, nếu mà không để ý thì tại sao lại phạt nguoi ta cơ chứ, đã thế còn nheo nguoi ta nữa " Mộc Hân phồng má lên mà liếc xéo Hắc Vũ.

.....

Sau một hồi hàn huyên thì cả 3 lại tiếp tục lên đường tiếp tục. Thế là từ đó đội quân của Hắc Vũ lại có thêm một thành viên. Đây thực chất là lần đầu tiên Uyển Phụng ra khỏi nhà và đi săn yêu thú. Trước kia cùng lắm là nàng tập luyện trong khuôn viên của gia tộc. Nói thẳng là nàng đúng chuẩn 1 tiểu thư đài các. Có cô nàng này đi cùng cả hai không ngớt truyện cười, nàng ta quá đơn thuần ngây thơ luôn.

Tuy nhiên Hắc Vũ thì không ớn lắm. Nên nhớ hần tu song tu công pháp linh lực trong nguoi hần tăng đồng nghĩa với việc dương khí của hần càng ngày càng đầy cần nữ nhân để song tu làm tinh thuần hơn cho linh lực. Nhưng khổ nỗi ở đây còn có trẻ nhỏ a. Bọn hần làm việc thì cũng phải tránh Lý Uyển Phụng, nhưng mà cô nàng này lại quấn lấy Mộc Hân không rời. Thực chất thì Hắc Vũ có song tu công pháp nên cũng nhìn đc một hai nhưng mà khổ nỗi là cái tính nghịch ngợm của Mộc Hân lại nổi lên, chuyên môn khiêu khích hần. Hắc Vũ thù cũng chỉ đành phạt nàng hôn môi mà vót vát lại chút ít.

Lại vài ngày qua đi, sau khi Lý Uyển Phụng gia nhập vào tiểu đội của Hắc Vũ, qua vài ngày chứng kiến thực lực của cả hai người thì nàng không thể tin vào hiện thực nữa. Mộc Hân thì cũng thôi đi, dù gì thì khi đc cứu thì nàng cũng thấy sợ qua sức mạnh của Mộc Hân rồi. Nhưng Hắc Vũ thì lại khác, thực lực của hần phải gọi là quái thai dị dạng. Ma thú gặp hần thì chạy mất dạng, bọn mạnh hơn thì co dúm lại như con cún con. Đánh giết thì trong vòng một chiêu là xong.

Mà đặc biệt là kiến thức của hần toàn từ đâu đâu. Quan trọng là kiếm pháp vô cùng tinh xảo. Mỗi ngày nàng đều thử so kiếm với hần nhưng mà chủ chưa đến hai chục chiêu đã bại trận. Phải biết rằng kiếm pháp nàng luyện là do Lý gia tổ tiên để lại, tuy nàng luyện đc ko thuần thục lắm nhưng ít nhất thì khi đánh với đối thủ cùng Dung Linh kỳ đáng nhẽ không nên thua thảm như vậy. Thậm trí Mộc Hân tỳ tỳ cũng chỉ đánh hòa với hần mặc dù thực lực cao hơn Hắc Vũ một đoạn.

Mộc Hân cũng thắc mắc không hiểu. Dù gì thì nàng cũng là Nguyên Anh lão quái, kiếm làm bạn với nàng 200 năm có thừa ấy vậy mà phá Uyển Ương kiếm pháp của Hắc Vũ đang dùng rất khó, cho dù độ linh hoạt và kinh nghiệm ko bằng nàng. Mộc Hân duy nhất đánh hòa với Hắc Vũ là khi cũng dùng Uyển Ương kiếm.

Điều này cũng không có gì lạ. Uyển Ương kiếm pháp tuy dễ học nhưng uy lực không bình thường. Dù gì thì nó cũng đc một đỉnh phong b2 tạo ra cơ mà. Qua hơn nửa năm luyện tập kiếm pháp này cùng với hơn 4 tháng săn giết ma thú cũng đủ làm cho Hắc Vũ kinh nghiệm chiến đấu càng phong phú hơn.

Chỉ vào ngày thì tiểu đội của Hắc Vũ đã san bằng cả khu vực thứ hai luôn rồi. Bây giờ cả 3 đều phi hành mà di chuyển cho nhanh, chém giết thì trong một

nốt nhạc nên tốc độ này không có gì lạ.

.....

Ninh Hải tông

Đã qua 5 tháng của cuộc thi tuyển, nhưng mà từ khi xảy ra vấn đề của Hắc Vũ thì càng ngày trước bia đá càng đông nghịt hơn. Nhưng mà tất cả các đệ tử trong tông lại không ai được đến gần bia đá quá 25 m. Vì cơ bản thì ở đó đang có một đồng lao quái đang ở đó, chẳng tên nào ngu mà dám mon men lại gần.

Từ khi sự kiện về điểm của Hắc Vũ xảy ra thì t8n tức lan nhanh như vũ bão đến tai biết bao nhiêu thế lực và lão quái ở Nam Quốc. Các cường giả cấp tốc mà đi nhanh đến Ninh Hải tông mà xác định sự việc.

Ở đây đếm sơ qua cũng đã gần 50 chục người rồi. Ninh Hải tông có 12 người, còn lại thù là mấy cao thủ ở nơi khác đến.

Bỗng tất cả lão quái đều nhìn về một phía trên không. Từ phía xa trên trời một bóng trắng đang từ xa bay đến. Chẳng mấy chốc mà nó đã đến gần Ninh Hải tông. Tốc độ đó nhanh phi thường, chúng đệ tử chỉ thấy lóe lên một cái trước khoảng trống đó đã xuất hiện một đầu yêu thú. Đó là một con chim màu vàng, thân cao quá 3m, lông của nó lóng lánh ánh vàng kim, đỉnh đầu là cái mào dài chìa về phía sau, quay thân tỏa ra yêu khí mạnh vô cùng.

Cấp 4 yêu thú!!

Không chỉ là cấp 4 bình thường. Nó là một đầu Quang Anh Điều cấp 4 đỉnh phong yêu thú. Ngoại trừ cấp độ cao thì nó có một tốc độ kinh người và quang hệ công kích vô cùng mạnh mẽ. Cả Nam quốc này khó lòng có ai bắt được nó cho dù là Nguyên Anh tu sĩ.

Từ trên thân của Quang Anh Điều, một mỹ nữ lẳng không đi xuống, toàn thân nàng là một thân cung trang màu bạch y, khuôn mặt tuyệt mỹ, mi thanh tú mục, thần sắc lạnh nhạt. Mái tóc dài bạch kim đc bõ xoắn sau lưng, đỉnh đầu là chiếc chân hình hồ điệp màu vàng óng. Nàng toát ra khí tức thánh khiết vô bì cùng sự lạnh lùng khó tả.

Phía sau nàng là một đôi mỹ nữ, tuy không quá rung động nhưng cũng là thập phần khó thấy. Cả hai vận một thân quần áo màu hồng nhạt. Lưng áo thêu một đôi hồ điệp.

- Oa ba mỹ nữ kia là ai vậy, nhìn nước da mịn màng đó kìa, ta mà sờ đc nó có chết cũng ca....

- Tên ngu ngốc này nguoi không muốn sống nữa sao mà nói ra lời đó....

Đám nam đệ tử khi thấy ba vị mỹ nữ xuất hiện thì không khỏi nhao nhao cả lên. Có tên định buông ra mấy câu ảo tưởng nhưng may rằng đồng bạn bên cạnh hấn có chút hiểu biết mà kịp ngăn lại.

- Nguoi muôn chết thì cũng nên tìm cách khác mà chết. Ai đòi lại đi trên cao tầng của Hồ Điệp Cốc chứ...

- Hả... Người của Hồ Điệp Cốc!!!!

Tên thanh niên vừa mới ảo tưởng không khỏi lạnh sống lưng, Hồ Điệp Cốc tuy chỉ toàn thu nữ đệ tử và chuyên luyện dược, chiến đấu yếu kém, tuy vậy thì cũng đừng coi thường các nàng. Ngoài chế thuốc, luyện đan tăng cao tu vi nhưng mà dùng độc cũng là sở trường của các nàng nha. Trước từng có một tên tu sĩ Dung Linh đỉnh phong vì háo sắc một nữ đệ tử tu vi Dung Linh trung kỳ của Hồ Điệp Cốc có ý định cưỡng gian nàng. Nhưng khô thay, cây gậy còn chưa kịp xuất ra thù đã bị bạo tính mà chết. Trong khi hấn chỉ mới chạm nhẹ vào nàng.

Dung Linh trung kỳ mà dùng xuân độc giết chết Dung Linh đỉnh phong, điều đó cũng đủ thấy các nàng lắm gai như thế nào. Từ đó về sau mấy tên nam đệ tử càng sợ môn hạ Hồ Điệp Cốc hơn. Dù có cho sờ bọn họ cũng không dám dù chỉ ngón tay, ai mà biết đc các nàng sẽ cho mình chết kiểu gì.

.....

Ba người của Hồ Điệp Cốc cũng không hề thêm quan tâm đến mấy lời xì xằng của đám tiểu bối, cả ba từ từ bước về phía đám lão quái. Thấy 3 vị tuyệt sắc mỹ nữ này thì cả đám đang bàn tán cũng đều im lặng không nói lời nào. Trong thâm tâm mọi người không khỏi tràn đầy nghi hoặc.

" Sao nàng ta lại tới nơi này "

Ngay lập tức có hai thân hình tiến tới trước mặt cung trang mỹ nữ cúi đầu bái chào.

- Cung nghênh Diệp cốc chủ, xin cốc chủ tha lỗi cho sự đón tiếp chậm trễ của bản tông.

Người tới không ai khác chính là Đại trưởng lão của Ninh Hải tông, theo sau là Nhị Trưởng lão Hồ Sơn. Cả hai thấy người đến thì ngay lập tức ra nghênh đón.

- Quý tông không cần khách khí như vậy, dù gì thì hôm nay ta cũng chỉ đến chơi một chút. Làm phiền rồi!!!

- À Không phiền không phiền chút nào cả!

Lăng lão nghe vậy liên tục mà mà cười gượng. Còn vị Diệp cốc chủ này cũng không để ý lắm, khẽ đảo đôi mắt đẹp nhìn xung quanh. Nàng không khỏi có chút bất ngờ. Nơi đây tập tụ cũng hơi nhiều Kim Đan tu sĩ rồi đó a. Rất nhiều thế lực lớn nhỏ đến đây. Sau đó nàng lại nhìn về phía bia đá, nhìn lướt qua điểm số nhưng khi đến cái tên xếp hạng đầu thì nàng ko khỏi động rung. Tên thí sinh này phải gọi là yêu nghiệt a.

10 năm trước nàng cũng từng chứng kiến một tên Vân Thanh Phong đã vô cùng thiên tài rồi. Hắn vào Huyền Vũ Lâm chém giết ma thú nửa năm đc gần 10 vạn phân điểm. Nếu là đệ tử thân truyền của nàng trong tông môn thì cũng có thể làm như vậy. Nhưng mà tên này thì khác, mới có 5 tháng mà hắn đã gần đc 20 vạn rồi.

- Có vẻ đạo này quý tông đang vô cùng bận rộn a.

- Làm cốc chủ chê cười rồi. Thật sự chỉ là việc nhỏ nhỏ trong kỳ thi tuyển đệ tử của bản tông mà thôi.

"Việc nhỏ?? Một tên thí sinh như kia mà cũng là việc nhỏ sao". Nữ nhân hơi híp lại đôi mắt đẹp mà mà nhìn Đại Trưởng Lão. Còn Lăng lão thì không khỏi cười ngượng mà nhìn nàng.

- À. Không biết Mộc tông chủ có việc bận gì không, cũng lâu rồi không gặp. Ta đây đang muốn cùng nàng luận bàn đôi chút.

- Ô, Diệp Cốc chủ đến không đúng lúc rồi. Khoảng thời gian gần đây Tông chủ ngài đang bế quan cảm ngộ đôi chút.

Nếu không phiền, Diệp cốc chủ có thể nán lại một thời gian. Chắc hẳn chỉ một hai tháng nữa Tông chủ sẽ xuất quan thôi.

- Tiếc thật a - Mỹ nữ không khỏi thờ dài tiếc nuối một hơi- Ta đang định cùng Mộc Tỷ tỷ so kiếm một phen đâu. Thôi thì làm phiền quý tông vậy.

Nghe thấy nàng nói muốn so kiếm với tông chủ thì cả các trưởng lão lẫn mấy tên đệ tử lâu năm không khỏi mí mắt giật giật thật là không biết nói gì. "Lạy bà tổ cô, bận trước hai người so kiếm mà đã chém hỏng nửa cái tông môn rồi đấy. Bạn này chẳng nhẽ muốn hủy cả tông hay sao " Đại trưởng lão suy nghĩ như vậy nhưng cũng không có nói ra miệng. Lão quay sang nhị trưởng lão phân phó.

.....

Thế là ba vị mỹ nữ theo sự hướng dẫn của Nhị trưởng lão mà di chuyển. Còn con cự điều thì bỗng chốc hóa nhỏ lại như một con chim sơn ca mà đậu trên vai vị mỹ nữ tóc bạch kim.

Nhưng mới đi được một lúc thì vị cốc chủ này bỗng dừng lại mà đi vào trong đám Kim Đan tu sĩ. Nơi nàng đi qua tất cả đều đứng sang một bên mà nhường đường. Mọi người đều cất tiếng chào hỏi lễ phép. Mỹ nữ cũng chỉ gật đầu đáp lại. Hai mỹ nữ khác cũng theo sau nàng mà tiến đến. Mỹ nữ cốc chủ hướng đến một nhóm 3 người hai nam một nữ.

Hai nam đều là khuôn mặt trung niên tuy vậy nhưng anh khí bừng bừng. Một lão giả có vẻ già hơn tóc nâu đã điểm bạc, bên mắt trái là một vết sẹo dài dử tợn, khuôn mặt sắc cạnh đầy uy nghiêm. Hắn mặc một thân khôi giáp vàng óng, phía trước ngực là hình long đầu uy nghi. Nam nhân trẻ hơn thì một khuôn mặt trung niên tuấn tú, một thân Lục y. Cả hai người đều đang hướng đến nữ nhân còn lại mà nói chuyện.

Còn một nữ thì là một thiếu nữ khuôn mặt mỹ mạo, mái tóc dài đỏ rực, một thân hồng y nóng bỏng đc chum qua bởi áo choàng màu lam mang tông huy của Ninh Hải tông.

Cả ba người đang nói chuyện thì cảm thấy một cỗ khí tức mạnh mẽ đi tới không khỏi ngừng lại mà nhìn về phía người đến. Thấy người đến là một mỹ nữ cung trang thì hai nam nhân không khỏi sắc mặt ngạc nhiên vô cùng. Còn thiếu nữ thì kinh hí mà chạy ngay đến nhào vào lòng, ôm vị mỹ nữ kia.

- Oa oa. Diệp a đi sao người lại tới đây. Con nhớ người lắm nha!!!

Mỹ nữ nhẹ nhàng ôm lại thiếu nữ. Một tay nhẹ nhàng đưa lên vuốt ve mái tóc nàng.

- Đương nhiên là ta đến thăm con rồi. Nào để ta xem Diễm Mỹ của ta bây giờ xinh đẹp mê chết bao nhiêu chàng trai rồi!!

- Người cứ trêu con. Ai lại thèm thích lũ đề ý lũ xấu xa đó chứ " trờ Tiểu Hắc của con ".

Ở nơi phía ngoài chúng đệ tử nhìn thấy một màn hai tuyệt sắc mỹ nữ ôm nhau, hai đôi bông đào của họ dính sát nhau mà biến dạng. Cảnh xuân như vậy khiến biết bao máu chảy.

Hừ!!!

Mấy tên trai lơ đang mơ mộng thì nghe một tiếng hừ lạnh cũng bừng tỉnh. Khi nhìn lại thì thấy hai đôi mắt tràn đầy sát khí của nhị nữ Hồ Diệp Cốc. Con giun đang muốn trồi lên cũng phải ngay lập tức mà lặn xuống. Cả người bọn hân

thì mồ hôi đầm đìa chảy như tắm.

- Oánh Tỷ, Phiêu Phiêu tỷ. Thật hay quá cả hai người cũng tới!

Nghe thấy vậy thì hai vị mỹ nữ cũng liền quay lại mỉm cười rạng rỡ nhìn Diễm Mỹ.

- Tiểu My My a. Ta còn tưởng muội quên bọn ta rồi đâu.

- Oánh tý thật là. Muội làm sao quên các tý đc cơ chứ.

.....

Diễm My cùng ba vị cao thủ Hồ Diệp Cốc nói chuyện với nhau vui vẻ không thôi. Nhưng cũng chỉ một lúc thì Diễm My không khỏi vỗ trán một cái vì tội đãng trí a. Bây giờ nàng mới nhớ rằng mình đang còn phải đón tiếp mấy vị cao thủ nữa mà.

Nàng vội vàng lôi kéo 3 người về phía cũ. Đến trước hai vị trung niên tu sĩ mà cúi đầu xin lỗi.

- Thật lòng xin lỗi hai vị. Tiểu nữ thật là thất lễ mong hai vị tha thứ!!.

- Không sao, không sao. Vũ trường lão gặp lại người quen vui vẻ như vậy cũng là chuyện thường tình. - Nam nhân mặc khôi giáp ngay lập tức xua tay khách khí nói. Nói đùa, nếu mà nàng đi gặp một người nào đó khác thì hẳn còn có thể trách cứ một hai. Nhưng mà đây lại là Cốc Chủ của Hồ Diệp Cốc a. Cho hẳn mười lá gán cũng không dám.

Nói xong ngay lập tức cả hai nam nhân đều quay về phía mỹ nữ cốc chủ mà cúi đầu chào hỏi.

- Tại hạ Đàm Huân xin ra mắt tiền bối.

- Tại hạ Lý Ngự Long xin ra mắt tiền bối.

Nhìn thấy như vậy thì con mắt của Diệp mỹ nữ không khỏi đảo khê. Cả hai người này nàng đều nghe qua danh. Người đầu tiên thì chính là một viên đại tướng của triều đình, tu vi hiện nay là Kim Đan hậu kỳ. Người còn lại thì chính là em trai ruột của gia chủ Lý gia. Hẳn cũng mang một thân Kim Đan hậu kỳ tu vi. Việc hai người này cùng lúc đứng đây cũng có thể thấy sơ qua việc Lý gia cùng Triều Đình kết minh là sự thật rồi.

- Ô thì ra là Đại Tướng quân và Lý gia nhị gia chủ. Nghe danh đã lâu, hân hạnh đc gặp hai vị.

- Haha. Nào có, gặp đc Diệp cốc chủ mới là chúng ta có vận hạnh a!!

.....

Ở phía xa trong đám đệ tử. Một tên thanh niên mặc áo vàng kim, tóc búi gọn gàng, khuôn mặt rõ nét đầy vẻ anh ninh. Nhìn tổng thể thì hẳn trong vô cùng đẹp trai tuy không phải vẻ soái khí mà một vẻ đẹp nho nhã lễ độ. Đứng bên hắn là một thiếu nữ xinh đẹp, vẻ đẹp của nàng lộng lẫy kiêu xa vô cùng. Cả hai đứng với nhau trông như hai thái cực. Một bên nhẹ nhàng nho nhã một bên thì hùng hực đầy kiêu khích.

- Vân huynh, huynh nghĩ thế nào về tên thí sinh kia vậy. Muội nghe nói điểm của hắn tăng vọt một cách khó hiểu a. Thật ko biết là thật hay giả nữa.

- Chúc muội nghĩ quá rồi. Tầm bida đó thì không thể sai đc. Dù không biết nguyên do là gì nhưng ta chắc đc một điều.

- Hừm!! Điều gì vậy a.??

Tên thiếu niên miệng treo một nụ cười nhỏ đốn đổ bao trái tim nữ đệ tử mà nói.

- Ta chắc chắn hắn là một đối thủ xứng đáng với ta a.

....

Tên thanh niên vừa nói hết câu thì có một tên đệ tử khác hét to lên mà chỉ về phía tầm bida.

- Mọi người mau nhìn!! Điểm của hắn tăng vọt 2000 phân kia!!!

Tiếng hét của tên đệ tử đó làm tất cả mọi người ngay lập tức nhìn về phía bida đá.

Chỉ một chốc điểm của Hắc Vũ đang 189 654 nhảy một phát lên 191 654. Tăng một lúc hai phân. Mọi người ở đây thật sự là chấn động rồi. Bao nhiêu lão quái nhìn thấy ko khỏi ngoác mồm. Chỉ một lúc nữa điểm lại tăng thêm 2000 phân. Ai ai cũng ngao ngán ko thôi. Mấy tên tu sĩ Kim Đan không khỏi vỗ đầu bứt tai mà suy nghĩ.

Bọn hắn tuy là Kim Đan tu sĩ nhưng để giết đc ma thú cấp 4 cũng không có thể nhanh như tên này a. Hắn ta chỉ có không có một nén nhang mà lại giết đc một con ma thú cấp 4 sơ kỳ a. Chưa nói đến hắn mới có tu vi Dung Linh Kỳ. Việc này quả thực là không thể tin nổi ấy vậy mà nó lại xảy ra.

Thực chất thì không chỉ có Hắc Vũ tăng điểm bất thường mà cả tên của Mộc Hân và Lý Uyên Phụng cũng như vậy. Cả 3 người tăng đều điểm như nhau. Điều này chứng tỏ rằng 3 người này đi cùng một đôi. Nhưng mà dù thế nào thì vẫn chỉ là e tên Dung Linh tu sĩ a. Ấy vậy mà lại giết đc 2 con ma thú sơ kỳ liên tiếp. Thật quá kinh khủng rồi. Nhưng chỉ một chốc điểm lại nhảy lên tiếp. Chir hơn một nén nhang mà điểm của Hắc Vũ đã vượt quá 20 vạn. Mộc Hân thì cũng đã đến gần 10 vạn. Còn Uyên Phụng thì cũng cấp tốc đến gần 4 vạn xếp thứ 3.

Nhìn bảng điểm mà mỗi người không khỏi một cảm xúc.

Kẻ thì ngao ngán

Kẻ thì nghi hoặc

....

Lý Ngự Long thì nhìn tấm bia mà hai mắt lóe lên.

Đàm Huân tướng quân cũng không khác biệt lắm.

Còn vị Diệp mỹ nữ này thì không khỏi mỉm cười đầy vẻ thương thức.

Ở phía đám đệ tử đang nhao nhao. Thanh niên họ Vân kia nở nụ cười càng ngày càng tươi. Ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ma hóa

Trời quang mây tạnh, cả khu rừng Huyền Vũ Lâm như xa vào sự tĩnh mịch vô tận. Nó chẳng khác nào khoảng khắc yên bình trước cơn giông bão.

Sau khi càn quét hết khu vực thứ 2 và cuồn cả đồng điểm thì cả đội Hắc Vũ đang nghỉ chân tại một hang động. Trên thực tế thì việc nghỉ ngơi bây giờ là không còn quan trọng lắm. Con người thường nghỉ ngơi vì họ mệt mỏi nhưng đối với tu sĩ thì lại khác. Việc nghỉ của họ chỉ có thể là do cần hoãn lại để bổ xung linh lực hoặc chữa thương. Khái niệm mệt mỏi thì khá xa vời.

Tuy vậy cả đội của Hắc Vũ nghỉ chân vì 3 lý do chính.

Lý do thứ nhất hiển nhiên là vấn đề việc ma thú trong khu vực thứ 2.

Chỉ trong hơn 1 tuần thì đám ma thú ở đây đã bị nhóm Hắc Vũ làm gỏi hết rồi. Vì lợi thế từ con mèo nhỏ và hắc khí nên việc chém giết phải nói là quá dễ dàng. Mấy ngày gần đây Hắc Vũ đang có ý định tiến sâu hơn đến khu vực thứ 3, theo ước lượng của hắn thì việc chém giết ma thú cấp 4 sơ, trung kỳ sẽ không gặp nhiều khó khăn lắm. Nếu gặp cấp 4 hậu kỳ hoặc đỉnh phong thì vẫn có thể chạy.

Tất nhiên thì Hắc Vũ hắn vẫn cần sự đồng ý của hai vị mỹ nữ bên cạnh. Mộc Hân nàng thì không có vấn đề gì. Nếu có nguy hiểm thì nàng có thể cưỡng ép phá phong một hai lấy thực lực cao hơn mà chống đỡ một hai. Thêm nữa đây cũng là cơ hội tốt để tình lang của nàng có thể trui rèn tốt hơn. Khi hắn mạnh hơn thì nỗi lo trong lòng nàng cũng vui đi phần nào.

Còn cô bé Uyển Phượng, bên đầu nghe Hắc Vũ nói vậy thì không khỏi sợ hãi, tuy đã thấy thực lực khủng bố của hai người nhưng nàng vẫn không tự tin lắm. Nhưng mà sau một buổi nói chuyện bí mật của phụ nữ với Mộc Hân, không hiểu tại sao cô bé này lại quyết trí đi cùng hơn tuy vẫn còn chút sợ sệt.

Lý do thứ hai là vấn đề chuẩn bị.

Tuy mạnh miệng nói không có vấn đề nhưng sự chuẩn bị là cần thiết để giữ an toàn. Thế nên Hắc Vũ đã dốc sức dùng thảo dược hái được trên đường đi săn mà luyện chế vài bình đan dược chữa thương. Bên cạnh đó thì Hắc Vũ cũng dùng huyết nhục và ma đan thu được giúp tu luyện Luyện Cốt Quyết.

Ban đầu khi thấy hắn định ăn ma đến thì Uyển Phượng không khỏi chấn kinh đến cứng đờ người. Còn Mộc Hân thì lo lắng không thôi mà lao đến ngăn hắn lại mà khuyên bảo. Lại mất một lúc thì Hắc Vũ mới thuyết phục đc Mộc Hân không cần lo lắng. Tuy vậy thì đôi mắt hắn vẫn luôn tràn đầy lo lắng mà quan sát hắn không rời. Thấy nàng như vậy, trong lòng Hắc Vũ không khỏi dâng lên cảm giác ấm áp vô cùng.

Mãi khi hắn luyện xong thì Mộc Hân mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Còn Hắc Vũ không khỏi ảo não đôi chút.

《 Tên: Hắc Vũ》

《Tuổi: 18》

《Tu vi: Dung Linh trung kỳ》

Thuộc tính: Âm

HP: 347/347

AD: 234/234

SP: 196/196

MP: 354/354

AP: 346/500

DE: 137

Hấp dẫn: 30

Sau khi luyện hóa hết đồng đồ thì thực lực của Hắc Vũ đã đc tăng cao khá nhiều nhưng dù nhiều như thế nhưng mà Luyện Cốt Quyết của hắn mới chỉ tăng đến 47%. Rất khó khăn a.

Thấy vậy thì quyết định đi vào khu vực thứ 3 của Hắc Vũ càng chắc chắn hơn.

Lý do thứ 3- nguyên nhân cuối cùng- lại xuất phát từ con mèo nhỏ.

Một ngày trước, sau quãng thời gian dài được Mộc Hân chăm sóc và cho ăn thảo dược thì cuối cùng Mị Nguyệt cũng khôi phục được thực lực đến cấp 3 đỉnh phong. Nàng quyết định tạo huyết kén để hóa hình. Thế nên khi cả 3 người thoát khỏi tu luyện mới để ý đến việc này.

Nhìn và cảm nhận khí tức, mà khí toát ra từ huyết kén thì Mộc Hân và Hắc Vũ không khỏi đưa mắt nhìn nhau mà ngao ngán.

Toái Hư a!!

Hắc Vũ đã đoán đc tiểu miêu hắn có tu vi rất cao nhưng mà không nghĩ đến lại cao như vậy. Thì ra gần tháng nay cả hai người vẫn luôn mang theo một tôn lão quái mà không hay biết. Hắc Vũ nhìn lại bàn tay mình, nhớ lại lúc mới đầu xoa bóp cho con mèo nhỏ thì không khỏi cười gượng.

Hắn đây là xàm sở con gái nhà người ta a. Mà cũng không thể trách hắn đc, dù sao thì mấy lần sau cũng là nàng ta tự nguyện.

Mộc Hân bên cạnh thì không khỏi ngạc nhiên, thật không ngờ đc rằng Hắc Vũ lại đã cứu đc 1 tên toái hư. Từ đây có thể nghĩ: ắt hẳn bạch xà phân thân đó, bản thể chắc chắn cũng phải có tu vi toái hư.

"Thật là hết nói nổi chàng mà, tự đứng lại dính vào mấy lão quái trong Huyền Vũ Lâm này cơ chứ. Haiz!!"

Còn cô bé Lý Uyển Phượng cũng chẳng biết chuyện gì nhiều, nàng chỉ biết rằng mình sắp có thêm một người bạn nữa mà thôi.

.....

Rắc!!

Rắc! Rắc!

Sau hơn ngày trời thì chiếc huyết kén đã có dấu hiệu của những vết nứt chẳng chịt như mạng nhện.

Rầm!!!

Một quyền đc tung ra, chiếc kén bị bật tung một nửa. Một thân thể bạch ngọc từ từ bước ra từ huyết kén. Làn ra trắng muốt long lanh. Mái tóc đen dài đến chạm đất. Khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo. Đôi chân thon gọn. Chiếc móng nhỏ xinh. Còn phía trước thì chuẩn tường gạch. Kết hợp với chiều cao huyền thoại 3m bề đôi còn chưa đến. Đây quả thật là một tiểu mỹ nữ tầm 12, 13 tuổi. Đỉnh đầu là đôi tai thú màu đen, sau hông là chiếc đuôi mèo dài đen mượt

(p/s: Ta dính chính là ta ko phải lolicon, ta thích bb)

Tiểu mỹ nữ tùy ý đưa bàn tay nhỏ lên che miệng ngập dài một hơi, uốn éo thân hình nhỏ xinh của mình. Nếu có tên ấu dâm ở đây thì chắc chắn sẽ chết vì mất máu.

Nàng từ từ mở đôi mắt đen nháy tràn đầy uy nghiêm nhưng mà:

- Oa Haha. Cuối cùng bốn hoàng ta cũng trở lại, haha tên giun trắng kia chờ đấy đi..

Nàng chống hai tay bên hông, ưỡn tường gạch về phía trước, đầu ngẩng cao mà cười như có vấn đề, cái vẻ mỹ mạo chẳng biết đã bay tới tận phương trời nào. Nhưng mà chưa thỏa con khùng được bao lâu thì bên cạnh một tấm áo màu đen tuyền đã trùm hết cả người nàng!!

- Tên khốn nào vậy! Không thấy lão nương đang có hứng hả!???

Cái giọng nói chanh chua, vẻ mặt tức giận, kết hợp với cơ thể của một bé mèo. Ôi! trời ạ! thật là phá hoại hình tượng biết bao. Ba người Hắc Vũ đứng ở một bên nhìn không khỏi cạn lời. Đây có còn là con mèo nhỏ không vậy.

Mãi lúc này Mị Nguyệt mới để ý thấy bên cạnh mình có người. Nàng mới vội vàng mặc nhanh chiếc áo đc ném tới. Đến khi mặc xong thì thấy Hắc Vũ đang nhìn mình không rời. Trong lòng không khỏi nổi lên kiêu ngạo mấy phần. " Hắc hắc tên xú nam nhân này nhất định mê mẩn vẻ đẹp của bản hoàng ta đây rồi"

Mị Nguyệt quanh người về phía Hắc Vũ, ưỡn ngực đầy tự tin mà nói:

- Sao hả!? Lão nương biết mình rất đẹp rồi không cần nhìn như vậy. Nể tình nguoi giúp đỡ bản hoàng ta có thể miễn cưỡng thu nguoi làm người..

- Ta không phải ấu dâm và cũng không thích đồ không ngực!!!

Àm

"Đồ ko ngực".. "Đồ ko ngực".. Ba chữ này chẳng khác nào quả núi ráng thẳng vào Mị Nguyệt.

- Tên chết tiệt ai là đồ không ngực hả. Nếu không phải bị thương thì lão nương đâu có thể này. Nhớ khi xưa chỉ cần ta liếc mắt một cái là biết bao tên ma tộc phải điều đứng...

Mị Nguyệt nổi khí bừng bừng mà thao thao bất tuyệt. Nàng hận nhất kẻ chê vẻ đẹp của nàng. Đã thế tên này còn từng xâm xỡ khắp người nàng rồi cơ chứ. Nhìn thấy Mị Nguyệt sinh khí Hắc Vũ không khỏi nở nụ cười, chẳng biết tại sao hắn lại có cảm giác khá thích thú khi trêu nàng.

- Lão nương nói cho tên gốc nhà nguoi biết, được lão nương thu làm người hầu đã là phúc khí nguoi tu....

- Đồ không ngực!!!

Mị Nguyệt nghe thấy không khỏi lại đứng hình. Đầu cúi gằm xuống đầy âm u. Bỗng nàng hét lên mà lao thẳng về phía Hắc Vũ.

- Lão nương liều mạng với nguoi!!!!

Thấy cô mèo nhỏ lao đến Hắc Vũ vẫn cứ ung dung. Hắn đưa tay nắm vào gáy áo mà nhấc bổng nàng lên như nhấc một vật nhỏ rất nhẹ nhàng.

- Tên thúi tha có gan thì buông lão nương xuống!!

- Tên xú nam nhân, tên sắc lang, tên bại hoại.....

Bị Hắc Vũ xách lên, Mị Nguyệt chỉ biết vung vung đôi tay nhỏ nhắn, hai chân liên tục đá về phái hắc nhưng vô dụng. Vì cơ thể nàng bây giờ y như một đứa bé 12 tuổi mà lại mặc quần áo của Hắc Vũ nên rộng thùng thình. Hai ống tay áo dài vung vẩy liên tục.

Trong bọn họ chẳng khác nào một tên khổng lồ đang bắt nạt một bé mèo dễ thương. Bên cạnh Mộc Hân và Uyển Phượng thì buồn cười không thôi. Đồng thời mắt hai nàng đều lấp lánh mà nhìn Mị Nguyệt không rời.

.....

Sau một hồi đại chiến chó mèo thì cả hai đồng thờ lui binh hòa giải.

Bây giờ Mị Nguyệt đang ngồi yên ổn trong lòng Mộc Hân còn Uyển Phượng thì đang cẩn thận chải chuốt mái tóc dài của nàng. Tuy nhiên ánh mắt Mị Nguyệt vẫn tràn đầy lửa giận mà nhìn tên nam nhân đang cười trước mặt.

- Thật không ngờ tiểu miêu nhà ta lại lợi hại như vậy a.

- Hừ lão nương hiển nhiên là lợi hại rồi. À... Ai thèm làm tiểu miêu của nguoi hả tên người hầu kia.

- Ô vậy à. Chắc ta nhớ nhầm. Haiz! Không biết trước kia ai thường làm nũng ta vậy nhỉ!??

Mị Nguyệt nghe vậy thì mặt mo cũng đỏ bừng, cúi đầu ngượng ngùng không thôi. Thật là mất hình tượng mà, tại sao lúc trước nàng lại thích cho hắc mát xa như vậy cơ chứ. Không! Chắc chắn là tên kia dờ dờ nếu không tại sao một vĩ nhân như nàng lại sa đọa như thế đc! Đúng chắc chắn là thế rồi. Thế là Mị Nguyệt lại tìm cho mình một lý do để thoát thác cho sự dễ dãi của mình.

Thấy tiểu miêu ngượng chín mặt không nói đc gì thì Hắc Vũ càng đắc ý hơn đang định mở miệng nói tiếp thì đã thấy cái nhìn sắc bén như dao của thê tử thì hắc cũng đành ngậm miệng lại.

-Mị Nguyệt tỷ tỷ à những điều tỷ nói là thật sao. Thật sự là có cách giải chứ!!

- Hừ!! Muội nghĩ ta là ai chứ. Miêu Hoàng này nào nói dối bao giờ.

Nói xong, nàng ngay lập tức đứng bật dậy quay mặt về phía Mộc Hân. Nắm lấy hai tay nàng. Cả hai người bắt đầu khoanh chân lại tay đối tay. Từ từ bao quanh Mộc Hân nổi lên một đoàn hắc khí mỏng manh như những làn sương mờ ảo. Còn Mị Nguyệt cũng xuất hiện vài đoàn hắc khí nhưng bọn chúng lại tụ tập về phía sau lưng nàng mà hóa thành một đầu hắc miêu. Chỉ thấy đầu hắc miêu đó há miệng hút lấy làn sương đen bao phủ Mộc Hân,

chẳng mấy chốc là chúng đã tan biến hết.

Khí tức vừa khôi phục của Mị Nguyệt cũng vững chắc thêm vài phần, còn Mộc Hân thì thấy đã ổn định nhiều. Có thể thấy hắc khí đó rất tốt cho Mị Nguyệt. Hắc Vũ ở một bên nhìn cảnh tượng này, không biết tại sao khi hắc khí bao quanh hai nàng xuất hiện, trong tiềm thức hắn bao trùm một cổ khát vọng khó tả, nó thôi thúc hắn không ngừng, nó kéo hắn tiến đến mà ăn mà xoi tái hai đoàn hắc khí đó. Cũng may rằng cảm giác đó không mãnh liệt lắm nếu không có khi hắn đã lao đến thật.

Mị Nguyệt khi thì thuật xog, từ từ mờ ra đôi tú mục. Nàng thấy Hắc Vũ đang nhìn về phía này chăm chăm thì ko khỏi há hê mà nhìn hắn:

- Sao há?? Có phải rất muốn bốn hoàng cứu chữa không??

Hắc Vũ như vô ý thức mà gật đầu.

Thấy vậy, Mị Nguyệt ngoắc ngoắc ngón tay đầy khiêu khích mà nói:

- Làm người hầu cho lão nương, ta sẽ giúp ngươi..

- Đồ không ngực!!!

Mị Nguyệt lại chưa nói hết câu đã bị Hắc Vũ ném hẳn một câu như vậy vào mặt. Đồ rằng là hắn đang trêu nàng mà. Hỏa khí vừa mới hạ xuống bây giờ lại bùng lên.

- Tên chết tiệt, ngồi đấy mà chờ mà khi ăn mòn linh hồn mà chết đi. Có năn nỉ cũng mơ lão nương giúp ngươi!!!

- Haiz!. Thôi ta cũng đành chấp nhận số phận vậy!!

Vừa nói Hắc Vũ vừa trưng ra bộ mặt "thôi ta cũng đành..". Trong tay hắn thì chẳng biết lúc nào xuất hiện một mảnh cổ ngọc cũ nát. Nghịch qua nghịch lại trên tay. Mặt đầy tiểu ý mà nhìn Mị Nguyệt đang phồng má tức giận bưng bưng.

Mị Nguyệt khi nhìn thấy miếng ngọc trong tay Hắc Vũ thì không khỏi trầm mắng hắn vô sĩ. Mộc Hân và Uyển Phượng ở ngoài nhìn không khỏi trầm than.

"Chẳng nhẽ hai người này kiếp trước là chó với mèo hay sao mà hay thích trêu nhau vậy"

Sau một hồi suy đi tính lại, đắn đo hàng chục giây thì cuối cùng Mị Nguyệt cũng đành cắn răng quay sang Hắc Vũ nói:

- Tên hắc cầu kia đưa hai tay của ngươi đây!!

Hắc Vũ thấy nàng lui hàng thì không khỏi càng đắc ý hơn. Rốt cuộc thì cả hai người lại đổi tay nhau. "Tên đáng chết, nếu ta lấy đc để quyết thì biết tay với lão nương". Mị Nguyệt không khỏi oán thầm hắn vài câu.

Nàng thôi nhìn Hắc Vũ đầy sát khí mà bắt đầu vận công đọc khẩu quyết. Như vừa rồi, sau lưng Mị Nguyệt lại xuất hiện một đầu hắc miêu. Tuy nhiên bận này tình trạng của Hắc Vũ lại khác hoàn toàn so với Mộc Hân. Sau lưng hắn bây giờ là những đám hắc vân dày đặc gần như bao trùm cả một khoảng không trong hang. Nhiệt độ bên trong giảm xuống nhanh vô cùng.

Bên cạnh đó trong hắc vân còn ẩn hiện vài tia huyết khí tanh nồng, sát khí bắn ra tứ phía. Thấy vậy ngay lập tức Mộc Hân dùng linh lực thi triển một lớp phòng thủ cản lại những tia sát khí.

Dần dần phía hắc vân phía sau Hắc Vũ bắt đầu biến hóa. Chúng tụ thành một khối từ tuợ hình thành một đầu ma lang dữ tợn. Hai mắt đỏ lôm, nhe nanh múa vuốt như trực nuốt chửng mục tiêu trước mặt. Nó to vô cùng, hắc miêu sau lưng Mị Nguyệt có khi chỉ ta bằng đầu người trưởng thành nhưng con ma lang này lại còn to hơn cả người Hắc Vũ. Nó không hề phiêu miêu trong không khí mà nó như một con ma lang bằng xương bằng thịt bước trên nền đất bao bọc lấy Hắc Vũ ở bên trong.

Bỗng chốc Hắc Vũ đang nhắm mắt cũng từ từ mở mắt ra. Một đôi mắt đỏ ngầu đầy ma tính, mái tóc đen dài của hắn tung bay trong không khí. Khuôn mặt từ từ biến đổi. Miệng hắn há ra để lộ đôi răng nanh đang từ từ dài ra, Đôi tai bị bao trùm bởi mái tóc dài, trên đỉnh đầu một đôi tai sói đang từ từ hiện lên. Lông thú đen đang dần dần bao lấy khuôn mặt hắn. Đầu ngón tay móng vuốt dài ra nhọn hoắt.

Cả hang động như rung chuyển không ngừng vì Hắc Vũ. Tất cả Ma thú trong Huyền Vũ Lâm sợ hãi khôn cùng mà chạy loạn khắp nơi. Mị Nguyệt trước mặt hắn toàn thân không khỏi run rẩy.

.....

Uyển Phượng thấy cảnh tượng đó thì không khỏi cả người run rẩy mà nép mình trong lòng Mộc Hân.

- Tỳ tỳ Vũ huynh làm sao vậy. Muội sợ quá!!.

Mộc Hân nhìn thấy cảnh tượng không tin đc vào mắt mình:

- Chẳng nhẽ là "Hồn Thú Hóa Thân", nhưng chàng mới là Dung Linh trung kỳ mà...

Mộc Hân không khỏi thốt ra như vậy. "Hồn Thú Hóa Thân", một tuyệt kỹ mà bất kì Hóa Thân tu vi lão quái nào cũng phải học được. Khi xưa nàng từng thấy sư phụ mình thi triển một lần. Khi đó người mới có tu vi Nguyên Anh Hậu kỳ, hóa thân xong sư phụ nàng chiến Hóa Thân sơ kỳ lão quái hòa nhau. Mới có Nguyên Anh hậu kỳ mà đã làm được vậy thì phải gọi là thiên tài khó thấy. Nhưng mà Hắc Vũ thậm chí Kim Đan chưa đến. Chưa thức tỉnh Hồn Thú thì làm sao thi triển được.

Mộc Hân thấy Hắc Vũ như vậy thì rung động không thôi. "Nhưng tại sao lại không giống sư phụ a, nhìn chàng có vẻ đang rất thống khổ."

Chẳng biết tại sao thấy hắn như vậy lòng nàng đau khôn cùng.

- Hắc Vũ, chàng không thể làm như vậy, mau dừng lại!!!

Bỗng Mộc Hân khiếp sợ hét lên.

.....

Mị Nguyệt bây giờ cảm giác khổ không thôi. Cả người nàng run rẩy không ngừng. Nàng chưa bao giờ cảm thấy khiếp sợ như vậy. Cả cơ thể nàng lẫn linh hồn đang run rẩy như đứng trước sức mạnh tuyệt đối.

Từ dung đầu ma lang tiến gần đến Mị Nguyệt, nó nhẹ nhàng nhanh sắc nhọn từ từ mà đưa về phía hắc miêu đằng sau nàng như đang trực nuốt trứng nó vậy.

Mị Nguyệt cố dẩy rựa, nàng cố tránh thoát nhưng tất cả đều vô dụng. Nàng cảm thấy tử vong của mình gần hơn bao giờ hết, cho dù lần trước bị truy đuổi cũng không đáng sợ như vậy.

....

Nàng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

PHỤT!!!

Đang tình thế ngàn cân treo sợi tóc, bỗng Hắc Vũ hắt ho ra một búng máu, ma lang ngay lập tức tan biến thành hắc khí mà thu vào trong cơ thể hắn. Bề ngoài của hắn cũng dần trở lại như cũ. Mị Nguyệt cuối cùng cũng có thể cử động, nàng ngay lập tức thu hồi song thủ mà lùi lại phía sau đầy sợ hãi.

Chỉ thấy lông mèo và đuôi nàng dựng đứng sợ sệt vô cùng. Chân động của Huyền Vũ Lâm cũng dần biến mất, nhiệt độ trong hang động trở lại bình thường.

Mộc Hân và Uyển Phượng ngay lập tức lao đến chia nhau mà đỡ từng người một.

Mộc Hân chạy đến ôm Hắc Vũ. Sắc mặt hắn bây giờ tái nhợt vô cùng nhưng có vẻ ý thức vẫn còn. Nàng vội vàng nhét vào miệng hắn viên đan phục sức. Vận chuyển linh lực mà giúp hắn phục sức.

Hắc Vũ được Mộc Hân hỗ trợ khí sắc dần dần chuyển biến tốt lên. Nghĩ lại vừa rồi mà hắn không khỏi lạnh run người. Khi Mị Nguyệt vừa hóa hình xong, nhận thấy trong cơ thể của Mộc Hân và hắn có ma khí gây hại nên mới đề nghị giúp hai người. Nào có nghĩ đến vì việc đó mà Mị Nguyệt suýt mất mạng.

Hắc miêu vừa rồi sau lưng Mị Nguyệt không phải cái gì khác mà chính là linh hồn nàng. Nếu vừa rồi mà bị ma lang ăn mất đồng nghĩa với việc nàng chết không thể nghi ngờ.

.....

Trong khi Hắc Vũ đang nghỉ ngơi thì ở trung tâm khu vực thứ 7, trong một gian phòng cổ kính tráng lệ trang hoàng vô cùng uy nghi. nền đất là một trận pháp rộng lớn. Giữa trung tâm là một cột đá cao ngang eo người, bên cạnh đứng một tên thanh niên bạch y, vẻ mặt tuấn tú nhưng đầy nét gian xảo. Vẻ mặt của hắn bây giờ cũng khiếp sợ không thôi.

Vừa rồi biến hóa của Hắc Vũ đã làm cả khu rừng này chấn động.

Những yêu thú cấp thấp thì chạy tán loạn không ngừng, bọn cấp cao hơn thì sợ run cầm cập. Mà tên thanh niên bạch y này là người cảm nhận rõ nhất. Từ sâu trong linh hồn, hắn cảm thấy kính sợ.

Không! Không thể có chuyện đó!. Hắn là Cốt Hoàng. Bá chủ của Huyền Vũ Lâm này làm sao có thứ gì trong đây có thể làm hắn sợ được chứ. Điều đó quá vô lý, chắc hẳn chỉ là do chấn động của phần trung tâm Huyền Vũ Lâm mà thôi, nhưng mà tại sao hắn lại cảm thấy nó xuất phát từ địa khu rừng chứ.

Nhất định phải tìm hiểu. Nhân tiện bắt luôn con mèo cái đáng chết kia luôn.

Nghĩ xong hắn ngay lập tức đặt tay lên cột trụ ở trung tâm. Vận chuyển linh lực cuộn cuộn rót vào trong đó. Trận pháp dưới nền nhà bắt đầu sáng lên. Nó lan tỏa ra khắp khối căn phòng. Lan ra tận khắp khu rừng. Nhưng bỗng chốc nó bị dừng lại.

Bạch y thiếu niên thấy vậy không khỏi tức giận. Cố gắng làm lại nhưng kết quả cuối cùng vẫn không thể tiếp tục.

- Là ai! Cái gì đã xảy ra!. Tại sao ta chỉ có thể phá giải cấm chế của khu vực thứ 1, 2 và thứ 3. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì

Tên thanh niên đứng ngẫm nghĩ một lúc. Bỗng hắn vận linh lực, phía sau hắn xuất hiện một đầu bạch xà nhỏ. Hắn đưa tay bứt từ bạch xà ra một sợi khí nhỏ. Miệng đọc khẩu quyết. Sợi khí đó nhanh chóng hóa thành một tên thanh niên y hệt hắn. Có khác phải chăng chỉ là tu vi của hắn chỉ có Kim Đan Đ

đỉnh phong.

Tên thanh niên mới xuất hiện ngay lập tức hóa thành bóng trắng, vô tung mà bay đi. Người còn lại thì không khỏi nở nụ cười âm hiểm gian xảo.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Nguy cơ

Trong một hang động ở khu vực thứ 2 của Huyền Vũ Lâm.

Một tên thanh niên người cười trăn đang thờ dốc không ngừng, có lúc hắn không khỏi cắn chặt hàm răng mình nhằn nhịn con đầu vô cùng truyền ra từ thức hải. Mồ hôi đang chảy dòng dòng trên cơ thể tráng kiện của hắn. Phía sau lưng một tiểu mỹ nữ hắc y hai tay đang không lúng di chuyển loạn xạ trên lưng và đầu hắn.

Hắc Vũ hắc bây giờ đang tập trung ý chí không ngừng để duy trì sự tỉnh táo. Trước mắt hắn thì hiện đầy dòng chữ thông báo đỏ lòm

《 CẢNH BÁO: ĐANG BỊ MA HÓA 》

《 CẢNH BÁO: ĐANG BỊ MA HÓA 》

.....

Mị Nguyệt sau lưng hắn đang cố gắng hết sức vẽ trận pháp lên lưng hắn nhằm ngăn ngừa dòng ma khí phát tác, bôngc chốc thủ pháp của nàng tăng tốc độ lên. Sau một hồi, Mị Nguyệt phân ra hai tay ấn mạnh vào hai huyệt thái dương của Hắc Vũ

- GÀOM!!!!

Bỗng Hắc Vũ chu lên một tiếng thú mình vang vọng khắp cả hang động, sau đó thì đổ gục người xuống phía trước, cả người mềm ra như một cọng bún.

Mộc Hân và Uyển Phượng ở bên quan sát từ đầu đến giờ mới vội vàng chạy tới phân nhau đỡ lấy hai người.

Đến bên Hắc Vũ, Mộc Hân liền diu hắn ngồi dậy cho hắn uống một viên đan dược hồi phục, độ linh lực giúp hắn xua tan đầu nhức mệt mỏi. Mị Nguyệt được Uyển Phượng đỡ lấy gần đó nhìn về phía Hắc Vũ dùng giọng gần như hết hơi mà nói:

- Ta đã tạm thời làm ngưng lại dòng ma khí trong người hắn rồi! Haiz, chẳng biết các người làm gì trong ngôi mộ đó mà thành gia thế này chứ!???

- Cảm ơn Nguyệt tỷ đã cứu giúp chàng!.

- Hừ! Muội không cần cảm ơn ta. Cứ để tên hắc cầu đáng chết này làm người hầu cho ta là đc rồi!!

Hắc Vũ dù rất mệt mỏi nhưng nghe Mị Nguyệt nói vậy cũng không khỏi nhìn về phía nàng mà đáp lại.

- Đồ mèo không ngực nhà cô không sợ ta ăn thịt nữa à.

- Hừ! Thêm vào mà lão nương sợ người. Bây giờ ma khí trong người người đã bị lão nương phong ấn. Tên nhân loại như người lão nương sợ chắc.

- Ha.Ta cứ...

Phụt!!

Hắc Vũ đang định đáp lại lời của Mị Nguyệt thì hắn lại ho tiếp ra một búng máu. Thấy vậy Mộc Hân càng thương tâm hơn

- Cái đồ ngốc nhà chàng, đã bị thương mà còn muốn treo ghẹo Nguyệt tỷ.

Nghe thê tử của mình nói vậy Hắc Vũ không khỏi hơi ngượng cùng ảm áp. Thôi thì để tránh cho nàng lại lo lắng, Hắc Vũ ngoan ngoãn nằm im gối đầu lên đùi nàng mà mở bảng thông tin ra xem.

Về cơ bản thì trạng thái của hắn khá ổn, chỉ số vẫn giữ nguyên nhưng mà chỉ số MP hiện tại chỉ còn một nửa, nguyên nhân thì hiển nhiên vừa rồi hắn bị ma hóa làm hai tồn tinh thần. Nhưng Hắc Vũ lại nhận thấy bây giờ bảng trạng thái lại có thêm một mục nhỏ nữa. Một mục khác hoàn toàn với các mục còn lại.

Nếu các mục khác chỉ hiện thị tên mục để bao trong một khung màu nâu với vài họa tiết đơn giản thì mục mới xuất hiện này lại khác biệt hoàn toàn. Dòng chữ màu huyết sắc rõ ràng "Cấm Thuật ". Nền chữ màu đen tuyền, phía trên chẳng chịt hoa văn màu huyết sắc.

Khi hắn dùng ý nghĩ để mở ra chi tiết, chỉ thấy đó là một khung đồ lờ mờ màu máu, ở giữa là một ngũ phương phương trận, bên trong là một ngôi sao năm cánh được vẽ bởi màu đen, ở đỉnh mỗi ngôi sao lại là một vòng tròn. Mỗi vòng tròn lại có một họa tiết khác nhau.

Bây giờ đây vòng tròn phía chân trái của ngôi sao đang sáng lên trong khi bốn cái khác thì vẫn tối thui chẳng có gì đặc biệt.

Vòng tròn này trung tâm là một vẽ hình một thanh đao, xung quang có thể thấy hỏa điểm bốc lên bao bọc nó. Đằng sau là hình một giọt nước ta màu đỏ lờ mờ.

Hắc Vũ ngay lập tức huy động suy nghĩ mà mở ra một thư mục mới

《Cấm thuật: Hòa Ma Hóa Thân》

-Giới thiệu: Cấm thuật đối với tu sĩ không phải ma tộc. Do bị ma khí xâm nhập vào thức hải dẫn phát quá trình ma hóa. Ma hóa diễn ra liên tục, đến khi tinh thần, linh hồn bị ma hóa hoàn toàn sẽ trở thành một ma tộc khát máu, đánh mất lý trí cơ bản. Tu sĩ có thể chủ động để cơ thể ma hóa tăng cao thực lực trong khoảng thời gian nhất thời nhưng sẽ làm nhanh tiến độ ma hóa

- Tiến độ ma hóa: 2/100%

- Thời gian dự tính ma hóa hoàn tất: 2 năm

- Kỹ năng:

- Bị Động: Tăng 25% khả năng kháng hòa, giảm 25% khả năng kháng công kích từ ma thú hoặc ma tộc, Tăng độ nhạy cảm đối với ma khí.

+ Chủ Động: Kích hoạt ma hóa: Tăng 100% HP và AD bản thân, Tăng 90% kháng tấn công hệ hòa. Giảm 50% sát thương công kích vật lý phải nhận. Duy trì giảm MP với tốc độ. 2MP/ s. Tăng độ nhạy cảm với ma khí, sát khí.

Kỹ năng đi kèm khi kích hoạt: Phệ Ma: Có thể hấp thu ma khí bên ngoài tăng cao khả năng chữa thương

Đặc Biệt(Chỉ tác dụng trong Huyền Vũ Lâm): Tăng 25% sát thương lên Ma thú, giảm 50% chỉ số của ma thú cấp 3, giảm 25% chỉ số ma thú cấp 4 khi đối đầu. Hấp thu huyết nhục và ma đan hiệu quả tăng 50%. Có xác xuất chấn nhiếp ma thú

Cảnh Báo: Việc kích hoạt ma hóa hoặc hấp thu huyết nhục hay ma đan của ma thú, ma khí sẽ đều tăng tiến độ của việc ma hóa. Khi kích hoạt ma hóa nếu MP< 50% ý thức sẽ bị ma khí thôn phệ.

.....

Nhìn xong bảng thông tin mới Hắc Vũ không khỏi suy tư rất nhiều. Việc hắn bị ma hóa chắc chắn là bắt đầu từ việc bị ma khí xâm nhập trong ngôi mộ đó. Mà vừa rồi Mị Nguyệt định hấp thu ma khí này chẳng may đã kích hoạt quá trình ma hóa trong người hắn.

Thật không may là việc làm này khiến hắn chỉ còn 2 năm trước khi bị đánh mất lý trí và bị ma hóa hoàn toàn. Khi đó chắc chắn hắn sẽ bị hàng nghìn người tập trung diệt trừ mà chết.

Tuy nhiên thì ngoài ra cũng không phải là không có chỗ tốt nào. Hắn tự nhiên lại được thêm một đồng lợi ích khác. Việc kỹ năng đặc biệt lại càng có lợi cho Hắc Vũ trong luyện này hơn. Hắn thậm chí lại có một kỹ năng bảo mệnh rất tốt, nhưng mà đánh đổi cũng không rẻ chút nào.

Thêm vào cái dòng cảnh báo đưa ra ngay lập tức đập tắt ya định tu luyện của Hắc Vũ và mục đích thực sự đi vào khu vực thứ 3 của hắn.

"Haiz!! Ta gặp chuyện này không biết là phúc hay họa nữa đây "

.....

Hắc Vũ đang gối đầu trên đùi Mộc Hân mà suy nghĩ không ngừng về kỹ năng mới không ngừng, đôi tay mềm mại của nàng đang không ngừng nhẹ vuốt mái tóc hắn, đôi mắt tràn đầy yêu mến. Còn bên kia thì Mị Nguyệt cũng đang hưởng thụ không kém.

Nhưng bỗng Mị Nguyệt trong lòng Uyên Phương đứng bật dậy mà nghiêng rống tức giận không thôi:

- Tên giun trắng chết tiệt, hắn vậy mà lại đi thi triển thứ đó!!!!

Ngay khi nàng vừa dứt lời thì lập tức dị biến phát sinh. Chỉ thấy trong hang động lại có những đường vân chẳng chặt sáng lên không ngừng.

- Lần này thì hẳn chơi thật rồi, đến cả đại trận Huyền Vũ trận mà hẳn cũng dùng tới. Chắc hẳn lần này hẳn muốn bắt ta bằng được. Aaaa Lần này nguy to rồi!!

Mị Nguyệt không khỏi bối rối đi lòng vòng lo lắng vô cùng. Nhưng chỉ được một lúc thì bất chợt thì mấy đường vân đó lại mất tăm không thấy tung tích đâu nữa. Nhìn thấy vậy Mị Nguyệt lại vui như điên mà nhảy cẫng lên, đuôi mèo vung vẩy không ngừng.

- Oaa Haha... Trời giúp lão nương rồi, hahah tên khốn kiếp thi trận thất bại rồi.. haha.

Ba người Hắc Vũ còn lại thì nhìn Mị Nguyệt như một con mèo bị thần kinh. Mới vừa lo lắng đứng ngơ không yên thì chỉ một chốc lại cười hớn hở như chưa bao giờ được cười vậy. Nhận thấy ánh mắt xoi mói của 3 người kia, Mị Nguyệt ngay lập tức dừng lại mà ngồi xuống vào lòng Uyển Phụng.

Thấy nàng đã bình thường lại thì Mộc Hân cũng rút cuộc mở miệng hỏi.

- Nguyệt tỷ, vừa nãy có chuyện gì xảy ra vậy!???

Mị Nguyệt nghe vậy ngay lập tức tỏ vẻ nghiêm túc mà nói.

- Vừa nãy chúng ta thoát một kiếp nạn rồi đấy!

- Cái gì! Kiếp nạn gì cơ chứ, tỷ có thể nói rõ hơn đc không.

Nghe Mị Nguyệt nói thế cả ba người không khỏi đầy vẻ khó hiểu.

- Đường vân vừa rồi trong hang động chính là đường nét của Huyền Vũ trận. Vốn dĩ cả Huyền Vũ lâm không chỉ nằm trên một ngôi cổ mộ mà chính nó cũng là một đại trận. Những cấm chế ngăn cách giữa các khu vực chính là do trận pháp này duy trì tạo ra.

Vừa nãy tên giun trắng khốn kiếp kia vừa thi triển đại trận nhằm xóa bỏ cấm chế ngăn cách để phái quân tới đây diệt ta. Nhưng mà may mắn vì nguyên nhân nào đó mà trận không được thi triển hoàn tất nên ít nhất cũng tránh đc kiếp nạn này.

Tuy nhiên theo ta tính toán thì thời gian tồn tại vừa rồi của đại trận chắc cũng đã đủ phá vỡ ngăn cách của khu vực 1, 2 và 3.

Nói đến đây Mị Nguyệt không khỏi lại lờ ra thần sắc lo lắng.

- Nhưng mà ta lo sợ rất có thể hẳn lại phái quân ma thú trong khu vực thứ 3 tới diệt ta. Ma thú bình thường thì không nói, chỉ sợ mấy tên ma tộc cấp thấp, với thực lực hiện tại của ta thì khó mà chống lại một hai.

Cả ba người nghe vậy thì không khỏi hơi trầm mặc xuống. Nếu là ma thú cấp 4 sơ kỳ hoặc trung kỳ thì cả bọn không hề lo lắng. Nhưng mà ma tộc cấp thấp thì ít nhất cũng cũng là cấp 4 hậu kỳ hoặc đỉnh phong đầu lại không hề dễ chút nào.

.....

Cả nhóm cứ như vậy mà trầm ngâm suy tư một lúc. Bỗng Hắc Vũ và Mị Nguyệt đứng bật người dậy. Hắc Vũ do đang ma hóa nên bây giờ độ nhạy cảm với ma khí từ ma thú là rất rõ ràng, thậm chí phạm vi còn lớn hơn thần niệm của hẳn không chỉ chục lần. Còn Mị Nguyệt là nhờ thần niệm cấp toái hư và huyết mạch mà cảm thấy được.

Chỉ một chốc thì Mộc Hân cũng cảm thấy dị biến mà đứng dậy, Uyển Phụng thấy vậy cũng đứng lên luôn.

Hắc Vũ cảm nhận được hai đoàn ma khí đang lao nhanh đến về phía này chúng lao nhanh vô cùng, thậm chí còn không hề sợ hãi khu vực bên ngoài hang động như bọn ma thú khác mà đến chỗ này. Mị Nguyệt thì cảm nhận rõ ràng hơn, đây là hai đầu Ma thú cấp 4 sơ kỳ, độ nhanh nhạy cao.

Hang động mà bốn người ở khá gần cấm chế ngăn cách giữa khu vực thứ 2 và 3. Nên đây chắc là ma thú từ khu vực thứ 3 mới tràn sang. Nhưng cũng có thể là quân do thám của địch phái tới.

.....

Chẳng mấy chốc lại xuất hiện trước cửa hang là hai con ma thú cao tầm con chó nhà

《 Tên: Lang đầu thú 》

《 Tu vi: cấp 4 sơ kỳ 》

Thuộc tính: Phong

HP: 570/570

AD: 154/154

SP: 245/245

MP: 89/100

AP: 450

DE: 45

Thực lực của hai con ma thú này hơi nhỉnh hơn của phân thân bạch cốt xà một chút. Khi hai bọn chúng nhìn thấy Mị Nguyệt thì không khỏi hơi hờ, vẻ mặt hung dữ hẳn lên. Nhưng khi chú ý đến Hắc Vũ thì cả thân thể lại bật lùi lại đôi chút.

Cả bốn người thấy vậy thì khóe miệng không khỏi có nụ cười mỉm.

Chẳng cần nói nhiều. Mị Nguyệt ngay lập tức lao lên trước theo sau là Hắc Vũ cùng Mộc Hân, cuối cùng là cô bé Uyển Phượng còn đôi chút nhát gan.

Thế là một trận hành xác lại diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Thoát Vây

Một lúc sau...

Bây giờ trước cửa hang động thay vì là hai con Lang đầu thú thì lại là một đồng thịt xương lẫn lộn, máu bắn khắp nơi. Một thiếu nữ tầm 12, 13 tuổi đang dùng một thanh hắc kiếm có hình lang đầu mà chém không ngừng vào đồng thịt đó. Miệng nàng thì lầm bầm chửi bới không thôi.

- Bọn nam nhân chết tiệt này...

- Nay thì truy đuổi lão nương, Nay thì xâm sở ta, nay thì nói lão nương không ngược.....

- Nay thì con giun trắng chết tiệt...

- Nay thì đồ hắc cầu đáng ghét...

.....

Thiếu nữ mỗi một câu thì lại vung kiếm chém xuống một phát. Lưỡi kiếm sắc bén chém vụn từng mảnh xương thối rữa. Tội nghiệp cho hai con lang đầu thú. Dù có chết cũng không được yên thân, cơ thể của chúng bây giờ lại thành chỗ để xả giận cho thiếu nữ này đây. Đúng là giận cá chém thớt mà.

Qua một lúc nữa đồng thịt xương bây giờ đã bị cô bé băm thành bột nhão rồi, chẳng còn biết đâu vào với đâu nữa. Sau một hồi phát tiết cơn giận thì cuối cùng Mị Nguyệt cũng nùng lại mà thở dài như tổng khứ được cơn tức ra ngoài.

Đây vốn là thói quen của Mị Nguyệt. Mỗi khi nàng tức giận hoặc ức chế việc gì đó thì Mị Nguyệt thường ra khỏi chỗ ở của mình, tìm vài con ma thú xấu số về làm cái thớt cho nàng chém. Mà bà cô này thì cứ khoảng một tuần là lại như thế một lần. Số ma thú đen đuôi gặp phải nàng tính ra cũng không dưới 5 con số đâu.

Vừa có cái tính bạo lực trời cho kết hợp với thực lực số 1 số 2 bên trong Huyền Vũ Lâm này nên đám ma tộc còn lại thì sợ nàng hơn sợ cọp cái. Ngoài lề tí thì vì những lí do trên nên nàng ta đến nay vẫn là cái lão xử nữ. Không phải nàng không muốn tìm bạn đời nhưng khổ nỗi là do phải sinh tồn tăng cao thực lực nên cũng chẳng để ý. Đến khi thực lực cao thì cũng chẳng vừa mắt ai nên nàng cũng chỉ tập chung mà bảo thù cho phụ mẫu.

May ra thì trong Huyền Vũ Lâm này có vài kẻ còn tạm đc nhưng mà nào ai nguyện ý. Lý do đầu tiên là do nàng đối địch với Cốt Hoàng nên bọn chúng cũng không dám lắm, thứ hai là do tính cách của nàng. Nói đùa, lấy con mèo cái dữ hơn cọp này về thì bọn họ có mà khổ hơn cả đánh nhau với Cốt Hoàng nữa.

Quay lại với vấn đề chính. Mị Nguyệt vừa rồi tức giận như vậy thì có khá nhiều lý do nhưng nguyên nhân chủ yếu là từ Cốt Hoàng và Hắc Vũ. Nàng căm tức Cốt Hoàng thì cũng chẳng có gì lạ, ngày nào mà nàng chẳng muốn giết hắn cho bằng đc. Còn Hắc Vũ thì là tên đao phủ chính trong vụ này. Cái tên hắc cầu đáng chết này lần đầu tiên gặp đã ra tay xâm sở nàng, khi nàng hóa hình người lại còn chê vẻ đẹp của nàng. Chưa kể đến tên thói tha lại còn giở trò uy hiếp nữa, lại còn xuýt làm nàng mất mạng.

Thử hỏi ai mà nuốt trôi mấy cục tức này cho được cơ chứ. Nhưng mà nàng lại không có chỗ nào mà phát tiết. Đánh hắn thì không được, giết hắn thì càng

không. Nhưng dường như trời cao nhìn thấu lỗi khổ vừa Mị Nguyệt mà đưa đến hai con ma thú xấu số.

.....

Hắc Vũ và Mộc Hân, Uyển Phượng vừa mới lao ra khỏi cửa hang thì không khỏi đứng khựng lại mà nhìn trước mắt.

Ầng!! Ầng!

Chỉ nghe thấy hai tiếng kêu thê lương thế là hai con lang đầu thú đã dơ tám chân lên trời mà chết không thể chết hơn được nữa.

Mị Nguyệt đứng bên cạnh hai cái xác mà phui tay. Trông vẻ mặt thản nhiên không biểu cảm của nàng thì cả 3 cũng chẳng biết nói gì nữa. Thật là thực lực của toái hư lão quái a. Dù cho có bị áp chế tu vi đến những này thì cũng vẫn là áp đảo với bọn loát nhoát này.

Những bổng Mị Nguyệt quay lại đi về phía Hắc Vũ, chẳng nói chẳng rằng mà giật lấy hắc kiếm trong tay hắn để lại một cái lườm giận dữ mà đi về phía hai cái xác. Và thế là ta có một màn hành xác như ở trên.

....

Hắc Vũ nhìn Mị Nguyệt cầm Hắc Lang Kiếm trong tay thì thở dài không thôi. Đây là thanh kiếm mà hắn suýt chết mới có đc a, nó dù gì cũng là hồn khí của hắn mà. Thế mà bây giờ nàng mèo đen này lại đem nó làm dao thái thịt mới đau lòng cơ chứ.

Sau khi phát tiết xong thì Mị Nguyệt cũng lẳng lặng quay trở lại chỗ 3 người.

- Trả người! Thanh kiếm tốt a..

Nàng một tay đưa thanh hắc kiếm cho Hắc Vũ. Giờ đây một thanh kiếm đen tuyền đẹp để lại dính đầy máu me, lưỡi kiếm còn dính vài mẩu thịt con nữa chứ. Trông thế thảm không thôi. Tiếp nhận hồn khí của mình, nhìn lấy thảm trạng của nó mà Hắc Vũ lòng đau như cắt, không thể nói lên lời.

Phía bên kia, Mị Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt Hắc Vũ thì càng vui không thôi "Haha cho đáng đời nhà ngươi đi..!!".

Không để ý đến vẻ mặt đắc thắng của nàng, Hắc Vũ cẩn thận lấy tay áo lau đi những vết máu trên nó một cách nhẹ nhàng. Chẳng mấy chốc nó lại trở về một màu đen tuyền vốn có. Đang định quay lại chọc tức Mị Nguyệt một bận thì được nửa chừng hắn dừng lại.

Hắc Vũ cảm nhận đc lại có hai đoàn hắc khí tiếp tục tiến đến đây, theo cảm giác thì khá giống khi này. Rất có thể lại là hai con lang đầu thú. Thậm chí xa hơn hắn còn lờ mờ cảm nhận được vài khí tức khác nữa đang tiến đến.

- Chết tiệt, biết ngay là vậy mà!!!.

Mị Nguyệt không khỏi chửi. một câu.

Chẳng mấy chốc phía xa đã thấy hai con thú đang chạy đến, quả thật là lang đầu thú. Bận này thì cả 3 người lại xông lên trước mà đón đầu. Lang đầu thú tốc độ và độ nhạy cảm của chúng rất cao nên là một quân chính sát rất tốt nhưng công kích lại yếu và chỉ có công kích vật lý là chính, linh lực chỉ để bổ xung cho tốc độ của bọn nó.

Nhưng mà bây giờ Hắc Vũ có được kỹ năng bị động và hiệu quả đặc biệt từ ma hóa nên ba người giết hai con ma thú này không khó khăn nữa. Thậm chí may là một con còn bị chấn nhiếp cho run cầm cập không chiến đấu được. Thế là qua vài nốt nhạc thì bọn chúng đã bị làm gỏi.

Khi diệt xong bọn chúng thì cả ba không khỏi nghi hoặc mà nhìn về phía Mị Nguyệt. Nàng ta bây giờ đang tựa người trên vách đá của hang động, cái đuôi phe phẩy, vẻ mặt nhàn nhã mà nhìn 3 người. Tuy vậy hơi thở vẫn rất nặng chứng tỏ rằng nàng không hề ung dung chút nào.

- Còn nhìn cái gì nữa!! Chúng ta bây giờ phải chạy ngay thôi!! Bọn lính của Cốt Hoàng hắn cũng đã biết vị trí của chúng ta rồi. Đám lang đầu thú này trên mình đều có mang tiểu trận truy tung. Chắc chẳng mấy chốc mà bọn chúng đến đây đâu.

Nghe vậy cả ba cũng đều gật đầu mà đồng ý nhưng không khỏi thắc mắc mà hỏi:

- Nhưng mà chúng ta biết chạy về hướng nào được a???

- Theo ta thấy cảm nhận đc thì có khá nhiều ma thú cấp 3, 4 đang từ phía khu vực thứ 3 chạy về đây.

Hắc Vũ nhắm mắt lại mà cảm nhận những đoàn ma khí đang tiến đến, sơ bộ qua thì tầm khoảng 400 đầu ma thú trải dài một đoàn hơn 3km đang di chuyển từ từ về phía này. Có vài đầu di chuyển lác đác nhưng rất nhanh, hẳn là quân do thám của địch.

Sau đó Hắc Vũ nói sơ qua tình hình cho mọi người.

- Huyền Vũ Lâm tuy rộng nhưng khu vực ngoài không đáng là mấy. Cả ba khu vực ngoài chắc chỉ không đến 10% diện tích khu rừng. Mà bia rừng thì là không gian loạn lưu đến toái hư cũng phải sợ, chẳng khác nào mặt nước cá. Có vẻ như bọn chúng muốn tạo thành lưới cá mà đi bắt chúng ta. Bây giờ ta đang như con cá trong lưới rồi, việc duy nhất bây giờ cần chỉ là bọn chúng cắt lưới lên thôi.

Mộc Hân ở bên cạnh nghe thấy thế không khỏi đưa ra phân tích của mình. Dù gì nàng cũng là Nguyên Anh lão quái nên khả năng phân tích rất nhanh. Phân tích của nàng vừa đưa ra khiến tất cả lại trầm ngâm tiếp. Bỗng tiểu Phụng không khỏi linh quang sáng lên

- Mọi người, hay là chúng ta cố gắng kéo dài thêm tháng nữa. Khi đây cuộc thi kết thúc, chúng ta sẽ được cứu ra ngoài rồi!!
- Không Được!!
- Không!!

Ngay lập tức Mộc Hân và Hắc Vũ đều lên tiếng phản đối.

- Việc này là bất khả thi. Bọn chúng bây giờ đang ở rất gần rồi, dựa theo tốc độ này đừng nói là một tháng, thậm chí chưa đến nửa tháng chúng ta đã bị dồn đến đường cùng rồi. Mà chưa kể đến khả năng phải giao chiến với quân số đông như vậy benta cũng không thể cầm cự được lâu.
- Vũ huynh nói đúng đấy. Mà cho dù có được như vậy thì chúng ta cũng không thể bỏ mặc Nguyệt tỷ được. Tỷ ấy lại đang bị thương làm sao mà đấu lại bọn chúng

Nghe phân tích của Hắc Vũ và Mộc Hân thì Uyển Phụng không khỏi thấy mình suy nghĩ không thấu đáo. Nàng cũng không khỏi xấu hổ khi chỉ nghĩ đến mình mà quên đi Mị Nguyệt tỷ. Uyển Phụng ngay lập tức quay về phía Mị Nguyệt mà cúi đầu xin lỗi.

- Thật xin lỗi tỷ. Đều tại muội suy nghĩ nông cạn. Xin lỗi tỷ!!???
- Không cần xin lỗi làm gì, ta không để ý việc đấy đâu!

Mị Nguyệt nhò nhẹ nói mà tha lỗi cho Uyển Phụng, sau đó lại quay sang Hắc Vũ và Mộc Hân mà nói:

- Ta cũng đã có cách rồi!. Nếu không thể tránh thoát thì hiển nhiên là mở đường máu mà thoát thôi.
- Mở đường máu!!!

Cả hai người nghe vậy không khỏi cả kinh.

- Nhưng mà Nguyệt tỷ à, bọn chúng rất đông nếu chúng ta mà đánh thì không thể nào thắng được.
- Muội muội ngốc của ta à, ai bảo chúng ta sẽ đánh thật chứ!
- Nhưng nếu không đánh thì làm sao mà mở đường được??
- Hi hi, muội nghĩ ta là ai kia chứ, ta hiển nhiên có cách rồi!!

Nói đến đây Mị Nguyệt theo thói quen lại vênh mặt lên mà tự sướng, nhưng mà may rằng nàng biết tình thế cấp bách nên cũng thôi nhanh mà nói tiếp.

- Bây giờ chưa phải thời điểm thích hợp, hãy đợi đến tối đi. Chúng ta cứ tạm thời trốn đi đã.
- Thôi thì hãy làm vậy đi. Bây giờ tạm thời chưa có cách nào khác. Hà hà Không ngờ con mèo ngốc như tiểu Nguyệt cũng có lúc thông minh đột xuất a.
- Hừ!! Lão nương lúc nào mà chẳng thông minh!.

Cả ba người, một mèo sắp xếp lại một lúc cũng bắt đầu lên đường, quân địch bây giờ cũng đã sắp đuổi kịp tới nơi đây. Mới vừa rồi cũng lại xuất hiện 2 con ma thú do thám khác nữa. Hắc Vũ đang chuẩn lên đườngwf thì bỗng thấy một bên áo dường như mắc vào vật gì đó. Quay đầu lại thì hóa ra là bé mèo đang một tay bám vào áo hắn.

Bây giờ nàng đứng đó mà ngẩng đầu nhìn hắn, đôi tai mèo cúp lại, đôi mắt to tròn lấp lánh, dung dung lệ mà nhìn hắn. Muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu.

- Có chuyện gì cậu hả tiểu Nguyệt Nguyệt?

Hắc Vũ hơi lầy lăm lăm mà hỏi nàng. Bà cô này lại định giờ trò gì nữa đây. Mị Nguyệt mặt đỏ lên, dùng giọng lí nhí đầy đáng thương mà nói:

- Ta bị vừa rồi không may dùng hết linh lực, bây giờ không thể phi hành được, người..người công ta có được không..

Hà, dùng hết linh lực??? Nàng làm sao mà hết linh lực được. Hắc Vũ nhìn nàng càng khó hiểu hơn. Nhưng chỉ thoáng sau dường như hắn đã hiểu gì đó mà mặt đầy tiểu ý nhìn Mị Nguyệt. Thấy vậy mặt nàng càng đỏ hơn cả trái gấc, cố dùng giọng tức giận mà cứu vớt:

- Cười cái gì mà cười!!! Rốt cuộc ngươi có muốn công lão nương không hả??
- Rồi rồi, ta công là được chứ gì!! Hà hà!

Nói xong, Hắc Vũ cũng không hề nhiều lời mà quỳ một chân xuống, quay lưng về phía nàng. Một tấm lưng rắn chắc nam tính ngay lập tức xuất hiện trước mắt nàng. Mị Nguyệt lại càng ngưỡng hơn mà từ từ trèo lên lưng hắn. Nhưng mà mới được nửa đường thì bỗng một đôi bàn tay lớn nhấc bổng hắn lên khiến nàng giật bắn mình nhào về phía trước ôm lấy cổ hắn. Đôi sắc thủ còn hơi nhẹ nhàng mà vuốt ve cặp đào nhỏ của nàng. Hắc Vũ thì mặt vô si không đôi sắc mà nói:

- Bọn chúng gần truy đến nơi rồi, tất cả lên đường ngay thôi!!

Mộc Hân và Uyển Phụng phía bên kia thấy hoàn cảnh vừa rồi thì cũng tùm tùm cười, sau đó cả ba bắt đầu vận linh lực mà phi hành.

Họ đi chuyển khá chậm nhằm giữ khoảng cách với quân địch. Tuy vậy tốc độ tiến quân của bọn chúng cũng khá là nhanh. Chỉ có hơn nửa ngày trời mà đã đi hết 1/5 bề dày của khu vực thứ 2 rồi. Với tốc độ này thì chắc không quá một tuần bọn chúng sẽ lục soát hết cả khu vực ngoài.

.....

Cuối cùng thì buổi đêm cũng đã tới, trong khu vực thứ 2, đội quân của Cốt Hoàng đã bắt đầu dừng lại, vài tên tụ tập thành một nhóm mà nghỉ ngơi. Tuy vậy các nhóm này cũng không cách nhau quá xa, khoảng cách giữa hai đội cũng chỉ khoảng 100m, chưa nói đến vẫn còn một vài con lang đầu thú chạy nhảy xung quanh làm nhiệm vụ canh giữ.

Cách đó hơn 3km. Cả bốn người Hắc Vũ đang chuẩn bị để vượt qua mà không bị phát hiện. Mỗi người họ đều được vẽ lên trên mu bàn tay một tiểu trận pháp ẩn thân do Mị Nguyệt làm ra. Còn riêng Hắc Vũ thì lại được chiếu cố đặc biệt hơn. Cả người và mặt được vẽ chẳng chịt, gần như bôi tro chất trấu.

Mị Nguyệt nói rằng ma khí trên người hắn quá nồng thậm chí còn kinh khủng hơn của nàng nên cần vẽ nhiều hơn người khác. Trận pháp này cần dùng máu của Mị Nguyệt mà vẽ. Tuy nghe nàng nói như vậy nhưng Hắc Vũ vẫn có cảm giác là nàng đang trêu hắn.

Khi công cuộc chuẩn bị hoàn tất thì Mị Nguyệt lại trèo lên lưng Hắc Vũ mà chỉ huy mọi người. Hắc Vũ bây giờ thì cảm thấy đầu đầy hắc tuyến. Theo hắn cảm thấy thì Mị Nguyệt đã hồi phục từ lâu rồi, ấy vậy mà vẫn bắt hắn cõng trên lưng lại còn biện hộ mình là thương binh gì đó nữa chứ. Thương binh mà lại nghịch ngợm không thôi.

Quả thật là Mị Nguyệt có bị thương tuy nhiên nàng không cần Hắc Vũ vẫn có thể đi được nhưng mà ai biểu tính trẻ con của nàng lại nổi lên.

"Haha ai bảo ngươi chê lão nương, ta bắt ngươi làm tọa kỵ luôn haha"

.....

Ở một chỗ tụ tập của bọn lính, nơi đây khác hoàn toàn với những chỗ khác. Mỗi chỗ thì thường có khoảng 7, 8 tên ma tộc mà mỗi tên ít nhất cũng là cấp 4 hậu kỳ trở lên. Nhưng nơi này lại chỉ có vồn vẹn 3 tên ma tộc tu vi cấp 4 trung kỳ. Tuy nhiên ở đây lại có hàng chục tên tu sĩ nhân loại. Nhìn qua cũng biết rằng đây là những thí sinh đi vào Huyền Vũ Lâm thi tuyển nhưng bây giờ ai lấy đầu về mặt vợ phờ bị nhốt chung trong một cái lồng giam. Những người dám đi vào khu vực thứ hai này không ai không phải là thiên kiều cả. Ấy vậy mà tất cả nào có ngờ được lại phải bị bắt như thế này.

- Chết tiệt!!! Sao tự dừng lại có bọn ma tộc ở đây cơ chứ. Ta mà thoát ra khỏi được đây thì bọn ngươi biết tay!!!

Một tên công tử mặc cẩm y, vẻ mặt tuấn tú đang tức giận vô cùng mà huy quân đâm mạnh vào lồng giam.

- Lý ca!! Hãy bình tĩnh, mọi chuyện cứ từ từ. Kiểu gì cũng có cách ra khỏi đây thôi.

Một tên thanh niên khác bên cạnh hắn nhẹ nhàng vỗ vai mà khuyên bảo.

- Hừ ta mà thoát được khỏi đây thì Lý gia ta sẽ ch...

KENG!!

- Mấy cao lộn này im lặng cho lão từ!!

- Tên xấu xí kia ngươi giám gọi ai là lộn hả.!!!

Tên thanh niên họ Lý đang nói thì bỗng một tên ma tộc đi đến gõ mạnh vào chiếc lồng sắt mà quát. Thấy bị vũ nhục hắn làm sao mà chịu được. Hắn đường đường là đại công tử của Lý gia Nam Quốc kẻ gặp kẻ sợ, người gặp người kính ngưỡng. Nếu không phải vì có thể gặp được Văn muội thì hắn nào có nguyện ý đến Ninh Hải Tông tu luyện kia chứ. Đang định xông lên thì hắn bị thanh niên bên cạnh ngăn lại lần nữa.

- Lý ca bình tĩnh lại!! Đừng chấp với bọn xấu xí đó.

Nghe vậy thì tên công tử kia cũng lấy lại bình tĩnh một chút. Hắn cuối cùng cũng suy nghĩ kỹ càng. Cả bọn bây giờ là tù binh, khi bị bắt bọn ma tộc này đã để lên người mỗi tên một ấn kí khóa lại hết linh lực trong người. Bây giờ cả bọn chỉ mạnh hơn người thường một chút thôi.

Thấy tên Lý công tử đó bình tĩnh lại thì tên ma tộc kia cũng chẳng thèm ngó đến mà quay đi nhưng vẫn không quên xia xói một câu:

- Hừ đúng là lũ người hạ đẳng!!!

Nghe thấy vậy tên Lý công tử kia mặt vẫn cố giữ bình tĩnh nhưng mà cả hai đã lăm chắt đến rì máu.

....

Quay về chỗ hai đồng đội của mình ngồi xuống gần đó, tên ma tộc này không khỏi khó chịu mà thốt lên:

- Mẹ nó!! Tại sao lão tử phải trong cái lũ người hôi hám này chứ, giết luôn đi cho nó xong!!!!

Một tên thấy vậy cũng đành thở dài mà nói:

- Biết làm sao được, Cốt Hoàng đại nhân muốn bắt sống tất cả bọn chúng đưa về tộc. Mà cũng tại chúng ta yếu kém nên mới phải vậy thôi! Haiz.

Ma tộc cũng phân chia mạnh yếu, bọn ma tộc ở khu vực thứ 3 tràn sang đây chỉ là bọn ma tộc yếu kém nhất. Ma tộc tốt thì khi đạt cấp 4 hoặc cấp 5 sẽ có thể hóa hình hoàn toàn giống con người. Kẻ mạnh thì cấp 4 là đc, yếu hơn thì cấp 5.

Bọn ma tộc ở khu vực thứ 3 này chưa thể được gọi là hóa hình, cùng lắm thì chúng mới đi được bằng 2 chân và có tay cầm lăm, hiểu và có tu duy nói đc tiếng người. Nhưng mà bề ngoài thì 90% vẫn là ma thú và huyết mạch ma tộc loãng đến đáng thương.

Mị Nguyệt vì bị thương nên khi hóa hình vẫn còn vài đặc điểm của ma thú ở ngoại hình, tiêu biểu là đôi tai và cái đuôi mèo. Nhưng bọn này thì có gấp toàn thịnh và huyết mạch đậm đặc hơn thì cũng vẫn kém xa.

Ma tộc đánh giá địa vị trên huyết mạch, và thực lực. Khá giống yêu tộc.

Ba tên ma tộc đang nói chuyện thì bỗng phía gần đó có động tĩnh. Cả ba ngay lập tức đứng dậy. Một tên hình như là chỉ huy ra hiệu cho tên khác gần đó đến xem xét.

Được mệnh lệnh. Tên ma tộc liền từ từ mà đi đến. Đến khi đến gần, căng mắt nhìn rõ thì hắn không khỏi chửi một câu:

- Chết tiệt, đi tiểu mà cũng làm lão tử giật mình!!

Hắn ngay lập tức quay lại mà bảo với đồng bọn.

- Mẹ nó!! Là con lang đầu cầu đi tiểu. Làm mất cả hứng

Thấy thế thì ba tên cũng quay lại chỗ cũ mà lại bắt đầu hàn huyên.

.....

Ở một hang động trong khu vực thứ 3 gần danh giới của hai khu vực.

Trên bức tường đá xanh rêu bỗng không gian như bị vặn vẹo. Chỉ chớp mắt nó như bị tan biến. Hắc khí bốc lên nghi ngút, một chốc sau khi tan hết thì để lộ ra 4 thân ảnh. Một nam ba nữ. Người nam nhân đang cõng trên lưng một tiểu mỹ nữ. Cả bốn người đều không khỏi toát đầy mồ hôi.

Hắc Vũ để Mị Nguyệt đứng xuống, nhìn lấy một bên chân mình bị ướt nhoẹt mà đầu không khỏi đầy hắc tuyến. Ba nữ còn lại thì đều che miệng cười.

- Haha.. Người thấy chưa, đến c9n lang đầu thú còn chẳng coi người ra gì haha!!!

Mị Nguyệt rớt cục không nhìn được mà cười thành tiếng, chỉ vào mặt hắn mà nói. Hai nữ còn lại cũng buồn cười không thôi. Nhưng Mộc Hân cũng chấn tĩnh nhanh nhất, nhìn lang quân của mình mặt đầy hắc tuyến thì liền quay về phía Mị Nguyệt lên tiếng mà giải vây cho hắn.

- Nguyệt tỷ, vừa rồi từ dùng là thuật gì vậy, làm sao mà bọn chúng không thể phát hiện ra được chúng ta vậy.

Mị Nguyệt đang cười nghiêng ngả nghe thấy thì phải cố hết sức mới trả lời được:

- Muội hỏi vừa nãy sao!?. Nó gọi là Âm Ảo Mê Trận. Một loại trận vận dụng âm thuộc tính. Gọi là trận vì nó chính là trận pháp mà ta vẽ lên tay mọi người, nhưng mà trận này ảo diệu ở chỗ, nếu chỉ có một trận pháp không thì cùng lắm chỉ giúp ta không bị địch nhân ngang hàng trở xuống phát hiện. Còn nếu trên 1 tiểu cảnh giới cũng bị phát hiện ngay. Nhưng mà nếu có một ám tu sĩ thì triển theo khẩu quyết nữa thì địch nhân hơn ta một đại cảnh giới cũng mà phát hiện! Đặc biệt vào ban đêm nó càng mạnh.

Trận pháp này chính là lá bài đào tẩu mà Mị Nguyệt ăn ý nhất. Nàng đã dùng nó rất nhiều lần mà đào tẩu khỏi Cốt Hoàng nhiều lần mà không bị thương tích gì. Chỉ có duy nhất lần này không có thời gian triển mà đành phải hi sinh tu vi mà chạy thoát. Mộc Hân và Uyển Phượng nghe thế không khỏi kinh ngạc.

Sao mà không kinh ngạc cho được. Một ảo trận mà cách một đại cảnh giới cũng không thể bị phát hiện. Thử nghĩ cũng biết nó lợi hại thế nào. Mộc Hân là tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Nếu mà học đc trận này thì dù Hóa Thân tu sĩ cũng mơ bắt được nàng. Phải biết rằng Hóa Thân tu sĩ không phải Nguyên Anh kỳ có thể so sánh. Đứng trước Hóa Thân tu sĩ thì Nguyên Anh kỳ có mơ cũng không trốn được. Nhưng mà tiếc rằng nó lại thuộc tính âm xung khắc với thuộc tính quang vốn có của nàng.

Hắc Vũ đang ở một bên thay quần áo bị bắn, nghe thấy vậy thì động rung không thôi. Hắc cũng là thuộc tính ám a. Vừa hay là có thể học. Nhất định phải moi được cách luyện từ Mị Nguyệt. Có nó thì hắc không còn lo về việc làm sao tẩu thoát khi nguy cấp nữa.

- Mị Nguyệt tỷ này, bây giờ chúng ta phải làm gì tiếp đây!!

Mộc Hân nhanh chóng lấy lại tinh thần mà hỏi Mị Nguyệt. Việc quan trọng nhất bây giờ là phải trốn a. Bọn họ không thể ở đây mãi được. Khi bọn lính của Cốt Hoàng phát hiện không tìm được bọn hắc thì nhất định sẽ quay lại đây mà tìm nên không thể ở yên một chỗ. Nhưng mà cũng không thể đi lung tung được. Chẳng may gặp bọn ma tộc hoặc ma thú cấp cao khác thì cũng không vui chút nào.

Mị Nguyệt suy nghĩ một lúc thì mới trả lời:

- Hay là như thế này đi. Tất cả theo ta, ở khu vực thứ 3 này ta có một quân khu bí mật. Con giun trắng đó không thể tìm ra được. Mọi người cứ tới đó, đằng nào ta cũng cần nơi an toàn để khôi phục thực lực mà mọi người có thể ở đó chờ cho hết kỳ thì là có thể quay về rồi!!

Nghe vậy thì cũng chẳng còn cách nào khác. Thế là cả bọn nghỉ ngơi một đêm rồi sáng sớm hôm sau bắt đầu lên đường.

.....

6 ngày sau.

Tại một quân trại của khu vực thứ ba, nói đầy toàn bộ đều là những tên ma tộc cấp 4 đỉnh phong. Cả quân trại này có đến hơn 1 ngàn tên như vậy.

Trên đường chính một tên ma tộc đang hót ha hót hải mà chạy về phía trung tâm. Nơi đó là một trường bông xa hoa. Bên trong đó. Một tên thiếu niên anh tuấn một thân bạch y đang ngồi trên hoàng kỷ. Hai bên là hai tên nữ tử ma tộc, nói cho có thì cũng miễn cưỡng được xem là mỹ nữ ở nơi đây. Hai à đang mát xa cho tên thiếu niên đó.

Một bên có một tên nam tử ma tộc khác. Mặt thú có một vết sẹo dài. Thân mặc áo giáp chỉnh tề đứng hầu ở một bên. Thần sắc thì có vẻ không được bình tĩnh lắm.

Bỗng một tên ma tộc chạy vội vào trường bông, quỳ xuống mà tâu.

- Bẩm Cốt Hoàng đại nhân!! Từ tiền phương báo về quân ta đã bắt được tổng cộng 479 tên nhân loại nhưng trong đấy không hề có một tên nào mặc hắc y và có ma khí toát ra cả.

Tên thiếu niên đang hưởng thụ bỗng nheo mắt lại mà nhìn tên lính quỳ kia.

- Người chắc chứ!

Giọng nói đầy y nghiêm vang lên khiến tên ma tộc đang quỳ không khỏi cả người run cầm cập

- Tiểu... tiểu nhân chắc chắn ạ. Không hề có một tên nào có ma khí toát ra từ người cả, thậm chí không có tên nào mặc hắc y cả thưa Ngài!!

- Tốt! Tốt! Tốt.

Ngoài dự liệu của mọi người, tên thanh niên này không hề tức giận mà miệng lại nói ba chữ tốt liên tục. Về mặt càng tràn đầy vẻ đắc ý không thôi.

Tên lính kia thấy vậy thì không khỏi thờ phào trong lòng. Nhưng bỗng chốc xung quanh hắc chẳng biết từ lúc nào xuất hiện hai cục đá hình vuông.

- Đại Nh....

Rầm!!

Ầm ầm ầm!!

Tên xấu số chưa kịp nói lời nào thì đã bị hai cột đá đập mạnh vào thành một khối. Sau đó thù chìm xuống đất nhanh chóng. Để lại nền đất bằng phẳng như chưa có gì xảy ra.

Thiếu niên quay sang tên ma tộc đứng hầu mà nhàn nhạt nói.

- Mã Tư đâu!!

- Có tại hạ!. Cốt Hoàng đại nhân có gì phân phó.

Mã Tư ngay lập tức quỳ xuống, người run cầm cập không thôi.

- Ngươi nhanh triệu tập 1 đội quân lính cho ta. Đi nhanh đi không được chậm trễ.

- Dạ! tại hạ tuân mệnh.

Nói xong Mã Tư ngay lập tức đi ra ngoài trường bông, để lại tên thiếu niên kia mỉm cười không thôi

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ly

Sau khi thoát khỏi vòng vây của bọn ma tộc. Sáng hôm sau, cả bốn người Hắc Vũ bắt đầu di chuyển vào sâu trong khu vực thứ 3 theo chỉ dẫn của Mị Nguyệt. Trên đường đi cả toán phải di chuyển rất cẩn thận. Trong khu vực thứ 3 này không chỉ có quân của Cốt Hoàng mà còn có cả những ma thú mạnh mẽ khác.

Thực chất thì bọn họ cũng có thể đánh giết bọn chúng tiện thể kiểm điểm cho kỳ thi nhưng mà hiện giờ thì nó không phải điều khôn ngoan chút nào. Dù gì thì cả bọn đang cần gấp rút đi đến nơi an toàn. Mà khi đánh nhau không may đánh độc bọn lính của Cốt Hoàng thì nguy to. Vì vậy nên cả bọn mới lựa chọn né tránh tất cả, chuyên chú mà đi đường.

Sau hơn 3 ngày đi không ngừng nghỉ thì cuối cùng cả bọn cũng đã gần đến nơi. Phía xa trước mắt họ là một cửa hang động không mấy bắt mắt, khi nhìn sơ qua thì chẳng khác mấy cái cửa hang động nơi cả bọn vẫn hay nghỉ chân là bao nhiêu. Cả ba đang từ từ tiến về phía đó thì bỗng nhiên hai bên có động tĩnh lạ.

Cả bọn cảm giác được dường như đang có những ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình. Nhưng mà khi dùng thần thức quét qua thì chẳng hề thấy gì cả. Thậm chí Hắc Vũ cũng không hề cảm thấy chút ma khí nào quanh đây. Hẳn là kẻ định đang được ẩn náu thật kỹ. Cả ba đã bắt đầu triệu hồi ra hồn khí cầm trong tay.

Goàm!!!

Bỗng chốc cả hai bên đều lao ra hai con ma thú khổng lồ phi thẳng vào trung tâm cả bọn. Cả ba người nhanh chóng mà phi thân tránh né. Nhưng mà kì lạ là từ này đến giờ Mị Nguyệt vẫn thần nhiên chẳng hề có động tĩnh gì, thậm chí đến khi cả hai ma thú sắp vồ lấy nàng cũng vẫn bình tĩnh. Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng đưa lên hai bàn tay nhỏ nhắn trắng mịn. Nhanh nhẹn mỗi tay nắm chặt vào hai cẳng của mỗi con ma thú mà..

Rầm!!!

Chỉ thấy hai con ma thú bây giờ nằm bẹp trên đất, mặt đất nát bấy, cả người hai con thú đau đớn mà không khỏi rú lên một tiếng. Mị Nguyệt chỉ dùng sức lực hai tay mà đã vật đổ hai con thú đó. Nàng lại nâng một chân dẫm vào đầu một con. Ánh mắt lửa giận phừng phừng mà nói:

- Hai tên ngốc!! Mờ mắt ra mà nhìn cho rõ bốn hoàng là ai!!

Vừa nói, nàng vừa tỏa ra uy áp kinh người của mình. Nghe thấy vậy, bây giờ hai tên này mới chú ý thấy rằng tiểu cô nương trước mặt đây cũng là một ma tộc, khí thế đó, màu đen tuyền đó, tuy thân thể rất khác nhưng khuôn mặt thì uy nghiêm. Hai tên chợt run lên cảm cấp mà nhanh chóng lắc thân mình mà hóa thành nhân hình.

Chỉ thấy đó là hai tên ma tộc to lớn, một tên có vẻ là một con ma thú giống con trâu, trên đỉnh đầu hắn là hai chiếc sừng nâu cong vút. Tên còn lại thì là một đầu sư thú lông vàng. Cả hai tên khi hóa hình người vẫn toàn lông lá nhưng chỉ ít khuôn mặt cũng đỡ phần nào nhìn kĩ cũng thấy được nét nhân hình. Hai tên, tên nào tên ấy cũng cao quá hai mét, người to khổng lồ nhưng mà lại đang quỳ cung kính trước một tiểu nữ bé con, chiều cao có 3 m bề đôi mà thôi:

- Tham kiến Miêu Hoàng vạn tuế!!!

-Xin Miêu Hoàng tha thứ cho sự thất lễ của chúng thần!!

Mị Nguyệt thấy vậy thì cũng chẳng muốn so đo nhiều, nàng dơ bàn tay phẩy phẩy ý bảo đuổi bọn chúng đi mà nói

-Hừ! may cho các người bốn hoàng tâm tình đang tốt. Nhanh đi mà mở cửa trại cho ta.!!

- Thần tuân lệnh!!

Nói xong ngay lập tức, cả hai tên đứng dậy lao nhanh về phía cửa hang động kia không một chút chậm trễ. Hắc Vũ đám người ở bên nhìn tình cảnh vừa rồi thì cũng có cảm giác có gì đó không đúng. Hai tên to xác sức trâu lực hồ ấy vậy mà không đỡ được một đòn của tiểu nữ 12 - 13 tuổi này. Đã thế còn phải quỳ xuống mà cung cung kính kính. Trông cảnh tượng khá là ngược đời mà.

Tuy nhiên thực tế là do cả bọn không thể cảm nhận được bất kì ma khí hay khí tức nào của hai tên kia cả. Hai tên to sồ sồ như vậy mà thần niệm không thể quét thấy mà trong khi hai tên đứng đây mà vẫn không cảm nhận được gì cả. Cứ như hai tên đó chỉ là ảo ảnh trước mắt bọn họ vậy. Chắc hẳn hai tên này có bí thuật hoặc pháp bảo liêm tức nào đó.

Cả bốn người Hắc Vũ từ từ đi đến hang động. Chỉ thấy bây giờ hai tên ma tộc này đang viết lên vách đá những đường nét trận pháp nghèo nàn. Một lúc sau thì cả hai tên đồng thời kết ấn, miệng nhắm chủ ngữ. Chỉ thoáng chốc không gian cửa hang động bắt đầu vận vận lên. Thoáng chốc thay vào đó là một cửa thành vòng cung làm bằng kim loại, Mái vòm cao bằng tòa lâu bốn tầng, trông nó chẳng khác nào một cái cổng thành được ghim sâu vào trong ngọn núi đá nhỏ. Sau đó hai tên này từ từ mở một bên cánh cửa, đứng sang hai bên cung kính cúi người mời cả đám đi vào.

Bên trong là một không gian hoàn toàn khác. Chỉ thấy đây là một thị trấn rộng lớn. Nếu nhìn rõ thì nó ngang ngửa với Hắc Thành mà Hắc Vũ từng sống.

Khi cả bốn người vừa vào, phía trung tâm có hai đạo lưu quang phóng nhanh về phái họ.

Vừa mới chạm đất chưa nhìn rõ ràng chuyện gì thì đã có một bóng người lao đến mà ôm trâm Mị Nguyệt bên cạnh, nhắc bổng nàng lên mà xoay vòng liên tục:

- Oa oa... Thật may quá, tiểu thư người không có việc gì. Làm nô tỳ lo muốn chết... huhu!!

Mị Nguyệt bị ôm chặt gần như nghẹt thở, tai và chân nàng đá vào người này không thối..

- Con điên này!! Có bỏ bốn hoàng ra không hả... Người làm ta nghẹt chết bây giờ..

Nhìn kĩ lại thì người ôm Mị Nguyệt là một mỹ nữ ma tộc. Toàn thân nàng một bộ khôi giáp màu trắng ngần, dáng người dong dong, mái tóc cắt lam cắt ngang vai, ẩn hiện sau lớp áo giáp là một gương người đầy đặn, đặc biệt là hai cặp hung khí cao ngất đang không ngừng ép vào người Mị Nguyệt, đỉnh đầu là một chiếc sừng nhỏ hơi nhú lên, khuôn mặt thanh tú đang nhoe nhoẹt nước mắt, nước mũi.

- Thiết Tâm!! Người nên bỏ tiểu thư xuống đi không người bị người nghẹt chết bây giờ.

Người vừa nên là một nữ tử đi ở phía sau. Nàng chính là người phi hành đến đây cùng nữ tử Thiết Tâm này. Thân người dong dong cao, khuôn mặt bá mị lạnh lùng, mái tóc dài đến eo, một thân quần áo gọn gàng không hề mặc khôi giáp, đặc biệt là trên tay nàng là một chiếc quạt lông vũ.

Cuối cùng sau một hồi đấu tranh thì Mị Nguyệt cũng dành được tự do. Vừa thoát được nàng không ngần ngại mà đá hẳn một cú vào mông của Thiết Tâm làm nàng đầu điên, khuôn mặt đầy nước mắt hiện lên vẻ ủy khuất.

- Con điên này, làm bốn hoàng xuýt nữa chết nghẹt!!

Vừa nói vừa xoa xoa cái vai và cái eo của mình. Thật là con ngốc mà, nàng bây giờ chỉ có tu vi cấp 3 đỉnh phong trong khi Thiết Tâm có tu vi tận cấp 4 đỉnh phong. Ấy vậy mà khi ôm nàng chẳng biết kìm chế lực lượng gì cả. Đúng là đồ ngốc ta lão phăng mà.

- HuHu... Tiểu thư sao người lại bạc tình như vậy chứ, bọn nô tỳ lo inagws cho người biết bao mà!!.

- Lo cái đầu người! Bọn người trên người có ấn kí chủ tử voi ta làm sao mà không biết ta sống hay chết chứ. Hừ!!

- HuHu người thật là phũ phàng mà!! HuHu...

Ba người Hắc Vũ thấy vậy cũng không khỏi cứng họng. Nữ ma tộc Thiết Tâm này nói cứ như nàng là một tức phụ nhân bị tướng công bỏ rơi vậy, khóc lóc thảm thương.

Mỹ nữ bên cạnh thấy chủ nhân mình mang về ba tên nhân tộc cũng không khỏi nghi hoặc, đặc biệt là tên nam nhân kia vừa rồi còn chủ nhân nữa chứ, chưa nói đến khi nhìn thấy hắc năng cảm thấy rất lạ, cảm giác như là một đồng tộc mà không phải nhân loại.

- Chủ nhân a. Những tên nhân loại này là ai vậy!!

Mị Nguyệt đang có thoát khỏi Thiết Tâm thì tìm được dây cứu mạng liền ngay lập tức đáp lại:

- À những người này là ân nhân của ta. Hai nữ này lần lượt là Mộc Hân muội muội và Uyển Phượng muội muội. Nhờ có họ mà ta mới thoát được kiếp nạn.

- Chào hai vị tỷ tỷ!!

Mộc Hân và Uyển Phượng cũng nhìn ra được hai nữ nhân này tu vi rất cao, từ ngoại hình đã thấy rõ hai nàng này cũng là ma tộc cao cấp. Mà nghe cuộc đối thoại vừa rồi thì chắc hẳn đây là người hầu thân cận của Mị Nguyệt. Chắc hẳn là tu vi rất cao rồi ít nhất chắc chỉ thấp hơn Mị Nguyệt một đại cảnh giới là cùng. Tuổi đời chắc cũng gần ngàn rồi, chào một hai tiếng tỷ tỷ cũng không sai mấy.

Nói xong thì Mị Nguyệt quay sang chỉ tay về phía Hắc Vũ:

- Còn đây là tên người hầu ta mới thu nhận, tên Hắc Vũ.

Hắc Vũ thật sự không biết nói gì với cô nhóc này nữa. Thôi thì lần này hẳn cũng mặc kệ đi. Dù gì thì cả bọn cũng đang ở trong nhà nàng, nàng cũng suy nghĩ mất mạng vì hẳn nên thôi lần này cứ cho nàng thỏa mãn một lần vậy.

Mị Nguyệt vừa nói xong thì vẻ mặt đầy khiêu khích mà nhìn về Hắc Vũ nhưng đáp lại nàng chỉ là khuôn mặt tỉnh bơ không thêm đoái hoài đến của hắn.

mà thôi. Thế là nàng lại cảm thấy không vui. Nàng thích trêu hấn nhưng với điều kiện là hấn phải đáp lại. Bây giờ nàng nói hấn như vậy mà tên chết tiệt này lại chẳng thèm ngó đến. Mị Nguyệt cảm giác thấy càng khó chịu hơn. Nàng quay mặt lại không thèm quan tâm hấn nữa, hướng mắt mà nhìn lại mỹ nữ mà tộc kia:

- Băng Khiết, tại sao hai người các ngươi lại tới đây??. Chẳng phải đáng nhẽ các ngươi nên ở Khu vực 6 mà huấn luyện quân sao?

- Chủ nhân à, do bọn nô tỳ nghe được tin người thất thủ bị truy đuổi. Nên chúng tỳ mới đi khắp các khu vực tìm người. Vài ngày trước bọn tỳ cũng mới đến đây. Thật may mắn nhờ kẻ ước nên bọn tỳ vẫn biết người an toàn.

Băng Khiết nhìn Mị Nguyệt mà cung kính trả lời. Tháng trước khi vừa nghe tin chủ nhân bị Cốt Hoàng truy đuổi thì cả hai bọn họ lo lắng không thôi. Nhưng mà tên đó khi truy đuổi cũng không yên, làm náo động hết cả mấy khu vực bên trong lên, quân của hấn từ khu vực 3 đến khu vực 6 đều được huy động hết. Hai người các nàng phải tốn khá nhiều thời gian mới đến được đây.

- Được rồi chốc nữa hãy báo tình hình hiện tại cho ta. Bây giờ hãy sắp xếp vài chiếc lều cho bọn họ nghỉ ngơi đi, 3 ngày nay chúng ta đã rất mệt rồi!!

.....

Theo sự phân phó của Mị Nguyệt cả ba người được dẫn đến một khu lều trại mà nghỉ ngơi. Uyển Phượng thì ở một phòng riêng, Hắc Vũ và Mộc Hân đôi tình lữ này lâu ngày muốn hâm nóng tình cảm nên.

Bọn họ được phân vào một căn lều khá rộng gần khu vực trung tâm. Bên trong lều khá rộng rãi gồm một chiếc nệm khá lớn và một cái bàn, trên bàn được đặt một nọ hoa đường như vừa mới được chuẩn bị. Trông bên trong khá đơn giản. Mộc Hân vừa vào bên trong thì khá là thích thú. Nhưng khi nhìn đến nọ hoa thì nàng bỗng chốc lại ngẩn người nhìn không rời.

Mộc Hân nàng vốn không phải là một đệ tử của Ninh Hải Tông, sở dĩ nàng được vào đây là nhờ vào quan hệ và sự dạy bảo của sư phụ nàng. Dưới sự dạy bảo ân cần mà nàng đã thành tài được như bây giờ. Thực tế thì Mộc Hân cũng là một đứa trẻ mồ côi mà thôi. Vì thế sư phụ chẳng khác nào như mẫu thân đối với nàng. Nhưng mà không may rằng gần 50 năm trước sư phụ nàng gặp kiếp nạn mà bây giờ không hề rõ tăm tích. Nhìn bông hoa trên chiếc bàn mà Mộc Hân không khỏi nhớ lại những kỷ niệm xưa

"Sư phụ sư phụ.. Tại sao người lại thích loài hoa này vậy. Con thấy có rất nhiều hoa khác đẹp hơn nó nữa kìa." - Tuổi nhỏ Mộc Hân.

"Haha. Đứa nhỏ này tại sao con biết nó không đẹp khi chỉ nhìn về bề ngoài chứ!!." Nói rồi sư phụ nàng xoa bóp đầu của Mộc Hân "Thứ đẹp đẽ không phải chỉ là về bề ngoài, nó đẹp còn vì còn vì chính bản thân nó, có loài đẹp ở mùi hương, có loài đẹp ở cái tên, có loài đẹp ở ý nghĩ của nó,..."

"Hừm hoa mà cũng có vẻ đẹp khác nữa sao?? Thật là đau đầu a. Nhưng mà con thấy mùi hương của nó khó chịu. Làm con cảm thấy như muốn khóc lên vậy. Đã thế màu sắc thì chẳng có gì nổi bật chỉ một màu vàng nhạt. Sư phụ tại sao người lại thích nó cơ chứ"

Nghe thấy nàng hỏi lại, người sư phụ lại hơi dăm dăm mà nhìn bông hoa vàng nhạt trước mặt. Người trầm ngâm mãi đến lúc sau mới lên tiếng.

"Vì tên nó mang một chữ "Ly" "

"Chữ "ly"???.. Chia ly...ly biệt.. Nó rất buồn a tại sao lại đẹp cơ chứ.."

Mộc Hân chỉ nhớ rõ rằng sư phụ chỉ nói với nàng một câu như vậy, về sau thì nàng coa thắc mắc thế nào thì người cũng không hề giải đáp. Nàng nhớ mỗi khi sư phụ nàng ngắm loài hoa đó thì sâu trong mắt người nàng luôn thấy được một sự chờ mong khắc khoải, người đang chờ một điều gì đó.

"sư phụ chúng ta ly biệt như vậy liệu có ngày con được gặp lại người không"

Mộc Hân đang ngẩn ngơ thì bỗng vòng ôm nhỏ nhắn của nàng bị một cánh tay hữu lực ôm lấy, nàng ngã vào một lồng ngực rắn chắc mà ấm áp vô cùng. Hấn bế hấn nàng lên mà đi đến bên chiếc nệm mà ngồi xuống đặt nàng trên đùi hấn.

Một bàn tay từ từ đưa lên khẽ vuốt tóc hơi ướt của Mộc Hân nhẹ nhàng lau đi một giọt lệ bên khóe mắt. Hấn khẽ cầm lên chiếc vai mảnh khảnh của nàng mà thủ thủ nhẹ nhàng:

- Có ta ở đây rồi!!

Nói xong một đôi môi mềm mại xông tới bao trùm cặp môi xinh đẹp của nàng. Một đầu lưỡi linh hoạt len lỏi cạy ra hàm răng ngà của Mộc Hân, nó cuốn chặt lấy chiếc lưỡi dính hương của nàng. Lấn qua lấn lại, cả hai vờn nhau không buông. Chẳng mấy chốc đôi mắt đẹp của nàng đã nhắm lại. Nàng bắt đầu phản kích lúc thì cả hai lao vào miệng hấn, lúc thì lại về miệng nàng. Cả hai tham lam hút lấy mật ngọt.

Bất ngờ đôi ngọc phong cao ngất của nàng lại bị tập kích, hai đôi sắc thủ to lớn nhanh nhẹn luồn vào trong y phục nàng tóm gọn lấy hai ngọc phong mềm mại, không đợi cho chạy thoát. Hấn xoa nắn nó thành muôn vạn hình dạng. Hai ngón tay từ từ đi đến đỉnh, ngay lập tức bắt gặp hai hạt đậu đỏ đang cứng ngắt. Hắc Vũ nhẹ nhàng kẹp lấy đi đi một chút, nheo nheo một chút.

Um!!

Mộc Hân miệng lưỡi vẫn đang quấn chặt lấy cùng Hắc Vũ. Bỗng một cảm giác kích thích truyền đến làm nàng không khỏi ngấm nga một tiếng yêu kiều. Cơ thể bắt đầu nóng lên mà vận vào không ngừng. Nó vô tình lại làm tỉnh giấc con thần long đang ngủ say. Chỉ một lúc thần long đã hoàn toàn thức tỉnh

một cách đầy uy nghi. Long thương bị kẹp giữa đôi đùi ngọc, thân long dài, to vô ý, hữu ý mà trà sát vào của u cốc. Giờ đây một dòng nước nhỏ bắt đầu chảy ra ướt đầm.

Thấy công tác đã sẵn sàng, chỉ trong thoáng chốc cả hai người đã về e lại với thiên nhiên. Da thịt mịn màng mà nóng bỏng đang không ngừng cọ sát vào người hân, thân thể mũ miều như linh xà uốn éo không ngừng. Long thương của hân chẳng biết từ lúc nào đã ướt đầm nước suối.

Hắc Vũ lập tức đặt người ngọc trên tấm nệm. Còn hân thì như con sói hung ác lao đến ăn sạch con mồi. Chỉ một chốc long thương đã tìm được hang đông yêu thích của mình. Nó ra ra vào vào không ngừng nghỉ. Trong phòng vang vọng đầy tiếng rên rỉ, tiếng da thịt, tiếng hôn môi,... Tất cả bao trùm bởi cảnh xuân nồng nàn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Âm ảo mê trận

Chết làm cây liền cành

Sống làm chim liền cánh

Dẫu thiên địa có đôi

Uyên ương mãi ngàn thu.

.....

Sau hơn một ngày trời mưa tầm tã không ngớt rồi cuộc thi tất cả đã trở lại về yên ắng vốn có.

Trong một trường bông, trên một chiếc nệm khá rộng đang có hai cổ thân thể trần truồng dính chặt lấy nhau, chỗ tư mật vẫn còn kết hợp chặt chẽ. Long thương khùng bỏ vẫn vô cùng kiên quyết đang nằm nghỉ ngơi trong hang động yêu thích của riêng nó.

Bao trùm cả căn phòng là mùi hương khiến ai cũng phải đỏ mặt, mùi hương lan tỏa khắp trường bông, thậm chí còn có một chút bị lộ ra ngoài. Bỗng một trong hai người cũng bắt đầu có động tĩnh. Mộc Hân từ từ mở ra đôi mi mụ.

Nhìn qua không gian xung quang, cảm nhận được một lồng ngực vạm vỡ đang ôm chặt nàng từ phía sau, hơi thở nóng bỏng từ từ phả vào sau gáy nàng. Và quan trọng nhất là hung khí cứng ngắc đang nằm yên trong người Mộc Hân.

Cảm thấy vậy Mộc Hân bỗng chốc đỏ mặt nhanh chóng, nhớ lại tình cảnh cả ngày hôm qua nàng không khỏi có chút phát sợ. Cả ngày hôm hai người các nàng đã giao hoan không ngừng. Ban đầu thì nàng còn chống được nhưng hơn nửa thời gian sau hân làm cho nàng phải xin tha không ngừng. Hắc Vũ dờ hết mọi chiêu trò làm nàng dục tiên dục tử đến quên hết tất cả. Nàng dúi vào tay hân như vô lực kháng cự.

Nàng vốn là Nguyên Anh lão quái hơn 300 tuổi mà hân chỉ có gần đôi mươi. Nhưng lúc này nàng cảm giác chính hân mới là một lão quái, một con sói xám già đời, còn nàng mới là một tiểu cô nương ngây thơ, một chú thỏ con ngơ ngác.

Mộc Hân đưa tay nhẹ nhàng cảm lấy một lọn tóc đen vương trên mặt nàng. Nhẹ nhàng vuốt ve ngắm nhìn nó. Một màu đen tuyền cuốn hút khó tả. Nó như là lỗ đen mê muội cuốn nàng vào trong đó vậy. Mộc Hân bỗng chốc nhớ lại tất cả vui buồn trải qua suốt 300 năm qua. Tất cả đều rất rõ nét từ từ hiện lên. Từ lúc nàng còn nhỏ xíu, mất hết gia đình rồi được sư phụ cư mang dạy bảo. Từ những lời dẫn dắt những trận đòn của người. Rồi đến lúc nàng vào Ninh Hải tông có quyền cao chức trọng. Nàng từ một cô bé trở thành một Nguyên Anh lão quái mạnh mẽ. Lớn lên từng ngày, mạnh mẽ từng ngày nhưng rồi nàng cũng có độc từng ngày.

Rồi cho đến một ngày, nàng gặp được một tên nam nhân. Một tên nam nhân khiến nàng phải tò mò không thôi. Lần đầu tiên gặp mặt đã chia mũi kiếm vào mặt nàng. Tên nam nhân đầu tiên nhìn nàng mà vẻ mặt vẫn lạnh tanh. Tên nam nhân bí ẩn nhất nàng từng biết. Hân bí ẩn đúng như cái tên và ngoại hình. Tất cả là một chữ "Hắc". Nhưng ai biết được tâm cảnh cả 300 năm của nàng lại rơi màn đêm đó chỉ sau hơn 1 tháng cơ chứ.

Thực chất trước khi vào Huyền Vũ Lâm nàng đã biết đến hân. Nhưng mới chỉ là một cái tên, ngoài ra thì chẳng còn gì nhiều. Ban đầu nàng muốn trêu chọc hân, muốn thử hân nhưng mà chính nàng lại đánh mất bản thân mình vì hân. Nằm trong ngực hân, được hân ôm trong lòng, khiến cho sự cô độc suốt gần 50 năm nay bỗng chốc tan biến.

50 năm nay vốn nàng không có ở một mình. Nàng cũng có một nữ đồ đệ nhưng so với nàng thì nữ đồ đệ đó chỉ giống với một tiểu bối, một người bề dưới. Đồ đệ có thể đôi lúc khiến cho nàng vui nhưng mà trong lòng nàng vẫn cảm thấy cô độc. Nàng có một vị nữ bằng hữu, một người nhí nhánh, nghịch ngợm chẳng có vẻ gì là một trưởng bối. Nhưng tuy vậy thì Mộc Hân nàng vẫn không nguôi được sự cô độc đó. Trong tâm nàng có một khoảng trống, đó là người sư phụ năm xưa của nàng, người mà nàng coi như thân sinh mẫu thân.

Bây giờ khoảng trống đó đang được tình lang của nàng lấp đầy bởi yêu thương mật ngọt. Nhưng đây cũng chỉ là giấc mộng ngắn ngủi của nàng và hân mà

thời. Mộc Hân có tu vì Nguyên anh trung kỳ, ở Nam Quốc này thì đó đã được coi là lão tổ rồi. Nàng cũng là nhân vật số một số hai trong đất nước này. Với địa vị như vậy thì việc nàng và hân kết hợp sẽ là trò cười cho thiên hạ. Cao tăng trong Ninh Hải tông chắc chắn sẽ không chấp nhận. Nàng vốn là một người tinh nghịch nhí nhảnh nhưng thời gian dần dần làm cho nàng càng trầm mặc, ưu tư, trầm ổn hơn. Về tinh nghịch này nàng chỉ bày ra trước mặt hân. Vì Mộc Hân biết thời gian của cả hai không còn nhiều nên nàng mới quyết định buông thả bản thân mà tận hưởng hạnh phúc ngắn ngủi với Hắc Vũ. Khi rời khỏi Huyền Vũ Lâm này cả hai rồi lại sẽ quay lại vị trí của mình. Nàng sẽ về với những trách nhiệm vốn có. Còn hân sẽ là một đệ tử thiên tài. Nàng sẽ chỉ là cơn gió thoảng qua trong cuộc đời hân mà thôi.

Mộc Hân biết rõ Hắc Vũ là một người rất trọng tình. Tuy không biết nguyên do nhưng nàng thấy đc nó từ hân. Có thể khi cả hai chia ly hân sẽ rất đau buồn, nhưng không sao vì hân còn có Diễm My mà. Nàng ta sẽ xoa dịu nỗi đau này cho hân, thời gian sẽ làm lành những tổn thương. Còn nàng?? Nàng sẽ ra sao?? Nỗi đau này cần có người gánh chịu. Nếu vậy hãy để nàng gánh chịu thay hân. Mộc Hân nàng sẽ từ xa mà theo dõi hân. Hắc Vũ rồi cũng sẽ sớm quên nàng thôi!

Khóe mắt Mộc Hân lại bắt đầu ươn ướt, nàng nhìn đóa hoa trên bàn mà thở dài một hơi. Bỗng nàng cảm thấy người nam nhân phía sau mình có dị động. Cự long trong u cốc của nàng lại hơi bắt đầu hoạt động. Vội vàng gạt đi giọt lệ nơi khóe mắt, Mộc Hân cẩn thận xoay người lại, phồng má, không vui mà nhìn hân:

- Đồ xấu xa nhà chàng! Thật là không có thương tiếc mà!!

Hắc Vũ nghe vậy thì mỉm cười vui vẻ, một cánh tay đặt trên cặp mông đào của nàng mà hơi xoa xoa. Một tay vén lọn tóc ánh kim đang rối bời của nàng

- Ta còn tưởng nàng vẫn không vui nên tiếp tục an ủi!!!.

- Hử!! Đồ sắc lang!!

Nói rồi hai tay nàng đầm huỳnh huyệt vào ngực hân. Thấy vậy Hắc Vũ cũng hùa theo nàng mà bắt đầu nô đùa. Sau một hồi thì cả hai cũng ngừng lại. Mộc Hân lại nằm cuộn tròn trong lồng ngực hân. Bỗng nàng lên tiếng hỏi:

- Hắc Vũ này! Tại sao chàng lại yêu thiếp vậy!!!.

Tuy đã trao thân cho hân, cùng hân cá nước thân mật nhiều lần nhưng nqngf chưa bao giờ hỏi hân điều gì cả. Nàng chỉ dành trọn mà âu yếm cùng Hắc Vũ. Như cảm thấy điều gì đó khác thường, Hắc Vũ cúi đầu nhìn âu yếm người ngọc trong lòng. Sau đó Hắc Vũ từ từ nói:

- Nàng biết không, ta vốn là một cô nhi. Năm lên 3 tuổi cha mẹ ta đã mất, ngôi làng của ta bị yêu thú tấn công!

Nghe vậy Mộc Hân không khỏi đồng cảm, tay ngọc nắm chặt bàn tay hân.

- Sau đó ta được quân lính đưa đến cô nhi viện ở Hắc Thành. Ta bị mọi người xa lánh một phần vì là người duy nhất còn sống- họ nghĩ ta là yêu thú hại người, một phần khác vì màu mắt và tóc của ta. Từ đó ta bị bọn trẻ và mọi người xa lánh, thậm chí là đánh đập.

Mộc Hân nghe đến đây cảm thấy rằng mình trước kia hạnh phúc biết bao vì nàng vẫn còn có sự phụ của mình. Nàng cũng hiểu một phần tại sao Hắc Vũ bị đối xử như vậy. Màu đen trong phạm nhân giới được coi là màu tối kỵ, màu của điềm ghở, nhưng theo nàng thấy là do thể chất của Hắc Vũ nên hân mới có mắt đen, tóc đen như vậy mà cơ bản thì linh căn của hân cũng là thuộc tính âm nên dễ hiểu thôi. Nhưng mà một đứa trẻ bị đối xử như vậy thì thật là tàn nhẫn. Nàng khó có thể tưởng tượng làm thế nào mà hân có thể trải qua điều đó.

- Thực tế ban đầu ta đã biết được rằng ta vốn chỉ được bố mẹ nhặt được. Họ không phải bố mẹ ruột của ta. Vì lý do nào đó ta hiểu biết nhanh hơn những đứa trẻ bình thường. Khi yêu thú tấn công ta nhìn thấy dân làng bị chết thảm, cha mẹ ra cũng chung số phận. Nhưng không hề có con mà thú nào tấn công ta cả vì vậy ta mới sống sót.

Ban đầu khi còn bé ta không hiểu tại sao họ lại quan tâm một đứa trẻ như ta, ta cũng không hề thấy đau lòng khi nhìn họ chết. Nhưng dần dần ta hiểu được tấm lòng cha mẹ của họ bao la thế nào, họ đẹp đẽ ra sao trong lòng ta. Nhưng tất cả đã mất rồi.

Đôi khi nhớ lại lúc đó ta cảm thấy có khi bọn họ nói đúng,ta là con yêu thú hại người, ta không xứng đáng với cha mẹ ta, là ta hại chết họ.

- Không!! Không phải như vậy!! Chàng không có lỗi gì cả!!.

Mộc Hân nhìn hân mà nói với về kiên quyết. Hắc Vũ nhìn thấy điều đó mà cũng cảm thấy tốt hơn. Sau đó hân kể toàn bộ cho nàng. Về việc hân gặp được Diễm My, việc hân tu luyện ma công song tu công pháp, cho đến việc gặp được Mộc Hân. Tuy nhiên việc truyền thừa và hệ thống hân không có nói, truyền thừa của một linh đế và cái thứ lạ hoắc trong tu chân này nên chỉ có một mình hân biết.

Hắc Vũ cảm giác được Mộc Hân càng ngày càng xích lại vào trong lòng hân hơn. Hân cũng ôm chặt nàng hơn mà tiếp tục nói:

- Khi cuộc đời ta chỉ còn u tối ta thấy đc nó!!!

- Ta thấy được ngọn lửa soi sáng ta, thấy được ánh sáng nơi tăm tối. Vì vậy ta muốn chiếm lấy nó, muốn nó là của mình ta mà thôi!!

Nói đến đây Hắc Vũ nhẹ nhàng nâng cằm Mộc Hân, đôi mắt đen thâm thúy mà nhìn thẳng vào mắt nàng mà hỏi.

- Ta liệu có xứng đáng được điều đó, liệu ta có quá ích kỉ khi chiếm cho riêng mình. Liệu ánh sáng đó có đồng ý.????!!

- Có!!! Ánh sáng đó nguyên ý chỉ vì một mình chàng!!!.

Mộc Hân nhìn Hắc Vũ mà kiên quyết nói. Sau đó cặp môi thom của nàng chủ động đưa về phía hắn, báo hiệu sự khởi đầu của một con vãn vũ được bắt đầu.

.....

- Mẹ nó!! Hai người các ngươi không biết thế nào là đủ à!!!

Ở bên ngoài đang có một thiếu nữ tầm đôi mươi, đang ngồi xổm trước trướng bông của Hắc Vũ và Mộc Hân, nàng mặc một thân hắc y, khuôn mặt vũ mị mê hoặc, mái tóc đen dài đang quét đất, gò bồng đảo to lớn săn chắc, một tay không thể cầm hết. Hai tay nàng đang chống cằm, vẻ mặt tức tối không thôi.

"Đúng là một đôi cầu nam nữ, làm việc không biết mệt. Ai mà lại dám bắt bọn hoàng phái chờ đợi như các ngươi chứ".

Nàng không phải ai khác mà chính là Mị Nguyệt. Khi về đến doanh trại, Mị Nguyệt được hai nô tỳ của mình bồi bổ cho không biết bao nhiêu linh đan diệu dược, thực lực cũng đã dần khôi phục đến cấp 4 đỉnh phong. Thân hình của nàng cũng đã trở lại về vũ mị như xưa. Đặc biệt đôi hung khí nàng tự hào cũng đã trở lại.

Thấy vậy thì ngay lập tức nàng muốn đến gặp Hắc Vũ mà thị uy với hắn. Xem hắn còn dám gọi nàng là đồ không ngực nữa không. Nhưng mà khi vừa đến trướng bông thì nàng nhận thấy ở đây có kết giới. Thế Mị Nguyệt tò mò mở mf dùng thần niệm dò xét. Nào biết được lại là cái tình cảnh đỏ mặt tía tai. Thậm chí mùi hương còn hơi lọt ra ngoài, làm cho cơ thể nàng có cảm giác dục dịch không thôi.

Đôi tay mịn màng vô thức đưa đến gần u công hoang vu chưa ai khai phá mà hơi hơi cọ sát. Vừa nghe những âm thanh dâm mỹ, bàn tay Mị Nguyệt càng hữu lực hơn mà ma sát.

Thế là một cảnh là kì diễn ra. Bên trong một đôi nam nữ trần truồng giao hoan, bên ngoài thì một thiếu nữ lại đang tự sử.

Qua một lúc lâu thì tình cảnh này mới dừng lại, Mị Nguyệt thờ dốc không thôi. Mãi khi bình tĩnh lại chuẩn bị đi vào thì nàng chợt nghe thấy tiếng nói truyền bên trong truyền ra. Tò mò nên nàng nán lại mà nghe ngóng. Nghe hết câu chuyện của Hắc Vũ, lòng Mị Nguyệt không khỏi đồng cảm, vì nàng đã trải qua nó hơn ngàn năm nay rồi. Mị Nguyệt có xúc động muốn lao đến mà an ủi hắn nhưng mà khi vừa đứng dậy thì nàng lại nghe thấy âm thanh dâm mỹ bên trong phát ra không khỏi chúi một câu.

Tuy trước kia khi còn là con mèo nhỏ nàng cũng chứng kiến Hắc Vũ và Mộc Hân hành sự rồi nhưng mà nào có dài như bây giờ. Hiện nay Mị Nguyệt cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, nàng nhớ cảm giác được hắn mát xa cho mà nuối tiếc.

.....

Sau cơn mưa dài thì cuối cùng tác nhân gây ra cũng chịu xuất hiện. Hắc Vũ tinh thần sáng khoái vô cùng đi ra khỏi trướng bông, còn Mộc Hân mềm như một đồng bunn nhão nằm trên nệm mà ngủ say xưa, khoe môi treo một nụ cười hạnh phúc.

- Ta còn tưởng ngươi không dậy được cơ chứ!!!

Hắc Vũ đang vờn vai thì bây giờ mới phát hiện bên mình còn có một mỹ nữ quyến rũ nói với giọng vô cùng khó chịu. Nhìn thiếu nữ này một lúc thì Hắc Vũ cuối cùng cũng hiểu ra:

- Ô tiểu miêu đó hả.. Chắc chắc cuối cùng cũng phát dục thành công rồi hả!!!

- Không được gọi ta là tiểu miêu.... Nên nhớ ngươi chỉ là cầu nô tài của bọn hoàng thôi!!!!

- Rồi rồi. Không cãi nhau với nàng nữa. Tìm tui ta có việc gì??

- Hừ!! Ai mà thèm tìm ngươi chứ!!- Mị Nguyệt kiêu hãnh một tiếng quay mặt đi chỗ khác, không để ý đến hắn nữa.

- Ô!! Chắc tại ta đa tình rồi!!! Aiii một môi thât, thôi thì quay vào ôm Mộc Hân ngủ tiếp vậy.

Nói xong Hắc Vũ lập tức lại quay đầu vào trong lều. Thấy thế Mị Nguyệt không khỏi hốt hoảng mà gọi lại.

- Khoan đã!!

Hắc Vũ không nhanh không chậm mà dừng động tác, quay lại nhìn nàng, vẻ mặt đầy tiếc ý. Mị Nguyệt thấy thế thì biết rằng mình bị hắn trêu rồi, nhưng mà nàng cũng đành nhìn con tức mà nói tiếp.

- Ngươi có thể trả lại Đế quyết cho ta hay không?

- À, nàng nói cái này sao? - nói đoạn trên tay hắn lập tức xuất hiện một khối cổ ngọc cũ nát. Thấy nó Mị Nguyệt vội vàng tiến đến định giành lấy nhưng mà Hắc Vũ nhanh chóng lại cất nó đi.

- Đưa nó cho ta!!

Mị Nguyệt thấy vậy không khỏ phòng má tức giận mà nhìn hấn. Hắc Vũ thì cười cười mà từ từ nói:

- Hãy chấp thuận ta một điều kiện thì ta sẽ trả nàg!

-Điều kiện gì cơ chứ!!

Hắc Vũ nhìn Mị Nguyệt mà nghiêm túc nói.

- Dạy cho ta khẩu quyết và cách dùng Âm Áo Mê Trận??

- Hà??? Ngươi nào có phải ma tộc bọn ta thì làm sao dùng được nó?

Mị Nguyệt biết thuộc tính linh căn của Hắc Vũ cũng là ám đạt điều kiện cần để học nó. Nhưng mà còn điều kiện đủ nữa. Muốn học Âm Áo Mê Trận thì còn cần có huyết mạch ma tộc mạnh mẽ mới sử dụng được. Vì cơ bản trận pháp được vẽ từ ma huyết mà. Nhưng Hắc Vũ là nhân loại thì làm sao học được. Mị Nguyệt không khỏi nghi hoặc mà nhìn hấn.

- Ngươi có chắc chắn đó là điều kiện duy nhất chứ!!.

- Chắc chắn.!!

- Được rồi lát nữa ta sẽ dạy ngươi!

Nghe vậy thì đến lượt Hắc Vũ ngạc nhiên. Nó là một thuật ẩn thân vô cùng lợi hại a. Che dấu được đối thủ hơn cả 1 đại cảnh giới thì đâu phải truyền thường được. Ấy vậy mà Mị Nguyệt lại đồng ý rất sảng khoái là đằng khác. Việc Âm Áo Mê Trận cần ma huyết thì Hắc Vũ hấn cũng có nghĩ đến. Nhưng mà Hắc Vũ cũng có lý do chắc chắn để thử xem liệu có khả năng thành công.

Cả hai đạt thành điều kiện thì cũng nhanh chóng thực hiện nó. Hắc Vũ đưa cho Mị Nguyệt miếng cổ ngọc, Mị Nguyệt thì lại dạy hấn về trận pháp và khẩu quyết. Chẳng mấy chốc thì Hắc Vũ đã học thuộc lâu lâu.

Bỗng hấn cắn vào ngón tay mình, một dòng huyết chảy ra, Mị Nguyệt nhìn thấy thid không khỏi cả kinh, nàng cảm nhận được một tia rất nhỏ ma huyết trong đó, nó thậm chí còn tinh thuần hơn cả huyết mạch của nàng nhưng đáng tiếc chỉ là một tia. Sau đó Hắc Vũ bắt đầu vẽ trận pháp lên tay mình, miệng niệm chú ngữ.

Dưới con mắt ngạc nhiên của Mị Nguyệt hấn từ từ biến mất, tuy chỉ một chút nhưng cũng khiến sự hiện diện của hấn mờ ảo đi trong cảm nhận của nàng. Nếu không chuyên tâm thì rất có thể không nhận ra được.

Mị Nguyệt ngạc nhiên còn Hắc Vũ thì vui mừng quá đỗi. Hấn nhận được một thông báo đã học thành côn Âm Áo Mê Trận. Ngay lập tức hấn lục lại mà xem thông tin kỹ năng mới này.

《 Âm Áo Mê Trận 》

- Độ thành thạo: Tiểu thành

- Giới thiệu: Trận pháp lấy ma huyết làm vật dẫn lấy ám linh lực làm vật kích hoạt. Biến ảo khí tức và hình ảnh xung quanh vào không gian, che dấu sự hiện diện.

- Bị Động(chỉ có trận pháp): Che dấu sự hiện diện nếu kẻ địch có chỉ số MP < 350. Không hiệu quả với pháp bảo cảm ứng.

- Chủ động(niệm chú ngữ): Che dấu sự hiện diện nếu kẻ địch có MP < 600. Linh lực tiêu hao 1AP/s. Không hiệu quả với pháp bảo cảm ứng.

- Vì lấy ma huyết làm vật dẫn nhưng tự thân không có ma huyết, tự chuyển hóa ma khí để dùng. Mỗi lần thi triển làm chậm quá trình ma hóa 0,1%

.....

Thì ra thuật này lại được hệ thống quy về chỉ số MP để ẩn thân. nếu bình thường thì kẻ có chỉ số MP thấp hơn hấn thì sẽ không thể nhận diện được Hắc Vũ ngay cả khi hấn không niệm chú. Còn nếu niệm chú thì chắc có khi cao thủ Kim Đan sơ kỳ cũng không thể phát hiện, trừ khi có pháp bảo loại cảm ứng.

Bên cạnh đó là việc suy đoán của Hắc Vũ là đúng. Hấn có ma khí trong cơ thể và đang bị ma hóa nên về khía cạnh nào đó thì hấn cũng được coi là ma tộc đi.

Trong sự vui mừng của Hắc Vũ và ngạc nhiên của Mị Nguyệt thì cả hai không hề để ý rằng phía gáy Hắc Vũ xuất hiện hình của một đầu tiêu xà nhỏ đang phát sáng liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Khai chiến

Khi người ta quăng lưới đánh bắt cá ở ao. Đến giai đoạn kéo lưới, những con cá trong không gian đó sẽ thấy không gian của chúng thu hẹp lại mà hoảng loạn bơi loạn xạ. Chiếc lưới và mặt nước sẽ tạo thành chiếc lồng giam bị thu nhỏ dần. Có con vọt lên thoát khỏi, có con bơi loạn xạ đụng vào lưới. Những con cá vọt ra ngoài được là những con cá sẽ thoát chết???

Không!!

Bọn chúng chỉ kéo dài sự sống của mình thêm một chút thời gian mà thôi. Lũ cá trong lưới sẽ bị bắt được đầu tiên, lũ cá thoát được ra ngoài cứ nghĩ mình thoát được. Nhưng chúng không biết rằng chúng vốn ở trong lồng giam rồi. Khi nước ao được tát hết, trốn thoát lần nữa là không có khả năng.

.....

Trong vùng trung tâm của khu vực thứ 3, đang có một động tĩnh khởi nguồn cho một trận huyết sát. Chợt thấy dưới tán cây là những tên ma tộc xấu xí quái dị. Tên nào tên lấy người đầy lông lá, dáng đi khom khom, mặt mũi kinh tởm, đủ loại đầu trâu mặt ngựa trên đời. Tổng cộng có hơn 2000 tên đang hùng hùng hổ hổ, tay cầm binh khí.

Đứng đầu bọn họ mà một tên thiếu niên bạch y mặt mày anh tuấn nhưng đầy vẻ gian xảo. Hắn đang nằm trên một trước kiệu được bốn tên ma tộc khác khiêng. Hai mắt đang nhắm nghiền bỗng mở bừng, hắn nở nụ cười không thôi. Hắn nhẹ nhàng ra mệnh lệnh cho tên Mã Tư đang đứng bên cạnh chiếc kiệu:

- Tiến quân về phía tây!

Ngay lập tức Mã Tư hét to lên ra lệnh cho toàn quân di chuyển.

Nhưng mà trong lòng hắn lại thắc mắc không thôi, đành đón rên quay sang thiếu niên kia mà hỏi:

- Bẩm Cốt Hoàng, thần xin mạo muội hỏi chúng ta đang hành quân đi đâu vậy ạ?

Nghe thấy vậy tên thanh niên đang cưỡi gian xảo bỗng neho mắt lại mà nhìn Mã Tư, cái nhìn của tên thanh niên bạch ý lạnh kinh khủng khiến Mã Tư run cầm cập. Nhưng điều hắn lo sợ không xảy ra. Tên bạch y thiếu niên vẫn mở miệng đáp lại hắn.

- Hiển nhiên là đi bắt những con cá xổng lưới rồi!!

" Cá xổng lưới, con cá nào cơ chứ..??" Nghe thấy vậy Mã Tư không khỏi nghi hoặc. Nhưng mà hắn cũng không hỏi tiếp. Hắn không dám chắc mình sẽ còn may mắn sống sót.

.....

Đoàn quân của Cốt Hoàng di chuyển hơn một ngày đường thì thấy ở phía xa là một hang động khá là bình thường. Suốt một ngày này đoàn quân di chuyển không ngừng nghỉ, hề gặp con ma thú nào đều sẽ giết không tha. Nơi đi qua không còn gì, ngay cả những cây gỗ trong rừng đều được đốn ngã hết.

Khi cách của hang động hơn 200m bỗng tên thanh niên dơ tay ra hiệu cho đoàn quân dừng lại. " Haha ta xem con mèo ngọc nhà ngươi còn trốn được nữa không hahaha."

Cốt Hoàng hắn khi mới sinh ra đã phán định là ngôi vị đế vương của Huyền Vũ Lâm này. Nhưng mà ngàn năm trước một trưởng lão trong tộc đã bóp què tiên đoán ra rằng hắn sẽ gặp phải kẻ thù không đội trời chung, một kẻ mang màu đen sẽ ngăn đường hắn. Để dẹp trừ hậu họa mà các vị tiên bối đã phái quân huyết tẩy Huyền Vũ Lâm, bắt và diệt trừ tất cả ma thú, ma tộc có màu đen trên người cho dù chỉ là một chút ít

Đó là cuộc thảm sát lớn nhất từng xuất hiện ở Huyền Vũ Lâm. Khiến cho rất nhiều ma tộc thống hận Bạch Xà tộc, nhiều kẻ đã có ý định phản loạn nhưng mà nào ai có thực lực và lá gan để thực hiện

Cứ ngỡ là đã kết thúc nhưng mà hơn trăm năm trước lại xuất hiện một con hắc miêu ngu ngốc đứng lên chống lại hắn. Tưởng rằng không hề còn ma tộc có màu đen nào nhưng dốt cục thì vẫn còn một tên.

Khi Mị Nguyệt xuất hiện đã dùng sức mạnh và uy áp huyết mạch cao siêu thậm chí là còn nhỉnh hơn cả Cốt Hoàng mà chiêu mộ quân lính. Nhanh chóng có rất nhiều ma tộc gia nhập, thực lực cũng dần dần lớn mạnh nhưng vẫn yếu kém. Thế là Mị Nguyệt chơi kiểu du kích đánh lâu dài. Nàng thành lập các trại quân từ khu vực thứ 3 đến khu vực thứ 6. Thi thoảng lại phái quân đánh các trại lính của Cốt Hoàng. Nhưng không lần nào bắt được, thậm chí rất lâu rồi mà không thể phát hiện nơi ẩn nấp.

Gần đây hắn còn tức điên hơn vì để ả trốn thoát. Nhưng may rằng hắn đã tính trước. Hắn này không chỉ diệt được Mị Nguyệt có khi còn diệt được toàn quân phản loạn, đặc biệt là tên nhân loại kia.

.....

Thanh niên bạch y đang ngồi trên kiệu bồng từ từ đưa tay lên, hai bên bìa rèm bồng xuất hiện những mũi đá nhọn hoắt trôi lên

- Á!!!!

Hai tiếng kêu thảm thiết, không gian trên mũi đá vận vận một lúc thù hiện ra đó là hai đầu ma tộc. Mũi nhọn đã đâm xuyên cơ thể bọn chúng, máu chảy thành rồng trên thân mũi đá.

Ngay sau đó thanh niên bạch y chỉ lười biếng chỉ về phía trước, Mã Tư hiểu ý ngay lập tức hét lên ra lệnh.

- SÁT!!!!

Hai ngàn tên ma tộc lao thẳng về phía hang động, chẳng mấy chốc hàng quân đầu đã va trạm phía trước. Tiếng rầm rầm vang lên liên tục, chẳng mấy chốc xuất hiện một cái cửa to đùng, bọn ma tộc cảm vũ khí chém loann xạ.

.....

Bên trong trại quân, Hắc Vũ cùng Mộc Hân đang nô đùa, họ đang tận hưởng niềm vui hạnh phúc bên nhau. Thi thoảng thì lại trêu tức Mị Nguyệt, hay là luyện kiếm cùng nhau.

Nhưng hôm nay bỗng khác lạ. Cả hai đang nắm tay nhau tình chàng ý thiếp nòng nân thì bỗng những ma tộc xung quang chạy tán loạn. Những tiếng kim loại đing tai vang lên. Ngay lập tức cả hai biết có chuyện không hay xảy ra. Lập tức cả hai nhanh chóng phi hành đến chỗ cửa lớn. Khi đến nơi thì Mị Nguyệt và hai nữ hầu đã ở sẵn đó rồi. Thần sắc cả 3 không hề tốt chút nào.

Chưa kịp hỏi có chuyện gì thì chỉ thấy từng tiếng

Rầm!!

Rầm!!

Cửa lớn bị bật tung ra, một tảng cự thạch to đùng bay xuyên qua đến cuối trại quân. Ngay lập tức lính của Cốt Hoàng tràn vào như nước lũ. Giao tranh hai bên ngay lập tức diễn ra kịch liệt.

Trên đại quân là một tên thanh niên bạch y đắc ý mỉm cười cuồng tiếu

- Hahaha Mị Nguyệt ơi là Mị Nguyệt lần này thì có mọc thêm cánh thì ngươi cũng đừng hòng thoát được cái chết Hahaha!!!

Thấy tên thanh niên đó cả 5 người không khỏi biến sắc mặt.

- Tên giun trắng chết tiệt!! Lão nương liều mạng với ngươi!!!

Nói xong Mị Nguyệt phi thân lên nghênh chiến, theo sau là hai nữ hầu. Hắc Vũ, Mộc Hân và Uyển Phượng cũng triệu hồi hồn khí mà nghênh chiến với mấy tên ma tộc kia.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Ta xin lỗi !!

Cốt Hoàng vốn là người Bạch Xà tộc, là tộc đàn thống trị ở Huyền Vũ Lâm này. Bọn chúng nổi tiếng về sự lươn lẹo, nắm mưu nhiều kẻ và đặc biệt là sức mạnh huyết mạch đứng đầu tất cả.

Hậu nhân bạch xà tộc đều là những thiên tài, tu vi tiến nhanh kết hợp với chí khôn của mình nên việc cảm ngộ và phá bình cảnh trong tu luyện là rất tốt. Do đó tinh anh Bạch Xà tộc lớp lớp xuất thế.

Bạch Cốt Xà vốn không phải là một tộc, chỉ có duy nhất Cốt Hoàng được gọi như vậy vì cơ duyên mà hắn nhận được lực còn rất trẻ. Hắn phát hiện ra được truyền thừa lâu đời của Bạch Xà tộc trước kia. Với hàng ngàn bí thuật tu luyện trong đó. Nhưng hắn dù đã cố hết sức nhưng chỉ học được một cái duy nhất - Luyện Cốt Quyết. Dầu thế nhưng nó lại là một trong lục đại bí thuật của Bạch Xà tộc. Sau hơn ngàn năm tu luyện thì hiện tại hắn đã đạt đến cảnh giới Kim Thân của Luyện Cốt Quyết sắp đột phá niết bàn.

Tuy vậy nhưng phòng thủ của Cốt Hoàng phải gọi là đao thương bất nhập, thậm chí ngay cả trong cơ thể hắn cũng biến thái kinh người. Hầu như chưa có kẻ nào có thể làm xước được lớp vảy bạc của hắn. Vì nhận được truyền thừa lại tu luyện được bí thuật của tộc mà hắn được mọi ma tộc gọi với cái tên Cốt Hoàng.

Nhưng cái được, cái mất. Hắn có phòng thủ nghịch thiên thì lại mắc phải vấn đề về sức mạnh, lực lượng có thể. Thậm chí khoản này hắn còn yếu hơn Mị Nguyệt. Được cái là Mị Nguyệt dù tấn công có mạnh mẽ nhưng thủy chung chưa bao giờ phá được lớp phòng ngự của Cốt Hoàng.

Bản thể của Cốt Hoàng vô cùng mạnh mẽ nên hiển nhiên là phần thân lẫn này cũng không thể kém cạnh được

《Tên: Bạch Cốt Xà phân hồn》

《Tu vi: cấp 4 đỉnh phong》

Thuộc tính: Thổ

HP: 2360/2360

AD: 450/450

SP: 450/450

MP: 350/350

AP: 1030

DE: 900

Với cái số liệu như này cũng đủ thấy độ mạnh mẽ của hắn. Mấy con yêu thú bình thường kia cũng không đủ để so sánh. Khi quan sát xong chỉ số của Cốt Hoàng thì Hắc Vũ lại nhìn về phía 3 người Mị Nguyệt.

《Tên: Mị Nguyệt》

《Tu vi: Cấp 4 trung kỳ》

Thuộc tính: Âm

HP:1278/1278

AD: 568/568

SP: 550/550

MP: 500/500

AP: 1300

DE: 346

Xem xét xong chỉ số của Mị Nguyệt thì Hắc Vũ lại tiếp tục nhìn qua hai nàng hầu của nàng ta.

《Tên: Thiết Tâm》

《Tu vi: Cấp 4 đỉnh phong》

Thuộc tính: Kim

HP:1700/1700

AD: 735/735

SP: 470/470

MP: 540/540

AP: 1247

DE: 579

.....

《Tên: Băng Khiết》

《Tu vi: Cấp 4 đỉnh phong》

Thuộc tính: Thủy

HP: 1570/1570

AD: 550/550

SP: 456/456

MP: 850/850

AP: 1450

DE: 320

.....

Nếu nhìn sơ qua thì vẫn chưa thể phân biệt thắng thua được. Mị Nguyệt mới khôi phục tu vi cấp 4 trung kỳ thành người yếu nhất trong 3 người về tổng quát. Thiết Tâm thì sinh mệnh và lực lượng khỏe nhất trong cả 3 còn nàng Băng Khiết này thì lại là người có linh lực và chỉ số tinh thần dẫn đầu. Mỗi người bọn họ đều có ưu khuyết riêng. Nhưng mà ba người lại quen biết nhau lâu năm. Tuy hai nàng kia gọi Mị Nguyệt là chủ nhưng thực chất Mị Nguyệt nàng vẫn luôn coi Thiết Tâm và Băng Khiết như chị em. Mà ba người phối hợp tấn công không chỉ một hai lần.

.....

Chỉ nghe thấy khi Mị Nguyệt hét lên thì cả ba người đều phi thân mà đến. Cốt Hoàng thấy thế thì vẻ mặt đều cười đắc ý. Chưa đến 1 giây thì Mị Nguyệt đã lao đến ngay trước mặt hắn mà xuất thủ. Hai bàn tay trắng nõn nà bây giờ đã đã bao trùm hắc vụ, mười đầu ngón tay mọc ra những móng vuốt sắc bén dài nửa mét mà cào về phía hắn

- Hắc Miêu Dao!!

Dồn tay công nhanh nhẹn nhưng mà Cốt Hoàng dường như cũng chẳng quan tâm. Hắn chỉ hơi hốt đưa tay thủ thế. Những lưỡi miêu dao chém nhanh qua hai tay đang thủ thế của hắn. Nhưng chỉ thấy trên vật áo là những vết cắt dài sắc bén dọc từ trên xuống. Để lộ phía bên trong là một làn da không một vết xước. Mị Nguyệt thấy vậy cũng không ngạc nhiên lắm. Nàng vội lắc mình biến mất. Ngay lập tức sau đó là những nắm quyền như vũ bão.

Chỉ thấy từng nắm quyền như bọc kim thiết va chạm da thịt của Cốt Hoàng vang lên tiếng leng keng chua chát. Sau đợt quyền như vũ bão, ngay dưới chân hắn lại xuất hiện một đầu thủy xà to bằng thân người lao lên mà cuốn lấy. Cốt Hoàng bị liên tiếp ba đợt tấn công làm thân thể bay đập vào vách hang động lún sâu vào bên trong, khói bụi bay mù mịt. Nhưng bụi đá chưa tan hết thì từ trong đã phi ra ba mũi phi thạch tấn công về phía nhóm người Mị Nguyệt. Thấy thế ba người lập tức nhanh chóng mà phòng thủ. Mị Nguyệt vận tốc độ nhanh nhất mà tránh né. Băng Khiết hơi chậm chút nên đành thi thuật.

- Thủy Vũ Bích!!

Ngay lập tức một bức tường bằng nước xuất hiện trước mặt nàng. Phi thạch đâm xuyên qua nó với tốc độ kinh người nhưng bị nước cản lại mà dần dần dừng hẳn. Băng Khiết thì cũng tỏ ra vẻ hơi miễn cưỡng. Nàng tu vi chân thực cũng gần tiếp cận tới hư nay áp chế tu vi thế này nên thi thuật bị hao tổn linh lực nhiều hơn. Trước kia dù cho có là trăm tầng Thủy Bích cũng không vấn đề nhưng lần này tầng thủy bích này lại còn rất dày. Nơi đây lại toàn đất đá thủy thuật của nàng càng khó sử dụng.

Còn một phi thạch nữa lao về phía Thiết Tâm. Cô nàng này cũng không có ý định tránh né. Hai bàn tay kẹp chặt lại tạo thành lưỡi đao dài sắc bén. Huy hai tay liên tục như múa song đao. Phi thạch lao đến đâu là bị cắt gọn đến đó. Chỉ vài giây đã không còn gì cả.

Nhưng bỗng phía sau lại xuất hiện một mũi đai trắng bạch phi đến nhắm ngay trước ngực nàng. Không kịp hoàn thủ, Thiết Tâm đành đưa hai tay trước ngực. Vận linh lực bao phủ hai tay bằng kim thiết mà phòng thủ.

Keng!!

Mũi đao đâm thẳng vào giữa hai tay nàng, bị linh lực tác động. Thiết Tâm bị đẩy lùi lại cả chục mét. Chỉ thấy người huy đao chính là Cốt Hoàng vừa rồi. Nhưng toàn thân hắn nay chẳng có mảy may dù chỉ là một vết xước. Vẻ mặt bình thản, treo nụ cười đắc ý vô cùng. Y phục nay đã lành lặn không thương tổn. Tay phải hắn bây giờ đang cầm một thanh đại đao. Chuôi đao hình bạch xà. Lưỡi đao dài cả mét rộng hai mươi phân. Thân đao hơi uốn cong nhọn hoắt ở đầu. Thân đao còn vài họa tiết như ẩn như hiện một đầu bạch xà đang uốn lượn trong đó. Nhìn thấy nó Mị Nguyệt không khỏi bật thốt lên.

- Bạch Xà Huyền Đao!!

Thanh đao này vốn là một trong những trọng bảo của Cốt Hoàng, nay lại trog tay một phân hồn hóa thân của hắn. Điều này có thể thấy lần này hắn đến khu vực thứ 3 này là đã nắm chắc bắt được nàng. Cốt Hoàng vốn phòng thủ nghịch thiên nhưng lại thiếu về lực lượng, thanh đao này bù lại điều đó cho hắn. Một thanh đao phẩm cấp Hậu thiên nhất niết pháp bảo chỉ có toái hư mới đủ tư cách sở hữu. Tuy vào tay phân thân chỉ có tu vi cấp 4 đỉnh phong này không phát huy được bao nhiêu nhưng cũng đã hết sức mạnh mẽ.

- Hừ!! Bọn chuột nhắt các người hôm nay chắc chắn sẽ chết dưới tay bản hoàng rồi!!

- Người nằm mơ!!

Vừa dứt lời Thiết Tâm liền lao đến mà tấn công. Nàng lấy ra cầm trong tay một mũi kích. Thân kích có hai mét dài. Mũi kích nhọn hoát hóa tiết bất mất. Nàng lao nhanh đến chỗ Cốt Hoàng.

- Kim Kích Phá!!

Cốt Hoàng thấy thế chỉ càng khinh miệt

- Đúng là bọn ngu ngốc!!

Mũi kích lao đến chỉ cách Cốt Hoàng chưa đến một mét. Hắn vung đao một cái đã làm chệch hướng mũi kích. Thấy thế Thiết Tâm liền thu lại chiêu thức. Cả hai một người dùng đao, một người huy kích mà đấu nhau. Chỉ một lúc đã hơn chục chiêu.

Cốt Hoàng thì vẻ mặt vẫn đắc ý vô cùng. Thể lực của hắn mạnh hơn Thiết Tâm nhiều kết hợp với lực lượng của Bạch Xà Huyền Đao nên khá nhàn hạ. Nhưng Thiết Tâm bên này đã có dấu hiệu yếu thế. Vừa rồi nàng trực tiếp đỡ một đao của hắn. Bây giờ hai tay vẫn còn thấy ê ẩm.

Bỗng đang giao tranh Thiết Tâm nghiêng đầu sang một bên. Phía sau nàng một mũi tên màu xanh xé gió mà lao đến. Cốt Hoàng may mắn phản ứng nhanh nhay mà cũng nghiêng đầu né theo. Nhưng mũi tên vẫn xoẹt qua mặt hắn để lại trên khuôn mặt tuấn mị một vết xước dài. Chưa kịp suy nghĩ thì Thiết Tâm lại bắt đầu tấn công mà cuốn lấy hắn. Chốc lát nàng ta lại nghiêng đầu để mũi tên lao đến mà tấn công hắn.

Phía xa, Băng Khiết đang cầm trên tay một pháp bảo. Đó là một cây cung màu xanh lam. Hoa văn cây cối bao trùm lên nó. Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng đặt tay mà kéo căng dây cung ra. Từ từ vận chuyển linh lực thuộc tính thủy của mình vào trong đó. Bất chợt cây cung biến hóa không tưởng. Nó như một cái cây còn sống. Sinh trưởng ra một nhánh cây dài làm mũi tên. Nàng nhắm chuẩn mà buông dây cung. Động tác nhẹ nhàng uyển chuyển kết hợp với vẻ đẹp lạnh lùng tạo nên sự tuyệt mỹ không tưởng. Mũi tên dài cung lao nhanh như vũ bão xé gió mà nhắm vào Cốt Hoàng.

Cốt Hoàng bị giáp công của Thiết Tâm và Băng Khiết bắt đầu hơi có vẻ chật vật. Công kích của Thiết Tâm không có ảnh hưởng đến hắn được nhưng nàng lại cuốn lấy hắn làm vướng tay chân không ngừng tạo cơ hội cho mũi tên của Băng Khiết tập kích. Mũi tên này lực xuyên phá không phải tầm thường. Trong ba người thì Cốt Hoàng vốn kiêng kỵ nhất là cây cung đó. Nó tên là Linh Tiên Cung được tạo từ gỗ của cây Linh Mộc vạn năm. Lực xuyên phá là kinh khủng vô bì. Kim Thiết dày cả chục mét cũng không cản được nó. Thêm nữa Băng Khiết bản thân mang thuộc tính thủy, cây cung mang tính mộc. Ngũ hành tương sinh thủy sinh mộc nên làm cho nó càng khủng khiếp.

Cốt Hoàng dần dần cũng bị dồn vào thế hạ phong. Hắn có cảm giác một điều gì đó không đúng. Bỗng Cốt Hoàng nhanh chóng bị bao phủ bởi lớp vảy trắng chỉ để lộ khuôn mặt. Thân hình hắn nhoáng cái đã biến mất.

Chỉ thấy vị trí cũ của hắn hiện tại một thanh đoản đao chém xoẹt qua tạo thành một vầng trắng màu đen. Khung cảnh vắng vẻ mà xuất hiện một nữ tử nóng bỏng một thân hắc y. Một tay đag cầm một thanh đoản đao. Vẻ mặt nàng nhìn Cốt Hoàng xuất hiện ở không xa chỗ đó, nàng vừa tiếc vừa giận.

Tiếc là các nàng suýt nữa đã hạ được đòn chí mạng với hắn. Giận là nàng nhận gia tại sao hắn có thể chôn thoát.

《Trích Tinh Lữ》

Đôi giày mà Cốt Hoàng đang đi chính nó vốn từng là pháp bảo của nàng. Một giày pháp bảo tăng tốc độ và thậm chí có thể ngay tức khắc tăng vọt tốc độ trong một khoảng thời gian. Tiếc rằng trong trận lần trước nàng bị thảm bại mà chạy trốn khiến túi trữ vật rơi vào tay hắn. Thứ duy nhất còn giữ được là thanh đoản đao trong tay nàng.

- Tên chết tiệt kia!! Có giỏi thì trả lại đồ cho lão nương!!

Mị Nguyệt máu tức xông lên đầu mà mắng hắn một câu. Cốt Hoàng cười đầy tiểu ý mà đáp lại

- Haha người thật là con mèo ngốc mà!!

Vừa dứt câu bóng hắn lại biến mất. Chỉ một chốc hắn lại xuất hiện ngay sau lưng băng khiết. Một tay vung đao trực chém xuống.

- Tiểu Khiết coi chừng phía sau!!!

Mị Nguyệt và Thiết Tâm thấy vậy ngay lập tức hét lên. Băng Khiết bỗng thấy sát khí bao trùm mình, nghe hai nàng nói vậy không kịp nghĩ nhiều vội huy động linh lực tạo một tường thủy bích ngăn lại. Nhưng mà lưỡi đao vẫn chém ra hắt bay nàng đi. Mị Nguyệt và Thiết Tâm nhanh chóng lao đến mà đỡ lấy. Sau lưng Băng Khiết đã xuất hiện một vết chém dài lên làn da ngọc. Máu bắt đầu chảy thấm y phục.

Cốt Hoàng không chần chờ nữa mà ngay lập tức tấn công liên tục. Mị Nguyệt và Thiết Tâm đành cố gắng sức chống đỡ và bảo vệ Băng Khiết đang bị

thương. Thế cục ngay lập tức lại bị đảo lộn. Ba người Mị Nguyệt lại bị đẩy vào thế hạ phong

.....

Ở một mặt trận khác.

Quân ma tộc của hai phe bắt đầu lao vào nhau mà chém giết dữ dội. Hai ngàn quân của Cốt Hoàng lao đến như vũ bão. Quân của Mị Nguyệt chỉ có hơn ngàn người nhưng vẫn luôn cố gắng chống lại. Hắc Vũ và Mộc Hân cũng đã lao vào vòng chiến mà hỗ trợ. Cô bé Uyển Phụng thì đi theo sau thì thoảng cũng hỗ trợ bọn họ.

Thật may rằng nhờ bị ma hóa mà Hắc Vũ một phần nào gây tác động đến quân địch. Mộc Hân và Hắc Vũ cũng chỉ tìm những tên ma tộc cấp 4 trung kỳ hoặc hậu kỳ. Cả hai kết hợp tấn công vô cùng ăn ý. Chẳng mấy chốc đã hơn hai chục tên nằm dưới kiếm của hai người. Dần dần cả hai người đã bắt đầu có ảnh hưởng đến trận chiến. Hắc Vũ làm giảm chỉ số khá nhiều, thậm chí thì thoảng có vài tên còn bị ma khí trong người hân toát ra mà nhụt trí sợ hãi.

Dần dần thế cũng lại cân bằng. Quân hai bên vẫn chết như ngã rạ. Bỗng cả hai đang xông lên thì lại đối đầu với một tên ma tộc cấp 4 đỉnh phong. Tên này khá khác bọn còn lại

Tên ma tộc này mặt mày khá dễ dàng. Khuôn mặt là một trung niên nam tử khá xấu xí. Một bên mắt có một vết sẹo dài. thân mặc giá trụ chỉnh tề. Tay cầm một đôi chùy. Từ quần áo giáp xem ra tên này địa vị khá cao trong toán quân của Cốt Hoàng. Vì giáp trụ của hân là chỉnh tề và đẹp đẽ nhất nếu so với mấy tên còn lại.

- Bỗng tướng quân Mã Tư là thuộc hạ của Cốt Hoàng đại nhân. Tên áo đen nhân loại kia nếu muốn bình yên thì hãy đưa tay chịu trời theo bỗng tướng. Ta sẽ tha mạng cho ngươi.

Không cần suy nghĩ nhiều thì tên ma tộc này đã xuất khẩu rồi. Nhưng mà Hắc Vũ cùng Mộc Hân lại không hiểu nổi. Bọn họ có 3 người a nhưng tại sao cái tên này lại chỉ nói có một mình hân. Từ miệng hân nói thì chắc chắn hân là kẻ cầm đầu đội quân này nhưng mà tự nhiên lại đến đây làm gì.

Thực chất thì Mã Tư ban đầu không có chủ ý này nhưng khi nhìn thấy Hắc Vũ thì không khỏi nghĩ đến " Cốt Hoàng đại nhân bắt ta phải quân tìm khắp các khu vực chỉ để bắt một tên nhân loại mặc hắc y. Mà ngài lại bảo bắt sống. Vừa hay ở đây lại có một tên hắc y nhân loại. Khí tức trên người hân khá kì lạ giống như ma tộc vậy, còn khiến ta đối mặt không khỏi cảm thấy khó chịu. Chắc chắn đây là tên ngài ấy cần tìm rồi. Nếu ta mà bắt sống được hân nộp lên cho ngài chắc chắn sẽ được thưởng lớn rồi". Nghĩ thế Mã Tư không khỏi mừng thầm mà đến đón đầu Hắc Vũ. Trên mặt lộ ra vẻ đắc ý.

Hắc Vũ bên kia nhìn hân đầy vẻ nghi hoặc đầu óc tên này có vấn đề. Hai quân đang đánh nhau mà tự nhiên ra nói với hân như vậy thì ai nghe. Hắc Vũ hân có bị điên đầu mà làm theo. Quân hai bên đánh nhau chỉ chốc ai đánh mà nói nhiều như vậy chứ Không quan tâm đến hân nữa. Hắc Vũ lôi kéo tay hai nàng mà tránh đi chỗ khác. Thực lực bây giờ không thể đánh lại được. Đánh để mấy tên ma tộc bên mình vậy.

Mã Tư đang vô cùng đắc ý thì bỗng thấy một cái riu phi về phía hân. Ngay lập tức tâm hồn trên mây trở lại mặt đất. Hân nhanh chóng bắt lấy cái diu mà phi mạnh về phía tên xuất thủ. Chỉ thấy tên xấu số này bị lưới riu tré đôi đầu. Nhận thấy Hắc Vũ bỏ hân mà bỏ đi thì không khỏi tức giận mà đuổi theo.

Cả ba người vừa di chuyển sang phía khác mà tiếp tục chiến đấu giết địch. Nhưng chỉ một chốc đã thấy tên kia đuổi theo mà hét to

- Tên nhân loại kia khôn hồn thì đứng lại cho bỗng tướng quân.

Cả ba người thấy vậy lại tiếp tục chạy. Thế là cả bốn người chơi đuổi bắt giữa ngay lòng chiến trận. Tên Mã Tư này chạy đuổi theo theo bọn hân như con trâu điên. Ai cản đường đều bị hân cho một cú bắt kẻ địch ta. Hắc Vũ và Mộc Hân thấy vậy thì không khỏi thầm nói " Tên điên". Thật sự là chẳng biết tại sao cứ đuổi hân không dứt. Trong khi chẳng lần nào tấn công bọn hân cả. Chắc chỉ đuổi để nói mấy câu làm nhảm hay sao.

Rốt cuộc thì Hắc Vũ cũng khó chịu không thể kìm được nữa mà dừng lại. Huy kiếm lao thẳng về phía Mã Tư.

《Tên: Mã Tư》

《Tu vi: Cấp 4 đỉnh phong》

Thuộc tính: Thổ

HP:944/944

AD: 430/430

SP: 320/320

MP: 300/300

AP: 900

DE: 230.

Sơ qua thì tên này còn yếu hơn cả Mị Nguyệt mà còn bị hân áp chế 25% thuộc tính nên có khi Hắc Vũ và Mộc Hân có thể sử lý được. Thấy Hắc Vũ

quay lại tấn công thì Mộc Hân cũng lập tức theo sau mà đến. Uyển Phụng cũng đứng một bên mà quan sát nhân cơ hội phụ trợ.

Mã Tư đang chạy thì thấy cả ba cũng dừng lại. Mặt mày hớn hơ đang định nói gì đó thì đã thấy Hắc Vũ lao đến đầy sát cơ. Mã Tư vội vàng mà dừng lại. Hắc Vũ và Mộc Hân ngay lập tức đã tiếp cận hân. Cả hai phối hợp huy kiếm mà đánh. Chẳng mấy chốc cả ba đã giao chiến vài chục hiệp mà tách ra.

Hắc Vũ càng ngày càng thấy tên này có vấn đề. Một là hân chỉ thủ thế thì thoảng tấn công nhưng lực lượng khá bình thường. Hai là thân thể tên này khá lạ. Bọn Hắc Vũ đã đánh hân rách toi tả nhưng kiếm không hề gây thương tích cho hân. Cảm giác cứ như chém vào miếng bông vậy. Thứ ba là hân bây giờ chắc chắn tên này bị điên rồi. Cả bọn chém hân mà hân vẫn chưa ngừng cười.

Mã Tư mà biết hân nghĩ vậy thì chắc nổi điên lên. Hân ghét nhất trên đời có kẻ gọi mình là ngu ngốc hay là bị điên. Vì thực tế hân rất rất... bình thường. Mấy con ma thú trong khu vực thứ 3 này cũng hay coi thường hân như vậy vì lần nào đánh nhau hân cũng dễ kẻ khác đánh mình liên tiếp mà đứng đó cười. Nhưng con nào con nấy cũng đánh chán mà mệt lên cuối cùng bị hân thừa cơ giết chết. Nghĩ đi nghĩ lại thì đây cũng là một chiến thuật hay.

Bây giờ hân cũng áp dụng nó để bắt Hắc Vũ. "Haha đánh nữa đi đánh nữa đi. Bọn nhóc các ngươi làm sao đánh thùng được kim bì của ta cơ chứ. Hay lắm hay lắm đánh tiếp đi". Hân đang cười trong lòng không thôi. Nhưng mà bỗng chốc cả hai người kia đều dừng lại.

Hắc Vũ đứng yên đều hòa hơi thở của mình.

- Nàng hãy lùi lại, để ta.

Mộc Hân nghe vậy cũng hơi nghi hoặc nhưng vẫn làm theo vì nàng tin hân sẽ không làm việc không rõ lý do. Chỉ thấy khi Mộc Hân đã lùi về phía sau, Hắc Vũ cắn lên ngón tay mình. Lấy máu quẹt lên thanh Hắc Lang Kiếm. Miệng đọc chú ngữ khó hiểu. Hai mắt nhắm nghiền.

Khi niệm xong thì hân mở bừng hai mắt. Bụi đất xung quanh bị đẩy lùi bay tung tóe. Hắc khí quanh thân bốc lên cuộn cuộn. Nhiệt độ xung quanh lạnh lẽo vô cùng. Hai mắt đỏ ngầu 4 chiếc răng nanh mọc dài ra. Thanh Hắc Lang Kiếm cũng hơi hóa đỏ theo. Bên cạnh hân ẩn hiện một đầu ma lang. Ma tộc xung quanh sợ khiếp vía. Ngay cả 4 người Cốt Hoàng đang đánh nhau cũng không khỏi giật mình.

"Tên nhân loại kia rốt cuộc đã có được thứ gì mà ma khí kinh khủng như vậy chứ. Hà hà cứ bắt hân là sẽ biết thôi"

Mã Tư bên này thì bắt đầu run cầm cập vì tất cả sát khí đều tập trung vào người hân. Nhưng dù vậy hân tin rằng mình có thể chống được.

Hắc Vũ phía kia đang cảm giác lực lượng đang tràn trề trong cơ thể hơn bao giờ hết. Hân đứng thế vững kiếm.

- Hắc Lang trầm

Ngay lập kiếm khí màu đen lao thẳng về phía Mã Tư. Không còn là Hắc Nguyệt nữa thay vào đó là một đầu ma lang như há miệng trực nuốt con mồi. Hắc Vũ trầm xong một kiếm thì thân thể cũng biến mất tăm.

Mã Tư thấy kiếm khí kia tràn đầy sức mạnh thì cũng không dám đứng không mà chống đỡ nữa. Ngay lập tức vận linh lực mà thi thuật.

- Thạch Cương giáp!!

Quay thân Mã Tư lập tức bị bao bởi giáp trụ toàn thân. Kiếm khí của Hắc Vũ vừa đến đã găm thẳng vào giáp của Mã Tư. Kinh lực kinh khủng đẩy hân lùi lê chên đất hơn 3m. Giáp thạch của hân đầy vết nứt.

Rắc Rắc!!!

Chỉ sau vài giây bị vỡ vụn. Nhìn thạch giáp bị vỡ thì Mã Tư càng cảm thấy ớn lạnh. Hân biết bây giờ mình không thể chỉ đứng yên nữa rồi không thì chỉ có cái chết sẽ chờ hân mà thôi.

Kiếm khí lao đi làm bụi mù tung tóe. Mã Tư vừa mới bình tĩnh thì ngay trước mặt hân xuất hiện Hắc Vũ đang đứng đó. Són cả người hân huy động song truy đập thẳng vào địch thủ nhưng chỉ thấy nó lập tức tan thành đoàn hắc khí.

Hắc khí tan đi Mã Tư không thể cảm thấy sự hiện diện của Hắc Vũ ở bất kì đâu cả. Bỗng phần eo hân đau nhói, chỉ thấy đã có một vết cắt dài đầm máu ở đó. Sau đó là vai phải hân. Thấy thế Mã Tư lập tức vùng truy loạn xạ như kẻ điên mà hét.

- Tên nhân loại kia có giỏi thì ra đây cho ta!!

Nhưng đáp lại hân chỉ là những vết chém sắc bén đau thấu thịt. Vai phải, đầu gối trái, khuỷu tay, bắp tay..... Chỉ sau vài chục giây người hân đầy vết thương. Số vết chém hân nhận được còn nhiều gấp chục gấp trăm lần cả cuộc đời hân trước kia.

Và rồi...

Xoẹt!!

Bịch!!

Một nhát cuối cùng chém rụng đầu Mã Tư. Thân xác hân từ từ ngã xuống trên mặt đất. Hân chết không nhắm mắt. Hân không thể hiểu được tại sao Hắc

Vũ bỗng chốc lấy đầu ra lực lượng kinh khủng như vậy cơ chứ. Nhưng hấn chết rồi thì làm sao hiểu được cơ chứ.

Mã Tư vừa chết, sĩ khí quân địch giảm nhanh chóng, còn bên ta thì sôi sục hấn lên. Lợi thế bắt đầu nghiêng hấn về phía bên này.

Bên cạnh cái xác Hắc Vũ bắt đầu xuất hiện từ không gian biến dạng đầy hắc khí. Hấn đứng đây như một ác thần, ma khí bao thiên. Nhưng ngay lập tức hấn phải giải trừ ma hóa ngay.

Hắc Vũ không khỏi thở mạnh. Ma hóa mạnh mẽ không chệ vào đâu được nhưng mà phụ tải về tinh thần thì rất nặng. Thêm nữa việc thi triển ám ảo mê trận cũng tốn linh lực. Hắc Vũ nhanh chóng về phía Mộc Hấn và Uyển Phương lấy đan dược uống mà khôi phục.

Uyển Phương thì hoan hô hấn không thôi. Nhưng Mộc Hấn thì khá nghi hoặc. Nàng nhận ra nó khá giống với bận mất kiểm soát trước của hấn. Nhưng lần này có vẻ như hấn vẫn có ý thức.

Hắc Vũ cứ ngồi điều tức chỉ một lúc sau hấn đã hồi phục hoàn toàn kể cũng may vì linh khí đậm đặc và đan dược nhiều dược lực. Nghỉ lại vauwf rồi Hắc Vũ không khỏi cảm thấy thỏa mãn. Do thấy Mã Tư phòng thủ rất mạnh nhưng lại không đánh lại lên hấn mới nghĩ đến dùng Mã Tư làm bù nhìn mà thử nghiệm kỹ năng ma hóa. Kết quả thì khỏi chê luôn.

ĐoĐội Hắc Vũ hồi phục xong thì ba người lại bắt đầu lao vào cuộc chiến. Thấy được sự khủng bố của Hắc Vũ thì bây giờ quân địch càng yếu ớt hơn.

.....

Cốt Hoàng đang giao thủ với ba người Mị Nguyệt thấy vậy thì không khỏi chửi lên.

- Đúng là một lũ đàn vô dụng!!

Mị Nguyệt thấy Hắc Vũ mạnh mẽ như vậy thì trong lòng không khỏi ám tự hào " Thế mới đúng là người hầu của ta chứ". Ngoài miệng thì lại châm chọc Cốt Hoàng.

- Haha bọn chúng cũng chỉ như con giun trắng nhà ngươi thôi!!

- Hừ!! Lo thân bọn ngươi đi đã!!

Nói xog Cốt Hoàng lại lao về phía ba người mà tấn công. May rằng Băng Khiết thương thế đã đỡ lên thế trận cũng cân bằng hơn. Nhưng mà ai lấy cũng bắt đầu có dấu hiệu mệt mỏi. Cốt Hoàng chỉ đánh một lúc thì cả ba cũng bắt đầu thấy không được rồi.

....

Phía dưới mặt đất về cơ bản thì bọn họ đã nắm chắc chiến thắng. Thấy phía trên bắt đầu không ổn. Mộc Hấn bấm pháp quyết một chốc. Khí thế và tu vi của nàng tăng trưởng mạnh mẽ lên. Mái tóc vàng kim hơi chuyển sang màu hồng nhạt. Xung quanh ánh lửa bập bùng. Một đầu chim ta bằng bàn tay màu kim bay xung quanh nàng.

《 Tên: Mộc Hấn 》

《Tuổi: 328》

《Tu vi: Kim Đan Hậu Kỳ》

Thuộc tính: Hòa, Quang

HP: 1350/1350

AD: 550/550

SP: 430/430

MP:600/600

AP: 1460

DE: 345

Mộc Hấn đã miễn cưỡng phá bỏ cấm chế tu vi mà lao lên cứu trợ cùng ba người Mị Nguyệt. Có sự tham gia của Mị Nguyệt nhưng mà thế trận chẳng duy trì được lâu lại bắt đầu nghiêng về phía Cốt Hoàng.

Cốt Hoàng với phòng thủ nghịch thiên công kích của cả bốn người hầu như là vô dụng ấy thế pháp bảo thì không được mấy cái. Duy nhất có Linh Tiên Cung của Băng Khiết là có thể gây tổn hại nhưng giờ nàng lại bị thương nên không thể làm gì được. Mộc Hấn, Mị Nguyệt và Thiết Tâm dù cố gắng chống trả nhưng mà chỉ được một vài vết xước nhỏ.

Thấy vậy Hắc Vũ truyền âm với bốn người. Cả bốn nghe vậy thì sắc mặt kinh nghi. Mị Nguyệt truyền âm mà hỏi lại.

- Người liệu có chắc chắn??

- Không đảm bảo nhưng chắc sẽ có hiệu quả!

Nghe vậy thì cả bốn người Mị Nguyệt đều không nói gì thêm nữa. Họ lấy hành động cho câu trả lời của mình.

Thiết Tâm hóa giáp thiết toàn thân. Nàng vận hết tốc độ mà huy mũi kích tấn công Cốt Hoàng. Hắc Vũ thấy vậy cũng chỉ lùi đi vài bước mà tránh né. Khi lực lượng của Thiết Tâm bắt đầu yếu bớt thì Cốt Hoàng lao đến mà đánh trả nhưng hắc Vũ vừa bước đến vài bước thì thân thể bỗng đứng khựng lại. Hai chân không thể di chuyển.

Nhìn kỹ lại hắc Vũ bị một đoàn ám thuộc tính và một đoàn thủy thuộc tính trôi lấy hai chân. Hai bên của hắc Vũ lần lượt là Mị Nguyệt và Băng Khiết hai tay đang kết ấn.

- Âm Ngục - Thủy Ngục

- Lần này thì người hết trốn được rồi!!- Mị Nguyệt đắc ý mà nói. Cốt Hoàng nhanh chóng huy động Trích Tinh Lữ hòng trốn thoát nhưng hắc Vũ thất bại. Hắc Vũ không thể thoát.

Phía đối diện Thiết Tâm hướng mũi kích nhằm ngay cốt hoàng. Hai tay nắm chặt, vận toàn bộ linh lực bao phủ mũi kích bằng một lớp kim thiết rắn chắc, sắc bén. Nàng phi thân tốc độ nhanh không thể nhìn rõ. Cả người và kích như hợp làm một.

- Phá Thiết Xung Kích!!!

KENNNNGGG!!

Rắc!!!!

Mũi kích đâm mạnh vào bụng Cốt Hoàng. Mũi kích phá thiết nhưng không thể xuyên thủng lớp phòng thủ của hắc Vũ. Thiết tâm bị lực phản chấn đẩy bay ra xa.

Cốt Hoàng thấy vậy thì cười trào phúng không thôi

- Haha. Các người nghĩ như vậy mà có thể giết được ta chắc. Quá vọng tưởng đi!!

Nhưng vừa dứt lời hắc Vũ đã thấy không đúng. Phía trước hắc Vũ xuất hiện một thanh niên hắc y bị bao bọc bởi hắc khí xuất hiện trước mặt hắc Vũ.

- Haha Bỏ hoàng chưa tìm người thì người đã đến nộp mạng rồi.

- Hừ!! Ai chết còn chưa biết được!! Ta giết được người một lần thì chắc chắn có thể lần nữa.!!

Cốt Hoàng nghe Hắc Vũ nói thì vừa tức vừa buồn cười.

- Hắc hắc người nghĩ có thể dễ dàng giết được ta ư như phân thân kia sao..

Đúng là si tâm vọng tưởng.

- Không thử thì làm sao biết!!

Nói xong Hắc Vũ liền đưa kiếm lên tạo thế tấn công. Đằng sau Cốt Hoàng lại cũng xuất hiện một người thiếu nữ tóc hồng nữa không ai khác chính là Mộc Hân. Bất chợt cả hai như hóa lưu quang phi thẳng về phía Cốt Hoàng. Thấy thế Cốt Hoàng càng trào phúng. Hắc Vũ cứ ngỡ cả hai tên này sẽ làm được cái gì khác nhưng hóa ra chỉ là lao đầu mà tấn công.

- Hừ!! Đúng là bọn chuột nhắt!!

Nói xong hắc Vũ dẫn đao chém thẳng vào Hắc Vũ đang lao đến. Cứ ngỡ sẽ trúng nhưng Hắc Vũ lại dễ dàng tránh được. Cả hai người Mộc Hân, Hắc Vũ hóa thành hai đạo một trắng một đen, di chuyển vòng xung quanh Cốt Hoàng, thì thoảng cả hai lại tiếp cận huy kiếm tấn công vào phần bụng hắc Vũ.

Cốt Hoàng tức đến sôi máu. Hắc Vũ làm sao không hiểu bọn hắc Vũ đang làm gì. Vật cứng có thể ngăn cản công kích mạnh, nhưng nếu gặp vật sắc nhọn và chỉ tấn công vào một điểm duy nhất chắc chắn sẽ xuyên thủng được phòng ngự. Hoặc người cần dùng một lực đủ mạnh và nhọn mà một lần xuyên phá chúng. Tiêu biểu là mũi tên của Linh Tiên Cung làm xước được da mặt Cốt Hoàng.

Chưa kể đến bây giờ hắc Vũ đang có một vết nứt tại phần bụng do Thiết Tâm gây ra lên càng dễ dàng hơn. Nhận thấy vậy thì hắc Vũ làm sao có thể đứng yên được nữa chứ. Cốt Hoàng liền dùng sức đẩy dụa, hai tay bấm pháp quyết thì pháp không ngừng mà tấn công Hắc Vũ cùng Mộc Hân.

Chẳng mấy chốc do thương thế tích lũy, linh lực hao kiệt mà Cốt Hoàng bắt đầu có dấu hiệu thoát khỏi giam cầm của Mị Nguyệt.

- Hắc Vũ, nhanh lên!! Bọn ta sắp không giữ được hán nữa rồi!!

Vừa dứt câu một bên chân của Cốt Hoàng bắt đầu rời khỏi giam cầm nhưng hán chưa kịp hành động tiếp thì nguy cơ tử vong đã bao trùm lên hán. Không kịp suy nghĩ nhiều, Cốt Hoàng vận dụng hết thầy linh lực tạo phòng ngự bảo vệ bản thân. Hán tạo ra hàng chục lớp thạch bích chắn trước mặt

Lúc này chẳng biết từ khi nào Hắc Vũ và Mộc Hân như hai đoàn sáng trắng đen như hòa làm một. Hai mũi kiếm chum lại xoay vòng. Hắc quang cùng bạch quang xen kẽ mà xoay quay như lốc xoáy.

- UYÊN ƯƠNG KIỂM PHÁP: UYÊN ƯƠNG NGẠO THIÊN!!!

Như một mũi khoan, cả hai người xuyên phá từng lớp từng lớp phòng thủ. Chỉ vài giây đã xuyên phá đến lớp cuối cùng. Nhưng Cốt Hoàng nhân cơ hội vài giây đó đã hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế, Hán đang định dịch chuyển tránh sát chiêu thì bỗng nhận thấy cả người bắt đầu cứng ngắt không thể cử động.

- Uyên Ương trận!!

Chẳng biết từ bao giờ xung quanh hán đã được bố trí một trận pháp bằng linh lực trắng và đen xen kẽ. Nếu từ trên nhìn xuống thì có thể thấy rõ đó là một trận pháp hình tròn khắc họa một đôi chim một trắng một đen. Hai chiếc mỏ đều hướng về trung tâm trận pháp là vị trí của Cốt Hoàng. Không thể làm gì hơn Cốt Hoàng chỉ có thể đứng yên rống giận:

- LŨ KHỐN KIẾP!!!..

Hắc Vũ và Mộc Hân nhanh chóng xuyên phá tầng thạch cuối cùng, mũi song kiếm nhắm thẳng vào vết nứt trước bụng hán.

KEENNNNGGGG!!!

- Aaaaaaaa....

Tiếng mài mòn kim thiết vang lên đinh tai. Lực đạo xung phá của song kiếm là không thể tưởng tượng được khiến Cốt Hoàng chỉ có thể mở miệng mà hét lên đau đớn không thôi. Từng chút từng chút vết nứt đã lan đầy khắp bụng hán.

Rắc!! rắc!! Crắc!!

Cuối cùng thì lớp phòng thủ bất bại của Cốt Hoàng cũng bị đánh mũi kiếm sắp đâm vào nhục thể của Cốt Hoàng thì dị biến lại phát sinh. Cốt Hoàng vốn bị khống chế hành động nay bỗng một tay huy đao chém về phía Hắc Vũ và Mộc Hân.

- Đừng có mơ!!!

Vừa dứt lời chỉ thấy một vật lao như tên bắn thẳng ngay vào tay cầm tay của hán. Thay đao bay ra găm vào trên vách tường hang động. Chỉ thấy vật đó lao nhanh găm vào vách động lộ ra một cán kích dài. Thiết Tâm phía xa sau khi dùng toàn khí lực còn lại phi kích thì cũng bị mất ý thức mà ngất đi.

HAAAAAAA!!

Mất cơ hội trốn thoát, Cốt Hoàng như con sâu bị kiếm khí xuyên phá, đẩy lùi lao nhanh

Rầm!!

Hán bị đập lồm sồm vào trong vách động. Bụi đất bụi mù. Cốt hoàng lao đi mà miệng học máu không ngừng.

Chiều thức vừa kết thúc lại hiện ra bóng hình của Mộc Hân và Hắc Vũ. Hai người đang thở gấp không ngừng. Bỗng cả khi thế cả hai giảm mạnh trở về như lúc đầu, thậm chí có phần yếu hơn. Mái tóc Mộc Hân dần dần cũng trở về ánh kim, khí thế bức người bị thu lại. Hắc Vũ thì trực tiếp mất đi trạng thái ma hóa, linh lực kiệt quệ không tưởng được. Thân thể không thể tiếp tục phi hành mà lão đảo rơi xuống may mà có Mộc Hân ở bên nhanh nhẹn đỡ được.

Mị Nguyệt nhanh chóng bay đến. Băng Khiết thì đang công lấy Thiết Tâm còn đang hôn mê. Ai lấy cũng đều tàn tạ. Trận chiến này quả thật là rất mất sức

Uyển Phượng ở phía dưới thì vui mừng hò reo không thôi.

Mị Nguyệt thấy tình trạng của Hắc Vũ thì mỉm cười mà.

- May là nhờ có ngươi....

Rầm!!

Phụt.

Chưa kịp nói hết câu. Bất chợt những viên phi thạch lao đến chỗ 5 người. Sức cùng lực kiệt nào có thể chống lại được cuộc tấn công bất ngờ. Cả ba người Mị Nguyệt bị chấn bay vào vách tường. Tường đất quý dĩ bao lấy ba người mà giam cầm. Lực công kích mạnh mẽ không khỏi làm Mị Nguyệt

phun một búng máu. Băng Khiết thì trực tiếp bắt tỉnh nhân sự. Có hết sức Mị Nguyệt chửi một câu

- Đồ...són.g dai n..hư..đ..i!!

Mộc Hân đang diu Hắc Vũ chưa kịp phản ứng cũng bị cường lực đánh bay. Bị giam vào vách tường như Mị Nguyệt. Hắc Vũ thấy thế biết rằng không ổn. Ngay lập tức vằm Hắc Lang Kiếm chém về phía sau. Nhưng mà

Keng!!.

Một mũi kiếm đen tuyền bị thanh đao chặt đứt đoạn.

- Hự!!!

Hắc Vũ chột phun một búng máu, ý thức mông lung dần. Một bàn tay túm chặt cổ hắn nâng lên như cầm con rối vô lực. Hồn khí bị chém gãy, Hắc Vũ nhận thương tích to lon cả về linh hồn lẫn thể xác. Chỉ thấy người nhấc hắn lên là một tên thanh niên quần áo bạch y rách rưới. Mặt mày hùn tợn chảy máu. Phần bụng được bao phủ bởi lớp vảy rắn màu trắng bạc nhưng nay đã bị nứt vỡ, nhất là bị mất một mảng. Nhưng trong đó lại ẩn hiện một lớp như da thịt mà như y phục màu vàng kim. Hắn nhìn Hắc Vũ cười khoái chí vô cùng

- Haha bọn chuột nhắt thì mãi là chuột nhắt. Các ngươi ma tướng mà giết được bốn hoàng sao!!Hahahaha!!

Nhưng đứt câu mất hắn lại âm trầm xuống đầy vẻ tức giận mà nói:

- Hừ!! Khá khen cho ngươi đã bắt ta phải dùng đến cả Hóa Kim thuật. Ngươi là người đầu tiên khiến ta phải dùng nó. Hãy nên cảm thấy vinh dự đi.

- Hắc Hắc để ăn mừng vinh dự đó ta sẽ đặc cách cho người làm người thứ nhất!!.

Hắc Vũ cơ thể đã rời bắt lực nhìn Cốt Hoàng đang từ từ đưa đao chuẩn bị lấy mạng hắn. Cốt Hoàng thực lực thật mạnh. Chỉ một phân hồn của hắn đã như vậy rồi. Hắn đến đâu có sự chuẩn bị kỹ càng tính toán không một kẽ hở. Chết dưới tay hắn cũng.. Không!! Không!! Hắn không cam lòng chết như vậy nhưng mà...

Phập!!

- KHONNNNGGGG!!

Mũi đao trắng bạc nay đã nhuộm đỏ mà đâm xuyên qua tim hắn. Máu chảy dòng dòng không ngừng. Hắc Vũ cố gắng quay đầu nhìn về phía Mộc Hân lần cuối. Khuôn mặt nàng bụi bặm, nước mắt dần đọng. Nàng hét đến khản cả cổ họng. Nàng vùng vẫy, dùng hết sức lực mà cố thoát khỏi sự giam cầm. Y phục bị rách nát. Da thịt bạch ngọc vùng vẫy mà xước xác, máu chảy không ngừng.

Mị Nguyệt bên kia hai mắt như vô thần, nước mắt chảy dài trên hai má. Nàng như chết lặng.

Cốt Hoàng thì cười đầy khoái trí tiếng cười của hắn như hàng nhát kiếm đâm vào tim gan của hai nàng.

Hắc Vũ bắt đầu không còn nghe được gì nữa. Con mắt cố gắng mở ra. Giờ phút này hắn như nhìn thấy một dáng hình yếu đuối. Nàng một thân hồng y, mái tóc dài đỏ rực như ngọn lửa. Nàng nhìn hắn mà mỉm cười.

- T..a x..i..n.. l. ồ..i!!!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tại sao

- Ta đang ở nơi đâu vậy???

Trong một không gian trắng toát vô bờ, một mỹ nữ hồng y vu mị đag đứng ở đó. Nàng vận một thân hồng y, mái tóc dài đỏ rực buống xỏa. Nàng đứng đó như một điểm nhấn giữa không gian chỉ một màu trắng này. Nàng bắt đầu bước đi trong khi đang băn khoăn nghi hoặc. Nàng nhận thấy rằng ở nơi đây cơ thể mình chẳng khác gì một người thường. Tu vi kim đan kỳ như vô tung mà biến mất.

Đi được một lúc thì nàng phát hiện phía xa dường như có một đóm đen. Nàng chạy nhanh về phía đó. Đóm đen cứ từ từ mà lớn dần. Cuối cùng nàng cũng thấy rõ được đó là một người đang đứng đó.

Nàng lại tiếp tục chạy, chẳng mấy chốc xuất hiện trước mặt nàng là một tên thiếu niên vận một thân hắc y. Mái tóc đen tuyền búi sau đầu. Một tay cầm thanh hắc kiếm, tay còn lại chấp sau lưng trông vô cùng tiêu sái. Hắn từ từ quay mặt lại về phía nàng mà mỉm cười nhẹ nhàng.

- Tiểu Hắc!! Sao chàng lại ở đây??

Diễm My thấy được đó là tình lang mà nàng ngày nhớ đêm mong. Nàng đang định lao lên mà nhào vào lòng hắn. Ôn hắn, hôn hắn cho thỏa nỗi lòng. Nhưng mà kỳ lạ rằng nàng không thể di chuyển một chút nào. Hắc Vũ vẫn đứng trước mặt nàng mà mỉm cười triu mến. Hắn không có di chuyển hay trả lời câu hỏi của nàng. Bỗng hắn chỉ mở miệng mà nói ra đúng ba chữ:

- T...a... xi...n l... ối!!

Hắn thốt ra ba chữ như dùng hết cả sức lực của mình vậy. Nhưng hắn vuaef dứt câu, trong nháy mắt cả không gian như nhuộm đỏ. Tên thanh niên trước mặt nàng thay đổi chỉ trong nháy mắt. Quần áo gọn gàng nay đã rách rưới. Thanh hắc kiếm trên tay bị gãy đoạn làm đôi. Khuôn mặt anh tuấn trắng bệch nhưng vẫn cố gắng hết sức mà nhìn nàng đầy yêu thương, khỏe miệng chảy dài một dòng máu. Rợn người nhất là một thanh bạch đao đâm xuyên qua người hắn. Đâm thẳng vào tim hắn, lưỡi đao nhuộm đỏ bởi máu.

- KHÔNGNGGGG!!!

Diễm My thét dài đau đớn, nàng vùng vẫy không ngừng muốn lao đến với Hắc Vũ nhưng thủy trung không thể di chuyển một phân nào. Hình ảnh hắn cứ vậy mà mờ dần đi. Nàng hét lên gọi hắn nhưng tất cả vô dụng. Hai dòng nước mắt đã nhạt nhòa cả đôi mắt.

- KHÔNGNGGG!!

Bỗng nàng choàng tỉnh dậy mà hét lên. Mồ hôi ướt đầm người nàng, khỏe mắt đã vương lệ. Nàng thở mạnh không dứt. Mãi một lúc mới bình tĩnh lại mà qua sát xung quanh. Đây là một căn phòng rất nữ tính. Với màu đỏ làm chủ đạo. Nàng đang ngồi khoanh chân trên một tấm nệm trong phòng.

Diễm My thờ nhẹ một hơi. Thì ra trong lúc đang ngồi đã tọa nàng lại gặp ác mộng. Nhưng mà tại sao lại gặp ác mộng về chàng vào lúc này chứ. Tâm trạng của Diễm My vẫn đang thấp thỏm, lo lắng, nhói đau không ngừng.

Người thường nằm mơ là chuyện rất bình thường. Nhưng tu sĩ thì lại khác. Họ vẫn có mơ nhưng lại rất ít. Và đa số nó đều là các điềm báo nào đó.

Diễm My không suy nghĩ nhiều, nàng cần đi kiểm chứng cho sự lo lắng thấp thỏm trong người mình. Nhanh chóng khoác áo bào của trưởng lão Ninh Hải tông. Nàng ra khỏi phòng, phi hành xuống núi về phía bia đá.

.....

Gần đến nơi nàng thấy bây giờ đông hơn bình thường rất nhiều. Đám đệ tử nhao nhao lên, dường như có điều gì không tưởng xảy ra.

- Người biết tin gì chưa??

- Có chuyện gì??

- Tên kia xảy chuyện rồi!!

Tên kia nghe được không khỏi kinh ngạc mà hét lên.

- Làm sao có thể thế được.!!

- Tin này chắc chắn vô cùng!! Thậm chí không hiểu tại sao Vân sư tỷ biết được thì khóc không thôi.

....

Vân sư tỷ trong Ninh Hải tông này chỉ có mình Ánh Nguyệt không thể là ai khác được. Nhưng tại sao nàng lại khóc chứ. Tên kia xảy ra chuyện là sao.. Chẳng lẽ..

Diễm My ngay lập tức dùng thần niệm tìm trong đám đệ tử, chỉ một chốc là đã tìm được. Nhanh chóng thuần thân một cái là đã đến nơi. Chỉ thấy ở đó đang có một thiếu nữ tầm 18 tuổi, ngồi bệt trên nền đất, tóc vàng xỏa rũ rượi. Hai tay gạt nước mắt không ngừng. Nàng khóc không ngừng. Có vài nữ đệ tử xung quanh tiến đến an ủi hỏi thăm nàng. Nhưng cô gái thủy chung chỉ khóc.

Diễm My tiến đến hỏi nữ đệ tử bên cạnh.

- Ánh Nguyệt làm sao vậy.

Nữ đệ tử thấy Diễm My thì vội cung kính trả lời.

- Bẩm Vũ trưởng lão, đệ tử cũng không biết làm sao mà Vân sư tỷ lại như vậy nữa!!.

Như nghe được tiếng của Diễm My, thiếu nữ đang khóc kia liền quay về phía nàng. Khuôn mặt xinh tươi vùi về bây giờ đang ràn dụa nước mắt.

- Ánh Nguyệt sao con lại.

Chưa để Diễm My hỏi hết câu, Ánh Nguyệt đã nức nở mà nói:

-Huhu sư phụ.. Hắc..Hắc Vũ.. hắc.. đã... HuHu!!

Nghe được câu nói ngập ngừng của nàng mà Diễm My càng lo lắng không thôi. Phi thân nhanh về phía bia đá. Nàng thầm mong điều mình lo lắng sẽ không thành sự thật. Nhưng mà vừa đến nàng đã thấy vô số kim đan cao thủ tập chung ở đây mà bàn tán. Đại trưởng lão gần đó sắc mặt cũng xấu vô cùng.

- Tiếc thật!! Cứ tưởng rằng lại có thiên tài xuất thế nhưng mà lại..

- Haiz!! Ninh Hải tông đúng là bị vận đen rồi a.

.....

Diễm My đi từ từ qua đám người mà nhìn lên phía bia đá.

UỖNH!!

Như sét đánh ngang tai. Nàng quỵ khụy hai chân xuống. Con tim nàng chết lặng. Nước mắt nàng rơi không ngừng. Nàng ghen ngào mà thì thào:

- Không thể nào!! Không thể nào!!!....

Nàng nhắm mắt không ngừng. Có một trưởng lão thấy thế thì tiến đến nhưng tay vừa chạm vào vai nàng thì Diễm My lao thẳng đến trước bia đá. Mà hét.

-KHÔNNNGGG!!

Tiếng hét cùng tiếng khóc vang khắp cả Ninh Hải Tông. Nó mang theo nỗi đau thấu xương tủy. Diễm My như si như dại khóc không ngừng mà nhìn cái tên đó. Cái tên mà nàng ngày nhớ đêm mong nhưng bây giờ nó chỉ còn lại một màu đen tuyền. Màu đen đó như bao trùm nàng. Nàng nói không ngừng những lời khó hiểu.

- Tại sao?? Tại sao??

- Chẳng đã nói rồi mà.. hức hức..tại sao?.

- Sao chẳng lại bỏ thiếp.. chẳng đã hứa mà..

- TẠI SAO??

.....

Bây giờ người ngoài nhìn thấy ai mà không hiểu cơ chứ.

- Thật không ngờ tên Hắc Vũ đó lại là tình lang của Vũ trưởng lão a- Một tên đệ tử nói lấy.

- Hức hức.. Tại sao Vũ trưởng lão lại mệnh khổ vậy chứ.- Một nữ đệ tử cảm động đến nỗi khóc theo.

Hầu như tất cả các nữ đệ tử thấy cảnh đó đều không kìm được nước mắt. Đám người cũng im lặng lại. Chỉ còn tiếng khóc thê lương của Diễm My vang vọng khắp nơi.

Một tên thanh niên tuấn tú tu vi kim đan kỳ tiến lên đưa tay định vỗ vai an ủi nàng, về mặt hấn nhưng lại mang nụ cười đắc ý khó che dấu. Nhưng mà.

- Ai ui!! - Chưa kịp chạm vào người nàng hắn đã phải vội rút tay lại. Chỉ thấy mấy đầu ngón tay đã sưng phồng lên.

Đại trưởng lão ở bên thấy vậy thì không khỏi vội vàng ra lệnh cho một trưởng lão khác.

- Nhanh lên!! Mau đi mời Diệp cốc chủ đến đây!! Vũ trưởng lão bị mất kiểm soát rồi!!

Chỉ thấy bây giờ bao quanh Diễm My là ngọn lửa đỏ rực đang lớn lên không ngừng. Hỏa nhiệt nó tỏa ra làm cho đám trưởng lão kia kiêng kị không thôi. Trung tâm ngọn lửa Diễm My như người mất hồn, hai mắt đỏ dần nhưng vẫn thủy chung tuôn lệ.

Chẳng mấy chốc ngọn lửa đã to gấp đôi. Tất cả đều phải lui lại cả chục mét. Đám đệ tử thì hốt hoảng mà lùi lại càng xa. Đang lúc cấp bách thì bỗng một tiếng thở dài của nữ tử vang lên.

- Haiz!! Ai mà lại làm con khổ như vậy chứ!!

Chỉ thấy xuất hiện một nữ tử tóc bạch kim ngực không mà đến. Nàng phẩy tay một cái, Diễm My bỗng chốc ngã xuống mà ngất đi, ngọn lửa kia cũng biến mất. Nữ tử tiến đến bế nàng trong lòng. Nhìn khuôn mặt mỹ lệ nay đây khổ sở, miệng vẫn luôn không nói mớ.

Diệp Cốc chủ đi đến phía Đại trưởng lão, chưa để hấn nói nàng đã vội hỏi.

- Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra??

Lão ngay lập tức kể lại đầu đuôi sự việc. Nghe xong mỹ nữ nhìn về phía bia đá rồi nhìn vào Diễm My trong lòng mà không khỏi thở dài sau đó bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: "Ta về rồi";

Trong không gian trắng ngần.

Hắc Vũ đang đứng một mình thờ thờ mà nhìn xung quanh.

- Ta đã chết rồi sao???

Hắn tự hỏi một mình. Nhìn thương khung trắng xóa mà lòng hấn đau nhuw cắt.

Hắn chết rồi. Hắn chết như vậy đó. Hắn chết mà để lại cho các nàng nỗi đau tận xương tủy. Hắn ra đi để các nàng phải cô độc. Nhưng hấn không cam lòng. Hấn không hề muốn như thế. Vậy mà thực tế lại tàn khốc biết bao.

Trước mắt hấn như hiện lên gương mặt đau khổ của các nàng. Mọc Hân phần nộ bất lực vùng vẫy, nước mắt vương khắp khuôn mặt. Mị Nguyệt chết lặng người, đôi mắt như vô hồn mà tuôn lệ. Thập chí hấn còn như nghe được tiếng khóc nức nở của Diễm My. Tiếng khóc như ngàn vạn nhát dao đâm nát cõi lòng. Nhát dao của Cốt Hoàng cũng không thể bằng nó. Nó đau gấp cả vạn lần.

Hắc Vũ nghẹn ngào. Hấn nắm chặt trong tay thanh kiếm đen tuyền đứt gãy.

- TẠI SAAOOOO!!!

- SAO NGƯỜI LẠI ĐỔI SỬ VỚI TA NHƯ VẬY.!!

- TA CÓ TỘI TÌNH GÌ MÀ PHẢI CHỊU ĐỤNG ĐIỀU NÀY!!!

.....

- LÃO TẶC THIÊN MAU RA ĐÂY!!

- RA ĐÂY CHO TAAA!!

- TA MUỐN GIẾT NGƯỜI!!

- GIẾT NGƯỜI!!!!!!.

.....

Hắc Vũ như phát cuồng gào thét mà vùng vẫy thanh hắc kiếm đã bị đứt đoạn. Hấn điên!! Hấn điên thật rồi!!.. Hấn điên vì số phận. Hấn điên vì hiện thực nghiệt ngã. Hấn điên vì nỗi đau các nàng phải chịu!!

Được một lúc thì hấn quy cả người xuống. Cúi gằm mặt mà để nước mắt tuôn rơi. Lần đầu tiên trong đời hấn chân chính rơi nước mắt. Chứng kiến yêu thủ sát hại cả ngôi nàng của mình, bị đánh đập rã man, thập chí là bị đâm chết hấn cũng chưa từng nhỏ lệ. Nhưng lúc này hấn khóc rồi. Hấn khóc thật rồi.

Bụp!! Bụp!!

Hắc Vũ vừa khóc vừa đầm nèn đất trắng như phát tiết nỗi đau trong lòng. Nhưng mà nó không hề giảm mà chỉ có tăng thêm. Hấn đầm mạnh đến toác cả da thịt. Đến tóe máu nhuộm đỏ một mảng đất trắng.

Bỗng từ đâu một đôi tay mềm mại xinh đẹp vòng qua ôm lấy hấn. Một thân thể mềm lại áp vào phía sau lưng. Mùi hương thơm từ cơ thể nàng như thứ thuốc thần làm vơi đi nỗi đau trong lòng hấn. Giọng nàng thánh thót như tiếng chuông ngân.

- Dù cho trời đất có bỏ rơi chàng. Chúng thiếp vẫn mãi luôn sát cánh cùng chàng.!! Vàng trắng đó sẽ mãi luôn soi sáng chi vì chàng mà thôi

Hắc Vũ nghe câu nói của nàng mà không khỏi khựng người. Giọng nói đó vừa như ẩn như hiện, như phiêu du giữa không gian. Nó đầy ma lực vừa như giọng của Diễm My lại vừa như giọng của Mộc Hân, có lúc lại như Mị Nguyệt.

Nàng vừa dứt lời thì dị biến này sinh. Quanh thân hắc bốc lên một đoàn hắc hỏa, dần dần bao trùm cả người hắc. Ngọn lửa hùng hục nhưng không hề nóng bỏng. Nó ấm áp dịu hiền như vòng tay của thiếu nữ. Thân thể Hắc Vũ như mờ dần. Hắc hốt hải vội quay đầu lại để nhìn tận mắt thiếu nữ đó nhưng

hắn chỉ thấy được một thân ảnh mỹ miều, yếu điệu vận một bộ cửu sắc cung trang. Khuôn mặt nàng bị che mờ không thể nhìn rõ. Nhưng hắc có thể cảm giác được nàng đang mỉm cười triu mến mà nhìn hắc.

Đang định nói gì đó với nàng thì Hắc Vũ đã biến mất khỏi thế giới trắng xóa này. Thiếu nữ đứng đó nhìn Hắc Vũ mà trong miệng lẩm bầm đầy vui sướng

- Trăm triệu năm, cuối cùng thiếp cũng gặp được chàng!! tiểu Hắc à!!

Nói xong thiếu nữ cũng dần dần tan vào hư vô.

.....

Hắc Vũ bỗng thấy trước mắt tối tăm lại. Hắc cảm thấy cả cơ thể mình đau ê ẩm không chịu được. Hai tay như đứt rời. Hai chân vô lực. Đặc biệt là trước ngực, thêm vào đó là đầu óc khá choáng váng.

Hắc Vũ cố gắng hết sức bình sinh mà mở hai mắt nặng trĩu. Đập vào mắt là một trần của túp lều. Nhìn qua lại thì ra hắc đang ở trong một trường bông. Cả cơ thể đầy thương tích nằm trên một chiếc nệm.

Bên cạnh một chiếc nệm đang có một thiếu nữ tóc ánh kim ngã đầu vào trên đó mà ngủ. Nhưng nàng ngủ không an nài tí nào. Đôi mày nhan lại đầy lo lắng. Đôi mắt xum húp, khóe mà còn vương dấu lệ. Khuôn mặt đẹp đẽ nay tái nhợt làm thêm mấy lần vẻ tiều tụy.

Nhìn thấy Mộc Hân như vậy lòng Hắc Vũ càng thêm đau xót, thương tiếc. Hắc cố gắng vươn tay xoa dịu đi nỗi đau khổ của nàng. Nhưng mà nó vẫn run run không ngừng. Cuối cùng hắc cố gắng gọi tên nàng.

- M.. ộc ... Hà..n!!

Âm thanh hắc phát ra rất nhỏ. Nhưng đối với thiếu nữ kia thì nó như âm thanh tốt đẹp nhất.

Nàng bỗng choàng tỉnh dậy. Đôi mắt đỏ hoe lại tuôn lệ lã chã. Nàng kim nén cơn kích động muốn bỏ nhào vào lòng ngực hắc. Nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay kia áp lên má ngọc mà nghẹn ngào:

- T.. ươn..g Cô.n..g!!

Nghe được âm thanh của nàng. Bàn tay cảm nhận được làn da mịn màng của nàng đang thấm nước mắt. Khóe mắt hắc không kìm chế được mà tuôn lệ.

- Ta.. v... ề... rồi..!!

- Mộc tỷ có chuyện gì vậy!!

Nghe được Mộc Hân lại khóc. Uyển Phượng canh bên ngoài vội vàng chạy vào trong trường bông. Suốt mấy ngày nay tỷ ấy đã khóc không ngừng. Mãi mới được nghỉ một chút lại không biết có chuyện gì xảy ra.

Nhưng vừa vào trong nàng không khỏi vui mừng quá đỗi mà hai tay ôm miệng. Nước mắt cũng rơi. Ngày đó nhìn thấy Cốt Hoàng một đao đâm xuyên tim Hắc Vũ. Uyển Phượng cũng cảm giác lòng đau nhói. Nhìn thấy một người chết trước mặt là lần đầu tiên của nàng. Nhưng người bị giết lại là vị ca ca mà nàng tôn kính.

Uyển Phượng lại nhanh chóng chạy ra ngoài. Nàng muốn báo tin vui này cho Mị Nguyệt tỷ tỷ. Mấy ngày này nàng cũng vì Hắc Vũ mà tiều tụy vô cùng.

....

Chẳng mấy chốc một toán 4 người đi vào trong trường bông. Dẫn đầu là một mỹ nữ hắc y. Khuôn mặt vũ mị bây giờ cũng tiều tụy xanh xao không ít. Khóe mắt nàng chảy hàng lệ. Những giọt lệ của một bậc đế vương. Nhưng nó chỉ chảy vì ba người. Cha mẹ nàng và hắc. Mị Nguyệt ngay lập tức lao đến bên nệm mà quý xuống. Giọng nói trách cứ đầy sự quan tâm

- Người đứng là tên đáng ghét mà!!!

Thiết Tâm và Băng Khiết đứng sau nàng không khỏi nở nụ cười vui vẻ. Các nàng biết rằng vị chủ nhân khó tính này của mình đã động tình rồi. Tuy Hắc Vũ thực lực còn hơi yếu nhưng ít nhất vài ngày trước cũng đã khiến các nàng kinh hồn

.....

p/s: tác hôm nay say

Chương 48: Biệt ly lòng nặng nỗi nhớ

Hắc Vũ nằm đó mà không khỏi cảm giác mình như vừa mới làm một con ác mộng vậy. Nhưng hắn biết rõ. Hắn lại lần nữa vớt được của cái mạng nhỏ của mình từ Tử Môn Quan về. Không!! Không phải hắn vớt được mà là được vớt. Theo lời kể của Mị Nguyệt, Mộc Hân và Uyển Phụng chiều nay thì có khi lúc đó hắn đã chết thật rồi.

.....

Quay lại 8 ngày trước. Trận chiến với Cốt Hoàng

Khi mũi dao của Cốt Hoàng đâm xuyên tim hắn. Sức sống của Hắc Vũ cũng mất dần. Ý thức lạc vào hư vô.

- Hừ!! ngươi cũng không phải kẻ tầm thường. Một tên nhân loại mà có được ma khí kinh khủng trong người chắc chắn là không bình thường rồi.

Cốt Hoàng một tay nâng bóng xác của Hắc Vũ, cảm nhận ma khí trong cơ thể hắn mà không khỏi tấm tắc khen.

- Hắc!! Cứ nuốt hết là được!!!

Vừa dứt lời phía sau hắn đã hiện lên một đầu tiểu bạch xà to bằng bàn tay. Sở dĩ như vậy vì đây chỉ là phân hồn của Cốt Hoàng không phải bản thể. Đầu bạch xà đó đôi mắt huyết hồng từ từ mà há ra miệng nhỏ. Như có một hấp lực nào đó ma khí từ cơ thể Hắc Vũ bỗng bốc lên từ từ. Từng tia từng tia bị đầu bạch xà đó hút đi.

- Haha!! Thật là sáng khoái!!

Cốt Hoàng không khỏi vui sướng mà cười to. Trong khi đó Mộc Hân và Mị Nguyệt như chết lặng. Lòng hai nàng cũng bị vỡ nát theo nhát dao đó của hắn rồi.

Qua một lúc lâu, hắc khí trong người Hắc Vũ cũng đã bị hút ra hơn nửa. Thiết Tâm và Băng Khiết cũng tỉnh lại. Nhìn thấy Mị Nguyệt chết lặng mà các nàng không khỏi đau lòng, hướng về Cốt Hoàng chửi bới ko ngừng.

- Hừ!! Cứ cho các ngươi thoải mái một lúc đi!!

Nói xong hắn cũng chẳng thèm quan tâm bên ngoài làm gì nữa. Cốt Hoàng tập chung tất cả tinh thần vào việc hút ma khí trong người Hắc Vũ. Hắn động dụng không thôi. Không thể tin được lượng ma khí này lại nhiều và tinh thuần đến vậy. Thậm chí nó không chỉ ẩn chứa trong thể xác Hắc Vũ mà thậm chí đã ẩn vào cả linh hồn hắn.

Bạch Xà tham lam mà hút hết ma khí trong cơ thể Hắc Vũ rồi dần dần là đến linh hồn. Chỉ thấy khi đó phía sau hắn xuất hiện một hư ảnh một thanh niên. Không ai khác đó chính là linh hồn của Hắc Vũ. Chỉ thấy linh hồn của hắn nhắm nghiền hai mắt toàn thân đen kịt. Nhìn thấy vậy Cốt Hoàng càng mừng không thôi.

Hắn vừa hút hết ma khí trong thể xác Hắc Vũ đã để lực lượng của cụ phân thân này tăng trưởng không chỉ gấp bội. Đẳng cấp huyết mạch cũng nâng lên một tầm cao mới chẳng khác gì hắn khổ tu 500 năm. Nhưng nếu nuốt trọn linh hồn của tên Hắc Vũ này đâu. Hắn không thể tưởng tượng nổi sẽ được lợi ích to lớn đến thế nào. Thật sự là thiên đại tạo hóa mà. Chẳng mấy chốc hắn sẽ trở thành kẻ mạnh nhất từ trước đến nay trong bạch xà tộc. Kẻ duy nhất có thể thoát khỏi Huyền Vũ Lâm này.

Nghĩ đến đó thôi Cốt Hoàng đã không dùng được cười. Cốt Hoàng ngay lập tức lệnh cho đầu tiểu xà tíc tíc cực hút lấy linh hồn của Hắc Vũ. Thấy hành động của hắn, Mị Nguyệt vốn đang chết lặng vội bật thốt lên hết dây cảm phẫn.

-- TÊN KHỐN KIẾP KIA!! KHÔNG CHO PHÉP NGƯỜI TỒN HẠI LINH HỒN CHÀNG.

- KHÔNG ĐƯỢC.!!

.....

Nhưng mặc như thế nào Cốt Hoàng cũng không dừng lại. Mị Nguyệt càng cảm giác bất lực vô trước kia nàng vô lực khi phụ mẫu ra đi. Đến ngay lúc này nàng cũng chỉ có bất lực mà nhìn hồn phách hắn tan biến. Với thực lực chân chính đã đạt đến toái hư như nàng thì khi một người chết tu vi thấp như Hắc Vũ cái tử hoàn sinh là không hề khó khăn lắm. Nhưng điều kiện tiên quyết là linh hồn của hắn vẫn phải còn. Nếu Cốt Hoàng mà nuốt linh hồn Hắc Vũ thì tất cả vô vọng.

Mị Nguyệt bi thống mà cố gắng ngăn cản hắn nhưng bỗng chốc dị biến này sinh khiến cả 4 người các nàng không thể tin được. Chỉ thấy Cốt Hoàng bỗng

chốc về mặt vận vẹo thống khổ. Hắc Vũ đang bị hấn một tay dơ lên bỗng toàn thân bốc lên cả đoàn hắc hỏa. Linh hồn cũng từ từ dung nhập vào thể xác. Đôi mắt đang nhắm chặt bỗng mở bừng ra. Cả con ngươi một màu trắng rã. Tóc dài đen phiêu du dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà hóa bạch.

Cốt Hoàng bỗng chốc chỉ cảm thấy thể xác của Hắc Vũ bỗng chốc nặng như cả chục tấn. Tay hấn run rẩy mà phải đặt Hắc Vũ xuống. Nhưng mà bàn tay như hóa đá vẫn đè lên cổ hấn không thể buông.

Chỉ thấy Hắc Vũ hấn đưa tay còn lại nắm lấy thanh đao trước ngực mà từ từ rút ra cảm nó lên, dùng ánh mắt tò mò mà nhìn nó. Sau đó một tay ném sang bên như ném một thanh sắt vụn. Cốt Hoàng thấy thể mặt không khỏi vừa giận vừa sợ đến mặt tái xanh đi "Tên chuột nhắt này rút cuộc bị làm sao vậy, tại sao ta không thể cử động được cơ chứ."

Nhưng hấn chưa kịp nghĩ nhiều. Chỉ thấy trên tay Hắc Vũ bỗng dơ cao lên. Ngọn hắc hỏa trên tay bùng cháy. Như từ hư vô trống rỗng trên tay hấn bỗng xuất hiện một thanh đại đao. Lưỡi đao dài cả mét, lưỡi đao hơi cong cong, mũi đao nhọn hoắt. Trên thân đao là một hình tròn tiêu chí. Chỉ thấy nó khắc họa một đầu sói xung quanh bốc lên ngọn lửa, viền tròn xung quanh thì được khắc họa bằng cổ ngữ. Ngoài ra là những vết trằng chịt màu đỏ như tơ máu bao phủ cả cây đao. Toàn bộ thanh đao cũng như Hắc Vũ đều được bao bởi luồng hắc hỏa. Hấn vùng mạnh thanh đao về trước mặt. Cốt Hoàng thấy vậy mặt càng tái xanh.

Nhanh chóng huy động toàn thân lực lượng ngay cả Trích Tinh Lữ cũng phải phóng xuất hết uy năng mà chạy thoát. Chỉ thấy một đao này đánh hụt nhưng đao lực như sóng biển ghim sau xuống nền hang động bỏ ra một vệt sau trên nền đất.

Cốt Hoàng phía xa thấy vậy thì mồ hôi lạnh đầy đầu. Chỉ một đao đó đã thấy kinh lực kinh khủng đủ để đâm thủng lớp giáp cứng cỏi của hấn. Hấn hơi run giọng rống to về phía Hắc Vũ.

- Tên chuột nhắt kia, rốt cuộc ngươi là ai chứ???

Hắc Vũ dùng đôi mắt màu trắng mà nhìn hấn. bỗng từ miệng Hắc Vũ lại vang lên giọng nói thanh nhã nhưng tràn đầy sát khí của nữ tử:

- Thương phu quân ta, chỉ có chết!!

Một chữ "chết" này nói ra thật nặng. Như cự sơn nện thẳng vào Cốt Hoàng. Lời nói vừa dứt. Cơ thể Cốt Hoàng lại cứng ngắc. Chỉ thấy về mặt hấn bây giờ thống khổ cùng cực. Hấn muốn hét lên nhưng miệng ngơ hóa đá. Đầu tiêu xà sau hấn thì quần quai. Bị hắc hỏa bao trùm. Chẳng biết từ đâu một đầu hỏa lang màu đen há miệng mà nuốt chửng đầu tiêu xà kia. Đến bây giờ Cốt Hoàng không thể tin được chiến thắng tưởng như trong tầm tay hấn thực chất lại xa vời đến vậy. Không thể ngờ được đám ma khí kia lại mạnh mẽ đến thế. Hấn cứ ngỡ hút được chúng là đã xong nhưng nào ngờ hóa ra hấn chưa bao giờ có được nó cả.

Toàn thân Cốt Hoàng thoáng chốc đã bị hắc hỏa bao trùm. Cơ thể hấn chỉ sau vài giây đã tan biến mất không còn dấu vết. Đám hắc hỏa lại hóa thành đầu hỏa lang đi về bên Hắc Vũ.

Cốt Hoàng chết thì cả bốn người Mị Nguyệt đều lấy lại được tự do. Cả bốn người rơi trên mặt đất. Mộc Hân vui mừng khôn siết nhưng khi nhìn thấy Hắc Vũ nàng không khỏi cảm thấy có chút xa lạ. Còn ba người Mị Nguyệt động rung không thôi. Chẳng biết tại sao cả ba có xúc động muốn cúi đầu mà quỳ trước Hắc Vũ. Nhìn lại thì quân hai bên đã dừng giao chiến từ bao giờ. Tất cả ma tộc hai bên đều đã quỳ xuống cúi đầu sát đất về phía Hắc Vũ đầy cung kính.

Hắc Vũ dùng đôi mắt trắng rã nhìn bọn chúng như vị đế vương cao cao tại thượng nhìn lũ dân thường hèn yếu. Hấn nhìn đến đâu thì tên nào tên nấy đều run rẩy không ngừng. Bỗng Hắc Vũ nhìn về hỏa lang bên mình nhẹ gật đầu một cái. Chủ thấy hỏa lang biến mất không thấy tung tích. Trong đám ma tộc đang quỳ gối kia vang lên tiếng hét thảm không dứt. Gần nửa trong số đó bị bao phủ bởi hắc hỏa mà biến mất vô tung. Những tên còn lại thì lúc này đã mồ hôi chảy ướt hết sống lưng.

Chỉ sau vài giây thì hỏa lang lại quay lại bên người Hắc Vũ. Lúc này thì những tên ma tộc kia không khỏi thở phào một hơi. Nhưng để ý lại thì những tên bị giết toàn bộ là quân của Cốt Hoàng. Tổng cộng cũng gần 700 tên. Hỏa lang sau khi về bên Hắc Vũ cũng từ từ tiêu thất nhập vào trong cơ thể hấn. Ngay khi hỏa lang biến mất thì cơ thể Hắc Vũ cũng như con rối đứt dây mà từ từ ngã xuống. Mộc Hân và Mị Nguyệt vội vàng mà lao đến bên hấn. Hai nàng đỡ hấn. Thấy hấn thở ra những hơi thở yếu ớt, vết đao trước ngực cũng đã khép lại. Mái tóc bạc trắng cũng dần trở lại màu đen tuyền vốn có nhưng mà một dải tóc dài lại vẫn dử lại màu trắng bạch đó.

....

Ngay sau đó các nàng vội vàng mà tìm người chữa thương cho hấn. Mộc Hân và Uyển Phụng vẫn luôn túc trực bên hấn nửa bước không rời. Mị Nguyệt thì hóa khí trùng thiên tập trung tất cả binh lực mà kéo quân tấn công trại lính của Cốt Hoàng. Trận chiến đó nghiêng hẳn về một bên Mị Nguyệt. Nàng chỉ mất chưa đến nửa ngày đã nghiền ép hết bọn chúng. Bên cạnh đó còn cứu ra hơn 400 tên thí sinh bị bắt. Tên nào tên ấy cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Mị Nguyệt sau ngày đoạ thì cũng giành hầu hết thời gian mà ở bên Hắc Vũ suốt. Hấn hôn mê sâu hơn 7 ngày mới bắt đầu tỉnh lại.

Hắc Vũ bây giờ đang nằm trên trước nệm trong trướng bỗng ôm hai cổ thân thể ngà ngọc trong lòng. Thực chất thì là một người một mèo. Hấn ôm Mộc Hân nhìn cặp mắt vẫn còn xung đỏ vương nước mắt. Khuôn mặt hơi xanh xao nhưng vẫn treo nụ cười an lành. Nàng ngủ thật say xưa. Một tay hấn vòng qua ôm eo nàng. Tay còn lại thì đưa lên vuốt ve Mị Nguyệt đang trong bán thể mà nằm cuộn tròn trên người hấn.

Hắc Vũ mỉm cười nhẹ nhàng nhìn hai nàng. Nhưng nét mặt hấn vẫn hơi có vẻ lo lắng. Mờ ra bằng trạng thái của bản thân mình.

《 Tên: Hắc Vũ》

《Tuổi: 18》

《Tu vi: Dung Linh hậu kỳ》

Thuộc tính: Âm, Hỏa

HP: 396/457

AD: 180/310

SP: 150/220

MP: 289/310

AP: 567/1000

DE: 167

Hấp dẫn: 30

Thật không ngờ sau khi hắc thoát chết thì lại trực tiếp đột phá đến Dung Linh hậu kỳ. Sinh lực và lực lượng cơ thể tăng mạnh nhưng khổ nỗi tinh thần lại tụt lùi chưa kể đến việc đột phá được cộng thêm chỉ số thì hắc đã mất gần 50 điểm rồi. Có thể hiểu chắc đây là việc tổn thương do hồn khí Hắc Lang kiếm của hắc bị gãy.

Tuy Hắc Lang kiếm bị gãy nhưng Hắc Vũ lại không thể tượng được khi vào mục hồn khí.

Hắc Lang Kiếm: hồn khí ám thuộc tính. Trang bị tăng 10% MP, 5%HP, 5%AD, 5%SP. 《Trạng thái: Hồng》

Hàng thông tin của Hắc Lang kiếm bị bôi tối xam lại. Rõ ràng là hắc không thể sử dụng được nó cho đến khi được chữa trị rồi. Nhưng mà điều làm hắc ngạc nhiên là. Hắc có hồn khí thứ 2

Âm Hỏa Dạ Dao: hồn khí hỏa thuộc tính. Trang bị tăng 10% HP, 15% AD.

《Kết hợp với trạng thái ma hóa hiệu quả tăng 10%》

Kỹ năng đi kèm: Phệ huyết, Hắc Hỏa Lang.

Phệ Huyết: ma huyết cuồng bạo.

- Bị động: Tăng khả năng hấp huyết từ đối phương hoặc huyết khí hồi phục cho bản thân. 5 HP (đối thủ) ⇒ 1 HP (bản thân)

- Chủ động: Hy sinh sinh lực bản thân tăng sát thương của hồn khí. Hy sinh càng nhiều lực lượng tăng càng cao.

5HP⇒ 1 AD (duy trì 15 phút)

Hắc Hỏa Lang: Tạm thời triệu hồi một hắc hỏa lang tham gia chiến đấu

(Duy trì 10 phút)

Tiêu hao 100 AP. 100MP.

Chỉ số triệu hồi.

HP: 35% HP bản thân

AD: 40% AD

SP: 230

AP: 100

Đặc biệt công kích với vật thể linh hồn gây sát thương chí mạng.

Hắc vừa gãy một thanh hồn khí thì lại được cho một thanh khác. Thật sự là đôi khi hắc không biết mình đen hay đỏ nữa. Nhưng dù gì thì Hắc Vũ hắc chắc chắn sẽ chữa trị lại Hắc Lang Kiếm. Một là nếu chữa trị được thì hắc sẽ có hai hồn khí khi chiến đấu điều đó sẽ là bất ngờ lớn với đối thủ. Nhưng

điều quan trọng nhất chính là ý nghĩ của nó. Hắc Lang Kiểm cùng với hắc tủy ngắn ngủi nhưng nó lại là những kỉ niệm rất đáng giá với hắc.

Sau khi xem xong các mục hắc thì cũng đến cái cuối cùng chính là Cẩm thuật. Nói thật thì đây là điều hắc lo lắng nhất.

Cẩm thuật: Hòa ma hóa thân

Tiến độ: 76/100%

Ước tính thời gian: 3 tháng

Thấy bảng thông tin thì hắc biết điều hắc lo lắng là đúng rồi. Trạng thái ma hóa của hắc còn diễn ra nhanh hơn bình thường chỉ sau một trận chiến đó với Cốt Hoàng. Dài tóc màu trắng trên đầu hắc chính là dấu hiệu cho thấy trạng thái ma hóa đang đến những giai đoạn cuối cùng. Thậm chí một bên mắt của hắc cũng đã là một màu trắng.

Hắc Vũ thở dài một hơi. Thời thì điều gì đến thì cũng sẽ đến. Bây giờ hắc cứ cố gắng tận hưởng cuộc sống này đã. Hắc Vũ nhớ lại thiếu nữ trong không gian đó. Theo lời kể của các nàng và những gì hắc thấy được thì Hắc Vũ hắc là được thiếu nữ cứu sắc cung trang đó cứu về. Nhưng nàng là ai chứ?!. Tại sao lại cứu hắc?!. Hắc Vũ cứ suy nghĩ miên man mà dần chìm vào giấc ngủ.

.....

Dần dần đã hơn chục ngày mưa trời qua. Cuối cùng cũng đến thời gian cuộc thí luyện tuyển đệ tử nàu kết thúc. Suốt những ngày này Hắc Vũ hắc chỉ ở trong trường bỗng thì thoáng lại đi ra ngoài một chút. Hắc không đi đùa mà luôn ở bên người Mộc Hân cùng Mị Nguyệt. Vì cả ba hiểu rằng, khi cuộc thí này kết thúc chính là lúc cả 3 phải chia ly.

Một nơi nào đó trong khu vực thứ 2 của Huyền Vũ Lâm. Có 6 bóng người đang đứng ở nơi đó. Gần họ là một trận pháp truyền tống đang sáng rực lên. Ba người Hắc Vũ đứng quay mặt lại nhìn nhóm người Mị Nguyệt ở nơi đó. Cô nàng mèo đen ngày hôm nay của vẻ khác mọi ngày. Vẻ mặt hơi hơi đượm buồn, im lặng không nói gì. Không còn đáng vẻ hoạt bát như trước nữa.

- Sao vậy?!. Sao mà mèo con lại ỉu xìu thế này?!. Nàng không cần buồn đâu. Kiêu gì ta cũng trở lại mà đón nàng mà!!

- Hừ ai mà buồn vì người chứ!! Mà ai thêm người đón. Ta ở đây đang rất tốt đó nha!!

Mị Nguyệt nghe Hắc Vũ nói vậy thì đỏ mặt nhưng vẫn cố gắng kiêu hừ một tiếng không chịu nhận. Hắc Vũ thấy vậy thì cũng chỉ cười cười. Hắc bước đến gần nàng. Đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ngọc ngà của Mị Nguyệt đặt vào lòng bàn tay một miếng ngọc giản. Hắc Vũ nhẹ nhàng nói vào tay nàng.

- Đây là vật đính ước của chúng ta!!.

Mị Nguyệt nghe vậy thì mặt mày càng đỏ hắc. Thiết Tâm và Băng Khiết thấy thế thì không khỏi che miệng mà nhẹ nhàng cười.

Hắc Vũ từ từ quay lại bên Mộc Hân và Uyển Phượng trong khi Mị Nguyệt còn đang ngơ ngác. Hắc cũng nắm lấy tay Mộc Hân mà đặt vào đó một miếng ngọc giản mà khẽ nói:

- Ta biết bước qua truyền tống trận này này là lúc chúng ta phải chia ly. Nhưng hãy chờ ta. Dù cho nàng có là thánh nữ, con gái tông chủ hay thậm chí tông chủ Ninh Hải tông ta vẫn sẽ xông lên mà cướp lấy nàng. Vì nàng ta làm được tất cả.

Nghe Hắc Vũ nói đến đây Mộc Hân không khỏi cười duyên đáng mà nhìn hắc. Hai tay chính đón lại hắc y của tình lang, nàng nhẹ nhàng nói với hắc:

- Thiếp biết. Nhưng mà hãy hứa với thiếp trừ khi chàng đột phá Kim Đan kỳ thì hãy tới tìm thiếp. Thiếp vẫn mãi luôn chờ chàng mà!.

Nói xong cả hai người lại trao nhau nụ hôn nồng nhiệt, họ ôm chặt nhau như muốn hòa làm một. Uyển Phượng thấy hai người vẫn không chú ý địa điểm mà tình tứ thì không khỏi lè lưỡi lắc đầu, quay lại vẫy tay chào bọn Mị Nguyệt.

Sau khi rời môi nhau cả hai người Hắc Vũ cũng quay lại mà nhìn chào tạm biệt. Nhưng bỗng chốc một cổ thân ther nhuyễn ngọc nhào vào lòng hắc. Đôi môi bị tập kích nhưng mà rất nhanh quân địch đã rút lui. Nhìn người con gái nhào vào lòng mình đang ngượng ngùng cúi đầu. Giọng nàng bé như con kiến mà nói:

- Đây.. đây là vật đính ước của ta!!

Nói xong không chờ Hắc Vũ phản ứng nàng đã chạy nhanh núp sau lưng Băng Khiết. Hắc Vũ thấy vậy thì mỉm cười rạng rỡ. Nắm tay Mộc Hân đi vào truyền tống trận. Truyền âm với Mị Nguyệt và Mộc Hân:

- Chờ ta!!

Mị Nguyệt đứng nhìn bóng 3 người biến hoàn toàn trong truyền tống mới từ sau lưng Băng Khiết bước ra. Nhìn miếng ngọc giản trong tay mình mà nàng không khỏi mỉm cười hạnh phúc. Dùng thần thức nhìn vào trong ngọc giản. Không nhìn thì không sao vừa nhìn Mị Nguyệt đã không thể tin được. Quay mặt nhìn về truyền tống trận kia. Mị Nguyệt chỉ hận hắc đi quá sớm. Nếu ở lại thêm một hai ngày nữa thì nàng đã kịp trao tấm thân này cho hắc rồi. Nhưng nàng cũng đành thở dài mà lầm nhảm" thôi thì để lần sau gặp lại vậy!!"

Chương 49: Rời khỏi Huyền Vũ Lâm

Ninh Hải Tông

Hôm nay Ninh Hải tông vô cùng nhộn nhịp.

Trước bia đá đen bây giờ là một trận pháp truyền tông bán kín cả trăm mét được vẽ bởi những đường vân kỳ dị. Xung quang được bao quanh bởi một hàng các đệ tử Ninh Hải Tông đứng canh một cách nghiêm ngặt. Bọn họ chính là những thành viên của chấp pháp đoàn của tông môn.

Phía sau bọn họ là đám đệ tử của Ninh Hải Tông đang nhao nhao mà đến xem xét bình luận. Những tên tài tử thì xem mặt những tiểu đệ mới tiến thể xem có em nào xinh tươi thì nhìn ngắm. Đám nữ đệ tử thì chủ yếu đến để ngắm những soái ca trong trận thí luyện tuyển đệ tử này. Nhưng trong đám người đoạ còn có phần đông là những người dân cư chú ở dưới chân núi trong thành cũng đến xem góp vui.

Ở một khu vực trước bia đá nơi phát ra những cỗ khí tức khiến đám đệ tử cũng đều phải lạnh gáy. Ở đó được phân chia hai hàng ghế đặt đối xứng ai bên bia đá. Bên phải là chỗ ngồi của những trưởng lão Ninh Hải tông. Bên trái là những vị khách của tông môn. Nếu nhìn kỹ có thể thấy được đại đa số đó là tông chủ của những tông môn yếu kém ở Nam quốc, họ nhân dịp này mà mong có thể chiêu mộ được một số đệ tử trong kỳ thi tuyển này. Hiển nhiên là những đệ tử bị loại rồi. Tuy không được vào Ninh Hải tông nhưng bọn họ cũng có thể lựa chọn vào những tông môn này. Dù gì thì cũng là kẻ sống sót sau kỳ thi tuyển nên vẫn là kẻ có thực lực.

Những đệ tử này nếu vào những tông môn đó thì cũng sẽ được những đặc quyền hậu hĩnh và địa vị cao đầy cũng được coi là xứng đáng khi họ phải đối mặt với sinh tử.

Một số ít những cao thủ khác ở đây thì là những lão quái từ các gia tộc có thế hệ trẻ đến đây thi tuyển. Ai nấy tro g chỗ này đều có tu vi kinh khủng, ít nhất cũng là Kim Đan tu vi. Nhưng có một người không phải.

Đó là một vị đại mị nữ được sắp xếp ngồi chính giữa trước bia đá. Sau lưng nàng là hai tên thiếu nữ Ninh Hải tông đang hết sức cung kính mà phục vụ. Nàng đẹp đến một cách kiêu sa. Trên vai nàng đang đậu một con chim nhỏ màu vàng. Nàng đẹp như vậy những chẳng có ai dám đưa mắt nhìn. Cơ bản thì họ cũng không điên mà muốn đi tìm chết nhanh. Mị nữ này không ai khác chính là Diệp Cốc chủ của Hồ Diệp Cốc tu vi Nguyên Anh kỳ.

Hôm nay nàng ngồi đây với cương vị một người khách mời đặc biệt.

.....

Ở bên hàng ghế của trưởng lão, đang ngồi đó một tên thanh niên anh tuấn, vẻ mặt âm trầm suy tư. Đứng nhìn về ngoài trời như vậy mà đánh giá nhầm. Hắn là một kim đan lão quái trăm tuổi rồi. Hắn tên Phùng Viễn một đời anh tài của Ninh Hải tông. Tài năng nổi trội dù không có kinh khủng như Diễm My đệ tử do đích thân Tông chủ Ninh Hải tông bồi dưỡng những cũng là kẻ đứng đầu một đời đệ tử. Hắn còn có gia thế cũng kinh không kém tài năng của hắn. Là cháu rể của hoàng đế đương nhiệm, có cô cô là hoàng hậu Nam Quốc. Anh tuấn, tài năng, gia thế to lớn, tưởng chừng không gì là hắn không có được nhưng sự thật lại phủ phàng. Người ta vẫn nói: "Anh hùng khó qua ải mỹ nhân". Phùng Viễn cũng vậy.

Từ hơn mười năm trước thấy được vẻ đẹp của Vũ Diễm My đã làm hắn mê mẩn không thôi. Vẻ đẹp lạnh lùng, kiêu sa thánh khiết khiến hắn không thể nào quên được. Sau khi biết được nàng hắn đã dành mấy năm liền để theo đuổi nhưng lần nào cũng bị từ chối thẳng thừng. Hắn thậm chí đã báo lên cô cô mình nhờ nàng đến Ninh Hải tông cầu thân nhưng mà vẫn bị thẳng thừng từ chối. Khi đó hai bên vô cùng căng thẳng. Để giải hòa Hoàng Hậu đã cho con gái út của mình theo Diễm My tu luyện mới cứu vãn được tình hình.

Gần năm nay Diễm My mới quay trở lại tông môn. Phùng Viễn trông thấy nàng càng mê đắm hơn nhưng hắn cảm giác thấy nàng càng ngày càng xa.

Thấy Phùng Viễn đang trầm ngâm suy tư, một trưởng lão khác ngồi bên cạnh mà vỗ vai hắn.

- Phùng trưởng lão lại đang suy tư gì vậy. Chắc hắn lại nghĩ đến Vũ trưởng lão a??

- Trần trưởng lão cứ nói đùa. Ta chỉ là đang suy nghĩ cách phá bình cảnh tu luyện mà thôi - Phùng Viễn tỉnh trong suy tư mà vội vàng phủ nhận.

Thấy hắn phủ nhận như vậy thì Trần trưởng lão sao không hiểu là hắn đang nói dối.

- Phùng đệ còn dẫu làm gì!! Trong tông môn ai mà chẳng biết đệ thâm mến Vũ trưởng lão cơ chứ??.

Phùng Viễn nghe vậy cũng không có phản bác nữa mà từ từ nhắm mắt ngậm trà mà thờ dài nói:

- Trần huynh cứ nói đùa. Vũ trưởng lão bây giờ ai chẳng biết nàng là hoa có chủ. Tiểu đệ làm sao có cơ hội nữa.

- Tiểu đệ nói như vậy là sai rồi. Tên kia là ai chứ, đằng nào thì hắn cũng bỏ xác trong Huyền Vũ Lâm rồi.

- Nhưng dù vậy nàng cũng sẽ không để ý đến ta a!!! - Phùng Viễn tỏ vẻ hết hi vọng mà đáp.

- Ấy da!! Thế là tiểu đệ không hiểu tình thế rồi. Vũ trưởng lão đang đau buồn mất tình lang đây không phải cơ hội cho đệ sao.!!??

Phùng Viễn nghe thế thì hai mắt hai lóe tinh quang. Đang định nói gì đó thì bỗng thấy truyền tống trận lóe sáng lên. Truyền tống đã được khởi động. Các thí sinh bắt đầu trở về từ Huyền Vũ Lâm. Các trưởng lão và khách cũng dừng lại việc trò chuyện mà tập trung quan sát trận pháp.

Lần thí luyện này thật sự có rất nhiều biến cố mà không ai đoán trước được. Từ việc những biến đổi kinh khủng trên bảng điểm đến sự xuất hiện của những tên quái thai nhưng cứ ngỡ là vậy nhưng ai ngờ được hai tên này lại chết trong Huyền Vũ Lâm cơ chứ. Mọi người bên ngoài cũng phải cảm thấy tiếc thay cho Ninh Hải tông. Gần 20 mười ngày trước thì cái tên đầu bảng đen thui - nữ nữ trưởng lão khóc dòng vì mất tình lang. Đến khi gần kết thúc thì Cái tên Mộc Hân cũng biến màu đen nốt. Thật sự là vận đen mà.

Gác lại một số biến cố thì cơ bản lần thí luyện tuyển đệ tử này cũng thu hoạch được kết quả khá tốt.

Từ trong trận pháp bắt đầu xuất hiện vài thân ảnh bước ra. Ai nấy đều vẻ mặt mệt mỏi hoảng hốt. Thậm chí có tên còn ôm đất mà khóc. Ấu cũng không trách được. Dù gì thì đa số cũng là những công tử tiểu thư nào đã phải vật lộn sống chết như thế này. Có khi thấy ma thú đã sợ phát khiếp, thêm nữa việc bị bọn quân lính của Cốt Hoàng giam cầm chờ chết cũng ảnh hưởng lớn đến tâm lý. Nhưng dầu sao thì sau đợt này bọn hắn cũng có được bài học quý giá về hiện thực tàn khốc của tu chân.

Bọn thí sinh khi đi ra ngay lập tức đã được chấp pháp đội của Ninh Hải tông quản thúc xếp hàng báo danh. Mỗi người đều phải đưa ra một bài của mình và xưng danh để đối chiếu. Sau đó sẽ được giám quan thông báo cho toàn trường. Cứ thế thoáng chốc lại có kẻ bước ra. Đến gần 3 giờ trôi qua mới có hơn một nửa số người sống sót đi ra.

Trận pháp lại lóe lên một đôi soái ca xuất hiện. Sự xuất hiện của hai người này làm biết bao nữ đệ tử phải ồ lên. Một người thì anh khí凛凛, khí thế bừng bừng, oai vệ. Một người thì nho nhã lễ độ. Cả hai tiêu sái mà bước đi. Nhị gia chủ Lý gia thấy hai người này thì hài lòng không thôi.

Thấy hai người tiến đến thì giám quan lên tiếng yêu cầu

- Để lại một bài, xưng danh!!.

Cả hai tên thiếu niên đều lấy ra một bài bên hông mà đưa cho giám quan mà lần lượt xưng danh.

- Lý Võ Minh.

- Nhạc Tử Lam.

Tên giám quan nhận lấy một bài mà đối chiếu sau đó mà hô to báo kết quả.

- Lý Võ Minh - Tổng điểm 23 460. Xếp hạng 2

- Nhạc Tử Lam - Tổng điểm 20 340. Xếp hạng 4

Lời nói vừa dứt thì toàn trường phải náo động. Các thiếu nữ thì xuân tâm càng nhộn nhạo hơn. Phải biết từ đầu đến giờ những tên báo danh toàn từ top 100 trở ra. Có vài tên trong top một trăm thì điểm số cũng chỉ lèo tèo ở vài nghìn điểm. Mà hai soái ca này lại đều nằm trong top 10. Tuy vậy nhưng về mặt Lý Võ Minh lại không hề tỏ ra vui vẻ " Tại sao ta vẫn chỉ có hạng 2, đợt trước là ai ở hạng 1 cơ chứ ".

Nghĩ vậy hắn liền chú ý đến trên bia đá. Nhưng khi nhìn vào cái tên đó thì hắn không khỏi ức đến thổ huyết đến nơi.

- Lý Uyển Phụng - 50 200.

" Sao lại là con cóc đó chứ ". Thấy con trai mình có vẻ khó chịu Lý Ngự Long cũng chỉ đành truyền âm cho hắn mà an ủi đôi chút. Tuy được phụ thân an ủi nhưng Lý Võ Minh vẫn còn cảm thấy khó chịu. Hắn tương lai sẽ là gia chủ của Lý gia hùng mạnh ấy vậy mà lại để thua một quân cờ cơ chứ. Nỗi nhục này ai hiểu được cho hắn.

Mang tâm tình bực bội mà trở về khu vực nghỉ ngơi giành cho đám thí sinh. Lão Lý thấy vậy thì cũng đành thở dài. Đàm Tương quân ngồi bên hắn thấy vậy cũng không nói gì nhiều chỉ an ủi hắn đôi chút. Anh mất lão thì lại để ý đến một phương khác trong đám đệ tử Ninh Hải tông.

.....

Theo hướng Đàm Huân nhìn, một tên thanh niên nho nhã đang nhìn Lý Võ Minh mà nói:

- Đại thiếu gia của Lý gia a, tuy thực lực không tồi lắm. Nhưng mà tính cách nóng nảy, không biết thu liễm. Khó thành đại sự. Người này chỉ làm kẻ tay chân được thôi.

Bên cạnh một mỹ nữ nóng bỏng nghe thấy hắn nói vậy thì cũng cười khanh khách mà hỏi:

- Con mắt của Văn sư huynh thật là cao nha. Không biết ai mới vừa mất huynh được đây. Chẳng lẽ là vị hôn thê kia của huynh??

Nàng nói với giọng đầy quyến rũ nhưng khi nhắc đến hai chữ " vị hôn thê " thì giọng không khỏi đầy mùi chua chua. Thanh niên này sao không khỏi ý vị của nàng, hắn cũng không biết nói gì hơn. Vị Chúc sư muội này từ khi hắn nhập tông thì đã luôn dính với hắn rồi. Nhiều lần nàng cũng biểu đạt tình ý của nàng với hắn nhưng thực chất thì hắn chỉ coi nàng giống một vị muội muội nên vẫn luôn từ chối.

- Haha sư muội nói đùa rồi. Thực chất thì Uyển Phượng cũng không có thực lực mạnh như vậy để ta chú ý. Nói ra thì nàng ta cũng bạc phận sống mà lại phải làm quân cờ cho kẻ khác.

Nói đến đây giọng hắn cũng mang hơi chút buồn buồn. Thấy vậy thì thiếu nữ bên cạnh cũng nói tiếp.

- Thế chẳng nhẽ chỉ có tên kia mới làm sư huynh vừa mất hay sao??

Nghe vậy thì tên thanh niên giọng hứng thú mà hỏi

- Muội nghĩ sao??

- Nghĩ gì nữa!! Nhìn mặt huynh là biết vừa mất hắn rồi. Nhưng mà tiếc a kẻ đó lại đoán mệnh rồi.

- Haha muội nghĩ hắn chết được sao??.

- Chẳng nhẽ không phải?? Bìa đá kia làm sao hiện sai được.?? - Thiếu nữ họ Chúc nghe thế lại càng thắc mắc.

Thanh niên kia chỉ có cười mỉm không trả lời mà nhìn về phía trận pháp. Mọi người nghĩ tên Hắc Vũ đó đã chết nhưng hắn lại không nghĩ vậy. Một phần là do trực giác của hắn mách bảo. Một phần là từ qua sát. Một kẻ khiến muội muội của hắn phải quan tâm nhiều đến vậy, thậm chí Vũ trưởng lão nổi tiếng khó tính cũng nhả vào lòng hắn thì thực lực không thể tầm thường được. Lý do cho việc tên hắn màu đen có thể là do một bài không may bị phá hủy. Mà việc này cũng không hẳn không thể xảy ra.

.....

Thời gian cứ trôi qua dần dần. Các anh tài trong đợt thí luyện này cũng đã bắt đầu thoát khí Huyền Vũ Lâm rồi. Nhưng tất cả vẫn ngồi đó chờ. Chờ người có thứ hạng cao nhất xuất hiện. Điểm lại thì cũng chỉ thiếu có một nàng ta.

4 giờ nữa trôi qua. Tất cả mọi người đã chờ hơn 4 giờ rồi mà thí sinh cuối cùng này vẫn chưa xuất hiện. Những đệ tử xung quanh đã về voi bót. Thậm chí còn có vài tên tông chủ cũng đã chiều mộ xong đệ tử mà rời đi.

Khi đám đệ tử đang xôn xao thì cuối cùng trận pháp cũng sáng lên chứng tỏ có người đi ra rồi. Diệp mỹ nữ từ đầu đến cuối vẫn luôn ngồi im nhắm mắt định thần từ đầu đến cuối không quan tâm việc gì cả thì bây giờ nàng bỗng mở mắt nhìn về phía trận pháp mà không khỏi lẩm bầm.

- 3 người.. Không! 2 người.

Ánh mắt nàng nhìn truyền tông trận mà không khỏi nghi hoặc. Lời nàng vừa dứt. Đã có hai bóng người đi ra. Đó là một thiếu nữ gần đôi mươi khuôn mặt xinh đẹp ngây thơ, nước da trắng mịn. Nhìn thấy nàng như thế này thì ai mà tương tượng được nàng là thí sinh vô điểm cao nhất hiện nay.

Đi không xa bên cạnh nàng là một tên thiếu niên. Cảm giác đầu tiên khi mọi người nhìn vào hắn chỉ có một chữ.

Lạnh!!

Toàn thân hắn là y phục đen tuyền, mái tóc đen dài tung bay, khuôn mặt anh tuấn lạnh băng, xung quanh tỏa ra sát khí bức người như hàng ngàn hòn ma bay bùng bao trùm hắn. Đặc điểm làm người ta chú ý hơn cả là một dải tóc dài màu bạc và một bên mắt của hắn cũng trắng dã. Khí tức hàn lạnh như băng hàn tỏa ra sug quanh lân người ta có cảm giác run sợ. Hắn trông như vậy lại tạo ra cảm giác cuốn hút lạ thường. Một vài thiếu nữ trong thấy hắn có khi còn xuyt ngất mê vì hắn.

Sự xuất hiện của tên thiếu niên này làm cho toàn trường chấn động. Không ai có thể ngờ được còn có một thí sinh nữa xuất hiện. Đây cũng là sự bất ngờ, nhưng mấy người trưởng lão cũng nhanh chóng bình tĩnh lại nhưng cũng động dung mà suy đoán hắn là ai. Mấy lão này đều nhìn ra được tên này tu vi đã đến Dung Linh hậu kỳ, nhưng mà cái khí tức tỏa ra từ người tên này khá bất thường. Mỗi lần thí luyện trong Huyền Vũ Lâm không phải không có trường hợp người tưởng đã chết lại sẽ trở về nhưng xác suất là rất thấp. Còn vị Diệp Cốc chủ ngồi kia cũng hơi nheo mắt đẹp lại mà đánh giá thiếu niên này. Nàng cảm thấy khí tức rõ khí tức lạnh lẽo từ người hắn. Nàng còn nhìn ra được tên thiếu niên này cơ thể còn khá là thú vị. Khí tức của hắn còn khiến cho sủng vật của nàng cũng có vài phần run rẩy đôi chút. Và tên này là ai. Theo nàng cảm thấy được thì tên này là người mạnh nhất trong đám thí sinh. Thậm chí hắn còn gần như ngang ngửa với một Kim Đan sơ kỳ tu sĩ. Là một Nguyên Anh cao thủ nên nàng tin vào cảm nhận của mình.

Cũng không để mọi người đoán già đoán non lâu la. Hai người này đã tiến đến trước mặt giám quan nộp lên một bài và báo danh của mình.

- Lý Uyển Phượng!

Tên giám quan biết nàng là người đứng đầu trong lần thí luyện tuyển đệ tử nay. Tương lai sẽ vô khả hạn lượng nên rất cung kính nhận một bài từ nàng.

Đối chiếu với thân phận sau đó mà hô to.

- Lý Uyên Phụng - Tổng tích điểm 50 200 xếp hạng 1.

Nghe thấy mình được xếp hạng một cô bé không khỏi vui sướng nhảy cẫng lên. Nhưng chỉ được một lúc nàng lại thấy điều gì đó không đúng. Nàng được hạng 1 a. Nhưng thế thì Hắc Vũ ca ca lại được hạng mấy cơ chứ. Nàng biết số điểm của mình cao nhưng làm sao cao bằng vị ca ca này được. Chắc chắn có nhầm lẫn gì ở đây.

Tên giám quan thấy vẻ mặt Uyên Phụng hồ nghi thì cũng chỉ nghĩ rằng nàng vì được điểm cao quá mà không tưởng được. Hắn quay sang phía Hắc Vũ, hắn cảm thấy là lạ khi nhìn thấy Hắc Vũ nhưng nghĩ rằng thanh niên trước mặt hắn cũng chẳng là nhân vật quan trọng nào nên cũng cứ chỉ cũng bình thường. Hắn đưa tay đến trước mặt Hắc Vũ giọng như ra lệnh mà nói:

- Đưa mộc bài đây rồi xưng danh.

Hắc Vũ thấy thế cũng chẳng để tâm lắm. Hắc Vũ lấy mộc bài bên hông mình đưa cho tên giám quan. Nhận lấy mộc bài của Hắc Vũ, cảm nhận được linh hồn ẩn ký trên nó đã biến mất thì cơ bản tên giám quan này cũng hiểu lý do tại sao tên thiếu niên trước mặt hắn tên trên bia đá không sáng được lên.

Hắc Vũ sau đó cũng báo danh với tên giám quan kia.

- Hắc Vũ!!

- À thì ra là Hắc.. Người... người nói tên người là gì!??- Tên giám quan nghe thấy thế thì không khỏi giật thót tim.

Hắc Vũ thấy phản ứng lạ thường của hắn thì cũng đành nhún vai mà nói lại tên của mình.

- Ta tên Hắc Vũ!

Nghe thấy thế thì mặt tên giám quan kinh ngạc hết cỡ, quay ngay đầu về phía đám trưởng lão Ninh Hải tông mà nói ta.

- HẮN BÁO HẮN TÊN LÀ HẮC VŨ!!.

Lời nói vừa dứt thì cả đám người đều chấn động. Đám đệ tử còn lại thì không khỏi sôi nổi mà bàn tán khắp nơi. Còn tên thanh niên họ Vân kia thì trong đám đệ tử kia vẻ mặt hưng phấn vô cùng, ánh mắt lóe chiến ý hừng hực khi nhìn Hắc Vũ.

Đám Kim Đan lão quái thì vẻ mặt mỗi người một kiểu. Lý Ngự Long thì vẻ mặt đầy suy tư không nói gì. Đàm Huân tướng quân thì có ánh mắt tràn đầy hưng phấn mà nhìn tên thiếu niên kia.

Đám trưởng lão Ninh Hải tông thì đang loạn thành một đoàn. Đa số là vẻ mặt vui mừng khi tên quái thai này vẫn sống trở về. Chỉ có hai người là vẻ mặt khác biệt. Một là Phùng Viễn, vẻ mặt hắn bây giờ rất miễn cưỡng, ánh mắt toát ra vẻ ghen ghét không thể tả. Hai tay nắm chặt như muốn bóp chết tên kia. Hai là mặt đại trưởng lão. Hắn lại là vẻ mặt hỗn tạp vừa mừng vừa lo. Mừng là tông môn có thêm một anh tài kiệt xuất, lo là vì vị anh tài này khi còn chưa trở về đã gây ra một trận sóng to gió lớn trong tông môn. Tông chủ biết được truyện này thì không biết sử lý thế nào nữa đây.

Còn một người nữa là vị Diệp Cốc chủ vẫn đang ngồi đằng kia, khuôn mặt xinh đẹp của nàng vẫn còn che một mảng xương lạnh. Bỗng chốc nàng đứng dậy chỉ một cái nháy mắt đã biến mất tại chỗ mà xuất hiện ở trước mặt Hắc Vũ. Giọng nói lạnh băng mà hỏi hắn.

- Người chính là Hắc Vũ??

Hắc Vũ đang hồ nghi nhìn xung quanh thì bỗng trước mặt hắn xuất hiện xuất hiện một vị mỹ nữ tóc trắng. Hắc Vũ cảm giác được khí thế kinh người từ nàng đang bao trùm mình khí thế này còn mạnh hơn cả phân hồn của Cốt Hoàng. Hắn không thể nhìn thấy bất kỳ thông tin gì từ nàng. Hắc Vũ biết có khi trước mặt hắn chính là một Nguyên Anh lão quái nên nhanh chóng cung kính mà đáp lại.

- Phải thưa tiền bối, vãn bối tên Hắc Vũ.

Nhưng bỗng nhiên sát khí từ vị mỹ nữ kia bỗng bao trùm hắn. Hắc Vũ cảm giác được nguy cơ không thể tả. Một vết sáng kiếm khí lao ngay về phía hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Điều hắn còn thiếu

Một kiếm khí này vừa xuất ra không chỉ khiến Hắc Vũ giật mình mà còn có cả những cao thủ Kim Đan cũng phải bất ngờ. Họ không thể tin được vị Diệp Cốc chủ này ngay vừa mới gặp mặt đã ra tay hạ sát một Dung Linh kỳ tiểu bối. Đại Trưởng lão thấy vậy thì cũng thờ dãi, tính cách quái gở của bà cô này lão cũng bó tay. Nàng mà hừng lên mà nghịch cái gì đó thì ai cùng bó tay. May rằng bà cô này còn biết kiềm chế chứ không nàng mà hừng lên đầu độc

cả Nam Quốc thì cũng mệt. Ngoài Đại trưởng lão có vẻ mặt khác thì Phùng Viễn vừa mới tức giận bây giờ lại hứng khởi. Hắn không biết tại sao vị Diệp cốc chủ này lại xuất thủ tấn công Hắc Vũ nhưng mà nếu tên này chết đi thì càng lợi cho hắn.

Bên kia Hắc Vũ thấy kiếm khí lao về phía mình, tuy còn nhiều nghi hoặc nhưng trước tiên phải sống được đã. Chỉ thấy thân hình hắn lóe lên, kiếm khí xuyên qua vị trí cũ của hắn mà in một dấu dài trên nền đất. Đám đệ tử bên ngoài không hiểu truyện gì chỉ thấy bỗng Hắc Vũ biến mất vô tung sau đó cát bụi che phủ cả tầm nhìn. Duy có đám Kim Đan cao thủ thì không khỏi ngạc nhiên không thôi, thật không ngờ tên này lại có thể né được một kiếm gần như thế.

Riêng vị Diệp mỹ nữ này thì thấy rõ tại sao hắn né được. Hơi nghiêng mặt nhìn về phía bên phải. Thân ảnh của Hắc Vũ đang xuất hiện ở nơi đó.

- Không biết tại hạ đã đắc tội gì với tiền bối mà ngài lại xuất thủ như vậy!??.

Hắc Vũ đứng vững ở không xa vị trí cũ. Nhìn vạt áo bên phải bị kiếm khí sắc bén chém qua nát thành mảnh vụn hắn không khỏi hít một hơi khí lạnh. Đồng thời trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ hỏa khí. Hắn đã cố gắng áp chế lửa giận lại hơi vị mỹ nữ trước mặt. Nếu bình thường thì hắn không giám đang lên hỏa khí như vậy nhưng sau chuyến đi này tâm tình hắn đã có cái biến đổi chút, thêm vào đó là ảnh hưởng vô hình từ việc ma hóa mà khiến hắn nổi giận.

Nhìn vào đôi giày dưới chân mình Hắc Vũ không khỏi thở phào một hơi. Hắn không nghĩ mình lại phải dùng nó sớm đến vậy. Nếu thực lực bình thường thì hắn có khi đã chết rồi.

- Hừ!! Tiểu tử nguoi có được một pháp bảo trung phẩm cũng không tệ a.!!!

Diệp mỹ nữ hiển nhiên biết được. Nếu bình thường thì tên này còn mơ thoát được kiếm khí của nàng. Tất cả công lao đều là nhờ đôi giày đen dưới chân hắn. Phải Hắc Vũ đang đi một đôi giày pháp bảo trung phẩm.

《 Mặc Canh Lữ 》

Đôi giày này là hắn nhận được từ Mị Nguyệt. Thực chất nàng còn muốn cho hắn đôi Trích Tinh Lữ pháp bảo cực phẩm kia cơ. Nhưng mà dù nàng cho hắn cũng không giám nhận. Mang một đôi giày đó về đây thì hắn thành con heo béo cho người khác mất. Pháp bảo cực phẩm không phải thứ hiện tại hắn có thể giữ. Từ chối ý tốt Mị Nguyệt nên hắn cũng đành trọn một pháp bảo khác cho vừa lòng nàng. Thật hay là hắn tìm được đôi giày này. Tuy chỉ là pháp bảo trung phẩm nhưng cũng rất hữu ích.

《 Mặc Canh Lữ 》

Thuộc tính: Phong

- Cộng thêm 50 SP

- Tăng 10% chỉ số SP.

- Kỹ Năng đặc biệt: Ma Phong: Trong 1s tăng 50% chỉ số SP hiện tại. Thời gian hồi. 120s.

Vừa rồi Hắc Vũ đã kích hoạt nó mà may mắn tránh thoát. Tính sơ qua nếu hắn kích hoạt thì sẽ có ngay lập tức gần 450 điểm SP. Ngang ngửa với một tu sĩ Kim Đan sơ kỳ thậm chí là gần bằng mấy tên Kim Đan trung kỳ hơi yếu tí. Tuy có tốc độ như vậy nhưng hắn cũng suất toi.

Diệp cốc chủ nhận thấy được giọng tức giận trong lời nói của Hắc Vũ không khỏi ngạc nhiên. Tên này giám nổi hỏa khí với nàng. Dù là mấy lão Kim Đan lão quái kia cũng chưa bao giờ dám làm vậy a. " Tên tiểu tử này đúng là thú vị, nhìn lại thì cũng là kẻ có tài xứng đôi với Diễm My nhà ta. Nhưng mà cứ phải qua ải đã, sao mà cho không hắn như vậy được." Nghĩ thế Diệp mỹ nữ cũng không trả lời câu hỏi của hắn ngay mà lại nói.

- Tiểu tử nguoi cũng không tệ nha. Nhưng...

Nàng chưa nói hết câu đã thấy cánh tay ngọc ngà đưa lên, bàn tay chụm lại mà chém mạnh xuống. Chỉ thấy bàn tay nàng như lợi kiếm. Từ một chém đó mà kiếm khí màu vàng mạnh mẽ bay thẳng đến chỗ Hắc Vũ.

- Hôm nay ngày nguoi phải chết.!!

Hắc Vũ không kịp suy nghĩ nhiều mà lại phải tránh né. Nhưng hắn vừa thoát được một cái thì hai cái kiếm khí khác đã lao đến. Diệp mỹ nữ hai tay như hai lợi kiếm mà xuất chiêu liên tục

Mấy tên trưởng lão không hiểu truyện gì nữa. Chỉ thấy một tên cao thủ Nguyên Anh chơi trò mèo vờn chuột với một tên Dung Linh tiểu bối. Nhưng mà cũng phải khen con chuột này cũng sống dai. Tuy vị Cốc chủ này không xuất toàn lực mà cũng chỉ đứng một chỗ mà xuất chiêu. Nhìn thì rất có lợi cho Hắc Vũ, nhưng mấy lão này hiểu Hắc Vũ tên này rất mạnh, việc hắn được điểm cao cũng có khi là thật. Mấy tên này nếu cho vào hoàn cảnh của Hắc Vũ thì chưa chắc đã được như hắn.

Đại trưởng lão ở một bên thấy màn này thì hắc tuyến đầy đầu. Quả thật là khổ cho tên này. Bị bắt làm đồ chơi cho nàng ta. Tuy ngoài miệng nói mà muốn giết Hắc Vũ nhưng hắn biết nàng này chỉ nói dối. Đùa!! Nếu mà Diệp mỹ nữ mà dám giết hắn nhìn biểu hiện của Diễm My thì sẽ quyết sống chết với nàng luôn. Đại trưởng lão không hề biết rằng Hắc Vũ mà chết thì một tên lão quái Nguyên Anh kỳ trong tông môn cũng nổi điên không kém. Vị này còn khiến Diệp mỹ nữ phải sợ tới mức mất ngủ mất ăn nữa.

Đám đệ tử bên kia thì lại có trò vui để xem. Có khi còn chỉ chỉ trỏ trỏ các kiểu. Mấy tên kim đan lão quái ban đầu còn hơi bất ngờ nhưng bỗng chốc tất cả cũng ngồi xuống khoanh chân tĩnh tọa cảm nhận. Không cảm nhận không được vì đây là cơ hội hiếm có. Nguyên Anh xuất thủ chỗ tốt cảm ngộ cho bọn hắn rất lớn. Mặc dù đối thủ chỉ là tên Dung Linh tiểu bối nhưng ai bảo kỹ thuật mà Diệp Mỹ nữ xuất ra quá kinh người đâu.

"Hóa Thủ Vi Kiếm"

Một cảnh giới cao trong việc sử dụng kiếm và hồn khí. Việc này chỉ có những tên am hiểu và thuần thục sử dụng kiếm, thuần thục trong việc điều khiển linh lực và đặc biệt linh lực phải cao thâm mới làm được. Những điều kiện trên chỉ có Nguyên Anh lão quái mới làm được. Bọn họ có tuổi thọ đủ dài, linh lực đủ mạnh mẽ và tinh thâm trong việc điều khiển.

Tuy vậy nhưng cũng không nhất thiết là Nguyên Anh lão quái mới làm được mà có khi những thiên tài Kim Đan kỳ cũng được. Nhưng cái thiếu ở bọn họ là kinh nghiệm và cảm ngộ.

Có tên Kim Đan lão quái không khỏi thầm than Diệp Cốc chủ lấy dao mổ trâu giết ruồi. Nhưng mà mặc kệ dù sao thì bọn hắn có lợi là tốt rồi.

Một bên khác thì vị Diệp Cốc chủ của bọn họ đang hăng say mà vùng vẫy hai tay tấn công Hắc Vũ.

Hắc Vũ bên kia thì đang cật lực mà né tránh công kích của nàng ta. Trong lòng hắn bây giờ đang lửa giận bùng bùng. Trong lòng mắng nàng cả trăm lần. Lòng thì mại sao không tét vào hông nàng vài cái thì không làm người nữa. Tuy bức tức bất thường như vậy nhưng Hắc Vũ cảm giác lạ kỳ, hắn cảm thấy máu huyết mình như đang sôi trào, hắn cảm thấy hưng phấn không thôi. Di chuyển cảm giác dần dần nhẹ nhàng hơn, hai mắt càng ngày càng tinh tường, giác quan dần dần nhạy bén.

Tinh thần hắn bắt đầu cảm thấy tỉnh lặng hơn. Hắc Vũ bắt đầu vừa né chiêu vừa quan sát vị mỹ nữ kia. Nhìn đôi tay nàng nhanh chóng xuất ra những kiếm khí kia. Hắn chỉ thấy đôi tay trắng ngọc đó mỗi khi xuất chiêu như được bao phủ bởi một tầng linh lực mỏng. Năm ngón chụm lại như mũi kiếm. Mỗi động tác đưa tay của nàng uyển chuyển mà không kém phần mạnh mẽ như đang múa kiếm vậy.

Hắc Vũ không khỏi nhớ đến lúc Mộc Hân hướng dẫn hắn dẫn dắt linh lực vào trong hồn khí nó là "kiếm như cơ thể". Nhưng nếu hắn làm ngược lại "coi cơ thể như kiếm đâu". Nếu ta ví cơ thể mình như vũ khí, cánh tay như thanh kiếm. Lấy thể mà như kiếm giết địch thì sao đây. Hắc Vũ như ngộ ra được một điều gì đó. Hắn nhìn vào bàn tay mình. Chụm năm ngón tay lại, bao phủ nó bởi một tầng linh lực màu đen mẫm. Hắn dơ tay mà chém xuống. Chỉ thấy luồng linh lực đó xuất ra khỏi tay hắn hóa thành vòng cung. Hắc Vũ thấy thể không khỏi vui mừng nhưng chưa được bao lâu thì thì luồng linh khí xuất ra đó bất ổn mà vỡ tan. Hắc Vũ không khỏi trầm xuống tự hỏi "Rốt cuộc ta sai ở chỗ nào".

Mấy tên kim đan lão quái thấy Hắc Vũ làm được thì khiếp sợ nhưng thấy chẳng mấy chốc nó tan biến thì cũng lắc đầu "Hắn cũng chỉ là dung linh thọ a". Phùng Viễn thấy cảnh này không khỏi chế nhạo mà thầm nói:

-Đồ chuột nhắt không tự lượng sức, ở đây mà học đòi.

Diệp Mỹ nữ thấy điều Hắc Vũ vừa làm thì không khỏi kích động trong lòng khen không ngớt "Hắn vậy mà chỉ bắt chước ta mà lại làm được.

Tuy chưa thành công nhưng đó chỉ là do hắn chưa tìm được thanh kiếm của mình. Có mấy tên kim đan tu sĩ làm được như hắn cơ chứ."

Thế nhân cầm kiếm trong tay nhưng chỉ coi kiếm là vũ khí. Mấy ai lại coi mình như kiếm đâu.

Người có kiếm nhưng không có kiếm của người

Ta không kiếm nhưng ta có kiếm của chính ta.

Tấn thương hắn như thế nhưng chỉ một chốc đôi mỹ mục của nàng lain có tinh quang lóe lên. Chỉ thấy nàng dơ cao hai tay mà bắt chéo nhau chém mạnh xuống tạo thành một kiếm khí hình chữ thập lao nhanh kinh người. Tốc độ của nó không chỉ gấp đôi bình thường mà uy lực còn tăng mạnh.

Hắc Vũ đang trầm tư thì thấy kiếm khí kia lao đến không khỏi giật mình. Né không kịp thì chỉ còn cách đón đỡ. Nhanh chóng mà triệu hồi hồn khí đón đỡ.

Oanh!!

Va chạm kịch liệt đẩy lùi Hắc Vũ lê dài trên nền đất cả chục mét. Đám đệ tử đang theo dõi thấy một kiếm kia đang lao nhanh kéo theo Hắc Vũ lê dài trên đất về phía bọn chúng gây tán loạn cả lên mà lùi nhanh lại.

Hắc Vũ thấy tình hình không ổn chút nào vội vàng mà kích hoạt Ma Hóa. Ngay lập tức hắc khí xung quanh hắn bốc lên ngùn ngụt. Mái tóc lại hóa bạc trắng, mắt trắng dã.

Hắc Vũ dồn hết lực lượng mà đón đỡ. Nhưng vẫn bị đẩy lùi, hắn cố gắng chuyển hướng đẩy. Chỉ thấy kiếm khí bị lực đẩy mạnh mẽ của hắn mà dần dần chệch hướng phóng chéo lên thiên không trước con mắt kinh ngạc

Nhưng mọi việc lại chưa hề kết thúc, thân ảnh của Hắc Vũ lại biến mất. Một giây sau hắn xuất hiện ở vị trí khiến đám kim đan lão quái phải toát mồ hôi lạnh. Bên phải Diệp Cốc chủ xuất hiện một tên thanh niên quần áo đen tuyền, tóc dài trắng tung bay, cả người bao trùm bởi hắc khí nghi ngút. Hắn đang cầm một thanh đao đen tuyền mà chém về vị mỹ nữ rồi. Tất cả bọn hắn chỉ biết tên này chắc điên rồi, dám chém cả Nguyên Anh lão quái.

Diệp mỹ nữ thấy vậy chỉ cười nhạt. Nàng đang định dơ tay huy kiếm mà đánh lui hắn. Nhưng bỗng chốc chỉ cảm thấy linh lực hỗn loạn cả cơ thể khô nóng khó nhin. Tuy chưa trải qua nam nhân nhưng là lão quái lâu năm nên rất dễ để nàng biết đây là truyện gì. Tên tiểu tử này dám chơi mị thuật với nàng, thật là đáng chết mà.

Hắc Vũ bây giờ đang tấn công dồn dập, thật sự là hắn bị lão bà nương này vòn đi vòn lại vô cùng tức giận rồi. Lần này hắn chẳng quản nàng có là Nguyên Anh cao thủ hay gì nữa. Thậm chí mị thuật Thái âm chỉ cũng tung ra. Tuy hiệu quả không dài nhưng cũng đủ. Hắc Vũ hai tay huy đao mà xuất chiêu thật mạnh nhưng...

Uỳnh!!

Chỉ thấy Hắc Vũ như con điều đứt dây bị đánh bật ra. Xung quanh Diệp Cốc chủ bây giờ là một tầng khí mỏng màu vàng kim bao quanh nàng.

《Kiếm Ý Hộ Thể》

Chỉ nháy mắt thân thể mỹ miều của nàng biến mất rồi lại quay về và tay phải đang nắm cổ Hắc Vũ mà nâng cao lên. Bị trấn bay Hắc Vũ đã trở về trạng thái bình thường. Mắt hắn vẫn nhìn nàng mà tràn đầy lửa giận. Diệp mỹ nữ thì cũng tức giận không kém. Hai người cứ mắt đối mắt mà nhìn nhau tóe lửa.

Bỗng từ phía đỉnh núi Ninh Hải tông có một thanh phi kiếm bay nhanh đến trước mặt hai người. Diệp mỹ nữ nhanh chóng một tay còn lại bắt lấy nó. Dùng thần niệm quan sát nó mà nàng không khỏi nhíu mày quay sang nhìn Hắc Vũ. Sau đó trước con mắt khó hiểu của Hắc Vũ mà nàng để hắn xuống. Bay nhanh về phía đỉnh núi. Vứt lại cho hắn một câu.

- Coi như tiểu tử người tài giỏi. Nhanh mà đi gặp thầy của ngươi đi. Nàng vì ngươi mà khổ quá nhiều rồi!!

Cái gì thầy của ta??. Nhưng chỉ một chốc hắn đã hiểu ý của nàng. Hắc Vũ nhìn trong đám Kim Đan lão quái kia, hắn không hề cảm nhận được khí tức của Diễm My. Lòng như lửa đốt hắn nhanh chóng mà phi hành hướng đến động phủ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Gả cho người

Việc Hắc Vũ cảm đòn kiếm khí kia và nói chuyện với Diệp mỹ nữ cũng chỉ diễn ra chưa đến một phút. Ai lấy trong đám kim đan cũng thầm than tên này may mắn, vác đao chém Nguyên Anh lão quái mà vẫn còn sống được trở về không may mắn mới là lạ, cho dù bọn hắn có thêm trăm lá gan cũng không dám. Nhưng có ai biết ý định ban đầu của Diệp mỹ nữ chỉ là khảo nghiệm hắn mà thôi.

Phùng Viễn bên kia thì càng hận hơn hắn ước gì tên Hắc Vũ này chết thật đi cho rồi. Thực chất cuộc nói chuyện trước kia của hắn với Trần trưởng lão chỉ là giả vờ. Ý định nhân cơ hội tiếp cận Diễm My của hắn đã nảy lên từ lúc thấy Diễm My kêu khóc đau khổ rồi. Nhưng mà lần đó khổ nỗi nàng ta lại mất kiếm xoát mà khiến hắn bồng cả tay nữa cơ chứ. Phùng Viễn sắc mặt có tỏ ra bình thản nhưng trong lòng lại đầu đau được như vậy.

Đại trưởng lão nhìn khoảng đất nát bê nát bét trước bia đá mà chỉ đành thở dài. Bà cô này đúng là vẫn tính cách tùy tiện như vậy. Đi mà chẳng nói một câu nào đề hấn sử lý. Hai nhân vật chính thì cứ kẻ trước kẻ sau mà đi mất để lại bãi chiến trường này đây.

Đám thí sinh vẫn còn đang ở gần đó quan sát trận chiến vừa rồi mà không khỏi ngao ngán. Thật không ngờ trong đám bọn họ lại có một tên quái thai đến như vậy. Lý Võ Minh nhìn thấy cảnh chiến đấu của Hắc Vũ mà không khỏi ảo não. Hắn biết rằng dù không có Lý Uyển Phụng đứng đầu thì vị trí đó cũng không đến lượt hắn. Nhưng tên kia mạnh thì sao chứ. Cái tên "Hắc Vũ" lạ hoắc, ở Nam Quốc này có gia tộc nào mang cái họ "Hắc" đấy được. Chắc chắn tên này chỉ là một tên vô danh tiểu tốt may mắn. "Hừ!!" Tuy ta bây giờ không bằng hắn thì có sao chứ, dù cho có lọt vào mắt xanh vị trưởng lão nào đó thì ta đây cũng không kém cạnh. Mà nhìn tên như vậy thì chắc công pháp tu luyện cũng chẳng đâu vào đâu. Sao mà so được với gia tộc ta. Mà thôi cũng được, cứ quyết định vậy đi. Hắn sẽ là tên đầu tiên nằm dưới chân ta rồi tiếp đến sẽ là... Văn Thanh Phong".

Chỉ nghĩ đến việc dẫm đạp lên tên Văn Thanh Phong kia mà tay ôm mỹ nữ, lòng của Lý Võ Minh không khỏi hưng hực chiến ý. Nhưng hắn không phải người duy nhất. Văn Thanh Phong trong đám đệ tử Ninh Hải tông vẫn đang chăm chú nhìn về phía Hắc Vũ bay đi mà lòng không khỏi thầm nhủ. "Hắc Vũ a Hắc Vũ, ngươi chắc chắn sẽ là của ta".

Vị mỹ nữ họ Chúc bên cạnh hắn, nhìn vị sư huynh mất cao hơn đầu này đang hưng hực chiến ý, thêm việc Hắc Vũ giao thủ với vị Diệp Cốc chủ kia vẫn toàn mạng thì không khỏi càng ngày càng tò mò về hắn hơn. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn để tâm đến một người nào đó như vậy. "Chẳng lẽ về đẹp của ta còn không hấp dẫn bằng tên nam nhân quái dị kia sao".

.....

Ít lâu sau đại trưởng lão cũng nhận được một thanh phi kiếm truyền âm từ đỉnh núi Ninh Hải tông bay xuống. Dùng thần niệm xem xét sau đó hắn truyền âm cho giám quan vẫn còn đang ngơ ngác ở đằng kia.

Tên giám quan đang thất thần nhận được truyền âm thì nhanh chóng mà tỉnh lại, quay về phía đám thí sinh và đám đệ tử mà công bố:

- Cuộc thi tuyển đệ tử lần này của Ninh Hải tông đã kết thúc. Năm nay số lượng đệ tử tông môn thu nhận đệ tử sẽ được thay đổi. Tất cả 250 thí sinh có tích điểm đứng đầu được nhận vào Ninh Hải tông.

Nghe đến đây đám thí sinh có số tích điểm nằm trong khoảng từ vị trí 200 đến 250 không khỏi vui mừng quá đỗi. Bọn hắn cảm thấy 6 tháng qua cố gắng là vô cùng đáng giá. Nỗi buồn vì điểm thấp đã tiêu tan. Nhưng thông báo đến đây cũng chưa kết thúc.

- Tất cả các đệ tử đạt yêu cầu hãy đi theo người chấp pháp đoàn đến đại sảnh nhận y phục và phòng ở. 10 thí sinh của điểm cao nhất sáng ngày mai hãy tập chung ở đại sảnh ta sẽ dẫn các người gặp mặt tông chủ.

Nói vừa dứt thì đám đệ tử không khỏi ngạc nhiên mà nghị luận sôi trào.

- Cái gì!!.. Tông chủ lại đích thân gặp mặt bọn hắn.

- Phải biết ngoài các trưởng lão thì chưa từng có đệ tử nào thấy mặt ngài a.

- 10 năm trước Vân sư huynh là trưởng hợp duy nhất được gặp mặt tông chủ. Năm nay lại có đến tận 10 người.

.....

Đám thí sinh mới vừa nghe tin xong cũng nhao nhao mà bàn tán. Ai mà không biết vị nữ tông chủ của Ninh Hải tông này rất bí ẩn. Số người diện kiến nàng vô cùng ít ỏi.

Lý Võ Minh không khỏi hưng phấn. Việc này có ý nghĩa rất lớn. Đây cũng là một cơ hội để hắn thể hiện bản thân mình. Biết đâu lại lọt vào mắt xanh của vị tông chủ này.

Đám đệ tử thì ngạc nhiên thảo luận nhưng đám trưởng lão lại trầm ngâm suy tư. Không biết vị tông chủ này lại muốn làm cái gì đây.

.....

Hắc Vũ sau khi nghe được lời của Diệp mỹ nữ thì hắn phi thân thực mạng về phía động phủ của Diễm My Lồng nóng hơn lửa đốt. Với tốc độ hiện tại của hắn chỉ thoáng chốc đã đến nơi.

Không có nghĩ gì nhiều hắn ngay lập tức mở cửa mà lao vào phòng của nàng.

Nhưng vừa mới vào của hắn đã bị hai mũi kiếm chìa vào họng.

- Người là ai mà dám xông vào đây???

Giọng nói thanh nhã vang lên. Chỉ thấy trước mặt hắn là hai vị thiếu nữ. Thân vận y phục màu hồng nhạt. Hai cô nàng này đều có tu vi Kim Đan trung kỳ, cả hai nhìn hắn mặt đầy ngưng trọng. Nhưng ở đây không chỉ có 3 người bọn họ. Còn có một thiếu nữ gần đôi mươi, mái tóc dài vàng óng, khuôn mặt tú lệ nhưng tràn đầy thần sắc tiêu lụy. Hai hốc mắt vẫn còn sưng đỏ chứng tỏ đã khóc rất nhiều. Nàng đứng đó nhìn hắn như không thể tin được. Hai tay che miệng mà nghẹn ngào mãi mới nói được lên lời.

- H.. ắc Hắc Vũ!!!!!!

Nghe tên hắn mà hai cô nàng kia không khỏi mình. Đây không phải tên tình lang của Diễm My muội sao. Nhưng mà hắn đã chết rồi mà. Thấy thiếu nữ trước mặt Hắc Vũ không khỏi mừng rỡ nhưng nhìn thấy vẻ mặt nàng như vậy thì hắn càng cảm giác có điều không lành.

- Ánh Nguyệt!! Diễm My nàng ấy ở đâu rồi!!

Nghe Hắc Vũ hỏi vậy Ánh Nguyệt ngay lập tức nhớ đến tình cảnh mà sư phụ nàng phải trải qua trong một tháng nay. Nàng vội vàng mà trả lời Hắc Vũ.

- Người nhanh lên. Mau vào gặp sư phụ, người ở trong phòng, nhanh lên!!!

Nghe giọng điệu gấp gáp của nàng, Hắc Vũ dùng tốc độ nhanh nhất từ trước đến giờ. Tốc độ của hắn cũng phải khiến hai vị Kim Đan khia phải kinh ngạc.

.....

Trong một căn phòng nữ tính trắng lệt. Trên một chiếc giường ngọc ngà đang ngồi đó một vị mỹ nữ hồng y. Mái tóc nàng đỏ rực. Khuôn mặt mỹ lệ thoát tục. Đôi môi đỏ mọng. Nàng ngồi đó đẹp đẽ như một nàng tiên vậy. Nhưng khuyết điểm duy nhất là ở đôi mắt của nàng. Đôi mắt hồng ngọc đẹp đẽ nhưng nó vô hồn, nàng nhìn về phương xa bất định, không làm cử động gì cả. Nàng như một búp bê vô hồn bởi vì tâm nàng đã..

Chết!!

Nó đã chết cùng với hắn rồi.

Bỗng trong căn phòng mỹ lệ này xuất hiện một thanh liên hắc y tuấn dật. Hắc nhìn nàng mà ngây người. Con tim hắc như xé tan làm muôn mây. Hắc nhanh chóng đến trước mặt nàng. Nắm lấy bàn tay ngọc ngà nhưng lại lạnh buốt.

- Diễm My, Diễm My ta về rồi đây!!

- Diễm My nàng nhìn ta này, ta đã ở đây với nàng rồi!!

- Diễm My nàng hãy nói gì với ta đi mà đừng có như vậy mà!!!

.....

- Diễm My..

.....

Hắc cố gắng gọi tên nàng không biết bao nhiêu lần nhưng thủy chung nàng vẫn không hề trả lời. Hắc Vũ quay sang nhìn ba người Ánh Nguyệt ở cửa phòng cố gắng kìm nén cơn đau và sự giận dữ đang phun trào trong lòng mà hỏi:

- Rốt cuộc có chuyện gì??

- Là ai làm nàng thành như vậy!!!

- LÀ AI!!!

Tuy nhiên khi nói đến câu cuối cùng thì hắc đã không thể ức chế được cơn giận mình mà hét lên. Như sự hô ứng khí tức xung quanh hắc tạo ra áp lực kinh khủng, như u ám bao trùm hắc.

- Hắc Vũ bình tĩnh sư phụ chỉ.

Nhưng Ánh Nguyệt chưa kịp nói hết thì một vị mỹ nữ hồng y kia đã tức giận mà lên tiếng.

- Hừ!! Người định hét lên với ai vậy??

- Tất cả đều do người mà ra cả. Nếu không phải người không biết quý trọng mạng sống của mình thì Vũ muội sao phải ra lòng lỗi này chứ!??

Nghe thấy thế Hắc Vũ không khỏi khó hiểu. Tâm tình cũng bình tĩnh lại đôi chút. Ánh Nguyệt thấy hắc bình tĩnh lại rồi thì cũng bắt đầu giải thích:

- Hắc Vũ à!! Vào gần một tháng trước, tên của người trên bia đá kia bỗng biến thành màu đen biểu thị rằng người đã chết trong Huyền Vũ Lâm. Sư phụ nàng vì thấy vậy mà thương tâm đến mức mất cả kiểm soát. May là có Diệp sư tôn đến kịp lúc.

Nhưng mà sau khi tỉnh dậy người lại muốn tự tử định tự hủy thân tu vi để đi theo người. May mắn là có hai vị sư thúc kịp thời ngăn lại. Nhưng mà từ đó về sau sư phụ vẫn cứ thù người như vậy không nói không rằng gì cả. Ta nghĩ khi nhìn thấy người chết thì tâm của sư phụ cũng chết theo người rồi!!

Nghe hết đến đây thì hắc cũng đã hiểu ra mọi chuyện. Tất cả đều vì trận chiến đó. Lòng Hắc Vũ càng xông lên lửa giận thông thiên, hắc bây giờ chỉ muốn lao lên mà chém thiên, phi thân vào Huyền Vũ Lâm mà trảm Cốt Hoàng. Nhưng mà người con gái ngọc này trước mặt hắc còn quan trọng hơn cả. Hắc Vũ đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve má ngọc của Diễm My.

- Nàng đúng là cô gái ngọc mà!!

Nói xong hắc liền quay sang một chỗ khác trong phòng. Lôi từ túi trữ vật ra chiếc hắc đỉnh để trên mặt đất. Sau đó lục lọi trong túi trữ vật mà lôi ra một cây thảo dược dài chừng một gang, lá dài đẹp, đỉnh ngọn còn có vài bông trắng, nó tỏa ra một mùi hương dịu nhẹ làm tinh thần người ta tỉnh táo hơn.

Hai vị mỹ nữ hồng y thấy vậy thì không khỏi bật thốt

- Minh Thần thảo- dược thảo cấp bốn, sao tên Dung Linh này lại có nó. Ở Nam quốc làm sao có thảo dược này. - thiếu nữ hồng y vừa mới mắng Hắc Vũ lên tiếng.

- Không những thế thảo dược lực lượng như còn rất kinh khủng đâu, ta chưa bao giờ thấy dược thảo nào dược lực kinh khủng như vậy - thiếu nữ còn lại cũng phải bật thốt tiếp lời.

Nhưng việc tiếp theo việc Hắc Vũ làm càng làm các nàng chấn kinh hơn. Chỉ thấy hắc ngắt lấy vài bông trắng bỏ vào trong đỉnh sau đó lại lấy trong túi trữ vật ra vài loại thảo dược khác, sau đó hắc xuất ra một đoạn hỏa diễm màu đen mà cho vào trong đỉnh bắt đầu luyện dược. Điều này cũng bình thường nhưng điều không bình thường là hắc đang luyện chế một đan dược cấp 3 bằng một phương pháp lạ hoắc.

Các nàng vốn là đệ tử Hồ Diệp Cốc nên không ai không phải thiên tài luyện dược cả, thủ pháp luyện dược các nàng thấy nhiều nhưng cái Hắc Vũ đang làm thì lại lạ hoắc.

Chẳng mấy chốc, đan dược đã được luyện thành trước con mắt kinh ngạc của ba vị mỹ nữ. Hắc Vũ nhanh chóng lấy đan dược trong đỉnh ra. Chỉ thaya viên đan dược to bằng một đầu ngón tay cái, màu xanh nhạt tỏa ra hương thơm khiến người ta cảm giác êm dịu.

Hắc Vũ cố gắng đút đan dược vào cho Diễm My, nhưng nàng cứ như vậy mà thờ người ra. Cuối cùng hắn bỏ viên đan dược thẳng vào mồm, hôn xuống đôi môi đỏ mọng của nàng. Dùng chiếc lưỡi như xà mà độ đan dược vào trong miệng Diễm My. Như phản ứng bình thường, Diễm My cũng mở miệng ra máy móc mà nuốt xuống. Thấy vậy Hắc Vũ không khỏi thở phào, lùi lại mà chờ đan dược phát huy hiệu quả.

Diễm My do tổn thương tinh thần quá nặng mà dẫn đến tình trạng như vậy, thêm vào đó là do định tự hủy tu vi nhưng không thành, kết hợp với lâu ngày làm cho nàng càng tiêu tụy.

Minh Thần thảo vốn là dược thảo đại bổ cho tu sĩ khi tu luyện thần niệm, giúp người dùng tập trung tinh thần một cách tốt nhất. Bên cạnh đó bông hla nhỏ ở ngọn còn có tác dụng an thần. Hắc Vũ đã dùng nó kết hợp với một số dược liệu khác nhằm làm thuốc an thần cho Diễm My kết hợp điều tức cho cơ thể nàng.

Chỉ chờ một lúc dược hiệu cũng bắt đầu có tác dụng. Đôi mắt vô thần của nàng cuối cùng cũng xuất hiện một tia thanh minh. Cơ tay bắt đầu chuyển động. Nhưng chỉ một chốc khỏe mắt nàng lại bắt đầu tuân lệ mà khóc. Thấy vậy Hắc Vũ vội nắm lấy hai tai nàng áp vào má:

- Diễm My, nàng bình tĩnh lại, nhìn ta này, ta về rồi, ta ở đây với nàng rồi!

- Đừng khóc, Diễm My ngoan của ta đừng khóc. Phu quân của nàng đã ở đây rồi!!

Hắc Vũ xuất ra biết bao nhiêu lời dỗ dành ngon ngọt. Nếu ai không biết thì cứ nghĩ hắn đang dỗ dành một tiểu cô nương mất mát nhưng thực tế lại làm cho người ta khó tưởng tượng. Tên đệ tử này lại đang dỗ nín sư phụ của mình. Như nghe được lời của hắn Diễm My bắt đầu mà nhìn về phía hắn. Đầu tiên là ngơ ngác nhưng sau đó nàng như vỡ òa mà khóc nức nở mà nhào vào lòng ôm lấy hắn.

" Các nguoi liệu có thể ra ngoài một chút"

Ôm Diễm My khóc lúc nở trong lòng, Hắc Vũ truyền âm cho 3 người kia đi ra ngoài. Ba nàng thấy vậy thì cũng không làm gì cả căn mũi nữa mà cũng đi ra. Nhưng vì lo lắng lên vẫn đứng ở ngoài cửa. Bỗng chốc cả căn phòng tĩnh lặng lại, không còn tiếng khóc nữa nhưng chỉ lát sau lại có những âm thanh khiến người ta đỏ mặt tía tai vọng ra. Cả ba người chẳng mấy chốc mà đỏ bừng cả mặt.

Tuy cả ba đều là hoàng hoa khuê nữ nhưng không phải là không hiểu sự đời cô gái nên cơ bản cả ba đều biết bên trong đang diễn ra một hồi kịch chiến. Ánh Nguyệt đỏ mặt tía tai mà vội chạy đi chỗ khác. Hai vị mỹ nữ hồng y thì

trong lòng mắng " Đứng là đồ nam nhân vô sỉ "

.....

Sáng ngày hôm sau.

Trong căn phòng của Diễm My, hai cổ thân thể không mảnh vải đang dán chặt vào cùng một chỗ trên chiếc giường ngọc.

Hắc Vũ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt vẫn còn ửng hồng kiều diễm của nàng. Nghĩ tới việc hắn sắp mất nàng trong gang tấc mà lòng càng quặn đau. Đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ mà suy tư. Hắc Vũ hẳn biết thế giới này tàn khốc. Cá lớn nuốt cá bé là việc xảy ra mọi lúc. Thế nhân nói tu sĩ tu tiên vô cùng khóai hoạt vì họ có tuổi thọ dài, có pháp thuật cao thâm. Nhưng trải qua lần thí luyện vừa rồi hẳn biết điều đó là không phải. Tu sĩ cũng không hề khoái hoạt như họ nghĩ. Mạng sống của tu sĩ như thân bất do kỷ, nào biết mình sinh từ lúc nào. Bị một đao của Cốt Hoàng đâm vào tim, trong lúc đó hẳn đã ngộ ra được nhiều điều.

Hắn dù có tu vi nhưng trong mắt người khác vẫn chỉ nhỏ yếu như vậy. Trong mắt Cốt Hoàng hẳn chỉ như con chuột nhắt. Trong mắt vị Diệp mỹ nữ kia hẳn có khi cũng chỉ như món đồ chơi ngay cả phản kháng cũng không được.

Hắn quá yếu!!

Hắn cứ ngỡ như vậy là đã có thể một đời vui sướng, hẳn có thể an nhàn cùng nàng mà vượt qua. Nhưng không, hẳn sai, hẳn quá sai. Vui sướng nếu không có gì đảm bảo thì liệu có được dài lâu. Biết được lúc nào sẽ bị kẻ khác cướp đi chứ. Như một đao đó. Chỉ một đao thôi mà gần như đã cướp đi của hắn tất cả. Nếu không có nữ tử bí ẩn đó thì hẳn còn ở đây được sao, còn có thể ôn các nàng trong lòng?. Hay thậm chí chỉ muốn nhìn thấy các nàng đã là quá xa vời.

Hắn cần thực lực, cần mạnh mẽ.

Không chỉ bảo vệ hắn mà còn là bảo vệ cả các nàng nữa. Hắn không muốn mình là điểm yếu của các nàng. Ngày hôm đó là hắn chết hụt, may mắn Diễm My được cứu kịp thời. Nhưng nếu có kẻ khác mang hắn ra để uy hiếp nàng thì sao. Với tình cảm của nàng thì chắc chắn sẽ đáp ứng. Vậy hẳn sẽ là cái thứ gì chứ. Hắc Vũ hẳn không muốn làm kẻ như vậy. Còn có Mộc Hân và Mị Nguyệt nữa, so với các nàng thực lực hắn vẫn còn kém xa.

Hắc Vũ lúc này đây biết mình cần thứ gì hơn bao giờ hết. Hắn cần là tu vi, là sức mạnh. Người khác cần nó để làm gì hắn không biết nhưng Hắc Vũ biết hẳn cần nó để bảo vệ các nàng!!!

Con mắt đen tuyền của Hắc Vũ bây giờ như đang lấp lánh hỏa diễm rực cháy. Nếu hắn nhìn vào mục Cẩm thuật bây giờ thì đang có một điều bất ngờ

đang diễn ra.

Thời gian hoàn thành ma hóa: 3 tháng -> 4 tháng.

...

- Cộc cộc!!

Đang suy tư thì bỗng có tiếng gõ cửa phòng vang lên. Hắc Vũ thu hồi suy nghĩ của mình mà lên tiếng.

- Ai vậy!

- Hắc Vũ à! Là ta đây!

Một giọng thiếu nữ trong trẻo mà đáp lại hắn. " Là Ánh Nguyệt sao, nàng tìm tới đây có chuyện gì vậy ". Hắc Vũ không khỏi nghi hoặc!.

- Có chuyện gì vậy!

- À! Vừa rồi có giám quan đến tìm ngươi. Hắn bảo ta truyền lời sáng nay người cần đến sảnh chính để ra mắt tông chủ!.

" Gặp mặt tông chủ!? Theo lời Diễm My thì vị sư phụ này của nàng rất ít lộ mặt mà. Đặc biệt trước đám đệ tử thì hình chưa lần nào. Chẳng lẽ là do chuyện của ta và Diễm My sao??. Thôi thì cứ đi rồi sẽ biết. " Nghi hoặc một chốc thì Hắc Vũ cũng làm ra quyết định.

- Ta biết rồi. Sẽ đi ngay đây.

Nói xong Hắc Vũ nhìn người ngọc trong lòng, hắn đang muốn chuyển thân rời giường thì một đôi cánh tay trắng ngần vòng qua ôm lấy eo hắn.

- Chàng lại đi đâu vậy, đừng rời bỏ ta mà!

Diễm My như cô gái nhỏ mà bưng tỉnh dậy, hai tay liều mạng mà ôm lấy eo hắn. Khóe mắt dung dung lệ, nào còn đâu vẻ của một kim đan lão quái chứ. Rõ ràng là một cô gái đang sợ sệt. Nàng sợ, sợ lần này hắn đi xa nàng sẽ không trở về bên nàng nữa.

Nhìn thấy nàng như vậy Hắc Vũ càng thương yêu hơn hết. Hắc Vũ quay lại mà ôm nàng vào lòng vỗ về an ủi.

- Ngoan nào! Ta chỉ đi gặp tông chủ một chút rồi về thôi mà! Nàng hãy ở đây mà nghỉ ngơi dưỡng sức.

- Không! Không! Thiếp muốn đi cùng chàng!

Diễm My như cô gái nhỏ mà làm nũng trong lòng hắn. Sau một hồi khuyên bảo hết lời nhưng cuối cùng Hắc Vũ cũng mềm lòng mà đáp ứng để nàng đi cùng. Cả hai rời giường mà mặc quần áo.

Ánh Nguyệt ở bên ngoài đang chờ sốt ruột thì cuối cùng cánh cửa đó cũng mở ra. Bước ra là một đôi mỹ nam mỹ nữ tú lệ. Nhìn thấy vị mỹ nữ kia thì nàng không khỏi vui mừng mà nhào vào lòng nàng.

- Sư phụ! Rốt cuộc người cũng khỏe lại rồi. Người làm con lo chết mất!.

Diễm My nhẹ nhàng vuốt ve đầu nàng

- Tiểu Nguyệt à, Ta xin lỗi đã làm con trong khoảng thời gian qua lo lắng!. Khổ cực cho con rồi!!

- Không sao! Người khỏe lại là con vui lắm rồi!

Ánh Nguyệt cúi đầu vào trong lòng nàng mà vui vẻ nói nhưng bỗng nhiên Ánh Nguyệt vội vã mà quay sang nói với Hắc Vũ.

- A! Ngươi đi nhanh lên! Gặp tông chủ không thể chậm trễ được a!.

.....

Đại diện nguy nga của Ninh Hải tông. (p/s: tác giả kiến trúc khá tệ nên xin khiếu đoạn này)

Ở đây đang ngồi những nhân vật cao tằng nhất của Ninh Hải tông. Ở chính giữa đại diện là một đôi ghế ngồi bắt mắt làm bằng cẩm thạch, hoa văn họa tiết bắt mắt tỏ rõ sự giá trị xa xỉ. Bây giờ ngồi trên không ai khác là chính là vị tông chủ bí ẩn của Ninh Hải tông. Chiếc ghế còn lại cũng có người khác tọa - Hồ Diệp Cốc cốc chủ.

Phía dưới xung quanh chia đều là hai hàng ghế được xếp đầy bởi các trưởng lão của Ninh Hải tông. Ninh Hải tông có tổng cộng 12 vị trưởng lão cùng tham gia vào việc xây dựng và bảo vệ tông môn. Vị trí ngồi của họ được sắp xếp theo thứ tự tu vi, cũng tương tự như vậy thứ bậc trưởng lão cũng dựa vào tu vi mà phân bố. Đại Trưởng lão đương nhiên là người có tu vi cao nhất trong đám mây. Nhưng hiện tại có tất cả 13 người. 11 vị trưởng lão và hai vị khách. Hai người này không ai khác chính là hai mỹ nữ đi theo vị Diệp cốc chủ kia - người mà Hắc Vũ đã gặp hôm qua. Còn 11 trưởng lão thiếu một

người hiền nhiên là Diễm My rồi. Vì lý do bệnh tình lên nạng không được gọi đến.

Ngoài ra còn có 10 tên Dung Linh đệ tử khác đang đứng trước nghiêm làm hai hàng, không tên nào dám có dị động gì cả. Còn tất cả 15 người kia thì ai lấy đều đang nhắm mắt dưỡng thần như chờ điều gì đó.

Cuối cùng hai vị Nguyên Anh cao thủ là người mở mắt đầu tiên, tiếp sau đó là mấy tên trưởng lão. Sau đó chẳng mấy chốc có tiếng xé gió bay đến. Chẳng mấy chốc trước cửa đại điện xuất hiện một đôi nam thanh nữ tú khiến người ta phải chú ý. Không chú ý không được a. Nữ là trưởng lão Vũ Diễm My đệ tử của tông chủ, được cho là bệnh tình rất nặng mà không thể đến. Nam là Hắc Vũ, tên quái thai tưởng như đã chết trong Huyền Vũ Lâm nay lại bất ngờ trở về. Hai người này còn là nhân vật chính trong vụ xôn xao gần đây.

Chỉ thấy bây giờ Diễm My đang như con chim nhỏ nép mình vào lồng ngực Hắc Vũ. Dáng người yếu điệu thướt tha, đôi mắt còn hơi vương chút lệ trông động nhân vô cùng

Nhìn nàng bây giờ thì ai mà liên tưởng đến được vị mỹ nữ trưởng lão lạnh lùng đánh đá trước kia cơ chứ. Phùng Viễn đang ngồi nhìn thấy giai nhân mà hân mơn tưởng chừng đêm đang trong lòng kẻ khác thì không khỏi sôi máu tức điên lên.

Hai người đi đến gần chỗ đám đệ tử kia thì Diễm My cũng rời khỏi lồng Hắc Vũ mà kính cẩn cúi chào.

- Sư phụ, Diệp A di!!

- Sức khỏe của con liệu đã ổn rồi chứ??

Người lên tiếng là một vị cung trang màu vàng thiếu phụ, khuôn mặt nàng như bị thứ gì đó che phủ không thể nhìn rõ, giọng nói mang đầy vẻ thành thực, đáng người lời lỗm mệ lệ ẩn sau lớp cung trang nhưng vẫn lộ ra ngoài đôi chút. Sau lưng là mái tóc hồng dài buông xõa. Đây không ai khác chính là vị tông chủ bí ẩn của Ninh Hải tông- Mộc Đàm.

Nàng ngồi đó tràn đầy vẻ uy nghi của vương giả, giọng nói mang một cỗ lực lượng mạnh mẽ khó tưởng. Nàng quan tâm mà hỏi han Diễm My.

- Cảm ơn sư phụ đã quan tâm. Sức khỏe của con đã tốt hơn nhiều rồi ạ!

- Thế là tốt rồi!

Nói xong Mộc Đàm quay đầu mà nhìn về phía Hắc Vũ, biết điều hân nhanh chóng mà cúi chào.

- Đệ tử Hắc Vũ xin ra mắt Tông chủ, ra mắt Diệp cốc chủ và các vị trưởng l.

- Hay cho người a, thật là không có lễ phép tôn trọng gì cả. Một tên Dung Linh nhỏ nhoi như người mà cũng bắt chúng ta phải chờ đợi. Người nghĩ mình là ai chứ!!!

Hắc Vũ chưa kịp nói xong thì một tên trưởng lão khác đã lên ngắt lời bằng giọng đầy khiêu khích. Tên này không ai khác chính là vị Trần trưởng lão trước đã thúc đẩy Phùng Viễn.

Hắc Vũ thấy vậy cũng không khỏi nhủ mảy mai. Hắn không hiểu mình đắc tội gì với vị trưởng lão này mà hắn mới lên tiếng đã bị hỏi tội rồi. Nhưng mà dù gì thì hắn cũng đang là một vị đệ tử nên cũng đành lễ phép mà trả lời:

- Xin hỏi quý danh của trưởng lão?

- Hừ!! Ta họ Trần!!

- À thì ra là Trần trưởng lão. Lời ấy của ngài cũng không sai nhưng mà chẳng là hôm qua đệ tử mới biết Vũ sư phụ bệnh tình nguy kịch, phận làm trò cần phải đáp hiếu nên đệ tử biết tin liền ngay lập tức đến thăm người. Mãi đến sáng nay sư phụ bệnh tình mới khỏi. Trưởng lão hẳn cũng biết rõ!!

Quả thật Hắc Vũ nói thế không sai. Ai chẳng biết Diễm My vì thương tâm mà bệnh tình nguy kịch. Mãi tận ngày hôm qua vẫn vậy nhưng hôm nay đã khỏi không biết tên này có thứ thuốc gì mà thần kì như vậy nữa. Nhưng mà riêng Diễm My thì mặt hơi đỏ mà liếc xéo hân một cái. Hai vị mỹ nữ Hồ Diệp Cốc thì mặt mày đỏ bừng thắm máng Hắc Vũ không biết liêm sỉ. Báo hiếu cái thá gì chứ, không phải làm công tác gắng sức đến rạng sáng mới kết thúc sao.

Thấy hoạch tội hân không được Phùng Viễn bên cũng lên tiếng.

-Đệ tử??? Hình như Ninh Hải tông ta không có nhận người làm đệ tử a. Tên người nào có trong danh sách 250 đệ tử nhập môn lần này. Đệ tử Ninh Hải tông ta sao lại mặc cái thứ vải đen rách rưới kia chứ!!!

- Phùng trưởng lão nói vậy là có ý gì. Hân là do ta nhận làm đệ tử từ 3 năm trước. Nay chẳng qua là do sơ xuất mà mộc bài bị hỏng. Theo ta biết thì điểm số của hân trước đó đã vượt quá 30 vạn rồi, với quy định của tông môn thì hân là hợp cách đi.

Diễm My ngồi ở vị trí trưởng lão của mình, thấy hai tên này thanh phiến công kích tình lang của mình thì tức giận không thôi mà ngay lập tức phản bác lại

- Nào có, ta chẳng qua là thấy tên này nào có thực lực như vậy. Nếu hân mạnh mẽ như vậy thì mộc bài làm sao mà lại hỏng được chứ. Hân là bia đá sai lầm đi.

Nghe đến đây thì Diễm My sôi máu thật rồi. Tên khốn họ Phùng này dám chê tiểu Hắc nhà nàng là đồ yếu kém, già dối. Đang định phản bác lại thì vị Mộc Tông chủ cũng lên tiếng.

- Được rồi!. Bây giờ không phải lúc để cãi nhau. Việc điểm số thì Triệu trưởng lão cũng đã xem xét qua không hề có lỗi nào xảy ra cả. Còn việc thực lực của hân thi hân hôm qua mọi người cũng chứng kiến rồi đi. Thôi không bàn cãi nữa. Đại trưởng lão thông báo truyện chính đi!!

Nghe vậy thì toàn trường cũng đều im lặng hết đi, đám đệ tử thì hồi hộp phần khởi không thôi, nhưng mà Hắc Vũ đứng bên cạnh vẫn đang chú ý đến vị Phùng trưởng lão kia. Ánh mắt không khỏi lóe tinh mang. Đại trưởng lão đứng dậy mà rờn rạc thông báo.

- Với biểu hiện xuất sắc trong kỳ thi vừa qua, tông môn quyết định 10 người các ngươi sẽ được liệt thẳng vào đệ tử hạch tâm để bồi dưỡng. Bên cạnh đó mỗi người đều được khen thưởng một kiện hạ phẩm pháp bảo tự chọn.

Chỉ nghe đến đây thôi thì cả đám này đã khởi vui mừng phát điên lên. Ninh Hải tông có 3 loại đệ tử thấp đến cao lần lượt là: ngoại môn đệ tử, nội môn đệ tử, đệ tử hạch tâm. Bọn hân được liệt vào đệ tử hạch tâm là việc vui mừng quá đỗi. Phải biết rằng chỉ những tinh anh trong tông môn mới có thể được liệt vào đây. Những người trong đó đều là những thiên tài có thể đột phá lên Kim Đan cảnh, dấu mốc đánh dấu sự bắt đầu trong quá trình tu tiên. Nhưng mà phần ngạc nhiên còn ở phía sau.

- Các ngươi sẽ được các trưởng lão trọng dạy bảo. Mỗi một năm các ngươi còn có được một buổi duy nhất do đích thân tông chủ giảng dạy.

Àm!!

Cái.. cái gì bọn hân sẽ được đích thân tông chủ dạy bảo. Dù là chỉ là một buổi trong một năm nhưng điều này quá sức tưởng tượng a. Phải biết rằng Kim Đan lão quái cũng chưa chắc có được đặc quyền đó.

- Nhưng cuối mỗi tháng sẽ có một kỳ kiểm tra, kẻ nào thất bại sẽ bị loại.

Nghe đến đây thì cả đám không khỏi bình tĩnh lại đôi chút. Tuy rằng là được trưởng lão bồi dưỡng nhưng mà bọn họ chưa chắc đã được hưởng nó lâu dài. Cách làm lần này của tông môn là thưởng phạt đan xen. Nếu ngươi muốn có điều kiện tu luyện tốt thì phải cố gắng bảo toàn vị trí của mình. Nếu không thời gian của ngươi cũng rất ngắn ngủi.

Lý Uyên Phụng cô bé kia thì đang lo lắng không thôi. Mọi người không rõ nhưng nàng biết thực lực của nàng là yếu nhất trong đây. Tuy được điểm số cao chót vót nhưng đều là do Hắc Vũ ca ca mang đến. Tu vi của nàng chỉ có Dung Linh sơ kỳ mới đột phá không lâu mà đám còn lại thì tên nào tên lấy cũng đây về đây dạn kinh nghiệm a. Khó lỗi nàng có điểm số cao nhất nên sẽ là người được chú ý nhất. Uyên Phụng 5bây giờ khóc không ra nước mắt luôn.

Sau một lúc thì đám đệ tử này cũng được cho ra về nhưng từ đầu đến cuối Hắc Vũ hân không hề được nhắc tới nếu không tính đoạn cãi nhau lúc đầu. Cho đến khi đám đệ tử kia đi hết thì tất cả mọi con mắt đều hướng về phía hân.

Im lặng một lúc thì cuối cùng vị Mộc tông chủ kia cũng bắt đầu mà chất vấn hân:

- Hắc Vũ, tuy vừa rồi Phùng trưởng lão nói có điểm không được phải cho lắm nhưng cơ bản là cũng không sai. Ngươi ở Huyền Vũ Lâm 6 tháng đạt được hơn 30 vạn điểm tích lũy, giết hàng loạt cấp 4 ma thú. Với tu vi hiện tại của ngươi dường như là điều không thể. Hay là nói liệu ngươi có phải là Kim Đan lão quái ẩn dấu đến tông môn ta với mục đích gì?. Hắc Vũ ngươi hãy trả lời cho thỏa đáng nếu không.

Không cần nói tiếp nàng ta đã động thủ, khí tức Nguyên Anh kỳ toát ra tập trung tất cả vào Hắc Vũ dường như chỉ cần hân có một dị động là sẽ chết ngay lập tức. Diễm My ở bên thấy sư phụ mình như vậy thì không khỏi vội vàng đứng dậy định nói gì đó nhưng nàng được Hắc Vũ truyền âm bảo an tâm nên cũng đành lại ngồi xuống.

Hắc Vũ thoáng phát ra sát khí của mình chống lại áp lực từ vị Mộc tông chủ này. Cí đầu đáp lại.

- Thừa tông chủ là do đệ tử hạ độc!!

Cái gì!!! Hạ độc mà chết cả trăm con cấp 4 ma thú, thực lực của loại độc này mạnh đến mức nào chứ. Tất cả đám trưởng lão ở đây không khỏi hít một hơi khí lạnh. Nhưng mà lý do này cũng hợp lý đi. Với thực lực của hân hiện giờ thì làm sao ai tin được hân giết hơn trăm đầu ma thú cấp 4 chứ. Nên cách tốt nhất là nên lấy tạm lý do này vậy.

- Ngươi nói đó là loại độc nào.???

Người lên tiếng lại là vị Diễm Mỹ nữ, dù gì thì nàng cũng đứng đầu một phái luyện đan, tài nghệ cũng đã nhất lưu ở Nam quốc này rồi nhưng chưa từng nghe thấy loại độc nào có thể độc chết nhiều ma thú cấp cao như vậy cả.

- Là Diễm Vương đan.

- Ngươi nói cái gì!! cấp 5 độc được - Diễm Vương đan.

- Đúng vậy.

Nghe thấy tên đan dược mà Hắc Vũ nói ra thì Diệp Mỹ nữ không khỏi thất thố mà đứng bật dậy. Đan dược cấp 5 a, tuy chỉ là độc dược nhưng với một dược sư đang ở cấp 4 thì quả là chân bảo. Nàng này đã có gần trăm năm nghiền ngẫm đột phá đến cấp 5 dược sư nhưng mãi vẫn chưa đột phá được. Đám trưởng lão kia nghe thấy đây là một viên đan dược cấp 5 thì càng chấn kinh hơn. Không thể chấn kinh không được. Phải biết rằng đan dược cấp 5 thì đến Hóa Thân sư cũng khó mà nắm giữ a. Nhưng sau đó cả đám lại tiếc hận. Sao tên ngu ngốc trước mắt này lại đem viên đan quý báu đó mà đi đầu độc ma thú cấp 4 chứ. Nhưng đã ngu lại còn ngu hơn. Một viên đan dược cấp 5 độc dược dù là loại nào thì cũng đủ đầu độc chết cả ngàn con ma thú cấp 4, gần hai chục con ma thú cấp 5. Ấy vậy mà tên này còn quá ngu độc chết được có trăm con cấp 4 và một con cấp 5. Càng nghĩ càng thấy tiếc mả.

Nhưng vị Diệp Mỹ nữ này thì nhìn Hắc Vũ càng thuận mắt hơn, đan dược cấp 5 là điều nàng luôn ước ao a.

- Người liệu còn viên Diễm Vương đan nào không??

Diệp Mỹ nữ bây giờ đang nhìn Hắc Vũ với hai con mắt tràn đầy chờ mong.

" Bà cô này thật là, sao lúc đánh người ta lại hung hăng như vậy, bây giờ thì lại mở miệng xin người ta ". Hắc Vũ thấy nàng như vậy thì bó tay luôn. Hành người ta lên bờ xuống ruộng rồi bây giờ lại thế này đây.

- Làm Diệp cốc chủ thấy vọng rồi. Đệ tử chỉ là may mắn trong Huyền Vũ Lâm nhưng đã dùng hết rồi!

Nghe thấy thế Diệp Mỹ nữ không khỏi thất vọng. Nhưng rất nhanh nàng cũng lấy lại được bình tĩnh. Tuy không có đan dược cấp 5 nhưng mà nàng còn có tên nhóc trước mắt nàng này a. Hôm qua nghe được hai đệ tử mình báo về thì Hắc Vũ trong mắt nàng càng thấy thú vị hơn rồi. Hẳn nhất định sẽ nằm trong lòng bàn tay nàng thôi. Không nằm không được, dù sao tên này sống cũng không được quá nửa năm nữa. Nếu muốn thoát chết thì ở Nam quốc này chỉ có thể nàng mới giúp được. Hắc Vũ không hề biết rằng hắn đã bị vị Diệp cốc chủ này nhắm trúng rồi.

Đám trưởng lão khác nghe thấy Hắc Vũ nói đã dùng hết thì không khỏi tiếc hận nhưng cũng đành thôi. Nhưng trong đây toàn mấy lão già trăm tuổi cả. Bé nhất thì Diễm Mỹ cũng nửa trăm, kẻ nào mà chẳng nghe ra trong lời Hắc Vũ còn có ý khác. Hắc Vũ nói hắn đã dùng hết rồi nhưng điều đó ai kiểm chứng được. Biết đâu hắn còn có một viên hay thậm chí là một chút Diễm Vương đan vì không muốn nộp lên tông nên mới nói dối. Lời nói của hắn thật giả không thể xác minh. Nhờ mấy lão kim đan nào muốn gây hại hắn nhưng bị Diễm Vương đan độc chết cũng không chừng. Thật thật giả giả không ai biết ngoài mình hắn. Về sau trong tông môn đây cũng được coi như một lá bài bảo mệnh của Hắc Vũ. Vì lo giữ mạng nên cũng không có tên nào đánh liều được.

Kẻ cũng hay tên Hắc Vũ này từ đầu tới cuối đều một vẻ mặt lạnh tanh., không chút biểu cảm nên cũng khó đoán thực hư. Bất giác ánh mắt của mấy vị trưởng lão nhìn Hắc Vũ đề cao hơn mấy phần. Còn Phùng Viễn ở phía kia thì càng cảm thấy khó chịu. Nếu tên này có được viên đan dược như vậy thì ngày sau muốn hại chết hắn cũng thêm mấy phần khó.

Lời giải thích của Hắc Vũ như vậy cũng xem là có thể tạm chấp nhận, cũng không còn ai băn khoăn gì nữa. Thấy thế Mộc tông chủ cũng đánh giá hắn tốt hơn vài phần. Cuối cùng thì nàng ta cũng lên tiếng.

- Được rồi!! Bản tông chấp nhận lời giải thích của người. Từ bây giờ người sẽ chính thức là đệ tử thân truyền của ta. Lợi ích sẽ được như những đệ tử hạch tâm khác. Nhưng người sẽ do đích thân ta dạy dỗ.

Nói đến đây Hắc Vũ không khỏi qua đổi ngạc nhiên, hắn không ngờ mình lại được xếp cao đến vậy. Diễm Mỹ phía kia thì vui mừng không thôi. Nàng chỉ muốn lao đến mà ôm Hắc Vũ, nhào vào lòng sư phụ. Các trưởng lão nghe vậy thì càng kính ngưỡng Hắc Vũ hơn. Đệ tử thân truyền của tông chủ. Đây chẳng khác nào Hắc Vũ đã được định sẵn là Tông chủ Ninh Hải tông đời sau. Địa vị có khi còn hơn cả trưởng lão. Đám trưởng lão mỗi người một sắc mặt mà xôn xao bàn tán.

Phùng Viễn tên kia nghe thấy thế lại vội cả kinh, nhanh chóng đứng dậy mà phản đối.

- Tông chủ xin hãy suy xét kỹ càng. Việc lựa chọn đệ tử thân truyền của người không thể quá qua loa như vậy được. Hơn nữa một tên đệ tử mới vào như hắn làm sao có thể. Chưa kể đến hắn..

Phùng Viễn nói đến đây lại không khỏi liếc nhìn về phía Diễm Mỹ một chút. Nhưng hắn vừa dừng lời thì Trần trưởng lão bên cạnh đã vội đứng dậy mà nói.

- Phùng lão đệ cần gì đa lễ như vậy, cứ nói thẳng đi. Thừa tông chủ, Truyền của Vũ trưởng lão và Hắc Vũ trong tông chúng ta cũng đã biết hết rồi. Nếu tông chủ mà cứ như vậy mà tuyển hắn thì lời ra tiếng vào sẽ không hay. Đệ tử cũng sẽ nghi ngờ sự công minh của tông môn. Theo ta thấy Vân đệ tử cũng là một đời thiên tài của tông môn không bằng nếu tông chủ muốn tuyển thì ta nghĩ cũng nên tuyển hắn.

Lời vừa nói ra rất được số đông trưởng lão hưởng ứng. Diễm Mỹ ở bên kia thì không khỏi cúi đầu áy náy. Đều là do nàng liên lụy đến hắn a. Hắc Vũ vẫn một mực đứng nghe không hề phát biểu, nhìn thấy biểu hiện của Diễm Mỹ hắn liền truyền âm an ủi nàng. " Nàng đúng là cô gái ngốc mà, nàng không có lỗi gì cả ".

- Nếu thế người làm đệ tử của ta đi!!

Àm!!

Cả đám trưởng lão đang luôn miệng cũng phải dừng hết lại mà nhìn về phía chủ tọa. Người nên tiếng không ai khác chính là vị Diệp Mỹ nữ đang qua nhân rồi kia. Đại trưởng lão không khỏi đầu đầy mồ hôi mà hỏi lại:

- Diệp Cốc chủ không biết lời này của người có ý gì??"

Diệp Mỹ nữ hứng thú mà nhìn Hắc Vũ.

- Còn có ý gì nữa. Cốc chủ ta muốn tuyển hán làm đệ tử thân truyền của Diệp Bạch Lan ta.

Lại cái gì nữa đây!?!?. Toàn trường như bị cả quả núi đáng xuống, im bất đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được. Ai ai cũng như bị đứng hình. Mộc Đàm ở bên không khỏi dùng ánh mắt khó hiểu mà nhìn vị muội muội kết giao này của nàng vài lượt. Đám trưởng lão thì trong lòng đang sóng to gió lớn vô cùng. Ánh mắt đều đồng nhất nhìn về phía Hắc Vũ. Ai ai cũng như mấy tên biến thái nhìn hán như thấy mỹ nữ vậy. Tên nào cũng phải nhìn hán đến hết vài lượt, thậm chí hận không thể lột sạch hán mà nhìn cho kỹ. Hắc Vũ bây giờ cũng chẳng quan tâm ánh mắt của mọi người lắm, bởi vì khi hán nhìn thấy ánh mắt của Diệp Bạch Lan không khỏi thấy run cả người " Bà cô này muốn ta làm quái gì chứ, chẳng nhẽ sống lâu quá rồi nên thèm hơi đàn ông?? ".

- Bạch Lan muội à, đây không phải điều có thể đùa được đâu!!

- Mộc tỷ à, muội không hề có nói đùa!! Mọi người có thể không biết nhưng hán có giá trị hơn thế.

Diệp Bạch Lan nhìn thẳng vào Hắc Vũ mà nói.

- Hắc Vũ ngươi thấy sao, tài năng của ngươi không thể chỉ làm một đệ tử bình thường được. Bái ta làm sư phụ ta sẽ giúp ngươi đứng trên đỉnh vinh quang!!

Trần lão và Phùng Viễn đang đứng thì bỗng thấy lạnh cả sống lưng, bọn hán đã thấy được Mộc tông chủ đang rất tức giận, ánh mắt như kiếm mà nhắm vào bọn hán. Bây giờ ai trong hai người không hiểu được cơ chứ!. Việc này là do bọn hán mà ra. Nếu không xử lý kịp thì vị trí trưởng lão này cũng nguy.

Trần lão nhanh chóng đứng ra mà nói.

- Làm Diệp cốc chủ phải thất vọng rồi. Hắc Vũ vốn là đệ tử của Ninh Hải tông. Không thể gia nhập Hồ Diệp cốc được.

- Ô ta cứ tưởng vừa rồi có ai nói hán không phải là đệ tử Ninh Hải tông cơ mà. Mà như thế thì có sao. Như vừa nãy đã nói, Hắc Vũ hán cũng đã gia nhập Ninh Hải tông đâu, ngay cả áo của tông môn hán cũng chưa có. Nếu theo lý thì hán vẫn là một tán tu nên hiển nhiên ta vẫn có quyền chiêu mộ hán.

Diệp Bạch Lan nói như vậy khiến Trần lão cũng phải cứng họng. Đây rõ ràng là nàng ta lấy gậy ông đập lưng ông mà. Thấy đồng bọn cứng họng thì Phùng Viễn liền nhanh chóng mà đáp lời.

- Nhưng mà Diệp cốc chủ, không phải Hồ Diệp Cốc không nhận nam đệ tử sao. Hơn nữa Hắc Vũ hán dường như cũng nhân phẩm cũng có vấn đề. Tại hạ nghĩ Diệp cốc chủ nên suy nghĩ lại?

- Hà nhân phẩm có vấn đề!! Chẳng phải chỉ là hán có được người người theo đuổi thôi sao. Nếu hán muốn thì ta cũng có thể tác thành hán với hai nữ đệ tử của ta đây??

- Sư phụ???

Hai mỹ nữ Hồ Diệp Cốc nghe vậy không khỏi vội vàng mà lên tiếng. " Sư phụ đang nghĩ gì mà lại đem bọn ta gả cho tên xấu xa kia cơ chứ".

Diêm My bên kia thì cũng đang lo lắng đứng ngồi không yên " Diệp a di đây là làm sao vậy chứ??" . Nhưng nàng thấy được ánh mắt nhu hòa của hán thì cũng bình tĩnh lại. Nàng tin hán a.

Đám Phùng Viễn bây giờ thì đúng là hết lý do để phản bác. Đại trưởng lão thấy vậy cũng đành lên tiếng mà hỏi dò xem có thể còn cứu vãn.

- Không biết Diệp cốc chủ có ý muốn thu nhận hán vì nó do gì??

Diệp Bạch Lan nhìn toàn trường, không nhanh không chậm mà trả lời.

- Hán là luyện được sư cấp 3, lý do này liệu đã đủ chưa???

ẦM ẦM.

Lời này chẳng khác nào sét đánh ngang tai bọn Phùng Viễn. Thật sự là hôm nay bọn hán đã nghe đủ số truyện giật gân cho cả năm rồi. Luyện được sư cấp 3, phải biết luyện được sư rất khó làm a. Thân phận luyện được sư rất có trọng lượng. Một luyện được sư cấp 3 thôi cũng đã đủ hô phong hoán vũ ở một hạ đẳng tu chân quốc, đã đủ khiến Nguyên Anh lão quái tôn trọng vài phần, Kim Đan lão quái không dám đắc tội. Ngay như Ninh Hải tông cũng chỉ có một mình Đại Trưởng lão là luyện được sư cấp 3 a.

- Diệp cốc chủ phải chăng là nói đùa. Một tiểu tử Dung Linh hậu kì như hán thì làm sao là luyện được sư cấp 3 được.

- Ngươi nghĩ sư phụ ta thèm nói đùa với các ngươi!! Chính mắt tỷ muội bọn ta đã nhìn thấy hán luyện ra An Tâm đan đan được cấp 3.!!!

Trần lão vội vàng ccos gắng tìm cọng cỏ mà bầu vùi nhưng mà ngay lập tức đã bị tỷ muội trưởng lão Hồ Diệp cốc đập ngay xuống vực.

" Thôi xong!! Lần này thì hay rồi. Sao tên tiểu tử khốn nạn này lại là luyện dược sư cơ chứ a a. Ách!! " Ngay lập tức áp lực Nguyên Anh kỳ đã đè nặng lên đầu hắn. Nhìn mặt tông chủ âm u đầy sát khí kia đã đủ biết số phận bọn họ thế nào rồi. Trần lão ngay lập tức quay đầu nhìn về phía Hắc Vũ về mặt đầy cầu xin. Bây giờ tên này là cọng cỏ cứu mạng duy nhất a. Hắn mà gật đầu đồng ý là đời Trần trưởng lão coi như đi tong rồi.

Hắc Vũ nhìn về mặt hắn mà không khỏi cảm thấy buồn cười. Mới vừa đến tên này còn đòi hoạch tội hắn, nhưng giờ hay rồi bây giờ có khi Hắc Vũ bảo hắn quỳ xuống chân xin lỗi đảm bảo hắn cũng nguyện ý.

- Sao hả??. Hắc Vũ nguoi có nguyện ý bái ta làm sư phụ!!.

Trần lão bây giờ mồ hôi đầy đầu như tắm. Quan sát từng cử động của hắn.

- Cảm ơn sự ưu ái của tiền bối. Nhưng cái mạng nhỏ này là do Vũ trưởng lão cứu về. Từ ba năm trước tiểu bối đã là người của Ninh Hải tông rồi.

- Nhưng mà..

- Xin thứ lỗi cho tiểu bối, tại hạ nghĩ mọi thứ bây giờ với tại hạ là quá đủ rồi. Cảm ơn sự quan tâm của Cốc chủ.

Lời hắn vừa nói ra cả đại điện lại rơi vào tĩnh lặng. Diệp Bạch Lan thì tỏ vẻ tiếc nuối không thôi nhưng đánh mắt lại lóe tinh quang. Trần trưởng lão thì gần như muốn lao đến mà cảm tạ Hắc Vũ không ngót. Nói thật thì điều kiện Diệp Bạch Lan đưa ra cũng khiến hắn động tâm nhưng ở Ninh Hải Tông này còn có hai người rất quan trọng đối với hắn.

- Được rồi. Còn có ai phản đối việc ta nhận Hắc Vũ làm đệ tử thân truyền nữa không!!

Sau việc vừa rồi thì cũng chẳng còn ai ngu mà phản đối nữa cả, thấy thế Mộc Đàm khokng khỏi gật đầu thỏa mãn mà tuyên bố.

- Vậy thì từ nay trở đi Hắc Vũ sẽ là đệ tử thân truyền của Mộc Đàm ta, quyền lợi của hắn trong tông môn ngoài việc tham ra chính sự của tông thì quyền lợi đều như các trưởng lão khác.

Hắc Vũ nghe thấy vậy không khỏi hít vào một hơi. Vội vã quỳ xuống mà khấu đầu với Mộc Đàm.

- Đồ nhi Hắc Vũ bái kiến sư phụ!!

- Được được con hãy mau đứng dậy đi!!

Mộc Đàm nhìn vị đồ đệ mới thu này của mình mà không khỏi mỉm cười nhìn Hắc Vũ nhưng không ai thấy được ẩn sâu trong đôi mắt của nàng là một tia dị sắc khó nói rõ.

.....

Sau một hồi lễ nghi chào hỏi các kiêu, đám trưởng lão cũng bắt đầu trở lại động phủ của mình. Diệp Bạch Lan thì cũng dẫn hai vị đồ đệ của mình về nơi nghỉ ngơi. Khi lướt qua Hắc Vũ nàng dường như đã nói gì đó với hắn làm Hắc Vũ phải nhú mày lại. Đại sảnh cũng chỉ còn có ba người. Một là vị Mộc tông chủ, hai thì hiển nhiên là vị đồ đệ mới thu nhận của nàng - Hắc Vũ. Còn người thứ 3 là Diễm My rồi. Hắc Vũ là được tông chủ giữ ở lại, còn cô bé Diễm My kia thì sau đợt thí luyện vừa rồi phải nói đó là con ác mộng với nàng. Bây giờ Diễm My không hề muốn rời Hắc Vũ một ly nào nữa.

- Diễm My con về nghỉ dưỡng tiếp đi.!!

- Sư phụ bây giờ con rất khỏe, con muốn ở đây với tiểu Hắc.!

- Tiểu My nàng hãy về nghỉ ngơi trước đi. Tin ta, ta sẽ nhanh chóng quay về thôi mà!!.

Nghe thấy Hắc Vũ như vậy thì Diễm My cũng không tình nguyện lắm nhưng cũng cúi chào mọi người mà ra về. Dù gì thì nương tử ngoan phải nghe lời phu quân a.

Thấy Diễm My nghe lời Hắc Vũ như thế thì Mộc Đàm không khỏi thâm than." Đúng là con gái là con nhà người ta mà" (p/s: Tác không có ý gì đâu nên bạn nữ nào đọc thì cũng đừng chửi tác nha).

Diễm My sau khi rời đi thì chỉ còn lại cô nam quả nữ trong đại điện rộng lớn này. Bầu không khí lại mang đến sự mập mờ nào đó khó tả.

Mộc Đàm thì không biết đang nghĩ gì nhưng mà lòng Hắc Vũ thì cũng hơi loạn. Không loạn không được a. Cái tên trời đánh này một lúc lại cuốn hai vị mỹ nữ của Ninh Hải tông. Diễm My thì cũng thôi đi đằng nào thì tông chủ cũng biết trước rồi. Nàng dù gì thì cũng chỉ là cô nhi được tông chủ nhặt về gả cho hắn cũng không sao nhưng vấn đề là Mộc Hân a. Mộc Hân lại là cao tăng của Ninh Hải tông. Từ họ và tu vi đến xem thì khả năng cao nàng có khi là muội muội ruột của tông chủ cũng lên. Không cần nghĩ cũng biết hôm qua tông chủ tức giận như thế nào.

Sao mà không tức cho được. Đồ đệ nuôi 50 năm cũng bị hắn cuốn mất. Đến vị muội muội duy nhất tâm cảnh Nguyên Anh lão quái cũng không thoát khỏi sắc thủ của hắn - Đây là Hắc Vũ đang lo lắng mà tự suy diễn.

Chỉ thấy Mộc Đàm không nói gì, nhưng khuôn mặt nàng dần dần hiện rõ trước mắt hắn. Thấy vậy Hắc Vũ không khỏi đầu đổ mồ hôi lạnh " Lần này thì xong thật rồi ". Chỉ thấy dung nhan nàng có 9 phần là giống với Mộc Hân. Phần khác biệt duy nhất là phong thái thành thục và mái tóc màu hồng của nàng

mà thôi.

- Hắc Vũ!!

- Có đệ tử!

- Vì sư hỡi người! Người nghĩ chức vị đệ tử thân truyền này như thế nào!

Hắc Vũ nghe nàng hỏi vậy thì trầm tư suy nghĩ đôi chút mà trả lời:

- Quan trọng mà cũng không quan trọng!

- Hừm ý người là sao? Hãy nói cho rõ ràng - Mộc Đàm nụ cười càng rõ mà hỏi lại.

- Quan trọng vì người nắm giữ chức vị này sẽ là chủ nhân tương lai của Ninh Hải tông. Nhưng mà còn phải xem xét Ninh Hải tông còn tồn tại đến lúc đó không đã vì vậy nó cũng không quan trọng. - Hắc Vũ từ từ mà giải thích.

Nhưng vừa dứt lời thì áp lực như núi mà đè về phía hắn.

- Nghịch đồ người có ý gì hả!!! - Chỉ thấy đôi mày đẹp của nàng nhăn lại, nộ khí tuôn ra.

Hắc Vũ cũng tỏa ra khí thế của mình mà chống lại, tiêu sái mà giải thích.

- Không phải như vậy sao. Theo đệ tử thấy thì Ninh Hải tông cũng là đang đến đà xuống dốc đi. Nếu không phải vậy thì làm sao lại phải đổi hình thức tuyển đệ tử. Hi sinh cả ngàn sinh mạng cơ chứ. Nếu không phải thì sao lại có việc đệ tử hạch tâm như ngày hôm nay. Theo đệ tử thấy thì đám đệ tử khác cũng mạnh mẽ hơn nhiều a. Ngoài đại trưởng lão và Diễm My thì có mấy tên trưởng lão còn có ý trung thành chứ. Nếu trung thành mà bọn hắn dám phát biểu tùy tiện như vậy sao rõ ràng là không coi ra gì mà.!!

Hắc Vũ nêu ra một tràng, sắc mặt Mộc Đàm càng ngày càng trầm xuống. Nhưng bỗng.

- Tốt! Tốt! Quả là sư muội với Diễm My không có nhìn nhầm người.

Mộc Đàm nhìn Hắc Vũ càng ngày càng vừa mắt. Hắc Vũ cảm thấy áp lực được thu hồi thì cũng thở phào nhẹ nhõm. Thực tế một phần hắn nhìn thấy được, một phần cũng biết từ Diễm My. Nhưng Hắc Vũ đã thấy an toàn quá sớm.

- Người thông tuệ như vậy hẳn cũng biết ý vì sư??

- Haha, sư phụ quá lời. Thông tuệ đệ tử làm sao dám nhận dù gì đệ tử cũng chỉ là một tên cô nhi nhưng may mắn sống trong xã hội nên cũng biết đôi điều. Tục nhân có câu "Không có bữa cơm miễn phí". Vậy không biết phí đệ tử cần trả là gì??.

"Nếu mà bà sư phụ lấy nhận ta làm đệ tử thân truyền mà không có cái gì thì chém chết ta cũng không tin. Ai đòi mà lại đưa chức vị này cho ta dễ như vậy. Hắn cũng có gì đó đi " Hắc Vũ hẳn là người hiểu rõ, cái chức đệ tử chân truyền này là củ khoai nóng bỏng tay a. Nhưng hắn vẫn thắc mắc không biết vị tông chủ này có ý gì đây, hắn cảm thấy mình như cá xa lưới vậy.

Cũng không để Hắc Vũ băn khoăn lâu, Mộc Đàm cũng đã giải đáp cho hắn rồi:

- Được!! Coi như người rất giỏi. Ta cũng không nói vòng vo làm gì nữa. Người là đệ tử thân truyền của ta vậy thì phải làm được 3 điều ra đây.

- Đệ tử xin nghe. - Hắc Vũ cung kính mà cúi đầu tập trung mà lắng nghe.

- Thứ nhất, một năm tới tông môn có tổ chức một trận thi đấu giữa các đệ tử. Người phải đạt được vị trí đầu cho ta nếu không thì đừng có mơ mà nhìn thấy mặt trời lần nữa.

"Một năm nữa?? Ha. Đến nửa năm nữa ta còn chưa chắc mình còn sống đây. Thôi thì cứ đồng ý vậy "

- Đệ tử rõ!!

- Tốt, vậy việc thứ hai là người cố gắng giữ cái mạng mình cho đến lúc đó đi. Chắc người cũng biết tông môn đang bata ỏn thế nào, nên cuộc sống một năm tới của người cũng không yên ổn chút nào đâu.

"Cái quái gì!! Vụ ma hóa ta đã lo tới mất rồi, chẳng nhẽ cuộc sống cuối đời cũng không được yên ổn nữa chắc " Hắc Vũ nghe thấy thế cũng không khỏi chần chừ nhưng mà

- Sao? Hay là người ko được??

Hắn đã gặp ngay ánh mắt đầy sát khí của Mộc Đàm rồi!

- Nào có!! Đệ tử đã rõ.!!! Không biết điều thứ ba là gì thưa sư phụ!?.

Nghe hán hỏi thì Mộc Đàm cũng trầm ngâm một chút.

- Ngươi cứ hoàn thành hai việc trước đã. Một năm sau sẽ thực hiện việc còn lại. Được rồi ngươi lui đi.

Nghe đến đây Hắc Vũ cảm thấy như được đại xá. Nhanh chóng quay người mà bước đi nhưng chân còn chưa chạm đất đã bị Mộc Đàm gọi lại.

- Khoan đã!!

- Không biết sư phụ còn có gì nhắc nhở. - Hắc Vũ bây giờ không khỏi muốn chạy ngay nhưng mà hán không dám.

- Chuyện của ngươi và Diễm My, vì sư không đồng ý.

- CÁI GÌ!!!???, Sư phụ người không thể nuốt lời như vậy được a.!

-Ta nào có nuốt lời! Người đạt điểm cao nhất là Lý Uyển Phụng không phải ngươi a -Mộc Đàm nói xong nhìn hán đầy tiếu ý.

Nghe xong Hắc Vũ mặt nghệt ra. Nói ra cũng đúng, điểm của hán không được công nhận a. " A A A!!, Tên giun trắng chết tiệt, lão tử thế phải bầm ngươi". Hắc Vũ trong lòng bây giờ đang muốn lòi Cốt Hoàng ra làm trăm mảnh. Như nghĩ đến gì đó Hắc Vũ vội quay sang mà hỏi Mộc Đàm.

- Sư phụ! Dù gì cũng là nghĩa thầy trò, người không thể nhân nhượng tí được sao.?? - Hắc Vũ bày ra vẻ mặt năn nỉ, cố hết sức thuyết phục.

Mộc Đàm bên kia nhìn hán như vậy thì đưa tay lên cầm làm vẻ suy tư, mỹ mục đầy tiếu ý làm vẻ lơ đãng nói.

- Ủhm!.. Nhưng mà Diễm My cả tư sắc tài mạo đều nhất lưu. Thiên kiều muốn lấy nó làm thê tử không phải ít a. Tên nào tên lấy sinh lễ đầy nhà..

Nghe vậy Hắc Vũ cho dù ngu hơn nữa cũng hiểu. Bà sư phụ này của hán không phải đang moi của sao. Hắc Vũ nghĩ đi nghĩ lại ngay lập tức từ túi trữ vật xuất ra 10 dược thảo cấp 5 hán lấy từ Huyền Vũ Lâm. Mộc Đàm bên kia thấy vậy thì mắt lóe tinh quang nhưng mà vẫn cố ý làm vẻ lơ đãng nói.

- Ai da, hình như bạn trước công tử Mộ gia cũng mang đến cả trăm cây dược thảo quý a, người lại cũng vừa anh tuấn vừa...

Nghe vậy Hắc Vũ đành kiềm chế hết sức mà xuất ra thêm 100 cây dược thảo khác. Tính ra thì cũng chiếm 1/3 số hán lấy được rồi.

Thấy vậy thì Mộc Đàm ngay lập tức phi thân xuống, ra sức mà ngắm nghía. Nàng như một cô gái vô tư mà chạy khắp nơi cũng chẳng còn dáng vẻ của một vị tông chủ nữa. Nàng ta nhanh chóng mà thu tất cả vào túi trữ vật nhưng mà..

- Ấy da!! Thế này thì mười muôi ta làm sao được, không thể bên trọng bên khinh a. Hay là..

Nàng chưa nói hết thì đã thấy Hắc Vũ lại xuất ra hơn 100 cây linh dược nữa. Nhanh như chớp tất cả đã được thu vào túi trữ vật của nàng. Nhưng mà còn chưa hết Mộc Đàm nhìn túi trữ vật bên hông của hán mà mắt lại lóe tinh quang.

Hắc Vũ thì khóc ròng trong lòng " Của thê tử là của mình! Của thê tử là của mình!.... Mộc Hân à sao nàng kiếm đâu ra vị tỷ tỷ tham của như vậy chứ. ".

- Ngươi thấy ta thế nào??

Tâm trạng của hán bây giờ còn tâm trí đâu mà để ý chứ. Miễn cưỡng nhìn Mộc Đàm, Hắc Vũ cố gắng phát ra một câu.

- Rất Đẹp!!

Lời vừa xuất ra bỗng hán cảm thấy một cỗ cơ thể mềm mại ngã vào lòng hán. Mũi quỳnh hương thoang thoảng phả vào mũi. Nhìn lại thì Mộc Đàm đã nằm gọn trong lòng hán. Nhìn vẻ đẹp mỹ miều của nàng Hắc Vũ không khỏi thán than nàng quả là tỷ muội với Mộc Hân có khác. Nhưng câu nói tiếp theo của nàng lại làm hán đứng người.

- Hắc Vũ! Hay là vì sư cũng gả cho ngươi đi a. Ta sống lâu thế này cũng nên có một tấm lang quân rồi!!.

Hắc Vũ nhanh chóng lấy lại tinh thần mà dịch ra xa khỏi nàng. Đầu đầy mồ hôi:

- Sư phụ! Không nên như vậy a. Chúng ta là thầy trò không thể được!!

- Sao lại không được! - Mộc Đàm tỏ vẻ tức giận hai tay chống eo nhìn Hắc Vũ mà phản bác - Chẳng phải trước kia ngươi với Diễm My cũng là sư đồ hay sao.

- Chuyện này có nhiều uẩn khúc.. - Hắc Vũ cứng họng không phản bác được gì.

Thấy thế Mộc Đàm ngay lập tức tỏ ra vẻ quỵn rũ, mỹ mục ướt át vô cùng.

- Uẩn khúc gì chứ!?. Còn chờ gì nữa, đến chiếm lấy thiếp đi.!!

Hắc Vũ triệt để phát sợ bà Tông chủ này rồi. Ngay lập tức thân hình hắn biến mất chỉ để lại một câu.

- Sư phụ, con nhớ ra mình có việc bận nên xin phép đi trước.!!!

Mộc Đàm thấy hắn bỏ chạy thì cũng thu lại dáng vẻ của mình. Nhưng lại đưa tay ngọc che miệng mà cười khanh khách không thôi. Nàng cười như thảo mộc xanh tươi. Nào có vẻ uy nghiêm lúc trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Rõ ràng là vì tình lang

Mộc Đàm như thiếu nữ ngây thơ mà đứng đó cười một mình nhưng chỉ một chốc nàng thu lại giọng cười, khuôn mặt trở lên băng lãnh. Mỹ lệ khuôn mặt không chút biểu cảm nào khác như mặt hồ tĩnh lặng. Nhoáng một cái thân hình của tông chủ Ninh Hải tông đã biến mất. Đại diện nguy nga chỉ còn lại sự tĩnh lặng vô cùng.

.....

Đại diện Ninh Hải tông chiếm diện tích khá lớn được đặt ở vị trí trung tâm của ngọn núi. Phía gần chân núi, dưới đại diện là khu vực sinh hoạt của đệ tử như phòng nghỉ, nơi tu luyện. Nơi ở cũng như quyền hạn của đệ tử ở đây cũng được phân theo cấp bậc. Những đệ tử ngoại môn sẽ sinh hoạt gần chân núi nhất, đệ tử nội môn thì ở phía cao hơn còn đệ tử hạch tâm thì ở gần đại diện nhất. Sở dĩ như vậy vì linh mạch của Ninh Hải tông được bắt nguồn từ đỉnh núi mà xuất ra nên càng lên cao thì mức linh lực càng đậm hơn. Ninh Hải tông trước kia có khoảng 30 đệ tử hạch tâm nay thêm 10 người là khoảng 40 người.

Vì là những đệ tử được tập trung bồi dưỡng nhiều nhất lên các điều kiện khác cũng phải tiện nghi cho bọn hắn. Như Đan Đình Các chuyên công cấp đan dược và cũng là nơi đào tạo luyện đan sư cho tông môn, nó nằm bên phải khu vực của đệ tử hạch tâm cách không xa lắm. Hay như bên trái là Vũ Xuân Các nơi lưu trữ các vũ khí, thuật pháp hay trận đồ đều có tất ở đây.

Ngay phía trên đại diện là động phủ của mỹ nữ tông chủ Mộc Đàm, bên trái xuống phía dưới một chút là khu vực động phủ của các trưởng lão. Máy giờ này khá kín kẽ không muốn người khác biết bí mật của mình lên động phủ ở khá xa nhau, may là diện tích đủ dùng. Bên còn lại là khu động phủ dành cho khách quý của tông môn nghỉ ngơi.

Buổi tối hôm đó.

Ở một động phủ dành cho khách quý vẫn còn sáng đèn, nơi đây đang có ba thân ảnh mỹ lệ tuyệt thế đang nói chuyện bàn luận.

- Sư phụ tại sao người lại bán bọn con cho hắn chứ!! - Thiếu nữ tên Phiêu Phiêu tức giận, hờn dỗi phòng má mà hỏi sư phụ của mình.

Diệp Bạch Lan đang ngồi tĩnh tọa thì hơi hé mí mắt mà nhìn vị nữ đệ tử này của mình.

- Con có biết cách Hắc Vũ hắn đã dùng để luyện đan là gì không??

Nghe vậy thì cả hai cô nàng hồng y đều ngẩn ra mà nhớ lại khi đó.

- Hắn dùng một ngọn hắc hỏa, con nhớ rõ thảo dược như bị cuộn tròn lại thành một khối từ đó mà thành đan. Chúng không hề bị tan thành dược dịch như luyện đan bình thường - Thiếu nữ hồng y Óánh Óánh ngay lập tức trả lời.

Nghe đồ đệ trả lời Diệp Bạch Lan gật đầu mà nói tiếp.

- Vậy con biết cảnh giới luyện đan của hắn là cấp mấy không??

- Không phải sáng nay sư phụ mới nói hắn là luyện đan sư cấp 3 sao?? - Cả hai cô gái đều nghi hoặc mà nhìn sư phụ mình.

Bạch Lan nghe vậy thì lắc đầu phản đối ngay.

- Hắn không phải luyện đan sư cấp 3, thậm chí chỉ là luyện đan sư cấp 2 bình thường mà thôi!!

Lời vừa nói ra như thiên kinh địa đảm khiến hai thiếu nữ ngẩn cả người.

- Sư phụ, làm sao có thể vậy được. Chính mắt bọn con nhìn thấy mà. Đó rõ ràng là viên đan dược cấp 3 a - Phiêu Phiêu cả kinh mà thốt lên.

- Đó là viên đan dược cấp 3 không sai nhưng không phải vì hắn là luyện đan sư cấp 3 mà là vì dược lực của nó mà thành.

-???! Sư phụ, con không hiểu những gì người nói.

Cốc!! Cốc!!

Ái ui!!

Diệp Bạch Lan chẳng biết từ lúc nào đã đứng dậy mà lấy tay vỗ đầu hai vị đồ đệ này của mình. Giọng tức giận mà nói.

- Hai đứa ngốc này, thế gần trăm năm qua ta dạy hai bọn người cái gì hả. Phiêu Phiêu nói!!

Thiếu nữ Phiêu Phiêu ôm đầu ủy khuất nhìn sư phụ mình, nhỏ giọng trả lời

- Là.. là luyện đan ạ!!

- Thế thì khi luyện đan sẽ thế nào!??

- Là.. là thảo dược hóa thành dược dịch rồi cô động thành đan!! - Phiêu Phiêu giọng nhỏ mà trả lời.

- Thế có biết tại sao phải làm như vậy!!

- Vì.. vì để các dược thảo hòa trộn với nhau thành đan!?

Diệp Bạch Lan không hề hỏi nữa mà chỉ đứng im nhìn hai vị nữ đồ đệ. Phiêu Phiêu thì ôm đầu ủy khuất không thôi mà nhìn vị sư phụ này. Mỗi một lúc sau Bạch Lan mới lại dùng giọng từ từ mà giải thích.

- Phiêu Phiêu nói như vậy chỉ đúng một phần. Dược thảo khi tan ra thành dược dịch đã bị mất đi một phần nào đó dược hiệu. Khi cô động thành đan nó lại mất đi thêm một lần nữa. Đan dược tạo thành nhưng lại không có dược hiệu quả cao nhất. Không phải cứ thành dược dịch thì chúng mới hòa quyện vào nhau, ta từng nghe sư tổ nói rằng thời thượng cổ trước kia còn lưu truyền một cách luyện đan đặc thù khác. Dược thảo không hề bị tan thành dược dịch mà hòa quyện lại được với nhau.

Ta hỏi tiếp. Có phải khi luyện đan không hề có chút nào dược hiệu bị bay ra ngoài đúng không??

- Hình như là đúng vậy a, bọn con không cảm thấy dược chút gì cho đến khi đan thành - Thiếu nữ Oánh Oánh trả lời nhưng một lúc sau nàng ta lại bật thốt lên hướng về phía Bạch Lan mà hỏi.

- Chẳng lẽ theo ý sư phụ, Hắc Vũ hẳn biết được phương pháp luyện đan thà truyền đó. Vì dược hiệu không bị thoát ra chút nào nên viên đan dược có dược hiệu quả cao nhất điều này lại vô tình biến nó thành một viên đan dược cấp 3!!!

Nói xong hai thiếu nữ chỉ thấy sư phụ mình từ từ gật đầu một cách nhẹ nhàng. Nhưng tâm tình hai thiếu nữ lại không nhẹ nhàng như vậy. Đây là việc gì a, một tên Dung Linh nắm giữ phương pháp luyện đan bí truyền từ thượng cổ. Giá trị của hắn mà nói là vô ngần. So ra hai nàng gả cho Hắc Vũ thì người chịu thiệt có khi lại là hắn ta.!! Mà gả cho một người như vậy đối với các nàng mà nói sao là ủy khuất được. " Phi.. Sao lại nghĩ đến việc gả cho tên vô sỉ đó chứ!! ". Hai thiếu nữ như có chung suy nghĩ mà mặt cùng lúc điều hơi phớt hồng. Diệp Bạch Lan bên kia thấy dị sắc trên mặt hai nàng thì cười gian mà nói.

- Sao hả?? Muốn gả cho hắn rồi phải kh..

Cốc!!

- Tên khốn nào dám đánh lão nương hả!!!! - Chữ "không" còn chưa nói hết thì đầu Diệp Bạch Lan đã bị một thứ gì đó đánh vào. Cô nàng ngay lập tức nổi đóa lên mà chửi bới, quay phắt người lại.

- Áy da!! Sao tỷ lại đánh muội??

Từ lúc nào phía sau Diệp Bạch Lan đã xuất hiện một cung trang hoàng sắc mỹ nữ, khuôn mặt vũ mị nhưng lạnh lùng không biểu cảm đứng đó nhìn lấy nàng. Hai thiếu nữ hồng y thấy người đến vô cùng sững sốt đang vội vàng đỉnh cúi chào thì thanh âm của mỹ nữ đó đã vang lên.

- Không cần đa lễ. Hai người các người ra ngoài canh phòng. Ta có chuyện riêng muốn nói với sư phụ hai người - Mỹ nữ không trả lời câu hỏi của Diệp Bạch Lan mà quay sang bảo với Phiêu Phiêu và Oánh Oánh.

Mãi khi hai nàng ra khỏi phòng thì cung trang mỹ nữ cũng bố trí xuống một kết giới cách âm

- Mộc tỷ, tỷ thấy hôm nay thế nào??

Cốc!!

- Thế nào cái đầu nhà muội đấy, đang yên đang lành lại thích nháo cho loạn cả lên!! - Diệp Bạch Lan lại bị ăn một cốc vào đầu, xong đó bị Mộc Đàm nắn cho tới tấp.

Nàng ôm đầu tỏ ra ủy khuất nhìn Mộc Đàm mà đáp lại.

- Tỷ không thể vô ơn vậy a. Dù gì người ta cũng giúp tỷ một phần mà. Chẳng phải mấy tên chuột nhắt kia cũng sẽ lộ đuôi sao.

- Mấy tên cái đầu muối!. Có hai tên dốt lết Trần Chí với Phùng Viễn thì ta biết từ lâu rồi. Mấy tên kia sao lộ mặt dễ thế được!!. Nếu bọn hán biết được tài năng của Hắc Vũ muối nghĩ bọn hán sẽ dễ yên như vậy được à. Ôi trời a, muối đúng chỉ là biết phá mà?? - Mộc Đàm nổi đóa lên mà mắng tiếp, sau một hồi thì nàng ta ngồi xuống một chiếc ghế gần đó.

- Ấy!! Chẳng phải thi đẳng nào tên Hắc Vũ đó cũng thành bia đỡ sao. Muối cũng chỉ giúp tỷ làm cho nó sáng hơn, dễ nhìn thấy hơn thôi mà.

Diệp Bạch Lan cũng ngồi xuống gần đó mà nói. Mộc Đàm thì cũng đã bình tĩnh lại đôi chút, nhìn vị bằng hữu này của mình.

- Hừ!! tỷ đây cần hán sáng nhưng không phải để làm bia đỡ. Bây giờ thì hay rồi. Ít nhất mạng hán còn dài được nửa năm nhưng nhờ muối có khi 3 ngày còn là kỳ tích!!

Diệp Bạch Lan bây giờ không hề nói chữ nào nữa, nàng biết nàng quậy có phần hơi quá rồi. Thực chất không cần nêu tông ra Hắc Vũ là luyện đan sư cấp 3. Mà thực chất là nàng nói dối a. Bạch Lan nhanh chóng mà nghĩ cách xoay chuyển chủ đề.

- Uy!! Mộc tỷ đừng nói là tỷ đến đây chỉ để chút giận cho tình lang của tỷ đùa nhá.???

- Hừmm!!!!!!! - Mộc Đàm nhìn Diệp Bạch Lan mà ánh mắt tràn đầy sát khí cùng hỏa nộ. Nhoáng một cái

Cốc!!

Bạch Lan lại ôm đầu mà nhìn Mộc Đàm. Đến bây giờ nàng ta mới để ý đến, ba lần nàng bị cốc đầu nhưng hình như đều dùng một vật gì đó mà không phải là nắm tay của Mộc Đàm. Để ý kỹ lại thì trên tay Mộc Đàm đang cầm là một cây dược thảo.

Bạch Lan thấy nó thì không rời mắt đi đâu được. Mộc Đàm thấy vậy thì mỉm cười vũ mị một cái. Phe phẩy cây dược thảo này trước mặt Bạch Lan. Giọng từ từ nói.

- Sao hả?? Diệp muối có muốn nó không??

- Muốn! Muốn!.. - Không cần suy nghĩ nhiều nàng đã gật đầu liên tục mà đồng ý.

- Vậy thì giúp ta một truyện 10 cây như này sẽ là của muối!??

Cái gì 10 cây dược thảo cấp 5. Có được một cây đối với nàng cũng quá may rồi a. Nói gì là 10 cây. Còn nữa dược lực của nó còn cao kinh khủng vô cùng.

- Đừng nói một việc! Mười việc muối cũng đồng ý!!

Hai mắt Mộc Đàm lóe tinh quan hỏi lại.

- Muối chắc chứ??

Như nhận thấy điều gì không ổn, Bạch Lan ngay lập tức tỉnh táo lại mà lắc đầu.

- Không! Không! Chỉ một việc thôi!!

Nghe thấy thế thì Mộc Đàm bừ môi mà khinh thường, sau đó nàng ném cây dược thảo về phía cửa. Nhoáng một cái Bạch Lan như một chú chó trắng bắt khúc xương, lao đến mà bắt vào tay. Nâng lên nó không thôi, hai mắt ánh sao lấp lánh.

Mộc Đàm bên kia đứng dậy nói một câu rồi thân ảnh cũng biến mất.

- Muối hãy nghĩ cách mà chữa bệnh cho Hắc Vũ đi. Nếu thành công thì ta sẽ đưa nốt số còn lại. Mà nên cẩn thận. Hai tên kia cũng bắt đầu có dị động rồi đó.!!

Diệp Bạch Lan bình tĩnh lại tâm tình nhưng tay vẫn khư khư giữ lấy cây dược thảo cấp 5. Trong lòng không khỏi nói thầm " Tương muối không biết sao, rõ ràng là vì tình lang mà ".

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Liệu chỉ là bù nhìn

Cuộc gặp bí mật của hai vị mỹ nữ cứ như vậy mà kết thúc. Nhưng đêm nay không phải chỉ hai người họ có cuộc hẹn mật.

Ở khu vực động phủ của các trưởng lão Ninh Hải tông. Động phủ của Trần lão. Trong một căn phòng khách lò mờ xuất hiện 3 bóng người. Hai nam một nữ, ai cũng tỏa ra khí thế Kim Đan bức người. Bỗng một tên nam tử tức giận mà tay đập mạnh xuống bàn

- Chết tiệt!! Bản mặt đắc ý của tên nhãi nhép kia làm lão tử tức chết - Trần lão - Trần Kiện tức giận mà rống. Chỉ nghĩ đến việc ngày hôm nay hấn nhục nhã khuất phục, nhìn thấy ánh mắt đắc ý của tên tiểu tử kia làm hấn tức điên lên rồi.

Bên cạnh hấn là một lão giả khác tuổi tầm ngũ tuần, tóc đã điểm trắng khá nhiều, lão ta từ từ cầm lấy một chén trà trên bàn, nhấp một ngụm linh trà. Ánh mắt thông thả nhìn Trần Kiện mà nói.

- Bình tĩnh tâm tĩnh của mình lại đi. Kể ra hôm nay ngươi quá sơ xuất rồi. Ít nhất lên kiểm chế lại mình. Hai mục Nguyên Anh kia cũng không phải người ngươi có thể nhảy múa trước mặt.

- Nhưng mà nhị lão!! Ta làm sao ngờ được hấn là luyện đan sư cấp 3 cơ chứ. Ta chẳng qua cũng chỉ muốn kích phát tên Phùng Viễn ngu ngốc kia mà thôi!!

Lão giả ung dung mà nhấp một ngụm trà rồi từ từ mới đáp lại:

- Haha, ngươi cũng ngốc chẳng khác gì tên Phùng Viễn kia đâu!! Ngươi nghĩ tiểu tử kia là luyện đan sư cấp 3 thật chắc, quá nửa là trò đùa!!

- Nhưng chẳng phải đám nữ nhân Hồ Điệp Cốc kia đã khẳng định là vậy sao???

HiHi!!

Lời vừa dứt một thanh âm nữ tử động lòng người đầy mỉa mai hoặc vang lên. Người vừa cười không ai khác chính là người nữ nhân còn lại trong phòng. Chỉ thấy đó là một nữ tử thân hình dong dỏng cao, hung khí đầy đặn, nơi cần lõi nên nổi, nơi cần nhỏ nên nhỏ. Toàn thân mặc nữ y bó sát người tạo nên sức quyến rũ chí mạng. Khuôn mặt kiều mị đầy phong tình, cơ thể tỏa ra mùi vị thành thực vô cùng. Nữ nhân này chỉ có thể miêu tả bằng một chữ " Mị ". Mị hoặc đến tận xương tủy.

Trần Kiện nhìn nữ tử này mà ánh mắt không khỏi hưng hực hỏa diễm, chỉ muốn lao đến mà cắn xé tàn phá nàng. Nhưng nhớ tới điều gì đó hấn cũng chỉ đành cố gắng thu lại dục vọng của mình. Ánh mắt hồ nghi nhìn nữ nhân kia mà hỏi.

- Âm Nhan, ngươi cười ta cái quái gì chứ.!!

- Ha! Hiển nhiên là cười ngươi ngu rồi!!.. Lời con mục Diệp Bạch Lan kia mà ngươi cũng tin được!!

Mục nói hấn là luyện được sư cấp 3 suông như vậy mà ngươi cũng tin được. Chắc lão mục nói ngươi là heo ngươi cũng tin luôn chắc!!

Ấy nhầm ngươi là heo mà lại!! con heo ốm!! Haha!!

Rầm!..

- Con điểm này, lão tử hôm nay chơi chết ngươi!! - Trần Kiện hỏa khí xông lão đang muốn trực tiếp lao đến.

Âm Nhan phía kia thì vũ mị mà nhìn hấn, trên tay cũng thủ sẵn vũ khí. Nhưng chưa kịp khai chiến thì cả hai người cũng phải dừng lại. Lão giả vẫn ngồi kia hai mắt tỏa ra khí thế uy nghiêm mà nhìn bọn hấn.

- Hừ!! Nên nhớ rõ các ngươi tới đây làm gì.!!

- Trần Kiện, ngươi nên thu liễm mình đôi chút đi. Mấy ả kia không phải tầm thường. Sự việc hôm nay là bài học cho ngươi. Thêm nữa ngươi cũng nên khôn ra một chút.

Nói xong thì Trần Kiện cũng chỉ đành nuốt cục tức vào bụng. Âm Nhan thì vẫn nhìn hấn cười vũ mị đầy khiêu khích. Lão giả thấy vậy thì lại tiếp tục nói:

- Sự việc hôm nay cũng là bất ngờ lớn!. Mộc Đàm ả ta hấn đánh hơi được gì đó rồi. Tên đệ tử thân truyền này hấn là có vấn đề, bọn ngươi cũng đủ thấy rõ trên người hấn ma khí nặng đến mức nào. Hấn cũng không chỉ là con tốt bình thường được.

Theo ta thấy thì cô ả có vẻ như đang định giở trò gì đó, tên Dung Linh kia hấn có gì đó đặc biệt. Trần Kiện tốt nhất ngươi bây giờ không nên dây dưa nhiều bởi Hắc Vũ tiểu tử kia tránh để bị lộ nhiều hơn.

- Ta đã hiểu rồi - Nghe thấy vậy thì nhị lão cũng chỉ gật đầu sau đó hướng mắt về phía nữ nhân kia mà hỏi:

- Chủ thượng có truyền tin đến chưa??

- Đã đến - Âm Nhan đáp lại. - Ngài bảo chúng ta tạm thời cứ án binh bất động chờ xem phía Hoàng Cung có động tĩnh gì không đã. Thêm nữa Ngài cũng rất hứng thú với tên kia, muốn chúng ta kéo hắn về bên này.

Nói xong cả ba người lâm vào trầm ngâm suy tư. Một chốc mới lên tiếng.

- Được rồi! Âm Nhan người hãy từ từ tiếp cận tên tiểu tử kia! Trần Kiện mấy ngày tới người hãy thu liễm lại. Ta tiếp tục sẽ xem xét tên Đại trưởng lão chờ có tình hình mới rồi tính tiếp.!! Đã rõ chứ!??.

- Rõ!! - Hai người Âm Nhan và Trần Kiện lập tức ôm quyền mà lĩnh lệnh.

.....

Tối nay đã có đến hai nhóm người phải dự định hành động vì Hắc Vũ nhưng đây chưa phải là hết.

Tại căn phòng của một đệ tử hạch tâm. Nơi đây không một ai là không biết danh. Vì chủ nhân hiện tại của nó là nhân vật phong vân một cõi. Chỉ cái tên đã khiến người ta kính nể - Vân Thanh Phong - Thái tử điện hạ, hoàng tử duy nhất của Nam Quốc. Thiên kiêu một thế của Ninh Hải tông, người có khả năng cao nhất trở thành tông chủ tiếp theo. Nhưng mà lúc này đây trong căn phòng nhỏ này cũng đang diễn ra một cuộc mật đàm.

- Phùng thúc hôm nay làm như thế là không nên!! - Thanh Phong hướng về phía Phùng Viễn mà nói.

- Nhưng mà Thanh Phong con nên hiểu rằng ta với Diễm My nàng.

- Con biết nhưng mà dù gì thì nàng ta cũng chỉ là một nữ nhân, người không nên vì vậy mà lộ đuôi ra. Mà cũng nên cẩn thận với Trần trưởng lão, lão ta có điểm đáng nghi. - Vân Thanh Phong nhìn vị thúc thúc này của mình mà nói.

Nếu để hắn nhận xét công chính thì Phùng Viễn có tư chất rất tốt nhưng lại quá dễ bị người dắt mũi, tâm còn vương tình phạm. Năm đó cũng vậy, nếu không phải vì quá mê Vũ trưởng lão mà nhờ đến chị hắn cầu thân thì muội muội Vân Thanh Phong hẳn cũng không bị mắc vào tình trạng khó xử trong tương lai tới. Hắn chỉ đáng làm kẻ tay chân để lợi dụng mà thôi.

- Thôi không bàn truyện này nữa.! Theo lời Phùng thúc kể thì tên Hắc Vũ kia đã được nhận làm đệ tử chân truyền. Điều này khá không ổn với chúng ta hiện tại, không biết tướng quân và Lý thúc nghĩ thế nào.

Trong phòng của Vân Thanh Phong hiện tại có bốn nam nhân, hai người còn lại chính là Đàm tướng quân và Lý nhị gia chủ.

- Thái tử hắn cũng có suy nghĩ của riêng mình rồi. Lão tướng xem ra đây có khi chỉ là hỏa mù tạm thời mà thôi.

- Lý mỗ cũng nghĩ như vậy, tên oắt con đó hẳn cũng chỉ là tên bù nhìn rom.

Vân Thanh Phong nghe vậy thì cũng hơi suy tư đôi chút. Nếu nói Hắc Vũ là hỏa mù thì cũng không hẳn không phải. Dù gì thì chức đệ tử thân truyền đó nếu truyền ra sẽ bị rất nhiều phản đối. Việc thì đầu năm sau nếu Thanh Phong hắn thắng thì chức vị đó cũng sẽ đến tay hắn mà thôi. Ninh Hải tông rồi cũng sẽ rơi vào tay hắn.

Nhưng mà thực lực tên Hắc Vũ hẳn cũng không thể yếu đến vậy, thực lực của Hắc Vũ hiện tại là đối thủ xứng tầm của Vân Thanh Phong nên nếu đầu thì ai thắng ai thua cũng chưa nói chắc được. Biết đâu hắn thật là thiết bản sau lần khói.

- Theo ta nghĩ vẫn nên xem xét một chút nữa đã. Hắc Vũ tên kia hẳn cũng là nhân tài, nên thu phục. Ta sẽ cố gắng tiếp cận hắn xem sao. Dù sao thì muội muội ta cũng đã ở cùng hắn 3 năm nên ta sẽ dễ hơn.

Nghe thái tử đã nói vậy thì cũng chẳng ai ý kiến gì nữa chỉ gật đầu làm vẻ đồng ý.

- À! Ta nghe nói nhi tử của Lý lão được nhận vào đệ tử hạch tâm phải không!!! Đúng là hồ tử có khác. - Vân Thanh Phong liền chuyển chủ đề nói truyện.

Nghe thấy thái tử điện hạ khen ngợi con trai mình thì Lý Ngự Long tâm vui vài phần nhưng vẫn từ tốn mà nói.

- Nào có!! Cung chỉ là kẻ kém người! Mai sau trong tông môn còn cần nhờ thái tử và Phùng trưởng lão giúp đỡ khuyến tử của ta đôi chút.

- Điều đó là hiển nhiên rồi, Lý đệ là nhân tài tuấn kiệt của Nam quốc ta mà- Vân Thanh Phong vui vẻ nói.

- Lý sư huynh cứ yên tâm, có Phùng đệ ở đây Võ Minh sẽ không có vấn đề gì - Phùng Viễn đang một bên ừ ừ, nghe Lý Ngự Long nhắc đến mình thì cũng thu lại tâm tình mà đáp.

.....

Trong khi các mưu kế đã bắt đầu được xuất ra thì nhân vật chính của chúng ta đâu??

- Ừm!!.. Đồ xấu ra nhà chàng, không có tiết chế gì cả!!

Diễm Mỹ u oán mà cắn vào ngực Hắc Vũ một cái nhẹ, nhưng khi nhìn thấy một vết sẹo dài bên ngực trái hắn thì không khỏi ngơ ngác ngược lên nhìn. Chỉ thấy đó là một khuôn mặt thiếu niên anh tuấn, mái tóc đen nay đã bị nhuộm bạc một dải, một bên mắt hóa trắng dã, tạo cho hắn một vẻ ma mị, tuy chỉ không gặp hắn có nửa năm nhưng nàng cảm giác như hắn đã trải qua cả chục năm dòng vậy. Nét ngây ngô đã biến mất thay vào đó là một điểm gì khác lạ. Diễm Mỹ nhẹ nhàng đưa tay ngọc vuốt ve gò má Hắc Vũ, từ từ vén về lọn tóc bavy trắng của hắn, hai mắt nàng chẳng biết tại sao lại dưng dưng lệ trào ra.

- Ấy!! Ta đã ở đây rồi! Sao tiểu My nhà ta vẫn mù tịt ư vậy chứ???

Hắc Vũ thấy Diễm Mỹ trào lệ liền vội vàng mà dỗ dành trên trọc nàng. Cánh tay rắn chắc ôm người ngọc trong lòng, vuốt ve làn da bạch ngọc của nàng. Một lúc sau Diễm Mỹ cũng ngừng nỉ non rúc vào lòng hắn, thở thê:

- Tiểu Hắc, đều là lỗi của thiếp!!

- Tiểu My ngọc!! Nàng nào có lỗi gì chứ, chỉ là do ta không cẩn thận mà thôi!!.

Sau hôm qua trở về Hắc Vũ và Diễm Mỹ triền miên một đêm, cả hai không nói gì mà chỉ dính chặt lấy nhau như muốn hòa làm một cho thỏa nỗi lòng, nhờ được lực và song tu công pháp nên Hắc Vũ cũng giúp nàng đỡ hơn vài phần. Cả hai làm không biết mệt cho đến tận sáng sớm thì ngủ thiếp đi. Đến khi Hắc Vũ trở về từ Đại điện thì cả hai lại tiếp tục quấn lấy nhau. Hắc Vũ kể cho Diễm My truyện gặp phải trong 6 tháng qua.

Hắn kể cho nàng về những trận chiến của mình, kể cho nàng về Mộc Hân và Uyển Phụng, hắn kể hầu hết tất cả nhưng không kể về Cốt Hoàng, Mị Nguyệt. Hắc Vũ không kể cho nàng trận chiến đó. Không kể việc mình bị ma hóa. Hắn chỉ nói với nàng do bị ma tộc tấn công không may trúng độc nên mới có thương tích như vậy. Trước khi rời khỏi Huyền Vũ Lâm thì Hắc Vũ cũng đã thống nhất với Uyển Phụng, Mộc Hân giữ kín truyền trên.

Thực tế Hắc Vũ không muốn dấu diễm Diễm My nhưng có những lúc có những truyện nên để mình hắn gánh vác. Nếu nói ra không chừng Diễm My càng răn vặt mình hơn, nếu nàng biết hắn sống không quá nửa năm nữa thì không biết Diễm My nàng sẽ tuyệt vọng đến thế nào. Thôi thì cứ để nàng sống vui vẻ đi!!.

Hắc Vũ và Diễm My trò truyện suốt đêm đến tờ mờ sáng vì mệt mỏi trước ki mà Diễm My cũng lâm vào giấc ngủ. Hắc Vũ ôm nàng trong lòng cũng từ từ thiếp đi.

.....

p/s:Tác đang sắp xếp lại xem buff cho main thế nào để hợp lý. Nên mấy chương tới sẽ là một mảng tĩnh lặng trước cơn dông.

Ta rất cần ý kiến của các độc giả về việc buff này nên mời các bác đóng góp ý kiến thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: "NGƯỜI NÓI CÁI GÌ"

Sáng sớm hôm sau lại có tiếng gõ cửa vang lên. Lần này Hắc Vũ nhanh chóng mà tỉnh dậy, phát tay che lại âm thanh làm cho Diễm My yên bình làm ngủ. Hắn nhanh chóng mặc y phục mà đi xuống giường, đi đến mở cửa phòng.

Chỉ thấy đứng trước cửa là một tiểu cô nương mới có 16 tuổi, tu vi Khao Mạch tầng 9. Nàng vận một thân quần áo người hầu đứng trước cửa, hai tay bẻ một cái khăn. Trên khăn có một quyển sách khá cũ nát và một bình con chắt là đựng đan dược gì đó.

- Có chuyện gì sao?? - Hắc Vũ chỉ mặt bình thân mà trả lời.

Tiểu cô nương kia khi thấy Hắc Vũ không khỏi một trận lạ kỳ vì ngoại hình của hắn. Tiếp sau đó là kinh nghi vì nàng cảm nhận được khí tức lạnh thấu xương từ người gã. Co bé mau chóng lấy lại tâm tình nhưng tay vẫn còn hơi run run.

- Nô tỳ tên tiểu Mai là nha hoàn của tông chủ. Hôm nay được lệnh người mang đến cho đại nhân những thứ này!! - Nói xong nàng đưa khăn dò đến phía trước Hắc Vũ.

Hắn xem xét một chút rồi cũng nhận lấy cả hai, quay sang nhìn tiểu Mai nói

- Người còn rặn rò gì ta nữa không??

- A!! Có, người nhờ nô tỳ chuyển lời nhắc đại nhân ngày mai đến Mộc Lam cung gặp tông chủ!!

"Mộc Lam cung???" Theo ta biết thì đây hình như là động phủ của Ninh Hải tông tông chủ a. Nàng gọi ta đến đó làm gì, nếu muốn dạy bảo gì thì cũng không cần đến nơi ở của nàng ta a?? Chẳng lẽ...." Nghĩ đến truyện hôm qua Hắc Vũ không khỏi rùng mình. Có khi nào bà sư phụ này lại muốn moi dò

của hắn tiếp. Thu lại suy nghĩ của mình mà nhìn tiểu Mai trước mặt nói.

- Được rồi!! Ta đã hiểu. À mà cũng đừng gọi ta là đại nhân nữa. Dù sao cũng là cùng tông môn hay cứ gọi là sư huynh đi. Dù gì ta vẫn còn rất trẻ!!.

Tiểu Mai tuy không hiểu lắm nhưng cũng vẫn làm theo gọi hắn tiếng sư huynh, nàng đã làm xong nhiệm vụ nên cũng rời đi.

.....

Sau khi tiểu cô nương rời đi thì Hắc Vũ cũng quay lại trong phòng, cầm quyển sách cũ trên tay mà xem.

《Cổ Ma Thuật》.

Đây là một thuật pháp dùng để chống lại ma khí được một vị Nguyên Anh tiền bối viết từ rất lâu. Trong sách nói rõ ràng từng cách để khống chế hoặc tiêu trừ ma khí xâm nhập cơ thể đi. Hắc Vũ xem qua cuốn sách hết một lượt sau đó lấy bình nhỏ lại mà xem. Mở nắp ra một mùi thuốc thoang thoảng bay ra. Chỉ thấy trong lọ là bốn viên đan dược cấp 3 màu lục đậm, bên trong còn có để một tờ giấy nhỏ.

Nhìn lại trong giấy chỉ có ghi vài dòng

"Trừ Ma Đan: giúp tiêu trừ ma khí xâm thể, thuốc dùng khi luyện Cổ Ma Thuật". Hắc Vũ không khỏi cảm thấy vị sư phụ này của mình rất chu đáo đâu. Mới ngày hôm qua hắn còn đang lo lắng về việc bị ma hóa đâu. Nay thì nàng ta đã sai người mang thuốc cho hắn rồi. Nói ra con mắt của Nguyên Anh lão quái hắn không thể giấu được. Tu vi Kim Đan như Diễm My cũng không thể nhìn ra tình trạng của hắn ấy vậy mà mới hết Diệp Bạch Lan đến Mộc Đàm đều đã nhìn ra..

Hắc Vũ thu hồi tất cả vào túi trữ vật, hắn không có ý định luyện thuật này ngay bây giờ, hắn còn phải đi đến đại điện linh trường đâu, bên cạnh đó còn tìm vài món pháp bảo cùng nguyên liệu để chữa Hắc Lang Kiếm nữa.

Thu dọn tất cả, Hắc Vũ nhìn Diễm My vẫn còn đang say giấc trên giường, hắn chỉ để lại vài lời nhắn nhủ phòng khi nàng dậy không thấy hắn lại lo lắng. Xong tất cả Hắc Vũ từ từ mà bước ra khỏi phòng.

.....

Đi đến đại sảnh của tông môn, Hắc Vũ không khỏi thán than, nơi đây rất rộng rãi có rất nhiều đệ tử đi qua đi lại, tuy không trang hoàng như đại điện nhưng cũng rất long lẫy. Nhiều đệ tử khi thấy Hắc Vũ đi đến không khỏi chỉ chỉ trỏ trỏ.

Hắc Vũ hắn cũng chẳng quan tâm mà đi về phía khu vực của Chấp Pháp đoàn. Chỉ thấy ở gần quầy là một tên đệ tử Dung Linh sơ kỳ đang ngồi đó. Tên kia thấy một tên quái dị khí thế bức người đi đến thì không khỏi hồ nghi mà hỏi.

- Không biết ta có thể giúp gì được người huynh đệ này???

- Ta đến lấy y phục và thẻ bài đệ tử!!

- À thì ra là đệ tử mới đến, hãy nêu họ tên đi sư huynh đây sẽ giúp - Nghe thấy Hắc Vũ báo lấy thẻ bài đệ tử thì tên này ngay lập tức đánh hắn xuống hàng sư đệ mà xưng hô nhưng chỉ một chốc lại cảm thấy kì kì "Quái lạ, không phải đã phát hết 250 thẻ đệ tử rồi sao, tự đâu lại lòi ra 1 tên vậy".

Nghe tên này gọi mình lấy sư huynh mà xưng Hắc Vũ cũng chẳng thêm cho ý kiến, hắn chỉ nhàn nhạt mà nói.

- Hắc Vũ!!

Lời nói rất nhẹ nhưng đối với tên chấp sự kia chẳng khác nào đâm kiếm vào tai cả. Tên này nhanh chóng mà cúi người xin lỗi mà chạy đi lấy đồ cho Hắc Vũ.

- A!! Đệ xin lỗi sư huynh, mong huynh chờ ở đây một chút. - Hắn không khỏi thán mắng mình ngu ngốc, rõ ràng hôm qua đã được tông chủ dặn rõ kỹ càng rồi vậy mà quên mất.

Chỉ một lát sau tên chấp sự này đã quay về. Đặt tất cả đồ trước mặt Hắc Vũ. Trên bàn là một tấm áo khoác ngoài màu đen tuyền, sau lưng là tông huy. Mặt khác là hai chiếc mộc bài to cỡ bàn tay. Chiếc mộc bài đầu tiên hiển nhiên là vật chứng minh cho thân phận đệ tử của hắn. Phía trước là tông huy, mặt sau là tên và chức vụ. Tấm còn lại thì hắn không hiểu lắm mà quay sang hỏi tên chấp sự.

- Mộc bài này có tác dụng gì??

- À!! Bẩm sư huynh tấm mộc bài này là do tông chủ răn rò đệ giao cho huynh nên cũng không biết ý nghĩa của nó!!.

Hắc Vũ lại lâm vào trầm ngâm "Bà tông chủ này giao cho ta tấm mộc bài này là sao?? nhìn qua thì không khác tấm kia là mấy. Thôi kệ ta vẫn nên nhận lấy đi".

Hắc Vũ đang định cất bước rời đi thì bỗng quay lại mà hỏi tên chấp sự này.

- À, Sư đệ có biết đến nơi đâu để kiểm pháp bảo và vật liệu khí không?

- Vấn đề này sao?? Sư huynh cứ đi thẳng đến Đan Đình Các phía bên trái nơi đây, sau đó đi xuống phía dưới chân núi là sẽ thấy Khí Pháp Đường.- Tên chấp sự nhanh chóng mà hồ hồi đáp lại - Huynh có thể dùng cống hiến điểm để đổi lấy pháp bảo hoặc vật liệu, nhưng mà đệ khuyên huynh đừng mong chờ gì nhiều, mấy thứ đó đắt lắm!!

Nói đến đây hần không khỏi thờ dài, hần vào tông cũng quá chục năm cố gắng mới lên đến đệ tử nội môn, tích góp cả chục năm mới mà vẫn còn chưa đủ điểm mà mua lấy một món pháp bảo hạ phẩm

- Được rồi ta đã hiểu!!

Xác nhận được thông tin cần thiết thì Hắc Vũ liền mặc vào chiếc áo khoác ngoài rồi dời đi.

.....

Qua đợt thí luyện đệ tử này hần kiểm được tổng cộng hơn 300 nghìn tích điểm. Số tích điểm này đều được chuyển hết làm điểm cống hiến được lưu vào mộc bài của hần. Cứ 10 điểm sẽ được 1 điểm cống hiến, tính ra thì hần đã có 30 nghìn điểm cống hiến so ra cũng bằng với điểm cống hiến của một tên trưởng lão.

Hắc Vũ ngay lập tức đi thẳng đến Khí Pháp Đường.

Nơi đây được quản giữ bởi một vị trưởng lão tu vi Kim Đan hậu kỳ - Triệu Quân. Lão là người có tính thông luyện khí nhất trong tông môn. Hắc Vũ khi đi vào chỉ thấy ở quầy là một lão giả tầm ngũ tuần, vẻ mặt hiền lành, chòm râu đen dài đến ngang ngực, đôi mắt tinh mẫn. Lão đang ngồi mà nghiên cứu một khối tử thạch sản sùi to tầm năm nắm.

- La a la a, rõ ràng là giống Tử Ma thạch nhưng lại không phải, kỳ quá!! - Lão đầu nghiên cứu cả buổi nhưng chẳng phát hiện được cái gì khác. Bỗng có tiếng nói vang lên phá tan suy tư của hần.

- Nó là Âm Kim Thiết, viên đá này độ tinh khiết không cao nên mới có màu tím. Nó khá tốt cho tu sĩ âm thuộc tính.

Ngẩng đầu lên lão chỉ thấy trước mặt là một tên thanh niên toàn thân hắc ý, mái đầu có một dải tóc bạc trắng. Lão đang định mắng một trận cho tên quý phá nhưng thấy người đến là Hắc Vũ liền thay đổi chóng mặt.

- À!! Thì ra là thiếu tông chủ!. Không biết hôm nay đến nơi này lão phu có thể giúp gì được đây!

- Triệu lão xin đừng gọi đệ tử như vậy, dẫu sao thì Hắc Vũ này cũng chỉ là tên Dung Linh nhỏ bé chưa xứng đáng làm thiếu tông chủ được!!

- Ấy người trẻ tuổi tài cao không cần khiêm tốn như vậy. Dù gì thì ngươi cũng là một luyện đan sư cấp 3 a, chưa nhắc đến có vẻ như kiến thức luyện khí cũng không kém đâu!

- Haha! Đệ tử chỉ biết một ít da lông thôi, khiến trưởng lão chê cười rồi!!

Hai người gặp nhau mà nói chuyện đầy khách khí, Triệu Quân cũng chẳng tỏ vẻ một chút nào là một vị tiền bối, cảm giác như là một vị bạn già hơn. Lão ta thực chất cũng muốn kéo gần quan hệ với Hắc Vũ, tên này là một luyện đan sư cấp 3 nếu có thể gửi lợi ích là rất lớn.

- Rồi! Không biết lão phu giúp gì được cho ngươi đây!!

- Đệ tử muốn tìm nguyên liệu để chữa trị hồn khí, không biết nơi đây có không?

"Hừm!! Chữa trị hồn khí?!! Chẳng lẽ hồn khí của tiểu tử này đã hỏng ở đâu rồi sao, nhưng mà nhìn dáng vẻ này của hần thì chắc hồn khí cũng tổn không nặng lắm" Triệu Quân nhìn qua Hắc Vũ mà suy đoán.

- Được rồi! Ngươi thử triệu hồi nó ra đây cho ta xem tình trạng đã?

Hắc Vũ cũng khần trương mà triệu hồi Hắc Lang Kiếm ra, trên mặt bàn gần đó bỗng chốc xuất hiện một thanh trường kiếm đen tuyền tinh xảo nhưng tiếc rằng thanh kiếm đã bị gãy làm hai. Triệu Lão nhìn thấy thì đứng cả hình, người run run mà quay đầu nhìn về phía Hắc Vũ với vẻ mặt khó tin như đang nhìn tên quái vật!!

Triệu Quân biểu hiện như thế cũng là điều dễ hiểu, vì việc trước mắt quá khó tin rồi.

Thứ nhất là về phẩm cấp của thanh Hắc Lang Kiếm này. Nó đã đạt đến đệ tứ niết. Phẩm cấp của Hồn khí của tu sĩ vốn được chia làm 12 niết. Từ khi đạt Dung Linh tu sĩ sẽ có hồn khí của riêng mình, lúc này thì hồn khí sẽ pà đệ nhất niết còn nếu thiên kiều thì chỉ đến đệ nhị niết là cùng. Từ đó về sau tu sĩ mạnh lên thì hồn khí cũng vậy. Nhất, nhị, tam là hồn khí của Dung Linh kỳ. Tứ, ngũ, lục là Kim Đan kỳ mới đạt được. Thất, bát là Nguyên Anh cao thủ mới có thể với tới. Cửu, thập là Hóa Thân đại tu sĩ. Thập nhất, thập nhị là Luyện Hư đại năng. Còn tu sĩ Toái Hư hồn khí đã được nâng lên một cảnh giới khác rồi. Tên Hắc Vũ này sơ qua mới chỉ có Dung Linh hậu kỳ cùng lắm chỉ đến đệ tam niết hồn khí là cùng, ấy vậy mà thanh kiếm này đã đột phá đến đệ tứ niết sánh ngang tu sĩ Kim Đan sơ kỳ rồi. Phải biết rằng lão này đã tu luyện gần 200 năm mà hồn khí cũng mới đột phá đệ ngũ niết gần chục năm nay thôi. Tên Hắc Vũ này đúng là quái thai. Nhưng dù vậy thì cũng chỉ để Triệu Lão ngạc nhiên một chút là cùng chưa đến nỗi nhìn hần như vậy.

Nguyên nhân chủ yếu cũng là do việc thanh Hắc Lang Kiếm bị gãy làm đôi. Hồn khí gãy làm đôi đó a!!!. Tu sĩ bình thường khi giao đấu hồn khí bị nứt

một chút cũng bị thổ huyết, thức hải nứt rạn, thậm chí là bị điên cũng có thể. Còn tên này thì sao?. Hồn khí gây làm đôi chẳng khác nào tuyên án tử với tu sĩ đồ rồi nhưng tên này vẫn sống sờ sờ khỏe mạnh trước mắt lão đây. Nếu không phải khí tức trên thanh kiếm này toát ra trùng khớp với tên trước mặt lão có khí Triệu Quân đã rút kiếm mà bấm tên đó vào tội lừa lão rồi.

Hắc Vũ đứng một bên thấy biểu hiện của Triệu Quân lòng không khỏi lo lắng "Triệu lão đây là làm sao mà nhìn ta như vậy, chẳng nhẽ Hắc Lang Kiếm không thể chữa trị được nữa" Vì lo lắng nên Hắc Vũ cũng mở lời mà hỏi.

- Triệu trưởng lão có truyện gì sao, Hắc Lang Kiếm của ta chẳng nhẽ không thể chữa trị được?

Nghe thấy Hắc Vũ hỏi thì Triệu Quân mới từ trong kinh nghi mà tỉnh lại.

- À.. à. Thật xin lỗi a với tình trạng này thì lão phu không thể giúp được gì rồi!! - Nói thật thì lão cũng có chút hơi ngượng vì vừa nãy quá xông xáo.

- Thật là không chữa được sao!?! - Hắc Vũ nghe thấy vậy lòng không khỏi nặng trĩu. Tuy nói thời gian hẳn có được Hắc Lang Kiếm không hề dài một năm cũng chưa đến. Nhưng nó như người chiến hữu của hắn. Có nó mà Hắc Vũ mới thoát chết, có nó Hắc Vũ mới mạnh mẽ. Hơn nữa đây còn là thanh kiếm mà Hắc Lang đưa cho hắn. Nhìn thanh kiếm gây đôi Hắc Vũ dường như nghe được tiếng tru dài đau đớn của nó vậy. Hắc Vũ thu lại Hắc Lang Kiếm mà chuyển bị cáo từ rồi đi.

- Ấy khoan đã!! Lão phu không có cách nhưng ta biết một người có khả năng biết cách!! - Triệu lão đang suy tư vò đầu bứt tai về phái Hắc Vũ mà nói ra.

- Là ai vậy!!!?? - Hắc Vũ hơi mất vẻ linh quang nhìn chăm chăm vào Triệu lão mà chờ đáp án.

- Haha xa tận chân trời gần ngay trước mắt!! Người đó hiển nhiên là sư phụ của ngươi rồi.

- Hà??? " Bà sư phụ của ta sao, không nghĩ đến bà cô tham tài này biết nhiều thứ a ". Biết được điều này Hắc Vũ không khỏi ngạc nhiên nhưng ngẫm lại cũng hợp lý, bà sư phụ của hắn dù gì cũng là Nguyên Anh kỳ cao thủ nên hiểu biết chắc cũng nhiều hơn. Thật tiếc rằng trong truyền thừa của Linh Đế lại không hề có đề cập đến việc chữa trị hồn khí bị gây đoạn. Hoặc có thể là tất cả những tên bị như vậy đều không thể sống được mà chữa trị.

Biết được vẫn còn khả năng chữa trị Hắc Lang Kiếm nên tâm tình Hắc Vũ tốt hơn hẳn. Hắc Vũ nán lại mà dạo quanh một vòng ở Khí Pháp Đường nhìn ngó xung quanh. Nơi đây không hổ là bảo khố pháp bảo của Ninh Hải tông. Pháp bảo các loại nhiều vô số kể, còn có của nguyên liệu luyện khí hay quảng thạch nữa. Nhưng dạo hết một vòng Hắc Vũ vẫn chưa thấy được thứ gì vừa mắt.

Không phải pháp bảo ở đây nhiều tích điểm quá hẳn không mua được mà vì không có đồ nào thích hợp cả. Hạ Phẩm pháp bảo thì có vẻ như không hữu hiệu với hắn, trung phẩm pháp bảo tuy chỉ có hơn chục món nhưng cái giá lại quá đắt. Đang định rời đi thì Hắc Vũ để ý thấy một kiện pháp bảo ở góc phòng. Đây là một pháp bảo màu xám tro, hình dạng thon dài, khá giống một chiếc đai lưng. Nó là một kiện trung phẩm pháp bảo nhưng có vẻ gì đó mà bị lãng quên ở chỗ này. Chỉ nhìn qua Hắc Vũ đã có được tất cả thông tin cần có.

《 Thuần Phong Đai 》

Thuộc tính: Phong.

Trang bị giúp tu sĩ tạo ra một lớp cương khí để phòng ngự

Bị động: Chỉ số phòng ngự cơ bản của cương khí:DE 250

Chủ động: Tiêu hao linh lực làm tăng độ cứng của cương khí: DE: 400.《 duy trì 45s 》

Khi lớp cương khí bị đánh phá cần 180s để hồi lại.

Hắc Vũ hai mắt không khỏi sáng lên. Nó có tận DE: 250 a, hơn hẳn chỉ số phòng thủ của hắn gần 100 điểm, mà chưa kể khi kích hoạt thì còn lên tới DE: 400. Với chỉ số này có khi còn đỡ được của một tên Kim Đan sơ kỳ tu sĩ là đằng khác. Thứ này rất hợp với Hắc Vũ hắn a, điều hắn đang thiếu hiện nay chính là thủ đoạn để phòng thủ.

Nhưng nói ra thì cái đai này cũng quá yếu bảo sao chẳng ai trong tông môn mua, đệ tử thì không đủ điểm tích lũy, đối với trưởng lão thì lại vô dụng. Nhưng với Hắc Vũ hắn thì lại thích hợp.

Hắc Vũ càng ngắm càng thích nhưng nhìn lại giá thì hắn cũng ngậm ngùi mà từ bỏ.

25.000 tích điểm.

Số điểm này là nằm trong khả năng của Hắc Vũ nhưng mà nếu mau nó thì hẳn cũng chỉ còn lại có hơn 5000 điểm. Trong khi đó hắn còn muốn đi Vũ Xuân Các kiếm thêm vài thuật pháp đầu, còn đi Đan Đình các nữa.

Triệu Quân ở gần đó thấy Hắc Vũ có ý mà lại thôi, như suy nghĩ điều gì đó linh quang lóe lên. Vội đi đến lấy lên Thuần Phong Đai đi đến chỗ Hắc Vũ.

- Khoan hãy dừng bước!!

- Hừm!! Triệu trưởng lão còn có gì dặn dò sao??

Chỉ thấy Triệu Quân nhanh chóng chạy đến bên hán đặt Thuần Phong Đại vào trong tay Hắc Vũ mà nói.

- Hà hà, suýt nữa thì quên. Tiểu Vũ người được hưởng đặc quyền như một trưởng lão nên khi nhập tông sẽ thu được một trung phẩm pháp bảo. Tiện đây nó là pháp bảo của ngươi.

Cầm Thuần Phong Đại trong tay, Hắc Vũ nhìn ngó một chút rồi lại nhìn Triệu lão đang cố mỉm cười thân thiện với hán. "Ha! Chưa nghe nói sẽ được thưởng pháp bảo a, quá nữa là lão đầu này có ý gì đó khác!?". Nghĩ như vậy nhưng Hắc Vũ cũng không định từ chối. Nhận lấy Thuần Phong Đại cất vào túi trữ vật. Hắc Vũ quay sang cáo từ với Triệu lão mà rời đi.

Nhìn bóng lưng của Hắc Vũ, Triệu Quân không khỏi trầm nghĩ trong lòng.

"Tên tiểu tử này tiền đồ khó mà đo lường được, kết thiện với hán chắc chắn không lỗ".

.....

Rời khỏi Khí Pháp Đường, Hắc Vũ tiện đường đi thẳng đến Đan Đình Các. Hán đang muốn tìm mua một số dược liệu để luyện đan chữa thương đầu. Dù gì thì hán cũng bị thương tổn linh hồn do hồn khí bị gãy a. Tuy may mắn sống sót nhưng thi thoảng thức hải cũng đau như búa bổ. Đáng tiếc là chỗ linh dược kiếm được trong Huyền Vũ Lâm đã bị bà sư phụ kia lấy mất 2/3 rồi. Chỗ đó cũng chẳng có dược thảo nào giúp chữa thương tổn linh hồn cả. Lúc còn ở Huyền Vũ Lâm, Mị Nguyệt cũng từng cố hết sức giúp Hắc Vũ chữa trị nhưng tiếc là không hề có. Nên chỉ có ra ngoại giới mà tìm vậy.

Đan đình các nằm gần Khí Pháp đường nên Hắc Vũ chỉ tốn chưa đến 1 phút đã tới. Ngay từ ngoài cửa hán đã có thể ngửi thấy mùi dược thảo tỏa ra thoang thoảng.

Bên trong Đan đình các thảo dược phải dùng con số hàng nghìn để đo lường. Tất cả đều được phân chia rõ ràng theo từng cấp bậc và chủng loại, một bên khác thì là nơi bán đan dược. Đa số đan dược ở đây đều là đan dược cấp 1 hoặc 2, một số ít là đan dược cấp 3. Đan dược cấp 1, 2 là do chúng đệ tử trong tông luyện chế thành mà đem đến đây bán đổi tích điểm. Đan dược cấp 3 thì hiển nhiên là do Đại trưởng lão luyện chế mà có, giá cả thì cũng đắt đỏ chỉ mấy lão Kim Đan kia mới mua được và cũng chỉ mấy lão kia mới cần đến. Đan Đình các cũng là nơi đặc biệt nhất ở Ninh Hải tông vì nơi này ngoài bán dược thảo và đan dược thì còn đào tạo tu sĩ luyện đan nữa. Số tu sĩ theo học cũng trên cả trăm người. Người mở ra chính là Đại trưởng lão nhưng hầu hết thời gian lão rất bận nên việc này lại được chuyển cho một người đệ tử tâm đắc khác.

Hắc Vũ đi hết một lượt trong đại sảnh, nhìn qua rất nhiều loại thuốc đa số đều là do chúng đệ tử chế ra, nhưng có vẻ như dược hiệu không được tốt lắm. Tuy Hắc Vũ chỉ nhận mình là tay mơ trong việc luyện đan nhưng nhờ nhớ kiến thức từ Linh Đế nên đan dược mà hán chế ra ít nhất cũng có hiệu quả gấp rưỡi, thậm chí có loại còn gấp đôi ko chừng. Hắc Vũ đang có một suy nghĩ liệu hán có nên luyện đan mà đem đến đây bán hay không, dù gì thì với dược hiệu của hán thì chắc chắn sẽ rất đắt hàng, tiện thể hán cũng có thể nâng cao kỹ thuật của mình.

Thu hồi suy tư, Hắc Vũ tiếp tục dạo bước, sau vài vòng lượn quanh thì cuối cùng Hắc Vũ đã mua đủ số linh dược mình cần, hán còn chưa dùng hết 1 nửa số tích điểm của mình nữa là. Qua bên này Hắc Vũ nhận thấy một điều rằng đa số thảo dược trong đây khá quý hiếm, niên đại cũng cao và đa số còn có từ thời thái cổ. Nhưng có vẻ vì vậy mà hiệu quả của bọn chúng không được mọi người hiểu rõ.

Ví dụ như một gốc Thủy Liên Sâm 300 tuổi có thể dùng chế đan dược hồi phục linh lực cấp 3, ấy vậy ở đây lại ghi nó dùng để chế đan dược cấp 2. Giá bán vốn vẹn 200 tích điểm, nếu tính ra thì ít nhất nó cũng đáng giá cả ngàn chứ không ít.

Hay như một quả Toái Thiết Thụ 500 năm tuổi giá có 800 tích điểm trong khi giá trị thực tế có khi gấp hơn chục lần.

.....

Bây giờ Hắc Vũ đã hiểu ra một điều có kiến thức nó quan trọng thế nào. Nhìn chỗ linh dược hán mua được thì ít nhất đã có giá trị cả chục vạn tích điểm rồi. Nhưng mà hán lại chỉ trả vốn vẹn có 12 ngàn tích điểm mà thôi.

Mua xong dược thảo Hắc Vũ đang chuẩn bị rời đi thì bỗng chốc có cả một toán đệ tử nhanh chóng chạy tới, kẻ xô đẩy, người chen chúc.

- Nhanh lên! Nhanh lên! Chúc mừng nhân chuẩn bị lên lớp rồi.

- Ấy da! Tránh đường cho lão tử đi gấp Chúc sư tỷ!

- Đừng có xô đẩy nữa, Á Tên khốn nào sờ mông ta..!?

.....

Hắc Vũ thấy vậy không khỏi thấy lăm lăm mà né sang một bên, đi đến gần tên ở quầy mà thắc mắc:

- Bọn họ đây là làm sao vậy!?

Tên đệ tử kia thấy Hắc Vũ hỏi thì cũng nhiệt tình mà trả lời:

- Ấy! Chắc sư huynh đây là người mới nhập môn phải không?. Không biết là phải rồi.

Nghe thấy thế Hắc Vũ cũng chỉ gật đầu. Tên đệ tử này thấy hắc đoán đúng thì càng hào hứng mà giới thiệu.

- Chuyện này cũng chả có gì lạ. Đám kia chắc chắn là chạy đến lớp của Chúc sư tỷ rồi. Ở Đan Đình các mỗi một tháng lại có một lớp dạy luyện đan của Đại trưởng lão mở ra, nhưng khổ nỗi lão nhân ngẫu nhiên tối mắt tối mũi nên việc này lại được Chúc sư tỷ làm thay. Nhưng cũng thật may là lão nhân gia ngài bạn nên mới có cơ hội mà ngắm mỹ nữ chứ.

Chúc sư tỷ tuy mới nhập tông có mười năm nhưng tu vi đã thần tốc đạt đến Dung Linh đỉnh phong, chắc chỉ chục năm nữa là có thể thành đan. Không chỉ tu vi trác tuyệt mà còn là một đại mỹ nữ, đan thuật hàng thượng thừa là đệ tử tâm đắc của Đại trưởng lão. Nếu nói đan thuật thì chẳng ai trong đám đệ tử Ninh Hải tông hơn nàng cả.

Kể ra thì cũng là điểm phúc bất tận khi được làm ở đây a.

Tên đệ tử này vừa giới thiệu vừa khoe khoang điểm phúc ngắm mỹ nữ của mình.

- Ha!! Mỹ nữ gì chứ!? Như bà la sát thì có!!!

Bỗng phía cửa ra một thanh âm vang lên. Nhìn lại thì ra là một tên thiếu niên khôi ngô. Một thân bạch ý tuấn dật. Khuôn mặt anh tuấn hòa ái, miệng nở một nụ cười thân thiện đang đi đến chỗ Hắc Vũ. Tên đệ tử kia nghe thấy người dám nói xấu nữ thần của mình đang định phản bác lại nhưng thấy rõ người đến thì ngay lập tức mở nụ cười liềm nở mà chào đón.

- Áy da, hóa ra là Chúc sư huynh. Hôm nay huynh lại đến nghe giảng tiếp à!!

- Hừ! Ai thèm nghe bà cô đây giảng bài chứ! Ta đến chỉ là bảo mệnh mà thôi? Này người anh em, ta khuyên cậu một câu. Tốt nhất là nên tránh xa mù sư tử ấy ra không thì có ngày chết không kịp ngáp! - Tên thanh niên quay sang Hắc Vũ làm một giọng khuyên ngăn mà nói.

Tên đệ tử kia thấy vậy cũng cố gắng nói đỡ nữ thần của mình đôi chút.

- Haha! Chúc sư huynh nói quá, sư tỷ về ngoài tuy lạnh lùng đôi chút nhưng nào đến mức đấy!!.

- Hừ!! Người thì biết cái quái gì. Năm ta năm tuổi bị bà cho uống thuốc khiến nằm liệt giường cả nửa tháng, năm 8 tuổi thì bị hôn mê nửa năm. Đến 12 tuổi thì bị bà mang ra làm chuột bạch thử thuốc mỗi ngày. May mà bản đại gia mạng lớn nếu không bây giờ đã thành phế nhân rồi!

Nghe thấy thế tên đệ tử này không biết nói gì nữa, sống lưng đã chảy mồ hôi dòng dòng.

- Haha! Nhưng mà ông trời đúng là có mắt. Bà chị này 10 năm trước gia nhập tông môn đã phải lòng Vân sư huynh nhưng mà thật may rằng theo đuổi 10 năm mà vẫn thất bại. Đúng là đáng đời mà, cầu mong cho thượng thiên làm bà ế cả đời luôn đi. Không thì ai lấy phải cô mà khổ cả đời...Haha!..

Ế!! Tên kia đi đâu rồi??

- Chúc sư huynh! Hắc ta rồi đi từ vừa nãy rồi!!!

- Cái quái gì!! Dám rời đi khi bản thiếu gia chưa nói xong, đáng đánh một trận. Này chắc hẳn người biết hắc tên gì a!? - Tên thiếu niên một vẻ tỏ ra rất hứng, quay sang tên đệ tử kia mà hỏi.

Tên đệ tử hơi nhớ lại đôi chút, mở sổ sách ra tra mà báo:

- À! Hắc tên là Hắc Vũ!

- Hắc Vũ??? Cái tên này nghe quen quen!! - Tên thiếu niên họ Chúc nghe vậy thì không khỏi vuốt vuốt cằm làm bộ suy tư, chỉ một chốc sau hắc không khỏi kinh ngạc lên. " Hắc Vũ!! Tên này không phải tiểu nam nhân của bà già Vũ Diễm Mỹ kia sao. Chắc chắn, tên này cũng không phải dạng thường a, bà chán khó tính nổi tiếng trong tông mà cũng cưa được. Cao tay! cao tay!. Hừm không biết hắc liệu đối phó được bà sư tử nhà mình không nhỉ... "

- CHÚC... HẠO.... QUÂN!!!! - Đang suy nghĩ thì bỗng từ xa vang lên giọng nói đầy sát khí của nữ nhân. Hạo Quân ngay lập tức lạnh cả sống lưng, đầu vã mồ hôi dòng dòng. Người cứng như đá mà từ từ quay người lại, đằng sau hắc bây giờ là một mỹ nữ kiều diễm, toàn thân bốc lửa cuốn hút nhưng về mặt lại đang lạnh tanh, ánh mắt hình lợi kiếm.

- Tỳ.. Có gì từ từ nói, không nên động quyền. Đệ đến muộn là có lý do... A.aaa Đừng đánh mà tỳ, đừng đánh vào mặt, không nên aaaa.!!

Tên đệ tử phía bên kia thì đứng hình không biết nói gì!!

.....

Hắc Vũ sau khi rời Đan Đình Các thì ngay lập tức di chuyển đến Vũ Xuân Các để tìm vũ kỹ và thuật pháp. Hắc bây giờ còn khoảng chừng 2 vạn tích điểm, Hắc Vũ hắc đang suy tính phải kiếm vài vũ kỹ khác cho mình.

" Qua đợt thí luyện vừa rồi chứng minh rằng thuật pháp của ta vô cùng yếu kém, Tấn công thì chỉ có Huyết Hòa quyền và Hắc Lang trảm nhưng nay Hắc Lang Kiếm đã hỏng không thể sử dụng mà huyết hỏa quyền thì lại tự hại bản thân quá nhiều. Di chuyển thì đã có Lang bộ và Mặc Canh lữ, nếu vận dụng tất cả thì có thể ngang tu sĩ Kim Đan nhưng thế vẫn chưa đủ để thoát khỏi hiểm cảnh, nếu kẻ địch không chế được di chuyển của ta thì chỉ có một đường

chết. Ăn thân thì có Âm Áo mê trận khá hiệu dụng nhưng mà vẫn quá phụ thuộc vào tinh thần lực của bản thân. Âm Phân thân thì chỉ có thể đánh lừa những con thú thực chiến vẫn còn quá kém."

Vừa đi Hắc Vũ vừa kiểm kê lại các thuật pháp mà mình có, chẳng mấy chốc đã đến Vũ Xuân Các. Nơi đây có thể coi là một thư viện của của Ninh Hải tông, tính ra có đến cả vạn đầu sách các loại. Nào là trận pháp, nào là vũ kỹ thuật pháp,... Vũ Xuân các được chia làm ba khu vực khác nhau ở ba tầng.

Tầng thứ nhất dành cho đệ tử ngoại môn và nội môn, thường chỉ có những vũ kỹ thuật pháp cấp thấp.

Tầng 2 là chỉ có đệ tử hạch tâm mới được tiếp xúc. Là nơi có của những thuật pháp cấp cao.

Còn tầng thứ 3 sao. Hiển nhiên đó là nơi chứa đựng những cấm thuật bí ẩn. Thậm chí có thể hủy diệt cả một phạm nhân quốc với một đòn. Nơi này chỉ có trưởng lão và tông chủ mới có thể tiếp cận.

Ở tầng 1 ở Vũ Xuân Các lại được chia làm 9 khu vực khác nhau theo từng thuộc tính linh căn.

Tầng hai được chia làm 6 khu vực. 5 khu vực đầu quy định theo Ngũ hành, khu vực thứ 6 là dị ngũ hành. Sở dĩ chỉ chia như vậy vì những đệ tử hạch tâm thường là những đệ tử có từ hai thuộc tính linh căn trở lên. Không thì là những người có thể chất đặc biệt, tư chất trác tuyệt vạn tu sĩ mới có một.

Còn tầng thứ ba thì không ai biết được nó trong thế nào vì chỉ có tông chủ và trưởng lão mới được lên đó, đệ tử không thể tiếp cận vì có trận pháp đặc thù ngăn cản.

Hắc Vũ đi hết cả tầng một, chủ yếu là khu vực của Âm và Hỏa thuộc tính nhưng quả thật không có cái nào thích hợp cả, cơ bản chúng quá yếu không hợp với tình trạng hiện tại của hắn. Thế là Hắc Vũ quyết định đi lên tầng hai.

Ở tầng này có vẻ nhỏ hơn ở dưới và số lượng sách cũng ít hơn nhưng chất lượng thì khỏi cần bàn cãi. Hắc Vũ lại tiếp tục quá trình tìm tòi của mình. Nhưng mà tên tham lam này đang rất khó chịu. Hắn có truyền thừa của Linh Đế a, nhưng mà vị đại đế này chỉ truyền lại cho hắn những kiến thức cơ bản chẳng có một chút thuật pháp hay vũ kỹ nào. Mà đa số kiến thức lại là vô dụng với hắn hiện tại. Kiểm thuật thì quá cao đi hắn lực mãi mới được bộ Uyên Ương kiểm pháp, cấm thuật, họa thuật thì quá vô dụng rồi. Hắn là trẻ mồ côi, ăn mày a lấy đầu ra tâm hồn mà thường thức nghệ thuật. Duy chỉ có kiến thức về luyện đan là hữu hiệu nhất hiện tại. Hắn ước gì lão đại để truyền cho hắn thuật pháp có phải hay hơn không.

Nhưng Hắc Vũ không hề biết rằng mở kiến thức của hắn nhận được chưa đến 1% tổng số tri thức của Linh Đế. Mà việc tiếp nhận nó đã làm hắn hôn mê gần chết rồi. Thuật pháp của Linh Đế còn gấp mấy chục lần chỗ đó. Nếu mà Hắc Vũ khi chỉ là Khai Mạch tầng 1 mà tiếp nhận thì chỉ có nổ não mà đi đời.

Nhưng mà than thì than thở vậy thôi. Trong thâm tâm hắn cũng biết rằng mở kiến thức này là quá quý giá rồi. Một kẻ bị bỏ rơi như hắn có được nó đã là phúc tích từ mấy đời rồi.

Khoảng một nén nhang thời gian trôi qua. Hắc Vũ sau khi đi đi lại lại hết lượt thì cuối cùng cũng tìm được 3 bộ thuật pháp khác nhau. Mỗi bộ cũng tiêu tốn của hắn 3000 tích điểm rồi. Hắc Vũ còn lại hơn vạn điểm, hắn đang định tiến lên tầng thứ 3 nhìn ngó đôi chút. Dù gì thì quyền lợi của hắn cũng như một vị trưởng lão nên hắn cũng có thể tiến đến nhìn ngó một hai. Nếu may mắn có khi kiếm được thuật pháp mạnh mẽ khác thì sao.

Đang định bước đi thì một giọng mỉa mai vang lên phía sau Hắc Vũ.

- Ở đây không phải Hắc Vũ thiên tài của Ninh Hải tông chúng ta hay sao!!.

Hắc Vũ thấy vậy thì cũng quay đầu lại mà nhìn đến. Chỉ thấy đó là một tên thiếu niên khá anh tuấn, mặt mày hơi có chút lưu manh. Gần đó là một tên thiếu niên nho nhã. Hai người này không ai khác chính là Lý Võ Minh và Nhạc Tử Lam. Võ Minh mặt mày đầy sự khinh bỉ mà nhìn Hắc Vũ.

Phải!! Lý Võ Minh khinh bỉ Hắc Vũ. Hai ngày hôm trước khi biết được Hắc Vũ hắn còn coi trọng một hai vì đây là kẻ có được điểm số cao nhất và cả trong trận đánh với Nguyên Anh lão quái nữa. Nhưng tối hôm qua Võ Minh hắn đã biết được thì ra đây chỉ là tên bám váy đàn bà.

Quá đúng rồi còn gì nữa! Tất cả đều là do lên được giường với con điểm kia thôi sao. Tông chủ ưu ái hắn cũng chỉ do con đàn bà kia thôi. Còn đấu với cao thủ Nguyên Anh sao, chẳng phải đây cũng là người quen thôi. Tất cả cũng chỉ là làm màu. Thậm chí hắn còn nghe được từ Phùng thúc rằng điểm số của tên này cũng chỉ là do may mắn. Hừ hóa ra cũng chỉ là kẻ giả dối từ đầu đến chân.

Hắc Vũ bên kia thấy hai người là hoặc cũng chẳng quan tâm nhiều mà quay đầu tiếp tục đi.

Cốc

- Tên bạch kiểm kia bọn đại gia gọi người không nghe thấy à! Đừng tưởng trèo lên giường của con đàn bà mà là ngon!! Cũng chỉ là con kiến hôi

Lý Võ Minh lấy ngay quyển sách cũ trên kệ gần đó mà ném về phía Hắc Vũ. Cũng phải kể rằng tên này ném khá chuẩn, quyển sách lượn một vòng cung thật đẹp mà đập vào đầu Hắc Vũ.

Hắc Vũ đứng lại mà từ từ quay đầu, về mặt lạnh tanh mà nhìn hai kẻ kia.

- Rốt cuộc thì hai người muốn gì!! - Giọng nói của hắn ầm ầm có thể thấy được nộ khí, nhưng may rằng mấy năm ăn mày hắn cũng học được cách nhẫn nhịn xuống.

Nhìn thấy Hắc Vũ quay đầu lại, Lý Võ Minh càng tỏ ra vẻ đắc ý, khinh thường hơn:

- Hừ hiển nhiên là muốn đánh người một trận rồi!!
- Ta không có hứng!! - Nói xong Hắc Vũ lại quay người mà tiếp tục đi.
- Sao há sợ rồi chứ gì. Haha tưởng gì hóa ra cũng chỉ là thằng hèn núp sau một con điểm mà thôi!!
- NGƯỜI NÓI CÁI GÌ!!! - Hắc Vũ ngay tức khắc đã dừng bước, sát khí gợn sóng mà nổi lên, hai mắt đã động sát cơ.

Nhạc Tử Lam thấy vậy thì trong lòng cảm thấy không ổn mà khuyên can

- Lý huynh hay là thôi đi. Dù gì thì hần cũng phải có thực lực mới vào được tông môn chứ.
- Thực lực cái đám chó!!.. Có mà là thằng hèn lên giường đàn bà mà thôi - Lý Võ Minh ngay lập tức mà mắng lại Tử Lam, quay sang Hắc Vũ càng đắc ý hơn mà nói. - Ta nói sai chỗ nào chứ, không phải là con điểm thì là gì, đến cả đệ tử của mình còn quyến rũ mà lên giường. Chắc bị bao nhiêu thằng cười rồi cũng không biết nữa. Haha Có cơ hội có khi ta cũng nên... Ặc
- Cẩn thận! - Nhạc Tử Lam ngay bên cạnh lập tức triệu hồi hồn khí nhưng chưa kịp đã bị kinh lực đánh bay đập vào tường mà thổ huyết.

Chỉ thấy bây giờ Lý Võ Minh đang như con khỉ con bị xách lên. Hắc Vũ bây giờ như một tên sát thần. Toàn bộ mái tóc đã hóa bạc trắng. Hai mắt đỏ như huyết bởi nội hỏa. Bao quay hần là hắc khí nghi ngút. Ần ầm từng tiếng gào thét của ma quỷ. Sát khí của cả trăm con ma thú cấp 4 như ầm ầm như hiện trong đó. Tay phải Hắc Vũ nắm lấy cổ Lý Võ Minh mà giờ cao lên. Võ mình như con chuột con vô sức. Hần có vận hết lực lượng toàn thân mà tránh thoát nhưng bàn tay kia không nhúc nhích một chút nào.

Võ Minh hần là một Dung Linh sơ kỳ sắp lên trung kỳ, ấy vậy mà trước Hắc Vũ lại không thể làm được gì cả. Bỗng tay trái Hắc Vũ từ đâu mà xuất hiện một thanh huyết đao, toàn bộ đều bị bao bởi thứ hắc hỏa lạ kỳ. Chỉ thấy Hắc Vũ dơ đao lên, không có nhiều thời gian mà nghĩ ngợi đã thấy một đao này ngay lập tức mà chém xuống.

Sẽ chết!!

Một đao này Võ Minh hần phải chết không thể nghi ngờ. Chưa bao giờ hần thấy mình gần tử thần như vậy. Không! Tử thần đang ở ngay trước mặt hần.

KEENNGG!!!!

Bỗng cả tầng hai của Vũ Xuân Các bị bao phủ bởi hơi nước trắng xóa. Tiếng kim thiết va chạm vang vọng khắp cả căn phòng rộng lớn. Đám đệ tử phía dưới nhao nhao mà bàn tán, có kẻ tiếc hận vì không thể lên tầng trên. Đàn đàn hơi nước cũng tan đi hết. Lý Võ Minh bây giờ đang sợ hãi mà nhắm chặt hai mắt lại, nhưng cảm thấy lâu như vậy mà thanh huyết đao kia vẫn chưa chém xuống lấy làm lạ, hần cố gắng từ từ mà mở mắt ra.

Vừa mở mắt đã bị cảnh tượng hù vờ mặt. Chỉ thấy lưỡi đao sắc bén chỉ cách yết hầu hần có vài phân. Lưỡi đao lấp lóe sát cơ đã bị chặn lại bởi một thanh trường kiếm màu lam sắc từ lúc nào. Bên tay hần bỗng vang lên một giọng nói ôn hòa.

- Hắc huynh có việc gì cứ từ từ mà nói, không nên động đao kiếm như vậy.

Chủ thấy người huy kiếm là một thiếu niên vẻ mặt hiền hòa nho nhã, một thân y phục hoàng kim, hai tay đang nắm chặt thanh trường kiếm mà đón đỡ một đao bổ xuống của Hắc Vũ. Trên trán vẫn còn vương lấm tấm vài giọt mồ hôi chứng tỏ một đao này cũng khiến thiếu niên tốn không ít sức lực.

Hắc Vũ nhìn người thiếu niên này không nói gì. Cả ba cứ giữ như vậy một lúc, cuối cùng Hắc Vũ cũng thu hồn khí của mình lại, ném tên Lý Võ Minh đập vào tường gần đó. Giải trừ mà hóa mà quay người bước đi không nói một câu gì chỉ để lại một ánh mắt đầy sát khí mà nhìn Lý Võ Minh đang chật vật trên sàn nhà.

Hắc Vũ đi qua mà nhặt cuốn sách cũ rơi trên nền, quyền sách mà Lý Võ Minh đã dùng đơ ném hần. Ngắm nghía một chút Hắc Vũ quyết định mang nó đi theo. Bước một mạch lên lầu 3 của Vũ Xuân Các.

Vân Thanh Phong bên kia thấy thế cũng không thấy khos chịu mà nhiều hơn là vẻ thương thức. Sau đó chuyển hướng đi đến gần chỗ Võ Minh mà nói.

- Rút kinh nghiệm lần sau! Hần không phải người nên trêu chọc, lần này may mắn ta đến kịp, lần sau thì chưa chắc được!

Nói xong từ đó thì Vân Thanh Phong cũng quay người mà đi. Đám đệ tử phía dưới lầu một thì thắc mắc không biết có chuyện gì xảy ra trên đấy nữa. Thấy Vân Thanh Phong đi xuống thì cũng chỉ biết tránh đường bàn tán ro nhỏ, không ai dám hỏi có chuyện gì cả.

Ra khỏi Vũ Xuân Các, nhìn vào đôi bàn tay vẫn còn hơi run run của mình, Vân Thanh Phong trong mắt càng nhiều hơn chiến ý và chờ mong.

....

Lý Võ Minh bên kia thì nắm chặt hai tay, hai hàm răng nghiến lại, ánh mắt giận dữ, oán độc nhìn phía hai người kia rồi đi. Không nói không rằng đứng dậy chỉnh lý quần áo rồi cũng rời khỏi.

.....

Hắc Vũ tuy đã rời khỏi nhưng tâm trạng của hắn không hề tốt chút nào.

Cuộc sống trước của hắn là chuỗi ngày cô độc, lang thang. Hắn bị ghét bỏ còn hơn cả rác thải nên những lời sỉ nhục hắn chẳng khác gì đàn gảy tai trâu. Bị nhục mạ, khinh bỉ có thể đối với người khác là sự khó chịu không thể chấp nhận được vì bọn họ cảm thấy lòng tự tôn của mình bị chà đạp. Nhưng đối với Hắc Vũ hắn thì không, làm kẻ lang thang lâu như vậy, lòng tự tôn chẳng là gì với hắn cả. Tự tôn sao, nó có giúp hắn có được cái ăn không, nó có giúp hắn sống tiếp được không, giúp hắn được mọi người chấp nhận không.

KHÔNG!!

Tự tôn của hắn được cái gì chứ khi những kẻ khác vẫn khinh bỉ, xa lánh hắn. Hắn cần sống chứ không cần sự đánh giá của kẻ khác. Vì vậy bọn chúng có nói gì có làm gì thì hắn cũng mặc kệ. Nhưng rỗng cũng có vậy ngược hướng chỉ con người, phàm là người thì đều có giới hạn của mình. Và giới hạn của Hắc Vũ chính là các năng.

Hắn không cần tự tôn không có nghĩa là nữ nhân có thể mặc ai nói gì cũng được. Các nàng là thê tử của hắn, là điều quan trọng nhất với hắn. Sự tôn nghiêm của các nàng không phải thứ kẻ khác có thể xem thường. Các nàng không phải người mà kẻ khác có thể làm hại. Nguyên Anh lão quái thương tôn các nàng Hắc Vũ hắn sẵn sàng chữa kiếm chỉ Nguyên Anh. Hóa Thân lão quái khinh bỉ các nàng, hắn sẵn sàng vác đao mà chém. Thậm chí thượng tiên thương tôn, hắn sẵn sàng lao đến mà chiến. Các nàng là bảo vật là món quà cuộc đời này cho hắn. Không ai có thể khinh nhờn, không kẻ nào có thể thương tổn. Trường sinh cũng không bằng các nàng, mạng sống của hắn chỉ vì bảo tồn nụ cười của chúng nữ.

...

Hắc Vũ mang theo tâm trạng khó chịu mà tiến đến tầng 3 của Vũ Xuân Các. Quả như hắn nghĩ, Hắc Vũ hắn có thể lên được tầng này.

Chỉ thấy lầu 3 là một căn phòng khá kín, gần như được phong tỏa với thế giới bên ngoài. Phòng chỉ rộng không quá 100 mét vuông. Trong phòng có 4 kệ sách, trên tường thì treo những bức tranh hoặc những đồ án kỳ lạ. Mỗi kệ chỉ có hai tầng, mỗi tầng chỉ lác đác vài quyển sách nhưng quyển nào quyển lấy cũng đều có vẻ khá cũ nát, hiển nhiên là có tuổi đời rất lâu rồi.

Vừa vào trong này Hắc Vũ không khỏi ngoài ý muốn. Trong phòng này còn có người khác. Người vào được phòng này rất ít. Khí tức người này cũng khác lạ không phải bà sư phụ kia rồi chắc chỉ là một trong những trưởng lão.

Chỉ thấy người đó đang tiến lại gần phía Hắc Vũ. Đây là một nữ nhân, một nữ nhân mang trên mình vẻ thành thực quyến rũ. Cả người tỏa ra mị lực khó cưỡng. Ghò ngực lác lác theo từng bước đi, chiếc eo mảnh khảnh. Đặc biệt là mái tóc dài màu đen tuyền. Ánh mắt ướt át, cặp môi đỏ mọng, hơi thở đầy vẻ xuân tình.

Hắc Vũ nhìn thấy mà không khỏi lộ ra kinh ngạc. Hắn biết người đến là ai. Ngày hôm qua khi bị triệu kiến đến đại diện thì hắn cũng đã nhận biết qua. Nàng chính là Âm Nhan - trưởng lão của Ninh Hải tông. Nàng là người hắn có ấn tượng nhất trong đám trưởng lão, sở dĩ như vậy không phải vì sắc đẹp của nàng mà là vì mái tóc. Mái tóc nàng cũng là màu đen giống hắn. Nàng này là người đầu tiên mà hắn nhìn thấy cũng có mái tóc màu đen. Mị Nguyệt cũng có tóc màu đen nhưng nàng là ma tộc a.

Hắc Vũ nhìn vào thông tin của nàng cũng biết nàng mang thuộc tính Âm giống hắn nhưng so gia thì người mang thuộc tính Âm khá ít ở đây a. Nếu không thì hắn hẳn phải gặp nhiều người có mái tóc màu đen khác rồi.

- Đệ tử Hắc Vũ ra mắt Âm Trưởng lão - Hắc Vũ thấy nữ nhân đến gần thì chấp tay cúi đầu mà chào hỏi. Dù gì thì hắn vẫn là một đệ tử mà.

Âm Nhan thì phía kia dưới hai mắt khó thể thấy được lóe lên một đường tinh quang. Mọi ngọc nhẹ nhàng thả ra hương thơm mê người mà nói.

- Thì ra là Tiểu Hắc a! Làm ta tưởng ai đâu. Không biết con gió nào đưa tiểu Hắc nhà ta đến đây! - Vừa mở miệng Âm Nhan đã ngay lập tức gọi Hắc Vũ một cách thân mật.

Có thể do có cùng màu tóc, Hắc Vũ như gặp được đồng loại của mình nên Hắc Vũ cũng không phản cảm lắm khi nàng gọi như vậy.

- Đệ tử chẳng qua chỉ là hiếu kỳ nên mới tới đây thôi. Còn trưởng lão đâu!!

- Hìhì! Ngươi là người trẻ tuổi nên hiếu kỳ cũng phải thôi. Ta đây cũng đang nghiên cứu một cuốn cổ thư nếu ngươi có hứng thú - Cổ thư sao??? Hắn là một bảo vật đi. Được chiêm ngưỡng nó là vinh dự của đệ tử rồi.

Thế là hai người một trước một sau đi đến phía một chiếc bàn gần đó. Trên bàn đặt giải một tấm da thuộc cũ nát, dài chừng mét, rộng 40 phân được trải rộng trên bàn. Tấm cổ thư này ravhs rui vô cùng hẳn nó đã bị tuế nguyệt bào mòn cả vài nghìn năm không chừng. Nhưng may mắn chỉ phần ngoài bị hỏng, còn phần nội dung chính thì vẫn còn khá đầy đủ. Ban đầu nhìn vào tấm cổ thư Hắc Vũ không khỏi ngạc nhiên, tấm cổ thư này được viết bằng ngôn rất cổ rồi. Nếu nhìn kĩ thì có vẻ khá giống với chữ viết trong cuốn sách mà Mộc Hân đưa cho hắn. Nhưng nếu nhìn kỹ thì có sự khác biệt không hề nhỏ. Chữ viết trên tấm cổ thư này giống một dạng chữ tượng hình hơn. Thậm chí còn có cả vài hình tiểu động vật nữa.

Âm Nhan thấy Hắc Vũ nhìn chăm chú, ánh mắt không khỏi động dung. "Chẳng lẽ tên tiểu tử này lại đọc hiểu thần ngữ". Âm Nhan là gián điệp nằm vùng được Ngạo Sơn tông gài vào đây gần trăm năm trước. Khi ấy nàng mới chỉ có tu vi Dung Linh trung kỳ được nhập tông làm nội môn đệ tử sau được thăng làm đệ tử hạch tâm. Chỉ khoảng 40 năm sau đã lên nắm chức trưởng lão. Nàng tại vị chức trưởng lão này nắm chức trưởng lão khi đó Mộc Đàm

còn chưa tại vị. Chỉ tốn 40 tu từ Dung Linh trung kỳ đến Kim Đan, tư chất của Âm Nhan là vô cùng hiếm thấy, một phần cũng là do thể chất đặc biệt của nàng mà có. Không chỉ tư chất tuyệt vời, nàng còn có khả năng thiên phú "Thông Hiểu Thần Ngữ". Thần ngữ là ngôn ngữ cổ xưa vô cùng của một tộc lâu đời - Cổ Thần bộ tộc. Với tu vi Kim Đan vừa mình nàng chỉ biết sơ qua đây là một tộc đàn có từ rất lâu trước kia nhưng nay đã bị tuế nguyệt vùi lấp, thông tin về nó chỉ những tu sĩ Nguyên Anh, Hóa Thân trở lên mới biết đôi chút.

Nàng có thiên phú "Thông Hiểu Thần Ngữ" nhưng không có nghĩa là vừa nhìn nàng đã đọc hiểu nó mà chẳng qua nàng hiểu và biết cách giải mã ngôn ngữ này mà thôi. Tầm cổ thư này nàng đã nghiên cứu từ khá lâu trước kia. Do trong tông không ai hiểu biết loại chữ này nên cũng chỉ có mình nàng sờ đến nó. Nghiên cứu Cổ thư cũng là một thú vui nho nhỏ của Âm Nhan nàng.

Suy đoán của Âm Nhan là khá chuẩn xác. Hắc Vũ hắc có khả năng đọc hiểu Thần ngữ. Điều này thì đều là công của tri thức hắc tiếp nhận từ Linh Đế. Ít ra thì vị Đại Đế này hiểu và biết cách đọc để giải mã nó. Thần ngữ không phải thứ ngôn ngữ dễ dàng. Để đọc hiểu được một chữ trong đó cũng phải mất cả tá thời gian. (Các bác cứ tưởng tượng mỗi chữ như giải bài toán tổ hợp xác suất, hay tích phân, vi phân các kiểu vậy. Mỗi tội là toán cấp quốc gia).

Hắc Vũ càng nhìn càng xuất thần hơn.

- E Hem!!! - Âm Nhan bên cạnh hắc ho khan một tiếng đánh thức hắc.

Hắc Vũ không khỏi khó xử mà gãi gãi đầu.

- Xin lỗi Âm Trường lão, đệ tử sợ quá!!.

- Hìhì! Ta không có vấn đề gì. Nhưng ta thắc mắc đôi chút, hình như ngươi xem hiểu nó sao!! - Âm Nhan nhìn Hắc Vũ với ánh mắt đầy vẻ chờ mong

Thấy mỹ nhân trước mặt nhìn như vậy Hắc Vũ không khỏi hơi ngại mà đáp:

- Làm trưởng lão chê cười rồi, đệ tử chẳng qua là tài mọn xem hiểu đôi chút.

- Thật hay quá, hay là ngươi nếu dành đến đây nghiên cứu nó cùng ta a. - Âm Nhan nghe thấy vậy mà vui mừng quá đỗi như vớ được chí bảo. Phải biết rằng nghiên cứu Thần ngữ là sở thích đặc biệt của nàng a. Nhưng mà sống gần 200 năm rồi nhưng nàng chưa gặp được người có khả năng như nàng bảo sao không vui cho được.

Thấy mỹ nữ trước mặt nhiệt tình như vậy Hắc Vũ không khỏi gật đầu đồng ý. Tuy vậy nhưng Âm Nhan vẫn không buông tha hắc mà lôi kéo hắc cả ngày cùng nàng giải mã cổ thư.

Thế là thời gian còn lại của Hắc Vũ bị Âm Nhan giữ lại cho đến tối mới được thả về. Trong thời gian đó thì thoảng hai người không tránh được một chút ám muội nhưng đặc biệt là do Âm Nhan chủ động mà tạo lên.

Hắc Vũ lại từ từ mà đi dạo về đông phủ của Diễm My

.....

Tác đang viết tích đề li xì quà tết nên có gì thì ta xin lỗi trước.

Ta cần thêm ý kiến về việc nên buff gì cho Hắc Vũ đây. Nên nhớ là tạm thời có 3 cuốn để buff nha.

Thank các độc giả nhiều. Tác xin ghi nhận ý kiến đóng góp của các bác

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Quyết tâm

Hắc Vũ lững thững đi một mình trên đường lớn. Thực ra nếu hắc phi hành thì chỉ một chốc là về đến động phủ của Diễm My nhưng bây giờ hắc có rất nhiều điều cần suy nghĩ nên tạm bỏ là lựa chọn thích hợp nhất.

Quãng đường từ Vũ Xuân Các về đến động phủ của Diễm My nếu phi hành có khi chỉ tốn hai, ba phút nhưng Hắc Vũ hắc đi bộ nên hơn nửa tiếng đồng hồ. Động phủ của Diễm My khá rộng rãi. Gồm một nhà chính nằm ngang, một dãy phòng đặt dọc bên phải nó. Còn bên trái thì lại được trồng cả một vườn hoa.

Vườn hoa được trồng và chăm chút rất cẩn thận, nhìn sơ qua có khoảng 10 loại hoa khác nhau được nàng phối hợp một cách đẹp đẽ. Hoa Hồng Vũ đỏ rực, hoa Thủy Tiên màu lam thanh nhã, hoa Tử Quỳnh màu tím thanh nhã,... Bọn chúng nở rộ đầy sức sống vươn từng cách hoa đón lấy ánh trăng chiếu rọi, như những nàng tiên nhỏ bé nô đùa.

Đặc biệt rằng tất cả bọn chúng đều chỉ là những loài hoa bình thường, chẳng phải những loài linh hoa, tiên hoa gì cả. Nếu nói ra thì hẳn rất nhiều người sẽ buồn cười chết mất. Tu sĩ vốn đã vượt lên trên thường nhân. Những loài phàm hoa này chẳng là cái gì trong mắt họ cả. Chúng chỉ ngăn ngại sớm nở tối tàn. Hương thơm cũng chẳng có gì đặc biệt nhiều. Tác dụng thì chẳng có gì. Nói chung là chúng vô dụng trong mắt tu sĩ. Bọn họ trông chỉ có những loài linh hoa diệu được, đầu đêm xía đến thứ này cơ chứ. Ấy vậy mà vị trưởng lão tiểu My lại cất công trồng cả một vườn hoa như vậy đây.

.....

Hắc Vũ bước tiếp về phía nhà chính, căn phòng khách vẫn còn sáng đèn, không cần dùng thần niệm Hắc Vũ vẫn luôn biết rằng có một người con gái đang chờ hắn ở nơi đó. Hắc Vũ nhẹ nhàng đẩy ra cánh cửa.

Giữa căn phòng là một bàn uống trà nho nhỏ nhưng bên cạnh đó đang có một mỹ nữ đang nằm ngủ say xưa trên đó. Một thân hồng y rực rỡ, khuôn mặt xinh đẹp vô ngần. Trước mắt mọi người vẫn luôn một mực lạnh lùng uy nghiêm, nhưng bây giờ chẳng khác gì một thiếu nữ ngày thơ không nhiễm bụi trần. Còn đâu nét thành thực một lão quái Kim Đan kỳ, đây rõ ràng chỉ một người con gái dịu hiền, một thê tử ngóng chờ phu quân của mình.

Hắc Vũ đi đến rất nhẹ nhàng, uyển chuyển mà tiến đến bế Diễm My dậy, như cảm nhận được lồng ngực của tình lang, khoe miệng nàng không khỏi treo nụ cười mím hạnh phúc. Hắc Vũ đưa nàng đến nằm trên giường, rồi nhẹ nhàng rời đi. Nhìn kiều thể đang say giấc suy nghĩ của Hắc Vũ không khỏi càng bay xa.

Hắn bây giờ cảm thấy thời gian trôi qua thật là nhanh, dẫu gì tên tu sĩ nào cũng thấy vậy không chỉ một mình hắn. Nhưng điều khác biệt là những tu sĩ kia cảm thấy nó trôi nhanh vì bọn hắn dành rất nhiều thời gian để mà tu luyện. Còn với Hắc Vũ thì đó là những kỷ niệm.

Nhớ lại gần bốn năm trước, đêm mưa đình mệnh đó. Hắn cứ ngỡ rằng mình sẽ chết như vậy nhưng thật may rằng hắn đã được các nàng cứu sống. Hắn báai nàng làm sư phụ vì muốn mạnh mẽ để có thể sống tiếp. Nhưng hắn sống tiếp để làm gì chứ. Hắn như lạc trong mê cung không lối thoát. Hắn bắt đầu nhắm mắt hận thù. Hắn muốn mạnh mẽ để trả thù. Hắc Vũ hắn tự nhận mình không phải một người tốt gì?

Ha!! Nếu là người tốt thì hắn đã chết dói từ lâu rồi. Nhưng ít nhất hắn vẫn luôn cố gắng tránh đi phiền phức. Tuy sống như vậy nhưng không phải ai cũng xa lánh đánh đập hắn. Đôi khi có vài đứa trẻ ngày thơ đến gần hắn mà nhìn ánh mắt quan tâm. Nhưng cũng chẳng được bao lâu, thời gian trôi qua nó lại biến thành sự sợ hãi, lòng ghét bỏ. Thì ra chúng chỉ quan tâm hắn vì chúng ngày thơ mà thôi. Khi bọn trẻ lớn dần, chúng sẽ được cha mẹ rót vào đầu rất nhiều thứ, hiểu biết và rồi sẽ ghét bỏ hắn thôi.

Hắn cũng chẳng trách cứ làm gì, vì đối với hắn nó vẫn vậy mà. Nhưng có lúc hắn lại thắc mắc " Lòng người thay đổi dễ dàng vậy sao ".

Hắn không biết câu trả lời, và hắn cũng không muốn biết. Nhưng hắn cảm thấy được một điều: Hắn đã thay đổi. Nụ cười của nàng như liều thần dược cứu rỗi hắn. Dần dần hận thù tan biến, thay vào đó là hình bóng của nàng.

Nhưng tạo hóa trêu người. Hạnh phúc của hắn liệu có dài lâu. Mạng sống của hắn liệu có bao nhiêu. Hắn còn được bao ngày nữa nhìn thấy nụ cười của nàng chứ.

.....

Hắc Vũ cứ suy nghĩ vu vơ mà cầm trên tay quyển sách cũ.

Đây chính là quyển Cổ Ma Thuật mà Mộc Đàm đưa cho hắn. Nhưng mà Hắc Vũ cũng không đặt hi vọng gì nhiều vào nó. Nếu chỉ là ma khí bình thường thì có khi còn được. Nhưng triệu chứng của hắn bình thường mới là lạ. Mị Nguyệt cũng từng xem qua cho hắn mà xuýt chết. Phải biết rằng nàng là Toái Hư lão quái a, còn đến cả Cốt Hoàng cũng bị nó giết thì một thuật như này làm sao mà khu trừ được. Nhưng thôi dù gì có còn hơn không.

Hắc Vũ bắt đầu ngồi khoanh chân giữa phòng mà bắt đầu thi thuật.....

Hai giờ trôi qua, Hắc Vũ ngừng vận công, nhìn cái bình nhỏ rỗng tuếch bên cạnh mà không khỏi thờ dãi.

Quả đúng như hắn suy đoán, Ma khí này không dễ khu trừ như vậy. Hai giờ vận công, nuốt hết chỗ đan dược kia nhưng chẳng có tí ma khí nào dù chỉ là một tia bị hắn khu trừ ra khỏi cơ thể.

Tuy nhiên không phải là vô ích. Ít nhất thì quá trình ma hóa bị làm chậm lại đến 1 năm sau. Xem ra là cũng đủ thời gian cho kỳ thi.

.....

Đặt việc ma hóa sang một bên. Hắc Vũ lấy ra hắc đỉnh của mình. Bây giờ là tiến hành luyện đan chữa thương bởi bỏ thân thể a. Người ngoài nhìn hắn bình thường nhưng hắn dù sao vẫn là thương binh a.

Lấy ra những dược thảo mà hôm nay đổi được. Hắc Vũ từ từ cho chúng vào trong đỉnh. Sau đó lại đưa vào đó một đoàn hắc hỏa. Chỉ thấy cả cho linh dược bị cho vào tự thành một cuộn. Hắc Vũ không ngừng độ linh lực vào đè nén chúng. Dần dần từ một mớ linh dược hỗn độn to bằng nắm tay chúng bắt đầu nhỏ dần. Thần kỳ là không có tí dược liệu nào bị bay ra ngoài cả.

Mớ linh dược kia như bị xay nhuyễn thành linh dịch đặc xệt. Các loại linh dịch từ từ hòa quyện với nhau cho đến khi thành một màu thống nhất. Tiếp tục Hắc Vũ lại cho tiếp vào hắc hỏa vào. Chỉ thấy lần này hắc hỏa như một màng bọc xung quanh viên đan dược đang dần thành hình.

Qua hơn chục phút, cuối cùng viên đan dược cũng được hoàn thành. Thu lấy đan dược mà cất vào trong chiếc bình nhỏ.

Hắc Vũ lại tiếp tục cho linh được vào mà tiếp tục luyện đan. Cứ như vậy, lại qua hai giờ chỗ linh được mua về cũng được luyện chế hết thành đan được.

....

Hắc Vũ dọn dẹp sơ qua căn phòng, rồi lại tiếp tục mà khoanh chân tu luyện. Lấy ra ba cuốn sách mà đặt trước mắt. Đây là 3 pháp thuật, vũ kỹ hắn lấy được hôm nay. Gồm một hỏa thuật. Một ám vũ kỹ và một bộ thân pháp.

Nhờ có cái hệ thống khó hiểu trong đầu mà việc luyện tập chúng dễ dàng phần nào. Chẳng mấy chốc mà hắn đã học được hết tất cả.

《Phân Ngọc Hỏa quyết》

- Thuộc tính: Hỏa.

- Là hỏa quyết mạnh mẽ gồm 9 tầng. Đốt phá mỗi tầng thì hỏa công càng mạnh, tự thân linh căn hỏa thuộc tính cũng tăng theo. Cần hấp thụ linh hỏa để tu luyện tăng uy lực.

- Tầng 1. - Tiến độ 1%

- Nội tại: tăng uy lực của hỏa công tự thân và khả năng kháng hỏa, thủy: 10%

- Kỹ năng 1: Hỏa Hải (quần công). Dẫn hỏa xuất thân gây sát thương phạm vi rộng.

Phạm Vi: 10m

Tiêu hao: 50 AP

- Kỹ năng 2: Hỏa Linh Đan (Đan đầu). Tự hỏa tại đầu ngón tay thành hỏa cầu. Phóng thích gây sát thương. Có thể vận sức tăng kích cỡ và sát thương.

Thời gian vận sức: 0s - 3s

Tiêu hao: 1AP - 15 AP.

《Âm Ma Vong》

- Kỹ năng 1: Tự thân phát động ám thuộc tính làm che tầm nhìn của đối thủ

- Kỹ năng 2: Tích tụ linh lực tạo ma vong khổng lồ di chuyển. Thời gia khổng lồ tùy vào tu vi đối phương.

- Kỹ năng 3: Dịch chuyển đến một vùng bóng tối trong bán kính 30m. Sau khi di chuyển tự thân công kích tăng 10%. duy trì 1s

Tiêu hao: 30 AP

《Phi Vũ Dạ Hành thân pháp》

Thuộc tính Âm

Cả bộ gồm 5 tầng: tu luyện thân pháp làm tăng tốc độ và khả năng né tránh. Luyện đến tầng cao nhất thân pháp như ma quỷ, dạ hành nhất niệm. Công kích xuyên qua cơ thể như hư vô.

Tầng 1 - Tiến độ 1% (Tăng nhờ luyện tập, đốt phá cần một số điều kiện)

Nội tại: Dạ hành: di chuyển trong đêm tăng 10% tốc độ.

Kỹ năng: Phi Vũ: Di chuyển tức thời đến vị trí bất kì trong phạm vi 10m, sau khi thực hiện SP và DE tăng 15%. duy trì 3s.

.....

Nhìn tổng thể thì cả ba bộ thuật pháp này có đủ công thủ song toàn. Tấn công đã có hỏa đan, hỏa hải. Phòng thủ có Phi vũ thân pháp, chiến đấu thì Âm Ma Vong là rất tuyệt. Thậm chí còn có khả năng bảo mệnh chạy trốn nữa. Sơ qua nếu kết hợp thuần thục thì khả năng của hắn càng cao được rất nhiều. Có khi đấu được Dung Linh đỉnh phong tu sĩ. Thậm chí có thể ngăn cản hoặc chạy trốn Kim Đan sơ kỳ lão quái.

Tuy nhiên học thì học nhưng hắn lại chưa thi triển lần nào. Vẫn cần một khoảng thời gian để tập luyện a, không thì cũng chỉ là vô dụng. Chẳng khác nào tên nhóc con nhật được pháp bảo nhưng không biết dùng thành ra cũng chỉ là đồ trang trí mà thôi.

Luyện xong ba bộ thuật pháp, Hắc Vũ lại từ không gian lấy ra một quyển sách khá là cũ nát. Quyển sách khá dày, bìa sách đã hỏng hết không còn nhìn rõ tên. Cả quyển sách có duy nhất một chữ ở ngay trang đầu tiên.

"MA "

Chỉ một chữ mà làm Hắc Vũ hấn cảm giác như thiên địa, sơn hà. Một chữ ma như trùng thiên sát khí. Cảm tưởng rằng chủ nhân chữ viết này chỉ cần một ý niệm cũng đủ để diệt giới. Thậm chí nó còn ẩn chứa ma khí kinh khủng khiến ma khí trong người hấn sao động không ngừng như sợ sệt bởi thứ gì đó cường đại. Phải biết rằng ma khí trong người hấn không phải thứ bình thường. Một cường giả như Mị Nguyệt cũng phải kiêng kỵ nó mấy phần.

Không thể tưởng tượng được người viết ra một chữ này có tu vi gì nữa.

Nhưng không chỉ vậy, một chữ này dường như mang một ý cảnh vô biên nào đó mà hấn không hiểu nổi. Quyền sách này vô cùng đáng giá.

Tuy vậy có vẻ như người trong Ninh Hải tông không chú trọng đến nó lắm. Thậm chí thủ các ở quầy còn dùng ánh mắt như nhìn kẻ thần kinh khi hấn đòi quyền sách này nữa mà.

Hắc Vũ cẩn thận mà ngắm nghía một lượt rồi lại cất vào túi trữ vật. Bỗng Hắc Vũ lại im lặng mà suy tư lên.

Hôm nay Hắc Vũ gặp phải Âm Nhan, hấn khá ngạc nhiên khi biết nàng ta có thể nghiên cứu thần ngữ. Vì như Linh Đế thì cũng chỉ có đủ kiến thức cơ bản để dịch và đọc. Mà lão giả này có từ thời thái cổ nữa cơ mà. Nhưng điều hấn ngạc nhiên hơn cả là nàng ta thì triển mê hoặc với hấn.

Phải! Nàng ta mê hoặc hấn, Hắc Vũ không biết tại sao lại như vậy nhưng cũng cố giả vờ rằng mình đã bị nàng ta động tâm. Thậm chí có vài bận Âm Nhan cố ý quyến rũ hấn, Hắc Vũ cũng cố tỏ ra mình bị mê hoặc mà táy máy đôi chút. Hắc Vũ còn cảm nhận được tia âm tà ma khí nhỏ nhoi toát ra trong người của âm nhân. Ma khí này dường như bị che giấu rất kỹ, nhưng không qua được Hắc Vũ.

Phải biết rằng cảm giác với ma khí của Hắc Vũ bây giờ là vô cùng linh mãnh. Ma khí này không phải bên ngoài mà dường như là do công pháp tu luyện mà sản sinh ra. Thậm chí có vẻ như tồn tại rất lâu rồi.

Đường đường là một trưởng lão tông môn chính phái mà tu công pháp có ma khí toát ra. Âm Nhan này hấn có vấn đề.

Tuy hấn cảm nhận được như vậy nhưng người khác chưa chắc mà hấn còn là người mới nữa nên việc khám phá bí mật của nàng ta là khó khăn vô cùng. Thôi thì bình đến tướng chặn vậy. Thân phận của nàng ta tạm thời cứ để sang một bên khác đi.

Dẫu vậy vẫn còn một người khác nữa khiến hấn phải suy tư. Đó là Lý Võ Minh.

Hấn suy tư không phải vì thân phận hay thực lực của hấn. Tên công tử kiêu ngạo này mới có tu vi Dung Linh sơ kỳ, sắp lên trung kỳ nhưng chỉ số khá thấp, có khi hơn nửa của hấn một chút. Thậm chí Hắc Vũ còn cảm giác được công pháp hấn tu luyện có vấn đề, nếu theo kiểu này thì cao nhất cũng chỉ là một tên Kim Đan đỉnh phong mà thôi. Kẻ như tên này Hắc Vũ hấn không ưu chút nào cả.

Từ biểu cảm, cách đi đứng, giọng điệu đều toát ra cỗ ngạt khí nhưng là khinh thường kẻ khác mà có. Nhìn Lý Võ Minh chẳng khác nào Hắc Vũ nhìn Hãn Sinh cả. Nhưng tên khôn kiếp này dám nhục mạ nàng. Hấn dám xúc phạm đến nàng. Nếu không phải hấn số may thì có khi một đao đó đã tiễn Võ Minh ra đi rồi.

Nhưng Lý Võ Minh hấn đâu phải là người duy nhất đâu. Ở Ninh Hải tông rộng lớn này có khi đến mấy trăm người nghĩ như vậy. Hắc Vũ không thể ngày nào cũng vác đao chém người được. Bây giờ hấn mới thấy mình ngây thơ thế nào. Khi đến với Diễm My hấn nào có nghĩ nhiều như vậy. Ban đầu hấn coi nàng là một người sư phụ nhưng dần dần chẳng biết từ lúc nào hấn đã coi nàng là một người con gái bình thường. Người con gái mà hấn muốn thương yêu, muốn dang rộng vòng tay mà ôm nàng vào lòng. Và hấn đã thực hiện được nhưng mọi vật đều có cái giá của nó để đánh đổi.

Nàng phải chịu ánh mắt soi mói của kẻ khác. Hấn và Diễm My vốn là sư đồ mà lại kết phu thê. Điều này là sự cấm kỵ tại xã hội này, thậm chí ở Ninh Hải tông một đại tông môn chính phái này thì càng tối kỵ. Mà quan hệ của hai người hầu như tất cả đều đã biết tất cả. Có người ca tụng cảm thông thì ắt có kẻ khinh thường dè bỉu.

Hắc Vũ thì bị coi như tên dâm đồ dám đánh chủ ý với cả sư phụ mình. Có khi là tên tiểu bạch kiểm núp vánh đàn bà. Nhưng người bị công kích nhiều nhất lại là Diễm My. Nàng là trưởng lão của Ninh Hải tông nhưng do tính cách lạnh lùng nóng tính mà gây thù không ít đệ tử. Có kẻ gọi nàng dâm phụ giả danh thanh cao. Hay dâm nữ dụ dỗ đệ tử,... Rất nhiều cách gọi dâm tục khác.

Miệng lưỡi người đời là vậy. Hấn không thể nào ngăn cấm bọn họ nói chuyện được. Nhưng hấn có thể thay đổi cách họ phát ngôn a. Khi hấn mãnh mẽ thì còn kẻ nào dám nói nữa chứ. Thậm chí là ca tụng hấn. Kẻ nào dám nhục mạ nàng thì chỉ có một cái chết.

Nghĩ đến đây quyết tâm trở lên mạnh mẽ của Hắc Vũ lại càng hùng hực mà bùng cháy. Ổn định lại tinh thần. Hắc Vũ lấy ra hết chỗ đan dược đã luyện chế bắt đầu ăn vào mà tu luyện.

.....

Sáng hôm sau.

Hắc Vũ đang tu luyện thở ra một hơi trọc khí. Hấn dùng cả tối để luyện hóa chỗ đan dược kia. Về cơ bản thì hấn đã hoàn thành. Thương thế do hồn khí bị thương tổn đã bắt đầu lành lại, thực lực của hấn cũng tăng lên một mảng.

《 Tên: Hắc Vũ》

《Tuổi: 18》

《Tu vi: Dung Linh hậu kỳ》

Thuộc tính: Âm, Hỏa

HP: 500/500

AD: 330/330

SP: 225/225

MP: 365/365

AP: 598/1000

DE: 167

Hấp dẫn: 30

Tiến độ như này có vẻ đang rất tốt đây.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Quà khuyến mãi

Hắc Vũ đình chỉ tu luyện lúc thì mặt trời đã ló dạng, Diễm My cũng đã rời giường từ lúc nào không hay. Hắc đứng dậy, chỉnh lý một chút quần áo mà chuẩn bị ra khỏi phòng. Dù gì hôm nay còn phải đi gặp bà sư phụ dở hơi kia đâu.

.....

Diễm My do mấy ngày nay vẫn còn mệt mỏi nên lúc đang Hắc Vũ trở về mà thành ra ngủ quên trên mặt bàn. Hôm này nàng vừa tỉnh dậy đã thấy mình nằm trên nệm êm ái, tâm tình không khỏi ấm áp ngọt ngào. Ánh mắt nàng nhu hòa đầy mặt ý mà nhìn người thanh niên đang đang tu luyện giữa phòng kia.

Nói ra nhân sinh đúng là thật diệu kỳ!!.

Ai mà nghĩ được nàng lại sẽ kết phu thê với hắc chứ! Đến bây giờ nàng vẫn như đang ở trong mộng vậy.

Sinh ra ko cha ko mẹ, nàng được Mộc Đàm nhận nuôi và dạy bảo từ tấm bé. Thiên phú kinh người, nhan sắc tuyệt mỹ khiến nàng càng nổi trội. Thật như lời Mộc Đàm nói không ít thanh niên tài tuấn muốn truy nàng. Có kẻ mê mẩn tài năng, nhan sắc của nàng nhưng đa số là vì thân phận. Đồ đệ của tông chủ Ninh Hải tông. Cái thân phận này có sức mê hoặc không hề nhẹ. Lấy được nàng chẳng khác nào kết thông gia với Ninh Hải tông chỉ cần vậy là quá đủ rồi.

Nhưng chưa lần nào nàng động lòng quá!. Diễm My không hiểu tại sao nhưng chỉ đứng gần những năm nhân đó nàng đã cảm thấy khó chịu vô cùng, khí huyết như nóng lên, ý niệm như lửa nóng thôi thúc nàng tránh xa bọn hắc. Mộc Đàm cũng từng nhờ Diệp Bạch Lan xem xét qua cho nàng nhưng không hề rõ nguyên nhân. Cuối cùng cũng chỉ có thể suy đoán là do thể chất của nàng.

Diễm My nàng mang một thể chất đặc biệt nó gọi là 《Nguyệt Hỏa thể》. Tu sĩ mang thể chất này linh căn chắc chắn chỉ mang duy nhất một thuộc tính hỏa. Tu luyện hỏa công pháp nhanh chóng và uy lực mạnh vô cùng hơn tu sĩ bình thường. Hỏa diễm mà tu sĩ này xuất ra không phải hỏa thường. Thể chất này thậm chí còn mang nhiều khả năng kinh khủng khác. Tương truyền có một đại tu sĩ trước kia mang trong mình thể chất này hoành hành tứ phương. Hỏa công của hắc mạnh kinh thiên nhưng đặc biệt hơn cả là hắc còn có thể khống chế hỏa diễm của tu sĩ khác.

Phải biết rằng nguyên tố là do tu sĩ phóng thích bằng linh lực trong cơ thể nên nằm trong sự khống chế của bọn họ nào có thể để kẻ khác điều khiển được. Truyền trên cũng chỉ là truyền miệng nhưng cũng ko hẳn là không đáng tin.

Diễm My mang thể chất đặc biệt như vậy nên tính cách cũng ảnh hưởng phần nào nên suy đoán như thế cũng không sai. Mà cảm xúc của nàng cũng có ảnh hưởng rất đặc biệt ví dụ như đợt thí luyện vừa rồi do đau xót, bị thống mãnh liệt mà Diễm My mất khống chế, tự thân phát ra hỏa diễm xung quanh. Uy lực nó cũng tăng theo cường độ cảm xúc và tu vi của nàng. Nếu Diệp Bạch Lan không làm gì thì thương vong ắt xảy ra.

Mộc Đàm cũng nhiều lần nghiên cứu cách để giúp Diễm My kiểm soát nó nhưng bất khả thi. Cuối cùng chỉ có thể để Diễm My tự khống chế cảm xúc

của mình thôi vậy. Do đó khuôn mặt nàng gần như lúc nào cũng một vẻ băng lãnh lạnh nhạt.

Nhưng ai ngờ được khi gặp được hần cuộc đời nàng đã thay đổi. Ba năm trước bắt gặp tên thiếu niên ăn mày đó. Toàn thân nham hiểm, gầy gò hắc hắc. Máu chảy ròng ròng như tượng trưng cho việc sinh mệnh hần đang mất dần. Chỉ còn ánh mắt không cam lòng mà nhìn thẳng thương thiên. Nhưng không cam lòng thì sao. Cuộc đời này vốn đã đầy việc ta không thể quyết định được. Đời không chỉ có mình hần khổ. Diễm My nàng đã nhìn thấy rất nhiều lần rồi.

Nhưng không hiểu tại sao lần này lại không như vậy. Ngọn lửa bất kham bấy lâu trong nàng như dịu lại. Nó như thôi thúc nàng cứu lấy thiếu niên trước mặt này.

Diễm My không hiểu tại sao nàng không hề bài xích hần như những nam nhân khác. Không chỉ chữa trị cho hần mà còn nhận hần làm đồ đệ. Ban đầu nàng chỉ coi hần như một đứa trẻ mà dạy bảo nhưng không hiểu sao nhìn thấy hần làm lòng nàng cảm giác an bình.

Sau khi trao hần nộ hôn trên má lòng Diễm My càng bất ổn hơn. Thậm chí mặt còn đỏ phừng phừng. Dần dà nàng ít luyện kiếm với hần hơn, hần cũng bắt đầu ra ngoài mà luyện sản yêu thú. Mỗi lần như vậy đều đi nàng cũng thường ngồi trước bàn nước mà chờ hần trở về. Nàng không hiểu tại sao mình lại như vậy, lo lắng quan tâm hần như vậy. Đôi khi Diễm My cố thuyết phục mình rằng tất cả là do trách nhiệm của một vị sư phụ nên nàng mới như vậy.

Nhưng nàng không biết mình đã dính vào ái tình từ lúc nào. Nàng yêu chính đồ đệ của mình a. Tuy vậy do ước thúc từ điều lễ của Mộc Đàm dạy bảo nên Diễm My cố gắng kiềm chế mình. Dù vậy Hắc Vũ như liều thuốc độc ngọt ngào khiến nàng không thể dứt ra được.

Và rồi ngày đó đến. Nhìn hần thống khổ trước xác hai con yêu thú. Lúc ấy nàng càng rõ ràng hần trân quý với mình như thế nào. Lửa tình đã " bùng cháy " lên rồi.

.....

Diễm My hồi tưởng lại quãng thời gian trước đó mà khuôn mặt không khỏi toát ra nhu tình vô hạn.

Chốc lát sau nàng thu dọn đồ đạc, rời khỏi phòng rất cẩn thận giữ yên tĩnh cho Hắc Vũ tu luyện.

.....

Bên ngoài động phủ của Diễm My, bước trong vườn hoa là một mỹ nữ tuyệt sắc. Nàng như nàng tiên giữa rừng hoa vậy. Bồng một đôi tay vững chắc mà từ sau ôm lấy eo của nàng.

Diễm My nhẹ nhàng mà tựa vào lòng hần. Một bàn tay rời đi lên trên, nhẹ nhàng nhấc lên một dải tóc sắc đỏ mà nhìn ngắm.

- Sao chàng không tiếp tục tu luyện nữa vậy!! Có phải có việc gì sao??

- Quả là thế tử của ta! Luôn luôn hiểu ta nhất a!! - Hắc Vũ lấy ý trêu đùa mà đáp lại

- Hừ!! Nên nhớ thiếp cũng là sư phụ của chàng 3 năm qua a - Diễm My bạch hần một cái vì một cái tay khác của hần đang ăn mặn a.

Hắc Vũ nghe thấy vậy thì vội vàng mà chuyển chủ đề.

- Hi hi. Dù có vậy thì bây giờ vẫn là nương tử của ta a!! . Mà hạ ngày nay không thấy Ánh Nguyệt đến đây thăm a. Nàng chạy đi đâu mất rồi??

- Ánh Nguyệt á! Trong kỳ thi tuyển vừa rồi có tỷ muội tốt của con bé gia nhập tông môn nên con bé chạy đi chào hỏi rồi. Dù gì thi cũng đã vài năm không gặp mặt mà!!

" Tỷ muội!! Bà chằn này mà cũng có tỷ muội sao. Ha chắc cũng dữ dằn không kém đâu!! "

.....

Àt... xì!!

- Uyển Phượng tỷ làm sao vậy! Chẳng nhẽ bị cảm lạnh rồi - Một thiếu nữ tóc vàng nhạt giọng quan tâm mà hỏi Uyển Phượng.

Cốc

- Nha đầu ngốc nhà muội!! Ít gì ta cũng là Dung Linh kỳ tu sĩ a làm sao bị cảm được!! - Uyển Phượng lấy tay mà nhẹ cốc lên đầu nàng. Ánh Nguyệt nha đầu này nếu chỉ nghe lời nàng nói thì không ai hiểu cho đến khi nhìn về mặt đầy tức ý của nàng.

- Hi hi!! Mà những truyện tỷ nói là thật sao!. Tên hỗn đản kia còn có hai nữ nhân khác!! - Ánh Nguyệt chỉ cười vui một chút sau đó nghiêm túc mà hỏi lại.

- Đúng vậy a. Một tỷ tỷ vô cùng xinh đẹp hoạt bát, một tỷ tỷ thậm chí còn là bá vương một phương nữa!! - Uyển Phượng vô cùng chân thật mà kể lại. Tính nàng vốn là vậy mà. Quá ngây thơ chân thành.

Cộp!!

Ánh Nguyệt bỗng đập mạnh bàn rồi đứng phắt dậy, giọng đầy tức giận mà nói:

- Tên chết tiệt đó!!! Dám ra ngoài hú hí tìm gái. Hắn dám lừa dối sư phụ, lần này không xỏ của hắn thì muội quyết không mang họ Vân nữa!- Chỉ nghĩ đến việc nàng lo hắn ngày đêm ấy vậy mà còn đi trêu hoa ghẹo nguyệt nữa, hỏa khí bây giờ của nàng như xông đến đại não rồi.

- Ấy! Muội cứ ngồi xuống đã, mọi người đang nhìn kia!!! - Uyển Phượng một bên thì luống cuống tay chân, nàng ko nghĩ Ánh Nguyệt lại phản ứng dữ dội như vậy, tất cả mọi người trong tử lâu này đang nhìn về phía họ ánh mắt vẻ như nhìn tên điên vậy.

Ánh Nguyệt bây giờ mới để ý đến xung quanh. Hôm nay nàng có ý dẫn Uyển Phượng ra ngoài tông môn vui chơi, đi đến tử lâu này mà ngắm cảnh nói truyện. Nàng hồn nhiên quên mất mình đang ở trên đông người, mặt mo không khỏi đỏ ửng mà từ từ ngồi xuống.

Cả hai cô bé lại từ từ mà bắt đầu nói truyện nhưng lạ thay lần này chủ đề lại toàn bộ bị chuyển lên người Hắc Vũ. Ánh Nguyệt hỏi Uyển Phượng về hắn một cách kỹ càng đến không hề lớt chi tiết nào.

Uyển Phượng thì vắt hết trí nhớ ra mà kể lại cho Ánh Nguyệt. Có thi thoảng nàng thấy muội muội này của nàng rất lạ a "Nguyệt muội không phải thích Hắc huynh chứ, không phải thì sao lại quan tâm kỹ vậy nhỉ!? Nhưng kể cũng bình thường huynh ấy vừa mạnh mẽ, vừa tuấn mĩ, thậm chí đối xử thô từ rất ôn nhu a ".

.....

Hai thiếu nữ đang díu rít mà thảo luận về Hắc Vũ. Trong khi hắn thì đang phi hành nhanh chóng đến động phủ riêng của Mộc Đàm.

Sau khi tình tứ trêu đùa với Diễm My đôi chút thì Hắc Vũ cũng rời đi.

Hôm nay là lần thứ hai hắn đến gặp vị tông chủ kỳ bí của Ninh Hải tông này.

Ấn tượng của hắn trước phải nói là ngu vụng tạp trăn. Ban đầu thì uy phong khí khái của thượng vị giả. Một nữ nhân mà dẫn dắt cả tông môn to lớn như này không phải truyện dễ. Nhưng mà lúc sau thì lại tính như trẻ con, chẳng khác nào một búa đập bẽ hình tượng ban đầu. Chưa kể đến còn rất háms tài nữa. Hắc Vũ không thể tin vào mắt mình, nếu hắn nán lại một chút có khi bị bà sư phụ này quay không biết đầu vào đâu nữa mất. Hắc Vũ bây giờ đang thắc mắc đây liệu có phải sư phụ của Diễm My không nữa.

Hắc Vũ nhanh chóng mà phi hành đến Mộc Lam cung. Ngay vừa đáp xuống thì thân ảnh xinh xắn của tiểu Mai đã xuất hiện trước mặt hắn. Tiểu cô nương này vẫn vận một bộ quần áo như vậy. Nhưng có vẻ lần thứ 2 gặp mặt hay là do đây là chỗ chủ tử của nàng nên cô bé này không sợ hắn như lần đầu gặp nữa.

Vừa đáp xuống tiểu Mai đã tiến đến mà chào hỏi.

- Hoan nghênh sư huynh! Huynh nên nhanh đi thôi tông chủ đã chờ đc một lúc rồi!

Chưa kịp để Hắc Vũ đáp lời tiểu Mai đã ngay lập tức quay người mà đi. Hắc Vũ thấy vậy cũng không nói nhiều nữa mà từ tốn để nàng ta dẫn đường mà theo sau.

Chẳng biết đi được bao lâu, cả hai người đã đi đến một khoảng đất trống vô cùng rộng rãi, xung quanh là những hàng cây. Ở một góc xa dưới bóng cây đậm đặc đang có một bóng người khoanh chân mà ngồi tại đó.

Vừa đến đây thì tiểu Mai cũng dừng lại mà nói với hắn.

- Tông chủ chỉ cho phép muội đi đến đây thôi. Còn lain mời sư huynh một mình đi tiếp.

Nói xong cô nàng quay người lại mà dúi đi. Hắc Vũ cũng không bận tâm lắm mà tiếp tục đi tới. Chẳng mấy chốc hắn đã đi đến trước mặt người kia. Một thân ảnh mỹ nữ, khuôn mặt có mấy phần tương tự Mộc Hân, dáng người thướt tha mỹ miều. Nàng đang lặng yên mà ngồi tĩnh tọa tại đó.

Hắc Vũ đến trước mặt nàng, chấp tay, khom lưng:

- Đệ tử Hắc Vũ bái kiến sư phụ!!.

Mộc Đàm từ từ mà mở ra mỹ mục. Nhưng bỗng thân ảnh nàng biến mất vô tung.

Hắc Vũ bỗng chốc cảm thấy áp lực chưa từng có. Hắn nhanh chóng mà vận sức lực toàn thân, mũi chân chưa kịp lên thì đã.

Bộp!!!! Uỳnh!!!

Chỉ thấy nhoáng cái Hắc Vũ đã bay ra xa, thân thể kéo lê trên nền đất. Vị trí cũ của hắn xuất hiện một thân ảnh yếu điệu, không phải Mộc Đàm thì còn là ai nữa.

Hắc Vũ phía kia chật vật mà đứng dậy. Một đòn vừa rồi tuy không có lực sát thương mấy nhưng lại đủ để thổi bay hắn đi. Hắn bây giờ chẳng hiểu tại sao tự dưng mình bị ăn đòn nữa. Chẳng nhẽ bà sư phụ này của hắn đến kỳ hay sao.

- Sư phụ tại...

Zoẹt!!!

Hắc Vũ chưa kịp nói hết câu thì thân ảnh hắn ngay lập tức lại biến mất. Chỉ thấy ở một bóng cây gần đó đã xuất hiện thân ảnh của hắn rồi, nhưng chỉ vừa xuất hiện thì ngay trước mặt hắn đã xuất hiện một nắm đấm ngà ngọc trực thẳng vào mặt.

Uỳnh!!!

Hắc Vũ lại bị đánh bay lần nữa. Nhưng lần này chưa kịp để Hắc Vũ nói một câu nào thì Mộc Đàm đã phát động tấn công tiếp lần nữa. Thân hình Hắc Vũ lại lần nữa biến mất. Hắn lại xuất hiện tại bóng cây gần đó, lần này thì lại là một chiếc chân trắng muốt đánh vào eo hắn. Nhưng bỗng chốc thân hình Hắc Vũ lại tự dừng dịch chuyển ra xa vị trí cũ một đoạn khiến cho một cước đó đá vào không chung. Ngay sau đó..

Uỳnh!!

Hắc Vũ nhà ta ngay lập tức nằm bẹp trên đất, chân ngọc của Mộc Đàm đang dẫm hắn trên lưng hắn.

.....

Một lát sau..

Bây giờ Mộc Đàm đã quay lại vị trí lúc trước của mình còn Hắc Vũ thì quần áo nhếch nhác đang bị bắt quỳ gối trước mặt nàng. Về mặt tuy không hiểu chuyện gì xảy ra nữa.

- Sư phụ tại sao người lại đánh đệ tử như vậy chứ!??

- Hừ!! Ngươi mắc lỗi còn hỏi tại sao!!! Mỗi lỗi ta sẽ đánh ngươi một đòn!!

"Hả mắc lỗi! Ta nhớ mình làm sai cái gì đâu ta!!!"

- Sao hả!?? Còn chưa biết mình mắc lỗi gì nữa sao!!! - Thấy biểu cảm khó hiểu của Hắc Vũ thì vẻ mặt Mộc Đàm dần tối sầm lại.

- Đệ tử ngu dốt nhờ sư phụ giảng giải!! - Nói thật là Hắc Vũ chẳng biết mình sai ở chỗ nào nữa.

Thấy hắn như vậy thì Mộc Đàm cũng thôi không làm khó nữa mà giảng giải.

- Đòn thứ nhất là vì ngươi quá yếu!!!

- Yếu??? Đệ tử bây giờ vẫn còn yếu?? - Hắc Vũ ngạc nhiên mà trả lời. Nếu so với mấy Kim Đan lão quái thì có thể là yếu thật. Nhưng trong đám Dung Linh thì cũng không đến nỗi nào chứ.

- Không tin sao!?. Phản xạ chậm chạp, lực lượng mạnh nhưng không biết sử dụng, linh lực thì phù phiếm không cô đọng và đặc biệt là thiếu kinh nghiệm quá nhiều. Đây không phải là yếu thì là gì!!

Nghe thấy vậy thì Hắc Vũ không khỏi suy nghĩ kỹ lại mà gật gù thấy đúng. Hans thở dài mà hỏi tiếp.

- Vậy lỗi thứ hai của đệ tử là gì thưa sư phụ?.

- Hiển nhiên là vì đến muộn rồi!

Hả.

- Nhưng mà người chỉ bảo hôm nay còn phải tới đây nhưng có bảo là lúc nào có mặt đâu!!

Cộp!!

- Đến truyện này mà ta còn cần nhắc ngươi nữa à!! Suốt ngày mà ở nhà hú hí với gái. Kiểu này mà làm được đệ tử của ta hả. Nghe cho rõ đây, từ ngày mai trở đi trước khi mặt trời mọc ngươi phải có mặt ở đây rõ chưa!! - Mộc Đàm như nổi nóng lên mà mắng một hơi dài.

Hắc Vũ bên kia thì chỉ biết ngậm ngùi không nói gì "Dở dàng là muốn thu người ta, có phải người ta đòi hỏi đâu "

Kết quả cuối cùng Hắc Vũ cũng chỉ đành chịu mà thôi.

- Vậy thì lỗi thứ ba là gì ạ?

- Hừm? Lỗi thứ ba sao?. Chỉ có 2 lỗi đó thôi mà!!

- Nhưng.. nhưng mà người đánh đệ tử 3 lần mà!!!? - Hắc Vũ nghi hoặc mà hỏi lại!!

- À!! Đòn cuối cùng là quà khuyến mãi mừng người nhập môn!!

....

Hắc Vũ hắc tuyến đầy đầu không biết nói gì nữa! Hắn bị ăn oan một đòn chỉ vì nó là quà khuyến mãi.. quà khuyến mãi... khuyến mãi....

Mộc Đàm bên kia thì sắc mặt vẫn không đổi mà nhìn Hắc Vũ đang đờ người không biết nói gì nữa. Nhưng đáy mắt nàng thì ẩn hiện một đạo vui vẻ khó thể thấy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Thân ta có hai chân a

Ninh Hải tông là nơi địa linh nhân kiệt, không chỉ vì nó có lịch sử lâu đời mà còn vì vị trí địa lý của nó. Nằm ở trung tâm mạch linh khí của Nam quốc nên tu sĩ ở đây có điều kiện tu luyện cơ bản tốt nhất Nam quốc. Không chỉ thế còn có cảnh đẹp làm say lòng người. Có sơn có thủy, Dưới chân núi ngoài Ninh hải thành ra thì ở đó còn có một dòng sông vắt qua khu vực này.

Đây cũng là nơi đánh bắt cá, nơi lấy nước sinh hoạt của người dân trong thành. Dòng sông mang tên Linh Nguyệt. Sở dĩ nó mang tên như vậy vì có hai đặc điểm.

Thứ nhất, nước sông ở đây bị hòa vào một phần linh khí rất mỏng, tuy vậy nó lại giúp ích rất nhiều cho cư dân trong trấn. Trừ bệnh tật, sức khỏe tốt, tuổi thọ dài hơn. Con sông như trở thành nguồn sống của Ninh Hải thành.

Điều còn lại là do đặc điểm khá thú vị. Vì dòng sông hòa vào một lượng linh khí. Nhưng luồng linh khí mỏng manh lại phản ứng với ánh trăng đêm mỗi tháng làm cả con sông sáng rực rỡ. Từ đó mà người ta lấy tên nó là Linh Nguyệt.

.....

Rào!! Rào!!

Bây giờ bên bờ sông đang có một tên thiếu niên anh tuấn đang lấy thùng múc lấy một gánh nước. Điều này thì không có gì đặc biệt vì mọi người ở Ninh thành này vẫn hay làm thế. Nhưng tên thanh niên này lại khoác trên mình chiếc áo choàng mang huy hiệu của Ninh Hải tông. Chứng tỏ hắn là một tu sĩ.

Đệ tử ở Ninh Hải tông từ xưa đến nay chưa có lần nào phải xuống Linh Nguyệt giang lấy nước cả. Dù là nước có linh khí nhưng nó quá ít nên chẳng ai buồn lấy cả.

Tên thanh niên đó khi múc xong hai thùng nước đầy to bằng nửa người hắn thì bắt đầu gánh nước lên mà đi tiếp. Tên thanh niên này không ai khác chính là Hắc Vũ của chúng ta. Còn việc tại sao hắn gánh nước thì cũng có nguyên do cả.

Đây là một bài luyện tập mà Mộc Đàm giao cho hắn. Nàng ta bắt Hắc Vũ phải đi gánh nước từ dưới sông Linh Nguyệt đổ đầy một cái hồ nhỏ nội trong ngày hôm nay. Hắn đã bắt đầu gánh nước từ giữa ban sáng đến gần trưa nhưng chỉ mới được ba lần gánh. Quãng đường từ cái hồ đến con sông khoảng chừng 3km. Tốc độ này phải nói là qua chậm với tu vi của hắn.

Khổ nổi tu vi của hắn bị bà sư phụ kia phong ấn rồi còn đâu.

-

《 Tên: Hắc Vũ》

《Tuổi: 18》

《Tu vi: Khai Mạch tầng 9(bị phong)》

HP: 100/100

AD: 50/50

SP: 80/80

MP: 70/70

AP: 99

DE: 200

Tất cả thông số của hắn bây giờ quá yếu. Lực lượng của Khai mạch tầng 9 tuy hơn người thường nhưng cũng không nhỉnh mấy cùng lắm là bằng 5 người khỏe mạnh. Nhưng mà việc gánh nước này thì đúng là khó.

Nhưng tu vi phong ấn là một phần. Mộc Đàm còn bắt hắn đeo vào cơ thể một tải trọng kim loại chừng 60kg. Tính ra hắn bây giờ chẳng khác nào vác trên thân hai người cả.

Cô ta thì nói lấy cớ là luyện tập nhưng mà trong lòng Hắc Vũ cũng không khỏi oán thán.

.....

- Đứng lại!!

- Lão già thôi kia đứng lại.

- Haha một lũ tiểu tử, có mơ mà đuổi được ta.!! Haha

Hắc Vũ đang cố gắng leo từng bậc thang thì bỗng ở phía sau truyền đến tiếng hò hét truy đuổi.

Chẳng mấy chốc vài ba thân ảnh lướt qua hắn. Chỉ thấy người chạy trước nhất là một lão giả trung niên đầu tóc bù xù ngà bạc trắng, thân cao trùng mét bảy nhưng lưng đã hơi cong xuống. Lão khoác trên mình áo bào đệ tử ngoại môn đã khá cũ nát. Hiện tại hắn đang bụng lấy một con gà quay nướng thơm phức mà chạy.

Theo sau là hai tên thanh niên đệ tử ngoại môn đang hót hải kaf đuổi theo về mặt vô cùng tức giận. Nhìn sơ qua thì hắn là lão già kia đã cướp con gà quay của hai tên này.

Theo Hắc Vũ quan sát được thì tu vi lão già kia mới có Khai Mạch tầng 6 mà hai tên này đã Khai Mạch tầng 8 rồi. Ấy vậy mà càng chạy khoảng cách càng xa. Cả ba người đuổi nhau chẳng mấy mà mất hút.

Hắc Vũ hắn cũng không quan tâm lắm việc bây giờ của hắn là gánh nước đây này còn để tâm đi đâu được.

.....

Hắc Vũ lại đi chẳng mấy chốc thì lại thấy hai tên thanh niên kia đang chán nản mà đi xuống.

- Thật là xui xẻo mà! Tại sao lại gặp phải Địa Ma lão này chứ!! - Một tên lớn tuổi hơn than vãn.

- Huynh cứ bình tĩnh đệ quen biết một tên là đệ tử nội môn. Chắc chắn sẽ giúp ta hạ giận - tên còn lại an ủi mà nói.

Tên kia nhìn hắn cảm kích nhưng vẫn thờ dãi:

- Thôi bỏ đi không giúp được gì đâu.!!

- Ấy huynh đừng bi quan vậy chứ. Tên kia là một tên Dung Linh sơ kỳ nha.

- Ha!! Đệ mới vào tông môn nên chắc chưa biết rồi. Dung linh sơ kỳ!! Thậm chí trung kỳ bắt lão ta còn khó nữa là. - Tên kia nhìn sư đệ mới đến mà nói.

- Cái gì!! Dung Linh trung kỳ cũng không bắt được lão. Sao có thể như vậy được chứ??! - Sư đệ ngạc nhiên vô cùng mà hỏi.

- Hừ đâu chỉ có vậy. Vài năm trước cả đám đệ tử ngoại môn thậm chí là là nội môn tập trung lại mà truy lùng lão ta. Nhưng mà kết quả cuối cùng lão ta cho cả đám hít bụi hết!!

.....

Hai tên đệ tử ngoại môn vừa đi vừa thảo luận về Địa Ma lão kia. Nói rằng tốc độ của hắn kinh khủng thế nào, khả năng của lão ra sao. Hắc Vũ bên kia thì cũng nghe được hết cuộc hân thoại của hai người họ. Hắn không khỏi lộ vẻ ngạc nhiên trên mặt. Dung Linh trung kỳ còn không đuổi được Khai Mạch tầng 6?? Đây chẳng khác nào truyện đùa nhưng nhìn đám kia biểu hiện thì cũng không hẳn là lời nói vô cớ.

Hắc Vũ tạm gác lại suy nghĩ của mình mà tiếp tục gánh nước. Qua gần nửa tiếng đồng hồ hắn mới đến được chỗ hồ nhỏ mà Mộc Đàm giao cho hắn. Nhìn một cái hồ không rộng chừng 100 mét vuông, sâu đến ngang người mà Hắc Vũ không khỏi thờ dãi. Hắn gánh cả buổi sáng kết quả cuối cùng cũng chưa đủ thấm vào đâu.

Cái hồ nhỏ này nằm ở khá gần động phủ của Mộc Đàm, xung quanh đá tảng phong rêu. Cây cao xanh biếc, tán liễu rủ. Xem ra trước kia cũng là cảnh đẹp khó tưởng.

Thôi! Thôi! Cảnh đẹp thì cũng không phải lúc ngắm nhìn. Nhanh chóng mà đi gánh nước nếu không bà sư phụ phong ấn tu vi hần suốt thì cũng thảm.

.....

Hắc avux nhanh chóng đi xuống núi mà tiếp tục công việc nhưng chủ đi được chừng núi hần lại gặp lão giả lạ kì kia. Lần này thì lão ta đang nằm ườn trên một tảng đá mà ngủ khò khò. Chân gác chống gối, hai tay gối đầu trên đá. Bên cạnh cong lại một đồng xương gà được găm sạch bong không còn chút mỡ nào. Nhìn có vẻ rất sáng khoái tiêu điều.

Như cảm giác được người đến, lão ta giật mình mà tỉnh dậy, mơ mơ màng màng ngồi khoanh chân ngáp dài nhìn về phía Hắc Vũ.

- Ê tiểu tử!

- Ê tên quạ đen, nghe ta nói không!!

- Ê

...

Lão ta ra sức mà gọi Hắc Vũ nhưng cuối cùng Hắc Vũ vẫn không đoái hoài đến. Thực sự là Hắc Vũ hần bây giờ đang rất bận. Nên cũng chẳng quan tâm lắm.

- Ai!! Sao mấy tên thanh niên thường cứng đầu quá nhỉ!! Ta chỉ nhờ hần khuôn hộ chút đồ thôi mà cũng khó khăn ta!.

À! Biết rồi chắc tên này yếu cơ suy dinh dưỡng. Nếu không làm sao gánh hai thùng nước mà cũng lâu như vậy. Nhờ hần khuôn đồ chắc cũng không được. Thế mà cũng bày đặt tu tiên.

Các ngươi tu tiên, phi thiên độn địa cũng còn chậm hơn lão phu đi chân đất. Mà ta nói bọn ngươi a. Có chân mà không chịu đi trên đất, không có cánh mà cũng đòi bay như chim. Mày nó còn có phải họ giun đâu mà chui xuống đất làm gì không biết. Ai da ai da không biết đầu óc các ngươi có bình thường không nữa. Làm người không muốn mà cứ đòi làm chim với trả giun. Haiz!! - Lão giả nói cả một tràng lan đại hải. Nếu có tên đệ tử nào ở đây thì nhất định sẽ cười vào mặt hần. Chắc chắn nói lão thần kinh không bình thường rồi. Chửi hần không biết sự cường đại của tu tiên. Thậm chí nói hần cô lậu quả văn.

Thực tế thì trong lòng Hắc Vũ cũng cảm thấy lão giả này có khi đầu óc không bình thường mới nói như vậy. Hần đang định quay đầu lại mà phản bác thì thấy một màn không tưởng tượng được.

Chỉ thấy hần nhảy xuống tảng đá. Hai tay nâng cả khối đá to chừng gấp ba người lão một cách nhẹ nhàng. Thử lực lượng này không phải thứ mà Hắc Vũ trước kia lúc Khai Mạch tầng 6 có thể vận dụng ra được. Lão giả thì mặt tỉnh bơ ngắm nghía khối đá mà nói

- Ai đáng về cũng khóp a, mang về dùng tạm chắc được!

Vừa dứt lời thân hình lão giả như lóe lên mà lao nhanh đi, mắt Hắc Vũ khó mà theo kịp lão. Thử tốc độ này có khi còn nhanh hơn so với hần toàn thịnh a.

Trong cái nhìn ngỡ ngàng của Hắc Vũ. Lão giả vừa đi mà vừa ngâm nga

- Tiên vô dục phi thiên

Phàm vô dục tọa địa

Thân ta hữu song thủ

Song thủ đập địa phi

(song thủ = đôi chân; vì tác không tìm được từ hán việt thay thế nên để tạm như vậy)

Một màn trước mắt quả như đánh đổ khái niệm của Hắc Vũ. Nếu là tu sĩ Dung Linh trung kỳ vận dụng linh lực vào hai chân thì hần có thể làm được như lão giả kia. Nhưng lão giả này mới có tu vi Khai Mạch tầng 6 a. Hần Vũ hần thấy được rõ ràng suốt cả quá trình đó tu vi của lão không có gì thanh đổi cả. Thử lực lượng đó, thử tốc độ đó. Hắc Vũ hần bản thân với tu vi lúc này cũng không làm được. Chưa kể đến lão ta còn khuôn một tảng đá to bỏ chẳng mà vẫn đi được với tốc độ đó.

Tuy đã đi xa nhưng câu ngâm nga khôi hài kia của lão giả như vẫn vang vọng trong đầu hần. Hắc Vũ như đứng hình nguyên tại chỗ mà suy nghĩ miên man. Hần đứng như trời trồng mặt rờ lên đỉnh thiên chiếu rọi cả người hần. Mãi một lúc sau Hắc Vũ vội vàng mà tỉnh lại. Hai mắt nhìn xuống đôi chân của mình. Sau đó hần làm một việc hết sức khó hiểu, hần ngồi xuống bên lề đường, cõng ra đôi giày của mình chỉ để lại đôi chân trần kia.

.....

Ở phía xa xa trên ngọn núi. Có một ngôi nhà tranh tại đó. Chỉ thấy lão giả khuôn tảng đá phi nhanh mà đến. Hần đặt tảng đá xuống một cách nhẹ nhàng. Tùy ý mà nhặt một ngọn cỏ trên nền đất.

Lão cầm ngọn cỏ múa may nhanh chóng vài đường. Không đến nửa giờ sau

Uỳnh!! Uỳnh!!

Tầng đá như chia làm trăm mảy rơi xuống đất. Chỉ thấy còn lại một khối đá duy nhất đã tạo thành một chiếc ghế tựa tinh xảo bằng đá cứng. Đường nét hoa văn trên đó mềm mại uyển chuyển vô cùng. Ngọn cỏ nhỏ kia trên tay lão không biến đổi một chút gì.

Lão giả duỗi hai lưng, nhanh chóng mà ngồi uớm thử vào chiếc ghế mới của mình. Hai mắt lão sáng như tinh quang nhìn về phía xa nơi Hắc Vũ đang đứng mà lăm lăm:

- Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy a!!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Nhịp bước của đất

Trong khi Hắc Vũ đang làm truyện kỳ quái thì hai thiếu nữ Ánh Nguyệt và Uyển Phụng của chúng ta lại đang được mỹ nam theo đuổi.

Cả hai thiếu nữ ngồi nói truyện với nhau cả buổi sáng trong quán trà mãi cho tới giữa trưa thì mới dời đi. Vốn rằng hai cô nàng muốn dắt nhau đi thăm thú Ninh Hải thành nhưng mà khổ nỗi chẳng biết tại sao vừa nhắc đến Hắc Vũ thì hai người lại nói chuyện đến quên trời đất. Kết quả là kế hoạch lại phải hoãn đến lúc này đây.

Oa!!.

- Nơi này ít nhất cũng phải rộng gần bằng nửa kinh thành nha!!

- Thậm chí còn nhiều thứ lạ nữa nha - Uyển Phụng không khỏi bật thốt lên.

Thực chất nếu so ra thì Ninh Hải thành cũng chưa chắc bằng một nửa kinh thành Nam quốc. Nhưng ai bảo Uyển Phụng là cô tiểu thư đài các đâu. Tuy không phải lúc nào nàng cũng ở trong nhà, có một số bận thì được phụ thân dẫn đi chơi, có khi thì là trốn cha mẹ mà ra ngoài chơi. Những bận đó có lần nào nàng được đi thăm thú hết kinh thành đâu. Nói ra cũng buồn cười, nơi nàng ở 20 năm mà nàng có khi còn chưa biết được một phần của nó.

Nhớ một bận Uyển Phụng từng trốn ra ngoài chơi như mọi khi, bận đấy nàng còn rủ được cả Ánh Nguyệt theo cùng nhưng Lý Vô Minh biết được báo laik cho phụ thân nàng. Thế là cô gái nhỏ bị bắt phạt quỳ giữa sân cả một tối liền. Nếu không phải Ánh Nguyệt xin tha giúp thì không biết còn phải đến khi nào.

Từ đó về sau Uyển Phụng không dám ra ngoài nữa, suốt ngày dẫu mình trong nhà. Một thời gian sau Ánh Nguyệt được nhận vào Ninh hải tông nên nàng càng cô độc hơn.

.....

Uyển Phụng như con chim nhỏ bay nhảy khắp trong thành. Ánh Nguyệt thì đỡ hơn nàng một chút. Dù đi thì nàng cũng đến nơi này sớm hơn và cũng có hiểu biết qua. Nhưng chỉ được một thời gian ngắn mà thôi nên chung quy thì đây đối với cả hai đều mới lạ.

- Tiểu Nguyệt, tiểu Nguyệt đây là lạ gì vậy!?? - Uyển Phụng bỗng hiểu kỳ mà hỏi Ánh Nguyệt.

Chỉ thấy đó là một lọ thủy tinh nhỏ to cỡ ngón tay tròn được tạoj hình thành trăng lưỡi liềm, hoa văn khắc sống động, nối với sợi dây truyền. Bên trong được chứa bởi một thứ nước lạ kỳ hơi toát ra ánh sáng lấp lánh đẹp mắt.

- Ô đó là vòng Viên Nguyệt, nước trong thủy tinh được lấy từ hồ nước gần chân núi.

- Oa nó thật là đẹp nha.!!

.....

Uyển Phụng như mê say vẻ đẹp của chiếc vòng đó, cuối cùng cả hai nàng mỗi người mua một chiếc vòng coi như vật kỷ niệm.

Uyển Phụng nghe thấy có hồ nước gần tông môn thì lấy lòng hiểu kỳ. Nàng đã nhập tông được vài ngày rồi nhưng vẫn như con gà ngổ vậy. Thành ra hai thiếu nữ lại đi về phía Ninh Hải tông mà khám phá.

.....

Sông Linh Nguyệt không phải tự nhiên mà có. Nó bắt nguồn từ đỉnh núi nơi Ninh Hải tông tọa trấn.

Thực chất ngọn núi này không ai biết tên, nhưng vì là nơi tọa hạ của Ninh Hải tông nên từ trường lão cho đến đệ tử rồi người dân trong thành đều gọi nó là Ninh Hải sơn. Tương truyền đỉnh núi có một cái hồ linh khí nồng đậm là cấm địa tuyệt mật của Ninh Hải tông. Một phần nhỏ của nó hòa với mạch nước ngầm tạo ra những dòng suối hạ lưu tạo nên sông Linh Nguyệt. Nhưng mà trước đó nó còn chảy qua một khu đất trũng tạo nên một cái hồ gọi là hồ Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt hồ trong tông khá nổi tiếng. Nó nằm gần chân núi, nơi đó được một số đệ tử ngoại môn và người dân góp sức dựng thành một tòa Minh Nguyệt lâu. Là một nhà hàng hải sản cũng là một nơi ngắm cảnh lý thú.

Hai cô gái đi được một chốc thì đã đến Minh Nguyệt lâu. Cả hai không khỏi thích thú cảnh đẹp nơi đây. Có sơn, có thủy, non nước hữu tình chẳng khác gì tiên cảnh tại nhân gian. Minh Nguyệt hồ nước trong veo óng ánh, bao phủ mặt hồ là những cây sen hồng nở rộ mùi hương thơm ngát. Trong nước có thể thấy được một vài con cá đang bơi lội thỏa thích.

Cả hai người chọn một chỗ ven hồ mà nhân nhả ngắm cảnh. Bỗng phía sau có tiếng nam tử cất lên.

- Ô Chúng ta thật có duyên a, không ngờ ta có thể gặp Nguyệt muội tại nơi đây.

Chỉ thấy người đến không ai khác chính là Lý Võ Minh. Hắn một thân quần áo chỉnh tề, dáng đi nho nhã nhưng nhìn rất miến cưỡng. Bên cạnh hắn đi theo một tên đệ tử nội môn khác mà không phải là Nhạc Tử Lam như thường lệ. Kẻ cũng hiền nhiên thôi. Ngày hôm qua bị Hắc Vũ cho một chưởng, nhìn thì tưởng là tùy ý nhưng kinh lực rất mạnh. Đến hôm nay người hắn cũng cảm giác không khỏe.

Uyển Phượng thấy Lý Võ Minh đến đây chỉ chào mỗi Ánh Nguyệt mà không chào mình thì không khỏi cảm thấy tủi nhục. Vốn ở Lý gia nàng cũng không được chào đón lắm. Thậm chí tên biểu đệ này cũng chẳng coi nàng ra gì, một tiếng biểu tỷ cũng chưa từng thốt ra từ miệng hắn. Uyển Phượng không khỏi cúi đầu thấp xuống đôi chút.

Ánh Nguyệt bên kia nhìn thấy sao không hiểu. Tuy đã vài năm không gặp nhưng tính tình tên này nàng lại hiểu quá rõ. Thậm chí đã sinh ra chán ghét.

- Ô thì ra là Lý thiếu gia. Tính ra cũng đã vài năm rồi a. Tiểu muội đây xuýt không nhận ra nữa là.

Ngay lập tức đã bị đối xử lạnh nhạt, Lý Võ Minh không khỏi hơi ngượng ngượng.

- Nguyệt muội nói quá rồi. Ta đây nào có thay đổi gì. Mặt khác là muội a, mới vài năm không gặp bây giờ đã là đại mỹ nữ rồi!

- Cảm ơn huynh quá khen. Nhưng mà bên muội vẫn còn một đại mỹ nữ a. - Nghe Ánh Nguyệt nói vậy, Uyển Phượng ngay lập tức muốn ngẩng mặt lên nói gì đó nhưng đã bị Ánh Nguyệt chặn lại.

Lý Võ Minh bên kia không khỏi nhìn khó chịu một chút. Giọng rất không tình nguyện mà nói ra

- À thì ra là Phượng đại mỹ nữ!! Hân hạnh được gặp a!!

Giọng nói tràn đầy lòng bất hảo. Ánh Nguyệt thấy vậy đang định nổi đóa lên thì Uyển Phượng đã vội giữ nàng lại, ánh mắt đánh ý bảo nàng không nên so đo.

Còn Lý Võ Minh bên kia thì không khỏi hận mình, muốn tự vả vài cái tát. Khó khăn lắm hắn mới có cơ hội để gặp Ánh Nguyệt ấy vậy mà lại không chú ý ngôn ngữ của mình làm mỹ nữ tức giận.

Tên đệ tử nội môn đi bên cạnh kia thấy vậy thì bỗng đứng ra mà giải vây cho hắn.

- Thật là tam sinh hữu hạnh a. Không ngờ sư đệ lại gặp được hai vị mỹ nữ sư tỷ a.

Nói xong hắn vội vàng kéo đến hai chiếc ghế đánh mắt với với Lý Võ Minh. Võ Minh lập tức hiểu ý mà ngồi xuống ngay bên cạnh Ánh Nguyệt.

Tiểu Nguyệt thấy vậy thì không khỏi càng cảm thấy khó chịu. Nhưng cũng không làm được gì nên cũng chỉ có hướng tên đệ tử kia mà hỏi.

- Ô. Người là ai mà cũng biết hai chúng ta a!.

- ừ ừ. Sư tỷ cứ nói đùa. Nổi tiếng như hai vị sư tỷ đây ai mà không biết chứ. Hai người vẻ đẹp như thiên tiên, tài năng vượt trội là nữ thần trong lòng tiểu đệ a. Đệ đây tên Vu Lục. Kể ra gặp được ba vị sư huynh sư tỷ đây đệ đã rất mãn nguyện rồi. Thật không ngờ được thượng thiên đã cho đệ sống sót mà gặp lấy mọi người!! - Nói đến đoạn này, Vu Lục không khỏi tỏ ra lòng bi thiết, cảm tạ trời xanh. Thậm chí hắn ta còn nặn ra được vài giọt nước mắt nữa cơ chứ.

Ánh Nguyệt bên kia thì bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ mà hỏi tiếp.

- Ô. Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy, sư đệ liệu có nói quá.

Thấy vị mỹ nữ đây bắt đầu hiếu kỳ thì tên Vu Lục này lại bắt đầu diễn sâu hơn.

- Nào có nói quá. Nếu không hải có Lý sư huynh oai phong thần vũ đây thì chắc cái mạng nhỏ của đệ đã không còn nữa rồi. Phải biết rằng lúc đây đệ bị những 4 con ma thú cấp 3 hậu kỳ bao vây. Cứ tưởng cuộc đời này đã kết thúc rồi thì bỗng Lý huynh xuất hiện như một vị tiên sĩ cứu lấy đệ. Huynh đây chỉ có chém ra có chục đường kiếm đã làm bọn chúng chạy mất dạng rồi.

Lý Võ Minh bên kia nghe đến đây thì không khỏi ưỡn mình làm vẻ khiêm tốn mà nói.

- Vu sư đệ lúc đây chắc còn hoảng sợ quá nên có khi nhớ nhầm rồi. Ta nào có uy phong đến vậy. Lúc đó cũng chỉ có 3 con ma thú cấp 3 mà thôi và ta cũng phải cố gắng chém lấy 12 kiếm mới đuổi được bọn nó mà. Với lại dù đi cùng là huynh đệ đồng tông tương lai nên cứu đệ cũng là truyện bình thường nha.

Hức hức!!!!

- Lời của Lý sư huynh khiến đệ thật cảm động. Một người uy phong thần vũ lại đức độ như huynh đây hẳn chỉ có những mỹ nữ trần chính mới xứng đáng làm thê tử của huynh!!

- Haha!! Vu sư đệ lại nói quá rồi....

Trong khi đó thì hai vị mỹ nữ lại im lặng không nói gì mà nhìn hai tên này đang kẻ xướng người họa mà bó tay không biết nói gì.

"Hi hi. Chỉ là 3 con ma thú cấp 3 hậu kỳ thôi mà. Nếu là Hắc sư huynh thì chắc chỉ một kiếm là đủ diệt sát hết rồi" Uyên Phụng bên kia che miệng mà cố nhìn cười.

"Có trời mới tin tên Lý Võ Minh đức độ như thế này. Con chó nhỏ đáng thương mà hắn còn giết chết mua vui. Ở đâu ra việc hắn xả thân cứu người được chứ. Chắc chỉ nhìn thấy chỉ 1 con ma thú cấp 3 hậu kỳ đã chạy té khỏi rồi. Hừ " Ánh Nguyệt thì trong lòng khinh miệt hắn.

.....

Trong khi bốn người bọn họ thoái mái ngắm cảnh tán gẫu thì Hắc Vũ của chúng ta đây đang đứng bằng đôi chân trần trên mặt đất. Hắc Vũ nhìn nó một hồi lâu mà không nói gì.

Quảng thời gian trước hắn đã suy nghĩ về hành động và câu nói của lão giả kia rất nhiều lần. Lão ta có thể một mình khuôn tảng đá to như vậy voi tu vi vì đó công thêm tốc độ di chuyển đến lóa mắt. Tất cả không vận dụng một chút linh lực nào cả. Nó đơn thuần chỉ là lực lượng của cơ thể. Vậy vấn đề là làm thế nào mà lão đạt được như vậy chứ. Sau khi suy nghĩ một hồi lâu cuối cùng Hắc Vũ cũng tìm thấy được câu trả lời. Nó nằm ngay tại cơ thể hắn.

"Đôi chân "

Đúng vậy chính là đôi chân. Một bộ phận rất phổ biến thường trên cơ thể.

" Trong tất cả câu nói của lão giả đó đều có nhắc đến đôi chân. Thậm chí trong câu thơ kia cũng một nửa là nhắc đến đôi chân. Lão giả vừa nói vừa thể hiện cho ta xem ắt hẳn phải có ý gì đó. Lão không phải chỉ có tu vi tầng 6 như thế được."

" Lão giả này có ma khí toát ra..Tuy rất nhạt, nhạt hơn cả của Âm Nhan nữ nhân kia. Nhưng độ đậm đặc của nó phải hơn rất nhiều. Nếu ta đoán không nhầm thì tu vi của lão bên trên Âm Nhan không ít. Nhưng một kẻ như vậy sao lại ẩn mình trong tông môn chính phái này làm gì chứ. "

Tuy chỉ mới tiếp xúc đôi chút nhưng Hắc Vũ hắn đã nhìn ra được lão giả này không phải kẻ tầm thường. Thân phận của lão cũng không hề minh bạch. Nhưng dẫu vậy thì lão giả đó như đã cố ý dạy cho Hắc Vũ đây một bài học.

Một người phạm bình thường khi sinh ra đến khoảng hơn 1 tuổi là sẽ biết đi bằng đôi chân của nó..Em bé lớn dần nhưng vẫn luôn dùng đôi chân đó để đi chuyển, chạy nhảy. Cứ như vậy cho đến khi già đi ốm nằm trên giường thì đôi chân vẫn luôn là bộ phận giúp đỡ họ trong sinh hoạt rất nhiều. Suốt cả quãng đời đôi chân đó phải đạp lên trên mặt đất, bước lên những tảng đá gồ ghề, nó khuôn vác cả một thân người trên đó. Đôi chân có thể cho ta đi bất cứ đâu, nó chẳng khác nào chìa khóa của sự tự do trong cuộc sống của phạm nhân cả. Mất đi đôi chân chẳng khác nào mất đi sự tự do của một con người.

Nhưng đối với tu sĩ lại là một chuyện khác. Họ có thực lực hộ phong hoá vũ. Có thể phi thiên độn địa. Sự tự do của họ không bị gắn liền với đôi chân này. Nói trắng ra dẫu có hay không thì với tu sĩ cũng chẳng sao. Dần dà họ quên mất đôi chân của họ để làm gì. Họ quên mất nó cho đến khi họ mất đi sức mạnh.

Hắc Vũ hắn bây giờ cũng đã hiểu ra. Từ khi hắn có thể phi hành thì hầu như đã gần như quên mất đôi chân này đã giúp hắn thế nào. Cho đến khi tu vi bị phong ấn hắn mới hiểu rõ. Thì ra tu vi cũng phù du như vậy, nó cho hắn tự do bay lượn nhưng đôi chân này mới là thứ cho hắn bước đi trên mặt đất. Nó là thứ luôn luôn ở cùng hắn dù tu vi có hay không.

Hắc Vũ bỗng nhắm mắt lại rồi thở ra một hơi dài. Mờ mờ hai mắt, hắn bước đi trên đôi chân trần, trên đôi chân của chính hắn. Rồi hắn bước nhanh dần, nhanh hơn nữa rồi lại thành chạy, chạy nhanh hơn nữa. Hắn chạy, bàn chân trần dẫm lên mặt đất, cảm nhận cái cảm giác làn da tiếp xúc với nền đất mềm nhuyễn, những mặt đá cứng rắn,.... Trước kia hắn vẫn luôn bước đi bằng đôi chân nhưng khi đó hắn chỉ đi bởi vì bản năng, một loại phản ứng thụ động từ ý thức khiến hắn bước đi khi muốn di chuyển di chuyển. Bây giờ nhưng lại khác, hắn bây giờ nhưng lại là chủ động, chỉ đơn giản là hắn muốn đi bằng đôi chân này mà thôi. Bước đi không phải vì di chuyển mà là để cảm nhận nó, cảm nhận sự tự do của đôi chân.

Nhưng thật bất ngờ, dường như Hắc Vũ hắn cảm nhận điều gì đó. Hắn cảm nhận được nền đất. Luồng sức mạnh gì đó như vẫn luôn ẩn sâu trong đại địa.

Nó đang biến đổi, hần bỗng có một suy nghĩ hoang đường, hần cảm thấy nền đất này như cũng đang bước đi vậy. Nó phát ra theo từng nhịp, mỗi bước đi xuống nó lại cảm giác như khác biệt.

"Thật là kỳ diệu. Dường như nền đất này đang chạy cùng ta vậy, nó dường như theo một quy luật nào đó vậy. Không biết nếu ta bước theo nhịp của nó thì sẽ thế nào đây.?!!"

Nghĩ đến là thực hiện ngay. Dần dần những bước chân của Hắc Vũ lại biến đổi. Hắc Vũ bước đi như chẳng theo một quy luật nào cả, vịn sang bên này quẹo sang bên kia. Nhưng chỉ một lúc thân ảnh của Hắc Vũ bắt đầu di chuyển nhanh dần, thậm chí nó còn nhanh hơn lúc hần chạy hết sức đến mấy phần. Nhưng..

Rầm!!

Do di chuyển nhanh chóng, đi đường đánh vồng tốc độ cao nên chẳng mấy chốc Hắc Vũ hần đã đâm mặt vào cây gỗ bên dĩa đường.

Ngay lập tức Hắc Vũ đứng dậy mà bắt đầu thực hiện tiếp. Chốc chốc lại đâm đầy vào thân cây, có khi là tảng đá, có lúc lại vấp ngã...

Nói chung là hần bắt đầu nhưng chỉ một lúc mà hôn môi đủ muôn nơi. Dần dà thì thân thể cũng ổn định dần. Đường đi cũng thẳng hơn, nên không còn tình trạng ôm gốc cây, hôn nền đất nữa.

Sau khi đi được vài lượt Hắc Vũ không khỏi càng cảm thấy thỏa mãn. Nhưng hình như hần còn quên việc gì đó a.

Chết!! Hắc Vũ hần còn phải đi gánh nước. Hắc Vũ vội vàng nhìn lấy sắc trời. Mặt trời đã đi được nửa quãng đường về phía tây. Hắc Vũ không ngờ được rằng mình đã luyện tập lâu như vậy.

Hắc Vũ vội văng, ba chân bốn cẳng mà chạy xuống núi.

.....

Nhờ việc ngờ ra được một điều thú vị. Tốc độ gánh nước của hần bây giờ nhanh hơn rất nhiều lần. Thậm chí Hắc Vũ còn phát hiện ra rằng khi di chuyển theo kiểu đó thì dường như gánh nước nhẹ đi rất nhiều, nước trong thùng tuy sóng sánh nhưng không hề bị vương ra ngoài bởi vì di chuyển với tốc độ cao.

Tuy vậy việc vừa di chuyển vừa gánh nước vẫn mới lạ nên không tránh khỏi việc thân mật với gốc cây ven đường và nền đất thêm vài lần.

.....

Phù!!

Một gánh nước cuối cùng đã hoàn thành xong. Mặt trời cũng đã bắt đầu xuống núi. Hắc Vũ không khỏi ngồi bệt xuống đất, tựa lưng vào tảng đá to gần đó.

Người hần bây giờ trông chẳng khác gì lão già kia. Hai chân đê trần, quần áo xộc xệch ướt sũng. Nắm nem đầy bùn đất. Đầu tóc rối như tổ gà.

Chỉ một lúc sau bỗng một thân thể yếu điệu lằng không mà phi đến. Tất nhiên là Mộc Đàm rồi, còn ai có thể vào đây nữa chứ. Nàng nhẹ nhàng đáp xuống, đi đến bên chiếc hồ hơi ngồi xuống mà nhìn ngắm sơ qua miệng lăm bầm đôi câu

Hắc Vũ chỉ nghe thấy nàng nói ra một câu "Nước vừa đủ a ". Sau đó nàng nhìn về phía hần mà bình thản nói.

- Rất tốt a!. Ta không nghĩ ngay buổi đầu tiên mà ngươi đã làm được rồi.

- Sư phụ quá khen rồi! Nhưng đệ tử thắc mắc. Không biết người cần hồ nước này làm gì vậy???. - Hắc Vũ lấy hết hơi còn lại mà đáp.

Mộc Đàm như cười như không nhìn hần rồi nói: - Tỷ nữa ngươi sẽ biết.!!

Nói đoạn nàng lại quay về phía hồ nước. Điểm một ngón tay, một ngọn lửa đỏ rực theo đó mà nên. Mộc Đàm đưa nó vào trong hồ nước. Đàn đàn nước trong hồ đã nóng lên, hơi nước bốc lên bao phủ mặt hồ bởi làn sương mỏng. Ánh mặt trời chiều tà hơi chiếu vào lăm nó ửng ánh hần lên.

- Tiểu Mai! mang nó vào đây đi.

Mộc Đàm vừa ngắt lời đã thấy tiểu Ma phía xa bưng lấy một giỏ hoa to hơn nửa nàng đi vào. Nàng đặt nó bên bờ hồ rồi nhanh chóng rời đi. Mộc Đàm nhẹ nhàng cho tất cả hoa vào trong hồ nước. Hắc Vũ bên kia thì vẫn không hiểu nàng định làm gì.

Bỗng chốc hần há hốc mồm ra.

Chỉ thấy Mộc Đàm uyển chuyển tự nhiên cời ra y phục. Chẳng mấy chốc thân hình ngọc ngà quyến rũ của nàng đã hiện nên trước mặt hần. Đôi chân ngọc trắng mịn, vòng eo thon thả. Gò bông đào đầy đặn quyến rũ. Khuôn mặt khuyh thành vũ mị nhìn hần như cười như không.

Hắc Vũ nhanh chóng nhận thấy mình không có ý tứ vội quay mặt đi. Chỉ chốc lát sau đã nghe tiếng nước động. Hiển nhiên Mộc Đàm đã bước vào trong

nước mà tắm rửa rồi.

Hắc Vũ không hỏi đầu đầy hắc tuyến. Bà sư phụ này đúng là khó hiểu. Mới sáng sớm thì đã đánh hắc mấy phát. Giờ thì bắt hắc gánh nước ca ngày cuối cùng cũng chỉ là để cho nàng tắm rửa. Thật là không còn gì để nói mà.

Nhưng chỉ một lúc sau Hắc Vũ không dám ở lâu nên vội đứng dậy chuẩn bị chuẩn. Bỗng phía sau hắc bị một cánh tay ngọc ngà kéo hắc ngã về phía hồ.

Nhanh như chớp nhoáng, Hắc Vũ bị lật trắng phau mà rơi tùm vào trong hồ. Hắc ngay lập tức mà ngoi lên vội vàng xông lên bờ. Nhưng hai bàn tay ngọc ngà đã đặt lên vai hắc mà ấn hắc ngồi xuống. Đang định lên tiếng thì một giọng nói đã vang lên.

- Ngồi yên đó. đừng động đậy gì cả.

Nghe vậy thì Hắc Vũ cũng bình phục tâm tình của mình mà không động đậy nữa.

Nhưng chủ một chốc sau lưng hắc truyền đến cảm giác là lạ, đôi bàn tay của Mộc Đàm đang du tẩu trên lưng hắc. Nàng cảm một chiếc khăn lau mà nhẹ nhàng kì lưng cho hắc.

- Sư phụ, sao ngu...

- Đừng nói gì cả. Hãy thư giãn đi. Hôm nay đã vất vả rồi!!!

Hắc Vũ đang định nói tiếp thì lại thôi. Hắc cứ yên như vậy mà để Mộc Đàm kì lưng cho. Nàng pằm rất nhẹ nhàng và chăm chú. Đôi mắt đẹp của Mộc Đàm tập chung hết vào lưng hắc, một tấm lưng rắn chắc, vạm vỡ. Nhưng ở giữa phía bên trái lại hắc đó một vết sẹo dọc dài như đã từng bị thứ gì đó xuyên qua

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Người có phải là người ko vậy

- Quác... Quác....

Một bóng đen bay vọt trong căn phòng u tối. Những vách tường tối tăm, không khí ẩm thấp như lò mờ xương mù, đôi khi còn có cả mùi huyết tinh. Bóng đen bay vọt đến tận sâu bên trong đó, từ từ chậm dần để hiện rõ hình dáng của một con hắc điều to cỡ một qar bóng con. Nó nhanh chóng đậu trên tay vịn của một chiếc ghế trợ trợ giữa đại sảnh.

- Rầm

Vừa mới đậu xuống, bót chợt một bàn tay thô trọng nhanh như thiểm đã đập nát xon hắc điều kia. Nhưng thay vì là huyết nhục tung tóe, tiếng xương nát bầy thì lại chỉ có những đoàn hắc khí lượn lờ nhanh chóng mà tiêu tán, để lại đó một khối ngọc nho nhỏ.

Bàn tay từ từ thu lại, hắc đưa đến gần trước mặt mà dùng thần niệm quét qua, Chỉ thấy chủ nhân bàn tay đó là một lão giả trung niên, mặt mày vuông vắn nhưng tràn đầy vẻ lẫm liệt, khí tức Nguyên Anh kỳ bí ngời. Lão ta lơ dềnh mà liếc nhìn thông tin trong ngọc giản. Cả thân thể ngồi trên ghế chủ tọa bị bao bởi chiếc áo chùng đen kịt. Nếu ai đấy có thể nhìn tận bên trong thì kinh ngạc không thôi. Cả cơ thể hắc trắng bạch như thi thể, có vài mảnh thịt đã bung ra để lộ xương trắng hếu, có nơi thì đã thối giữa, trái tim của lão đã dùng đập từ bao giờ trông vô cùng quý dị.

- Phiên Tuấn!!

- Có thuộc hạ!. Không biết tông chủ có gì rặn rò!! - Lão giả cất giọng trầm thấp lên, một bóng đen sau lưng ghế cung kính mà bước ra. Người này một thân tu vi Kim Đan đỉnh phong bạo ngược, khí tức mãnh liệt. Rõ ràng chẳng mấy chốc sẽ kết anh tẫn thắng Nguyên Anh kỳ.

- Bên phía Minh Quốc thế nào rồi!.

- Bẩm đại nhân! Về cơ bản thì bọn chúng đã sẵn sàng đầy đủ cả rồi ạ. Tông cộng binh lực có 2 gã Nguyên Anh, một trung một sơ kỳ. 6 gã Kim Đan. Và 2000 tên Dung Linh kỳ tu sĩ. Mới tháng trước bọn hắc có gửi tin báo thúc dục quân ta tiến công nhưng vì sợ làm phiền ngài nên thuộc hạ bây giờ mới dám bẩm báo.

Lão giả trầm tư đôi chút mới lại cất tiếng, giọng đầy khinh thường.

- Hừ!! Đúng là bọn không biết làm đại sự, Cả chục năm nay không biết bọn chúng đã gửi biết bao nhiêu lần rồi. Mặc kệ đi. Hoa gia mấy lão khôn kia vẫn chưa học được gì từ tổ tiên bọn chúng hay sao mà vẫn vậy cơ chứ!!

Còn việc bọn triều đình thế nào rồi!.

Phiên Tuấn vẫn luôn đứng hầu một bên chăm chú lắng nghe. Nên hắn cũng nhanh chóng mà trả lời lại.

- Triều đình vẫn chưa có động tĩnh gì lớn cả. Vân Ngao Thiên vẫn im lặng như chưa biết gì. Bên Lý gia cũng như vậy có chăng thì lần này Lý gia lại phải tiếp hai tên dòng chính gia nhập Ninh Hải tông. Có vẻ như bọn hắn muốn thâm thấu từ trong ra ngoài một cách nhanh chóng hơn.

Vân Thanh Phong hầu như đã có một thế lực sẵn sàng ủng hộ hắn trong Ninh Hải tông. Không chừng chục năm nữa bọn chúng sẽ chém được Ninh Hải tông.

Lão già lần này không hề nói gì mà chỉ vắt cho Phiên Tuấn miếng ngọc giản trong tay. Nhận lấy nó, hắn hơi có vẻ nghi hoặc nhưng cũng không hề nói gì. Nhanh chóng dùng thần niệm quét qua nhưng chẳng mấy chốc mà đã làm hắn kinh nghi không thôi. Thấy thế lão già mới từ từ mà cất giọng nói.

- Ngày hôm qua bọn La Vân cũng gửi tin báo cho ta về hắn rồi. Nhưng thật không ngờ tên kiến hôi này lại giá trị như vậy. Haha. Có vẻ như trời đang giúp rồi.

Phiên Tuấn!!

Tên kia đang ngây ngơ bỗng chốc bừng tỉnh mà khom người nói

- Có thuộc hạ!!

- Ngươi mong chóng báo tin cho bọn Minh quốc kia không phải vội vàng. Nhiều nhất 2 năm sau chúng ta sẽ bắt đầu tiến công. Báo cho bọn La Vân tăng cường theo dõi tình hình Ninh Hải tông. Đặc biệt là tên tiểu tử Hắc Vũ kia.

- Rõ!!!!

.....

- Hắc Vũ, Hắc Vũ!!! Chàng mau dậy thôi. Nhanh nên không sợ phụ lại phạt chàng nữa bây giờ - Diễm My cố gắng lung lay người đánh thức Hắc Vũ đang nằm ngủ say bí tỉ ở trên giường. Nàng đôi lúc cũng phải bó tay với cái tính này của hắn. Dù cho đã gần 19 tuổi, là nam nhân của nàng nhưng dường như đây vẫn là minh chứng cho sự ngây thơ của hắn trước mặt nàng vậy.

- Oái!! Mấy giờ rồi, mấy giờ rồi.. Nhanh nhanh không chết ta mất!! - Hắc Vũ từ trên giường hốt hải mà ngồi dậy, hắn nhanh như chớp mà mặc quần áo chạy ra khỏi phòng.

- Á!... Tên Hắc Vũ chết tiệt này. Ngươi đi có nhìn đường không vậy hả.

Vừa lao ra khỏi phòng, Hắc Vũ ngay lập tức va vào người một nữ hài. Nhìn đi nhìn lại hóa ra là Tiểu Nguyệt nhưng vì quá vội nên hắn chỉ xin lỗi qua loa rồi lại vọt đi.

- Tên chết tiệt. Lần tới gặp ngươi thì biết tay ta. Hừ Hừ!!

.....

Hắc Vũ nhanh chóng mà chạy đến chỗ động phủ của Mộc Đàm. Do vẫn bỡ ngỡ bà sư phụ này phong ấn tu vi nên hắn chỉ có thể chạy bộ vậy. May mắn duy nhất là nhờ lão già hôm qua nên tốc độ của hắn rất nhanh. Nhưng vẫn có một vấn đề. Không hiểu sao cơ thể hắn lúc về sau rất mệt mỏi. Dường như không muốn nhắc dù chỉ một bước. Hắc Vũ vẫn cảm thấy hình như hắn đã hiểu sai điều gì đó.

"Mặc dù ta di chuyển theo nhịp bước đó nhưng dường như đã hiểu sai thứ gì đó vậy, thể lực tiêu hao không nhiều nhưng cơ thể vẫn mệt mỏi phi thường.. Hazi! Lần tới gặp có khi phải hỏi ông lão đó mới được!"

Trong khi đang suy nghĩ thì Hắc Vũ cũng đến rồi động phủ của Mộc Đàm. Thật may cho hắn là vẫn không thấy bóng dáng của bà sư phụ đâu. Hắc Vũ không khỏi thở phào một hơi. Nhưng có vẻ hắn đã vui mừng quá sớm.

Uỳnh!!

- Sư phụ à. Người không đổi cách khác được sao!!

Hắc Vũ hiển nhiên lại bị Mộc Đàm cho một cước đá bay ra khỏi chỗ khác. Mộc Đàm từ bao giờ đã đứng tại vị trí cũ của hắn. Mặt lạnh tanh mà cất lời.

- Ngươi đến muộn.!!

Hắc Vũ đang định biện luận đôi chút nhưng lời cũng không nói ra được. Trong lòng hắn bây giờ không hiểu sao nàng ta thay đổi nhanh như vậy. Mới tới hôm qua kỳ lưng cho hắn một cách nhẹ nhàng làm sao. Hôm nay thì mặt đã lạnh tanh mà cho hắn một cước rồi.

Haiz!!

- Ý!!!

Rầm!!!

Bỗng chốc oanh động một cái, nền đất nứt toát như mạng nhện tạo thành một vùng lõm xuống, bụi mù tứ tung. Ẩn sau lớp bụi đó là một bóng dáng yếu đuối, tóc dài màu bạch kim, một thân bạch y quyền rũ. Chỉ có thể là Diệp đại mỹ nữ, nào có ai khác được cơ chứ.

- Ế, tên nhóc con đi đâu rồi!!

Chỉ thấy nàng vừa xuất hiện đã tung ngay một cước vào chỗ đứng của Hắc Vũ. Một cước này chỉ là tùy ý nhưng cũng đủ khiến Dung Linh sợ kỳ trọng thương, trung kỳ nằm giường cả tháng, hậu kỳ thì ít nhất cũng gãy vài cái xương. Chưa kể đến bây giờ thực lực của Hắc Vũ bị phong lại chỉ còn Khai Mạch tầng 9. May mắn thay là hắn đã nhảy chổng di chuyển ra một chỗ khác không xa gần đó. Nhưng mà trán hắn vẫn có thể thấy lấm tấm mấy giọt mồ hôi.

"Thật là!!.. Ta có tội tình gì mà lần nào gặp mặt cũng phải tấn công ta vậy chứ"

Cốc!!

- Ai da!! Mọc tỳ, tỳ đánh muỗi làm gì. Dù gì thì muỗi cũng chỉ treu hắn một tí thôi mà. Tỳ việc gì phải thương hắn quá làm chi. - Chỉ trong chớp lát Mọc Đàm đã ngay lập tức đến bên cạnh Diệp Bạch Lan, về mặt nàng âm u bất định nhưng mà ánh mắt thì bắt đầu lạnh băng, đến khi nghe hết câu Bạch Lan nói thì từ xa cũng có thể thấy trán nàng nổi gân xanh rồi. Bây giờ ánh mắt mà có thể sát nhân thì Diệp mỹ nữ của chúng ta có trăm cái mạng cũng không đủ xài nữa là.

- Ách ách... Đau đau.. Tỳ đừng véo tai muỗi nữa,.. Đau muỗi biết sai rồi.. đừng véo nữa.. Ách..

Bỗng chỉ thấy Mọc Đàm đưa bàn tay ngọc nhanh chóng mà véo lấy một bên tai của Bạch Lan. Một véo này chẳng khác gì như véo tai bình thường của bố mẹ khi dạy bảo lũ trẻ nghịch ngợm cả. Nhưng đằng này lại khác Người bị véo tai là một Nguyên Anh lão quái a. Đáng lẽ ra một động tác bình thường như thế không thể gây tổn thương gì được. Nhưng thật lạ là nó vẫn xảy ra. Hắc Vũ đứng từ xa có thể nhận rõ được bên tai của Bạch Lan đang đỏ bừng bừng, mặt mày chân thật mà kêu đau, thậm chí khóe mắt còn đã rỉ nước mắt, chứng tỏ rằng một véo này rất đau a.

Nhưng đây không hợp lý chút nào.

"Nhìn về mặt của Diệp cốc chủ thì chắc hẳn một véo tai bình thường này nhưng rất uy lực. Nhưng mà ta không hiểu được, cơ thể của Nguyên Anh lão quái là vô cùng rắn chắc, tác động vật lý bình thường không thể làm tổn thương cao được dù cho có là một Nguyên Anh ra quyền toàn lực đi chăng nữa. Nhưng sự phụ cũng không dùng pháp thuật hay võ kỹ gì a. Người lấy đâu ra lực lượng lớn đến thế cơ chứ.

Hừm!! Thủ đoạn của Nguyên Anh lão quái đúng là rất nhiều a "

.....

Một lúc sau

- Ai da... ai da. - Xấu Mọc Đàm, thôi tỳ tỳ.- Diệp Bạch Lan ngồi ở một bên, hai tay ôm cái tay bị véo đến đỏ bừng, miệng thì vẫn còn cầu nhàu không thôi. Trong khuôn mặt vẻ tiểu nữ hài bị uất ức khó chịu.

- Tỳ làm gì mà vạ cả Tả Lực Thuật mà véo tai muỗi chứ. Đau chết người ta.

Mọc Đàm tuy thấy Bạch Lan ủy khuất cầu nhàu như vậy nhưng sắc mặt vẫn bình thường. Sờ đi như vậy vì con bé này nàng quá hiểu rõ rồi, đây rõ ràng là làm nũng nàng đây.

- Đừng có đứng đấy mà cầu nhàu nữa. Nói! Muội đến có việc gì. Nếu không có lý do chính đáng thì đừng trách ta - Vừa nói Mọc Đàm vừa dơ tay lên làm động tác véo một cái.

Diệp Bạch Lan thấy vậy thì cả người không khỏi nổi cả da gà, vội vàng mà đi tới bên cạnh Mọc Đàm, nắm lấy tay nàng, mở to hai mắt tỏ vẻ đáng thương.

- Tỳ! Đừng như vậy mà, muỗi biết sai rồi. Muội tới đây chẳng phải do tỳ nhờ xem bệnh cho hắn hay sao.! - Vừa nói nàng vừa đưa mắt nhìn về Hắc Vũ một chút.

"Xem bệnh cho ta!???. Ai đời xem bệnh còn đánh bệnh nhân chứ. Chẳng lẽ sợ bệnh của ta chưa đủ nặng hay sao.. Mà khoan, ta nào có bệnh gì a???"
Hắc Vũ ở bên nghe vậy thì nghi hoặc không thôi.

Mọc Đàm nghe vậy thì cũng không so đo với nàng nữa. Bạch Lan thì mừng rỡ khi thoát khỏi kiếp nạn. Nàng nhanh chóng mà chạy đến chỗ Hắc Vũ. Trong sự ngỡ ngàng không hiểu gì của hắn. Diệp Bạch Lan đã nhanh chóng nắm lấy tay Hắc Vũ, về mặt trở lên chăm chú mà xem xét.

Hắc Vũ ngẩng đầu nhìn về phía Mọc Đàm, chỉ thấy nàng nhẹ nhàng gật đầu nên hắn cứ để yên như vậy.

Một lúc lâu sau

Diệp Bạch Lan vẫn nắm lấy tay Hắc Vũ không rời. Về mặt từ đầu đến giờ không biết đã biến ảo bao nhiêu lần. Mãi lúc sau nàng mới ngẩng đầu lên mà

nhìn lại Hắc Vũ một lượt như thể mới lần đầu gặp hắn vậy.

- Ngươi có phải người không vậy!- Mãi sau nàng ta lại thốt ra một câu như vậy.

Hắc Vũ thì vẻ mặt không hiểu gì cả mà nhìn nàng. Mộc Đàm thì đã đứng bên hai người từ lúc nào. Nghe Bạch Lan nói như vậy thì nàng đã ngay lập tức đưa tay lên. " Con bé này lúc nào rồi còn đùa được hả ".

Thấy động tác của Mộc Đàm, Bạch Lan không khỏi vội vàng mà giải thích.

- Mộc tỷ cứ từ từ a. Muội không phải đang đùa đâu.

- Vậy thì nói nhanh lên!! - Mộc Đàm dường như rất vội vã mà nói.

Diệp Bạch Lan thở phào một hơi mà từ từ giải thích.

- Vừa nãy muội nãy đã dùng linh lực và thần thức xem xét qua tình trạng của hắn đôi chút nhưng mà thật sự là quá bất khả tư nghị.

Đầu tiên muội kiểm tra sơ qua toàn bộ cơ thể hắn. Nhưng lạ một điều là tình trạng rất chi bình thường. Không có một tí gì biểu hiện của việc ma khí xâm nhập cả. Cơ thể và lực lượng rất dồi dào như thể không hề có ma khí. Nhưng rõ ràng muội cảm nhận được ma tức toát ra từ cơ thể hắn rất rõ ràng.

Sau đó muội mới kiểm tra thêm, quan sát kỹ từng tế bào, mạch máu của hắn. Tỷ biết muội thấy gì không !!

- Hửm?? Muội thấy gì - Nghe được điều này thì Mộc Đàm cũng không khỏi ngạc nhiên hỏi lại

- Tế bào của hắn đang bị biến đổi, thậm chí cả tế bào máu cũng vậy. Điều này không hề bình thường. Tỷ cũng biết người bị ma khí xâm nhập lâu ngày thần niệm, ý thức sẽ bị nó thôn phệ mà trở nên điên dại. Trừ những ma tu chuyên hấp thụ ma khí cũng không có ai có biểu hiện như hắn cả. Ma khí không thôn phệ thần niệm của Hắc Vũ mà nó lại biến đổi cơ thể hắn. Truyền này là không thể nào a.

- Như vậy là sao?? Chẳng lẽ nó sẽ không ảnh hưởng xấu đến hắn nữa?? - Mộc Đàm càng nghi hoặc hơn mà hỏi lại.

- Không!! Nếu suy theo bình thường thì có khi không cần chữa cho hắn cũng không sao. Nhưng mà muội không biết vì lý do gì trong cơ thể hắn vốn đã có hai cỗ lực lượng bẩm sinh rồi. Tuy rất yếu nhưng vẫn là có, điều này làm cho đám ma khí kia sẽ có một phần bị bài dư ra ngoài nên vẫn có vấn đề như bình thường chỉ có điều phải khá lâu nữa mới diễn ra. Chắc tầm gần năm nữa. Có khi vì vậy mà đám đàn được hôm qua không có tác dụng mấy, được hiệu đa phần vẫn còn tích trong cơ thể hắn.

Nói xong Bạch Lan lại nhìn Hắc Vũ một lượt. Mộc Đàm thì không khỏi buồn phiền, suy tư.

"Mộc tỷ, có truyện này muội cần nói riêng với tỷ. " Bỗng nhiên Bạch Lan lại truyền âm mà nói với Mộc Đàm. Hiển nhiên đây là truyện rất hệ trọng rồi.

" Có truyện gì vậy, chẳng lẽ hắn còn bị cái gì khác!!!" Mộc Đàm lo lắng mà đáp lại.

" Không có gì đâu tỷ. Chẳng qua là linh căn của hắn không bình thường "

" Rốt cuộc là sao nữa???" Mộc Đàm càng lo lắng hơn mà hỏi lại.

" Thể chất của Hắc Vũ hắn thuộc vào loại ám thuộc tính đặc biệt nên mái tóc của hắn mới có màu đen tuyền dễ nhận như vậy. Nhưng điều đặc biệt của thể chất đặc biệt là bản thân tu sĩ không thể sở hữu thuộc tính linh căn nào khác nữa. Theo muội biết thì hắn còn dùng được cả hỏa thuộc tính nhưng mà đây không phải do công pháp tu luyện mà xuất ra được. Hỏa thuộc tính lại là thuộc tính vốn có của linh căn, không phải do công pháp hỗ trợ tạo ra. Nó quá vô lý "

Nghe thấy đây thì sắc mặt của Mộc Đàm khó mà giữ được bình tĩnh. Nàng quay lại mà nhìn người thanh niên kia. Hắn dường như bí ẩn giống màn đêm đen vậy

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Cái duyên làm đồ đệ

Trong khi hai cô nàng nhìn Hắc Vũ với ánh mắt không thể tin được thì hắn cũng đang suy nghĩ không thôi.

Từ những gì Diệp Bạch Lan nói hắn cơ bản cũng có thể đoán được đôi điều, về cơ bản thì hai nàng tưởng rằng cơ thể hắn toát ra ma khí vì bị ma khí thôn phệ nhưng thực chất lại hoàn toàn khác. Hắn là bị ma hóa.

Ma khí thôn phệ là đánh cắp ý thức của tu sĩ, làm hấn điên đại cuồng sát. Nhưng ma hóa thì khác, nó làm biến đổi cơ thể hấn từ tận căn dễ, từ nhục thể cho đến tinh thần. Nó khiến hấn dần thành một ma tộc thực sự. Nếu so ra thì ma khí thôn phệ chỉ khiến hấn như một con cáo nhỏ ngóng cuồng còn ma hóa thì lại biến hấn thành con mãnh hổ thực sự nhưng hiền nhiên vẫn cuồng sát.

Nếu Hắc Vũ nhớ không nhầm thì trong truyền thừa cũng có nhắc đôi chút về vụ ka hóa. Thực tế nó cũng không nguy hiểm như hai cô nàng kia tưởng tượng. Ma hóa vừa là nguy hiểm cũng là cơ duyên. Ma hóa mang đến cho tu sĩ một lực lượng khó tưởng, nhục thể, khí huyết, lực lượng tăng lên diện rộng nhưng cũng rất nguy hiểm vì nếu không cẩn thận sẽ mất đi ý thức tự chủ. Theo hấn biết thì thời trước kia một số đại năng cũng dùng cách này để tu luyện nhục thể hay tu ra một tí ma huyết trợ giúp tu hành. Nhưng có vẻ quá nguy hiểm nên dần dần nó cũng thất truyền. Nên hai nàng khí thấy vậy có biểu hiện khó hiểu cũng không lạ.

Nhưng có một vấn đề, ma hóa có đôi cũng khiến tu sĩ cuồng hóa làm lực lượng tăng mạnh nhưng tất cả đều là bất chợt không tự chủ. Đâu có ai như hấn có thể tùy tâm sử dụng đâu.

"Ma hóa chưa chắc đã nguy hiểm, có khi nó lại là một hồi cơ duyên của ta. Nhưng mà nếu ta nghe không nhầm Diệp cốc chủ có nhắc đến trong người ta có hai cỗ lực lượng bẩm sinh. Dĩ ràng ta trước kia là người thường a. Lấy đâu ra cỗ lực lượng đó. Trừ khi nó được di truyền từ.. phụ mẫu của ta!!" Nghĩ đến đây Hắc Vũ không khỏi trầm ngâm lại.

Tu sĩ cũng như người thường có thể sinh con đẻ cái. Phải chăng khác biệt là tỉ lệ sinh rất thấp, phụ mẫu tu vi càng cao thì tỉ lệ có con lại càng thấp. Nhưng đặc biệt là người con được sinh ra sẽ khỏe hơn trẻ thường rất nhiều và tư chất tu luyện rất cao, hầu như đều có thể thành tu sĩ. Bên cạnh đó người con sẽ được thừa hưởng rất nhiều từ cha mẹ. Ngoại trừ ngoại hình còn có thuộc tính, hồn khí, hồn thú,... Giả dụ một người cha mang thuộc tính hỏa, hồn thú là một con sư tử, hồn khí là trường đao. Người mẹ mang thuộc tính thổ, hồn thú là một con phi ưng, hồn khí là một thanh trường kiếm. Chắc chắn rằng người con mà họ sinh ra sẽ thừa hưởng thuộc tính của một trong hai người, có khí là cả hai. Hồn thú của đứa bé thì chỉ có thể duy nhất là sư tử hoặc phi ưng, hồn khí cũng chỉ có thể một trong hai.

Nhưng đây chỉ là yếu tố cơ bản. Điều đặc biệt hơn cả chính là huyết mạch mà đứa trẻ có được từ phụ mẫu. Thậm chí còn kích phát thể chất đặc biệt của đứa trẻ. Những đứa bé này chỉ có thể nói là thiên chi kiêu tử, long phượng trong loài người. Vì vậy các thế gia, thế lực mới thường chú trọng đến truyền môn đăng hộ đối trong hôn phối. Ngoài tích góp thể lực còn có mục tiêu cao cả hơn là chế tạo thiên tài.

Từ lâu Hắc Vũ không để ý lắm đến việc phụ mẫu mình là ai, từ lúc lang thang một mình hấn cũng không nghĩ tới quá nhiều. Nhưng khi nghĩ đến vấn đề này Hắc Vũ không khỏi lại suy nghĩ nhiều nên. Theo Diệp Bạch Lan nói ra thì trong người hấn hẳn có hai cỗ lực lượng từ trước nhưng rất ít. Tuy nhiên điều này cũng chứng tỏ một điều: Phụ mẫu của hấn không phải phạm nhân, ít nhất cũng là tu sĩ. Có khi tu vi hoặc huyết mạch khá cao nên mới di truyền cho hấn được. Nhưng vấn đề là tại sao họ lại bỏ rơi hấn đây??

- Ê! Tên nhóc, ê!!

Bỗng tiếng gọi thanh nha làm Hắc Vũ bừng tỉnh khỏi suy nghĩ miên man. Chỉ thấy trước mặt hấn đã đứng đấy Diệp Bạch Lan đang hai tay chống eo, vẻ mặt khá khó chịu. Bên cạnh là Mộc Đàm, dáng đứng ưu nhã bình tĩnh nhưng trên mặt vẫn toát ra một chút gì đó lo lắng. Hắc Vũ thấy vậy thì cũng nhanh chóng đoán được, vị Diệp mỹ nữ đây là đang gọi hấn nhưng do suy nghĩ đầu nhập quá nên hấn không để ý.

- Ô ô, xin lỗi Diệp cốc chủ, tiểu bối vừa nãy suy nghĩ xuất thần quá!!

"Hả, suy nghĩ xuất thần nên không nghe ta nói cái gì! Chẳng nhẽ cho hấn một trận nữa mới nên thân. Khoan!! Không thể không thể" Diệp Bạch Lan ngay lập tức mà đập tan ý tưởng trong đầu, con mắt hữu ý, vô ý mà liếc nhìn sang Mộc Đàm đang ở bên cạnh. Ngay lập tức nàng thu hồi tâm tình lại mà từ từ nói;

- E hèm! Sự phụ người và ta đã bàn qua với ta. Dựa theo tình trạng của người có thể còn cần một thời gian dài mới chữa được. Ta cũng cần nghiên cứu xem xét thêm.

Đề nhanh nhất có thể thì cách tốt nhất là nên theo để có nhiều thời gian hơn

Nói xong hai mắt Diệp Bạch Lan không khỏi lóe quang mang. Hắc Vũ nhìn nàng không khỏi cảm giác mình như nữ tử bị bày ra trước mặt lão sói.

Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì đây cũng là một vấn đề hấn vẫn đang lo lắng. Nhưng theo những gì hấn nghe được từ Diệp Bạch Lan thì có vẻ nàng ta không hề biết đến Ma Hóa nên mới cho rằng đây là căn bệnh lạ.

- Tất cả đành nhờ tiên bối vậy!!

Hắc Vũ cũng không có lý do gì để từ chối cả. Bên cạnh đó đi theo Diệp Bạch Lan ngoài việc làm chuột bạch cho nàng một thời gian thì ngoài ra hấn cũng có thể nhờ nàng cùng cô kinh nghiệm và kiến thức mới về luyện đan cho mình. Tuy kỹ thuật của Hắc Vũ đang dùng là phương pháp đã thất truyền từ lâu nhưng với đan được cấp cao thì nó không hiệu quả lắm, vẫn cần học hỏi thêm.

Hắc Vũ nghĩ vậy nhưng Bạch Lan nghĩ cũng không khác mấy. Kỹ thuật của Hắc Vũ nàng cũng muốn có, chữa bệnh cho hấn không chỉ cho nàng nhiều thông tin hữu ích mà trên hết nàng còn kiếm được mấy cây linh dược cấp cao. Nói đi nói lại thì gần như là không vốn. Nghĩ đến đây thôi thì trong lòng Diệp Bạch Lan vui khỏi bàn.

- Ta không đồng ý!

Bỗng một tiếng nói vang lên làm Bạch Lan đang bay cao như bị ngã bịch xuống đất, nàng quay lại mà nhìn Mộc Đàm ở bên.

- Mộc tỷ! Sao tỷ lại không đồng ý được??. Mạng sống của hắn đang rất nguy kịch a. Mà Hắc Vũ tiểu tử này cũng đã đồng ý rồi, sao tỷ can thiệp được chứ??.

- Hừm!! Làm sao ta không có quyền. Ta hiện tại là sư phụ hắn a!! Hắn đi đâu làm gì là quyền của ta!. - Mộc Đàm vừa nói vừa ngạo kiều nhìn Bạch Lan.

Diệp Bạch Lan thì bỗng chốc nghẹn họng không nói gì nổi. Nàng đang định quay lại nói với Hắc Vũ gì đó nhưng chưa kịp mở miệng thì hắn đã nói trước:

- Xin lỗi Diệp tiên bối. Sư phụ đã quyết vậy, vân bối cũng không có ý kiến gì cả!!

Diệp Bạch Lan triệt để khóc không ra nước mắt. Đây chẳng khác nào miếng ăn đưa đến miệng bị dơi xuống đất cả.

- Nhưng thực ra cũng không hẳn là không thể! - Mộc Đàm bỗng lên tiếng.

Diệp Bạch Lan ánh mắt chờ mong vô ngần mà nhìn về phía nàng. Mộc Đàm thấy vậy khoe miệng không khỏi hơi cười mỉm nói tiếp.

- Ta cũng không phải nói nhiều đi. Hắc Vũ nếu mà đi theo muội thì muội hẳn được lợi nhiều nhất, đây cũng không công bằng a!

- Thế tỷ muốn thế nào mới được chứ??

Ừm!! Mộc Đàm làm ra vẻ suy tư đôi chút. Nhìn thấy nàng như vậy Hắc Vũ đoán chắc lần này Diệp Bạch Lan sẽ bị Mộc Đàm bóc lột một trận. Tuy mới gặp gỡ có vài ngày nhưng ấn tượng mà nàng để cho hắn là không hề nhỏ. Đặc biệt mà việc moi tiền của hắn, nói đúng hơn là được thảo. Không phải thì là gì. Mới vừa nãy thôi nàng ta đã chùng mắt, không cho hắn đồng ý Diệp Bạch Lan nên hắn mới nói như vậy, thế mà có vài giây sau thì đã khác, hắn là nàng đã tính cho Diệp Bạch Lan vào tròng rồi. Cũng chẳng cần nghĩ nhiều, chỉ một lúc sau Mộc Đàm đã lên tiếng.

- Hay là vậy đi! Mỗi tháng một lần nàng sẽ phải đến Ninh Hải tông bồi dưỡng đám đệ tử hạch tâm của tông ta về luyện đan thuật cho đến khi bệnh vùa Hắc Vũ khỏi hẳn. Muội thấy thế nào.

Diệp Bạch Lan nghe vậy thì sâu sắc mà nhìn Mộc Đàm. Chỉ thấy bây giờ Mộc Đàm chẳng khác nào tên gian thương cả, miệng tràn đầy ý cười. Gì a! Đám đệ tử hạch tâm kia cùng lắm thì mới Dung Linh đỉnh phong, bọn nhóc ấy có một luyện đan sư cấp 3 dạy bảo là quá bất khả tư nghị rồi. Đằng này Diệp Bạch Lan nàng mà dạy bọn hắn thì chẳng khác nào phạm nhân nhất được pháp bảo cả. Diệp Bạch Lan bây giờ nào còn chưa hiểu truyện gì nữa, rõ ràng bị Mộc Đàm bóc lột sức lao động a. Nàng suy nghĩ một hồi rồi cũng cất tiếng đồng ý.

Dù có hơi mệt một chút nhưng cũng chẳng sao. Dạy thì cứ dạy vậy, không phải ai cũng có thể học được. Như phạm nhân được pháp bảo cũng chưa chắc đã dùng được. Học cũng vậy, đặc biệt là luyện đan, luyện được.

Chỉ một lúc sau, Mộc Đàm và Bạch Lan bắt đầu bàn chuyện với nhau. Hắc Vũ ở bên thì không biết nói gì cả. Hắn cảm giác như mình bị bà sư phụ biến thành món hàng để trao đổi vậy. Nhưng mà cũng chẳng sao, đôi bên cùng có lợi. Dù gì thì Ninh Hải tông cũng là tông môn của hắn a, nơi này có Diễm My, có Mộc Hân, có thể tử của hắn, nó an toàn thì các nàng cũng an toàn theo. Và để được an toàn thì lực lượng bảo vệ nó cần phải mạnh mẽ.

.....

Mộc Đàm và Diệp Bạch Lan thảo luận một lúc lâu cuối cùng cũng đưa ra quyết định. Buổi sáng mỗi ngày sẽ theo chỉ thị của Mộc Đàm mà luyện tập công đến chiều thì sẽ đi theo Bạch Lan để nghiên cứu và chữa trị cho hắn. Nhưng mọi việc sẽ bắt đầu vào tháng sau. Diệp Bạch Lan cản trở về Hồ Diệp Cốc để sắp xếp sự vụ, sau đó lấy cớ bề quan mà đến đây.

Thời gian trôi qua thật mau chẳng mấy chốc đã qua nửa tháng. Hắc Vũ thành đệ tử của Ninh Hải tông cũng đã gần hai chục ngày. Suốt quãng thời gian này Hắc Vũ giành ra cả ngày mà gánh nước hoặc khuôn đồ. Mỗi lần hoàn thành thì Mộc Đàm lại lôi kéo hắn xuống hồ nước mà kỷ lục cho hắn một lượt. Nàng cũng chỉ làm có như vậy sau đó thì đá hắn ra khỏi hồ. Hắn không biết tại sao Mộc Đàm làm như vậy cả nhưng dù gì cũng là hưởng thụ nên Hắc Vũ cũng không phàn nàn nhiều.

Bên cạnh đó kỹ thuật mới của hắn luyện được bắt đầu có tiến bộ. Giờ đây di chuyển của Hắc Vũ lưu loát hơn rất là nhiều, thậm chí có vẻ siêu việt hơn tu vi toàn thịnh của hắn. Ngoài đó ra Hắc Vũ cũng thử nâng các vật nặng khác để tập luyện di chuyển nhưng vô một vấn đề, khi hắn mang vật nặng đến 200 cân thì di chuyển bắt đầu khó khăn hơn rất nhiều, 250 cân thì chỉ nhanh hơn người thường chạy một chút, 300 cân thì không đi nổi. Tính ra thì 300 cân cũng là cực hạn của Dung Linh sơ kỳ tu sĩ. Những lão giả kia nâng tảng đá đó ít nhất cũng hơn 500 cân a, trong khi hắn chỉ có Khai Mạch tầng sáu, quá bất khả tư nghị.

Mặt khác trong bảng kỹ năng của hắn cũng thêm một kĩ năng mới. Nhưng tất cả lại chỉ xuất hiện một tràng dấu "?????????". Đây là lần đầu tiên nó bị như vậy. Cái này quá chi là khó hiểu đi.

Ngoài mỗi ban ngày luyện tập thì tối đến Hắc Vũ cũng tranh thủ luyện đan, những ngày này hắn không luyện đan để nâng cao thực lực nữa mà chỉ luyện đan được hồi phục trong chiến đấu. Không phải hắn không muốn mạnh lên mà bởi vì nếu phụ thuộc đan dược quá nhiều thì rất có hại. Nó khiến cho căn cơ của hắn phụ phẩm, tuy tu vi thấp chưa rõ ràng nhưng càng mạnh sẽ càng rõ. Nhưng phòng trước vẫn hơn.

Ngoài luyện đan ra thì Hắc Vũ cũng chỉ có thể một mình ngồi mà tư luyện. Hắn không còn được ôm mỹ nữ mà ngủ nữa. Lý do sao?? Đơn giản là sự xuất hiện của một người

Vân Ánh Nguyệt!!

Hôm đó hắc chờ về thì cô nàng này đã hùng hùng hổ hổ mà đứng chờ hắc dạy cho hắc một trận.

Thành ra nàng và hắc lại một trận so đấu, tuy bất lợi về tu vi vì bị phong ấn của Mộc Đàm nhưng nhờ kỹ thuật mới học thêm vào kinh nghiệm chiến đấu trong Huyền Vũ Lâm nên Hắc Vũ dễ dàng mà chiến thắng. Hắc Vũ bắt nàng đối xứng hô với mình. Tu sĩ dùng tu vi luận bối phận, trừ người thân thì không cần. Hắc Vũ nay đã Dung Linh Hậu kỳ, Ánh Nguyệt mới trung kỳ nên phải gọi tiếng sư huynh. Nhưng khổ nỗi cô nàng lại không chịu, kiên quyết không khuất. Sau đó nàng lấy cớ mà đòi ở cùng với Diễm My. Đưa ra 36 kế sách làm nũng, cuối cùng Diễm My cũng đồng ý. Thành thử ra Hắc Vũ hắc bị nàng một cước đá sang phòng khác, hết được ôm mỹ nữ.

Hắc Vũ mang trong mình song tu công pháp nên nói thẳng ra truyền giường chiếu là phương pháp tu luyện tốt nhất của hắc. Đặc biệt là thái bổ đỉnh lô, hấp thu tu vi của đối phương. Nhưng không có nghĩ cả nước thân mình bình thường không có tác. Thái bổ đỉnh lô cất cao tu vi của hắc và tiến độ tu luyện. Cả nước thân mặt bình thường cũng cất cao tu vi của hắc nhưng rất nhỏ trừ khi hắc phá nguyên âm của các nàng. Theo thông tin Hắc Vũ có từ truyền thừa thì Hồn Nguyên Công có 9 tầng. Mỗi tầng đột phá lại có yêu cầu khác nhau.

Hắc lấy đi nguyên âm của Diễm My và Mộc Hân thêm vào mấy lần song tu nữa nhưng tiến độ tu luyện công pháp mới chỉ có được 30%. Tốc độ này là khá chậm, nên nhớ Diễm My đã tu vi Kim Đan kỳ, Mộc Hân cũng đã Nguyên Anh dù lúc hắc và nàng giao hòa chỉ lấy Dung Linh tu vi. Nếu mà là ma công song tu bình thường khác thì đã lên cấp vu vu rồi.

Tuy vậy Hắc Vũ cũng không thể nói gì nhiều, chăm chỉ mà tu luyện thôi.

.....

Vẫn một ngày luyện tập như bình thường.

Nhưng hắc vừa đi qua chỗ tảng đá to trước kia, nơi mà hắc gặp lão giả đó thì bỗng sau lưng hắc vang lên tiếng gọi

- Ê, tiểu tử!!

Hắc Vũ kinh nghi mà vội vàng quay người lại. Chỉ thấy sau lưng hắc là một lão giả tóc bạc trắng, quần áo năm nem đang cười như không cười mà nhìn hắc. Thấy vậy hắc liền vội bỏ gánh nước sang một bên mà chấp tay cung kính.

- Văn bối Hắc Vũ xin ra mắt tiền bối!!

- Hử!! Tiểu tử ngươi gọi ta tiền bối làm gì?. Luận tu vi lẫn bối phận ta đòi phải gọi ngươi tiếng sư huynh a.!!

Nghe vậy Hắc Vũ không khỏi thảm tắc đầu, để một tên cao thủ gọi hắc làm sư huynh sao, hắc chưa có cái gan đó.

- Tiền bối nói đùa, Tu vi và tài nghệ của tiền bối sao chỉ có thể là Khai Mạch tầng sáu được. Văn bối mạo muội dám nói, sư phụ Mộc Đàm của văn bối có khi còn kém ngài. Văn bối nào dám để ngài gọi tiếng " sư huynh " được. Mà nhân tiện đây, để trả ơn chỉ điểm của tiền bối, không biết văn bối có thể pàm gì cho ngài!!

Lão giả nghe vậy thì thu lại nụ cười, mặt mày nghiêm túc mà nhìn ngó hắc. Sau đó lại bật cười khoái trí.

- Haha. Được, được. Ánh mắt của ngươi rất độc, suy nghĩ kỹ càng. Nhưng nói cho ngươi biết tu vi của ta thật sự chỉ có Khai Mạch tầng 6. Còn việc trả ơn sao, một kẻ chỉ còn sống một năm như ngươi không thể trả được, lo mà giải quyết tình trạng Ma Hóa của ngươi đi thôi.

Nghe hết câu của lão, Hắc Vũ không khỏi chấn động. Lão giả này hắc biết đến Ma Hóa. Phải biết Diệp Bạch Lan tu vi Nguyên Anh kỳ cận kề tra xét cơ thể hắc nhưng cũng không hề biết. Mà lão giả này mới nhìn qua hắc hai lần thôi đã biết rõ. Hắc rốt cuộc tu vi bực nào chứ, hắc là ai cơ chứ. Sao lại ở Ninh hải tông này được??

Rất nhiều nghi vấn đặt ra trong đầu Hắc Vũ, nhưng hắc có kìm chế lại mà hướng về lão giả hỏi.

- Vậy không biết văn bối liệu còn có cách nào khác??

Lão giả ánh mắt uy nghi mà nhìn Hắc Vũ:

- Bái ta làm sư phụ.!!!

.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Ta muốn người..

Bái ta làm sư phụ!

Nghe xong câu này Hắc Vũ không phải đứng hình vài giây. Hắn mất một lúc mới hồi thần lại mà cười gượng nhìn lão già.

- Tiền bối có thể nói lại không!?? Văn bối sợ mình nghe không rõ!

Lão già thấy biểu hiện của Hắc Vũ thì cũng không có biểu hiện gì, lão từ từ mà nói lại từng chữ.

- Nếu người muốn báo đáp ta thì hãy bái ta làm sư phụ. Nghe rõ chưa!.

Hắc Vũ trầm tư mà không khỏi hồ nghi. Người khác đòi báo ơn thì là vàng bạc, địa vị không thì là thiên tài địa bảo. Nhưng lão già này lại khác. Lão muốn hắn làm đồ đệ. Hắc Vũ nhìn thẳng vào mắt của lão già đó. Chỉ thấy đó là một đôi mắt sáng ngời, tinh anh, tràn đầy trí tuệ. Một lúc sau hắn mới trả lời.

- Thử tội cho văn bối, điều này là không thể được!!.

Nghe vậy lão già không khỏi nhú mày:

- Sao lại không thể!! Người nên biết muốn làm đồ đệ tử của Hoắc Nguyên ta không phải là ai cũng được. Ta có thể cho người đủ thứ, danh vọng, mỹ nữ. Công pháp, pháp bảo, bất cứ thứ gì người có thể nghĩ đến... Làm đồ đệ ta người có thể xưng bá Nam Quốc này.

Ai ai cũng phải quỳ gối dưới chân người...

Lão ta nói ra một tràng dài, vừa nói vừa đi quay Hắc Vũ, như một lời dụ hoặc không tương. Nhưng sắc mặt Hắc Vũ vẫn không đổi mảy may. Thấy vậy ánh mắt lão hơi lé tia dị sắc bỗng hắn lại nói

- Tiểu tử! Nếu ta nhìn không nhầm thì người tu luyện song tu công pháp a.. Chắc chắn. Vô ý quá, với người như này thì chắc mỹ nữ sẽ thích hợp hơn a. Làm đồ đệ của ta, loại mỹ nữ nào cũng có thể, thậm chí Mộc Đàm tiểu oa nữ kia cũng có thể nằm dưới háng người mà rên rỉ hầu hạ, Con bé Diệp Bạch Lan kia sẽ vì người làm nha hoàn.. He he thử tưởng tượng mà xem, hai vị mỹ nữ đứng đầu Nam quốc này vì người mà hầu hạ hằng đêm, thật mỹ vị làm sao..

Nói đến đây Hoắc Nguyên lộ ra một vẻ mặt bị ỉn hết cỡ, quanh thân lão nhẹ nề tỏa ra từng đoàn hắc khí trông rất yêu dị. Nhưng lão cũng không khỏi thấy lạ khi mà Hắc Vũ vẫn như thường không biểu hiện gì khác.

Hắc Vũ mặt không biểu tình gì mà đứng nơi đó nhìn lão. Bỗng chốc hắn chấp tay cúi chào:

- Đa tạ sự ưu ái của tiền bối, văn bối còn có việc xin cáo từ.

Nói xong hắn ngay lập tức gánh lên xô nước mà quay người đi tiếp. Hoắc Nguyên thì đứng ngẩn ra một chốc mới vội vã gọi hắn lại.

- Ê ê.! Tiểu tử đợi đã, không mỹ nữ thì pháp bảo cũng được. ê đừng có đi mà, ta cho người cả pháp bảo lẫn mỹ nữ, đừng có đi...

Hoắc lão nhanh chóng mà chạy theo Hắc Vũ, vẻ mặt hốt hải mặt mũi. Chỉ một chốc lão ta đã đến trước mặt hắn.

- Ấy! Tiểu tử có gì từ từ bàn đã! Rốt cuộc người muốn gì nào!

Hắc Vũ cũng dừng lại mà nhìn lão trả lời.

- Tiền bối hiểu sai ý văn bối rồi! Văn đề không phải pháp bảo hay tiền tài mỹ nữ. Chẳng qua văn bối hiện tại đang có sư thừa, không nhận nữa người nào khác làm sư phụ.

Nói xong Hắc Vũ lại tiếp tục đi, không để ý đến lão nữa. Mà Hoắc Nguyên cũng không có đuổi theo hắn, chỉ nhìn lấy bóng lưng đó rời xa. Khóe miệng lão bất chợt giật động lại ý cười nhàn nhạt.

.....

Hắc Vũ lững thững bước đi vô định, hắn vừa đi vừa suy nghĩ thất thần. Câu nói của Hoắc Nguyên vẫn luôn vang vọng bên tai hắn.

"Mộc Đàm tiểu oa nữ kia cũng có thể nằm dưới háng người mà rên rỉ hầu hạ, Con bé Diệp Bạch Lan kia sẽ vì người làm nha hoàn.."

"nằm dưới háng người mà rên rỉ hầu hạ,"

"rên rỉ hầu hạ,"

.....

Hắn tuy miệng nói không đồng ý nhưng hắn biết rõ trong lòng hắn có một phần tâm đồng ý. Lờ đi chối chỉ là lấy cớ, nó là một phần lý tính cuối cùng của hắn. Hắc Vũ cảm thấy mình không phải người tốt, và hắn cũng chưa bao giờ nghĩ mình là người tốt.

Khi mà lão già nhắc đến Mộc Đàm, không tự chủ được hắn nghĩ đến nàng ta, nụ cười vu vơ, làn da mịn màng, ánh nhìn câu hồn, mùi hương dịu hoặc. Hắn tượng tượng đến nàng yêu kiều trước mặt hắn, uyển chuyển phối hợp hắn... Vừa nghĩ như vậy cổ tã hóa trong người hắn bùng lên. Nhưng thật may rằng về mặt hắn vốn lạnh đơ lên khó biểu hiện ra ngoài.

Hắc Vũ mỗi lúc sau cảm thấy hoảng sợ. Từ bao giờ mà hắn lại tham luyện nữ sắc đến như vậy, dù cho trước kia hắn cũng chưa bao giờ có ý nghĩ khinh nhờn các nàng quá. Dù là với Diễm My cũng đều là có sự đồng ý của nàng mới được. Nhưng giờ lại khác, hắn cảm thấy có gì đó thôi thúc hắn làm vậy.

"Ta đây là bị làm sao vậy!?"

Hắc Vũ không biết rằng đây một phần liên quan đến công pháp hắn tu luyện, một phần liên quan đến ma hóa.

Ma hóa biến con người thành ma tộc, nó rất khó nhưng thực tế khó không phải ở cách thức để ma hóa mà là ở việc đấu tranh tâm lý. Ma vốn tùy tâm sở dục, mà à điên là cuồng, tâm tính của ma vốn đã tàn bạo, thị sát. Vì nó điên cuồng lên rất dễ khiến cho tu sĩ điên dại theo. Tu sĩ muốn ma hóa thành công cần phải có tinh thần đủ vững chắc để chống lại sự điên cuồng đó, nếu không thất bại thì coi như hắn đã thành ma. Ma hóa đáng sợ khi mà nó làm thay đổi từ từ tâm lý của tu sĩ theo những chiều hướng xấu khác nhau, đa phần là những dục vọng sâu trong con người.

Hắc Vũ vốn cô độc, mong muốn sâu trong hắn là tình thương, hắn thèm khát yêu thương. Nhưng nếu thế thì cũng chưa đến nỗi nào, chủ yếu do công pháp hắn tu luyện là song tu công pháp, dục vọng, ham muốn là rất cao. Vì vậy cần nữ tử từ để điều hòa. Điều này vô tình trong quá trình ma hóa làm nó khuếch trương lên nhiều lần, nếu không có gì thay đổi hay ngăn chặn thì Hắc Vũ hắn sẽ càng ngày càng biến đổi thành tên sắc ma.

Nhưng khổ nỗi điều này hắn không hề biết, trong truyền thừa của Linh Đế cũng không nhắc nhiều đến nó.

....

Hắc Vũ đi chẳng mấy chốc đã đến bên chiếc hồ nhỏ, mãi hắn mới hồi thần từ trạng suy nghĩ của mình. Sắp xếp lại tinh thần ngổn ngang của mình, bây giờ Hắc Vũ mới để ý xung quanh. Không biết từ lúc nào hồ nước đã được dải dây cánh hóa sắc sỡ, nước trong hồ đã bốc hương nghi ngút, chứng tỏ là đã đến chuẩn bị xong.

Hắc Vũ không khỏi lấy làm lạ. Vì theo lẽ thông thường thì khi hắn gánh xong nước thì tiểu Mai mới đi đến mà chuẩn bị, cùng với đó sự phụ Mộc Đàm của hắn cũng tiến đến. Nhưng hôm nay tất cả lại đã sẵn sàng. Nhưng chẳng thấy bóng người đâu.

Hắc Vũ nghi hoặc nhìn xung quanh, bỗng hắn chợt cứng người lại, chỉ thấy ở phương xa gần kề ngay gốc cây gần đó, một bóng hình xinh đẹp thướt tha đang đứng nơi đó. Nàng đưa lưng về phía hắn, dáng người yểu điệu được bao bọc bởi một bộ bạch y nhẹ nhàng, mái tóc vàng nhạt lấp lánh xõa sau lưng. Bóng hình đó của nàng hắn không thể nào quên được.

- Mộc Hân!!

Hắc Vũ thất thanh gọi lên mà vội chạy về phía nàng. Như giật mình thiếu nữ vội vàng chạy trốn vào trong rừng cây gần đó.

Hắn nhanh chóng đuổi theo nàng, cả hai người khuất bóng trong khu rừng, Hắc Vũ tìm nàng ở khắp nơi, thì thoảng nàng lại thoáng xuất hiện trước mặt hắn mà làm Hắc Vũ đuổi theo, khi thì lại là tiếng cười nhỏ nhẹ vui vẻ như chuông ngân.

Cả hai chơi trốn tìm cả buổi, nhưng mà Hắc Vũ mãi vẫn không ther bắt được nàng, hắn cuối cùng cũng đành dơ hai tay đầu hàng!!

- Hân nhi à!! Nàng ra đây đi, ta thật sự là chịu thua rồi. Kiểu này làm sao ta thắng được nàng chứ!?

Nhưng chung quanh vẫn im lặng không tiếng đáp lại.

Bỗng một đôi tay ngọc ngà luồn qua ôm lấy eo hắn, cảm giác mềm mại áp trên lưng Hắc Vũ, hương thơm thiếu nữ dịu nhẹ xông vào mũi hắn. Hắc Vũ từ từ quay người lại dang hai tay ôm chặt nàng vào lòng. Chỉ thấy nữ tử yểu điệu trong lòng hắn, mặt ngọc hạnh phúc mà ửng hồng.

Nhìn người ngọc trong lòng, lòng Hắc Vũ không khỏi ấm áp.

- Tiểu Hân nhi nhà ta sao lại ở đây ta! Chắc là nhớ phu quân rồi có phải hay không nào.

Mộc Hân trong lòng hắn không nói gì mà chỉ nhẹ nhàng gật đầu đồng ý.

Ừm..

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của nàng, Hắc Vũ nào kiềm chế được mà hôn xuống, hai chiếc lưỡi lại cuốn với nhau để trao mật ngọt. Cả hai vong tình chẳng để ý xung quanh.

Mãi một lúc sau cả hai mới rời nhau, Mộc Hân như mất hết sức lực tựa ở lòng hắn, đôi tình lữ cứ như vậy một hồi, không ai muốn phá đi sự tĩnh lặng đó. Mãi một lúc sau Mộc Hân mới lên tiếng đánh vỡ sự yên lặng này:

- Đạo này chàng tu luyện tốt chứ.!!?

Hắc Vũ nhìn nàng trêu mếu mà trả lời:

- Cũng không hẳn là tốt, đôi khi ngực ta cảm giác rất khó chịu a.!!

Nghe vậy Mộc Hân vội bật dậy khỏi ngực hắn, vẻ mặt lo lắng hốt hải, đôi tay ngọc sờ loạn khắp người hắn, lo lắng không thôi:

- Sao có thể như vậy được chứ, tỷ tỷ của ta đã xem qua cho chàng rồi, làm sao có triệu chứng bệnh tình được. Tỷ tỷ ta có khi hơi quá đáng, nàng bắt chàng gánh nước khổ cực như vậy nhưng cũng không đến nỗi vậy a.!!

Hắc Vũ vẫn không nói gì mà chỉ nhìn nàng trêu mếu, đến mãi khi Mộc Hân có vẻ vì lo lắng quá như muốn khóc lên vậy thì hắn mới vội vàng giữ lại tay nàng, ôm người ngọc vào lòng, giọng hơi chút tiếu ý mà nói:

- Đứa ngốc này, sao lại muốn khóc rồi. Phu quân của nàng khỏe như vậy sao có thể bị gì được chứ.

- Nhưng.. nhưng chẳng phải chàng bảo là... Mộc Hân vẫn vô cùng lo lắng mà hỏi.

Hắc Vũ thấy vậy trong lòng càng ngọt, búng nhẹ vào trán nàng mà nói.

- Đứa ngốc này!. Lòng ta đau không phải vì bệnh, Chi vì ta quá nhớ nàng mà thôi!!

Nghe đến đây, Mộc Hân làm sao không hiểu được rằng hắn đang nói lời tình tứ với nàng chứ. Lòng nàng vừa ngọt vừa giận. Giận vì hắn trêu nàng, làm nàng lo lắng một hồi. Ngọt vì những lời tâm tình của hắn. Dù cho nàng biết đó chỉ là lời nói hổng nàng thôi nhưng miễn là hắn nói ra nàng đều thấy ngọt ngào. Nhưng mà nghĩ thì nghĩ vậy nhưng nàng vẫn phải phạt hắn mới được. Nàng sống mấy trăm năm rồi ấy vậy mà bị hắn lừa dễ dàng như vậy thù thật mất mặt a.

- Đồ đáng ghét nhà chàng, làm người ta lo lắng một hồi! Chàng xấu lắm! Xấu lắm.

Mộc Hân hai tay huy quyền đâm phình phịch vào ngực hắn nhưng quyền lực còn nhẹ hơn bông chẳng có tí sát thương nào, rõ ràng là đang làm nũng rồi. Đâm đi đâm lại một hồi thì Mộc Hân cũng dừng lại, Nàng ngược nhìn hắn, hai mắt hờn dỗi, phồng má tỏ vẻ tức giận quay đầu sáng phía khác tỏ vẻ không quan tâm đến hắn nữa.

Nhìn thấy biểu hiện tiểu cô nương của nàng, Hắc Vũ không khỏi buồn cười. Hai tay vòng ôm lấy eo nàng, miệng kề bên tai nàng mà nói.

- Ta biết sai rồi mà! Đừng giận rồi như vậy nha Hân nhi!

- Tiểu Hân nhi!

- Bảo bối Hân nhi!

- Bảo bối!

..

Mộc Hân cố gắng mà nhì cười nhưng nào làm được, hơi nóng phả vào gai nàng làm nàng nhón nhạo không thôi, đôi sắc thủ của hắn du tẩu trên người nàng không ngừng, chẳng mấy chốc mà nàng bị hắn kích thích cho nóng ran cả người.

Cuối cùng không chịu được nữa mà quay người lại nhào đến ôm chặt hắn, nhưng đôi tay ngọc lại véo vào eo hắn một cái mới thỏa mãn.

- Ấy da, bảo bối Hân Nhi sao lại ám sát phu quân rồi!

- Hử! ai bảo chàng lừa thiếp đâu

Cả hai cứ vậy mà nô đùa một lúc, nhưng bỗng chốc Hắc Vũ không khỏi đứng bật dậy mà lo lắng.

- Thôi chết, đã muộn như vậy rồi mà không trở về, tỷ tỷ nàng giết chete ta mất.

Mộc Hân thấy hắn sợ hãi như vậy không khỏi mỉm cười mà hỏi:

- Chàng làm gì mà sợ tỷ tỷ ta như vậy chứ!

- Ấy da! nàng là muội muội của người thì làm sao biết được sự đáng sợ chứ. Hôm đầu ta vừa đến gặp đã bị đánh cho lên bờ xuống ruộng rồi. Ngày nào cũng bắt ta gánh nước cuối cùng thì đề tẩm. Hại ta thời gian ngồi tu luyện cũng chẳng có mấy!. À đã thế còn tham của nữa chứ, đúng là xấu hết.. Đau!!! Mộc Hân này nàng tự đừng véo ta làm gì

Hắc Vũ đang thao thao bất tuyệt kể về nỗi khổ của mình cả tháng nay thì Mộc Hân phía sau hắn mặt đầy hắc sắc mà nhìn hắn cười như không cười, đưa

tay lên eo hần mà bấm mạnh một cái, lần này nàng thực sự dùng lực mà bấm làm hần đau điếng kêu lên.

Hắc Vũ quay đầu lại thấy nàng như vậy biết ngay có điều không ổn rồi:

- Mộc Hân à! Bình tĩnh nha, vì phu chẳng qua chỉ nơi đùa thôi mà. Tỷ tỷ nàng vẻ đẹp thiên tiên, người gặp người kính ngưỡng, tái trí uyên thâm. Một người con gái đẹp như vậy làm sao có thể xấu được chứ!!

Mộc Hân phía đối diện nhìn hần nhanh nhẹn miệng mà không khỏi bật cười, mới có hơn một tháng không gặp mà công phu miệng lưỡi của hần đã đột phá không tưởng, tốc độ còn nhanh hơn tu vi của hần nữa kia.

- Chẳng không cần vội vã như vậy đâu, hôm nay ta đã xin phép tỷ tỷ ta rồi nên hôm nay ta sẽ tạm giúp chàng a.

- Á!! Thế mà nàng không nói sớm, làm ta lo lắng một hồi.!

Biết được chuyện này làm Hắc Vũ cũng thả lỏng đôi chút, cả hai nán lại một chút thời gian mà lo đùa, đến mãi khi mặt trời gần xuống núi hần mới công nàng cùng đi trở về. Cả hai đi rất chậm mãi đến khi trăng lên mới về đến nơi.

Chỉ thấy hồ nước đã được chuẩn bị kỹ càng trôi nổi muôn vàn cánh hoa, ánh trăng chiếu vào làm cho làn nước óng ánh mờ ảo, lung linh tuyệt đẹp.

Mộc Hân nhẹ nhàng, yếu điệu như một hiền thê mà thoát ý phục cho hần, sau đó cũng thoát luôn ý phục của mình, nhìn ngọc thể hoàn mỹ của nàng, Hắc Vũ không khỏi ngây ngất, làn da mịn màng, cơ thể hoàn mỹ, uyển chuyển. Dưới ánh trăng chiếu vào càng làm nàng đẹp vô ngần. Mộc Hân nhìn vẻ si ngốc của tình lang không khỏi bật cười.

Chẳng mấy chốc mà cả hai đã ngâm mình trong hồ nước, Mộc Hân phía sau hần nhẹ nhàng mà kỳ lưng cho hần. Hắc Vũ thì nhắm mắt dưỡng thần mà hưởng thụ. Tuy đây không phải lần đầu tiên hần được người khác làm như vậy nhưng cả tháng trước là Mộc Đàm giúp hần nhưng ở với nàng ta hần vẫn có thể cảm thấy chút áp lực nào giám nhắm mắt hưởng thụ đâu.

Nhưng cũng chỉ một lúc, Hắc Vũ mở mắt ra mà nhẹ nhàng hỏi Mộc Hân:

- Hân nhi này! Có phải có chuyện gì đúng không?. Nàng bỗng nhiên đến gặp ta trong khi chúng ta mới cách có hơn tháng thì chắc hẳn có chuyện gì rồi!

Mộc Hân nghe hần nói vậy không khỏi nước mắt bắt đầu trào ra:

- Thiếp sợ! Thiếp sợ chàng sẽ rời thiếp mà đi. Nửa tháng trước thiếp nghe được tỷ tỷ nói chàng bị căn bệnh lạ đến nỗi Diệp cốc chủ cũng không chữa được nên lòng thiếp rất lo lắng. Đây là lần đầu tiên thiếp nghe thấy Diệp cốc chủ không thể trị được bệnh, thiếp lo lắng, thiếp sợ chàng có mệnh hệ gì thì làm sao thiếp có thể sống nổi chứ.

Thiếp tu luyện hơn 300 trăm năm rồi, thiếp đã nhìn biết bao người rời xa. Sư phụ cũng biến mất từ lâu, nay chàng là nơi dựa vào cũng sắp cách thiếp mà đi xa. Thiếp không thể chịu nổi nữa, thiếp sợ...!!

Hắc Vũ nghe nàng nói vậy, vội quay người mà ôm ngọc thể vào lòng, hần ôm thật chặt, Mộc Hân cũng vậy, nàng ôm hần, hần không thể dung nhập vào lòng hần vậy. Dần dần nàng cũng bình tĩnh lại đôi chút, Hắc Vũ nhẹ nhàng đặt đi nước mắt vương trên má nàng, hôn lên môi son nàng, vuốt ve an ủi tâm linh bé bỏng đang sợ hãi này.

Nàng cũng cần an ủi a, dù cho đã sống cả trăm năm, vẻ ngoài có kiên cường nhưng tâm hồn nàng vẫn đẹp đẽ mỏng manh như vậy, nó vẫn cần sự an ủi, vỗ về dịu êm.

Hắc Vũ lòng không khỏi thở dài quặn đau, hần nghĩ giữ bí mật mà từ từ tự mình tìm cách chữa trị nhưng không ngờ được sẽ làm Mộc Hân lo lắng đến vậy.

Hắc Vũ nhẹ nhàng mà an ủi Mộc Hân.

- Ngoan nào! Hân nhi bảo bồi dưỡng sợ. Phu quân làm sao có thể rời nàng mà đi được chứ. Cốt Hoàng còn không giết được ta cơ mà, làm sao ta lại bị căn bệnh nhỏ nhoi này giết được. Hơn nữa đây cũng không phải bệnh a.

Mộc Hân nghe hần nói vậy không khỏi vui mừng mà bình tĩnh lại.

Thấy nàng đã ổn, Hắc Vũ cũng bắt đầu giảng giải cho nàng về Ma Hóa. Mộc Hân nghe vô cùng nhập thần. Mãi đến khi hần giảng xong nàng mới thoát khỏi nhưng mà vẻ lo lắng của nàng càng đậm.

- Theo chàng nói như vậy thì Ma Hóa cũng chưa hẳn là rất nguy hiểm. Nhưng nếu chàng bị ma hóa hoàn tất thì sao. Tuy sống nhưng nào còn là chàng nữa, thiếp không muốn chàng trở thành kẻ cuồng sát a!.

- Ha ha, tuy ta không biết làm sao để đối phó nó nhưng mà ta biết một người có cách a. Nhưng mà điều kiện của laoc có hơi khó chấp nhận.

Mộc Hân nghe được có cách không khỏi vui quá đôi mà vội vàng hỏi hần.

- Chàng nói đi, điều kiện gì cũng được, miễn là thiếp có thể đều sẽ hết sức.

Hắc Vũ nghe vậy lòng không khỏi ảm áp

- Một lão nhân tên Hoắc Nguyên. Tuy bên ngoài chỉ có tu vi Khai Mạch nhưng nhìn ra được lão ta rất mạnh, thậm chí hơn cả tỷ tỷ của nàng. Lão muốn ta làm đồ đệ của lão.

Nghe đến cái tên này Mộc Hân không khỏi biến sắc nhưng nhanh chóng mà bình tĩnh lại, không để lộ một chút sơ hở nào. Nàng nhanh chóng mà nhìn lấy hân, nghiêm túc nói.

- Chẳng đồng ý với lão là được!!!

Hắc Vũ không thể ngờ được nàng lại nhanh chóng mà nói ra lời này.

- Nhưng ta đang là đồ đệ của tỷ tỷ nàng a, việc này sao có thể.

- Không sao cả đâu! Tỷ tỷ chắc chắn sẽ đồng ý thôi. Việc này cũng không phải chuyện gì không thể.- Tỉnh ra chàng còn ngủ với cả sư thúc a, bái thêm một sư phụ nữa cũng có sao.

Lời đầu nàng nói vô cùng nghiêm túc nhưng mà nhoáng cái đã mặt mày ngịch ngom.

Tỉnh ra thì Mộc Hân cũng là sư thúc của hân a. Nhưng mà, hân với nàng là trước rồi sau đó Mộc Đàm mới nhận hân làm đồ đệ. Hai chuyện này khác nhau a.

- Sao vậy, chẳng nhẽ lời sư thúc nói người không đồng ý hay sao?- Giải được mối lo trong lòng, Mộc Hân ngay lập tức laik bày ra tư thái của tiểu cô nương ngay.

Nhìn nàng như vậy, Hắc Vũ chỉ biết cười cười. Hân ngay lập tức nhào đến mà tấn công nàng. Chẳng mấy chốc hồ nước vọng ra từng tiếng vỗ dục, tiếng rên rỉ sáng khoái tiêu hồn.

Hắc Vũ xông trận đánh đến nửa đêm mới khiến quân địch tan tác không còn manh giáp, chủ tướng địch thì vô lực mà nả nhào trong lòng hân, mặt mày đỏ bừng, thở hổn hển không ngừng.

Nhưng cuộc vui cũng có lúc tàn, dưới cái nhìn không nở, hai người cũng đành phải chia xa. Nhưng trước khi đi Hắc Vũ không khỏi nói cho Mộc Hân biết một số việc đáng ngờ mà hân phát hiện, đặc biệt là Âm Nhan trưởng lão. Một trưởng lão mà có ma khí ẩn ẩn tại thân thì không phải truyện đùa rồi. Sở dĩ hân nói cho Mộc Hân mà không phải Mộc Đàm vì hân怕 để tử mới vào muốn dù cho là đệ tử của chương môn cũng chưa chắc đã có sự tin tưởng với người khác, đặc biệt là khi hân nói về một người ở tầng cao của tông môn. Còn Mộc Hân là đệ tử của hân, niềm tin của cả hai là tuyệt đối.

.....

Hắc Vũ nhanh chóng mà trở về chỗ động phủ của Diễm My, sắc trời bây giờ cũng đã gần nửa đêm. Khi hân gần về đến đã thấy ở phía xa hai bóng hình yếu điệu đã đứng chờ hân. Ngay lập tức một trong hai phi hành đến chỗ hân

- Tên chết tiệt này, có biết ta và sư phụ lo lắng lắm không hả! - Ánh Nguyệt ngay lập tức lao đến trước mặt hân mà quở trách. Hai tay chống nạch về mặt tức giận mà nhìn hân. Bỗng cái mũi của nàng hơi linh động mà ngửi ngửi đôi chút.

- A! Tại sao trên người người lại có mùi hương hoa. Chẳng nhẽ!... Chẳng nhẽ...

Tên khốn kiếp! Người dám phản bội sư phụ ra ngoài tìm nữ nhân lâu lổ, ta phải đánh chết người.

Nói đoạn nàng ngay lập tức mà rút kiếm đánh về phía hân. Còn Hắc Vũ không khỏi đầy đầu hắc tuyến. Hân thật sự không hiểu gì hết cả đã bị Ánh Nguyệt phát động tấn công rồi. Bà chần này còn chưa để hân nói một câu đã xông nên đánh đấm rồi.

Mà khoan, hân nếu đi tìm nữ nhân thì cũng là truyện của hân a, nào có liên quan gì đến nàng ta. Chưa kể là nữ nhân tìm tới hân mà, Diễm My là người trong cuộc cũng có nói gì đâu.

Nghĩ thì nghĩ nhưng mà đánh vẫn phải đánh. Chỉ thấy Ánh Nguyệt nhoáng cái đã như một tia sáng mà di chuyển gần bên hân. Đoàn kiếm trong tay nàng đã phát động tiến công ngay về phía cổ hân, lực đạo cũng không hề yếu chút nào. Cô nàng này có vẻ rất tức giận mới ra tay nặng như vậy đây. Tuy tu vi vẫn trong tình trạng phong ấn nhưng chỉ số giáp của hân là vẫn còn nguyên, xét thấy đòn này của Ánh Nguyệt cũng không gây thương tích được chưa hân. Nhưng cũng không có nghĩa là hân sẽ đứng yên để ăn đòn.

Thân hình của Hắc Vũ bỗng chống lóe lên mà di chuyển, hân không sử dụng kỹ năng nào mà chỉ thuần túy là di chuyển theo cách hân đã biết, nhanh chóng di chuyển hân đã đến ngay bên cạnh Diễm My mà ôm eo nàng, để nàng tựa vào lòng hân.

- Ta xin lỗi đã làm nàng lo lắng rồi!.

Nói xong hân thâm tình mà thơm lấy đôi môi đỏ mọng của nàng, Diễm My cũng nhẹ nhàng đưa tay mà vuốt ve khuôn mặt của tình lang. Nhỏ nhẹ mà đáp lại:

- Chàng về là tốt rồi! Lần sau nếu có thể thì hãy báo cho thiếp một tiếng được không. Thiếp sợ..

Hắc Vũ nghe vậy không khỏi ôm chặt nàng vào trong lòng. Một câu "Thiếp sợ" đó thôi mà khiến lòng hắn đau như cắt đồng thời cũng ngọt ngào vô cùng.

Trong khi hai người đang tình chàng ý thiếp thì có một người đang bị bơ ngoài kia đây.

Ánh Nguyệt vừa huy kiếm thì thấy thân hình Hắc Vũ loáng một cái đã biến mất, lưỡi kiếm ngay lập tức mà chém vào khoảng không. Mãi nàng mới định thần lại được. Ánh Nguyệt ngây người như phỗng

"Sao có thể chứ, tu vi của hắn bị phong ấn a, làm sao có thể có tốc độ đó được, chẳng nhẽ là pháp bảo!?. Không cũng không phải, pháp bảo của hắn vẫn còn để cho sư phụ giữ a, ngay cả túi trữ vật cũng ở đó nữa mà. Chẳng nhẽ tốc độ của hắn đã kinh khủng đến thế này rồi sao".

Ánh Nguyệt không khỏi cảm thấy thất bại tràn trề. Cảm thấy tư chất tu luyện mà nàng tự hào bao lâu nay không khỏi bị đả kích nặng nề. Hắn mới tu luyện bao năm a, ấy vậy mà tu vi cũng đã vượt qua nàng, ngay cả một thân tu vi bị phong cũng vẫn vượt qua nàng.

- Này tiểu sư muội, còn đứng ngây đó làm gì??

- Tên chết tiệt kia, ai làm sư muội của ngươi hả. Sư phụ người nên tránh xa hắn ra, tên này có mùi của nữ nhân khác, hắn là tên sỏ khanh khôn kiếp. - Ánh Nguyệt đang ngây ngơ thì bị Hắc Vũ gọi tỉnh lại, ngay lập tức hỏa khí lại bốc lên đầu mà mắng hắn không thiếu cái gì.

Hắc Vũ nghe nàng mắng thì không khỏi cạn lại kêu thầm trong lòng. "Lạy bà cố, con trông giống thằng sỏ khanh lắm chắc. Đây còn sạch hơn đậu hũ nha. Ngươi ta tu song tu công pháp đến bây giờ mới có đúng hai nữ nhân, đây là vô cùng hiếm thấy nha"

Diễm My bên cạnh không khỏi che miệng cười:

- Đưa gốc này, con nghĩ lung tung rồi, đây là mùi cơ thể của sư tôn người lưu lại, nào có phải như con nói!

- Cái gì!! Là sư tôn sao..!!!!- Ánh Nguyệt nghe xong không khỏi nhìn Hắc Vũ ngượng ngùng mà cúi đầu, tay vân vê gấu áo, một vẻ tiểu cô nương nhận lỗi khi làm sai.

Hắc Vũ nhìn như vậy không khỏi nhìn buồn cười không thôi. Nhưng bỗng hắn bé Diễm My nên, nhanh chóng mà chạy vào phòng của nàng. Ánh Nguyệt ngây người một lúc mà vội đuổi theo hắn.

- Tên khôn kiếp! Không cho ngươi ngủ với sư phụ, trả sư phụ lại đây!!

Nhưng đã quá muộn, Hắc Vũ vừa vào phòng đóng cửa mà bố trí kết giới. Thấy sư phụ bị sắc lạng bắt mất Ánh Nguyệt không khỏi dậm chân bực tức.

Còn Hắc Vũ trong phòng đã bắt đầu hùng phong khai triển. Suốt hơn nửa tháng chỉ vì Ánh Nguyệt mà hắn đã không được chạm vào nàng rồi. Nên cơ hội tốt như này không thể bỏ qua được.

Nơi đây đang đánh nhau tề... thì một nơi khác của Ninh Hải tông cũng đang diễn ra một trận chiến không kém. Một nơi vắng người của Ninh Hải tông.

Nơi đây có một căn nhà gỗ nhỏ, gần đó không xa là một chiếc ghế tựa bằng đá tinh xảo nhưng mà

Uỳnh!!!

Chỉ trong nháy mắt nó đã bị phá hủy thành bột phấn, thứ phá hủy nó không gì khác là một thanh trường kiếm đang bay lơ lửng trên không trung, lưỡi kiếm sắc bén, nháy mắt lại phi như tên bắn về phía trước.

Keng!!

Tiếng kim thiết va chạm, chỉ thấy thanh kiếm bị đánh bật ra ngay tức khắc.

- Ấy! Ấy! Mộc Đàm tiểu oa nhi, ngươi lại phá hỏng chiếc ghế mới của lão già này rồi. Tốt nhất lần này lên đèn đi chứ, ta làm nó tổn công lắm đó.

Hoắc Nguyên vừa nói vừa nhìn chiếc ghế nát vụn mà không khỏi tiếc rẻ.

- Đừng nhiều lời! Mau nói ra cách giải trừ ma hóa không thì ta phá nốt căn nhà này nữa đây.

Chỉ nghe thấy một giọng nói thánh thoát đầy uy nghiêm vọng lại, ngay sau đó một thân hình nóng bỏng xuất hiện ngay bên thanh kiếm đang lơ lửng kia.

- Ấy! Đừng suốt ngày gọi đánh gọi giết thế, cần thân mai sau lại ế đó!!

Mộc Đàm nghe vậy không khỏi vẻ mặt khó coi, trường kiếm ngay lập tức lại phóng về phía lão già. Chỉ thấy kiếm mang như thiểm đánh tới. Hoắc Nguyên nhìn vậy vẫn nhẹ nhàng mà đưa tay lên, chỉ thấy trên tay lão là một ngọn cỏ dài tầm hai chục phân. Lão huy ngọn cỏ đánh về phía trường kiếm, ngay lập tức tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên, trường kiếm ngay lập tức bật ngược về phía Mộc Đàm nhưng cây cỏ trên tay lão vẫn không hề hấn gì. Hoắc Nguyên phe phẩy ngọn cỏ tục tũn mà nói.

- Ấy! Lại đánh người nữa rồi!! Mà thôi cũng không sao, đưa tên Hắc Vũ kia làm đồ đệ cho ta là được. Mai sau ta nhất định sẽ bảo hắn lấy người về. Người xinh đẹp như vậy dù hơi nóng tính tí chắc cũng không sao đâu.

Keng!!

- Lão dân ma đáng chết!!- Nghe câu nói của Hoắc Nguyên không khỏi khiến Mộc Đàm nổi trận lôi đình, trường kiếm ngay lập tức lại xé gió mà đi, kiếm chiêu liên tục thi triển. Ấy vậy lão già này vẫn thản nhiên như không.

Mộc Đàm thấy tình thế không khả thi chút nào, hai tay nâng bắt đầu tạo từng ấn ký kỳ lạ, miệng lầm bầm đọc pháp quyết, một bên vẫn thanh kiếm dẫn tấn công yếu lại nhưng chỉ thoáng chốc thế công lại càng dồn dập hơn, thân kiếm bắt đầu lượn là từng ngọn lửa như một tiểu hỏa diêu.

Chẳng mấy chốc một vùng không gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo, tạo thành một vom cung bao trùm lấy cả hai người, thậm chí là một vùng nhỏ của Ninh Hải tông.

Lão già đang nhàn nhả mặt mày không khỏi biến sắc, mặt mày trở lên âm trầm, hai mắt sắc bén.

- Tiểu oa nhi, người nghịch hơi quá rồi đó!!

Vừa dứt lời, trên không trung lơ lửng xuất hiện từng thanh kiếm hư ảo như tạo từ từng tia sáng, hàng ngàn hàng vạn thanh, tất cả mũi kiếm trực chỉ xuống đất như chỉ cần một mệnh lệnh thôi là một cơn mưa kiếm sẽ bắt đầu. Hoắc Nguyên vẻ mặt càng ngày càng đen, nhưng hắn đang bị cuốn bởi thế công của trường kiếm.

- Gào!!

Bỗng chốc một tiếng thú ngâm vang vọng cả nền đất phóng xuất ra, trường kiếm kia như điều đứt dây mà ngay lập tức rơi xuống đất, ánh lửa tắt ngấm như một thanh kiếm thường không hơn. Mộc Đàm bên kia cảm ứng được thi pháp càng ngày càng nhanh. Chỉ thấy hai tay nâng kết ấn cuối một cái, hai mắt mở bừng.

- Vạn Kiếm Vũ!!

Vừa dứt lời, hàng vạn kiếm ánh trên trời như một trận mưa bắt đầu rơi xuống nền đất, kiếm doi như vũ, nhưng mỗi ánh kiếm đã đủ giết một tên Dung Linh sơ kỳ, chục kiếm giết một tên Dung Linh đỉnh phong. Trăm kiếm một tên Kim Đan Trung kỳ, ngàn kiếm phanh thây Kim Đan đỉnh phong, vạn kiếm miếu sát Nguyên Anh.

Nhưng đứng trước kiếm vũ sắc mặt của Hoắc Nguyên vẫn bất biến, chỉ thấy xung quanh thân lão đã bao bọc lấy một tầng hắc khí đen kịt, hắc khí lượn lơ, Hai tai lão tạo hình long trảo, hai trăn đứng trọng tấn, hắc khí ngay lập tức dồn hết vào tay lão,

Uỳnh!

Ngay lập tức đánh một quyền vào thiên không, quyền mang vừa xuất, hắc khí như có linh tính mà rời cơ thể lão. Nói cũng lạ, hắc khí vừa rời khỏi ngay lập tức huyền hóa thành một đầu hắc long dài tám mét, nhưng chỉ chốc lát nó đón gió mà lớn chẳng mấy chốc đã dài hơn chục mét. Hắc long thẳng thiên không mà phi, đón đầu hàng vạn kiếm ánh.

Vạn kiếm ánh uy thế kinh khủng nhưng vừa chạm vào hắc long như bị cắn nuốt bình thường mà biến mất, chẳng mấy chốc vạn kiếm miếu sát Nguyên Anh cao thủ nhưng không hề làm thương tổn hắc long mấy may. Mộc Đàm bên kia thấy vậy không khỏi tức giận. Vạn Kiếm Vũ một chiêu kiếm mạnh nhất của nàng mà vẫn không làm gì được lão, linh lực của nàng cũng gần cạn kiệt khi dùng chiêu vừa này, nàng hận không thể đánh cho lão một trận nhớ đời.

Hoắc Nguyên chỉ chốc lát mà thu lại hắc long kia, một hắc long uy chấn như vậy nhưng khi về đến bên lão chỉ như một đoàn hắc khí mà ẩn nấp trong cơ thể. Lão nhìn Mộc Đàm vẻ mặt âm trầm nào có vẻ cợt nhả như vừa này. Một chiêu vừa rồi của nàng đã thực sự chọc giận lão.

Mộc Đàm thấy vẻ mặt này cũng hiểu rằng không có chuyện vui rồi. Nàng cố vẻ chán tỉnh mà nói.

- Được rồi! Người thắng Hắc Vũ về sau sẽ là đệ tử của người. Nhưng nên nhớ rằng hắn vẫn là đệ tử của Ninh Hải tông ta.

Nói xong nàng vội vã mà định quay người rời đi. Nhưng một bước chưa kịp xuất thì thân hình đã bị cứng lại

- Ai cho người rời đi rồi hả. Người phá ghế của ta thì cũng thôi, đằng này còn dám phá hủy nhà gỗ của ta. Người nghĩ cứ vậy rời đi sao??

Mộc Đàm không khỏi chán tỉnh mà quay đầu lại nhìn lão.

- Rốt cuộc người còn muốn gì nữa.!!

- Ta muốn người..

- Đồ sắc ma đê tiện, người hại chết sư phụ ta còn chưa đủ hay sao, còn dám đánh chủ ý với đồ đệ của nàng. Đồ lão già đáng ghét, có chết lão nương cũng không bao giờ gả cho người!!!! - Vừa nghe được ba chữ Hoắc Nguyên nói ra, Mộc Đàm không khỏi lại hóa khí xông đầu, tay đã cầm trường kiếm,

một tư thái quyết liều chết không thôi.

Hoắc Nguyên bên kia thấy vậy về mặt không khỏi khó chịu " Lão già ta xấu đến vậy sao, tiểu oa nhi như ngươi mà đòi gả cho ta chắc, nên nhớ trước kia ta phong vận một cõi, biết bao tiểu muội muội hận không thể hiến thân cho ta nữa là"

- È hèm! Nghe cho kỹ đây đồ tiểu oa nhi. Lão già ta không thèm đồ con nít nhà ngươi. Ta muốn ngươi gả cho đồ đệ của ta!!

Rầm!!

Lời lão vừa thốt ra chẳng khác nào thiết chùy đập thẳng vào đầu nàng. Mộc Đàm dù sống lâu thế nào nàng cũng cảm giác não mình không chịu đựng.
Mãi lúc sau Mộc Đàm mới hoàn hồn lại

- Lão già điên này! Ngươi nghĩ cái chủ đích quái quỷ gì vậy hả. Hắn với ta làm sao có thể được hả.

- Ấy! Việc gì mà lại không được. Ta với sư phụ ngươi là bằng hữu thân ái là thân. Ngươi là đồ đệ duy nhất của nàng, hắn lại là đồ đệ của ta, tính ra cũng môn đăng hộ đối a. Mà chưa kể đồ đệ ta đẹp trai tài năng sáng ngời như vậy. Ngươi lấy tấm chồng như vậy là quá tốt rồi. Nhưng mà haiz!! Cũng đành ủy khuất hắn lấy lão thái bà mấy trăm tuổi như ngươi cũng là khổ thân nó a. Nhưng ai bảo ta với sư phụ ngươi là bằng hữu đây, thôi thì cũng chỉ đành ủy khuất hắn vậy!!

Hoắc Nguyên nói một tràng thao thao bất tuyệt, càng nói mặt Mộc Đàm càng khó coi.

- Lão già khom kia, lão nương mới có hơn 300 trăm tuổi thôi, lão nương muốn thì có mà nam nhân xếp thành hàng dài cả cây số rồi. nhưng mqf vẫn chưa có ai vừa ý thôi.

- Đây đây! Ta đảm bảo đồ đệ ta khiến ngươi vừa ý vô cùng. Đảm bảo đêm tân hôn ngươi ba ngày sau không xuống được giường luôn.

- Lão già thôi, ngươi có bị điên không hả. Ngươi bắt ta lấy nam nhân của đồ đệ mình. Ngươi còn biết liêm sỉ không hả!.

Hoắc Nguyên bị mắng té tát nhưng về mặt càng nói càng trở nên bỉ ổi. Nhìn mặt hắn Mộc Đàm không khỏi lo cho tương lai của Hắc Vũ.

- Hà hà! Việc đây có là gì. Hắn trước cũng đã đẩy ngã sư phụ của hắn rồi đó sao. Tính đi tính lại hắn cũng là đã báai ngươi làm thầy. Ta nghĩ ngươi cũng nên thử cảm giác sư sinh luyện cho kích thích a!.

Nói xong ngay lập tức Hoắc Nguyên chạy nhanh về nhà gỗ để laik Mộc Đàm mặt vẻ mòng bức ở chỗ kia. Mãi lúc sau mới hoàn hồn lại mà chửi ầm lên.

- Lão già chết tiệt!!!

Chửi xong cho hả giận nàng mới chịu đi rồi khỏi nhưng mà vừa quay người còn đâu về tức giận vừa nãy, miệng nàng treo một nụ cười tình nghịch hiểm thấy.

.....

Ục, ọc!!!

Hoắc Nguyên vừa vào trong nhà, cả người không khỏi quy xuống mà nôn ra một búng máu đen.

- Tên gốc nhà ngươi sao lúc nào cũng cậy mạnh nhii!!

Bỗng một giọng nói từ tự nhẹ nhàng như chuông ngân vang lên. Chỉ thấy trên một chiếc bàn gần đó, một nữ tử tuyê trần đang bắt chéo chân mà ngồi trên đó. Ánh mắt sắc xảo, quỳnh tú, môi ngọt đỏ mọng, mặt trái xoan, thân hình cân đối từng phần, mái tóc dài bạc trắng như màu tuyết, nàng mặc một thân bạch ý bó sát dáng người. Nàng ngồi đó nhưng mà cả thân thể như lơ lửng hư ảo, ánh trắng hắt vào cũng xuyên thấu qua người nàng.

Hoắc Nguyên đứng dậy nhìn nữ tử trước mặt không khỏi chấp tay cung kính mà cúi chào.

- Chị dâu à, không biết có chuyện gì mà tí lại xuất hiện vậy!!

Nữ tử nhìn hắn liếc một cái, quay mặt đi chỗ khác mà nói.

- Không có gì, ta chỉ lo ngươi lại làm gì qua trón phá hủy giấc ngủ của muội muội ta mà thôi!

Nói xong nàng không để hắn đáp lại đã biến mất vô tung. Lão già nhìn vậy không khỏi thở dài.

- Chị dâu đúng là khó tính a. Chắc là do thiếu nam nhân rồi. Hay được rồi. Cứ để đồ đệ ta báo đáp thay a.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Vô mẫu bất sinh, vô phụ bất thành

Đệ tử hạch tâm Ninh Hải tông là nơi mà mọi đệ tử trong tông môn đều hướng tới. Được vào hàng ngũ này không ai không phải là thiên chi kiêu tử cả. Không tư chất kinh người thì cũng là kỳ tài hiếm thấy. Là hàng ngũ đệ tử mũi nhọn của tông môn nên bọn hắn đặt được điều kiện tu luyện hơn xa chúng đệ tử khác. Đan dược, pháp bảo, pháp thuật,... tất cả đều có đủ cả.

Nhưng để sống trong điều kiện đó thì tranh đấu vẫn phải thường xuyên diễn ra. Dù cho tài nguyên có nhiều như thế nào thì vớt cho kẻ vô dụng dù chỉ một chút cũng là lãng phí. Tranh chấp trong nội bộ đệ tử hạch tâm thường là quyết đấu trực diện, thường chỉ đánh nhau bàn luận hơn kếm mà thôi. Giết người là cấm kỵ tại đây.

Nhưng dạo gần đây trong đám đệ tử hạch tâm sôi trào vô cùng. Ngoài việc nhận thêm 10 tên đệ tử mới thì chủ yếu là do đích thân tông chủ sẽ đến chỉ bảo bọn hắn. Phải biết rằng được một Nguyên Anh lão quái chỉ bảo chỉ có thể ngộ không thể cầu đối với bọn hắn. Đặc biệt có khi còn nhìn thấy dung nhan của tông chủ thì bọn hắn chết cũng mãn nguyện (chủ yếu là mấy tên nam đệ tử tưởng tượng mà thôi).

Ngay bây giờ tại sảnh đường nơi chúng đệ tử hạch tâm tập nghe giảng đang vô cùng nhộn nhịp. Vì hôm nay tông chủ sẽ đích thân chỉ dạy bọn hắn.

- Ánh Nguyệt muội muội! Thật đúng là duyên phận a, không ngờ ta hôm nay lại được gặp muội ở đây - Lý Võ Minh hốt hải chạy đến hai thiếu nữ đang trước hắn, mặt mày mỉm cười mà nói.

- Xi! Duyên thì chưa thấy đâu nhưng họa thì thấy đây. Lý Võ Minh làm ơn đừng có mà suốt ngày như vậy nữa. Người không thấy phiền nhưng hai tỷ muội chúng ta thấy mệt a! - Vân Ánh Nguyệt thấy người đến không khỏi vô cùng mất hứng.

Không mất hứng cũng không được. Suốt một tháng này nàng gặp hắn số lần có khi còn nhiều gấp mấy lần số ngày trong tháng mất, hầu như đi đâu làm gì cũng bắt gặp. Chỉ kém lúc nàng tắm với ngủ là không gặp hắn thôi. Nhưng đã thế thì vẫn còn chưa đến nỗi. Lần nào gặp câu cửa miệng của hắn cũng là " Thật đúng là duyên phận a". " Duyên duyên cái đầu nhà người ấy, không phải nề mặt Phương tỷ thì ta đánh cho người một trận rồi".

Việc làm tốt nhất bây giờ là tiếp tục bơ hắn thôi. Lý Võ Minh thấy vậy không thất vọng trang trẻ.

- Chắc chắn! Lý đệ thật là dũng cảm a. Bà chằn này mà đệ cũng dám tấn, Chúc huynh đây cũng phải báỉ phục!.

Chẳng biết từ lúc nào bên người hắn đã có một thanh niên đứng bên.

- Chúc sư huynh chắc không biết rồi! Võ Minh hắn thích Ánh Nguyệt từ nhỏ. Bây giờ có cơ hội gần nhau làm sao không tận dụng cho được. Đến nỗi bằng hữu như đệ đây hắn còn bỏ quên nữa là. - Nhạc Từ Lâm từ đằng sau đi đến chỗ hai người mà nói.

- Ô thì ra là vậy a! Vậy chẳng phải thanh mai chúc mã rồi!. Lý đệ cố lên a. Ta đoán chắc nàng ta xấu hổ mà thôi.

Lý Võ Minh mặt ửng đỏ nhìn hai người mà đáp.

- Ha.. Ha. Được như Chúc sư huynh nói thì đã tốt biết bao. Chỉ tiếc rằng nàng vốn không thích ta a.

- Ô! Ai mà gan lớn vậy a!?.

- Hắn tên Hắc Vũ- Không đợi Võ Minh trả lời, Nhạc Từ Lâm ngay lập tức đã đáp lại. Hắn nhắc đến Hắc Vũ trong lòng không khỏi nổi nên e ngại. Ngày đó, một đòan kia như kinh lôi phá địa. Khiến hắn nghĩ dường mất vài ngày trời liền mới khỏi hắn.

Chúc Hạo Quân nghe vậy không khỏi kinh ngạc." Sao lại là tên này a. Chẳng phải hắn là nam nhân của Vũ trưởng lão hầy sao. Chẳng nhẽ hắn định ăn cả hai sư đồ luôn chắc. Chắc chắn đúng là bậc tình thánh a. Không tâm thường chút nào."

Keng keng!!

Cả ba đang suy nghĩ bỗng nghe tiếng gõ báo vào lớp. Vội vàng mà đi đến sảnh đường. Trong sảnh lúc này đã ngồi đầy đệ tử. Tổng cộng đã hơn 40 chục người. Những đệ tử tư vi cao hơn được ngồi vào hàng đầu tiên. Thấp hơn thì sẽ ngồi tại phía sau. Vì vậy đám đệ tử năm nay hiển nhiên ngồi cuối cùng rồi. Ngồi hàng đầu là Vân Thanh Phong, bên cạnh hắn là một thiếu nữ vũ mị, nàng hiển nhiên là tỷ tỷ của Chúc Hạo Quân - Chúc Ngọc Nhiên. Ngồi gần hai người họ còn có một tên thanh niên to con, đáng người rắn chắc, cơ bắp cuộn cuộn. Hắn tên Đàm Chiến.

Phía sau ba người là những đệ tử gia yếu hơn. Lý Uyển Phương là đối tượng được tập chung nhất trong đám đệ tử mới này. Một phần do là người có kết quả cao nhất. Một phần khác vì thiếu nữ di bên cạnh nàng - Vân Ánh Nguyệt. Đệ tử đặc biệt nhất trong các đệ tử. Từ thân phận cho đến tư chất. Ánh Nguyệt mang trong mình thể chất ngàn năm có một, sinh ra đã có thể tu luyện, được đích thân Vũ trưởng lão một đời thiên tài trực tiếp truyền dạy, nàng còn được đánh giá cao hơn cả anh trai nàng. Là công chúa độc nhất của đương triều. Anh trai duy nhất nay cũng là người có khả năng sẽ thành tông chủ tiếp theo của Ninh Hải tông. Nếu việc này thực sự xảy ra thì địa vị của cả hai càng nâng lên một tầm cao chưa bao giờ có.

Chỉ cần nhìn thấy nàng thôi là biết bao kẻ tài hoa tuấn tú nguyện quy dưới chân nàng, chỉ làm mất của nàng một sợi tóc cũng đủ hời phi yên diệt. ẤY mà Hắc Vũ còn nhiều lần đấu với nàng đánh cho ko có chỗ hoàn thủ. Người khác mà biết chắc Hắc Vũ cũng chẳng sống nổi thêm một giây.

Nhưng đặc biệt hơn cả, cô nàng này chưa bao giờ đến sảnh đường nghe giảng vì nàng vừa nhập tông đã đi theo Vũ Diễm My tu luyện. Lúc trở về cũng không cần thiết đến. Với quan hệ của sư phụ nàng thì một buổi gặp mặt tông chủ như này không phải quá xa vời.

Trong khi mọi người đang hồi hộp chờ đợi thì cuối cùng nhân vật chính cũng xuất hiện. Nhưng vừa nhìn không khỏi làm mọi người dờ dạc.

Chỉ thấy người đi vào là một mỹ nữ quốc sắc thiên hương. Mái tóc dài ánh kim như suối, thân hình cân đối quyến rũ được bao bọc bởi một bộ cung trang màu ánh kim, đôi mắt như sắc bén nhưng không kém phần câu hồn, đôi môi hồng hơi mỉm cười. Sau nàng đi lấy hai nữ, một nam. Song nữ điều một thân hồng ý, vẻ mặt quốc sắc, môi hơi treo ý cười, đi hầu sau cung trang mỹ nữ kia. Cả ba nàng đẹp đẽ rực rỡ như ánh mặt trời, tỏa sáng khắp cả sảnh đường.

Nhưng tên nam nhân còn lại chẳng khác nào đối nghịch với ba nàng. Vẻ mặt hần lạnh tanh, mặt như đơ không biểu cảm, một thân hắc y toàn thân, vẻ mặt sắc cạnh, hai mắt đen như thâm uyên, một đầu tóc đen nhưng lại xuất hiện một dải tóc mái bạc trắng như bạch cốt, tạo điểm nhấn khó quên cho hần. Nhìn như vậy nhưng thiếu nữ nào cũng phải công nhận hần rất đẹp trai, một mẫu người lạnh lùng.

- Chúng đệ tử ra mắt Diệp cốc chủ!!!

Trong khi mọi người đang bàng hoàng, nam giấu mỹ nữ, nữ nhìn mỹ nam thì có giọng nói vang lên làm tất cả búng tỉnh. Ai đấy cũng đều nhao nhao mà chấp tay thi lễ mà chào hỏi. Lời Vân Thanh Phong vừa nói ra không khỏi khiến cả bọn hít hơi khí lạnh. Ai chẳng biết Hồ Diệp Cốc là rừng hoa hồng đầy gai. Đặc biệt là đóa bá vương hoa Diệp Cốc chủ đây thì càng nguy hiểm. Đến hoàng thượng gặp nàng cũng 0hair kính cẩn 3, 4 phần. Bọn hần vừa nãy vô lễ nhìn nàng như vậy liệu có bị gì mờ đây??. Nhưng chẳng mấy chốc thực tế chứng minh rằng cả bọn vẫn lo thái quá. Một người như Diệp Bạch Lan thì chấp làm gì đến bọn tiểu bối này chứ.

- Các ngươi không cần đa lễ, tất cả hãy ngồi xuống đi! - Diệp Bạch Lan liếc nhìn một lượt chúng đệ tử mà nhẹ nhàng nói. Nhưng đặc biệt là để ý Vân Thanh Phong ngồi trước nhất. Khi mà có đám đệ tử thất thần thì cũng chỉ có mỗi hần là không có biểu hiện gì khác, và cũng là kẻ lễ độ nhất. Phong thái cao quý hoàng tộc của hần thể hiện rất rõ ràng.

- Hôm nay đáng lẽ người giảng dạy các ngươi sẽ là Mộc tỷ nhưng vì tông môn nhiều việc nên Diệp Bạch Lan ta đây sẽ dạy thay. Hôm nay ta sẽ dạy các ngươi luyện đan thuật!!

Vừa dứt lời trong đám đệ tử không khỏi xôn xao hần lên. Kẻ bình tĩnh có mà là thằng điên. Ngươi tự xưng được luyện đan sư tài năng nhất Nam Quốc này chỉ bảo, một giờ học có khi bằng ngươi tìm hiểu cả đời. Mà tự xưng cơ hội này lại rơi trúng đầu bọn hần nên kích động là điều hiển nhiên. Nhưng có lẽ người phấn khích nhất là Chúc sư tỷ của bọn hần.

Ai trong đây chẳng biết vị sư tỷ này có hai cái si. Một là si tình với Vân sư huynh. Hai thì là si với luyện đan thuật. Cái thứ nhất thì 10 năm trước mới bắt đầu, còn cái thứ hai có khi từ trong bụng mẹ rồi. Ấu cũng một phần do Chúc gia có truyền thống luyện đan sư lâu đời. Nữ gia họ Chúc đa phần đều xuất thân từ Hồ Diệp Cốc.

Bất ngờ là vậy, kích động là vậy nhưng chẳng mấy chốc đa phần đám đệ tử ở đây bắt đầu tỏ ra chán nản rồi. Sở dĩ như vậy vì luyện đan thuật rất kén chọn. Luyện đan sư cấp 1 không khó nhưng cấp 2 trở lên thì lại khắt khe, linh căn của bọn hần lại không thích hợp.

Diệp Bạch Lan đứng trên bục giảng giải kiến thức về luyện đan rất nhiều. Hai nữ đồ đệ của nàng thì vẫn luôn đứng bất động đằng sau mà quan sát. Hắc Vũ hần thì vẫn đứng một bên mà chăm chú nghe giảng.

Đáng lẽ ra thì Diệp Bạch Lan phải tầm nửa tháng nữa mới đến xem bệnh cho hần. Nhưng chẳng biết tại sao ngày hôm qua nàng ta đã đến rồi. Mộc Đàm hôm qua cũng vừa thông báo cho hần việc hần làm đệ tử của lão gia Hoắc Nguyên. Hần cũng chỉ nói cho Mộc Hần biết chuyện vào ngày hôm kia, thế mà hôm qua đã đưa ra quyết định rồi. Hắc Vũ không khỏi ghen tị. Hần bị chuyển nhượng còn nhanh hơn mưa đổ ý. Nhưng dù vậy thì Diệp Bạch Lan vẫn có trách nhiệm khám xét cho hần. Nên hiện tại hần mới ở đây.

Qua một đoạn thời gian nghe nàng giảng giải. Hần không khỏi ngạc nhiên khi luyện đan thuật hiện tại kém khá nhiều so với thời của Linh Đế. Phương pháp, phương thuốc, thảo dược cũng kém nhiều. Nhưng việc này chỉ xuất hiện ở việc luyện đan thuật cấp 3 trở xuống. Có vẻ như những luyện đan sư cấp cao hơn tình trạng này càng giảm. Nhưng theo tình hình như vậy thì đan thuật và kiến thức hần có là vô cùng hữu ích.

- Hắc Vũ!!

Đang mải suy nghĩ thì bỗng Diệp Bạch Lan gọi hần. Hắc Vũ hồi thần lại chỉ thấy cả đám người đang nhìn về phía mình. Một tên đệ tử trong đám đang đứng đây nhìn hần vẻ mặt hơi khó chịu.

- Xin lỗi, suy nghĩ hơi nhập thần. Diệp tiên bối có việc gì sao.

Diệp Bạch Lan nghe hần nói vậy không khỏi lắc đầu buồn cười.

- Đệ tử này cơ đôi chút vấn đề muốn hỏi. Ta muốn ngươi trả lời thay ta đc chứ!?

- Đệ tử vô cùng vui lòng. Vị huynh đệ này liệu có thể thuật lại câu hỏi chứ!. - Hắc Vũ không có lý do gì mà không đáp ứng, ngay lập tức Hắc Vũ vẻ mặt hơi tươi cười mà nhìn đệ tử kia.

Tên kia thấy Hắc Vũ như vậy cũng đỡ khó chịu một chút mà bắt đầu nói.

- Ta mấy ngày trước muốn luyện một lò Hồi Khí Đan. Nhưng không biết tại sao luyện nhiều lần vẫn thất bại. Linh được hóa thành bùn nhão hết mùi rất khó chịu.

Chúc Ngọc Nhiên bên kia vừa nghe câu hỏi của đệ tử này không khỏi hững hờ mà nhìn Hắc Vũ, ngóng chờ câu trả lời của hắn. Loại đan được này nàng vốn luyện qua, ban đầu cũng bị như vậy nhiều lần. Mãi về sau mới biết cách khác phục. Chúc Ngọc Nhiên muốn xem xem kẻ mà Vân Thanh Phong quan tâm đến vậy có thật đáng được vậy không."

Hắc Vũ nghe vậy liền ngay lập tức hỏi lại.

- Lúc đây không biết huynh đệ dùng những thảo dược gì?

- Ta dùng Ích Kham, Hòa Liên, Mộc Vĩ, Mão Nhân, Lam Đàm, 5 loại thảo dược này đây.

Nghe vậy Hắc Vũ không khỏi gật đầu mà hơi nói.

- Thảo dược không sai a! - Nhưng lời bừa ngất đã bị kẻ khác xen vào.

- Đồ nhà quê! Phương thuốc do Đại trưởng lão ghi lại làm sao sai được. Không biết thì cứ nói hẳn đi, ở đây mà giả bộ.

Hắc Vũ nghe vậy không khỏi hơi khiêu mày mà nhìn lại. Hóa ra cũng không phải người lạ gì. Rõ ràng là Lý Võ Minh oan gia kia rồi.

- Tên gốc nhà người im lặng một chút chết người hả. Có biết lão nương đang nghe không - Chưa cần đáp lại, Ánh Nguyệt gần đó đã nổi đóa lên mà mắng cho một trận. Thật sự là nàng rất tức giận (ngắm trai mà bị kẻ phá đám không giận mới lạ).

Lý Võ Minh nghe thấy vậy chỉ đành xấu hổ mà ngậm miệng lại, vẻ mặt khó chịu mà ngồi yên một chỗ.

Hắc Vũ bên kia cũng không để tâm nhiều mà quay lại vấn đề chính. Nhìn đệ tử kia mà hỏi tiếp.

- Vậy không biết lúc huynh luyện đan, thứ tự cho dược liệu như thế nào?

Tên đệ tử kia nghe vậy không khỏi khó hiểu mà hỏi lại.

- Thứ tự á? Ta cho đứng thứ tự như vừa này nói. Nào có sai đâu! Mọi người đây ai cũng luyện như vậy mà.

Hắc Vũ nghe vậy không khỏi hơi mỉm cười. Hắn liếc nhìn qua thông tin người đệ tử này biết rõ hắn cũng mới đến Dung Linh hậu kỳ. Mà Hồi Khí Đan là đan dược tiếp cận cấp 3. Một đệ tử Dung Linh hậu kỳ mà luyện nó là quá miễn cưỡng.

Hắn bắt đầu mà từ từ nói.

- Thứ tự và thảo dược không sai nhưng nguyên nhân chủ yếu là do người luyện. Hòa Liên dược liệu mang tính hòa kết hợp với Mộc Vĩ tính mộc lại càng làm tăng tính hòa của thuốc nên. Ích Kham và Mão Nhân là thảo dược có tính điểu hòa để khống chế tính hòa đó. Sau đó mới cho Lam Đàm vào để hoàn thành đan. Đan hồng nguyên nhân chủ yếu là do tính hòa ban đầu không được khống chế kỹ. Khi cho Lam Đàm tính Mộc nữa vào thì lúc này tính hòa của đan sẽ quá cao mà hồng hết linh khí trong dược liệu. Và cuối cùng là đan hồng.

Để khống chế được tính hòa ban đầu của dược liệu thì đan sư cần linh lực khá cao, tầm Kim Đan sơ kỳ. Nên huynh đệ đây đan luyện bị hồng là chuyện thường tình.

Diệp Bạch Lan vừa nghe vừa gật đầu tán thành.

- Không thể nào a - Tên đệ tử nói giọng vô cùng mâu thuẫn- nhưng chẳng phải Chúc sư tỷ chỉ mới Dung Linh đỉnh phong, mới tháng trước sư tỷ mới luyện ra Hồi Khí Đan xong. Phải vậy không sư tỷ? - Vừa nói hắn vừa quay sang hỏi Chúc Ngọc Nhiên.

- Đúng vậy! - Nàng không do dự mà gật đầu đáp lại ngay.

Nghe vậy mọi người trong đại sảnh lại càng xôn xao mà bàn tán. Kẻ tinh mắt có thể lờ Hắc Vũ nói không sai. Diệp Cốc Chủ phía sau có vẻ tán thành ý kiến của hắn. Kẻ thiên cận thì cũng bắt đầu nói này nói nọ. Đặc biệt Lý Võ Minh thì vẻ mặt càng đặc ý. Vân Thanh Phong cùng Đàm Chiến ngồi đầu tiên vẫn không có biểu hiện gì khác.

- Xin mọi người hãy bình tĩnh. Ta chưa nói là cảnh giới Dung Linh không thể luyện được. Hồi Khí Đan đây ta cũng có thể luyện nhưng mà sẽ hơi khác một chút.

Nói xong, Hắc Vũ ngay lập tức lấy ra hắc đỉnh của mình. 5 loại dược liệu kẻ trên cũng được lấy ra. Ngay lập tức trước con mắt của mọi người. Chỉ thấy Hắc Vũ nhún nhả mà bắt đầu luyện đan. Nhưng hắn lại cho dược thảo vào đỉnh theo thứ tự khác hoàn toàn. Đầu tiên là Mão Nhân, Hòa Liên, Ích Kham, Mộc Vĩ, Lam Đàm. Dưới con mắt khó tin của mọi người, một lò đan đã hoàn thành.

Một lò đan dược màu huyết hồng, linh khí tỏa ra lòng đậm.

- Không thể nào, đó là đan dược cấp 3! - Chúc Ngọc Nhiên bỗng nhiên đứng dậy mà chạy đến trước mặt Hắc Vũ. Nàng vội vàng cầm một viên đan dược lên nhìn với vẻ mặt không thể tin được, chứng đệ tử chung quay cũng xứng sở khi nhìn biểu hiện của nàng.

Mãi lúc sau cô nàng mới phát hiện hành động của mình hơi thái quá, vẻ mặt hơi đỏ ửng lên mà nhìn Hắc Vũ, ngay lập tức nàng chạy nhanh về chỗ ngồi của mình, cúi đầu, mặt đỏ bừng.

Đám đệ tử kia thì ngây người một lúc. Không biết do ai khởi xướng mà tiếng vỗ tay bắt đầu vang vọng cả sảnh đường. Hắc Vũ quay lại nhìn tên đệ tử kia mà hỏi.

- Huynh đệ hài lòng với câu trả lời này chứ!?

- Hài lòng, vô cùng hài lòng - Tên đệ tử vẻ mặt vô cùng vui sướng, kích động mà trả lời.

Nghe vậy Hắc Vũ cũng mỉm cười gật đầu quay về phía đám đệ tử hỏi

- Có ai còn câu hỏi nào không!.

Ngay lập tức đám đệ tử lại xôn xao mà bán tán tìm câu hỏi. Nhưng bỗng cả đám lại toàn bộ im lặng. Vì một cánh tay ngọc ngà đã dơ giờ cao lên.

- Mời Chúc sư tỷ đặt câu hỏi. - Hắc Vũ cũng hơi ngạc nhiên khi người đặt câu hỏi lại là cô nàng này.

Chúc Ngọc Nhiên nhanh chóng mà đứng dậy, tuy mặt vẫn còn hiện nét đỏ bừng nhưng nàng có lấy bình tĩnh mà đặt câu hỏi.

- Ta xin hỏi rằng: Hai loại thảo dược có tính chất tương khắc liệu có thể dùng cùng lúc để luyện đan.

Quác quác quác....

Cả sảnh đường lạnh ngắt như tờ. Kẻ nào cũng một vẻ mặt mông bí. Không ai tin được vào câu hỏi này của thiên tài luyện đan sư Ninh Hải tông vì nó vô cùng, vô cùng, vô cùng... dễ. Nó dễ đến nỗi một tên đệ tử khai mạch tầng 1 cũng biết câu trả lời. Đó chính là "Không".

Bắt đầu xuất hiện những tiếng cười thầm trong sảnh đường. Thậm chí Phiêu Phiêu cùng Oánh Oánh cũng phải che miệng cười thầm. Chỉ có duy nhất 5 người không có biểu hiện gì khác. Người đầu tiên hẳn là Chúc Ngọc Nhiên rồi vì nàng ra câu hỏi rất nghiêm túc. Người thứ hai là Đàm Chiến, tên này cao vẻ mặt còn đơ cứng hơn cả đá. Người thứ 3 là Văn Thanh Phong, hẳn tuy thấy câu hỏi này quá dễ nhưng đầu gì cũng làm đồng môn với Ngọc Nhiên nên hẳn biết nàng không phải người ra câu hỏi bừa.

Người thứ 4 chính là Diệp Bạch Lan, nàng không phải như đám trẻ này. Nàng nghiên cứu đan thuật rất lâu rồi. Nàng hiểu ý nghĩa của câu hỏi này quan trọng với luyện đan sư như thế nào. Kẻ dám ra câu hỏi như vậy tương lai sẽ có khả năng đột phá đan thuật đến cấp 4.

Và người cuối cùng hiển nhiên là Hắc Vũ rồi. Hắn không cười cơ bản nhất là vì người hỏi vô cùng nghiêm túc, nên hẳn sẽ nghiêm túc nhất có thể mà trả lời. Hắn sẽ nói cho nàng biết tất cả những gì mà hắn hiểu.

- Có thể.

Câu trả lời cười của Hắc Vũ vừa ra toàn trường lại càng cười to hơn. Kẻ ra đề đã lạ người trả lời còn lạ hơn.

- E Hèm!!

Bỗng chốc cả phòng ngay lập tức im lặng. Ai lấy lưng cũng ướt đầm. Bởi vì lúc này toàn trường đang bị bao phủ bởi uy áp của Diệp Bạch Lan. Thấy vậy Hắc Vũ không khỏi đánh ý cảm ơn nàng, quay lại nhìn Chúc Ngọc Nhiên mà nói tiếp.

- Trong tự nhiên vạn vật tuân theo ngũ hành tương sinh tương khắc mà luân chuyển. Và thảo dược cũng không làm ngoài điều đó. Khi luyện đan người ta sẽ thường không cho chung hai loại thảo dược có tính chất tương khắc nhau vào một lò để luyện. Vì tương khắc ngũ hành sẽ dẫn đến việc luyện đan thất bại, nhẹ nhất cũng là bị nổ đỉnh. Nhưng nếu chúng ta điều hòa được sự tương khắc giữa chúng thì sao.

Giống như trên đời này cũng có tư sĩ mang hai thuộc tính linh căn tương khắc nhau nhưng họ vẫn sống được và rất mạnh mẽ. Vì họ có chất điều hòa chính là công pháp mà họ tu luyện. Người từng thấy hoa băng nở trên nham thạch, ngọn lửa mà lại lạnh lẽo, cây gỗ mà không loại kim thiết nào chặt được. Tất cả chúng đều đang tồn tại. Vì vậy việc luyện hai loại thảo dược tương khắc nhau là có thể, điều còn thiếu là loại thảo dược có thể trung hòa chúng mà thôi.

Và điều chống lại sự tương khắc ngũ hành lại chính là sự tương sinh. Thủy sinh Mộc, Mộc sinh hỏa. Nếu ta cho hai loại thảo dược một hỏa một thủy để luyện thì thảo dược hệ Mộc sẽ là loại trung hòa được bọn chúng.

Nói đến đây Hắc Vũ hơi nghi ngại một chút. Diệp Bạch Lan và Ngọc Nhiên vẻ mặt đều phấn khởi vô cùng. Cả hai đang định nói gì đó thì cũng phải ngừng lại vì Hắc Vũ vẫn tiếp tục.

- Tuy cách trên là cách cơ bản nhất và là cách đại trà nhất. Nhưng theo ta thì nó vẫn không hoàn thiện. Ba nguyên tố ngũ hành nhưng không thành một vòng tuần hoàn của ngũ hành, do đó luyện đan dù luyện ra được cũng chỉ là bán thành phẩm. Ta nghĩ có hai cách để khắc phục điều đó.

Thứ nhất là cho đủ 5 loại thảo dược tương ứng với ngũ hành để luyện đan. Nhưng nếu thế thì sẽ rất bất cập vì đan dược ta luyện được sẽ không như mong muốn. Và quá tốn thảo dược một cách không cần thiết.

- Vậy cách thứ hai đây?? - Bạn này người lên tiếng là Diệp Bạch Lan. Nàng bắt ngờ vô cùng. Từ câu trả lời đến cách lý giải đều vô cùng hợp lý và đúng đắn. Vì đây chính là cách à đã đột phá luyện đan sư cấp 4. Nhược điểm mà hần nói ra cũng đúng vô cùng. Nhiều năm nay nàng vẫn luôn tìm kiếm cách giải quyết vấn đề này nhưng mãi chưa tìm được. Nay lại nghe được Hắc Vũ có cách khác nữa cũng làm nàng kích động vô cùng. Nói thật Diệp Bạch Lan bây giờ chẳng khác nào một tiểu cô nương kích động cả.

Diệp Bạch Lan đã kích động như vậy, Chúc Ngọc Nhiên cũng không thể kém, thậm chí còn có phần hơn. Hắc Vũ cũng là cận lời với hai người này luôn, hai kẻ đan sĩ đến hình tượng cũng chẳng còn để ý nữa rồi.

Đám đệ tử bên kia thì im thím thít, câu hiểu câu không nhưng vẫn phải nghe, bây giờ chẳng biết ai là người giảng, ai là học sinh nữa rồi!!

Hắc Vũ bình tĩnh mà nói ra 4 chữ.

- Âm Dương hồ căn!.

Nghe đến đây Diệp Bạch Lan không khỏi giật mình. Ngọc Nhiên thì lại rơi vào mờ mịt khó hiểu.

- Ngũ hành hóa Âm Dương

Cô dương bất sinh

Độc âm bất thành.

Âm sinh dương, dương lại sinh âm. Ngoài việc hai thuộc tính tương khắc thì chúng cũng tương sinh. Thiếu một thì sẽ không bao giờ trọn vẹn. Nhưng việc luyện đan, nếu ta chỉ luyện đan với chỉ có một thuộc tính được duy nhất thì hiệu quả của đan dược là rất thấp vì vậy cần có thêm những thứ khác để làm tăng hiệu quả. Nhưng điều đó sẽ không thể kích phát hết khả năng của đan dược. Chỉ có hai thứ tương khắc mới có thể trợ giúp nhau.

- Nhưng như vậy thì âm cũng sẽ diệt dương hoặc dương cũng sẽ diệt âm. Kết quả cuối cùng là mọi thứ lại bị tiêu thất hết!! - Thật bất ngờ rằng Vân Thanh Phong trầm tĩnh này giờ cuối cùng cũng lên tiếng.

Hắc Vũ thấy mình bị chen ngang cũng không hề tức giận. Hần nhìn Vân Thanh Phong rất thiện ý mà nói tiếp.

- Vân huynh nói không sai. Nhưng phá hủy chỉ là một mặt. Chúng xung đột tạo ra sự phá hủy nhưng cũng tạo ra sự khai sinh.

Âm dương xung đột cũng càng làm chúng trở lên mạnh mẽ hơn. Đan dược cũng vậy, sự xung đột của dược liệu sẽ càng kích phát mà đạt được hiệu quả cao hơn. Nhưng cái gì cũng có rủi ro. Chúng làm nhau mạnh hơn nhưng cũng có thể diệt lẫn nhau. Nếu ta có thể điều hòa âm dương khi luyện đan thì thành công chỉ là điều vô cùng dễ dàng.

Nói đến đây Chúc Ngọc Nhiên và Vân Thanh Phong cũng cúi đầu mà trầm ngâm suy nghĩ những điều Hắc Vũ vừa nói. Diệp Bạch Lan thì vẻ mặt hưng phấn bừng bừng.

Hắc Vũ cũng im lặng mà suy nghĩ. Những lý luận trên một phần do hần tự mình suy luận ra, một phần là hần đọc được từ trong công pháp tu luyện. Hần tư song tu công pháp chuyên chú vào việc Âm Dương ngũ hành. Những thứ lý thuyết kia là điều cần bản được ghi lại trong công pháp. Nay hần chỉ suy luận và biến tấu một chút kết hợp với lý luận luyện đan mà nói ra. Nhưng khi nói xong Hắc Vũ cảm thấy lý luận này không hề sai. Nó cũng hiện hữu ở rất nhiều nơi trong cuộc sống.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Hắc Thiên phái

Khi Hắc Vũ vừa dứt lời, toàn trường cứ như vậy mà im lặng. Các đệ tử mờ mịt khó hiểu. Chúc Ngọc Nhiên trầm tư mà suy nghĩ. Vân Thanh Phong thì vẫn còn chau mày. Oánh Oánh, Phiêu Phiêu hai Kim Đan sư sĩ cũng lọt vào mê mang. Toàn trường không hề để ý thấy rằng có hai bóng người đã vô tung mà biến mất.

Hắc Vũ và Diệp Bạch Lan đã hư không mà tiêu thất ở chốn này. Hắc Vũ chỉ thấy người mình bị ai đó kéo một cái, nháy mắt hần đã xuất hiện trong một căn phòng khác. Ngó nhìn xung quanh chỉ thấy Diệp Bạch Lan đang ngồi nghiêng trước cửa sau đó đi vào trong mà đóng chặt lại. Nàng thậm chí miệng độc lâm bẩm sau đó bố trí một kết giới xung quanh căn phòng. Làm xong tất cả nàng quay lại mà nhìn Hắc Vũ. Cái ánh mắt ấy cứ như kẻ đối 3 năm thấy thật vậy. Hắc Vũ bị nàng nhìn như vậy không khỏi rùng mình. Diệp Bạch Lan từ từ mà đi đến gần hần. Nàng nhìn đi nhìn lại hần vài lần rồi mở miệng nói

câu cộc lốc.

- Chỉ cho ta!!

- Hà??, Tiền bối muốn ta chỉ cái gì cơ?? - Hắc Vũ một vẻ mộng bức mà hỏi lại.

- Chỉ ta cách luyện đan mà ngươi vừa nãy nói! - Diệp Bạch Lan bình tĩnh mà trả lời.

Trong lòng Hắc Vũ không khỏi kêu đen đui. Hắn nào có biết cách luyện đan đầy đủ. Tất cả những gì hắn nói ra đều chỉ là Lý thuyết mà hắn suy luận ra. Về cơ bản nó không hề có chỗ sai sót nhưng yêu cầu người luyện là quá cao đối với hắn. Để không chế được sự tương khắc của hai loại thảo dược đó không cho chúng triệt tiêu nhau thì nguồn linh lực cung ứng phải vô cùng mạnh. Chắc phải đến Nguyên Anh kì mới làm được.

- Làm tiền bối chê cười. Những điều ta vừa nói chỉ là trên lý thuyết mà thôi. Dung Linh còn con như ta làm sao đủ khả năng mà làm điều đó..

- Chỉ là Lý thuyết thôi sao??, - Bạch Lan nghe vậy không khỏi cảm thấy tụt hứng. Nhưng nàng bỗng nghĩ ra điều gì đó.

- Vậy làm cách nào mà ngươi nghĩ được như vậy chứ??

Hắc Vũ nghe nàng hỏi không khỏi buồn cười.

- Tiền bối chắc là trêu ta rồi. Người khác không nhìn ra nhưng chắc hẳn ngài cũng biết ta tu luyện là song tu công pháp a. Song tu coi trọng âm dương điều hòa. Việc ta hiểu một chút về âm dương cũng không có gì... Ách!!

Cốc!!

Lời còn chưa nói hết Hắc Vũ đã bị ăn một cái cốc đầu rồi. Diệp Bạch Lan vẫn vẻ mặt giận dữ mà nói.

- Ngươi nghĩ ta sống mấy trăm năm là đồ ngốc à. Âm dương, song tu công pháp ta biết. Nhưng ta chưa thấy kẻ nào mà ta nhìn thấy lại như ngươi cả. Tên sắc ma nào ta thấy chẳng một vẻ gầy khô sương như củ. Cơ thể thiếu dương khí trầm trọng. Ngươi đây thì hay rồi. Không thiếu mà còn thừa...

Áy chết. Nói lạc đề rồi. Chung quy lại ta chưa thấy tên sắc ma nào có kiến thức về âm dương ngũ hành cả. Bọn hắn chắc chỉ nghĩ bằng nửa thân dưới là cùng. Đây rốt cuộc là vì sao??, Đừng trả lời ta rằng ngươi thông minh hơn người. Nhóc con ngươi còn non lắm.

Hắc Vũ cũng thật là cặn lõi, không đầu tự dung nôi ra đồng phiền phức trước mặt này. Hắc Vũ linh cơ không khỏi vận động hết công suất. Mãi một hồi sau mới mở miệng trả lời.

- Thứ lỗi cho văn bối lý do này liên quan đến bí mật của văn bối không thể tiết lộ. Nhưng mà văn bối biết cách để lĩnh ngộ.

Diệp Bạch Lan nghe vậy lòng không khỏi hưng phấn nhưng mặt không đổi sắc nhìn Hắc Vũ - Nói đi.

- Thứ chết!!

Nghe được hai từ này Diệp Bạch Lan chuẩn bị nổi đóa lên. Tên tiểu tử khôn kiếp này lại bảo nàng đi chết cơ chứ. Ngày hôm nay không cho hắn ra bã là không được.

Hắc Vũ biết nàng sắp giận sôi lên rồi, vội vàng mà giải thích.

- Tiền bối từ từ đã. Văn bối nói vậy âu cũng là có lý do. Tiền bối có thấy sinh tử như âm dương. Kẻ sống trên đất, kẻ tử thì ở dưới. Kẻ sông biết dới, rét, nóng, lạnh... Nhưng kẻ tử nào biết gì. Hai thứ này cũng trái ngược nhau như âm dương vậy. Người sống như dương, kẻ chết như âm. Chỉ cần thứ chết tức thành âm. Âm dương đầy đủ thì sẽ hiểu được một phần nào đó ngay.

Diệp Bạch Lan càng nghe càng có vẻ đúng. Nhưng cách này ko đc a. Đang sống yên lành có điên mới đi thử chết. Nàng hai mắt hơi xoay chuyển, dường như nghĩ ra gì đó. " Tên tiểu tử chết tiệt này lại dám trêu ta. Chắc hẳn nhóc con này trả thù mấy bận ta đánh hắn trước kia đây. Hừ tiểu tử thôi. Bọn này không chấp với ngươi."

- Nói cách thứ 2 đi!!

Hắc Vũ nghe thấy không khỏi thảm thán: Đúng là lão quái có khác, lừa nàng này không dễ chút nào.

- Cách thứ 2 hiển nhiên là chuyện nam nữ rồi!! - Hắc Vũ nói ra vô cùng nghiêm túc.

Nhưng khổ nỗi người nghe lại không nghiêm túc tí nào. Diệp Bạch Lan hai má đỏ bừng, cơ thể không khỏi lui vài bước, vẻ mặt bất khả tư nghị mà nhìn hắn như đang nhìn vật thể lạ vậy.

- CHÁT!!!!

Chẳng mấy chốc trong phòng truyền ra một tiếng hét thê lương đau đớn của thiếu niên nào đó.

.....

- Con nói cái gì cơ!! Con nói hần biết điều này sao, thậm chí Diệp tiên bối cũng gật đầu tán thành!??

Trong một căn phòng tràn đầy mùi thảo dược, một lão giả tóc hoa dâu về mặt kích động, hai tay nắm chặt vai thiếu nữ trước mặt giọng khó tin mà hỏi.

Nàng nhìn thấy sư phụ mình vì kích động mà thất thố trong lòng không khỏi cảm thấy vui vẻ.

- Đứng vậy sư phụ! Hần nói được vô cùng rõ ràng!

Ngay sau đó, Chúc Ngọc Nhiên kể cho sư phụ mình tất tần tật những gì diễn ra vào sáng hôm nay. Đại trưởng lão càng nghe càng kích động. Về mặt cười toe toét. Miệng không khỏi liên tục lẩm bẩm " Thì rõ là như vậy,... thật là tài... vân vân và mây mây "

Sau khi nghe xong Đại Trưởng lão không khỏi quay phắt người lại, chạy lung tung khắp căn phòng, lực tung mọi thứ lên, căn phòng vốn bừa bộn bây giờ còn chẳng thua ổ gà luôn rồi.

Chúc Ngọc Nhiên thấy sư phụ mình vội vã như vậy không khỏi lên tiếng.

- Sư phụ làm gì mà vội vã như vậy chứ???

- Ấy ấy.. Ta đợi câu trả lời này mấy chục năm rồi. Không thể đợi thêm được nữa phải bế quan ngay.. - Vừa nói Đại trưởng lão vừa chuẩn bị chạy ngay vào đan phòng, đang định đóng cửa lại thì chợt nhớ gì đó mà hướng Ngọc Nhiên nói.

- À nha đầu con trông lớp họ ta a!! Lần này ta quyết thành công mới xuất quan. Nếu có cơ hội thì mời hần đến gặp ta a.!

Chúc Ngọc Nhiên bên kia về mặt đầy hắc tuyến, lòng không khỏi thầm nói: " Lần nào mà chẳng là con lên lớp họ thầy, nhò cũng như không à. Ai!! Bây giờ trong mắt sư phụ ta còn không bằng đan dược nữa rồi".

.....

Đường đến Vũ Xuân Các.

Một thanh niên hắc y đang một mình bước đi trên đường. Một tay hần không khỏi xoa xoa bên má. Khuôn mặt tuần tú nay bị ấn cho năm đầu tay đỏ lôm trên mặt. Vừa đi lòng không khỏi oán thầm Diệp Bạch Lan không ngớt.

Hắc Vũ hần rõ ràng nói vô cùng nghiêm túc mà bà cô này lại nghĩ đi đâu. Đầu óc đen tối lại đỏ lên đầu hần.

Điều Hắc Vũ nói với Bạch Lan quả thật thiên chân vô tà. Trên đời nam vì dương, nữ vì âm nên dễ hiểu âm dương cách dễ hơn cả chính là trải qua truyện nam nữ: " Yêu ". Phải là " Yêu " khi hai người yêu nhau thì lòng người này sẽ cố người kia. Như hai mà như một, tạo ra thể âm dương.

Tình yêu trong sáng như vậy mà bà cô kia lần nghĩ thành đánh trận trên giường, kết quả Hắc Vũ hần bị tặng cho một cái bạt tai đến choáng váng. Chẳng nhẽ đây là dấu hiệu thiếu hơi đàn ông nên mới nghĩ như vậy.

" Chắc chắc, nếu vậy thì quả thật rất nguy hiểm"

Nghĩ thì nghĩ vậy, một phần lỗi cũng là do hần không nói rõ câu. Hắc Vũ cũng chỉ đành vút uất ức sang một bên. Tập chung mà nhìn vào bảng trạng thái của mình.

《Tên: Hắc Vũ》

《Tuổi: 18》

《Tu vi: Dung Linh hậu kỳ》

Thuộc tính: Âm, Hỏa

HP: 550/550

AD: 363/363

SP: 240/240

MP: 380/380

AP: 654/1000

DE: 200

Hấp dẫn: 30

Hơn một tháng tu luyện và luyện tập. Tất cả các chỉ số của hắc được cải thiện rất nhiều. Đây không phải do đan dược mà là kết quả rèn luyện cơ thể của hắc.

Mới hôm qua Mộc Đàm gỡ bỏ phong ấn cho Hắc Vũ, nhìn vào thẳng trạng thái hắc khó có thể tin được. Tiến độ này có khi còn nhanh hơn lúc ở Huyền Vũ Lâm nữa. Đây âu cũng là một phần cơ thể hắc được kích phát, quan và nó cũng là một phần lợi ích của ma hóa đem lại. Ma hóa đang biến đổi cơ thể hắc từ từ.

Hôm nay hắc không còn phải luyện tập theo chỉ thị của Mộc Đàm nữa, thay vào đó, lão giả Hoắc Nguyên kia sẽ chỉ dạy. Nghĩ đến đây Hắc Vũ cũng không khỏi tiếc nuối đôi chút.

Không tiếc cũng không được. Tuy tập gánh nước khá khổ nhưng ít nhất bà sư phụ này còn giúp hắc ki lưng a. Sau một ngày mệt nhọc mà ngâm mình nghỉ ngơi thì hết ý. Với lại cách luyện tập này đang rất hiệu quả. Gánh nước khiến cho cơ thể vận động với công suất lớn và liên tục. Lâu ngày sẽ làm cơ thể phát triển và rắn chắc hơn. Kết hợp với dược liệu bên ngoài hiệu quả lại càng cao.

Hồ nước mà mỗi ngày hắc ngâm mình trong đều được chất đầy bởi nhiều loại hoa. Nhưng chúng cũng không phải hoa bình thường mà đều là thảo dược cấp 2. Công dụng chủ yếu hiển nhiên là hỗ trợ tu luyện cơ thể hắc. Bên cạnh đó, hương hoa còn có tác dụng làm thư giãn tinh thần của Hắc Vũ. Đây cũng là một nguyên nhân mà chỉ số tinh thần của hắc không chỉ tăng lên mà thương thể trước kia cũng hồi phục hoàn toàn. Thậm chí cảm giác còn mạnh hơn trước.

- Ô! Đây chẳng phải tiểu Hắc đó sao!??

Đang suy nghĩ thì bỗng phía sau Hắc Vũ văng lên giọng nói đầy mỉa mai. Hắc Vũ chợt tỉnh lại trong mơ suy nghĩ, vội vàng quay lại nhìn nữ tử đi đến:

- Thật là hay quá. Ta đang định đi tìm người đây Âm Nhân trưởng lão.

Âm Nhân phía xa tiến lại gần hắc, ngay lập tức một tay đã khoác một bên cửa hắc, gò bồng đảo dán chặt vào tay Hắc Vũ. Thổ khí như lan, giọng đầy nồng nực, u oán mà nói.

- Tiểu Hắc rất xấu nha. Chẳng quan tâm đến ta gì cả. Cả tháng trời nay chẳng thấy người ở nơi đâu làm ta thương tâm gần chết nè!!.

Hắc Vũ trong thâm tâm không khỏi hít hơi khí lạnh. Âm Nhân này như sợ hắc chạy mất vậy. Nàng vừa mới tiếp cận hắc là ngay lập tức thi triển mị thuật. Dù hắc có phốt lờ thì cái chữ thông báo của hệ thống cũng đập vào mắt. Hắc Vũ hơi chuẩn bị tinh thần. Một tay hữu ý vô ý mà chậm nhẹ vào gò ngực của nàng, giọng áy náy vô cùng mà nói.

- Âm Nhân trưởng lão khổ cực rồi. Cả tháng nay ta bị sư phụ chỉ dạy nào có thời giờ lêu lổng. Nay được ngày rảnh rồi không phải đến tìm người đây sao!!.

Âm Nhân chú ý mà nhìn về mặt đầy áy náy của Hắc Vũ. Trong lòng không khỏi thở phào. Còn may là tên này không phải là trốn thoát được mị thuật của nàng, chẳng qua là không thể đến được thôi. Ngay lập tức Âm Nhân lại nở nụ cười quyến rũ mà lôi kéo Hắc Vũ đi đến Vũ Xuân Các.

Lần này thì Hắc Vũ bị nàng ta giữ lại đến tận tối đen mới được trở về.

Về đến động phủ của Diễm My thì Hắc Vũ hắc cũng phờ phạc cả người. Cả ngày hôm nay hai bọn họ cũng chủ yếu là dịch thần ngữ. Số lượng mà cả hai dịch được nay đã gần một nửa. Thực chất là chín phần trong số đó đã do Âm Nhân dịch từ mấy chục năm trước. Nhưng không thể phủ nhận sự đóng góp của Hắc Vũ làm tốc độ tăng cao mấy chục lần, thậm chí là trăm lần.

Về đến động phủ, Diễm My đã ngồi bên gác đèn mà chờ hắc rồi. Cả hai không hề nói câu gì mà chỉ nhìn nhau đầy nhu tình mật ý. Hắc Vũ từ từ đến bên nàng, đưa tay bế người ngọc mà đi vào phòng trong.

Tối nay sẽ là tối cuối cùng trước khi hắc phải dời đi theo Hoắc Nguyên mà luyện tập. Lão yêu cầu hắc cắt đứt liên lạc với bên ngoài trong vòng nửa năm trời để chuyên tâm học tập và chữa trị. Mộc Đàm cũng đã nói rõ điều này với Diễm My. Vì vậy tối nay là rất quý giá với hai người.

.....

Sáng sớm ngày thứ hai.

Mộc Đàm dẫn theo Hắc Vũ đi lên phía đỉnh của Ninh Hải sơn. Ngọn núi Ninh Hải tông tọa lạc là ngọn núi trung tâm và cũng cao nhất trong dãy núi. Mộc Đàm chỉ dẫn hắc đi bộ mà không hề phi hành. Vì đây cũng là một việc bí mật, phi hành đi chuyển là quá lộ liễu.

Sau nửa ngày đường thì cuối cùng cũng đến nơi. Chỉ thấy đây là một vách núi ở lưng chừng bên trên là một mảnh đất bằng phẳng, khu vực quang đãng ít cây cối. Nơi đó có một căn nhà gỗ nhỏ xây dựng tựa vào vách núi. Phía sau ngôi nhà là cách rừng rậm xanh cao ngút.

Thi thoảng có thể nghe thấy tiếng nước chảy ở đâu đó vọng lại. Quang cảnh nơi đây nhìn thẳng trực tiếp về phía Ninh Hải tông. Nhìn đi nhìn lại thì đây là một nơi nghỉ ngơi thư giãn rất lý tưởng.

Mộc Đàm chỉ đưa Hắc Vũ đến cách nhà gỗ chừng vài trăm mét mà quay lại trở về. Nàng quay người đi không hề nói một câu gì. Nhưng nơi khúc mắt lại

lộ ra ý lo lắng, quan tâm khó giấu được. Hắc Vũ thấy vậy trong lòng không khỏi cảm động. Quay người, nhìn về phía nàng, chấp tay, cúi người đến khi khí tức của nàng biến mất mới đi về phía nhà gỗ.

- Tiểu tử các ngươi cần gì mà làm như chia cắt không bao giờ gặp lại vậy chứ! Lão già ta đây có ăn sống ngươi đâu mà lo lắng như vậy.

Tiếng của Hoắc Nguyên vọng ra từ căn nhà gỗ. Chẳng mấy chốc một lão già gầy ốm lúi thoi đi ra ngoài đến trước mặt Hắc Vũ. Nhìn thấy lão Hắc Vũ không khỏi kinh ngạc vì khí sắc lúc này của lão quá kém rồi. Thậm chí tu vi có dấu hiệu bị lùi xuống một tầng nữa.

- Tiền bối, người đây là làm sao vậy!! Thân thể của người!??

- Việc này ngươi không cần lo. Chỉ cần không làm chúng ta thất vọng là được rồi. Mà không phải ngươi nên thay đổi cách gọi rồi sao!!

Hắc Vũ nghe vậy, vội vàng chấp tay cúi người mà nói to.

- Sư phụ!!!

Hoắc Nguyên nhìn Hắc Vũ hô nên một tiếng sư phụ, trong mắt không khỏi dâng lên một tia hồi ức, nhưng nhanh chóng lại bị thay bởi một tia tiếc hận. Nhưng tất cả chỉ trong nháy mắt đã quay về bình thường.

- Tốt! Tốt!. Nay ngươi đã báỉ ta làm thầy, tức đã gia nhập Hắc Thiên phái. Vì ngươi mới nhập môn, vì sư ra lệnh cho ngươi đón lấy trăm cây gỗ phía sau kia.

- Đệ tử rõ!!... Khoan đã, người bảo con đi đón củi!?

Hoắc Nguyên nhìn Hắc Vũ vô cùng nghiêm túc mà trả lời.

- Phải đón cây!! Dùng tay không mà đón cây. Không được dùng hồn khí hay pháp thuật nào cả. Chỉ dùng tay không.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Đón cây!??

Hắc Vũ nhìn cả rừng cây phía sau mình mà không khỏi ngao ngán. Mỗi cây đều cao quá chục mét. Thân cây to đến hai người ôm vừa. Nếu mà bắt hẩn lấy riu chặt thì cũng phải mất vài tháng rồi. Đàng này tay ko đón cây thì đến năm nào.

Với người thường thì đón cây bằng tay không chẳng khác nào thăng thiên. Nhưng với tư sĩ thì khác. Cơ thể họ đã được tu luyện thời gian dài độ mạnh của cơ thể là rất cao nên việc lấy tay không đón cây cũng không phải chuyện lạ. Thậm chí có thể tu c9nf dùng đây để luyện hai tay đến trình độ thủ sắc như kiếm. Nhưng mà luyện tập là quá trình dài lâu còn ngày ngày tích lũy. Người nhanh nhất thì cũng cần vài năm mới thành.

Hắc Vũ hẩn có chỉ số lực lượng và giáp vượt trội hơn hẩn Dung Linh đỉnh phong nên việc chặt cây không phải là khó. Nhưng quan trọng hơn là thời gian. Việc này là quá lâu.

Lâu thì lâu nhưng sư phụ bảo thì vẫn phải làm thôi. Thực chất hẩn cũng không muốn nghe lời Hoắc Nguyên làm gì, nhưng ai bảo mạng hẩn trong tay lão đâu. Hẩn đòi nó cứ bắt ép hẩn vậy chẳng khác nào có kẻ sắp xếp sẵn cho hẩn.

Hắc Vũ nhanh chóng mà đi đến cây gỗ gần hẩn nhất. Đây là một cây cao tầm 12 - 13 mét. Thân to bằng một người ôm. Hắc Vũ hẩn chụm năm ngón tay lại, giờ lên như tư thế chuẩn bị chém ngang kiếm. Hẩn vùng tay thật mạnh vào thân cây.

Chỉ nghe thấy keng một tiếng. Bàn tay hẩn không khỏi cảm thấy tê dần, trên thân cây thì mới xuất hiện có một vết xước nhỏ. Nhìn cảnh này Hắc Vũ không khỏi bất khả tư nghị. Xem ra hẩn vẫn còn coi nhẹ việc chặt cây này rồi. Kiểu này thì cả năm hẩn cũng chưa chắc đón đủ được một cái cây mất.

Phòng thủ của Hắc Vũ vốn khá cao khiến cho độ cứng chắc của cơ thể cơ thể so với tư sĩ Kim Đan kỳ, kết hợp với lực lượng vốn có thì một cái vùng tay vừa rồi cũng không khác mấy cảm hòn khí mà chém. ẤY vậy mà mới chỉ tạo được một vết xước trên thân cây này. Hắc Vũ không khỏi trầm tư mà quan sát cái cây trước mặt.

Hẩn một đứng mà mất cả nửa ngày trời. Không phải Hắc Vũ không phát hiện ra mà là hẩn đang nghĩ cách.

"Cây gỗ ở đây đặt lạ, nếu cảm nhận kĩ sẽ thấy nhiều dòng chảy linh lực nhỏ trong thân cây. Bọn chúng chẳng chịt như mạng nhện vậy. Một chém vừa rồi của ta không phải thiếu lực mà là do tất cả lực lượng đã bị những mạng lưới này phân tán đi nên hiệu quả bị giảm đi rất nhiều."

"Nếu mà nghĩ chặt được cái cây này thì phải đối phó được mạng lưới linh lực này. Cách đơn giản nhất là lực lượng đủ mạnh làm cho hiệu quả phân tán lực của chúng bị giảm bớt. Nhưng mà nếu thế thì lực lượng của ta ít nhất phải đến Kim Đan đỉnh phong thậm chí là Nguyên Anh kỳ. Cách này là bất khả

thì."

"Còn một cách nữa là phá hủy mạng lưới linh lực của nó. Nhưng nếu thế thì lực lượng là vô dụng. Man lực không thể phá hủy đồng chảy linh lực. Nhưng điều này không phải là tuyệt đối. Theo kí ức của Linh Đế cho ta thì có một kiểu tu sĩ luyện thể nhất định, họ có thể lấy một thân man lực phá pháp thuật. Một quyền phá vận pháp. Nhưng ta làm sao tu luyện được đến vậy a. Cách bây giờ là lấy linh lực trong cơ thể mà phá hủy chúng thôi"

"Mộc Hân từng dạy ta cách truyền linh lực vào hồn khí. Nếu làm như vậy thì hẳn có tác dụng. Nhưng ta không được dùng vũ khí khác, lấy thứ gì được để truyền linh lực vào a." Nghĩ đến đây Hắc Vũ lại suy tư. Bỗng chốc hắn nhìn vào đôi bàn tay trần của mình. Lòng bỗng chốc đại hi.

Hắc Vũ lại một lần nữa chụm 5 ngón tay lại. Hắn vận chuyển linh lực trong cơ thể tập trung vào bàn tay. Chẳng mấy chốc một lớp linh lực mỏng đã bao trùm cả bàn tay của Hắc Vũ. Hắn đang thực hiện lại hành động khi đánh với Diệp Bạch Lan lần đầu gặp mặt. Lần đó tuy thất bại nhưng hắn vẫn có thể phóng xuất linh lực từ tay mình. Nhưng lúc này lại khác, hắn không muốn phóng xuất linh lực mà chỉ cho nó bao quanh bàn tay, nếu hắn chém vào thân cây cũng chẳng khác mấy dùng linh lực để đốn cây.

Nghĩ là làm ngay, Hắc Vũ ngay lập tức vung thật mạnh nhắm vào thân cây. Một tiếng phập vọng lại, chỉ thấy một vết cắt nhỏ trên thân cây, linh lực bao quanh bàn tay Hắc Vũ thì bị tán mát ra hết. Vết chém lần này sâu và to hơn nhiều so với lần đầu nhưng nếu dùng như vậy thì vẫn quá lâu để đốn xong cái cây này.

Hắc Vũ thử lại vài lần nhưng hiệu quả đem lại không khiến hắn vừa ý lắm. Nhìn linh lực bao quanh bàn tay mình Hắc Vũ lại suy tư lên. Chiếc rìu sở dĩ chặt cây dễ dàng một là do người cầm hai là do lưỡi rìu. Chỉ có lưỡi rìu sắc bén thì mới có thể chặt cây được. Nếu mà nó dày và to bè bè cả một gang tay thì nó chẳng khác nào cục kim loại vô dụng. Tương tự vũ khí như kiếm vào đao cũng vậy. Sát thương của nó gây ra một phần là do người cầm và pháp thuật nhưng độ sắc của lưỡi kiếm cũng rất quan trọng. Nếu lưỡi kiếm đủ sắc bén, chỉ một nhát chém bình thường cũng đủ để chia đôi tảng đá.

Hắc Vũ cũng đã nhận ra vấn đề ở đây. Sở dĩ hiệu quả không cao vì linh lực bao quanh tay hắn không có lưỡi sắc bén để gây sát thương, nó bây giờ chẳng khác nào cục sắt cả. Hắc Vũ nhanh chóng tập chung tinh thần vào bàn tay của mình. Lớp linh lực bắt đầu dao động như mặt nước gợn sóng. Dần dần lớp linh lực bị kéo dẫn ra, chúng bắt đầu được dát mỏng. Chẳng mấy chốc đã hình thành một lưỡi đao. Lưỡi đao vẫn còn khá thô, và dày nhưng nhìn qua cũng khá tốt. Nhìn linh lực tự tại bàn tay mình, Hắc Vũ không khỏi thán hải lòng.

Ngay lập tức hắn liền thử sức.

Lần này vết chém sâu đến tận 3 bốn phân, dài cỡ một gang tay, hiệu quả là vô cùng rõ rệt. Thấy vậy hắn càng đan hỉ mà liên tục vung tay mà chặt cây.

Một nhát, hai nhát.....

Mười một nhát, mười hai nhát,....

Hai mươi một nhát, hai mươi hai nhát.

Tổng cộng Hắc Vũ liên tiếp chém vào thân cây 22 nhát chém thì dừng lại. Bây giờ đầu hắn đã lấm tấm mồ hôi, miệng không khỏi thở hồng hộc. Linh lực bao quay tay đã lờ mờ sắp tàn đi. Hắc Vũ không khỏi ngừng lại mà điều tức.

"Ta một thân lực lượng cuối cùng có thể xuất ra hai mươi hai nhát chém là tối đa. Linh lực và tinh thần đã kiệt quệ, phải nghỉ ngơi để phục hồi."

"Điều khiển linh lực ở tay không phải chuyện đơn giản. Ta cần dùng tinh thần mà khống chế linh lực duy trì hình dạng. Không chỉ thế, linh lực phóng xuất ra sẽ bị mất dần do tán vào môi trường nên ta cũng cần duy trì cung cấp linh lực. Một phần khác cũng bị tán đi do va chạm với mạch linh lực của thân cây"

"Ta dùng hết một thân linh lực mới xuất được hai mươi hai lần. Chặt mới được một phần tư thân cây. Nhưng nếu muốn khôi phục toàn bộ ít nhất cũng cần điều tức ba giờ. Tính ra một ngày vẫn khó mà chặt xong một cây"

Hắc Vũ không khỏi cảm thán tiến độ chậm như rùa bò này. Nhưng hắn cũng thầm cảm thấy lão sư phụ Hoắc Nguyên kia mọi việc làm đều, có chủ ý thâm trường. Nhìn ngoài việc chặt cây này khá vô bổ nhưng mỗi lần tiêu hao sạch linh lực rồi lại điều tức sẽ khiến cho linh lực trong cơ thể hắn trao đổi với cơ thể nhuần nhuyễn, dễ dàng hơn. Từ đây nâng cao tốc độ tu luyện. Ngay cả việc khống chế linh lực cũng giúp tăng cao khả năng điều khiển linh lực của hắn. Ngày sau có thể nâng cao uy lực của pháp thuật thi triển.

Ba giờ sau

Hắc Vũ lại đứng dậy mà tiếp tục chặt cây.

Lần này Hắc Vũ xuất ra được hai mươi ba nhát chém, nhiều hơn một nhát, và dường như sức phá.hủy đã tăng lên một chút. Dù chỉ một chút nhưng điều này đã chứng tỏ những việc làm này có hiệu quả cho hắn

.....

- Tên nhóc này cũng giỏi đấy!

Trong căn nhà gỗ, một giọng nói lạnh lùng nhưng vô cùng nữ tính vang lên. Đó là một mỹ nữ đẹp hút hồn với một thân bạch y, mái tóc nàng cũng một màu trắng tuyết như tuyết. Xung quanh nàng thỉnh thoảng bốc lên từng làn hơi trắng lạnh buốt người. Một vẻ đẹp đến đóng băng cả con tim. Nàng như ở đó

mà lại như không phải, cơ thể nàng hư huyền, như ảo mà như thật. Nàng ta lơ lửng trên không trung, ngay phía dưới là một quyển sách trông rất cổ được mở ra, có những tia sáng nhẹ chiếu vào người cô gái. Đường như cô chỉ là một hình ảnh từ trang sách tạo ra.

Hoắc Nguyên ngồi ngay bên cạnh cuốn sách, sắc mặt đăm chiêu mà nhìn về phía Hắc Vũ. Mãi sau mới nên tiếng.

- Hắc chỉ mới biết đa lông thôi, còn cần rèn rửa nhiều.!!

Cô gái đáp lại ngay lập tức mà nhìn Hoắc Nguyên sau đó mới hỏi.

- Ngươi chắc tên nhóc này thích hợp chứ!??

- Chắc khoảng 4 thành thích hợp!

Nghe vậy mặt cô gái không khỏi biến sắc, giận dữ mà quát lên.

- Tên chết tiệt nhà ngươi nghĩ gì vậy hả. 4 thành, sao chỉ có 4 thành. Ngươi định đánh liều hơi thở nhỏ nhoi của nàng nữa chắc. Ngươi nên biết đây là lần cuối cùng có thể cứu chữa. Vậy mà ngươi lại bảo có 4 thành. Tên điên nhà ngươi muốn nàng khổ đến khi nào nữa hả!!

Nàng nhìn chăm chăm Hoắc Nguyên như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy. Em gái của nàng, em gái xinh đẹp của nàng, chỉ vì tên khốn kiếp trước mặt này mà bây giờ sống dở chết dở. Ngày ngày nằm trong quan tài bằng giả để bảo vệ mạng sống. Cô em gái ngu ngốc của nàng sao lại yêu một tên khốn nạn như thế này chứ. Nào không phải tên khốn này xuất hiện gần năm trước thì đã đâu đến nỗi này. Bây giờ thì hay rồi, chỉ có bốn thành khả năng mà hắn còn nói như không. Tên bạc tình khốn kiếp này!!!!. Nếu không phải nàng chỉ ở dạng linh hồn thì nàng đã lấy cung bắn hắn thành tổ ong rồi.

Hoắc Nguyên vẫn bình tĩnh không nói gì, không để ý đến lời mắng chửi mà nói tiếp.

- Hắn là người mang Âm Dương ma mạch. Bốn thành là tỉ lệ cơ bản nếu hắn chỉ là người mang Âm Dương ma mạch bình thường. Ta không biết tại sao nhưng tên nhóc này người vốn mang hai loại huyết mạch: Thần huyết, Yêu huyết.

Thần huyết rất mạnh mẽ nhưng dường như vì lý do nào đó mà tinh hoa đã khô cạn không còn một giọt. Thần huyết gần như biến mất. May rằng nó vẫn còn một tia.

Yêu huyết thì rất yếu. Chỉ như của đề dai yêu thú. Nhưng có vẻ vì vậy mà không bị kẻ nào đó hút đi.

Người mang hai loại huyết mạch, dù ít nhưng vẫn có tác dụng tăng khả năng thành công thêm hai thành.

Cô gái nghe vậy hơi bình tĩnh lại một chút. Một tay đưa lên cảm hơi suy tư.

- Nhưng mà mới chỉ có 6 thành, như vậy vẫn quá nguy hiểm. Tiêu Lan chỉ có một cơ hội lần này nữa, không thể mạo hiểm được.

Hoắc Nguyên nghe vậy cũng gật đầu đồng ý, lão bắt đầu chăm chú hơn mà nói tiếp.

- Nếu chỉ có vậy thì ta không dám đánh liều. Nhưng tên tiểu tử này chẳng biết là họa hay phúc mà vấp vào ma hóa. Nếu hắn ma hóa thành công thì trong người hắn sẽ có được một ít Ma huyết. Sẽ thêm được một thành nữa.

Sau đó Hoắc Nguyên dơ tay lấy ra một cái thẻ ngọc.

- Nếu hắn tu luyện thuật này nữa thì có thể tăng thêm một thành nữa. Và quan trọng nhất là chỉ đâu đây. Nếu có thể giúp hắn ma hóa thành công, thêm vào bí thuật của Vu tộc nữa thì sẽ thêm một thành nữa.

Tổng cộng là 9 thành. Ta sẽ cố gắng kiếm thật nhiều Linh được nhất có thể. Tạo điều kiện tốt nhất, hắn cũng nắm chắc.

Cô gái nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp không khỏi nhẹ nhõm. Nhưng suy tư gì đó mà hỏi lại Hoắc Nguyên.

- Nhưng hắn là đồ đệ ngươi à, liệu ngươi xuống tay được.!!??

Hoắc Nguyên bên kia vốn đang yên lặng, cơ thể không khỏi cứng ngắc một chút. Lão cười, nụ cười đáng ghét.

- Đệ tử sao?!!!!

.....

Hắc Vũ lại lần nữa đứng dậy mà tung ra từng nhát chém. Lần này vẫn chỉ là hai mươi ba nhát nhưng lực công kích thì tăng lên trông thấy. Một phần là Hắc Vũ đã có kinh nghiệm hơn khi điều khiển linh lực, làm cho lưỡi dao càng sắc bén hơn.

Chém xong nhát cuối cùng, Hắc Vũ không khỏi thở phào một hơi. Nhìn lại thì mặt trời cũng đã dần xuống núi. Một ngày vậy mà đã sắp hết. Hôm nay hắn mới chỉ chặt được có một nửa thân cây này. Hắc Vũ không khỏi lắc đầu ngao ngán.

Đang định quay người lại mà bước đi. Thì ngay trước mặt hắn đã xuất hiện một lão giả. Lão đứng đây từ bao giờ mà Hắc Vũ không thể biết được. Lão

yên nặng như một tảng đá vậy, như hòa vào với mảnh rừng này. Hắc Vũ không khỏi ngạc nhiên nhưng nhanh chóng mà bình tĩnh lại.

Hắc Vũ vội vàng cúi người chào:

- Sư Phụ.

Hoắc Nguyên đứng đó nhìn rõ ràng từng biểu cảm của Hắc Vũ. Lão không khỏi trầm gât đầu. Bỗng lão lấy ra hai thứ mà đưa cho Hắc Vũ.

- Hay đọc mà luyện cho kỹ.

Nói xong lão quay lại mà đi ngay.

Hắc Vũ nhìn hai thứ trong tay mà không khỏi tò mò. Một thứ là một cái ngọc giản, dường như được ghi lại cái gì đó. Thứ còn lại là một quyển sách, một quyển sách rất cổ. Nhưng được giữ gìn vô cùng cẩn thận. Khó mà thấy dấu hiệu năm tháng trên nó. Nếu người kĩ thậm chí còn thấy một mùi thơm nhẹ nhàng thoát ra.

Hắc Vũ đang định mở ra xem bên trong có gì thì giọng Hoắc Nguyên vọng lại.

- À mà ngôi nhà này là của riêng ta. Cho đến khi người chặt xong chỗ cây đó và xây được ngôi nhà thì chịu khó mà ở ngoài trời đi!!!

.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Nằm mơ cũng gặp...

Trời đêm tĩnh lặng, thiên không một màu đen tuyền được điểm to lấp lánh của những anh sao. Trên nền cỏ xanh, một người thanh niên vẫn đang miệt mài mà đọc một cuốn sách cổ. Hắn đọc đến xuất thần, bàn tay nhẹ nhàng mà giờ từng trang sách.

Hắc Vũ đã ngồi đọc được vài giờ rồi. Nhưng những thông tin hắn đọc được như cuốn lấy hắn vậy. Nào là lý giải chi tiết về từng bước tu luyện, nào là muôn vàn cách thức luyện đan thuật, vô vàn kinh nghiệm được ghi hết vào trong đây. Nếu đem so sánh với kiến thức mà Linh Đế truyền cho hắn thì những thứ này là rất ít nhưng độ hữu dụng thì không thể đong đếm được. Sở dĩ như vậy vì kiến thức của hai người ở hai thời đại khác nhau.

Linh Đế ở thời thượng cổ khi mà Tiên Đế đi đầy đường như kiến, còn người viết sách này thì lại ở cùng thời đại với hắn, thời đại mạt pháp. Thời đại mà hầu như tu luyện là vô cùng khó khăn, linh được thiếu thốn, công pháp thiếu hụt,... nói chung là thiếu đủ thứ. Với tình trạng như này thì mở kiến thức của Linh Đế tuy nhiều nhưng đa phần vô dụng ở hiện tại vì tài liệu quá khó kiếm hoặc không còn tồn tại, linh lực không còn xung túc như trước nữa nên yêu cầu càng khó hơn. Vì vậy kiến thức trong quyển sách này càng hữu dụng hơn.

Hắc Vũ càng đọc càng say mê, từng nét chữ uốn lượn mảnh khảnh nhẹ nhàng mà rõ nét, mùi thơm nhẹ nhàng tỏa ra từ cuốn sách phả vào mũi. Cuốn sách này hẳn phải được làm từ nguyên liệu rất quý hiếm, nên mới tồn tại đến ngày nay mà không tổn hại. Thơm nữa hương thơm này hẳn là từ một loài hoa nào đó. Nghĩ đi nghĩ lại thì người viết sách hẳn là một nữ tử.

Hắc Vũ đọc một cách xuất thần nên chẳng mấy chốc đã đến trang cuối cùng. Khi vừa đọc hết chữ cuối cùng, Hắc Vũ không khỏi thờ dãi một hơi. Ngồi yên lặng mà ngẫm nghĩ mở kiến thức thu được.

...

"Tu sĩ không phải chỉ là tu luyện thân thể. Họ tu là Đạo. Suốt cả quá trình tu luyện chỉ vì một chữ này. Đạo là quy luật của vạn vật, là cách mà chúng vận hành. Đạo là vĩ mô cũng là vi mô. Đạo là thiên cũng là địa. Đạo là hư là thật. Đạo là hồn là xác. Nơi nơi có Đạo mà cũng vô Đạo. Đạo muôn hình muôn vẻ nên có nhiều cách tu luyện khác nhau. Nhưng chủ yếu là như ta đã biết. Hấp thụ linh khí thiên địa, tối luyện cơ thể, khi đạt điều kiện thì đột phá cảnh giới. Họ tu như nhau nhưng đạo không ai giống nhau vì vậy họ tu cũng là khác nhau.

Thường thường mọi người đều tu luyện như trên. Nhưng dường như còn một cách tu luyện khác. Nếu bình thường tu sĩ sẽ tu luyện thể xác, có một tộc, họ không tu thể mà tu hồn, tu linh hồn."

Nếu so sánh ra thì cơ thể con người giống như một bể chứa vậy và linh lực là thứ mà nó chứa đựng. Khi vật chứa càng to thì lượng linh lực có thể chứa sẽ càng lớn. Đây là với tư sĩ thông thường. Nhưng khi bể chứa đầy thì không thể chứa thêm được nữa. Tu linh hồn cũng gần như vậy nhưng một điểm khác biệt là lượng linh lực hấp thụ sẽ bị nén lại làm cho chúng đặc hơn. Nên với một thể tích như cũ vẫn chứa một lượng như vậy nhưng độ đậm, chất lượng cao hơn nhiều.

Nếu xét ra thì nó khá giống với việc kết đan của tư sĩ. Khi tư sĩ kết đan thì lượng linh lực của họ đã đạt đến độ đậm đặc nhất định. Sau đó tư sĩ sẽ gom chúng lại, cô đọng chúng hơn nữa mà tạo thành kim đan.

Hai việc này có vẻ khá giống nhau. Nhưng việc cô đặc linh lực chỉ diễn ra có hai lần là khi Kết Đan và Nguyên Anh. Còn với tu luyện linh hồn thì nó có thể thực hiện ở mọi quá trình tu luyện, thậm chí tư sĩ Khai Mạch cũng có thể.

Nhưng một điểm yêu cầu chí mạng chính là tinh thần lực. Tất cả đều phụ thuộc vào tinh thần lực. Yêu cầu phải ở mức không lơ. Nếu người muốn độ nén là hai lần thì tinh thần lực yêu cầu phải đạt đến Nguyên Anh sơ kỳ, nén ba lần thì tương đương tinh thần lực của Nguyên Anh đỉnh phong, bốn lần tương đương Hóa Thân hậu kỳ, năm lần thì cần Toái Hư mới có thể.

Theo mô tả, việc nén linh lực này giúp pháp thuật tư sĩ phóng xuất uy lực tăng mạnh trên diện rộng. Nhưng tu luyện lâu hơn bình thường. Nói chung là cũng có cái tốt và cũng có cái hại.

Hắc Vũ suy nghĩ một hồi rồi cũng vứt việc tu linh hồn này sang một bên, việc hấn quan tâm hơn hết bây giờ là mớ kiến thức còn lại kia. Đang suy ngẫm bỗng hai mắt Hắc Vũ không khỏi nhìn chăm chăm vào trang cuối của quyển sách. Vốn là một trang giấy trắng nhưng giờ đây nó đang lóe lên ánh sáng mờ mờ, bỗng hiện lên trên nền giấy là một chiếc cung họa tiết bắt mắt màu vàng nhạt, phía dưới là một mũi tên ánh kim được vẽ song song với dây cung.

Hắc Vũ nhìn một cung một tiễn này không khỏi vô cùng bất mắt. Bất giác lấy tay chạm vào mặt giấy, bỗng một luồng kim quang chạy dọc theo tay hấn đi vào trong cơ thể. Thấy vậy Hắc Vũ không khỏi giật mình quá đỗi.

Nhìn lại trên trang giấy, chẳng biết mũi kim tiễn đã biến đi đâu mất, chỉ còn lại chiếc cung vàng. Hắc Vũ cảm giác đầu mình như nhiều hơn một thứ gì đó. Vội vàng mở bảng thông tin của mình. Hắc Vũ lần mò hết một lượt, cuối cùng thì dừng lại ở mục kỹ năng. Chẳng biết tại sao hấn đã có một kỹ năng mới.

《Kim Thiên Tiễn》

Kim tiễn thiên cổ, nhất tiễn diệt thiên

Tầng 1. Tiến độ: 0%

Nội tại: + 100MP. Hòa công tăng 25% sát thương.

Kỹ năng 1: Thiên Tiễn

Niệm phép tạo một kim tiễn tấn công địch. Sát thương gây ra phụ thuộc vào chỉ số MP.

Kim tiễn là hòa công, thêm 25% khả năng xuyên giáp

Tiêu hao: 10 AP

Kỹ năng 2: Thiên Vũ Hàng Lâm

Niệm phép tạo ra một cơn mưa tên tấn công địch trong phạm vi. Số lượng tên và sát thương gây ra phụ thuộc vào chỉ số MP

Số tên tối đa: 100 tên

Tiêu hao: 50% MP

Nhìn vào đây Hắc Vũ không tin vào mắt mình nữa. Hấn chỉ đọc có một quyển sách mà bây giờ tự nhiên được thêm một kỹ năng mới nữa. Có vẻ như đây là do vị tiên bối viết sách lưu lại

Tuy chưa có thử nhưng nhìn vào chỉ số MP mà hấn có cũng đủ biết uy lực rồi.

Nhưng có vẻ như Hắc Vũ mãi mê đọc sách quá mà quên mất việc hồi phục linh lực của mình.

Hắc Vũ khoanh chân, nhắm mắt, bắt đầu nhập định. Khi hấn vừa mới nhập định xong. Quyển sách cổ kia bỗng toát ra một làn khói trắng, ngưng tụ lại thành một mỹ nữ tóc trắng.

Nàng nhìn Hắc Vũ với ánh mắt đầy phần nộ, con tức giận đến nỗi phá tan cả vẻ mặt lạnh lùng của nàng.

"Tên tiểu tử nhà ngươi được lắm. Đám lấy đi kim tiễn của ta. Nếu không phải ngươi còn hữu ích cứu sống tiểu Lan thì ta đã giết ngươi lâu rồi."

Hừ, đúng là thầy nào trò lấy. Mới bái sư chưa được một ngày đã học xong thói ăn cướp của tên Hoắc Nguyên kia rồi."

Nàng nhìn Hắc Vũ với ánh mắt như lợi kiếm. Nhưng xong rồi cũng đành thở dài một hơi, lại hóa thành đoàn khói trắng chui vào trong người Hắc Vũ.

.....

Hắc Vũ ngồi yên nhập định. Nhưng dường như nhận ra điều gì đó, bỗng chớp hai mắt Hắc Vũ mở bừng ra.

Một khung cảnh xa lạ mà cũng quen thuộc. Không còn rừng cây, không còn ngôi nhà gỗ, ánh sao giờ cũng biến mất. Toàn bộ là màu đen tĩnh mịch. Nền

đất đen thui, bầu trời đen thui.

Dường như Hắc Vũ hẳn đã quay trở lại nơi của Hắc Lang. Nhưng dường như lại không phải. Đẳng bao quay bởi nghi hoặc thì bỗng một giọng nữ lạnh lùng vang lên.

- Hừm!! Một màu đen tuyền a. Không biết là do người vốn vậy hay là do ma hóa nữa.!!

Nghe thấy giọng nói Hắc Vũ không khỏi giật mình. Tinh thần dâng cao độ mà quát nên.

- Ai!!!

Giọng nói không trả lời câu hỏi của Hắc Vũ mà lại nói sang truyện khác.

- Tinh khí có vẻ nóng nảy quá nhỉ!!.. Tinh thần cảnh giác cũng khá cao đây!! Haiz. Nhìn đây trời đen như vậy thật là chán chết.

Giọng nói vừa dứt cả thiên địa bỗng thay đổi. Màu đen đang bị thay dần bởi màu trắng tinh. Nhưng bây giờ Hắc Vũ có thể nhìn rõ xung quanh. Bầu trời bị bao phủ bởi những đám mây trắng tinh, từng bông tuyết rơi nhẹ nhẹ. Cả thiên địa bị bao trùm bởi một màu trắng xóa.

Trước mặt Hắc Vũ từ lúc nào đã xuất hiện một mỹ nữ bạch y. Mái tóc dài trắng như tuyết, môi đỏ, làn da mịn màng như mây. Nàng đứng đó bềnh bệ, vẻ mặt lạnh lùng bất động. Nàng đứng nơi đó như một nữ vương của mùa đông. Ngay lần đầu tiên nhìn thấy nàng, Hắc Vũ không khỏi choáng ngợp. Nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, tinh thần cảnh giác nâng đến cao chưa từng có.

Người con gái này rất mỹ, nhưng Hắc Vũ không thể lơ là được. Chỉ duy nhất việc hắn không cảm nhận được sự hiện diện của nàng ta đã đủ rồi. Dù hắn không thấy bất kỳ địch ý nào vào thời điểm hiện tại nhưng chưa chắc người trước mặt đã có thiện ý.

Ngưng Tuyết nhìn vẻ mặt cảnh giác cao độ của Hắc Vũ mà không khỏi hòa khí xung thiên.

Tên tiểu tử này làm sao vậy. Làm gì thấy nàng như thấy đại địch vậy. Nếu không phải vì tiểu Lan thì nàng còn lâu mới đến đây. Mắt hắn cứ nhìn chăm chăm vào nàng cứ như nàng làm chuyện có lỗi với hắn vậy.

- Thu lại sự cảnh giác của người đi! Ta đến đây để giúp người - Ngưng Tuyết không khỏi cố nhịn xuống mà giải thích cho Hắc Vũ.

- Ta không tin - Hắc Vũ nhanh chóng mà đáp lại không chút do dự.

Người đang yên đang lành ngồi tu luyện. Tự dưng mở mắt đã thấy thân ở nơi xa lạ. Bỗng dưng lại có mỹ nữ xuất hiện trước mặt người, bảo giúp người. Nhìn đi nhìn lại đầu đầu cũng khá nghi. Chỉ có hai loại người mới sẽ tin tưởng. Một là kẻ ngu ngẩn ngẩn, hai là trung tính thượng não. Hiển nhiên Hắc Vũ không thuộc hai dạng này rồi. (P/s:Mà hắn thuộc dạng thứ ba: Đa nghi đến ngớ ngẩn.)

Ngưng Tuyết nghe thấy lòng tốt của mình bị một tên tiểu tử vất mũi chưa sạch nghi ngờ thì không khỏi sôi huyết. Hai tay nắm chặt chỉ muốn xông lên đâm cho tên đa nghi này một trận. Nhìn vẻ mặt hầm hầm như lâm đại địch của hắn mà nàng không khỏi quát lên.

- Tên tiểu tử chết tiệt nhà người!! Bản cung vốn có ý tốt giúp người mà người lại thái độ như vậy hả. Tên oắt con như người ta cần gì đối phó chứ hả. Một tiền của ta đã đủ người chết trăm lần rồi. Thu lại cái ánh mắt đó của người. Người lấy Kim Thiên Tiền của ta, ta đây còn chưa tính sổ với người đâu.!!!!

Ngưng Tuyết một nắng là cả một trăng. Nàng chưa gặp tên nào như tên này. Tên Hoắc Nguyên kia chỉ cần mặt lạnh là đối phó được. Còn tên này thì gặp nhau chưa được vài phút đã làm nàng phát điên rồi.

Hắc Vũ bên kia vẫn luôn giữ vững tinh thần ngênh địch cho đến khi nghe được ba chữ "Kim Thiên Tiền" thì mới thu lại cảnh giác. Nhìn Ngưng Tuyết trước mặt mà dâng lên lòng kính phục.

Nếu vậy thì người con gái trước mặt hắn đây chính là chủ nhân của cuốn sách kia, một người viết ra được quyển sách như vậy hẳn phải có kiến thức uyên thâm vô cùng, đồng thời tư vị hắn cũng vô cùng thâm sâu mới có thể tiếp cận những tri thức đó. Một người như vậy mà muốn gây hại cho hắn thì sự cảnh giác của hắn chẳng đáng nhắc tới. Bây giờ mới để ý kỹ, người nữ tử này toát ra hương thơm thoang thoảng giống y đúc hương thơm từ cuốn sách.

Nghĩ xong xuôi, Hắc Vũ không khỏi vội vàng chấp tay xin lỗi Ngưng Tuyết.

- Văn bối do hơi hoảng loạn nên đã thất lễ, mong tiền bối tha thứ!!.

Ngưng Tuyết đầy một bụng hỏa khí nhìn Hắc Vũ kính cẩn cúi người nhận lỗi, suy nghĩ một hồi cũng chỉ đành nhin cục tức xua tay:

- Được rồi! Cũng là do bản cung sơ ý, nên bỏ qua cho người lần này vậy.

Hắc Vũ nghe vậy thì mới đứng thẳng người dậy. Nhìn trước mặt Ngưng Tuyết đầy nghi vấn nhưng vẫn chưa hỏi. Nên chỉ đành im lặng.

Ngưng Tuyết thì vẫn còn khó chịu nên cũng không thèm nói chuyện với Hắc Vũ. Thành ra cả hai người không ai nói câu gì, ta nhìn người, người nhìn ta, mắt qua mây lại.

Mãi một lúc sau, cảm thấy không khí có chút ám muội, Ngưng Tuyết mới nên tiếng.

- E Hèm!, Như nói từ đầu, bổn cung tới đây là để giúp người, sư phụ người đã nhờ ta giúp người vượt qua được Ma Hóa.

Hắc Vũ nghe vậy không khỏi ngạc nhiên. Mỹ nữ trước mắt hắn đây chính là chủ nhân của cuốn sách cổ kia, nếu suy đi tính lại thì nàng ta hẳn cũng là lão quái ngàn năm rồi, tu vi thấp nhất cũng đã Hóa Thân, hoặc có thể là Luyện Hư, thậm chí là Toái Hư. Sư phụ Hoắc Nguyên của hắn có thể mời được cao thủ như vậy trợ giúp chắc hẳn tu vi không thể thấp được. Càng nghĩ càng thấy hứng khởi. Có một người như vậy trợ giúp hẳn chắc chắn không có nguy hiểm gì rồi. Thu liễm lại tinh thần kích động, Hắc Vũ vẫn không khỏi đầy nghi vấn hướng Ngưng Tuyết nói:

- Đa tạ tiền bối đã đến giúp đỡ, nhưng vẫn bối vẫn còn nhiều nghi hoặc. Liệu ngài có thể giải đáp giúp.

- Được rồi! Người cứ hỏi đi. - Ngưng Tuyết vô tư mà đáp lại.

- Xin hỏi tiền bối, chúng ta đang ở nơi nào??? - Hắc Vũ nhìn khắp thiên địa tuyết rơi mà hỏi.

Ngưng Tuyết nghe vậy, khuôn mặt lạnh lùng mà đáp lại.

- Trong mộng!

Nghe được câu trả lời của nàng, vẻ mặt Hắc Vũ không khỏi đầy nghi hoặc. Thấy vậy, Ngưng Tuyết ngay lập tức trả lời tiếp.

- Chúng ta bây giờ đang ở trong mộng của người!

Đến khi nghe rõ ràng ý của nàng, Hắc Vũ không khỏi kinh nghi mà nhìn xung quanh. Nếu đây là mộng thì nó quá chân thật rồi. Cảm giác lạnh lẽo do bông tuyết chạm vào da mặt, cảm giác của từng bộ phận trên cơ thể. Thậm chí là cả mùi hương. Hắc Vũ hẳn từng nằm mộng rất nhiều lần nhưng giấc mộng mà chân thật thế này là lần đầu tiên, thậm chí nếu Ngưng Tuyết không nói gì thì hắn vẫn không thể biết đây là mộng ảo. Đây là thần thông gì mà có thể khiến người ta rơi vào mộng cảnh mà không hề hay biết, nếu mà dùng để giết địch thì quá nghịch thiên rồi. Ánh mắt Hắc Vũ không khỏi trở nên lửa nóng. Nhưng chưa kịp mở miệng đề hỏi thì Ngưng Tuyết đã dội gáo nước lạnh vào đầu hắn rồi.

- Đừng mơ tưởng nhiều!! Đây không phải thuật có thể dùng để giết địch!!!

Nghe vậy Hắc Vũ vẻ mặt không khỏi thất vọng. Nhưng hắn cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần. Nghĩ lại thì nếu có thuật nào nghịch thiên như vậy chắc chưa đến phần của hắn đâu.

Ngưng Tuyết bên kia nhìn thấy Hắc Vũ không khỏi thảm than: " Hai thầy trò nhà này quả là giống nhau, lần đầu tiên tiểu Lan làm vậy với Hoắc Nguyên, hẳn ta cũng sấm sán địch hỏi cách học, khi biết thì cũng thất vọng, biểu hiện giống nhau đến tám chín thành".

Lấy lại tinh thần, Hắc Vũ lại đặt câu hỏi khác:

- Nếu vậy thì chúng ta ở trong mộng này làm gì!??

Ngưng Tuyết vẫn mặt lạnh lùng mà trả lời.

- Để người luyện tập!!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Thăng ngục

Một màu trắng xóa bao trùm cả trời đất, cái giá lạnh của từng bông tuyết chạm vào da thịt, cái cảm giác lạnh buốt đó, nó dường như đã rất lâu rồi Hắc Vũ hẳn mới cảm nhận được. Từ khi làm tu sĩ đến bây giờ cái lạnh, cái nóng đối với hắn đã là thứ xa vời. Nhưng trong mộng cảnh này, hắn cảm nhận cái cảm giác giá buốt đó, thật là chân thật biết bao nhiêu.

Giữa thiên không trắng xóa đầy, một tên thanh niên hắc y đang cấp tốc mà phi hành như chạy trốn cái gì đó, tốc độ của hắn đã có thể so với tư sĩ Dung Linh đỉnh phong. Nhưng thứ theo sau hắn vẫn còn nhanh hơn. Chỉ thấy ánh bạc chớp nhoáng, đó là một mũi ngân tiễn phá phong mà đi. Chỉ nhìn thôi đã đủ thấy uy lực cjaar nó rồi, Kim Đan tư sĩ cũng không giám ngách kháng nó.

Người bắn mũi tên này không ai khác chính là Ngưng Tuyết rồi. Bây giờ nàng ta đang đứng trên nền tuyết trắng, tay trái đang cầm một chiếc ngân cung tinh xảo, vẻ mặt thì lộ rõ vẻ đắc chí, chẳng còn đâu cái bộ mặt lạnh lùng nữa rồi.

Hắc Vũ đang chật vật chạy trốn, thi thoảng nhìn lướt qua vẻ mặt xinh đẹp của nàng. Trong lòng không khỏi thở dài. Hắc Vũ cảm giác rằng nàng đây là đang trả thù hắn vụ lần đầu tiên gặp mặt. Biểu cảm đắc chí kia thật khó mà tin được sẽ xuất hiện trên mỹ nhan của Ngưng Tuyết. Nhớ lại vài ngày trước

.....

- Luyện tập???

Hắc Vũ cảm giác càng nói truyện với Ngưng Tuyết thì não hắn càng không đủ dùng. Người ta nằm mơ thì luyện tập có tác dụng gì chứ.

Ngưng Tuyết tiếp sau đó lại hỏi hắn:

- Người hắn đã biết về tu luyện linh hồn rồi chứ??

- Cái này vẫn bối biết. Tu luyện linh hồn là một phương thức tu luyện của Vu tộc. Nhằm tăng khả năng và sức mạnh linh lực của một cơ thể. Nhưng yêu cầu của việc tu luyện này rất khắt khe về tinh thần (Hay còn gọi là thần thức) nên tu luyện rất khó. Những thông tin này hắn được ghi rõ trong cuốn sách của tiên bối viết.

Ngưng Tuyết ngay sau đó lại nói tiếp:

- Thứ người đọc mới chỉ là da lông thôi. Con người sinh ra vốn có hai phần, phần người và phần hồn. Hầu như tất cả mọi tu sĩ chỉ để ý và chăm chú tu luyện phần thể xác, mặc dù như vậy thì linh hồn của họ vẫn cường đại thêm nhưng sự cân bằng giữa hồn và xác vẫn bị đánh vỡ. Điều này rất nguy hại, tiêu biểu nhất là tu sĩ Thần giới các người tuổi thọ rất thấp.

Dù cho đột phá toái hư thì tuổi thọ cơ bản mới có đến 4 ngàn năm, phải dùng đan dược rất nhiều mới có thể sống đến vạn năm. Không giống như Vu tộc ta, dù cho bốn cung mới có Luyện Hư kỳ nhưng tuổi thọ có thể hơn vạn năm.

Chưa kể đến việc pháp thuật của các người rất kém. Dù cho các người chủ tu là hồn khí nhưng so ra hắn vẫn rất yếu. Không giống ma tộc hay yêu tộc, huyết thống của bọn chúng ảnh hưởng đến tuổi thọ và sức mạnh. Bọn chúng dù không tu linh hồn cũng đã rất mạnh rồi.

Thứ hai là cơ thể tu sĩ Thần giới bọn người dù tu luyện vẫn yếu. Thể Xác ảnh hưởng đến linh hồn nhưng linh hồn cũng ảnh hưởng đến thể xác. Vì không chú trọng đến phần hồn nên thể xác dù mạnh đến đâu vẫn là yếu kém.

Hay như trường hợp của người. Ma hóa làm cho thể xác người cường đại. Nhưng linh hồn người thì vẫn như vậy, khi ma hóa đến thời điểm linh hồn của người không thể không chế được thể xác nữa, đây chính là thời điểm người biến thành con quái vật cuồng sát. Do đó người cần phải tu luyện linh hồn. Tuy nhiên tinh thần của người vẫn còn yếu chưa đủ điều kiện để tu linh hồn.

Hắc Vũ bên kia vừa nghe vừa gật đầu suy ngẫm. Ngưng Tuyết thấy vậy cũng tỏ vẻ hài lòng về tốc độ tiếp thu của Hắc Vũ nhưng chẳng được mấy chốc.

- Vậy thì việc chúng ta luyện tập trong mộng cảnh liên quan gì đến tu luyện linh hồn.

Nghe được câu hỏi này Ngưng Tuyết đầu không khỏi đầy hắc tuyến, hán hán lời mà nói với Hắc Vũ. Nàng giải thích cho hắn một tràng mà tên tiểu tử này vẫn còn hỏi câu ngờ ngẩn như vậy. Càng nghĩ càng thấy bức, Ngưng Tuyết lần này không khỏi hết thẳng vào mặt Hắc Vũ cho hả giận.

- Tên ngu ngốc nhà người!!! Bốn cung đã giải thích cho người như vậy mà người vẫn không suy nghĩ được ra à. Mộng cảnh là liên hệ trực tiếp tới tinh thần của tu sĩ, luyện tập trong mộng cảnh giúp tinh thần tu sĩ được nâng cao nhanh nhất. Người có mỗi cái này cũng không biết. Bốn cung sống hơn 3 ngàn năm chưa thấy tên nào ngu như người. Đến tên nhóc 20 tuổi ở Vu tộc cũng biết điều này rõ ràng!!!

- Nhưng thưa tiên bối, vẫn bối mới có gần 19 tuổi!!.

Nghe xong câu này, Ngưng Tuyết càng giận hơn. Nàng không thèm đáp lời Hắc Vũ. Xung quang thiên địa bỗng nổi lên dao động, từng tầng từng tầng băng bám vào tay trái của nàng vào đáng thành một vòng cung bán nguyệt. Bỗng lớp băng vỡ toái để lộ ra một cây ngân cung lạnh lẽo, Ngưng Tuyết không nói nhiều lời dơ cung lên nhắm vào Hắc Vũ.

Văng và thể là Hắc Vũ hắn bị mũi tên đó đuổi theo sau cũng được bảy ngày trời rồi. Dù cho biết là ở trong mộng cảnh nhưng chưa chắc bị thương ở trong này có ảnh hưởng đến cơ thể bên ngoài hay không nên hắn vẫn cố tránh né thôi. Nhưng một điều đặc biệt là hắn càng ở lâu trong mộng cảnh, Hắc Vũ càng cảm thấy tinh thần rõ ràng hơn, không hề cảm thấy mệt mỏi.

Đến ngày thứ tám, Hắc Vũ vẫn đang chạy thực mạng, thiên địa bỗng xuất hiện vô số vết nứt. Chắc mấy chốc mà bị phá toái.

.....

Hắc Vũ đang ngồi tĩnh tọa bỗng giật mình mở mắt, không khỏi hốt hoảng mà nhìn lại xung quanh. Khi nhìn kỹ mọi vật thì Hắc Vũ mới bình tĩnh lại nhưng hắn lại vô cùng lo lắng. Hắn sẽ trong mộng cảnh đã 8 ngày vậy liệu bên ngoài đã qua bao lâu rồi. Nghi vấn vừa nổi lên thì đã được Ngưng Tuyết giải thích.

- Người đứng là đồ ngốc mà. Đó chỉ là trong mộng mà thôi, thời gian trong dù dài bao nhiêu cũng chỉ như giấc ngủ của người. Ngoại giới mới qua có một đêm.

- Chỉ mới có một đêm!!! Tắm ngày trong mộng cảnh mới chỉ bằng một đêm ngủ.

- Hừ! Thật không có tiền đồ!! Mới thế đã ngạc nhiên vậy rồi. Nếu tinh thần của ngươi cao hơn thậm chí một giấc mộng đã tương đương cả một tháng thậm chí là một năm. Thậm chí có đại năng năm một giấc mộng như sống một đời người. Sở dĩ mộng cảnh bị phá vỡ là do tinh thần lực của ngươi quá yếu.

Nghe thấy lời của Ngưng Tuyết, Hắc Vũ càng kinh nghi hơn nữa. Nhưng bỗng chốc thay bằng nghi hoặc.

- Không phải mộng cảnh đã vỡ rồi sao, tại sao vẫn bối vẫn có thể nói chuyện với tiền bối vậy!!

- Đồ ngu nhà ngươi!! Ngươi coi bản cung là mộng hay sao mà rời khỏi mộng cảnh là không nói chuyện được với ngươi. Bản cung bây giờ đang ở dạng linh hồn, bám trên người ngươi nên mới có thể giao tiếp được thông qua tinh thần lực.

Nghe vậy Hắc Vũ không khỏi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Nhưng bây giờ hắn mới để ý thấy rằng cơ thể hắn cứng ngắc một cách là kì. Hắc Vũ không khỏi quơ chân quơ tay thử vài lần, mãi một lúc sau cảm giác cứng ngắc mới biến mất. Lần này Hắc Vũ chưa kịp thắc mắc thì Ngưng Tuyết đã ngay lập tức trả lời.

- Đây là do lần đầu tiên của ngươi nên cơ thể chưa thích ứng. Những lần sau sẽ đỡ hơn!!

Hắc Vũ nghe vậy thì cũng không suy nghĩ nhiều nữa. Tinh thần cũng vô cùng tốt.

Vươn vai khỏi động vài cái cho cơ thể tốt hơn, Hắc Vũ lại bắt đầu công việc của mình thôi.

Nhưng mà mới chém được có vài nhát thì Ngưng Tuyết lại vang lên rồi.

- Sai rồi, sai rồi, linh lực ngươi dùng quá nhiều.

- Lại sai nữa rồi, dùng lực quá mạnh, không hiệu quả

- Trời ơi thẳng góc nhà ngươi, linh lực điều khiển kém vậy hả.

Hầu như mỗi nhát chém là lại bị mắng một câu. Nhưng mặt khác Ngưng Tuyết cũng chỉ bảo cho hắn.

- Tư thế ngươi đứng sai rồi, chân phải tiến thêm một chút nữa.

- Linh lực dùng bớt một chút lại, điều khiển cho chúng ổn định, tương tượng vũ khí mà ngươi muốn chúng hình thành.

- Tập chung tinh thần vào tay ngươi cơ, nhìn vào cái cây đó làm gì, đừng lo ngươi chặt được bao nhiêu, tập chung tinh thần mà điều khiển linh lực của ngươi đó.

Vàng tổng cộng lần này Hắc Vũ chém được ra được hai mươi chín nhát chém, cái cây thứ nhất cuối cùng cũng gần đứt xong. Hầu như mỗi nhát chém ra là Ngưng Tuyết không mắng thì chỉ bảo hắn một câu.

Hắc Vũ không khỏi thấy lảm nhảm, tính ra thì nàng có vẻ nói rất nhiều a. Nếu Ngưng Tuyết mà biết hắn nghĩ như vậy không khỏi tức điên lên mất.

Ngưng Tuyết nàng vốn thân phận cao quý, tính cách cũng vốn lạnh như băng, nên vốn rất kiêu kì, muốn nói chuyện với nàng được một hai câu đã là vinh hạnh. Nếu không phải nhìn Hắc Vũ hành sự quá nhiều khuyết điểm, mà nàng tính cách vốn toàn thì còn lâu nàng mới chỉ bảo hắn.

Hắc Vũ nhìn thành quả lần này không khỏi khá hài lòng, hắn bắt đầu ngồi tĩnh tọa khôi phục linh lực. Nhưng lần này thay vì ngồi ba giờ hắn chỉ tốn hơn hai tiếng rưỡi là đã khôi phục toàn bộ linh lực.

Lần này rút kinh nghiệm từ lời chỉ bảo của Ngưng Tuyết, Hắc Vũ chẳng mấy chốc đã đứt đổ cái cây đầu tiên. Nhưng mà vẫn chưa ăn mừng vội được, hắn vẫn còn phải đứt nốt 99 cái cây nữa.

.....

Khi mặt trời xuống núi, cả ngày hôm nay cuối cùng Hắc Vũ cũng chặt được một cái cây đầu tiên, và một nửa cái cây thứ hai. Tuy tiến độ chưa được như ý lắm, Nhưng đây cũng thể hiện sự tiến bộ của hắn.

Hắc Vũ ngồi khoanh chân trên nền cỏ, nhẹ nhàng giờ từng trang sách, chốc chốc dừng lại chỉ vào vài nơi trong sách mà nói lảm bảm. Ngươi khác nhìn vào chẳng khác nào một tên điên đang tự thoại.

- Đây là Viễn Tâm thảo, một lần ta đi đến Yêu giới phát hiện ra.

- Đó là Ngũ Liên hoa, một loài hoa ở Thụ giới.

- Còn đây là Huyết Thiên quả, chân bảo của ma tộc, may mắn ta nhờ phụ hoàng nên mới lấy được duy nhất một quả.

....

Hắc Vũ ngồi nghỉ ngơi, vừa mở từng trang sách, vừa hỏi những thứ mà hắn chưa biết hoặc kiến thức Linh Đế truyền thừa không hề có. Thế mới biết

được kiến thức của Ngưng Tuyết còn bao la hơn cả hắc tướng tượng. Thậm chí đã đi qua rất nhiều giới diện. Nghĩ lại nàng hắc là một người rất ham học đây.

Chẳng mấy chốc đã đến trang cuối cùng của sách, nhìn vào hình kim cung trên trang sách Hắc Vũ tò mò mà hỏi:

- Lúc mới đầu, tiền bối bảo ta lấy cấp Kim Thiên Tiền của người là ý gì vậy.

Nhắc đến Kim Thiên Tiền, Ngưng Tuyết ngay lập tức giọng hơi khó chịu mà nói.

- Còn ý gì nữa, rõ ràng là người ăn cắp nó là gì.

- Nhưng văn bối mới chỉ sờ qua trang giấy nào có làm gì khác đâu!! - Hắc Vũ không khỏi biện bạch.

- Hừ! Ăn cướp là ăn cướp! Không cần biện hộ!.

Hắc Vũ nghe vậy không khỏi cạn lời. Đây rõ ràng là cố chấp mà. Hắc Vũ chỉ đành thở dài. Thôi thôi mang cái danh hắc cướp này vậy. Dù gì thì trước kia hắc cũng ăn cướp nhiều lần mà.

- Dường như nó hắc rất bất phàm, không biết nguồn gốc từ đâu mà có pháp bảo đặc biệt như thế này.

Nghe Hắc Vũ hỏi về nguồn gốc, Ngưng Tuyết ngay lập tức hứng khởi lên mà nói.

- Nói người là gốc không sai mà. Chúng không phải là pháp bảo, mà là "linh trang". Chúng vốn có một đôi. Là quà sinh nhật mẫu hậu tặng ta. Tên chúng là "Phá Thiên Song Cung". Gồm hai cung và hai mũi tên, mỗi đôi một Kim một Ngân. Ngân Cung được rèn từ những nguyên liệu cực hãn thích hợp với bốn cung. Kim Cung được rèn từ những nguyên liệu vô cùng nóng không hợp với bản thân ta.

-Ồ, chúng hắc rất có ý nghĩa với tiền bối nhỉ.

Ngưng Tuyết nghe vậy mặt không khỏi đỏ ửng, may cho nàng là không ai nhìn thấy được. Nàng cũng chỉ "Ừm" nhẹ một tiếng.

Hắc Vũ suy nghĩ đôi chút mà nói ra.

- Hay là để ta trả lại Kim Thiên Tiền cho tiền bối. Nó có ý nghĩa với ngài như vậy, ta cảm không thích hợp cho lắm.

Ngưng Tuyết nghe vậy mặt càng đỏ ửng gất giọng mà mắng.

- Nhà người bao giờ mới khôn lên được đây hả. Linh trang một khi đã nhận chủ làm sao mà trả lại được. Có giỏi thì người chết đi mây ra còn được.

Nói tới đây, Ngưng Tuyết không khỏi thầm rủa cho tên này chết sớm, nhưng nghĩ đến muối muối của mình lại không khỏi đắn đo. Cuối cùng tiến thoái lưỡng nan.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Tọa Kiếm Cung

Ninh Thành.

Vẫn luôn là không khí nhộn nhịp đó, người mua người bán quây lại tấp nập. Trên đường một đôi thiếu nữ đang trò chuyện vui vẻ đi trên đường. Mỗi người một vẻ, xinh đẹp mỹ miều, không khỏi khiến xung quanh âm ỉ. Vài tên tu sĩ Khai Mạch vắng lai đến đây không khỏi nổi lên ý định tiếp cận, nhưng vừa nhìn thấy tông huy đằng sau áo choàng họ mặc thì không khỏi hít hơi khí lạnh. Thầm thở phào may mắn.

- Hừ lũ hèn nhát, xem bốn đại gia đây!!

Một tên trắng hán, mặt mày dữ dằn thấy đám người kia sợ cơ quắp lại không khỏi khinh bỉ. Thật là bọn không có tiền đồ, mới thấy khó khăn vậy mà đã lùi bước.

Tên trắng hán này tu vì Khai Mạch tầng 8, xem ra thì là người có tu vi cao nhất trong đám nam nhân quanh đây.

Hắn ngẩng cao đầu, hất cằm tự tin mà đi đến trước hai thiếu nữ kia, hai thiếu nữ thấy có người cản đường không khỏi ngừng nói chuyện. Trắng hán ngay lập tức tạo dáng, một tay vuốt mái tóc bù xù của mình.

- Thật là tiên nữ giáng... Nhưng mà trắng hán chưa mở miệng được quá ba giây thì đã có một thanh đoàn kiếm kề ngay cổ hắc, thiếu nữ một tay cầm

Kiểm, bắt đầu tỏa ra khí thể bức người làm trắng hán không khỏi run rẩy. Ánh mắt nàng sắc bén vô cùng.

Trắng hán hồi hận không ngớt, thiếu nữ trước mặt hán đây hán phải là dung linh kỳ tu sĩ. Dung Linh đối với hán chẳng khác nào ngưỡng cửa chỉ có thể ngược nhìn. Nhìn thanh đoàn kiểm kê cổ mình, trắng hán hán phải chết không nghi ngờ.

- Cút!!!

Nghe được âm thanh này chẳng khác nào đại xá, trắng hán vội vàng mà chạy mất dép.

Đám người qua đường không khỏi thâm buồn cười nhưng khi ánh mắt thiếu nữ kia quét qua không khỏi nhin lại mà tiếp tục đi.

- Đệ tử Ninh Hải tông thật mạnh a! - một tên nam nhân nói với đồng bạn của mình.

- Nào chỉ mạnh thôi đâu, hán phải gọi là khủng bố, người nhìn cô gái trẻ kia xem, mới từng ấy tuổi mà đã Dung Linh kỳ rồi - Tên đồng bạn đáp lời lại.

- Ai thật là tiếc a, đáng lẽ đến sớm ba tháng biết đâu đã vào được Ninh Hải tông rồi. - Tên nam nhân kia không khỏi thâm than.

- Cũng chưa chắc đâu, ta nghe nói lần này thi tuyển vào Ninh Hải tông khắc nghiệt rất nhiều. Thậm chí rất nhiều tên Khai Mạch tầng 7, tầng 8 bỏ mình nữa. Tu vì Khai Mạch tầng 4, tầng 5 chúng ta đến đó hán chỉ chờ chết thôi.

- Thật là khó như vậy sao!!! Ai, thế là đi đường suốt nửa năm là công cốc rồi. - Tên nam nhân kia nghe thấy không khỏi thất vọng.

Đồng bạn hán ngay bên không khỏi động viên.

- Cũng chưa chắc đâu, ta nghe nói còn 9 tháng nữa Ninh Hải tông sẽ tổ chức Đại hội, đến lúc đó hán là đi xem mà mở rộng tầm mắt.

- Cũng đúng a, biết đâu chúng ta lại ngộ được cái gì đó không chừng.

.....

Sau vụ việc vừa rồi, hai thiếu nữ không khỏi thẳng đường mà đi, không ai dám đến gần nữa.

- Tiểu Nguyệt a! Muội dọa sợ hết mọi người rồi.

- Hừ!! Ái bảo tên xấu xí đó cản đường muội chứ.!!

Uyển Phụng nghe thấy vậy không thâm cười mà nói.

- Đâu phải đâu, ta thấy đạo gần đây muội rất hay nổi nóng vô cớ a. Hay là nhớ Hắc Vũ sư huynh rồi.

- Muội.. muội làm gì có như vậy! Tỷ đừng có đoán bừa a. Ai thêm nhớ tên vô tâm ấy chứ - Ánh Nguyệt không khỏi mặt đỏ bừng ngượng ngùng mà phản bác.

Uyển Phụng thấy vậy không khỏi miệng cười khúc khích.

Hai nàng lại nổi lên vui đùa. Chẳng mấy chốc đã đi đến một tiệm thuốc lớn mà đi vào trong.

Bên trong nhà hơi thoang thoang mùi hương dịu nhẹ. Nhà thuốc có vẻ rất vắng khách. Ở quầy, có một thiếu nữ thân hình nóng bỏng đang chăm chú nghiên cứu một cây thảo dược rất chuyên tâm.

- Ngọc Nhiên tỷ

Nghe thấy người gọi tên mình, Chúc Ngọc Nhiên đang chăm chú không khỏi ngẩng đầu lên nhìn, thấy người đến không khỏi vui vẻ đón chào.

- Tiểu Nguyệt, tiểu Phụng a. Các muội hôm nay đi đâu chơi đây.

- Nào có đi đâu chơi, tỷ trốn thật kỹ a, bọn muội tìm mãi cả ngày mới thấy?? - Ánh Nguyệt không khỏi thờ dài mà nói.

- Hi hi, làm khổ hai muội rồi, sư phụ tỷ dạo này đang bế quan, nên cửa hàng này đây tỷ phải trông coi giúp lão nhân gia người. Mà hai vị muội muội tìm ta có việc gì a. - Ngọc Nhiên nhanh chóng mà giải thích.

- Ấy chết!! Ngọc Nhiên tỷ nhanh lên, đại ca ta hôm nay mời mọi người tiệc rượu, không nhanh thì muộn mất - Nói xong ngay lập tức lôi kéo Ngọc Nhiên mà chạy nhanh ra ngoài.

- Tiểu Đồng, đệ trông cửa hàng hộ ta một lúc nhé - Chúc Ngọc Nhiên bị Ánh Nguyệt lôi kéo, vội nói vọng vào trong cửa hàng.

- Sư tỷ yên tâm - Một tên đệ tử ngoại môn nhanh chóng đi đến mà đáp lại.

Ánh Nguyệt vội vàng đi ra ngoài, nhưng vừa ra khỏi cửa không khỏi đứng vào người ta rồi.

Vì vội vàng nên Ánh Nguyệt vội cúi đầu xin lỗi hai tiếng, sau đó lại lôi kéo Ngọc Nhiên chạy đi, Uyển Phụng thì nhanh chóng theo sau nàng.

.....

Trên đường đi, một thiếu nữ bạch y, bước đi ưu nhã, nàng mang một khăn lụa mỏng che mặt bước đi trên đường, không ai thấy rõ dung nhan của nàng, nhưng dưới lớp khăn che mặt đó lại là một dung nhan quốc sắc thiên hương. Nàng đi đường nhưng hầu như chẳng ai nhận thấy sự hiện diện của nàng.

Bên người nàng đi theo một nữ tì, khuôn mặt thanh tú, hân cũng là một mỹ nữ.

- Tiểu Hồng, người thấy cô bé vừa rồi thế nào!. Quang thể chất rất đặc biệt a, tư chất tu luyện cũng không sai đi.

Nữ tì không khỏi nhớ lại cô bé chạy vội vàng mà đâm vào chủ nhân nàng kia mà nói.

- Thiếu chủ quá lời rồi. Quang thể chất dù cao đến đâu cũng làm sao so được với "Cực Quang Thiên" thể của người được. Với lại ở tầm tuổi của nàng, người hẳn đã Kim Đan kì rồi.

- Tiểu Hồng a tiểu Hồng, người yêu cầu hơi cao rồi đó a. Cực Quang Thiên thể cũng chỉ có truyền nhân của "Tọa Kiếm Cung" ta mới sở hữu. Với lại đây cũng chỉ là một trung đẳng tu chân quốc. Có được như nàng ta đã là Phụng mao lân giác rồi. - Thiếu nữ bạch y nói.

- Thiếu chủ nói đúng a. - Tiểu Hồng nữ tì suy nghĩ qua một chút mà đáp lại.

Thiếu nữ bạch y không khỏi cười nhẹ. Nhưng dường như phát hiện ra điều gì đó mà không khỏi ngạc nhiên.

- Thật bất ngờ a, không ngờ còn có một tên tiểu tử tài năng như vậy.

- Đâu? Đâu vậy thiếu chủ?. Tiểu Hồng có thấy ai như vậy đâu!!

Bạch y thiếu nữ không khỏi dơ tay ngọc chỉ về hướng trước mặt.

Theo hướng nàng chỉ, chỉ thấy một tên thanh niên hắc y đang đứng trước một quầy hàng đồ trang trí hỏi mua gì đó.

Tiểu Hồng không khỏi nghi hoặc, tên thanh niên này nhìn qua rất xuất khí, nhưng nàng gặp qua không thiếu a, tư vi cũng mới có Dung Linh đỉnh phong. Cùng lắm tư chất cũng như cô bé kia thôi. Ý khoan đã, sao ta cảm thấy sự hiện diện của hắn như mờ ảo vậy. Dường như hắn không hề ở đó vậy.

Nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt nữ tì của mình, thiếu nữ bạch y không khỏi mỉm cười nói:

- Chúng ta qua đó một chút đi!

.....

Hắc Vũ đang trao đổi với chủ cửa hàng mua lấy vài món đồ trang trí, bên cạnh bỗng chốc xuất hiện một đôi nữ chủ tớ.

Thiếu nữ bạch y nhìn xem quầy hàng, sau đó tùy ý mà nhặt một món hàng, mà nói chuyện với chủ quán, nhưng mà nữ tì bên cạnh nàng không khỏi cứ nhìn chăm chăm vào hắn.

Hắc Vũ không khỏi đầu đầy hắc tuyến, nàng này sao mà cứ nhìn hắn như vậy cơ chứ. Nhưng Hắc Vũ cũng chỉ có thể làm mặt lạnh không để ý gì.

"Ta đây sao hôm nay xui vậy, bị Tuyết tỷ tỷ moi tiền thì đã thôi đi. Tự dưng lại đụng phải hai lão quái này chứ. Nữ tì kia hẳn cũng Kim Đan đỉnh phong đi, nếu thế bạch y nữ nhân này ít nhất cũng Nguyên Anh rồi."

Hắc Vũ hẳn rõ ràng đã kích hoạt Âm Ảo Mê trận, chỉ số tinh thần tăng cao vút của hắn, bây giờ chỉ có Kim Đan đỉnh phong tư sĩ trở lên mới có thể phát hiện được sự hiện diện của hắn thôi. Duy nhất có mỗi chủ quầy hàng được hắn có ý nhận thức được sự hiện diện của Hắc Vũ, những người đi đường khác thì mơ tưởng biết được. Vì vậy chắc chắn hai người này không phải nhân vật tầm thường rồi.

- Tiểu Hồng sao người lại vô ý như vậy chứ. Mau xin lỗi công tử đây đi!

Tiểu Hồng nữ tì bị bạch y nữ tử mắng không khỏi ủy khuất, nhưng cô chủ đã nói thì phải nghe.

Nhưng mà Hắc Vũ nhanh chóng mà ngăn lại.

- Ấy ấy cô nương không cần như vậy. Chắc cô nương đây đâu có cố ý.

Đùa sao, để Kim Đan lão quái cho hắn cúi đầu xin lỗi, Hắc Vũ hẳn chưa có gan như vậy a. Nói xong như vậy Hắc Vũ quay sang chủ quầy hàng mà trả tiền rồi rời đi.

- Công tử sao lại vội vàng vậy. Chủ tớ ta đây mới đến Ninh thành này. Không biết có thể đi cùng công tử một đoạn. - Bạch y thiếu nữ thấy vậy nhanh

chóng nói.

Hắc Vũ nghe vậy không khỏi thở dài số khổ. Dính dáng càng lâu càng sợ. Nhưng mà từ chối thẳng thừng quá thì nguy to. Đầu óc Hắc Vũ không khỏi vận chuyển hết tốc lực mà suy nghĩ.

Chỉ thấy Hắc Vũ đứng lại thoáng chốc sau đó quay lại mà nói.

- Được gặp hai vị mỹ nữ đây quả là vinh hạnh của tiểu sinh. Nhưng thật là tiếc quá. Ta đây ra ngoài mua chút đồ cho tỷ tỷ, tỷ tỷ ta rất khó tính nên không thể về trễ được. Thật sự rất đáng tiếc.

Nói xong chưa để bạch y nữ tử nói, Hắc Vũ đã nhanh chóng đi mất bóng. Thấy vậy nàng không khỏi che miệng cười.

Tiểu Hồng bên cạnh thấy vậy không khỏi xì một tiếng.

- Hừ! Đúng là đồ nhát gan.!!

- Hi hi, hần đây không phải nhát gan mà quá phòng người thôi. Hần biết chúng ta tu vì cao cường. Một kẻ Dung Linh như hần đang yên đang lành này được hai cao thủ bắt chuyện thì chắc chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất hần là người quen. Còn thứ hai thì không tiện nói.

- Thiếu cung chủ nói tiếp đi mà, tiểu Hồng muốn biết.

Bạch y nữ tử không khỏi che miệng cười mà nói tiếp.

- Thứ hai hần là ý đồ xấu rồi. Người vừa rồi nhìn chăm chăm người ta như vậy không chừng hần nghĩ người là sắc nữ a!!!

Nghe tới đây mặt tiểu Hồng không nổi đỏ bừng tức giận.

- Tên khốn kiếp!!! Nghĩ gì mà bồn cô nương mê người hã. Nếu ta là sắc nữ thì người còn chạy được à.!!!

.....

Hắc Vũ một trón là chạy hần đến nơi ở của Hoắc Nguyên. Nơi đây bây giờ trông trải hơn nhiều. Hai tháng nay với sự nỗ lực không ngừng, cuối cùng hần cũng chặt đổ 100 cái cây. Thậm chí nay đã dựng được một căn nhà gỗ.

Căn nhà này phải lớn gấp đôi nhà gỗ của Hoắc Nguyên, gồm hai gian phòng. Sở dĩ hần chỉ định một phòng cho mình là đủ. Nhưng biết đâu Ngưng Tuyết bắt hần làm cho nàng một căn phòng đâu. Hắc Vũ lúc đó thân rằng nàng là linh hồn thì cần gì phòng a.

Thế là bị nắn cho té tát: "Người là đồ ngốc à!! Bồn cung là đại mỹ nữ đường đường, dù ta chỉ ở dạng linh hồn nhưng bám vào tên ngốc đầu nhà người hai tháng đã là ủy khuất lắm rồi. Chẳng nhẽ người muốn ta bám cả đời chắc!!! Ta chỉ bảo người lâu như vậy cần một căn phòng người cũng không cho được à, người cái đồ vô ơn này!! "

Vàng và thế là Hắc Vũ lại phải cầm cuì mà xây nhà. Nhưng mà chưa hết, toàn bộ kiểu dáng, cách thức đều phải làm theo ý Ngưng Tuyết, phòng nàng còn rộng gấp đôi phòng hần. Thật không biết là nàng dùng để làm gì nữa. Hắc Vũ cảm giác bây giờ hần đi làm thợ xây nhà thì có mà bội tiền rồi.

Hôm nay cũng là chủ ý của Ngưng Tuyết mà hần mới vào thành mua đồ trang trí cho căn phòng của nàng. Hắc Vũ về đến nhà không khỏi thờ phào một hơi.

- Người đứng là tên ngốc mà.!! Hai đại mỹ nữ muốn hội ước mà cũng từ chối.!! - Ngưng Tuyết liên tiếng mà mả mai Hắc Vũ.

- Tuyết tỷ tỷ à! Tiểu đệ đây còn muốn sống dài dài. Chăm lo vợ con. Hai lão quái đó dù mời ta cũng không dám a.

- Hừ! Ít nhất người còn chưa ngốc đến dạng vì sắc mà không cần mạng.

Hắc Vũ nghe vậy chỉ cơ im lặng mà lắc đầu.

Hai tháng nay, Ngưng Tuyết không ngừng chỉ dẫn hần luyện tập. Ở ngoài thực cũng như trong mộng cảnh. Sau hai tháng tới luyện thì hần bây giờ đã kéo dài mộng cảnh đến 16 ngày. Tính ra thì hai người cũng ở với nhau trong mộng cảnh gần hai năm.

Ngoài đấy ra thì Hắc Vũ cũng đã đột phá Dung Linh đỉnh phong, thực lực tiến nhanh. Ma hóa cũng bắt đầu có dấu hiệu chậm lại nhiều.

《Tên: Hắc Vũ》

《Tuổi: 19》

《Tu vi: Dung Linh hậu kỳ》

Thuộc tính: Âm, Hỏa

HP: 630/630

AD: 400/400

SP: 243/243

MP: 790/790

AP: 1189/2000

DE: 243

Hấp dẫn: 40.

Chỉ số tinh thần hắn được tăng gấp đôi. So ra thì cũng đã bằng tu sĩ Kim Đan hậu kỳ rồi. Kéo theo đó là thần niệm của hắn được nâng lên một tầm mới. Nhưng nó vẫn chưa đủ để bắt đầu tu luyện linh hồn.

Hai năm làm bạn với nhau, Hắc Vũ và Ngưng Tuyết đã không còn xa lạ như trước. Hắc Vũ từ lâu cũng không gọi nàng là tiền bối nữa mà là Tuyết Tỷ tỷ, Ngưng Tuyết cũng thi thoảng gọi hắn đệ đệ, nhưng chủ yếu vẫn gọi hắn là tên ngốc. Vì đối với nàng, hắn thực sự rất ngốc.

Hắc Vũ nhanh chóng mà trang hoàng cho căn phòng của Ngưng Tuyết theo chỉ thị của nàng. Sau khi tất cả hoàn tất. Một lần khối trắng bay ra từ cơ thể Hắc Vũ. Ngưng tụ thấy một mỹ nữ tóc trắng ngắn, cơ thể hư huyền mà phiêu du trong không khí.

Ngưng Tuyết nhìn khắp căn phòng không khỏi gật đầu hài lòng. Còn Hắc Vũ thì bị nàng nhanh chóng đuổi ra ngoài không thương tiếc.

Hắc Vũ cũng chỉ đành cười cười cho qua rồi đi ra khỏi căn nhà gỗ.

Vừa ra ngoài đã thấy Hoắc Nguyên đứng trước mặt hắn. Hắc Vũ vội vàng mà thi lễ.

- Sư phụ.

Hoắc Nguyên không đáp lời mà nhìn qua Hắc Vũ một lượt. Sau đó mới nói.

- Hai tháng nay ngươi luyện tập rất tốt. Tối nay hãy cùng ta đi ra ngoài!!.

Hắc Vũ nghe vậy không khỏi thắc mắc hỏi lại.

- Thưa sư phụ chúng ta sẽ đi đâu?

Hoắc Nguyên ngưng mắt mà nói ra hai từ.

- Giết người!!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Ma tu

Phần Vĩ tông là ma tông lớn nhất ở Viêm Quốc này, tông chủ là một tên Dung Linh đỉnh phong tên hiệu Tiêu Du. Là ma tông thì chuyện cướp bóc, khi nắm phách nữ là điều bình thường.

Giờ đây trong một căn phòng xa hoa, một đôi nam nữ đang trần truồng là lăn ga giường, làm vài chuyện kích thích. Nữ nhân nhìn sơ qua không phải quá xấu, có lồi có lõm. Còn tên nam nhân thì người gầy như que củi tướng chừng gió thổi là bay.

" phạch, phạch, "

- A.. a tông chủ mạnh nữa lên!!! A.. a.

- Hừ hừ!!... Thật là cái tao hàng mà!! Bồn tông đây phải cho yêu tinh ngươi biết thế nào là dục tiên dục tử. - Nói xong năm từ càng ra sức hơn nữa.

Nữ nhân phía dưới thì càng đón ý nói hùa mà phối hợp.

" phạch, phạch, phạch.."

- Hô hô, tông..chủ.. ta.. ta sắp rồi!!

- Ô ô... Tiểu mỹ nhân, ta đây cũng sắp rồi.. Ngươi thật là cái vụ vật mà. - Vừa nói nam tử vừa chạy nước rút.

- Ô ô.. ta r...!!

Rầm!!!!

- Tông chủ đại sự không hay rồi!!

Tiêu Du đang chuẩn bị thăng thiên, pháo chuẩn bị lên nòng thì ngoài cửa bỗng sông vào một tên đệ tử hét toáng lên.

Ngồi pháo chuẩn bị châm vì vậy mà héo rũ. Thiên chưa kịp thăng đã bị kéo xuống đất. Nữ nhân phía dưới đang trông con mồi loạn tinh thần vẫn chưa tỉnh lại. Tiêu Du tức đùng đùng mà nhìn tên đệ tử chạy đến.

- Tên chó chết nhà ngươi!! Đêm hôm không để người ta nghỉ ngơi hả, chạy xòng xộc đến lạc phiên ta làm gì hả??. Bỏ tông chẳng nhẽ bắt ngươi ra bây giờ!!

Tên đệ tử kia bị mắng xối xả như vậy không khỏi sợ run, nhưng mà nghĩ đến chính sự khổng khỏi vội vàng nói.

- Bắt tông chủ, có.. có cao thủ đến bản tông!!

Nghe vậy Tiêu Du không khỏi tức điên lên, cầm ngay cái gối đầu giường ném vào tên đệ tử:

- Cao.. cao cái con mẹ nhà ngươi!! Khách đến không biết đón tiếp còn chạy đến đây làm phiền lão tử!!

Tên đệ tử kia vẫn cố gắng mà nói tiếp:

- Nhưng.. Nhưng người đến là một tên Dung Linh lão quái!!

Tiêu Du nghe vậy không khỏi hạ hỏa đôi chút mà hỏi

- Dung Linh sơ kỳ hay trung kỳ???

- Bắt là Dung Linh đỉnh phong lão quái!!

Bốp!!

Tên đệ tử lại ăn tiếp một cái gối vào mặt.

- Tên ngu này!! Hại chết ta rồi!! Chuyện lớn như vậy sao không nói sớm hả!! - Tiêu Du lại mắng hấn một trận, nhanh chóng mặc vào y phục mà phi ra khỏi phòng.

Tên đệ tử kia không khỏi ủy khuất vô cùng, nhưng việc lớn cấp bách, nhanh chóng mà chạy theo tông chủ ra ngoài.

.....

Tiêu Du chỉ phi hành một đoạn ra ngoài đã thấy trên trời sáng rực một mảng,

Trên trời bây giờ có đến trên trăm mũi kim tiễn lơ lửng trên bầu trời, trực chỉ về phía bản tông. Mỗi mũi đều mang theo hỏa nhiệt mạnh mẽ, ánh kim phát ra sáng chói. Tiêu Du nhìn đầy trời Kim tiễn không khỏi lạnh cả sống lưng, theo hấn cảm nhận mỗi mũi tiễn đủ để diệt sát một tên Dung Linh sơ kỳ tu sĩ. Trăm mũi tên cũng đủ diệt sạch Phần Vĩ tông của hấn rồi.

Tiêu Du không khỏi nhanh chóng đi đến mặt mây gượng cười, ăn nói khép nép.

- Quý hóa quá!! Không biết hai vị khách quý đường xa đến đây có việc gì??

Chỉ thấy dưới trăm mũi kim tiễn đang đứng đó hai nam nhân, một già một trẻ.

Lão nhân đầu tóc đã bạc trắng, tu vì chỉ có Khai Mạch kỳ, đang ngồi vắt chân trên một đầu hắc long dài hơn chục mét. Tên thanh niên kia thì một thân hắc y, mái tóc đen tuyền nhưng lại được điểm tô bởi một dải tóc bạc trắng trông rất bắt mắt. Mặt hấn lạnh lùng, trong một tay giơ lên chỉ thiên, đầu ngón tay tỏa ra từng ánh lửa vàng rực. Trăm kim tiễn kia hấn là tác phẩm của hấn. Tên thanh niên hắc ý này chính là cao thủ Dung Linh đỉnh phong mà tên đệ tử kia nhắc tới.

Nhưng nhìn kĩ thì tên thanh niên này có vẻ tỏ ra cung kính mà đứng sau lão già một chút, Tiêu Du nhìn ra không khỏi hơi nghi hoặc.

Nhìn biểu hiện tên thanh niên này thì lão già kia địa vị so với hắn cao. Nhưng lão già này mới có Khai Mạch a. Nhưng Tiêu Du nhìn kĩ đầu hắc long kia bỗng chốc không khỏi lạnh cả sống lưng.

Bây giờ Tiêu Du mới để ý kĩ, đầu hắc long này bất phàm, ần ần có một tia khí tức làm hắn sờn cả tóc gáy. Trong lòng Tiêu Du quyết không thể đắc tội hai người này.

Chỉ thấy lão già kia mở miệng nói.

- Đưa của ngươi một nửa tông bảo khổ, không thì toàn tông tất diệt!!

- Cái gì!! Nửa bảo khổ- Tiêu Du nghe xong không khỏi thất thanh kêu lên. Đây rõ ràng là ăn cướp a. Tiêu Du không khỏi khó chịu. Bọn hắn Phần Vĩ tông chuyên cướp của giết người, nào đã bị người cho cướp.

Ánh mắt không khỏi toát lên chút hận ý.

Thanh niên hắc y thấy vậy chỉ tay hơi động, trăm mũi Kim Tiễn lóe lên chuẩn bị phóng đi.

Tiêu Du thấy tình thế như vậy không khỏi vội vàng

- Dừng tay! Dừng tay, ta đưa, ta đưa.

Lời vừa ra, tất cả kim tiễn đều trở lại bình thường. Tiêu Du nhanh chóng sai vào đệ tử cấp tốc đưa đồ. Chẳng mấy chốc đã chất đầy một túi trữ vật, vứt về phía lão già.

Lão già không thèm nhìn lại, giá hắc long bay đi. Đầy trời Kim tiễn bỗng chốc chẳng còn cái gì, tên thanh niên hắc y kia cũng đã biến mất.

.....

Lão già đi được một đoạn liền vứt túi trữ vật kia cho hắc y thanh niên:

- Quà ngươi nhập tông!!

Hắc Vũ bắt lấy túi trữ vật. Thần niệm quét qua. Trong túi có hàng chục pháp bảo, hàng trăm loạn đan dược, thảo dược. Thần chí cả chục vạn tiên ngọc, đất túi trữ vật bên hông, ánh mắt Hắc Vũ không khỏi khác lạ mà nhìn lão đầu.

Hoắc Nguyên dường như cảm nhận được ánh mắt của hắn. Lão từ từ nói.

- Bài học thứ nhất ta dạy ngươi là cướp đoạt. Người sống trên đời tranh đoạt nhau từng chút một. Tu sĩ trên đời giành giật từng chút một sinh mạng với thiên địa. Sống là phải tranh đoạt.

Không thứ gì ngươi không có, chỉ có ngươi không cướp đoạt lấy.

Đoạt không được thì phải trắng trợn cướp đoạt.

Hắc Vũ phía sau nghe rõ từng chữ, hắn không nói gì mà chỉ lặng im.

Hai người cứ phi hành suốt một đêm. Đến tảng sáng đã xuất hiện trên đỉnh một tông môn khác.

Ma Phiên tông.

Giờ đây dưới tông môn đang có vài tên đệ tử quét dọn sân. Thấy hai người phi hành đến không khỏi giật mình, chạy vào trong tông bẩm báo.

Chẳng mấy chốc một tên trung niên nam tử, mặt mày hèn mọn phi hành tới.

- Bàn rộng Phương Tử tông chủ Ma Phiên tông, không biết hai vị tới đây có chuyện gì.

- Đưa của ngươi một nửa tông bảo khổ, không thì toàn tông tất diệt!! - Hoắc Nguyên không nói nhiều lời chỉ một câu như vậy.

Phương Tử nghe vậy không khỏi nghẹn lời. Hóa khi xông đầu mà mắng.

- Tên Kha Mạch ngông cuồng!! Ngươi nghĩ ngươi là ai hả?? Tìm chết!!!

Vừa nói xong, hắn đã triệu hồi hồn khí cầm sẵn trong tay. Trục lao đến.

Hoắc Nguyên thấy vậy thì ung dung mà đẩy Hắc Vũ lên phía trước mà nói.

- Giết!!

Một tiếng vừa xuất. Âm Hỏa Dạ Dao đã xuất hiện nơi tay Hắc Vũ, tóc dài đen tuyền bỗng chốc hóa bạc trắng, một đao vừa xuất!!

Xoẹt!!

Phượng Từ hai mắt tròn tròn, mặt đầy kinh sợ, tức giận, khó tin mà nhìn thanh niên trước mặt. Nhìn lấy trước mặt hắn một thân thể không đầu, máu phun xối xả,

Cả thân thể hắn từ trên trời rơi xuống va vào nền đất mà nát bét, máu vương khắp xung quanh. Đám đệ từ nhìn thấy vậy không khỏi sợ hãi mà chạy tán loạn.

Hắc Vũ lui về trạng thái bình thường quay lại mà nhìn Hoắc Nguyên.

- Giết hết - Lão lạnh lùng mà nói.

- Nhưng..

- Ta nói ngươi giết hết!! - Hoắc Nguyên tức giận mà quát lên.

Hắc Vũ đang lưỡng lự, nhìn về mặt Hoắc Nguyên không khỏi thờ dài mà quay người lại. Nhìn đám đệ từ Ma Phiên tông chạy loạn, lòng không khỏi thờ dài.

Một tay chỉ thiên, hàng trăm Kim tiền đầy trời xuất hiện, nhìn lại đám đệ từ kia, một tay Hắc Vũ chỉ xuống, một con ngựa tiền lao xuống.

Phòng ốc nhà cửa, bị tiền xuyên mà nổ tung, đám đệ từ chạy loạn bị phá hoại mà tan xương nát thịt. Máu chảy tung tóe, khói lửa bụi mù. Tiếng kêu thảm thiết.

Ma Phiên tông trong chớp mắt đã tan thành bình địa. Khói lửa nghi ngút. Một ngọn cỏ cũng không còn..

Hoắc Nguyên nhìn vậy về mặt hài lòng. Quay người mà giá long bay đi. Hắc Vũ nhìn cảnh trước mặt một lúc mà bay đi.

Hai người lần này không đi đâu nữa mà trở về. Lần này Hắc Vũ lại càng im lặng.

- Bài học thứ hai ta dạy ngươi.

Kẻ cản đường tất giết. Không kẻ hèn là ai, cản ngươi tất phải giết.

Không chỉ giết hèn mà phải giết cả nhà hèn, cả tông môn của hèn.

Không khoan nhượng, không tình cảm.

Diệt cỏ phải diệt tận gốc. Gặp địch phải giết tới cùng.

Đó mới là ma tu!!!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Tiểu thê tử

Mặt trời xuống núi, thiên không bắt đầu âm đạm.

Một tên thanh niên hắc y lưng chừng bước vào trong nhà gỗ. Bước đi của hắn nặng trĩu, ánh mắt thất thần.

- Ấy, tên gốc nhà ngươi đi đâu mà giờ mới về vậy!.

Bỗng từ căn phòng bên cạnh, đi ra một thiếu nữ tóc trắng, thân thể hư ảo, giọng điệu hơi trách cứ mà hỏi.

Nhưng bỗng chốc ánh mắt nàng kinh nghi mà nhìn Hắc Vũ, sắc mặt âm đạm, sát khí gia thân. Thậm chí là hàng trăm tu sĩ nhân mạng. Đây là bằng chứng rõ ràng, Hắc Vũ hắn đã bắt đầu sát nghiệp.

Trước kia nàng có cảm nhận được Ma khí tỏa ra từ người Hắc Vũ nhưng thứ đó chẳng khác gì đồ bên ngoài mang tới trên thân hắn. Hắc Vũ khi đó không một tí sát khí nào, chứng tỏ hắn chưa từng giết người.

Nhưng bây giờ sao, mới có một ngày thời gian sao mà lại biến thành thế này. "Hoắc Nguyên". Bỗng chốc cái tên này xuất hiện trong đầu nàng. Ngưng Tuyết về mặt tức giận đùng đùng, lấy thân linh hồn phi ra khỏi phòng.

Hắc Vũ thấy nàng nhưng cũng chưa nói một câu, chỉ từ từ đi đến bờ đoàn, ngồi xuống mà nhập định.

.....

Hoắc Nguyên đang ngồi vắt chân vô cùng tiêu xái, thấy người đến không khỏi nhìn lại, vội vàng mà ngồi ngay ngắn cười chào người đến.

- A! Thì ra là chị dâu, mới vài tháng không gặp, tinh thần có vẻ rất tốt a!

Nhưng mà Ngưng Tuyết nào có để ý đến lời nói đùa của lão, về mặt tức giận mà quát lên.

- Tên khốn kiếp mà nguoi làm gì hấn vậy hả.!

- Ấy ấy, chị dâu cứ bình tĩnh, ta chỉ đưa hấn giết người thôi mà!!

Rầm!!

Một mũi ngân tiễn ngay từ hư không xuất hiện đâm phá lát nền đất. Ngay lập tức mọi vật xung quanh bị khí lạnh của nó mà đóng băng, xung quanh nhiệt độ ngay lập tức hạ xuống. Ngưng Tuyết bây giờ mặt xuong hân không biểu tình, nàng thật sự động chân lộ.

Đời này nàng tay chưa nhiễm máu người, cả đời chỉ có hai lần động sát ý, mà cùng là một đối tượng. Lần đầu tiên động sát ý là khi nhìn thấy muội muội sống giờ chết giờ nằm trong vòng tay tên khốn kiếp này. Và bây giờ là lần thứ hai.

Hoắc Nguyên thấy nàng động chân lộ thì về mặt mớ trở lên nghiêm túc. Nhìn một lượt Ngưng Tuyết thờ dài mà nói.

- Đây là điều hấn cần phải trải qua để làm ma tu. Và đây cũng là cần thiết để cứu tiểu Lan.

- Đừng có lừa ta!! Ma tu cái thá gì chứ. Hấn đang yên đang lành tại sao nguoi cứ phải hướng hấn đến ma tu chứ. Để được cái gì!! Để hấn thân tàn như nguoi chác. Còn chuyện này liên quan hi đến tiểu Lan. Đừng có suốt ngày lôi con bé ra làm bia đỡ.

Hoắc Nguyên ra hiệu cho Ngưng Tuyết bình tĩnh lại. Nhưng mà nàng vẫn về mặt lạnh băng mà nhìn hấn. Lão thấy vậy cũng đành bó tay, nhưng điều cần nói thì cũng vẫn phải nói.

- Chị dâu, hấn nguoi cũng biết mà, hấn vốn đang đi vào ma đạo rồi.

Ngưng Tuyết nghe vậy khó chấp nhận mà phản bác.

- Dù hấn tu song tu công pháp cũng chưa chắc đã thành ma đầu, nguoi đây là đẩy hấn vào hố lửa.

Hoắc Nguyên không phải lúc đầu nói tiếp.

- Chị dâu nguoi nghĩ quá đơn giản rồi. Người hấn mang Âm Dương Ma mạch. Tại sao gọi là ma mạch chứ!??? Đơn giản là vì người mang mạch này trời sinh lãnh huyết. Giết người không biến sắc. Lâu dần sẽ sinh sát niệm, dù sớm hay muộn hấn cũng thành ma. Vì vậy để không sát niệm chỉ có ma công mới có thể. Nhưng thế chưa đủ vẫn cần sát khí mà đè nén sát niệm.

Ngưng Tuyết nghe xong cắn răng ngà, về mặt bất lực. Nhưng Hoắc Nguyên vẫn chưa dừng lại.

- Hơn nữa sát khí cũng càng cần thiết để hấn ma hóa thành công. Ma hóa hoàn toàn là do ma khí từ bên ngoài ảnh hưởng. Dù linh hồn có cường đại thế nào nhưng nếu thể xác hấn bị cướp mất thì vẫn thất bại. Sát khí sẽ giúp hấn điều này. Sát khí là của chính bản thân hấn nên chỉ cần không chế được thì ma hóa càng dễ thành công.

Nghe hết đến đây Ngưng Tuyết chỉ có đây chấp nhận vậy. Hóa khí cũng hạ bớt. Nhưng câu nói tiếp theo không khỏi làm nàng vừa giận vừa đỏ mặt.

- Chị dâu!! Nguoi động tình rồi!??.

- Nguoi nói nhầm, ta tu luyện ba ngàn năm không để ý nam nhân, sao mà động tình được.

Hoắc Nguyên về mặt như hiểu ra mà nói tiếp.

- Ô!! Vậy là chưa biết tình là gì rồi. Vậy sao khẳng định là mình không động tình được chứ.!!

Ngưng Tuyết ghen lời, ngượng quá thành giận mà mắng.

- Tên khốn nạn!! Ta chỉ coi hấn như đệ đệ thôi.!!

- Ấy chị dâu, ta có nói đó là ai đâu, sao đã nhận rồi!!!! - Hoắc Nguyên về mặt đất thẳng nói.

Ngưng Tuyết đang định cho hấn vài mũi tên thì dị tượng xảy ra.

Chỉ thấy căn nhà gỗ của Hắc Vũ bùng lên ma khí ngút trời. Hoắc Nguyên không khỏi vội vàng mà lao đến nhà gỗ, Ngưng Tuyết thấy vậy biết ngay có chuyện không ổn mà vội vàng đi theo.

.....

Kinh Thành của Nam Quốc.

Vân Ngạo Thiên trên triều đang cung kính nói chuyện với một bạch ý nữ tử, nàng kia về mặt thoáng chốc kinh nghi, quay đầu nhìn về phía Ninh Hải tông miệng không tự lẩm bầm

- Không thể nào!! Chẳng nhẽ là ma quân..

- Chấp sự! Không biết xảy ra chuyện gì? - Vân Ngạo Thiên cung kính mà hỏi.

Nàng thấy mình vô không khỏi quay đầu lại. Nhưng truyền âm cho nữ tỳ bên cạnh.

" Tiểu Hồng, theo hướng Ninh Hải tông mà đi, thám thính cho ta, rất có thể là Ma quân xuất hiện. Ma giới càng ngày càng chen người quá đáng rồi "

.....

Ngạo Sơn tông

Một lão giả bỗng mở bừng hai mắt, miệng cười khà khà không ngừng.

- Ma khí thật là bức người! Nơi nào mà có được thứ như vậy chứ. Khà khà, nếu mà thôn phệ hết hấn tư vi của ta sẽ tiến một đoạn dài.

Phiên Tuấn!!

Truyền tin cho bọn La Vân tìm rõ tung tích nguồn ma khí này cho ta.

.....

Hoắc Nguyên và Ngưng Tuyết vừa vào trong nhà không cẩn thận đã bị ma khí đẩy ra.

Chỉ thấy Hắc Vũ ngồi trên bò đoàn, nhắm nghiền hai mắt, mái tóc đen tuyền đã hóa trắng xóa, không gió mà tự bay, một bên mặt những ma văn xuất hiện như những di chuyển không ngừng. Cả người hấn bốc lên ma khí lượn lờ như ảo như thật một đầu hắc lãng.

- Không tốt, ma khí bị kích thích cuồng bạo rồi!.. Chẳng nhẽ sát khí như vậy chưa đủ. - Hoắc Nguyên không khỏi bật thốt lên.

Nhưng Ngưng Tuyết vẫn im lặng mà nhìn chăm chăm vào Hắc Vũ. Điều nàng thấy còn kinh khủng.

Linh hồn của hấn đang bị mờ dần.

Về mặt Ngưng Tuyết không khỏi hiện lên lo lắng cấp bách. Nàng không suy nghĩ nhiều mà phi thân lao đến chỗ Hắc Vũ, nhưng đã bị ma khí bức lui. Nhưng ngay lập tức nàng lại phi thân đến tiếp

- Chị dâu!! Người làm gì vậy - Nhưng lời lão chưa nói hết đã thấy Ngưng Tuyết lao đến hóa làm một đoàn khói trắng lao vào cơ thể Hắc Vũ

.....

Hắc Vũ khi trở về ngồi trên bò đoàn mà nhập định nhưng lòng hấn rất khó chịu.

Hấn không sợ giết người, hấn có thể giết người, thậm chí mặt vô biểu cảm mà sát nhân. Bằng chứng tốt nhất là khi hấn giết Phưởng Từ. Một nhát chém đứt khoát không lưu tình. Nhưng tất cả không có nghĩ là Hắc Vũ hấn thích giết người. Hấn thậm chí có chút bài xích việc giết người.

Hắc Vũ tâm trạng luẩn quẩn khó chịu. Nhưng bỗng chốc hấn cảm giác không đúng vội vàng mà mở mắt ra.

Chỉ thấy Hắc Vũ đang đứng trong một không gian tối mịt mờ, rất giống với lần đầu tiên hấn gặp Ngưng Tuyết.

Nhưng bỗng thiên địa sáng bừng, ánh sáng chói mắt đến nỗi hấn phải nhắm nghiền hai mắt của mình lại.

Bỗng dung xung quanh vọng lại từng tiếng đổ vỡ, tiếng lửa cháy, tiếng chạy loạn khắp nơi, tiếng yêu thú gào gừ, tiếng hét thảm, hô hoán.

- Chạy nhanh đi, yêu thú tấn công rồi!!

- Chạy nhanh đi!!

Từng người từng người, sợ hãi tuyệt vọng đầu đầu cũng đủ cả

- Chạy đi.. Á á á á...!!!!!!

Một người dân đang cố chạy thoát bỗng dưng bị một con yêu thú vồ tới, lập tức một bên người bị xé rách toạc, lộ ra xương sườn, nội tạng, máu me đầm đìa, hân chết mà không nhắm mắt.

Một đứa bé gần đó thấy vậy không khỏi khóc thét lên.

- Huhu...mẹ ơi.. hu hu cha ơi cứu con.. cha mẹ ơi cứu con!!!

Đứa bé kêu gọi cha mẹ trong vô vọng. Con yêu thú từ từ đến gần con mồi. Đứa bé xấu số cứ như vậy mà thành món ăn cho yêu thú.

Hắc Vũ nhìn tất cả, con người không khỏi co rút lại. Nhìn chằm chằm trước mặt. Cách hắn vài bước chân đứng đó là một cậu bé tầm ba tuổi đưa lưng về phía Hắc Vũ. Cậu bé quần áo rách nát bần thiu, mái tóc đen tuyền. Cậu bé đứng đó không hề nhúc nhích, những con yêu thú đi ngang qua cậu bé nhưng chúng chẳng để ý gì, dường như cậu bé đó là đồng loại của chúng vậy.

Hắc Vũ hẳn nhớ rõ, đây là nơi hắn sinh sống trước kia, đây chính là vụ thảm sát của yêu thú năm đó. Hắc Vũ nhìn xung quanh không khỏi nghi hoặc.

- Sao vậy!! Không nhớ gì nơi này sao??. Bao nhiêu người ở đây vì người mà chết. Vậy mà người lại không nhớ họ sao!!

Bỗng một giọng nói vang lên, lấn át toàn bộ tiếng ồn ào, giọng nói này quen thuộc với Hắc Vũ đến lạ kỳ. Bởi vì đây chính là giọng của Hắc Vũ hắn.

Hắc Vũ nghe xong càng kinh nghi, không khỏi nâng cao cảnh giác.

Bỗng chỉ thấy đứa bé kia quay mặt lại về phía hắn. Khuôn mặt đó giống hệt hắn khi còn bé nhưng nụ cười kia, nụ cười đó không hề hợp chút nào.

Hắc Vũ tâm tình không khỏi loạn cả nên, cuối cùng cũng phải thốt lên một câu hỏi.

- Người là ai????

Đứa trẻ kia nhìn Hắc Vũ không khỏi bật cười.

- Ha ha ha... người không nhìn lại bản thân mình đi mà hỏi câu đó chứ!!

Hắc Vũ nghi hoặc mà nhìn lại bản thân mình, nhưng vừa nhìn không khỏi làm hắn khiếp sợ. Cả cơ thể hắn bị teo lại như đứa trẻ ba tuổi. Quần áo cũng bị thay đổi, nhìn lại cả hai giống nhau như đúc.

- Ta chính là người a!! - " Hắc Vũ " trả lời.

Bỗng lại nhoáng một cái, cả hai người bỗng trở lại hình hài thanh niên. Trên mặt " Hắc Vũ " vẫn luôn treo một nụ cười tà.

Hắc Vũ vẫn không thể tin được mà nhìn trước mặt.

- Hắc.. Ta nhầm, kẻ yếu đuối như người làm sao mà là ta được!!!

Nói xong " Hắc Vũ " ngay lập phi thân tới, một tay xuất quyền, Hắc Vũ không kịp chuẩn bị ngay lập tức bị quyền lực đánh bay. " Hắc Vũ " chưa dừng lại mà ngay lập tức lao đến.

Uỳnh!!

Một quyền đối một quyền.

- Thật yếu đuối làm sao!!.- " Hắc Vũ " mĩa mai một câu, ngay lập tức một cước ngang eo đánh đến. Hắc Vũ ngay lập tức nhảy lên, phi không mà tránh.

" Hắc Vũ " nhanh chóng mĩa mai đuổi tới. Cả hai phi không mà đuổi nhau không dứt.

Từng đợt quyền, từng đợt cước được xuất ra.

Uỳnh! Uỳnh!

Tiếng va chạm vang khắp thiên địa. Hắc Vũ vừa phi hành vừa dịch chuyển liên tục mà trốn chạy. Nhưng mà tất cả dường như là vô ích vì cả hai hành động giống hệt nhau.

Hai Hắc Vũ kẻ truy người đuổi không ngừng. Nhưng chẳng mấy chốc Hắc Vũ đã bị đuổi kịp, một quyền oanh đi.

Rầm!!

Hắc Vũ thân rơi như điều đứt dây va mạnh vào nền đất. "Hắc Vũ" từ từ mà hạ thân hình xuống trước mặt hắn. Giọng đầy mỉa mai.

- Ngươi không chỉ yếu đuối mà còn nhát gan nữa a!!.. Sao vậy! Giết người đã không muốn, bây giờ đánh nhau cũng không được nữa a.

Chỉ thấy Hắc Vũ từ từ đứng lên từ nền đất, người đầy bụi bặm, tóc tai tán loạn.

Chỉ một chốc, ánh mắt nhìn lại, sát khí tỏa ra. Âm Dạ Ma Dao đã nơi tay

- Ngươi cảm miệng lại!!

Nhìn Hắc Vũ như vậy, "Hắc Vũ" càng cười điên cuồng hơn, trên tay hắn Âm Dạ Ma Dao cũng xuất hiện, xung quanh ma khí bốc lên.

Cả hai lại lao vào nhau, từng đường đao được tung ra.

Từng viên hỏa cầu, từng đợt hỏa hải tuôn ra không ngừng. Trên trời, dưới nền đất, không đâu không phải chiến trường. Cả thiên địa bị xói tung lên.

Cả hai điên cuồng mà chiến đấu không ngừng, toàn thân đã đầy vết thương, vết bóng sức lực dần dần như bị rút mòn.

Nhưng trận chiến cuối cùng cũng phải có kẻ thắng cuộc.

Uỳnh!

"Hắc Vũ" bị đánh bay ma đao, thân thể như viên đạn phá tan nền đất, toàn thân đều là những vết chém ứa máu.

- Ha.. ha.. ngươi cũng mạnh đấy nhỉ?

Chỉ thấy gần đó, Hắc Vũ một thân thương tích không kém gì từ từ đi đến. Nhìn "Hắc Vũ" nằm bệt trên tàn tích.

Hắc Vũ nắm ma đao mà thở dài, nhìn trước mặt không khỏi tâm tình càng rối bời.

"Hắc Vũ" nằm trên đất, nhưng ngón trỏ không khỏi dơ lên, phía sau Hắc Vũ từ hư không mà hình thành một mũi kim tiền, bị bao phủ bởi một lớp ma khí.

- Một kẻ không dám giết người như ngươi, làm sao có thể mạnh như vậy được a?? - "Hắc Vũ" cười cợt mà cảm thán.

- Ta chỉ không thích giết người!! - Hắc Vũ từ từ mà đáp lại.

- Vậy sao!!

Nhưng lời vừa dứt, mũi kim tiền phá không mà bay đến, cảm thấy cơ thể không hay, Hắc Vũ ngay lập tức quay lại nhưng đã muộn.

Phập!

Một tia xuyên tim. Hắc Vũ không khỏi trợn trừng mắt. "Hắc Vũ" đứng dậy đi đến bên cạnh Hắc Vũ.

- Đáng lẽ ngươi nên nghe lời sư phụ dạy. Ha ha ha.

- Không!!

Bỗng phía xa truyền đến tiếng nữ tử thê lương.

Chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một mỹ nữ bạch y, nét mặt nàng lo lắng, đau khổ mà đi chạy tới.

- Hắc.. Đại mỹ nữ a.

"Hắc Vũ" vừa nói vừa nhìn ngấm một lượt. Vừa nói, cơ thể hắn dần hóa thành một đoàn hắc khí bao trùm hết Hắc Vũ.

Khi Ngưng Tuyết đến nơi thì tất cả hắc khí đã chui hết vào trong cơ thể. Hắc Vũ về mặt bỗng tươi tỉnh mà cười cợt nhả nhìn mỹ nữ đi đến.

- Chắc chắc lấy làm thê tử hắn rất tốt nha!!

Hắc Vũ chợt lao đến ôm lấy eo nàng. Ngưng Tuyết thấy vậy vội vàng tránh né. Xung quanh Hắc Vũ đã xuất hiện hàng trăm, hàng ngàn mũi ngân tiễn bao quanh.

- Trả lại Hắc Vũ đây!! Tên chết tiệt.a!!!

- Ấy da!! Mỹ nữ nói gì vậy a!! Ta là Hắc Vũ nha!! - Lời vừa nói xong thân hình hắn đã biết mất.

Ngưng Tuyệt thấy vậy cả kinh, nhưng đã muộn, eo thon của nàng đã bị hắn ôm trọn, cả người bỗng chốc cứng ngắc không thể cử động.

Hắc Vũ ôm eo nàng không khỏi hít một hơi dài.

- Hắc.. Thật là thơm nha. Mỹ nữ làm tiểu thê tử của ta a!!. Đảm bảo nàng sung sướng cả đời!!.

- Tên khốn nạn thả ta ra!!.. Trả lại hắc đây!!.

Hắc Vũ đang định nói tiếp gì đó nhưng bỗng chốc nhúu mày mà thân thờ.

- Chậc! Mới ôm thê tử một chút đã bị phá đám rồi.

Bỗng chốc người Hắc Vũ cứng đờ lại. Nhắm nghiền hai mắt. Từ trong cơ thể hắn một đoàn hắc khí bay ra, bỗng chốc tiêu biến. Nhưng mà trước khi đi vẫn để lại một câu.

- Tiểu thê tử nhớ chăm sóc tốt cho ta a!!

.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Luyện Hồn cảnh

Hoắc Nguyên nhìn Hắc Vũ đang ngồi trên bờ đoàn mà lòng không khỏi day dứt.

Đều là do lão chủ quan a. Đang lẽ lão nên kiểm tra kỹ càng tình trạng của hắn trước khi làm như vậy. Hắc Vũ như bây giờ một phần lỗi là do hắn.

Lão đi đi lại lại trong khắp căn phòng. Giờ này với thân phận làm sư phụ hắn cảm thấy mình bất lực hơn bao giờ hết. Lão không thể làm gì cả, lão lại lâm vào hoàn cảnh khi đó một lần nữa.

Hoắc Nguyên lòng đau xót mà nhớ lại.

.....

50 năm trước. Trên đỉnh Thiên Nguyệt Sơn

Trên bầu trời cao thình lình xuất hiện một vết nứt toác để lộ ra một vùng hư không đen tối, một cặp mắt đỏ ngòm từ trên trời nhìn xuống dưới chúng sinh như nhìn giun dế.

Trên đỉnh núi là một bãi chiến trường đầy tàn tích, một tên trung niên nhân thương tích đầy mình, nằm bẹp trên nền đất, một bên tay bị nát vụn, một bên chân đã cụt ngắn. Ánh mắt hắn đầy căm tức, phẫn hận, bi thương mà nhìn cặp mắt kia.

Dù chỉ còn một tay nhưng hắn vẫn cố dùng hết sức lực cuối cùng, bấu víu lấy nền đất mà tiến về phía trước.

Ở cách không xa trước mặt hắn đang nằm đó một nữ tử mái tóc hỏa hồng, nhan sắc nàng diễm lệ có thể dễ dàng mà trông thấy, nhưng hai mắt nàng đang nhắm nghiền, đôi môi tím tái, hơi thở đã không còn từ lâu. Một thân trang phục nhuộm đầy máu tươi. Dù cho thương tích đầy mình nhưng nàng vẫn ôm khư khư trong lòng, lấy hai tay che chở, tấm lưng bảo vệ. Một ánh nhĩ trắng trẻo, ngậm lấy ngón cái, mỉm cười say giấc, mà không hề biết rằng mình sắp mất đi cha mẹ trên cõi đời này, và có khi cũng chẳng thể mở mắt lần nào nữa.

Cặp huyết nhãn đỏ tươi trên thiên không nhìn cảnh trước mặt mà đầy khoái trá. Bỗng từ đó phát ra một giọng nói tà tà đầy ma khí vang vọng khắp nơi.

- Ha ha ha. Hoắc Nguyên lão mao đầu! Thật không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay. Có trách thì trách chi tại sao Hắc Thiên phái bọn ngươi dám đối đầu với Bạch Địa tông bọn ta.!!

Tên đó cười đầy điều cợt. Hoắc Nguyên cố gắng đến bên nường tử của mình, dùng hết sức lực, ôm cơ thể đã lạnh toát của nàng vào trong lòng.

Ánh mắt bi thương mà nhìn xung quanh. Căn nhà gỗ đơn sơ đã bị thiêu rụi, vườn hoa ly đã bị phá nát, sân vườn bị hủy hoại không còn gì cả. Khóe mắt hắn từ lâu đầm lệ. Nhìn trời mà quát to.

- HOẮC THIÊN QUÂN! TÊN KHỐN NẠN KHI SỰ DIỆT TỔ NHÀ NGƯỜI. TA ĐÃ RỜI ĐI NAM THIÊN ĐỂ CÁC NGƯỜI TOẠI NGUYỄN!. TẠI SAO CÒN PHẢI ĐUỔI TẬN GIẾT TUYỆT CHỨ!!!!???

TÊN KHỐN NẠN NHÀ NGƯỜI!!

- Ha ha ha!! Lão mao đầu ông đã quên rồi sao. Chính ông là người đã dạy ta như vậy a.

Diệt cỏ phải diệt tận gốc, sát nhân phải sát cả nhà.!

Câu nói vừa dứt, trên trời một đoàn huyết hỏa phi xuống như một thiên thạch, bao trùm tất cả đỉnh Thiên Nguyệt Sơn.

Hoắc Nguyên ánh mắt phản hận nhìn thẳng đôn công kích đang lao tới.

Lão căn chót lưỡi, miệng nhanh chóng đọc pháp quyết. Quanh thân ma khí bao trùm cả ba người, huyết chảy từ vết thương ngay tức khắc bị biến mất sạch sẽ, mái tóc đen nhanh chóng hóa bạc trắng, khí tức càng thêm uể oải.

Ma khí bốc lên từ từ ngưng thành một đầu hắc long dài cả trăm mét.

Hai long mục nhìn thiên không mà gầm lên giận dữ. Nhanh chóng phi thân đến đón đỡ huyết hỏa lao tới.

Uỳnh!!

Cả hai va chạm làm cho cả một vùng đỉnh núi bị nổ tung, đỉnh núi Thiên Nguyệt Sơn ngay tức khắc bị phá hủy không còn chút gì, bụi bay mù mịt.

Bỗng từ trong đám bụi lao ra một vệt đen với tốc độ kinh khủng, tốc độ này đến Toái Hư tứ sĩ cũng phải ngao ngán.

Huyết mục thấy vậy không khỏi rống giận làm rung chuyển cả thiên địa, thiên không càng nứt toác một mảng.

.....

Hoắc Nguyên hoàn thân lại, một bên tay vẫn không khỏi run run không ngừng. Nhưng bỗng chốc ánh mắt lão càng cả kinh.

Chỉ thấy bây giờ ma văn đã lan khắp khuôn mặt Hắc Vũ, sau lưng một đầu Hắc Lang càng ngày càng biến chân thực. Khí tức bắt đầu biến chất, dấu hiệu cho thấy ma hóa sắp sửa thất bại.

Hoắc Nguyên vội vàng nhanh chóng mà kết ấn, một đầu hắc long xuất hiện, dài chừng 2 mét lao đến mà tấn công Hắc Lăng.

Nhưng tất cả chỉ là vô dụng, Hắc Lang há miệng cắn ngay cổ hắc long. Bị đối thủ cắn vào cổ mình, Hắc long có gắng vùng vẫy, căn nhà gỗ chẳng mấy chốc đã bị phá hủy. Nhưng dù vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát khỏi.

Nó dường như chẳng khác gì một c9n xà nhỏ vùng vẫy thân mình trong vô vọng.

Hoắc Nguyên bên kia thì trực tiếp bị phản phệ mà trông thương uể oải.

Tưởng chừng như vô vọng thì bỗng chốc dị biến nảy sinh.

Chỉ thấy túi trữ vật bên hông Hắc Vũ lung lay không ngừng. Bỗng chốc một vệt đen vọt ra, đến trước mặt hắn mà lơ lửng giữa không trung.

Chỉ thấy đó là một quyển sách dày cũ nát nhưng lại tỏa ra ma khí áp đảo ma khí tỏa ra từ Hắc Vũ. Hắc lang đang cắn cổ hắc long cũng bị chèn ép mà há miệng ra, nằm phục xuống trên nền. Hắc long tưởng mình đã tự do nhưng nó cũng ngay lập tức bị phủ phục nằm trên sàn.

Quyển cổ thư bỗng chốc từ mở ra, từ bìa sách, trang thứ nhất, trang thứ hai,....

Cứ như vậy liên tục không ngừng. Kỳ lạ thay dù tờ trang sách có bao lâu cũng không thể hết quyển sách.

Ma khí tỏa ra từ người Hắc Vũ như cộng hưởng với nó mà từ từ nén xuống, ma văn trên mặt hắn cũng từ từ rút dần, Hắc Lăng đang nằm trên nền đất cũng dần hư hóa. Mái tóc cũng dần trả lại màu đen tuyền.

Ngay khi tất cả trở lại bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra cuốn sách cổ ngay lập tức gấp lại mà rơi bịch trên sàn, thân thể Hắc Vũ như kẻ không xương mà đổ nhào về phía trước. Nhưng ngay lập tức Hoắc Nguyên đã tiến lên trước mà đỡ được thân thể hắn.

Từ từ để Hắc Vũ nằm xuống trên giường, Hoắc Nguyên không khỏi cảm thán một câu.

- Tên tiểu tử người đứng là mạng lớn nha!!.

Sau đó mà quay lại định đi ra ngoài, nhưng bất chợt lại đá vào quyển cổ thư trên nền đất. Hoắc Nguyên tò mò nhặt lên mà ngắm nghía một lượt.

Lão nhìn đi nhìn lại. Nhìn từ trên xuống dưới, nhìn từ dưới lên trên. Nhưng xem qua xem lại thì vẫn chỉ thấy giống như một quyển sách thường không hơn

không kém. Hoắc Nguyên mở quyển sách ra, ngạc nhiên mà nhìn. Sau đó tiếp trang thứ 2, trắng thứ 3,... cho đến trang cuối cùng. Về mặt của lão làng ngày càng ngạc nhiên. Sau đó trở thành tức giận mà ném quyển sách vào một góc. Đi ra khỏi phòng

- Tên khốn nạn nào làm ra quyển sách này vậy. Hắn có điên không mà một chữ cũng không viết vậy!!.. Thật là làm tổn cả thời gian của lão phu.

.....

Tiểu Hồng đang phi hành đến Ninh Hải tông thì phương vị ma khí kia bỗng chốc biến mất. Nàng không khỏi hết sức kinh ngạc.

- Sao tự dưng nó lại biến mất rồi. Chẳng lẽ truyền thống thất bại. Nhưng ma khí rõ ràng như vậy thì chắc chắn là thành công rồi. Chẳng lẽ hắn bị người giết chết???

Nàng nghĩ đến như vậy nhưng ngay lập tức lại lắc đầu..

- Không có khả năng được. Ma Quân tư vị tương đương Hóa Thân tu sĩ. Nam Quốc nhỏ nhoi này lấy đâu ra Hóa Thân tu sĩ chứ, Nguyên Anh đỉnh phong còn chưa có nữa là. Ma tộc luyện thể có tài. Nếu ta mà giao thể cũng không nắm chắc mấy phần.

Hay là hắn đã ẩn dấu rồi. Nếu vậy thì nguy mất.

Nghĩ đến đây Tiểu Hồng càng nhanh chóng phi hành hơn.

.....

Ma khí từ Hắc Vũ toát ra cũng làm cả Ninh Hải tông gần đó cảm giác áp bức.

Mộc Đàm đang ngồi trong động phủ nhập định bỗng cảm giác ngột ngạt bao trùm nàng.

Ngay lập tức mà nhìn về phía nhà gỗ của Hoắc Nguyên.

- Lão chết tiệt kia hắn làm cái quái gì vậy.

Ngay sau đó cả Ninh Hải tông cũng cảm giác thấy nó. Nhưng chỉ là cảm giác áp bách.

Ba bọn người La Vân là rõ hơn cả.

- Là ai, là vị tiền bối nào có tu vi cao thâm như vậy!! Phải báo cho tông chủ gấp.

Nhưng mà chẳng mấy chốc một truyền âm phi kiếm ẩn mình lao nhanh mà tiến tới. LA Vân thuận thực mà tiếp nhận phi kiếm, đọc thông tin đương gửi đến mặt mày âm trầm.

Suy tư đôi chút thì hắn mới mở miệng mà nói, với Âm Nhan đang ở bên cạnh:

- Âm Nhan! Người nhanh chóng chuẩn bị đi thám thính xem chuyện gì xảy ra. Nếu có thể thì giết luôn kẻ ở đó.

- Rồi!!

Âm Nhan cung kính đáp lại, ngay lập tức thân hình vũ mị của nàng biến mất ngay lập tức.

.....

Mỗi người lại lo lắng một kiểu.

Diễm My cũng không ngoại lệ.

Nàng đang ở trong phòng của mình, chăm chú mà để ý một khối mộc bài.

Khối mộc bài này không phải pháp bảo thông thiên, không phải chứa bí thuật tuyệt diệu. Nhưng đối với nàng nó còn quan trọng hơn những thứ đó. Mộc bài này có một tia thần niệm của Hắc Vũ lưu lại. Mộc bài một khi bị vỡ chứng tỏ người lưu thần niệm lại trong mộc bài này đã chết.

Nó vô cùng thông dụng, thậm chí là phổ thông trong tông môn, không môn phái nào không có. Đây là cách dễ nhất để biết sinh tử của một người. Nếu chẳng may ra ngoài lịch lãm bị tử công thù tông môn sẽ biết rõ.

Diễm My ngay vừa khi cảm nhận được cỗ áp lực vô hình kia, trái tim nàng không khỏi đập gia tốc. Một cảm giác khó chịu, cảm giác như nàng sắp phải mất đi thứ gì đó. Cảm giác này nàng đã trải qua một lần. Nàng không bao giờ muốn trải qua nó lần nữa.

Diễm My cầm mộc bài của Hắc Vũ trong tay mà cầu nguyện không ngừng.

Đường như trời cao nghe thấu lời cầu nguyện của nàng. Chẳng mấy chốc, cỗ khí tức áp hạp kia hư không mà biến mất. Lòng nàng nhẹ nhàng lại. Nỗi lo

lặng trong lòng biến mất vô tung.

Nâng lưu tâm một bài Diễm My không khỏi nói khẽ:

- Tên gốc nhà chàng không hết làm thiếp lo lắng a!!!

.....

Hắc Vũ từ từ mở con mắt lặng trữu. Hắn chỉ cảm giác mình trải qua một giấc ngủ dài cả thế kỉ vậy. Thân thể vô cùng mọi.

Từng tia sáng dần dần xuyên vào mắt hắn.

Ngay lập tức trước mặt hắn là một mỹ nữ thiên tiên, làn da bạch ngọc trắng như tuyết, hai má hơi phớt hồng, đôi mắt to tròn long lánh. Mái tóc trắng tuyết rủ xuống trên vai nàng. Mỹ nữ nhìn hắn mà cười mừng rỡ.

Đầu óc Hắc Vũ vẫn còn hơi mơ hồ. Một tay từ từ đưa lên hết sức chậm chạp, từ từ như muốn vuốt ve gò má hơi ửng hồng của mỹ nữ, nhưng sức cùng nên chỉ vừa chạm vào đã hết sức lực mà đề xuống lên một chỗ êm ái hơn.

Theo bản năng Hắc Vũ không khỏi sờ nắn một chút. Ừm!! Rất chi mềm mại, rất chi là xúc cảm, một tay không đủ bao chọn a.

Chát!!!!

Một tiếng tát vang ra cả căn phòng. Mỹ nữ mặt đỏ bừng nhìn chùng chùng Hắc Vũ. Ánh mắt của nàng vừa có tức giận, ngượng ngùng, xấu hổ.

- Sắc Lang!!!

Hắc Vũ bị tát một cái tỉnh người, má trên in tròn một hình bàn tay nhỏ nhắn, ngón tay đẹp đẽ thon dài. Hắc Vũ không khỏi xoa xoa má mình, cười làm lành mà xin lỗi.

- Tuyệt tỷ., ta không phải cố ý a!! Tất cả là không may a!!

Ngưng Tuyệt mặt đỏ bừng tức giận, đang định mắng hắn tiếp nhưng bỗng chốc dường như nhận ra điều gì đó mà ngừng lại.

Hắc Vũ thấy nàng không nói gì, không khỏi vốn vàng xin lỗi rồi rít. Nhưng chưa kịp mở miệng hắn đã bị cảnh đẹp trước mắt choáng ngợp.

Ngưng Tuyệt đáng hình uyển chuyển lơ lửng trong không khí, gò bồng đào cao ngất mà Hắc Vũ vừa mới có cơ hội thưởng thức, eo nhỏ như linh xà, đôi chân thon dài trắng mịn. Hắc Vũ biết nàng mỹ nhưng cũng chưa nghĩ nàng có thể mỹ đến như vậy.

Nàng mỹ đến mức dường như xung cũng phải tỏa ra hàng ngàn ánh sáng lấp lánh nhằm tô điểm cho nàng.

Khoan đã!!

Không phải đường như, mà thật sự xung quanh nàng có hàng ngàn ánh sáng lấp lánh a.

Hắc Vũ thấy cảnh như vậy không khỏi lấy tay rụi rụi hai mắt vài lần, hắn sợ mình nhìn thấy ảo giác a.

Ngưng Tuyệt như nghĩ ra điều gì vội vàng đi đến trước mặt Hắc Vũ. Chỉ thấy nàng đưa hai bàn tay ngọc ngà áp vào má hắn, đưa khuôn mặt mình lại gần, trán hai người chạm vào nhau, hương thơm cơ thể từ cả hai phả vào đối phương chẳng khác nào liều thuốc nặng.

Hắc Vũ bị hành động bất chợt của Ngưng Tuyệt mà hơi có v3r lúng túng. Ngưng Tuyệt cũng không khác hơn là bao, khuôn mặt hơi đỏ vì ngượng ngùng, nhưng nàng cần có việc chính cần xcs nhận, đè nén tâm tình lại mà nhìn thẳng vào hai mắt Hắc Vũ.

Chỉ thấy một đôi mắt to đen nhánh hữu thần, trắng đen phân minh. Nhưng bây giờ bỗng dưng xuất hiện một tình điểm khá nhỏ ở mỗi bên mắt.

Xác nhận điều mình suy nghĩ là đúng xong, Ngưng Tuyệt không khỏi lui người lại, ánh mắt sầm soi nhìn Hắc Vũ một lượt. Không khỏi lắc đầu than thở.

- Người đúng là quái thai mà.

Hắc Vũ bỗng dưng nghe câu khó hiểu vậy không khỏi xam mặt lại. Quay xuống nhìn lại toàn bộ thân thể mình, tương tự lại toàn bộ quá khứ mà nghĩ "Ta giống người bình thường a, nào có chỗ nào dị dạng. Bạch tiên bối cũng vậy, Tuyệt tỷ tỷ cũng thế, sao ai cũng kêu ta quái thai vậy".

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của Hắc Vũ, Ngưng Tuyệt bỗng thâm cười: " Ít ra hắn vẫn gốc như bình thường. "

- Tiểu đệ đệ, người thấy có gì khác thường không!.

Nghe được câu hỏi của ngẩng, Hắc Vũ vội vàng mà nói.

- Có có, Tuyệt tỷ, chẳng biết tại sao ta lại nhìn thấy xung quanh đây rất nhiều đốm sáng lơ lửng trong không khí a. Chẳng nhẽ ta đây bị ảo giác.!!??

- Ngươi thật là vẫn ngốc mà!. Đây không phải ảo giác. Bọn chúng là Tinh Hồn a. - Ngưng Tuyết thầm cười mà nói.

Hắc Vũ nghe thấy không khỏi ngạc nhiên.

Tinh Hồn là gì???

Trong mắt Vu tộc vạn vật đều có hồn. Tu sĩ, con người, động vật, thực vật, hòn đá, thác nước, núi, sông, thiên, địa. Thậm chí là đạo.

Hồn có ở mọi nơi. Hồn tại vật sống, mất hồn vật chết.

Cái chết thực chất là hồn lìa khỏi cơ thể hoặc là bị tan biến (tức hồn phi phách tán). Miễn là hồn còn tại, dù ngươi thương thế đến đâu cũng có thể sống được.

Cây cối bị chặt đi vẫn đâm chồi non vì hồn của cây chưa diệt.

Sông có nước có cá vì hồn của sông vẫn còn.

Núi có cây có động vật vì hồn còn tại.

Như mất hồn, đất đai dù phì nhiêu cây cũng héo rũ, sông dù đầy nước cũng là đục ngầu, không tôm cá, núi dù có lớn cũng chỉ là đồi chọc, đất đen không thể sống.

Khi ai đó chết đi hoặc hồn phi phách tán, một phần linh hồn chúng sẽ tồn tại ở thế gian này, được đại địa, thiên không nuôi dưỡng, chúng gọi là Tinh Hồn.

Tinh Hồn có thể liên kết với linh hồn của đại địa và tinh không. Vu tộc hay những tu sĩ tu luyện linh hồn đến cảnh giới nhất định có thể mượn sức mạnh từ chúng để tăng thực lực mà chiến đấu.

Truyền thuyết từng nhắc đến có tu sĩ thậm chí có thể mượn hồn của đạo mà chiến đấu.

Tinh Hồn nói chung là vô cùng quý trọng. Và chỉ có kẻ tu luyện linh hồn mới có thể nhìn thấy.

Hắc Vũ nhìn thấy được có nghĩa là hắn đã bước vào cánh cửa của tu luyện linh hồn.

Hắc Vũ không khỏi ngạc nhiên, vui mừng quá đỗi. Nhưng bỗng hai mắt hắn đau nhức vô cùng. Chẳng mấy chốc hai mắt từ từ chảy ra huyết, tinh điểm ở hai mắt cũng từ từ mờ ảo dần.

- Nhắm mắt lại!! - Ngưng Tuyết thấy chuyện không ổn vội vàng bảo, nàng đi đến gần Hắc Vũ mà xem xét.

Mãi sau nàng mới thở phào một hơi. Hắc Vũ không bị thương tổn nhiều. Hai mắt xuất huyết chẳng qua là do nhìn vào Tinh Hồn quá lâu. Thêm vào đó thực chất chưa hẳn bước vào cánh cửa tu luyện linh hồn. Hắn là bị cưỡng ép đạt đến mức độ đó. Nhưng đây cũng là một cái lợi. Chỉ cần một thời gian về sau hẳn chắc chắn có thể chân thực đạt đến.

Ngưng Tuyết nhẹ nhàng ngồi bên cạnh hắn. Nàng giảng giải cho Hắc Vũ những kiến thức cần thiết.

.....

Mỗi tu sĩ tu luyện linh hồn, điều kiện đầu tiên là cường độ mạnh yếu của Linh hồn phải đủ mới có thể bắt đầu tu luyện. Có rất nhiều cách để đạt được. Ngươi có thể tu luyện đến cảnh giới cao, khi đó linh hồn của ngươi tự dung sẽ rất mạnh. Hoặc dùng bí thuật, đan dược hỗ trợ. Nhưng thông dụng nhất là cách Ngưng Tuyết đang chỉ cho Hắc Vũ: luyện tập trong Mộng cảnh.

Khi ở trong mộng cảnh, ngươi chính là đang ở thể linh hồn, tu luyện trong mộng cảnh cũng là đang củng cố cho linh hồn của ngươi. Quảng thời gian tu luyện này bình thường phải kéo dài 5 năm trong mộng cảnh. Năm đó Ngưng Tuyết mất khoảng 3 năm, ấy vậy nàng đã được người đời ca tụng là tu chất kinh thiên nhất từ trước đến nay.

Hắc Vũ cũng chỉ mới có 2 năm, nếu không phải bị cưỡng ép thì hẳn ít nhất cũng cần 2 năm nữa mới có thể.

Khi đủ điều kiện. Chính là lúc ngươi bước vào cánh cửa tu luyện linh hồn.

Tu luyện linh hồn có tổng cộng 9 cảnh giới. Dựa vào số tinh điểm trên mắt mà biết được đầy cấp. Nhất Tinh Luyện Hồn cảnh là cảnh giới nhập môn. Cứu Tinh Luyện Hồn cảnh là cao nhất, nhưng mà chưa ai đạt được cả, tất cả chỉ có trong truyền thuyết. Phụ thân của Ngưng Tuyết đã tu luyện cả vạn năm mới chỉ nửa bước vào Bát Tinh cảnh. Ngưng Tuyết là thiên tài vu tộc cũng chỉ đến cảnh giới. Lực Tinh.

Đặc biệt, những đôi mắt đó được gọi là Linh Mục. Cơ thể ẩn giấu tự nhiên, khiến người ngoài không thể nhận biết được. Linh Mục là ai ai tu luyện đến Nhất Tinh cũng có. Chúng giúp tu sĩ có thể nhìn thấy Tinh Hồn, nhìn được dòng chảy của linh lực, và cả linh hồn người chết. Thân chí còn giúp ta có thể chạm vào chúng(cũng như sờ, nắm, xoa, bóp như Hắc Vũ đã làm)

Tuy ai ai cũng có nhưng độ mạnh yếu của Linh Mục cũng dựa vào cảnh giới mà phân chia. Linh Mục Nhất Tinh là yếu nhất, nên chúng chỉ có thể nhìn rõ

một vài Tinh Hồn. Nhưng Hắc Vũ lại nhìn thấy cả ngàn cái nên mắt hắn chảy huyết lệ là bình thường.

Tinh Hồn cũng không phải vật chơi, chúng cũng tỏa ra một lượng năng lượng. Linh Mục không đủ mạnh để chống lại thì sẽ bị thương tổn.

.....

Hai người ngồi nói chuyện với nhau gần cả ngày trời, thì thoảng Hắc Vũ lại đưa ra vài câu hỏi, Ngưng Tuyết rất vui vẻ mà trả lời. Nhưng mà câu nào nàng cũng gọi hắn là đồ ngốc cả.

Hai người đang nói chuyện, thì bỗng có một thân ảnh lao vào. Một lão đầu tóc trắng, mặt mày năm lem đầy bùn đất. Vẻ mặt vui vẻ hiện lên, nhưng mà ngay sau đó lão có thu hồi lại, tỏ ra một cách bình tĩnh.

- Sư phụ!! - Hắc Vũ cung kính chào.

Hoắc Nguyên đi đến nhìn qua một lượt cơ thể Hắc Vũ, lão gật đầu mà nói.

- Tốt, tốt! Tinh lại là tốt rồi!!!

Nói xong lão lại tức tức đi ra ngoài. Hắc Vũ nhìn lão mà không khỏi hơi mỉm cười, nhớ lại những gì đã diễn ra, Hắc Vũ hơi thở dài một chút. Hắc Vũ quay sang Ngưng Tuyết hỏi.

- Tuyết Tỷ, tỷ biết làm sao để không bị tên đó thôn phệ không!!

Vừa rồi cả hai nói chuyện mà hắn quên mất hỏi nàng. Ngưng Tuyết chưa trả lời vội mà đi lấy đến một quyển sách cũ kỹ đưa đến trước mặt hắn. Hắc Vũ nhận ra quyển sách này, nó vẫn luôn trong túi trữ vật của hắn, nhưng tự dưng lại có ai đi lấy nó ra. Ngưng Tuyết đưa cho Hắc Vũ quyển sách mà nói.

- Sư Phụ ngươi bảo, quyển sách này từ túi trữ vật của ngươi bày ra, nó chính là thứ đã cứu ngươi.

Hắc Vũ nghe xong không khỏi ngạc nhiên vô cùng, hắn biết quyển sách này bất phàm, nhưng không thể tiên được nó lại cứu hắn. Hắc Vũ hiếu kỳ mở mở quyển sách ra xem một lần nữa.

- Nó chỉ toàn giấy trắng mà thôi!!

Hắc Vũ vừa dở, vừa nghe nàng nói. Hắc Vũ càng ngày càng ngạc nhiên hơn. Hắn biết quyển sách chỉ có duy nhất một chữ "Ma" ở trang đầu tiên. Nhưng bây giờ nó cũng biết mất vô tung.

Ngày càng thấy lạ kỳ, Hắc Vũ đang muốn gấp quyển sách lại thì bỗng dị biến phát sinh. Chỉ thấy trang sách Hắc Vũ đang mở từ từ lượn lờ một tầng khói, trang sách vốn trắng tinh, từ từ hiện lên hai dòng chữ. Nét chữ rắn chắc, đầy ngạo khí, và quan trọng nhất là sát khí.

"Nhất niệm thành phật, nhất niệm ma.

Thiên cổ, hắc bạch bất phân minh."

Hai dòng chữ như có lực lượng vô hình, khắc sâu vào tâm trí Hắc Vũ.

- Tuyết Tỷ, tỷ nhìn này!! - Thấy dòng chữ xuất hiện, Hắc Vũ không khỏi ngạc nhiên mà gọi Ngưng Tuyết.

Ngưng Tuyết thấy vậy, ngay lập tức đến bên cạnh Hắc Vũ nhìn vào sách. Nhưng chẳng mấy chốc vẻ mặt nàng khó hiểu mà nhìn Hắc Vũ nói.

- Nào có cái gì đâu! Vẫn là trang giấy trắng a.!!

Câu nói này của nàng càng làm Hắc Vũ ngạc nhiên thêm. Nhìn dòng chữ đen trên trang sách, hắn càng ngày càng nhiều nghi vấn. Đang định nói gì tiếp thì dị biến lại phát sinh.

Hai dòng chữ từ từ mờ dần chìm vào trong trang sách, nhưng xuất hiện và biến mất như chưa hề từng tồn tại. Hắc Vũ càng ngày càng băn khoăn ai là người đã viết quyển sách này.

.....

Một tháng sau.

Hắc Vũ ngồi trên nền đất tĩnh tọa. Hắn ngồi như vậy đã được mười ngày rồi. Ngưng Tuyết vẫn luôn túc trực ở bên hắn không rời.

Bỗng chốc từng hàng cây không gió mà đong đưa, từng nụ hoa bỗng nở rộ, từng ngọn cỏ múa vui không ngừng.

Bùng!!

Hắc Vũ mở toang hai mắt, khí thế xung quanh hắn bắt đầu hỗn loạn, từng tán cây đung đưa càng ngày càng mãnh liệt, hoa nở càng nhiều. Dưới con mắt

của Ngưng Tuyết, chỉ thấy vô vàn Tinh Hồn bay xung quang Hắc Vũ, chúng nhón nháo không ngừng. Trên người Hắc Vũ từ từ xuất hiện một lớp mỏng óng ánh mà mắt thường không thể thấy.

Tinh điểm ở hai bên mắt của Hắc Vũ càng ngày càng rõ ràng, chẳng mấy chốc chúng đã ngưng thực hoàn tất.

Ting!!.

Ngay lập tức hai bảng thông báo hiện ra trước mặt Hắc Vũ.

《 Linh Mục 》

Đăng cấp: Nhất Tinh

Cho phép nhìn, và tiếp xúc với Tinh Hồn và linh hồn.

Cho phép nhận biết chuyển động của linh khí một cách rõ ràng hơn.

《 Luyện Hồn cảnh 》

Đăng cấp: Nhất Tinh

Nội tại: cho khả năng kháng pháp thuật 5 %

Tăng kháng pháp thuật: 100

Linh lực lưu trữ: 0 / 2000.

Hắc Vũ không khỏi thở phào một hơi, chuyển qua bảng trạng thái mà kiểm tra.

《Tên: Hắc Vũ》

《Tuổi: 19》

《Tu vi: Dung Linh đỉnh phong》

《 Nhất Tinh Luyện Hồn cảnh 》

Thuộc tính: Âm, Hỏa

HP: 650/650

AD: 420/420

SP: 243/243

MP: 1010/1010

AP: 1210/2000

DE: 243

MD: 100 (Kháng phép)

Hấp dẫn: 40.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Vì nàng

Khi đã đạt đến Nhất Tinh Luyện Hồn cảnh thì cũng có nghĩa thực lực của hắn đã tăng mạnh.

Hắc Vũ chớp chớp hai mắt nhìn xung quanh, nhìn nhưng đốm sáng lượn lờ trong không khí, hắc muông khò tò mò đôi chút mà đưa tay lên chạm vào. Ừm!! Rất mềm a, giống như cục bông vậy.

Chỗ Tinh Hồn hắc nhìn thấy cũng chỉ có lác đác vài chục, không như lúc bên đầu thấy cả hàng ngàn cái. Ngoài ra hắc còn có thể nhìn thấy rõ ràng trong không khí, từng tia, từng tia màu sắc khác biệt, chạy dài theo nhiều hướng khác nhau. Không cần nghĩ nhiều cũng có thể đoán được đây chính là dòng linh khí chuyển động. Tất cả bọn chúng đều được hướng về Ninh Hải tông. Liếc nhìn sang những hàng cây, Hắc Vũ bây giờ thấy rõ ràng từng đường chuyển động của linh khí, không còn mờ lung như trước nữa.

- Tên gốc nhà người có cần thích thú vậy ko chứ!?? - Ngưng Tuyết nhìn Hắc Vũ thích thú ngắm nghía xung quanh, nàng không khô cười nhẹ mà nói.

- Tuyệt tý!! Linh Mục này thật kỳ diệu a!!!

- Đừng vui mừng quá thế, Linh Mục còn nhiều tác dụng không tưởng được lắm!! - Ngưng Tuyết giảng giải mà nói cho Hắc Vũ.

.....

Trong một căn phòng ca hoa, một bạch y nữ tử đang ngồi nhắm mắt suy tư, bên người nàng một thị nữ đang cúi đầu hổ lồi.

- Haiz!!

Bỗng chốc nàng mở hai mắt ra mà thở dài,

- Ngẩng đầu lên đi! Ngươi đã làm hết sức mình rồi!!

- Nhưng cũng là do tiểu Hồng bất tài, có việc còn con như vậy cũng không làm được, mong thiếu cung chủ trách phạt. - Tiểu Hồng nghe vậy thì càng cảm thấy mình bất tài.

Khi nàng đến Ninh Hải tông, nàng đã vận hết sức mình, thậm chí dùng cả pháp bảo chuyên truy tung ma tộc, nhưng suốt một tháng lại chẳng có phát hiện gì cả. Thế thì không phải vô dụng thì là gì cơ chứ.

Nàng đang trách mắng mình không thôi thì bỗng có một bàn tay ngọc ngà xoa xoa đầu nàng, ngẩng đầu lên, thì ra chủ tử của nàng đang mỉm cười an ủi.

- Cũng không trách ngươi được! Điều do ta ko suy xét kĩ. Nếu ta đoán không nhầm hắc hắc đã đến nửa bước ma tướng, thực lực hắc không kém ta. Nếu hắc đã muốn lần trốn thì với thực lực của ngươi hắc là không thể rồi.

Nghe chủ tử của mình nói vậy, tiểu Hồng cũng cảm thấy an ủi phần nào, nhưng chẳng được mấy chốc nàng lại kinh hãi. Nếu một tên ma tộc có thực lực như vậy thì càng nguy hiểm hơn nữa. Một mình hắc hủy đi cả trăm tu chân quốc là dễ như trở bàn tay. Đến khi ngăn chặn thì cũng đã máu chảy thành sông, thì chất đầy đường. Thần giới vốn đã là giới yếu nhất, nếu mà bị mất đi hơn trăm tu chân quốc nữa thì thực sự càng yếu không thể yếu hơn được nữa. Ma tộc thật ngông cuồng mà. Cái đám thị sát, máu lạnh đó vẫn vô pháp vô thiên như vậy.

Thần giới từ lâu đã bị các giới xa lánh, nếu không phải nể tình nhau thì chưa chắc thần giới đã yên ổn. Nhưng đám ma tộc này thì nói gì đến tình nghĩa chứ.

Nhìn ra được vẻ mặt lo lắng của tiểu Hồng, Bạch Thanh Nhi cũng chỉ lại có thở dài.

Nàng đi đi lại lại vài lần. Cuối cùng quay sang tiểu Hồng mà phân phó.

- Tiểu Hồng! Nhanh nhanh chuẩn bị đi, chúng ta lại tới Ninh Hải tông một chuyến nữa. Có vẻ như lần này chưa rời được Nam Quốc rồi.

Tiểu Hồng nghe vậy vội phản bác lại:

- Như vậy không được đâu thiếu cung chủ. Làm vậy chẳng khác nào nhằm đồng ý giúp đỡ Nam Quốc sao. Tọa Kiếm Cung chúng ta không xen vào việc tranh giành của các tu chân quốc mà!!.

Bạch Thanh Nhi nghe vậy không khỏi hơi nhíu mày nói.

- Tiểu Hồng à!! Điều này ta thực cũng không muốn. Nhưng bây giờ đang có một tên nửa bước ma tướng đang ẩn nấp ngoài kia. Nếu chúng ta rời đi thì càng nguy hiểm hơn.

- Nhưng mà... Tiểu Hồng chưa kịp nói tiếp thì Bạch Thanh Nhi đã ngắt lời.

- Không có gì 0hair bản khoản cả. Nếu ta ở lại đây tên ma quân kia hắc sẽ không vọng động, không biết chừng đây mới chỉ là một tên trinh thám. Chúng ta cứ ở đây chờ đến khi người của Thần Điện tới cũng chưa muộn.

Tiểu Hồng nghe vậy cũng không nói gì nữa.

.....

Kinh Thành.

Trong một thư phòng xa hoa lộng lẫy, khắp nơi đều là họa tiết trang trí bắt mắt, đâu đâu cũng là hình long phượng. Chất liệu những loại vật liệu vô cùng quý.

Một lão trung niên nhân đang ngồi bên bàn sách, lão một thân kim bảo, ở giữa là một con ngừ trảo kim long. Đầu tóc đã điểm bạc. Khuôn mặt vuông vức, góc cạnh sắc nét, một thân ba phần soái, bảy phần uy. Nhìn lướt qua cũng đủ thấy được người này không phải thường nhân.

Trung niên nhân không ai khác chính là đương kim hoàng đế của Nam quốc - Vân Ngạo Thiên. Một thân khí thể Nguyên Anh hơi hơi tỏa ra.

Trung niên nhân phê tấu trương vô cùng nhập thần, mày chau lại. Hắn nhập thần đến nỗi ngay trước cửa thư phòng đang đứng một đoàn người mà bản thân hắn cũng không biết.

Chỉ thấy bên ngoài đang đứng ba người nữ nhân. Người đi đầu trước là một mỹ phụ, một thân cung trang vàng kim, giữa y phục mà một đầu phượng hoàng. Mỹ phụ này dung nhan tuyệt thế, nhìn qua chỉ mới ngoài ba mươi tuổi. Khuôn mặt nàng có đến 6 phần giống với Vân Anh Nguyệt. Nhưng không có nét cười tình nghịch như Anh Nguyệt, thay vào đó là một vẻ mặt lạnh căm, không chút biểu cảm.

Theo sau nàng là hai cung nữ hết mực cung kính, đầu hơi cúi xuống.

Mỹ phụ quay sang nói với hai tên cung nữ.

- Hai người các người lui xuống đi! - Giọng nói rất nhỏ, không mang một chút cảm tình nào.

- Dạ!!! Hai nữ đồng thanh đáp rồi nhẹ nhàng mà rời đi.

Mỹ phụ lúc này mới từ từ bước chân nhẹ nhàng vào trong thư phòng.

Nàng nhẹ nhàng từng bước như sợ kinh động hắn vậy, rồi mà từ từ ngồi bên cạnh Vân Ngạo Thiên.

Cả hai người cứ ngồi như vậy suốt cho đến tận trời khuya. Mỹ phụ mặt lạnh căm không biểu cảm vẫn luôn nhìn Vân Ngạo Thiên không rời. Dù khuôn mặt không có thay đổi nhưng đôi mắt mỹ phụ lại chứa vô vàn nhu tình mật ý khó có thể diễn tả bằng lời.

Dường như do suy nghĩ nhiều trong thời gian dài nên Vân Ngạo Thiên không khỏi đưa tay xoa xoa trán của mình.

Mỹ phụ thấy vậy vội vàng đi đến, hai tay nhẹ nhàng đặt vào thiên linh của hắn mà từ từ xoa dịu. Tay nàng lạnh, lạnh như người chết, thủ pháp cũng không mềm dẻo mà lại cứng nhắc. Nhưng đối với Vân Ngạo Thiên mà nói thì đôi bàn tay này ấm áp hơn thứ gì khác, diệu thủ cao siêu hơn bất kỳ sư phụ lành nghề nào.

- Hoàng thượng người không nên làm việc quá sức, cũng nên đi nghỉ ngơi rồi!! - Mỹ Phụ quan tâm mà nói.

Vân Ngạo Thiên quay sang nhìn nàng mỉm cười triu mến. Nụ cười thật tâm hơn bao giờ hết của bậc đế vương. Song hắn vẫn nhẹ nhàng lắc đầu tỏ ý từ chối.

- Chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng sao?!, liệu thần thiếp có thể phân bua cùng hoàng thượng!!

Vân Ngạo Thiên vẫn không nói gì, nhẹ nhàng đưa tay đến gò má của nàng, vuốt ve nhẹ nhàng, vén ngọn tóc mai ra sau tai, bỗng cử động của hắn ngay lập tức dừng lại. Vẻ mặt ân cần, lo lắng. Chỉ thấy ở vành tai của nàng nổi lên một vết thâm tím, tuy rất nhỏ nhưng đối với Vân Ngạo Thiên thì lại đáng chú ý hơn hết.

Hắn vội vàng gấp lại tấu thư, đỡ mỹ phụ đứng dậy. Mỹ phụ thấy vậy không khỏi vội vàng hỏi.

- Có chuyện gì vậy hoàng thượng, người cảm thấy không khỏe ở đâu sao!!!

Vân Ngạo Thiên chỉ hơi cười nhẹ mà nói.

- Không phải hoàng hậu muốn phân bua giúp trẫm sao!! Đi, để trẫm sắp thuốc cho nàng, tiên thiếp chúng ta nói chuyện!!

Nói xong Vân Ngạo Thiên đỡ mỹ phụ đứng dậy mà cùng nhau đi ra khỏi thư phòng. Ngay lập tức phía sau hai người xuất hiện hai tên thái giám, cung kính mà đi hầu theo sau. Vân Ngạo Thiên hơi hơi phát tay, hai gã liền hiểu ý mà biến mất vô tung.

Hai người chậm rãi mà đi đến một cung điện nguy nga, bên trong được bày biện vô cùng tinh xảo, gương vàng giường ngọc, tỳ nữ có đến cả chục người. Thấy hoàng thượng cùng hoàng hậu đi tới vội vàng muốn quỳ xuống hành lễ. Nhưng bỗng nhiên có một luồng lực lượng sinh sinh không cho các nàng quỳ được xuống nửa bước.

- Đi ra ngoài! Không ai được làm phiền trẫm!!

Đám cung nữ nghe vậy vội vàng mà rời đi. Chỉ thấy cung nữ cuối cùng vừa ra khỏi. Cửa phòng ngay lập tức bị đóng lại. Không một âm thanh tiếng động nào từ bên trong ồats ra nữa. Hiển nhiên là Vân Ngạo Thiên đã bỏ chỉ kết giới.

- Nàng ngồi trên giường chờ ta một chút.!! Vân Ngao Thiên nhẹ nhàng nói.

Sau đó mỹ phụ đi đến bên giường ngọc ngồi ngay ngắn, mớ phụ ngồi tĩnh lặng không cử động như mộ tượng thạch tuyệt mỹ.

Vân Ngao Thiên nhanh chóng lấy ra thảo dược, bao nhiêu thảo dược chân quý đều được hắt lấy ra chế làm nước thuốc. Cuối cùng Vân Ngao Thiên cắn đầu ngón tay mình, một giọt huyết đỏ thẫm rơi vào bát nước thuốc. Xuất ra một giọt huyết này khí tức của hắt lập tức yếu đi một chút. Hiển nhiên đây không phải huyết bình thường. Đó chính là tinh huyết của chính hắt.

Vân Ngao Thiên chia nước thuốc làm hai phần. Đi đến bên mỹ phụ, mỹ phụ tiếp nhận một bát nước mà từ từ uống vào. Một bên Vân Ngao Thiên từ từ còi ra cung trang của nàng. Để lộ ra một phần lưng bạch ngọc trắng toát, nhưng trên đó đã có vài vết tím bầm. Cả người mỹ phụ cũng đang dần dần toát ra một tia tử khí. Vân Ngao Thiên từ từ mà lấy nước thuốc nhẹ nhàng bôi lên những vết tím bầm.

- Đạo gần đây ta nhận được mật báo Minh Quốc đang gấp rút chuẩn bị quân trang. Hắt bọn chúng lại muốn động binh.

Ha ha!! . Nhưng mà nàng cũng không cần lo lắng, dù bọn chúng có đến cả trăm lần cũng chỉ là pháo hôi mà thôi. Không thể làm gì được Nam Quốc ta được đâu. - Vân Ngao Thiên từ từ mà nói, giọng điệu này rõ ràng chẳng coi Minh Quốc vào đâu cả.

Mỹ phụ chỉ lẳng lặng nghe không nói gì. Nàng làm sao không biết chứ, làm sao không hiểu cho được.!! Nam nhân của nàng chỉ đang trấn an nàng mà thôi. Nếu mọi chuyện nhẹ nhàng như vậy thì làm sao hắt phải chau mày suy tư lo lắng chứ. Nàng sống với hắt cả trăm năm, ở bên hắt từ khi mới chỉ là một thiếu nữ ngây thơ.

- À! Mà nàng biết không, đợt tuyển đệ tử lần này, Ninh Hải tông xuất hiện một tên tiểu tử xuất chúng, hắt được nhận làm đệ tử chân truyền của tông chủ. Theo mật báo ta nhận được thì có vẻ Nguyệt nhi nhà chúng ta vô cùng vừa ý hắt.

Phong nhi có vẻ cũng tìm được đối thủ xứng tầm rồi. Nhưng mà Phong nhi nhà chúng ta làm sao thua hắt được cơ chứ. Con của chúng ta mai sau sẽ là người thống nhất Nam Quốc này cơ mà!!! - Vân Ngao Thiên nói vô cùng tự hào, niềm tin là vô cùng chắc chắn.

- Ngao Thiên! Thiếp nghĩ chàng nên dừng việc này lại! - Mỹ Phụ quay người lại mà nói.

Vân Ngao Thiên nghe vậy không khỏi bồng âm trầm lại:

- Nàng nói gì vậy chứ!? Ninh Hải tông sắp vào tay chúng ta rồi. Một khi đó ta có thể lấy được Tinh Hồn Huyền Kiếm chữa trị cho nàng. Chúng ta sẽ...

- Ngao Thiên!!! - Bồng chốc mỹ phụ cao giọng lên mà nói. Vân Ngao Thiên bồng chốc dừng lại.

- Nhìn thiếp đi! - Nói xong nàng mỉm cười, nhưng nụ cười lại vô cùng cứng nhắc, như tử thi mỉm cười vậy - Thiếp rất xấu phải không!! Chàng cần gì phải hi sinh như vậy vì một người con gái như thiếp chứ. Nhìn chàng xem, mái tóc tuấn dật của chàng nay đã bạc trắng mất một nửa.

Thiếp chết đi cũng được gần hai mươi năm rồi. Nhìn thấy con cái của chúng ta lớn lên đó đã là niềm hạnh phúc lớn lao đối với thiếp! Chàng hãy tìm một người phụ nữ khác mà chăm lo cho mình, đừng phải mệt nhọc, đau khổ vì thiếp nữa.!!!

Nói xong nàng không khỏi dưng dưng, mắt muốn tuôn lệ nhưng lại không thể.

- Nàng nói cái quái gì vậy chứ!!! - Vân Ngao Thiên tức giận mà đứng lên quát to.

- Phương Nhi, nàng là nữ tử đẹp nhất trên thế gian này. Vì nàng ta có thể làm hết thấy, dù cho có hi sinh cái thân tàn này ta cũng sẽ giúp nàng chân chính phục sinh trở lại. Cho dù có phải lên Ninh Hải tông chém giết ta cũng làm, dù có phải bán cả Nam Quốc này cũng có thể. Vì nàng ta có thể làm được tất. Nàng chỉ cần chờ ta thôi. Ta Vân Ngao Thiên thề với thượng thiên rằng, trong lúc sinh thời ta sẽ làm tất cả để nàng được phục sinh. Để nàng có thể nở nụ cười vui vẻ

Nói xong Vân Ngao Thiên tiến tới mà ôm nàng vào lòng.

Ngoài thiên không bỗng dưng tiếng sấm chớp nổ giữa trời quang như chứng thực cho lời thề của hắt.

....

Bán cả giang sơn

Vì nàng nhất tiểu

(Tiểu: nụ cười)

.....

Tác quyết định bế quan tàm hai tuần chuẩn bị cho ôn thi đại học. Nên là hai tuần sau gặp lại các đọc giả thân yêu nha

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Nha hoàn hay tiểu thiếp??

Một bàn đầy ắp thức ăn đã voi gần hết, rượu cũng quá vài tuần, quanh bàn ngồi đầy ba tên hán tử mặc khôi giáp chính tề, chính lẫn đang cười nói chuyện phiếm. Nhìn qua trang phục hẳn đủ biết ba tên này là lính ở doanh trại gần đây.

- Hức!!!.. Thật là khổ mà!!!. Đạo này chẳng biết làm sao mà phải đi canh phòng đứng gác suốt mấy canh giờ liền. Một chết lão tử!! - Một tên vẻ mặt hơi hồng hồng, ngà ngà say nói.

- Lão Tam à, đầu phải có mình người khổ đâu. Lão nhị ta đây, cũng phải chạy đi tuần suốt, có mỗi buổi tối được nghỉ cũng mất. Hại ta mấy tuần rồi không có gặp tiểu Kỳ. Khổ thân nàng mà, chốc nữa phải lựa thời cơ mà an ủi nàng mới được - Một tên khác vất tay lên vai tên kia mà nói.

- Hức!! Lão nhị người thì sướng rồi. Ít nhất còn được ôm mỹ nữ, nào bằng Lão Tam ta đây, cả ngày ôm thương mà đứng. Nào đã biết. Ừ vị mỹ nữ!!

- Áy đa!! Sao lại nói thế, nếu không tí nữa ta dẫn người đi gặp họ hàng xa của tiểu Kỳ, nghe nói cũng là mỹ nữ a.

Nghe thấy vậy tên kia liền hai mắt sáng người, còn rượu sau một chốc đã không còn tăm hơi, vẻ mặt hớn hớn mà bắt chuyện hỏi thăm tên kia. Cả hai bắt đầu nói chuyện trên trời dưới đất, khoe miệng tên nào tên ấy cũng chảy một dòng nước dãi, hẳn là đang tưởng tượng chốc nữa có thể ôm mỹ nữ đại chiến ba trăm hiệp.

- Các người tốt nhất đừng có mất tập chung, chẳng biết lúc nào chết đâu!! - Hán tử còn lại từ đầu đến cuối mới mở miệng, một cái liền phá vỡ mộng của hai tên kia.

Lão Tam vẻ mặt ngà ngà say, không cho là đúng nói.

- Lão Đại a, người thì sướng rồi! Được đứng canh trưởng bông của tướng quân nào có phải đội trời như bọn đệ!!

Tên lão đại kia nhìn hai tên đệ của mình, đưa chén rượu lên miệng mà nhấp một ngụm, thở dài một hơi nói:

- Các người nghĩ ta sướng chắc. Suốt ngày phải canh chừng cái miệng mình, không thì tiết lộ đại sự có mà nguy to.

Hai tên kia nghe được mùi bất thường, vội vàng chăm chú mà nhìn hắn. Tên lão đại hiểu ý, một ngón tay móc móc ý bảo hai tên kia lại gần.

Cả ba nhanh chóng mà chụm đầu vào với nhau. Tên lão đại dùng giọng hết sức nhỏ mà nói.

- Vài ngày hôm trước, ta nghe lỏm được một thông tin mật, khoảng thời gian gần đây Minh Quốc đã diệt chuẩn bị quân trang, hình như bọn chúng lại phát động chiến tranh với Năm Quốc ta rồi.

- Hử!!! Hai tên kia nghe xong không khỏi hít hơi khí lạnh. Lại là chiến tranh a, tuy trước kia Minh Quốc từng đô hộ Nam Quốc quá một thời gian. Nhưng một nghìn năm nay thì thực lực Năm Quốc đã tiến xa, nhưng Minh Quốc vẫn luôn luôn ngầm nghe xâm phạm Nam Quốc một lần nữa.

Bọn hắn tuy là quân binh nhưng cũng chỉ là quân tốt mà thôi, có chút tu luyện nhưng mà tu vì chỉ khoảng Khai Mạch tầng 2, tầng 3 là cùng. Nếu mà có chiến tranh thì bọn hắn thành tốt thứ là có khả năng.

- Ai, biết vậy lão tử đã không đi tòng quân rồi!! Tướng được sống yên ổn, ai dè ngày vui chẳng dài lâu a. - Lão Tam than thở mà nói.

- Cũng chỉ có thể trách tư chất chúng ta yếu kém a!! Nếu không ít nhất cũng vào được tông môn nào đó rồi! Haiz!!! - Lão nhị đồng tình mà nói.

Bỗng dưng Lão Tam đứng bật dậy nói:

- Chết tiệt!! Lão tử không thèm làm quân binh nữa, lão tử muốn đào ngũ. Kiểu gì mà chẳng chết, ít nhất trước khi chết ta cũng phải được hưởng thụ một hai!! Phải rồi, lão tử quyết làm tặc phi, con mẹ nó ít nhất vừa có tiền lại vừa có gái!!!!

Mọi người quanh trà lâu bỗng dưng thấy một tên bất bình thường nói nhảm, không khỏi quay đầu ra mà nhìn ngó. Lão Đại, lão nhị thấy tên này xuất khẩu cuồng ngôn không khỏi kéo hắn ngồi xuống.

- Lão Tam bình tĩnh đã. Con có thể ăn bậy nhưng lời không thể nói bậy được a. Ai mà nghe thấy là mất đầu như chơi!! - Lão Đại ngay lập tức khuyên bảo tiểu đệ của mình.

Lão Tam nghe vậy cũng bình tĩnh lại nhưng có vẻ vẫn còn khó chịu, lão đại thấy vậy không khỏi lái sang chuyện khác.

- Vừa nãy lão Tam nhắc đến tặc phi ta mới nhớ. Hai tháng gần đây các nước xung quanh thậm chí cả Nam Quốc xuất hiện hai tên tặc phi vô cùng lạ à

nha.

- Là thế nào được chứ đại ca. Tặc phi nào mà chẳng đi cướp của, chẳng nhẽ bọn chúng không cướp đồ mà đi cho người khác chắc!! - Lão Tam và lão nhị nhanh chóng mà bị cuốn hút.

- Các người a!! Đã gọi là tặc phi thì phải đi cướp rồi. Cho đồ người khác thì hai tên đó có mà thần kinh, tự dưng đi làm nhà từ thiện chắc!!. Hai bọn chúng đi cướp, nhưng mà lại chỉ cướp một nửa!!

- Đại ca à!! Thế thì có gì làm lạ chứ!! Cùng lắm thì chắc là hai tên gốc là cùng, ai đòi tốn công đi cướp mà chỉ lấy một nửa chứ!! - Lão Tam ngay lập tức tỏ vẻ nhầm lẫn.

- Lão Tam người a!! Để ta nói hết cho mà nghe. Hai bọn chúng không phải cướp bình thường, hai bọn chúng chuyên nhắm vào ma tông mà cướp bóc. Ta nói chứ! Có cho lão tử mười cái lá gan lão tử cũng không dám xông ma tông cướp dù chỉ một xu.

- Đại ca đệ rút lại câu vừa nãy. Hai tên này không phải kẻ ngu. Bọn chúng chắc chắn là bị thần kinh rồi!!! Tên ngu cũng không dám liều mạng như thế, chỉ có bọn điên mới vậy thôi!!! - Lão Tam ngay lập tức bình luận thêm vào.

- Lão Tam người thật là say đến hồ đồ a!! Hai tên đó làm vậy mà sống được đến nay thì hẳn phải có thực lực a. Không phải khoe nhưng thông tin của ta cũng vô cùng linh thông nha!!. Nghe nói hai tên này ít nhất cũng cướp bóc qua hơn 30 ma tông rồi. Tông môn nào chẳng có ít nhân một tên Dung Linh lão quái chứ! Hai kẻ này ít nhất cũng phải Dung Linh hậu kỳ trở lên - Lão nhị cười cười vỗ bả vai lão Tam mà nói.

- Thông tin của lão Nhị có chỗ sai rồi, tư vì Dung Linh hậu kỳ trở lên là có, nhưng không phải hai tên, mà chỉ có một tên thôi. Tên còn lại chỉ có Khai Mạch tư vì mà thôi. - Lão Đại nói

- Ta phi!! Từ bao giờ ma tông nhu nhược như vậy. Có mỗi tên Dung Linh mà cả tông môn không làm đc gì chắc. - Lão Tam ngay lập tức tỏ vẻ khó tin mà nói.

- Lão Tam người a, bình tĩnh tí lại được không nào!!. Không phải ma tông không muốn ngăn cản, mà là không dám. Ma tông nào phải đối đầu ra một nửa ngân khố lập tức bị san thành bình địa, không còn một móng nào cả. Hơn 30 ma tông đã có hơn chục ví dụ rồi!!

- Hi!!! Chẳng nhẽ tên đó nghịch thiên đến vậy, ít ra phải có ai ngăn cản hẳn chứ!! - Lão Tam hít một hơi khí lạnh.

- Không phải không có. Một tuần trước hai tên đó đã đến Ma Dục tông, Ma Dục tông lão tử ngay lập tức xuất quan mà đề chừng trị bọn hắn. Phải biết lão tử Ma Dục tông cũng là một tên Kim Đan sơ kỳ lão quái a. Nhưng mà tên tặc phi kia chỉ mất không quá canh giờ đã đem Ma Dục lão tử đương trường giết chết. - Lão Đại vừa nói vừa tỏ ra kính phục..

Lão Nhị, lão Tam lại hít một hơi khí lạnh. Dung Linh kỳ đối với bọn hắn đã là ngưỡng vọng xa vời, Kim Đan kỳ chẳng khác nào truyền thuyết. Tuy bọn hắn không đạt đc cảnh giới đó nhưng ít nhất cũng biết rằng thực lực của Kim Đan kỳ tư sĩ và Dung Linh kì là cách nhau vô cùng xa. Dung Linh giết Kim Đan chẳng khác nào thiên phương dạ đàm

Cả ba người bàn tán vô cùng sôi nổi.

.....

Ở một góc khác của Tử lâu, hai người thân mặc áo choàng, trùm lấy kín khuôn mặt, bao bọc lấy cả thân thể không thấy rõ hình dáng ra sao. Mỗi người trên thân đều toát ra khí tức Dung Linh sơ kì.

Bỗng một trong hai người lên tiếng:

- Hừ!! Hai tên tặc phi gì chứ, rõ ràng là bọn người ở Nam Quốc đang cố ý mà.

Đây rõ ràng là giọng của một người con gái, không phải là một thiếu nữ, giọng nói vô cùng thánh thoát dễ nghe. Hẳn là một tiểu mỹ nhân rồi.

- Tiểu Vân, việc này cũng chưa chắc được!! Nếu là do Cao tăng Nam Quốc thì chúng hẳn phải diệt hết rồi. Mà làm sao bọn chúng biết chúng ta liên lạc với các ma tông đó chứ. Việc này rất ít người biết a!! - Người bên cạnh ngay lập tức phủ nhận.

Lại là một giọng nữ nhân khác. Giọng nói của nữ nhân này nhẹ nhàng, từ tốn, mang theo một sức hút khó cưỡng.

- Nhưng mà công chúa, nhờ may mắn trên là thật thì sao. Bọn chúng làm như vậy chẳng qua là che giấu chúng ta mà thôi.

- Vì vậy chúng ta mới ở đây a!! Phụ hoàng giao cho chúng ta đến đây hẳn là để tra xét thực hư a. Theo tình báo gửi lại thì bọn chúng gồm một già một trẻ. Là hai nam nhân, đều một thân hắc y. Đặc biệt tên trẻ tuổi có mái tóc đen tuyền, một đai tóc mai bạch sắc. Tìm đc bọn chúng là mọi chuyện sẽ rõ ngay.

Nói xong nữ nhân không khỏi quay đầu nhìn về một góc khác của Tử lâu, ở nơi đó đang ngồi một già một trẻ, cả hai người đều một thân hắc y.

Nữ nhân này đã truy tìm tung tích của hai người này đã gần hai tuần, mấy lần trước gần đến thì hai kẻ này đã không thấy tăm hơi, chỉ để lại một đống hoang tàn, xác chết la liệt.

.....

Hắc Vũ đang ngồi uống rượu cùng với Hoắc Nguyên tại tửu lâu này.

Suốt một tháng nay hai thầy trò bọn hắn đã đi cướp được 34 ma tông rồi. Ngay khi Hắc Vũ hắn mở được linh mục là đã bị lôi đi. Sau một tháng cướp bóc phải nói gia tài bây giờ của Hắc Vũ hắn có khi đã gần bằng một nửa của một hạ đẳng tư chân quốc rồi. Tiên ngọc, linh dược, tài bảo là không hề thiếu. Việc này làm cho tư vị của Hắc Vũ tiến nhanh vô cùng.

Chỉ trong một tháng này, tu vi của hắn đã đến trình độ Dung Linh đỉnh phong, bắt đầu giả đan.

《Tên: Hắc Vũ》

《Tuổi: 19》

《Tu vi: Dung Linh đỉnh phong》

《 Nhất Tinh Luyện Hồn cảnh 》

Thuộc tính: Âm, Hỏa

HP: 730/730

AD: 445/445

SP: 250/250

MP: 1050/1050

AP: 2000/2000

DE: 243

MD: 100 (Kháng phép)

Hấp dẫn: 40.

Trong khoảng thời gian này, Hắc Vũ cũng đã tôi luyện cho mình được một tâm thái bình thường khi giết địch. Tuy hắn không thích giết người nhưng trên đời có nhiều việc không muốn nhưng vẫn phải thực hiện. Một mũi tên của " Hắc Vũ " kia đã cảnh tỉnh hắn.

Dường như ba năm nay sống một cuộc sống an nhàn với Diễm My đã làm hắn quên đi phần nào quãng thời gian đen tối trước kia. Nhưng hắn đã hiểu ra rằng, dù cho hắn có quên thì cuộc sống vẫn luôn như trước.

Tu sĩ vốn thân bất do kỷ, người không biết liệu mình có thể sống đến khi nào, cái chết của người sẽ ra sao. Luôn luôn có những mối đe dọa xung quanh người. Đơn giản nhất như Ninh Hải tông và Nam Quốc hiện tại, liệu nó có yên bình như vẻ bề ngoài???

Câu trả lời Hắc Vũ biết rất rõ!!!

Để chống lại những nguy cơ đó thì hắn chỉ có mạnh, và mạnh hơn nữa.

Tuy nhiên giết người không phải giết bừa. Sư phụ dạy hắn giết kẻ ngang đường chứ không phải diệt cỏ bên bờ. Hoắc Nguyên dạy hắn giết địch không phải là tàn sát người vô tội. Nghĩ đi nghĩ lại thì Hắc Vũ hắn thấy điều như vậy cũng không phải khó chấp nhận.

Sau hơn một tháng tôi luyện thì sát khí của Hắc Vũ càng ngày càng đặc, rất nhiều cho cường giả đã ngã xuống bởi đao của Hắc Vũ, rất nhiều tên Dung Linh tu sĩ, từ sơ kỳ cho đến trung kỳ, hậu kỳ, thậm chí hơn chục tên Dung Linh đỉnh phong. Nhưng có lẽ kẻ thù mạnh nhất hắn giết chính là lão tổ Ma Dục tông tu vi Kim Đan sơ kỳ kia.

Nói thật thì phải nói là hắn đã rất chật vật. Tu sĩ Kim Đan thủ đoạn rất nhiều, hắn cũng bị trọng thương không nhẹ. May mắn khi ma hóa thì thực lực hắn và tên kia là ngang tầm.

Khi hắn chém chết Kim Đan, sát khí của hắn tăng vọt lên trông thấy. Hoắc Nguyên nhìn thấy cũng không khỏi gật đầu vừa lòng. Tu Ma mà không có sát khí thì chẳng khác nào con hổ không răng cưa. Sát khí mạnh lên cũng chứng tỏ hắn mạnh lên.

Khi sát khí của Hắc Vũ mạnh lên thì quá trình ma hóa được làm chậm rất nhiều. Đây là điều rất đáng mừng. Nhưng đó chưa phải điều làm Hắc Vũ vừa lòng nhất.

《 Sát Khí gia thân 》

Vận dụng sát khí làm tăng cường cơ thể.

Tăng thêm 60 HP, 20 AD. (Chỉ số tăng thêm dựa theo độ mạnh của Sát khí)

Tuy nhiên không phải ai cũng vui với điều này. Buổi tối hôm diệt sát Ma Dục tông lão tổ, về đến nhà hắn ngay lập tức đã bị Ngưng Tuyết mắng cho một trận rồi. Về mặt nàng khi đó vừa giận, vừa lo lắng. Hắc Vũ cũng không biết nói gì cả, cuối cùng cũng chỉ cúi đầu nhận lỗi. Còn sư phụ Hoắc Nguyên hắn thì không may mắn như vậy. Nhớ tới hôm đó hình như sư phụ hắn bị băng tiễn của nàng đuổi chạy khắp cả khu du9ngwf fhif phải. Đến mãi tận hôm sau mới trở về.

- Haiz!! Hai cái tiểu nữ oa này cứ bám chúng ta suốt vậy.!!?? - Hoắc Nguyên nhấp một ngụm rượu mà than thở.

- Ai bảo người dẫn con đi cướp bóc suốt đâu.!!! - Hắc Vũ cũng nhấp một ngụm mà cười nói lại.

- Hừ!! Tiểu tử nguoi thì hiểu cái gì!! Ai mà lại dùng từ thô tục vậy chứ. Đây không phải là cướp bóc, mà là đi đá tông, đá tông đó nguoi rõ chưa!!!. Truyền thống Hắc Thiên phái chúng ta sao có thể dùng từ ngữ thô tục như vậy được.!! - Hoắc Nguyên bắt mắt mà chỉnh sửa câu nói của Hắc Vũ.

- Rồi! Rồi! Đệ tử đã biết!

- Hừ!! Nhớ khi xưa Hắc Thiên phái chúng ta mạnh mẽ đến cỡ nào cơ chứ. Ngũ Thiên Thập Giới không nơi nào mà không vang danh chúng ta. Lịch đại tổ sư khi đó lấy một mình tu vi mặt đầu lại cả mười tên.... - Hoắc Nguyên lại bắt đầu thao thao bất tuyệt về lịch sử của Hắc Thiên phái trước kia.

Đi uống rượu với lão không lần nào là không phải nghe. Hắc Vũ cũng chỉ lắc đầu, đưa rượu lên làm một ngụm, ánh mắt hơi hướng về hai người mặc áo trùm kia.

Hiển nhiên hai thầy trò hắn biết mình bị theo dõi. Không phải chỉ một lần mà là nhiều lần. Nhưng mãi đến lần này mới theo đuôi thành công.

Điều này cũng không có gì lạ. Với chỉ số tinh thần ngang Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ của hắn, không chỉ cảm giác nhạy bén mà khả năng ẩn dấu của Âm Áo Mê Trận là cao vô cùng. Nếu chỉ bình thường không niệm chú thì Tu sĩ Kim Đan hậu kỳ cũng mơ mà cảm nhận được sự hiện diện của hắn. Thân chí nếu niệm chú thì Nguyên Anh Tu sĩ cũng chỉ có bó tay.

Nên hiển nhiên lần này hai nàng theo kịp bọn hắn là vì Hắc Vũ đã triệt bỏ ẩn thân của Âm Áo Mê Trận. Tiện thể xem xét mục đích kẻ đến.

Nghĩ cũng buồn cười. Hai cô nàng cố gắng ẩn giấu tư vi xuống còn dung linh kỳ. Nhưng điều này quá là vô dụng. Không nhắc đến sư phụ Hoắc Nguyên của hắn làm gì, một lão quái như sư phụ thì liếc mắt cái đã nhìn ra. Dù tư vi có thấp đi chăng nữa. Còn về Hắc Vũ hắn thì dù hơi khó nhưng vẫn có thể. Hai nàng không phải Mộc Hân tu vi Nguyên Anh kỳ, Mộc Hân bị hắn phát hiện ra sở dĩ là vì cốt linh.

Hai nàng này thì hệ thống cho hắn thông tin là vô cùng rõ ràng.

《Tên:???》

《Tuổi: 64》

《Tu vi: Kim Đan trung kỳ》

Thuộc tính: Mộc

HP: 1150/1150

AD: 490/490

SP: 390/390

MP:540/540

AP: 650

DE: 259

Vị nữ tử được xưng là công chúa kia đã có tư vi đạt đến Kim Đan trung kỳ. Người đi theo nàng chắc hẳn là nữ hầu, nàng ta tu vi Kim Đan sơ kỳ cũng không mạnh lắm.

Nữ tử kia bắt gặp ánh mắt của Hắc Vũ không khỏi hơi giật mình. Nàng cảm giác như bị tên thanh niên hắc y nhìn thấu toàn bộ. Sự ẩn thân của nàng chẳng là gì đối với hắn. "Tên này không hề đơn giản". Đây là suy nghĩ của nàng ngay lập tức.

Hai thầy trò Hắc Vũ ngồi uống rượu một lúc thì cũng đứng dậy mà rời đi.

Hai nữ tử thấy vậy cũng nhanh chóng mà rời đi từ lâu. Nhưng hai nàng vừa ra khỏi cửa thì đã chẳng thấy người đâu.

- Chết tiệt!! Lại để bọn chúng trốn thoát rồi. - Nữ tỷ tức giận mà nói tục một câu.

- Không cần lo lắng!! Ta vẫn cảm nhận được khí tức mơ hồ!!- Nói xong nàng cũng ngay lập tức mà biến mất.

.....

Đuôi theo suốt nửa ngày trời, mãi đến trời tối thì hai nàng bị mất dấu vết ngay tại một cách rừng. Khí tức bị đứt đoạn như hai kẻ này đã biến mất vô tung vậy.

- Sao bọn hần có thể biến mất được chứ!!-- Nàng công chúa không khỏi nghi mà tự hỏi.

Cả hai tỏa ra thần niệm mà tập trung hết cỡ tìm kiếm nhưng vẫn chẳng có kết quả gì.

Bỗng nhiên bên tai nàng công chúa bị thổi một hơi nhột nhột.

- Hù!!

Một tiếng nam tử vang lên làm hơi nàng giật thót nhanh chóng mà lui lại cả chục bước. Nhìn chăm chăm vào vị trí cũ.

Chỉ thấy tại vị trí vừa rồi, khung cảnh bỗng chốc vụn vụn, khí tức toát ra để lộ thân hình của hai thầy trò Hắc Vũ. Hắc Vũ lạnh lùng mà nhìn hai nàng hỏi:

- Hai nữ nhân các ngươi theo đuôi thầy trò ta làm gì!!--.

Hai nàng nghe vậy không khỏi ngạc nhiên khi thân phận lại dễ dàng bị bại lộ như vậy bởi một kẻ Dung Linh kỳ. Nếu đã bại lộ thì cũng không cần che dấu làm gì nữa. Hai nàng cũng nhanh chóng mà bỏ đi áo chùng.

Chỉ thấy nàng công chúa kia là một nữ nhân chừng hơn hai mươi tuổi. Khuôn mặt trái xoan đẹp đẽ, cặp mắt như thu thủy, đôi môi hồng nhạt đầy xinh đẹp. Một đầu mái tóc dài màu mạ non (cây lúa con). Nàng vận một thân cung trang ưu mỹ. Toát lên vẻ đẹp quốc sắc, tràn đầy sức sống, một cảm giác tươi trẻ vô cùng.

So ra thì nhân sắc của nàng hần là ngang hàng với Diễm My. Nhưng nàng lại không có nét thành thực như Diễm My mà lại mang nét tươi mới của thiếu nữ.

Nữ tỷ bên người nàng tuy hơi kém nhiều nhưng cũng là một tiểu mỹ nữ.

- Ô! Mỹ nữ a! Hơn nữa thể chất cũng nhất phẩm. Nếu không phải lão phu đã có vợ thì chắc đã cưới cô nương này rồi. Thật tiếc a! - Hoắc Nguyên nhìn thấy hai nàng ngay lập tức mà mở miệng trêu ghẹo.

Nàng công chúa kia không khỏi hơi cả kinh. Lão giả này không phải người đơn giản, lão chỉ liếc mắt đã nhìn ra thể chất của nàng. Hơn nữa tên kia hình như gọi lão là sư phụ. Một người như vậy chắc chắn không hề yếu như vẻ bề ngoài.

Nữ tỷ tiểu Vân thì nghe được lời cợt nhả của Hoắc Nguyên với công chúa không khỏi tức giận muốn mắng chửi người. Nhưng mà Công chúa kia nhanh chóng mà ngăn lại.

- Hai vị có phải người Nam Quốc!!

- Phải!! - Hắc Vũ trả lời

- Không phải!! - Hoắc Nguyên trả lời.

Hai thầy trò trả lời cùng một lúc. Tiểu Vân nghe vậy càng khó chịu mà quát..

- Hai tên cặn bã các ngươi không thể trả lời hần hỏi được hả. Công chúa đã phải hạ mình mà nói chuyện với các ngươi..um..um.. - Nàng ngay lập tức mà bị chê niệng lại. Tiểu Vân không khỏi khó hiểu mà nhìn chủ tử của mình.

Hoa Mộc Khiết không để ý đến nàng mà quay sang hỏi hai người tiếp.

- Các hạ là người của hoàng triều Nam Quốc sao!!

Hai người Hắc Vũ không khỏi khó hiểu mà ngừng một lúc mới trả lời

- Không!!

Tuy nhiên cứ chỉ đó rơi vào trong mắt Hoa Mộc Khiết lại càng làm nàng chắc chắn suy luận của mình. Tiểu Vân cũng thấy vậy, ngay lập tức mà lao về phía Hoắc Nguyên huy kiếm

- Chắc chắn!! Trẻ con nông chiều thành hư a!! - chỉ thấy lão đưa tay tùy tiện nhặt một cành cây rơi trên nền đất mà tiếp kiếm của tiểu Vân.

Hoa Mộc Khiết cũng không chờ lâu mà tấn công về phía Hắc Vũ. Mặt hắn không khỏi trầm lại.

- Keng!.

Thanh kiếm của nàng ngay lập tức bị ma đao của Hắc Vũ ngăn cản. Hoa Mộc Khiết không khỏi bất ngờ bởi lực lượng của Hắc Vũ. Nhưng ngay lập tức bên eo phải nàng, quyền mang đã tới. Tuy chỉ một quyền nhưng với lực lượng của hắn thì cũng sẽ gây thương tổn đến nàng. Hoa Mộc Khiết nhanh chóng lùi lại, nhưng thay vào đó Hắc Vũ lại phi thân mà lướt đến.

Tốc độ của hắn nay vận dụng đã nâng được với Kim Đan sơ kỳ. Thêm vào đó bây giờ là ban đêm, Dạ hành đã được kích hoạt làm chuyển động của hắn càng nhanh hơn.

Một đao chém ngang, Hoa Mộc Khiết không khỏi vội vàng mà nhảy lên mà tránh né. Nhưng nàng đã nhầm, đao kia vừa đến đã ngay lập tức biến chiêu chuyển từ chém ngang thành bổ dọc xuống. Hoa Mộc Khiết thấy vậy không khỏi vội mà đạp không phi hành tránh né.

Hắc Vũ không hề cho nàng thời gian nghỉ ngơi mà tiếp tục truy tung

.....

Một bên khác.

Tiểu Vân huy kiếm liên tục mà tấn công Hoắc Nguyên, thi thoảng còn xuất ra vài thức pháp thuật. Đường kiếm nhanh, mạnh của nàng dưới mắt Hoắc Nguyên chẳng khác nào một đứa trẻ cầm gậy gỗ mà múa may.

Lão cũng vô cùng nhân nhả mà đỡ kiếm của nàng. Thậm chí còn cọt nhả mà nói vài câu.

- Ấy!! Tiểu cô nương không cần giận vậy a! Lão già ta là người có vợ không lấy được tiểu cô nương đây là chuyện bình thường a!!

- Này này!! Ta không lấy thì đệ tử ta lấy cũng được a. Mỗi tội chịu thiệt tí mà thôi.

- Rời! Rời! Không cần nổi nóng như vậy!. Ta biết tiểu cô nương lo cho chủ tử của mình không được gả cho ai. Không sao chủ tử tiểu cô nương đây sẽ là tiểu thiếp thứ một trăm của đồ đệ ta, còn cô nương cũng là tiểu thiếp thứ một trăm linh một a.

Tiểu Vân càng nghe càng tức:

- Lão già chết đi cho ta!!

Ngay lập tức nàng lao đến gần Hoắc Nguyên. Cây cối bị chặt đứt vô số bởi kiếm của nàng.

.....

Hoa Mộc Khiết thì ngược lại. Vì lực lượng của Hắc Vũ đã vốn cao hơn nàng, lên ban đầu từ thế chủ động nàng đã nhanh chóng bị dồn vào bị động.

Hoa Mộc Khiết đưa kiếm mà đỡ đao liên tục, thậm chí nhiều lúc hiểm cảnh nàng còn phải độn tốc mà né tránh. Nhưng tên này đeo bám nàng không tha, hấn như một bóng ma vậy.

Nàng đi đâu hắn lại theo đó. Thân thể hắn di chuyển rất nhanh, không! Hắn đã dịch chuyển liên tục, dường như màn đêm này là địa bàn của hắn vậy. Thậm chí đôi khi hắn còn ẩn đi khí tức rồi bất thành linh xuất hiện phía sau nàng,

- Hừ!! Đừng tưởng như vậy là người đã giỏi.

Hoa Mộc Khiết ngay lập tức bấm quyết, xung quanh chân nàng cỏ cây nhanh chóng mà sinh trưởng, thân cây vươn lên mà tạo thành một bức tường chắn bao xung quanh nàng.

Keng!!

Cứng, rất cứng. Bức tường gỗ này cứng như bàn thạch vậy, ma đao không thể chém xuyên qua được.

- Ha!! Lại phải đi đốn cây rồi! - Vừa nói dứt lời, Hắc Vũ nhanh chóng mà đứng tạo thế, ma đao một nhát tung ra, ngay lập tức bức mộc tường bị chia làm đôi. Nhưng không hề thấy bóng dáng Hoa Mộc Khiết đâu, chỉ thấy hàng ngàn chiếc lá phá phong mà lao đến!

- Phi Vũ Diệp!!

Hắc Vũ nhanh chóng mà huy đao đón đỡ. Nhưng những chiếc lá này như hàng trăm mũi kiếm tấn công cùng lúc, dù cho có cản cũng chỉ là một phần, rất nhiều lá đã vượt qua mà cứu vào trên người Hắc Vũ. Những chiếc lá xắc lên dễ dàng mà để lại thương tích trên người Hắc Vũ.

Cứ đỡ đòn như vậy không phải là cách hay. Hắc Vũ ngay lập tức dịch chuyển ra chỗ khác để tránh né, nhưng mà những phi diệp kia nào buông tha cho hắn. Chúng ngay lập tức mà truy đuổi theo Hắc Vũ. Hoa Mộc Khiết ở một bên mà điều khiển.

Bổng Hắc Vũ dừng lại. Hai tay nhanh chóng bấm pháp quyết. Từ mồm hắn nhanh chóng phun ra một biển tử hỏa thiêu rụi toàn bộ phi điệp để lại đầy trời cho bụi.

Nhưng ngay lập tức một mũi kiếm xuất hiện trong đám bụi mù.

Keng!!!

Rầm!!

Tuy phản xạ của Hắc Vũ đủ nhanh nhưng dường như lực đạo của Hoa Mộc Khiết đã mạnh hơn nhiều. Khiến cho Hắc Vũ bị bật ngược lại mà va gãy thân cây gần đó.

Ăn miếng trả miếng. Lần này quyền chủ động lại thuộc về Hoa Mộc Khiết. Hắc Vũ ngay lập tức bị đưa về thế thủ, nhưng bổng chốc Hắc Vũ lạnh cả sống lưng, nhanh chóng mà phi thân trốn, chỉ thấy ngay vị trí hắn đứng vừa rồi. Đã bị bao nhiêu gai gỗ đâm xuyên dưới đất mà lên.

- Chậc!! - Hoa Mộc Khiết không khỏi tiếc rẻ, thầm trách tên này quá may mắn đi.

Nhìn kĩ lại thì bây giờ Hoa Mộc Khiết đang được bao phủ bởi một làn linh lực màu xanh mờ ảo, sau lưng hiện lên một bóng hình của một con nai.

Nàng ta đã triệu hồi hồn thú của mình. Thảo nào không chỉ lực lượng tăng lên mà nàng ta có thể thi triển pháp thuật mà không cần niệm phép.

Hắc Vũ cũng không thể thờ ơ được nữa rồi. Đối thủ đã bắt đầu đánh nghiêm túc. Hắc Vũ từ thân nhanh chóng tỏa ra hắc khí, mái tóc nhanh chóng mà chuyển sang màu trắng, một bên mặt xuất hiện tường ma văn lơ lửng. Khí tức vẫn vậy nhưng cảm giác làm cho người ta ngột ngạt hơn nhiều.

- Đây! Đây là bí thuật gì vậy chứ! - Hoa Mộc Khiết nhìn thấy vậy không khỏi ngạc nhiên vô cùng. Nhưng thân ở chiến trận thì không thể được lơ là.

Nàng ngay lập tức mà niệm pháp quyết, hồn thú bên cạnh nàng cũng tỏa sáng không thôi. Nền đất dưới chân ngay lập tức cỏ cây tốt tươi vô cùng. Hàng chục dây leo sinh trưởng như có linh trí mà lao về phía Hắc Vũ trên không.

- Ra đi!! - Hắc Vũ lạnh lùng mà ra lệnh. Ngay lập tức hắc hỏa lạng xuất hiện. Lao đến mà ngăn chặn đám dây leo kia. Chẳng mấy chốc mà đã bị cắt, bị thiêu thành muôn mảnh.

- Sao có thể thế được, Mộc thẳng ta gọi ra trong khi vận dụng hồn thú sao có thể dễ dàng phá hủy vậy chứ. Đây rốt cuộc là thuật gì vậy.

Ngay trong con kinh ngạc, Hắc Vũ đã áp sát Hoa Mộc Khiết. Một đao dơ lên. Như đồ đao đoạt mệnh. Toàn thân nàng không khỏi run sợ không thôi.

Nhanh chóng, từng đợt từng đợt cây gỗ mọc lên bao phủ nàng, ngăn chặn một đao kia. Nhưng tất cả chỉ là vô dụng, xung kích khiến nàng bay ngược trở ra. Hắc Vũ lần này không hề đuổi theo nữa.

Hoa Mộc Khiết nhận ra rằng tên trước mặt này không phải một tên Dung Linh tầm thường. Lần này nàng nhất định phải trốn thôi. Hoa Mộc Khiết nhanh chóng bấm pháp quyết, thân thể nàng bỗng từ từ hư huyền mà biến mất.

Hắc Vũ từ từ đi đến chỗ nàng, dấu tích của nàng đã biến mất. Nàng ta đã rời đi??. Không!! Nàng ta chỉ lẩn trốn xung quanh đây mà thôi.

Hắc Vũ giải trừ ma hóa, thu lại ma đao. Hắn nhắm nghiền hai mắt lại, khi mở mắt ra, song mục sáng nhòe, con mắt xuất hiện một tinh điểm.

Hắc Vũ nhìn ngó xung quanh. Khi nhìn đến một cái cây gần đó, Hắc Vũ khóe miệng không khỏi dương lên một nụ cười, dơ tay một chỉ điểm ra, một luồng pháp lực lạ kì phi thẳng đến thân cây.

- A.. Một giọng rên khẽ ngưng ngừng của nữ tử phát ra - thân hình Hoa Mộc Khiết bổng chốc hiện ra, nàng vô lực mà ngã úp mặt xuống nền đất.

- Tên vô sỉ chết tiệt, dám sử dụng mị thuật với bản công chúa. - Hoa Mộc Khiết bị chứng mị thuật, ngay lập tức linh lực vận chuyển bị đứt đoạn, cơ thể bắt đầu khô nóng, khó chịu. Nhìn mặt đất rất gần. Nàng khóc không ra nước mắt a. Chẳng nhẽ nụ hôn đầu quý giá lại phải trao cho nền đất lạnh băng kia. Rất là ủy khuất a.

Nhưng bổng chốc nàng được một đôi tay giữ lấy. Thoát khỏi kiếp nạn mất nụ hôn đầu nhưng lại rơi vào kiếp nạn khác.

- Hừm! Hừm! Rất mềm a, độ to này độ mềm này. Chắc cũng ngang với Tuyết tỷ a. - Hắc Vũ không khỏi miệng lẩm bầm mà bình phẩm.

- Ừm. Hoa Mộc Khiết thì không khỏi rên nhẹ một tiếng. Nàng đang trúng mị thuật của Hắc Vũ nên cơ thể rất chi là nhạy cảm. Khuôn mặt nàng không khỏi đỏ bừng. Cảm giác rõ ràng đang có một sắc thủ nắn bóp ngọc nữ phong của nàng.

- Tên sắc lang chết tiệt!! - Hoa Mộc Khiết thất thanh kêu lên. Dãy này mà thoát khỏi Hắc Vũ.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, hai tai ôm chặt trước ngực, hai mắt ngưng ngưng, tức giận mà nhìn Hắc Vũ. Lệ quang trực chảy ra.

Ủy khuất a!! Ủy khuất a!!.

Đường đường công chúa một nước. Thân thể cao quý trong trắng của nàng lại bị tên sắc lang bỉ ổi này xúc phạm đến hai lần.

Trong khi đó thì tên khốn nạn này lại đứng đó nhìn nàng, mép hơi nhếch, vẻ mặt rõ là đáng ghét.

Trong khi hai người đang nhìn nhau thì bỗng tiếng nữ tử òa khóc vang lên. Từ Vân hai tay lau nước mắt. Đỉnh đầu xung vì một cực, chân tay bị đánh thâm tím. Rõ ràng nàng bị người ta chinh cho.

- Hu hu!! Công chúa cứu tiểu Vân với. Hu hu!! Lão già kia đánh tiểu Vân đau quá.

- Hu hu!! Lão muốn bắt hai chúng ta là tiểu thiếp cho đệ tử của lão!. Tiểu Vân không chịu đâu! Hu hu!!.

Nhìn tiểu Vân bị sư phụ mình đánh cho khóc nhe như tiểu nữ hài, Hắc Vũ không khỏi cạ lời.

- Người mà còn khóc nhe nữa, lão tử bắt chủ tỳ nhà ngươi làm nha hoàn cho đệ tử nhà tan làm tiểu thiếp cũng đừng mơ tưởng. - Hoắc Nguyên đi đến bên Hắc Vũ mà nói.

- Oa hu hu. Không muốn đâu, không muốn làm nha hoàn cho hắn đâu. Hu hu. - Tiểu Vân nghe vậy sợ hãi vô cùng chạy ra núp sau lưng Hoa Mộc Khiết.

- Ha ha, trẻ ngoan dễ dạy, trẻ ngoan dễ dạy!! - Hoắc Nguyên cười khoái trí mà quay lưng bước đi.

Hắc Vũ nhìn một chút hai chủ tỳ, hơi mỉm cười nói.

- Dù không biết hai cô nương có việc gì, nhưng có lẽ hai cô nương đã hiểu lầm rồi!! - Nói xong quay người mà đi, chỉ để lại Hoa Mộc Khiết ngơ ngác mà nhìn theo.

Mãi một lúc sau mới hoàn hồn lại, nhìn tiểu Vân đáng vẻ chim non sợ sệt. Nhớ lại câu nói vừa rồi của Hoắc Nguyên và tiểu Vân, sắc mặt không khỏi đỏ bừng. Vừa rồi nói như vậy không phải nhận hai người các nàng thành tiểu thiếp của tên kia rồi sao. Phi!! Ai thêm làm tiểu thiếp của hắn chứ.

- Cái đồ sắc lang!

Nói xong hai nàng cũng rời đi, để lại một bãi chiến trường không ai rợn dẹp.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Vũ Chi Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.